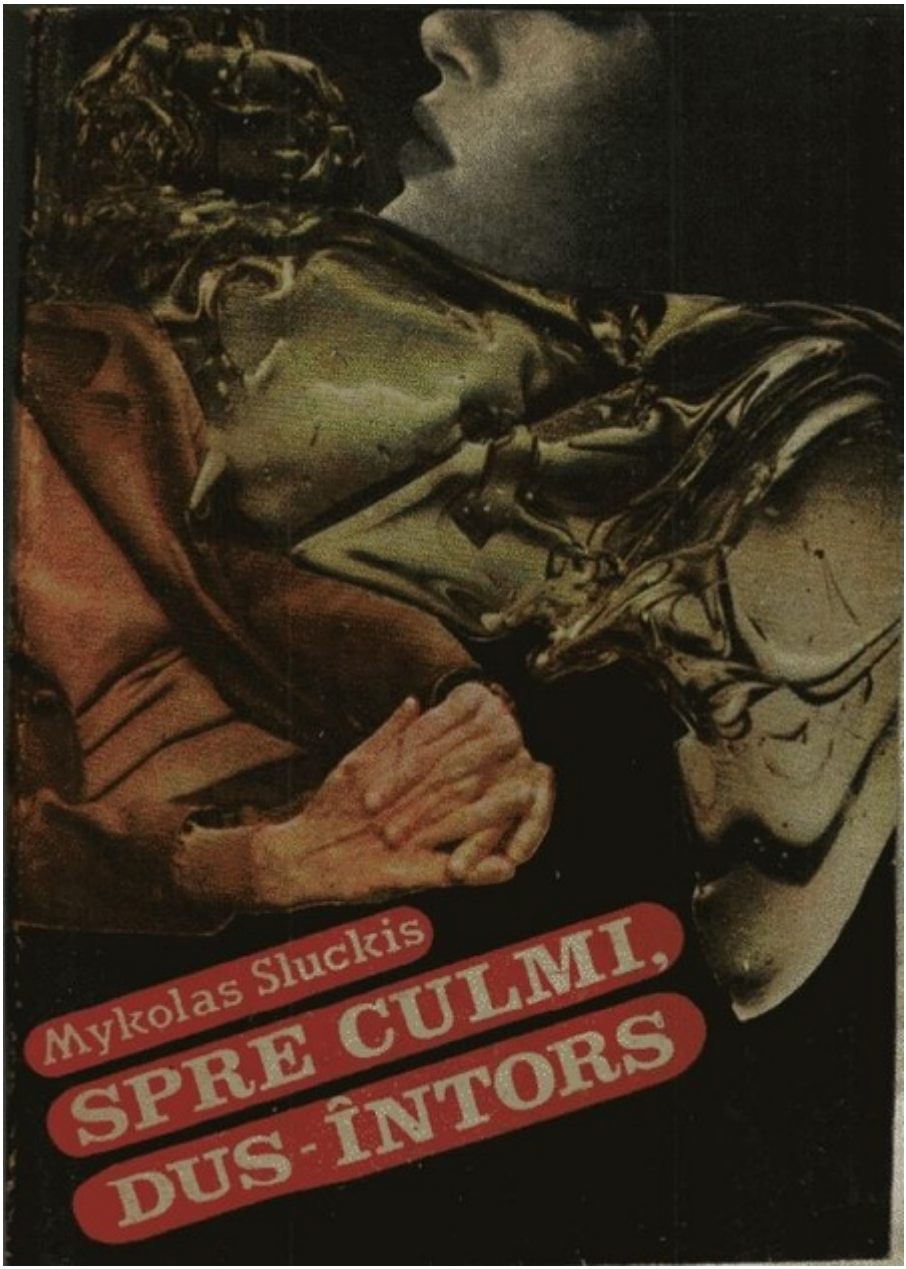
Mykolas Sluckis
SPRE CULMI,
DUS-ÎNTORS

MYKOLAS SLUCKIS

SPRE CULMI, DUS-ÎNTORS

Partea întâi

ROMANTICĂ INTREAGA FIINŢA îi e cuprinsă de aşteptare: iată, dintr-o clipă într-alta pământul o să se cutremure, o să-şi arcuiască spinarea, însă nu doar într-o singură cocoaşă, ci într-un nesfârşit lanţ de ridicături, ca şi cum la orizont s-ar ivi o caravană de cămile (nu văzuse niciodată o cămilă vie – şi-o închipuia doar după ilustrate şi filme, la fel ca multe alte lucruri din micul şi strimtul ei univers), şi ridicăturile acestea, legănându-se domol şi înălţându-se, întâi încetişor, apoi tot mai repede, vor începe să-i alerge în întâmpinare, înainte de a deveni un zid compact, elastic şi ameninţător, care, pe neaşteptate, zguduit de o putere nepământeană, avea să se burzuluiască, să se cabreze şi să acopere cerul, retezând tot ce nu sunt munţi, piscuri, zbor. Prin urmare şi existenţa ei dinainte…

Până nu demult se îndoia şi singură: trăia oare cu adevărat? Dar dacă, de fapt, nici nu exista? Străină pentru ai săi, inutilă pentru toţi ceilalţi… în zilele cu arşiţă nu simţea căldura, pe ger frigul, şi trebuia să se ciupească zdravăn pentru a se încredinţa – da, era vie. Odată, ascuţind nişte creioane, s-a tăiat. A trebuit să aştepte mult până să sângereze, iar apa din chiuvetă nici nu s-a înroşit. N-am sânge în vine, s-a speriat ea, şi doar spaima asta a convins-o de propria-i existenţă. Şi cu toate acestea – exista! Fie şi numai aidoma acelor mici cocoloaşe de gumă, suflate în grabă de pe foaia de hârtie, după ce ştergea vreo greşeală de dactilografiere, fie şi numai aşa – dar exista! Uneori cuteza chiar să arunce câte o privire asupra străzii, pe care erau înfipţi copacii rari, sluţiţi de foarfecele grădinarilor. Poate că acolo, undeva pe lângă ea, care se zgribulise lângă voluminosul „Remington”, curgea viaţa adevărată – acel ademenitor imprevizibil, dar care, totuşi, pe ea o apăsa atât. Viaţa aceasta se înfăţişa pentru ea într-un ciudat racursiu: jos, chiar Ungă geam – picioarele şi sacoşele grele cu cumpărături, iar puţin mai departe – roţile şi aripile murdare ale automobilelor. Pentru

celelalte fete (două dintre dactilografe fuseseră deja măritate şi avuseseră vreme să divorţeze, a treia – creştea un nepot) cercetarea străzii nu era deloc ceva apăsător. Adunate una într-alta într-un mic grup, ridicându-şi capetele, ele făceau haz pe seama trecătorilor – că doar încălţămintea şi ceea ce cară omul în mână pot povesti multe despre eL Pe ea însă n-o interesau detaliile comice. Nici n-apuci bine b& înţelegi în ce constă sensul lor, că au şi dispărut, întocmai greşelii de dactilografiere ştearsă cu guma. Adevărat, unele greşeli nu vor să dispară nici dacă le răzui cu lama. Rebaţi literele din nou, dar greşeala îţi rânjeşte cu neruşinare, plină de satisfacţie, ameninţând să nesocotească nu numai succesiunea bine alcătuită a rândurilor, ci şi curgerea monotonă a zilelor. Întotdeauna cerceta îngrozită câteva clipe o astfel de greşeală – doar îi mersese vestea că e cea mai priceputâ! — nefiind în stare sa înţeleagă în ce chip în loc de Austria ţâşnise, pe neaşteptate, Australia şi de ce faţa colegei ei – care-l aducea zilnic cu ea pe băiatul acela gras – seamănă cu mu- trişoara iscoditoare a cangurului văzut nu demult la emisiunea „Din lumea animalelor”. Apoi degetele porneau din nou să-i joace pe claviatură, din nou rândurile se aliniau într-o ordine exemplară pe coala de hârtie, însă ea e simţea năpădită de tristeţe, de parcă cineva, după ce

Ii facuse semn să se apropie – o abandonase, la fel ca alaltaieri sau ca altădată, atunci când, în loc să urmeze conservatorul, se înscrisese la cursuri de dactilografiere. Căci tocmai aşa se şi întâmplase: pentru o clipă se ivise un fel de tainic semn, şi se întredeschiseseră în faţa ei porţile acelui spaţiu interzis, ce se apărase mai înainte cu atâta străşnicie de ea – spaţiul în care lucrurile, distanţele şi fiinţele vii pot să-şi schimbe fără dificultate nu numai locurile, ci însăşi esenţa lor, – dar ea s-a pripit să se baricadeze atunci cu un gard de şipci alcătuit din cuvinte moarte. Mai târziu, în timp ce-şi consuma, ca în fiecare zi, la bufet cafeaua cu prăjitură – una pentru ea, cealaltă pentru băieţelul ce gâfâia în straiele prea călduroase – îi trecu prin minte că trântise dinadins greşeala aceea. Vroia să simtă, să asculte: cât de neliniştită va începe să-i bată inima, după ce se aruncase aşa, deodată, în necunoscut? Toate acestea i se întimplau rareori însă: şi greşelile, şi gândurile lipsite de însemnătate, cărora numai ea le dădea importanţă, ca şi, de asemeni, scurta, foarte scurta satisfacţie pricinuită de revolta

sa, desigur şi ea nesemnificativă…

Dar acum începuse viaţa ei cu adevărat. Nu se mai îndoia de asta câtuşi de puţin, căci maşina de scris îşi încetase ţăcănitul, astfel că degetelor ei, care-i duceau dorul, nu le rămânea decât să bată darabana pe suprafeţele dure din jur. Indiferent ce aveau la-ndemână – o copertă multicoloră de revistă, tăblia lăcuită a măsuţei, sau o tavă de material plastic. Chiar şi acum, degetele i se mişcau pe sticla geamului, adevărat, cu prudenţă şi cu teamă, ca un mers pe gheaţă alunecoasă, şlefuită de vânt. Desigur, nici vorbă de gheaţă, în vagon e-o zăpuşeală… căci prospeţimea câmpiilor pătrunde greu aici, abia-abia de-o poţi simţi. Gheaţa e înlăuntrul meu, îşi zise zâmbind cu tristeţe gândurilor sale, încă nu s-a topit în întregime toată gheaţa aceea adunată de-a lungul unei vieţi întregi, dar s-a încălzit deja şi, treptat, treptat, începe să se desprindă…

Aştepta mereu, sufletul îi era inundat de o aşteptare obsedantă, plină de bucurie şi de speranţă totodată, aştepta cercetându-se cu mare atenţie pe sine, ascultându-se pe sine. Priveliştile ce se perindau fugare dincolo de fereastră îi obosiseră ochii, urechile îi asurziseră de zgomotul roţilor, degetele i se agăţau febrile de rama geamului… Intreaga-i fiinţă părea a nu fi altceva decât aşteptare şi, totuşi, îi era cu neputinţă să surprindă semnul că, iată, acum, îndată, pământul o să se burzuluiască. Imaginile obişnuite – colinele verzi, căsuţele şi micile grădini de pe povârnişuri, poteca, acest avertisment concret, viu – ţine-te bine, nu te prăbuşi! — pârâul, ce susura printre tufişuri – toate acestea deveniseră dintr-o dată neobişnuite: şi necuprinsul pădurilor, al câmpiilor, şi drumurile drepte, ca trase cu rigla, şi casele, ce vrând parcă să evite apropierea cu natura, da, da, fără îndoială, din pricina asta, s-au îngrămădit toate la un loc, numai ea n-a reuşit încă să se îndepărteze decât cu un pas foarte mic de cea care fusese ieri. Îşi mai ţinea încă buzele strâns contractate, severe, deşi s-ar fi cuvenit ca, zburând spre necunoscut, să le aibă destinse într-un zâmbet larg, pentru că tot ce o aştepta de acum încolo era inevitabil – la fel ca tot ceea ce fusese înainte! — dar nu era în stare să zâmbească, o stinghereau zdruncinăturile cu care nu era obişnuită, licărirea umbrelor, ţăcănitul roţilor…

Zgomotul vagonului l-ar fi suportat mai uşor. Doar nu se putea spune că patru maşini de dactilografiat în cămăruţa

îngustă de la demisol însemnau linişte! Ceea ce o speria însă era vuietul care ba se gudura, întocmai unui dulău ciobănesc cu blana lăţoasă – întotdeauna îşi dorise un astfel de dulău credincios, – ba se repezea, se năpustea la ea ca un câine lup costeliv şi zbârlit, – ceva asemănător i se întâmplase în vis. Şi, pe deasupra, îi era grozav de teamă ca nu cumva în urma ultimului vagon să se închidă porţile de fier ale cerului. Să acopere dintr-un capăt într-altul orizontul, să se împlânte în pământ şi să nu te mai lase să pleci înapoi, dacă ţi-ai dori să te reîntorci. Da, exact, să te reîntorci… căci nu e chiar atât de rău să ai scaunul şi măsuţa ta, maşina ta de scris, cafeaua modestă, luată înainte de masa de prânz şi, bineînţeles, masa de prânz la cantina dietetică, unde se plimbă de colo-colo, printre picioare, pisica adunată de pe drumuri de bufetieră! Când îţi bei cafeaua, se foieşte alături băieţaşul, iar când îţi înfuleci caşa de hrişcă, ce-ţi place atât – pisica. Fericirea celor doi depinde de dispoziţia ta. Pe urmă, când vii acasă, te întâmpină bombă- neala cu glas tare a mamei, care ceasuri de-a rândul se ia la întrecere cu televizorul „Rekord“ pus în priză. Da, da, existaseră destule lucruri bune în trecut, şi ea n-a ştiut să le preţuiască, iar acum i se părea că ele rămăseseră acolo, în spaţiul acela atât de drag, pe care-l retezase depărtarea. Şi totuşi, de ce simte cum îi îngheaţă sângele în vine? Vinovată este, desigur, nesfârşita zdruncinătură – te face să-ţi pierzi orice raţiune, nu mai ştii la ce să te gândeşti, ce să-ţi doreşti. Nu, hotărât lucru, ea nu este ceea ce se cheamă o călătoare. Cu trenuri şi avioane a fost întotdeauna ticsită doar viaţa mamei, aşa încât pare chiar ciudat că femeia aceea masivă şi frumoasă – o piele atât de netedă şi un păr atât de bogat nu i se întâm- plase să mai vadă la nimeni altcineva 1 – nu se afla în vagon şi acum, pentru a da ordine cu glasul ei strident, tineresc. Însă şi mai ciudat e faptul că aceasta n-a putut veni nici măcar să-şi conducă fiica, ce pleca în prima sa călătorie, prima, dacă nu puneai la socoteală excursiile la Minsk, făcute cu colegele de clasă şi deplasările în orăşelul Pravieniskes, situat în apropiere, – unde tatăl îşi ispăşea condamnarea…

— N-o să mă crezi, fata mea, dar eu mă simt bine la închisoare, îi declarase tatăl clătinându-şi capul, sluţit de nişte firişoare de păr ce abia se căzneau să crească şi trăgându-şi gâtul mai adânc în gulerul larg, prea larg al salopetei. Îndată ce

mi-am făcut norma – mă şi apuc de citit!

Dorinţa aceasta a avut-o dintotdeauna – să citească multe cărţi, iar pe cele preferate – de mai multe ori. Toată viaţa însă a fost împiedicat să-şi realizeze dorinţa sa, atât din cauza propriului caracter, cât şi a ocupaţiilor impuse de ceilalţi oameni.

Ochelarii i se aburiseră, se temea ca nu cumva fiică-sa să râvnească la bucuria lui, iar ei îi era teamă de toate: de tatăl care se bucura în taină, de zidurile şi îmbrăcămintea de puşcăriaş. Ciocanul obişnuit şi lădiţa cu cuie arătau lugubru acolo, ca nişte unelte de tortură.

— Sunt fericit. Abia acum sunt fericit…

Asta insă părea a fi altceva – nu acea bucurie ce şi-o dorise de când era copil şi pe care viaţa i-o refuzase cu zgârcenie. Alături, pe banca lată, ce părea lustruită, se afla o carte cu coperţile arse puţin: Dostoievski. „Fraţii Karamazov“. Fericirea tatălui o înspăimântase mai mult decât sârma ghimpată şi santinelele cu pistoale automate, – pe lângă acestea va trebui să se strecoare din nou, plecându-şi ochii cu un aer de vinovăţie. Vinovăţie? În prezenţa apărătorilor ordinei publice se simţea întotdeauna ca şi cum ar fi săvârşit sau neapărat avea să să- vârşească în viitor ceva interzis. Acelaşi sentiment i-l provoca şi maică-sa, mereu gata să facă vreo năzbâtie prin care, brusc, să fie dat din nou peste cap destinul tatălui. Soldăţelul de la poartă o dezbrăcase, pur şi simplu, cu privirea: se arătase interesat nu atât de poşeta demodată, ce şi-o strângea spasmodic la subţioară, cât de ridicăturile feciorelnice, mici şi rotunde, de sub jacheta şifonată, care şi ea nu mai era demult modernă. Uneori era privită astfel şi în viaţă (închisoarea nu însemna pentru ea viaţă). Îşi ferise privirea şi schiţase un surâs, deşi încercarea flăcăului de a pătrunde dincolo de „armura“ sa nu-i trezise niciun fel de ecou. Mirată de propria-i îndrăzneală, o luase la fugă. Fugise până când simţise un junghi în coastă…

Acasă căutase „Karamazovii”. Cartea veche, îngălbenită, avea mirosul nucilor cu miez mucegăit. Nu reuşise să dezghioace totul din carte, dar şi privirea prudentă, aruncată asupra celor ce se aflau doar la suprafaţă, i-a fost da-ajuns – s-a dat brusc înapoi, ca în faţa unui abis.

E cu putinţă oare ca tata, un om atât de blând, ce nu se poate împotrivi ciudăţeniilor mamei, să poarte în suflet, fără să se

gândească la nimic, tot abisul acesta? Pentru că e îngrozitor când un om se simte bine la închisoare.

Şi adică mama – femeie deşteaptă, care atunci când o ameninţă vreo nenorocire, devine isteaţă, chiar şi ingenioasă – nu bănuieşte absolut nimic?

Mama începu să se mişte în fotoliul său şi şalul negru de caşmir, mândria ei – dobândit cu preţul unor mari eforturi – alunecă pe duşumea. Cândva îl achiziţionase în Transcaucazia, în schimbul unui şal demodat, de nailon. Pe atunci, vizitând Moscova, Tbilisi sau Baku se îndeletnicise adesea cu vânzări-cumpărări. Era, deci, clar despre ce va începe acum să vorbească, căci şi aşa, ţintuită cum era în fotoliu, nu înceta să se preocupe de înfăţişarea sa şi în primul rând de faţa pe care un muşchi neascultător i-o deformase un pic. Părea că un ciob de zâmbet se împotmolise într-un loc nepotrivit, şi asta o enerva la fel ca un corp străin, ca o bucăţică de sticlă implântată în obraz. În răstimpuri, mai ales când aştepta vizitatori străini, mama îşi tortura buzele cu ruj, ca şi cum roşul de purpură al acestuia trebuia să ardă cu văpaia lui zâmbetul acela nepotrivit, în stare să dea o expresie echivocă nu numai feţei unui om, ci şi vieţii acestuia.

— Să-ţi cumperi un parfum bun, cele mai bune sunt parfumurile franţuzeşti!

— În vocea schimbată, dogită puţin, răzbea invidia, pe care o trăda, mai mult chiar decât gura în flăcări, starea jalnică a mamei.

— Bine, mamă.

— Să ştii un lucru: chiar propriul tău soţ trebuie sedus! Mereu. Să nu-i permiţi niciodată să se obişnuiască nici cu trupul, nici cu caracterul tău. Uite, eu, de pildă, îl sileam pe taică-tău să sară ca jumara pe jăratec, îl mai încălzesc şi acuma, din când în când, ca să nu se răcească.

— Ce? Iar turbează mămicuţa? Nu-i da prea multă atenţie.

— Când îi spunea asta, tata încă nu fusese înveş- mintat în salopeta aceea scârboasă, cu guler enorm, întocmai ca un ham, iar ea era o fetiţă mică, de nouă ani, cu o feţişoară nu cu mult mai veselă decât cea de acum.

— Groaznic e focul pe care omul şi-l aprinde singur în- lăuntrul său. Nimic nu-l poate stinge – doar vodca.

Şi tata se ferea de vodcă. Pe atunci era mică, iar lui îi era

teamă să n-o jignească.

Îşi frecă pieptul în partea stângă, dar nu-i aruncă nicio privire fiică-si, ce dârdâia de frig lângă el. O simţea întotdeauna apropiindu-se înainte de a-i auzi paşii şi înainte ca ea să apuce să deschidă gura. Intra în contact doar cu umbra ei – mereu vigilentă, care observa nemiloasă totul, nu pretindea niciodată nimic şi, mai ales, nu accepta recompense.

Aştepta mereu, deşi nu izbutea cu niciun chip să vadă înfăptuirea celor aşteptate, dimpotrivă, i se părea chiar că vagonul se oprise, nu mai înainta, ci doar se zgâl- ţâia din toate încheieturile, strivit din amândouă părţile de câmpii, gări, trenuri, inundat necruţător de lumina soarelui de deasupra, care parcă se topise şi el de căldură şi era gata, din clipă în clipă, să se evapore împreună cu oamenii, cu plictiseala şi indiferenţa lor. Din când în când roţile păreau a se pune din nou în mişcare şi trenul gonea cu toată viteza, însă făcea asta cumva într-un fel ciudat – încovoindu-se ca un arc şi îmbrâncind în prim plan ba o carieră de nisip, cu povârnişuri golaşe, ce acoperea orizontul, ba zidul kilometric al cine ştie cărei uzine. Din pricina încordării vederea i se tulbura şi la un moment dat i se năzări că au pornit înapoi, cu toate că ea se împotrivea acestui lucru din răsputeri. Cerul se desprinse de pământ lăsând garnitura să treacă, plopii drepţi ca nişte luminări au dispărut, din nou foşneau împrejur tei mici, îndesaţi şi ea, iat-o, acuşi o să se pomenească iarăşi pe peronul ud al Vilniusului – căci acolo ploua fără încetare. N-o să apuce nici măcar să-şi deschidă umbrela, că femeia aceea cu haine întunecate şi trăsăturile chipului mari, imobile, tăiate parcă în piatră de dalta unui sculptor, o să se apropie de ea, îngrădindu-i drumul. Ceea ce te frapează la ea în mod special e buza superioară, imensă, de parc-ar fi fost plămădită cu cine ştie ce tainică intenţie. Ochii cenuşii acoperiţi de pleoape umflate nu clipeau mai deloc, când stropii de ploaie biciuiau buza proeminentă.

— N-o să li se întâmple nimic alor tăi, fetiţo. O să-i găseşti aşa cum i-ai lăsat, vii.

Cu asemenea nepăsare oamenii vorbesc, de obicei, despre pisicile lăsate în seama cuiva. Unde mai pui că se băgase singură, fără s-o roage nimeni să le vină în ajutor, căci mamei urma să-i poarte de grijă, bineînţeles, tata, care se jurase şi acum, ca de fiecare dată, fără s-o

?

irivească pe fiică-sa, că o va hrăni şi o va supraveghea, n timp ce vorbea, femeia îşi potrivea taioraşul de croială bărbătească, lucrat dintr-o stofă albastră cu dungi. Şi, de ce, mă rog, fetiţo? Gata? Chiar nu mai avea să-i spună nimic altceva? Bine, dar ea nu mai este fetiţă. Altă dată, când o strigau „Ei, fetiţo!“ se grăbea să se întoarcă. De cele mai multe ori o întrebau cum să ajungă în vreo stradă, sau îi cereau un foc. Nu fuma, însă avea întotdeauna o cutie în poşetă, pentru a nu fi nevoită să se scuze că nu are chibrituri. E drept că, între fetiţa de atunci şi ea cea de astăzi, personal, nu prea simţea o mare deosebire, însă modul în care i se adresase această persoană impunătoare o jignise. Fraza părea să conţină o aluzie la caracterul întâmplător al situaţiei sale prezente, sau poate chiar o aluzie la faptul că această situaţie e doar provizorie. Oare în curând o să redevină din nou fetiţă? Şi e cazul să se întristeze mai mult de asta decât de felul jignitor în care i se vorbise? Nu ştiu ce este acum, nici ce va fi mai târziu, dar ştiu precis că nu mai sunt fetiţă! Şi unicul om care poate atesta lucrul acesta se află aici, lângă mine. Stă aşa, dus pe gânduri, şi nu-mi dă nicio atenţie. În general, în prezenţa oamenilor, nu mă prea observă, când suntem între patru ochi însă, ei, atunci e cu totul altceva.

— De ce cari cu tine chibrituri?

o întrebase, deşi nu s-a uitat la ea, când îşi răsturnase pe măsuţă conţinutul poşetei. Fireşte, numai eu sunt de vină. Nu mă pot obişnui cu el. Cu trupul lui mirosind a apă de colonie şi lavabou. Cu numele, care nu seamănă deloc cu al obişnuiţilor ionas-i, antanas-i şi tadas-L Cred însă că el ar fi trebuit să-i explice soră-si – doamna impunătoare în costum bărbătesc e sora lui! — că acum nu mai sunt fetiţă. Sora însă nu-şi mai manifestase niciun interes faţă de ea, doar îşi strâmbase într-un zâmbet crispat impresionanta sa buză superioară, deasupra căreia, în firicelele mustăţii, se împotmolise o mică picătură de apă de la ploaia care, deşi invizibilă, se auzea fâşâind din ce în ce mai tare. Şi iată că, la un moment dat, deja două picături împodobeau trăsăturile create de sculptor – una strălucea pe fruntea bombată, cealaltă deasupra nemărginitei buze superioare. Gertruda. Teribil i se potrivea femeii numele acesta străin, plin de asprime! S-ar fi cuvenit s-o adăpostească de ploaie, dar umbrela i se înţepenise şi nu vroia deloc să se

deschidă.

Gertruda nu dădea atenţie degetelor tinerei ce trăgeau întruna de ghemotocul umbrelei. Sub stropii mărunţi de ploaie, ea scotocea în poşeta cafenie şi mare cât o servietă. În sfârşit, scoase de acolo un pachet alb, legat cu o panglică trandafirie, care putea conţine orice. Chiar şi ceva plăcut.

— Se ştie ce lipsă de igienă domneşte prin trenuri. Recunoaşte, fetiţo, nu-i aşa că ţie nici prin minte nu ţi-a trecut să iei nişte şerveţele? Reţine însă că de acum încolo va trebui să ai grijă nu numai de propria-ţi persoană.

...Nu numai de propria-i persoană? Oh, cât de mult şi-ar dori s-o facă, dar nu reuşeşte să se perceapă decât pe sine – trupul său, pielea sa, părul său uscat, – pe ea, ea întreagă – semănând cu un tufiş ţepos înfipt pe un povâmiş abrupt, ce-şi întinde spre soare crengile sfârlo- gite şi spinii răsuciţi parcă din sârmă. De altminteri, şi asta e o senzaţie nouă, care-o bucură şi-o sperie totodată. Căci până nu demult nu izbutea să se afle pe sine nicăieri, până şi sângele nu-i curgea în locul în care se tăia, pentru a-i dovedi că era vie. Iar acum, poftim, îşi simte sânii elastici, sângele cald curgându-i în vine şi chiar dacă, după părerea mamei, nu e încă suficient de zburdalnică, a ajuns totuşi să-şi dorească ceva şi şi aştepte ceva, ba chiar şi să călătorească încotrova...

— Timbre, plicuri, ilustrate I Cumpără, frumoaso, că nimeni, fire-ar ale dracului, nu le ia! De ţi-o trece cumva prin gând să le scrii părinţilor, iubitului sau neiubitului, e& ştii că fără hârtie liniată, fără plic din ăsta, de la stat.. Ha-ha-ha, frumoaso 1 striga căscându-şi gura cu dinţi crescuţi anapoda, un invalid vesel, cu un singur ochi. Se aşează, îşi întinse cu un gest larg modesta sa marfă şi ea îşi alese imediat trei plicuri, deşi nu avea intenţia să scrie nimănui.

— Îţi mulţumesc, frumoaso. Nu pentru copeici. Ha- ha-ha, pentru saftea 1 Şi invalidul o porni mai departe pe culoar, strigând zgomotos şi ciocănind cu catarama centurii soldăţeşti în uşile închise ale compartimentelor.

Frumoaso – o onora, adresându-i-se astfel şi bunica Prudencija. Poate fiindcă îi era milă de nepoata ce nu izbutea deloc să înflorească la umbra înăbuşitoare a mamei sale. Sau poate fiindcă ea vedea frumuseţea în altă parte şi nu acolo unde o vedeau toţi ceilalţi. Intr-o bună zi bătrânica de şaptezeci şi trei

de ani a fost nevoită să plece într-o lungă călătorie. Pe Prudencija venise s-o ia un automobil mare, cu o cruce roşie pe caroserie. O aştepta un drum de două sute de kilometri şi bun şi rău, – iar la capătul lui, o nouă viaţă. Adevărat, bunica nu-şi mai dădea seama de nimic, nici de distanţe, nici de viaţa ce poate fi schimbată cu una mai bună. Şi mai ales nu-şi dădea seama că Frumoasa ei urma să susţină nişte examene nemaipomenit de grele. În treacăt fie spus însă, cel mai greu examen a trebuit să-l dea chiar bunica, cu toată vârsta şi boala ei. La început au scos-o din cămăruţa ale cărei geamuri dădeau în curtea liniştită, plină de verdeaţă, – unde, în afara gheretei cu transformatorul electric, se aflau şi câţiva copaci – şi au mutat-o în iad. Adică, fireşte, nu în iad, ci în salon, dincolo de pereţii căruia huruia, vuia şi urla strada. Aşa hotărâse fiica ei, femeia frumoasă şi prezentabilă. Pe atunci, chipul mamei nu fusese deformat încă de ciobul acela de zâmbet permanent, astfel că ea alerga veselă încoace şi încolo, scuturând pernele bunicii şi degajând spaţiul respectiv pentru presupusul start al copilei sale. Bunica Prudencija, băgată cu sila în pat, ca un buştean, îndurase totul cu stoicism – şi imobilizarea permanentă, şi trupul din ce în ce mai umflat şi mai plin de rănile datorate şederii îndelungate în pat – că doar nu făcea altceva decât să mă- nânce şi să zacă, să zacă şi să mănânce! — şi limba înţepenită care o condamna la singurătate, nu undeva în cine ştie ce pustietate, ci aici, în mijlocul oamenilor – însă bubuitul prelung al străzii nu-l putuse suporta. Rămăsese doar o jumătate de om, cum spunea o vecină, căci bătrâiuca nu era în stare să se dea la o parte nici măcar din calea unei sâcâitoare raze de soare, sau să se ferească de căţeluşa vecinilor, ce se năpustea s-o miroase şi pe care o ura cu toată puterea simţurilor ce-i mai rămăseseră încă vii. Dar mai mult decât orice ura zgomotul strecurat din stradă zi şi noapte, pentru a-i sfâşia cu gheare de fier creierul…

…Dar cine ştie, poate că bunicii îi plăcea această reptilă bubuitoare? Se spune că nu numai în tinereţe, dar chiar şi când era mai în vârstă, fusese o fire veselă, îngropase doi bărbaţi şi ăştia n-au fost singurii care oftaseră de dorul ei. Sau poate, datorită zgâlţâitului cercevelelor de la ferestre, a duşumelei şi a pereţilor precum şi a patului de fier, vopsit în albastru, bătrinica simţea cât de strimtă era închisoarea care-o izola de oamenii vii. Sau, la fel ca planta ce se usucă, lipsită de ploaie, tânjea după

viaţa ce-şi urma cursul alături de ea, chiar dacă simţea, totodată, că o sufocă ura împotriva acesteia?

Că avea un motiv sau altul n-are importanţă, fapt e că bunica Prudencija se punea pe gemut. Gemea încet de tot, dar atât de neomenesc de lugubru, încât părea că gemetele ei veneau din infern. Nici uşa bine închisă, nici puişorul cu care-ţi astupai urechile nu foloseau la nimic. Ţi se părea că dacă nu fugi din casă, o să începi şi tu să gemi şi că, în acelaşi timp, se vor pune pe gemut şi masa, scaunele şi absolut tot ce se afla în jur viu, sau neînsufleţit. Şi atunci, dacă asta era situaţia, cum să te mai miri că mama, care spăla răbdătoare trupul înţepenit al bunicii, a hotărât să pună capăt acestor concerte? Să cadă la examen fetiţa ei numai pentru că ea, mama, nu procedează cu acest cadavru viu aşa cum ar fi procedat orice om normal?! Şi mama începu să desfăşoare o activitate furtunoasă, care sub aspectul perseverenţei nu era cu nimic mai prejos de gemetele bunicii Prudencija. Începură să-şi facă apariţia, una după alta, fel de fel de comisii, care o consultau pe bolnavă, o ciupeau şi o înţepau cu acul, miroseau cu zel aerul din cameră – dacă e sau nu cu putinţă ca acesta să fie suportat de ceilalţi locatari ai apartamentului, şi în special de tânăra generaţie – dar e puţin probabil ca mama să fi izbutit să obţină ceva, dacă nu era ceasul de aur al tatei. Adevărat, de tata nu se prea lipeau lucrurile, mai ales cele de preţ, dar cert e că dacă, într-o situaţie dificilă, scotoceai puţin printre boarfele lui, nu se putea să nu dai şi de ceva zornăitor. Aşa că ea i-a strecurat ceasul omului indispensabil şi membrii comisiei au încetat să-i mai sâcâie.

Ca urmare, bunica Prudencija trebuia să plece într-un mic orăşel din nordul Lituaniei, care până nu demult mai fusese sat. Se înţelege, ea habar n-avea despre această neobişnuită casă pentru invalizi. Locatarilor casei li se puneau la dispoziţie paturi cu rotile, balansoare. Celor mai în putere – grădină de zarzavat, livadă şi stupi cu albine (dacă nu leneveşti, poţi obţine şi miere!) celor mai slăbiţi – aer curat şi odihnă, precum şi îngrijire plină de atenţie din partea îngerilor albi, adică a medicilor şi surorilor. Însă bunica Prudencija continua să geamă, cu toate că mama îşi vântura pe sub nasul ei mî- necile bogate ale bluzei de mătase, zumzăind, mai abitir ca un roi de albine. Dac-ai şti ce te aşteaptă, ai zburda de bucurie, te-ai juca făcând baloane de săpun – parcă ce, nu ştiu eu cum îţi lasă gura apă când zăreşti

farfuria cu prăjituri? însă deodată, bunica parcă a înţeles ceva: unul din ochii ei, ca de obicei, nu-şi putea ridica nici acum pleoapa umflată ce-l acoperea, dar în celălalt – aşa ceva încă nu se mai întâmplase! — i s-a aprins o lugubră căinţă pentru ceva, – poate pentru povara pusă în spinarea fiicei şi a nepoatei, poate pentru întreaga ei viaţă care nu se mai sfârşea. Cataracta permanentă a dispărut ca prin farmec şi această neaşteptată trezire a simţului, ce-i dilatase ochiul negru, ca de ţigancă, în asemenea măsură încât părea că nu mai are mult până să-l facă să plesnească şi să azvârle din orbită globul injectat, plin de mucozităţi, – a însoţit-o pe Frumoasă la primul său examen…

Continua încă să mai aştepte, adâncindu-se mereu ta trecut, acolo unde nu vroia şi nu putea să mai rămână; fie şi numai datorită acestei tăcute, aproape pioase aşteptări s-ar fi cuvenit ca ziua de ieri să se desprindă, aşa cum se desprinde pojghiţa uscată de pe o rană, să se eva- pore, aşa cum se evaporă sub razele fierbinţi ale soarelui apa din pământul îngheţat – căci, într-adevăr, străluceşte un soare vesel, te orbesc aceşti copaci şi aceste case, pe care nu le-ai mai văzut nicicând altădată, nu-i aşa că străluceşte? — munţii însă, care s-ar fi cuvenit s-o apere de trecut, mai picoteau tăcuţi şi acum în pântecul pământului, ori în depărtări inaccesibile, în vreme ce ea, rezemându-şi fruntea fierbinte de sticla geamului, se gândea: poate că în viaţă nu există niciun fel de munţi, nu există nimic în afara unei existenţe cenuşii de fiecare zi, în afara copleşitoarelor şi tristelor ei amintiri din trecut?

— De nimic nu are omul mai mare nevoie ca de munţi, spusese tatăl când s-a întors din închisoare.

I se adresase ei, dar, de fapt, nu propriu-zis ei – ci umbrei ei, care-l urmărea cu o tăcută gravitate şi cu un devotament sâcâitor, de care însă uneori se simţea înduioşat. Despre el nu povestise aproape nimic, se simţise bine acolo – şi-atât. Fiindu-i drag mirosul lemnului, acolo lucrase cu plăcere mânuind dalta şi rindeaua. Cât despre cărţi – citise pe săturate. Chiar şi pe Engels, pe care altădată, când era silit s-o facă, nu izbutise să şi-l însuşească.

— Probabil ai aflat din cărţi şi unele lucruri noi despre munţi, nu-i aşa, tată?

Brusc, tatăl îndrăznise s-o privească direct şi nu pe deasupra ochelarilor.

Viaţa de închisoare îl pusese laolaltă cu fel de fel de oameni. Unul dintre tovarăşii săi de nenorocire se deosebea de toţi ceilalţi, atât prin accentul şi obiceiurile sale, cât şi prin aspectul său exterior. Omul era de loc dintr-o regiune de la poalele munţilor Caucazului. Transportând la Vilnius un vagon de pepeni verzi, găsise un mijloc ingenios de a pune mâna pe un camion cu textile. Cu textilele astea l-au şi prins asupra faptului.

— De nimic nu-mi pare rău, om al cărţii – aşa-mi spunea el, pentru că mă socotea grozav de învăţat, pe el direcţia închisorii nu izbutise nici în ruptul capului să-l bage măcar în clasa a treia de şcoală elementară.

— Nici de banii frumoşi, care s-au prăpădit, nici de maşina care rugineşte în ascunzătoare, nici de nevasta mea tânără, care se culcă cu inspectorul de la secţia financiară! De nimic nu-mi pare rău, om al cărţii, numai şi numai de munţi. Şi dacă n-or să-mi dea drumul, să ştii că o să mă prăpădesc de dorul lor.

Dar cine să-i dea drumul?! Şi omul şi-a tăiat venele cu un ciob de sticlă. L-au salvat, şi-apoi l-au trimis în sud pentru ca acolo, fie şi numai printre gratii, să-şi vadă munţii aceia ai lui.

— De nimic nu are omul med mare nevoie, ca de munţi... Şi tatăl îşi întorsese de la ea privirea, adâncindu-se în trecutul lui mototolit.

...Ah, dacă i-ar arăta cineva munţii, munţii pentru care nu-ţi pare rău să-ţi jertfeşti chiar şi viaţa!

— Ticăloşii! Cei de teapa lor trebuie plesniţi peste bot! spusese tatăl scrâşnind din dinţi, când, la întoarcerea sa, n-o mai găsise pe bunica Prudencija. Patul ei de fier, vopsit în albastru, fusese vândut pe mai nimic unui colhoznic venit la piaţă. Maică-ta e o ticăloasă! Toţi sunt nişte ticăloşi!

După vechiul său obicei, se adresase umbrei fiicei sale, pentru a nu-i întâlni ochii – care înţelegeau totul, care nu-l învinuiau, dar nici nu-l scuzau.

— Şi cine, dacă nu eu, o să mai aibă grijă de bulgă- raşul tău de gheaţă? rostise mama izbucnind în râs.

Nu luase în seamă scrâşnitul din dinţi şi cuvintele de ocară ale tatei.

— Vrei un păhărel? Am o licoare grozavă, -preparată din plante.

— Toţi sunt nişte ticăloşi! Ar trebui plesniţi! Dă-mi un păhărel...

Dar de plesnit, de bătut, tata nu-l bătuse decât pe unul singur, şi încă nu pe cel mai mare gunoi dintre toţi cei care, după părerea lui, meritau să fie plesniţi peste bot. Pe atunci se deplasa pretutindeni cu „Pobeda” uzinei.

Chiar alături de casa lor se lucra la o construcţie. Pe terenul neîmprejmuit erau îngrămădite de-a valma grinzi de metal, rulouri de carton asfaltat, buşteni, ţevi. Printre celelalte se tăvălea şi un ghem de cablu electric. Tata tocmai venise acasă să mănânce de prânz, şoferul lui – un flăcău în scurtă de piele, înalt şi voinic, cu nişte ochi mici, iscoditori, apucase ghemul, potrivise la portbagaj două scânduri, ca nu cumva să facă hernie, – foarte gospodar omul – şi rostogolise cablul înăuntru. Tata s-a năpustit jos numai în cămaşă – văzuse totul de la fereastră.

— Descarcă! s-a răstit el, muşcând dintr-un castravete.

— Descarc pe dracu’! Ce-ţi pare rău de-un fleac ca ăsta, şefu’?

— Fleac? Ăsta-i articol deficitar! Tata a aruncat restul de castravete şi s-a apropiat în mers săltat. Ştii cum se cheamă însuşirea unui fleac de ăsta? Hoţie! Eşti un hoţ!

— Eh, acuma fură toţi. Iar şefii, dacă te uiţi bine, fură şi mai şi decât subalternii lor.

— Uite, eu sunt şeful tău. Ce-am furat eu? Haide, spune!

— Păi… dacă n-ai furat, o să furi de-acum încolo!

Tatăl a tresărit, dar a reuşit să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— La ce-ţi trebuie cablul ăsta, ai?

Şoferul s-a fâstâcit puţin şi, o vreme, s-a scărpinat la ceafă.

— Ei, într-o gospodărie – orice prinde bine!

— Vrei să spui că furi doar ca să furi, ticălosule? Nu de nevoie şi nu pentru că-ţi trebuie un anumit lucru, aşa-i?

— Nu te-nfierbânta, şefu’. Păzeşte-ţi ochelarii! — şoferul era mult mai tânăr decât tata.

— Nu mi-a fost mie frică de alţii mai grozavi! Şi-a- cum, crezi c-o să mă sperii de-un hoţ ca tine?

Cu o mână tremurândă tata şi-a potrivit ochelarii şi i-a tras un picior nemerniculuі. Şoferul s-a frânt în două şi s-a prăbuşit pe pietriş.

Un director nu-şi bate subalternii, unde s-a mai pomenit una ca asta?! Tatăl îl asculta zâmbind pe procuror. Pe hoţ l-am bătut, pe hoţ, îşi zicea el. E flăcău voinic, cu pumnul nu l-aş fi dovedit.

Aşa că eu… — cu piciorul.

Câteva luni l-au tot târât pe tata pe la diverse cabinete. Se deplasau la faţa locului comisii după comisii. Mama încercase, fără ştirea tatei, să câştige bunăvoinţa revizorilor, dar ei ţineau cu toţii partea „victimei”, până într-o zi, când au dezgropat din grădina acesteia – o maşină de frezat…

Totul, absolut totul se petrecea în vagonul unui tren accelerat, deşi, de fapt, până în prezent nu se petrecuse încă nimic important. Trenul gonea pe un pământ care, luându-se la întrecere cu vânturile şi norii, se dăduse brusc la o parte din calea lui, dar trenul gonea, nu acum, ci cu şaptesprezece ani în urmă. De aceea ar fi poate mai nimerit să folosim aici timpul trecut, deci ar trebui spus: înlocdesepetrecea – s-apetrecut.

Aşadar trenul accelerat suplimentar – unul din numeroasele trenuri care se grăbesc spre sud în toiul concediilor de vară, gonea cu toată viteza; deasupra garniturii, ce se încovoia ca un şarpe, şi şuiera victorios din vreme în vreme, trâmbe de fum zburau şi se risipeau îndată, fără a lăsa altă urmă decât mirosul amar de cărbune ars ce-ţi îmbâcsea nările, – iar pe culoarul vagonului, lângă geamul prăfuit, pe care atârna o perdea de culoarea fildeşului, stătea o femeie cu o faţă micuţă şi foarte tânără, – ca de copil. Ochi de culoarea scrumului stins – nici mari, nici mici. Nas puţin câm, sau mai precis – ne- având o linie dreaptă ideală. Buze un pic umflate, rămase parcă nemodelate până la capăt, la fel ca întreaga înfăţişare a femeii, a celei care fusese ea ieri, şi aşa cum o reţinuse memoria, femeia care habar n-avea ce va deveni dincolo de staţia următoare, peste o zi sau două, şi cu atât mai mult peste un an. Feţişoara aceasta destul de palidă, ce nu se remarca prin nimic, i-o scrijelau soarele şi umbrele, vrând să-i pătrundă sub piele, să alunge amorţeala de-acolo şi să facă loc unor simţăminte noi. La orizont licărea necuprinsul spaţiilor, în întâmpinarea lor veneau în zbor şi dispăreau apoi, rămânând în urmă, pentru a apărea din nou, grămezi cenuşii de zgură de cărbune, care păreau a fi bucăţi din viaţa ei de până atunci, şi totuşi, până şi înnegurarea din ochii plini de tristeţe, pe care strălucirea soarelui nu reuşise încă s-o învingă, o silea să se gândească la viitorul ei chip şi nu la cel prezent. Oare cum va arăta ea când avea să se întoarcă din munţi? Nu, era încă prea devreme să ghicească, deocamdată, făptura care se lipea de geam era o fetişcană tristă, cu părul de

culoare deschisă, iar faptul că era măritată deja, îl atesta doar verigheta. Când îşi ridică mina în dreptul perdelei, aurul acesteia străluci puternic – ce să facă? s-o lase puţin mai jos sau s-o coboare complet, pentru ca soarele să n-o orbească? Căsătoria ei o confirma şi mai elocvent bărbatul înalt şi solid, cu faţa prelungă. Purta şi el un inel identic, deşi era cu mult mai în vârstă decât fetiţa. Bărbatul ieşise încetişor din compartiment şi rămase nemişcat în spatele ei, fără a se hotărî prin ce cuvinte sau gesturi să-şi facă simţită prezenţa.

Era mai vârstnic decât ea cu un car de ani. O dovedeau în mod evident nu atât anumite semne de îmbătrî- nire – deocamdată imperceptibile, afară poate doar de chelia abia conturată din creştet, pe care, de altfel, socotea că încă nu e absolut necesar să şi-o acopere cu părul lins şi galben ca ceara – vârsta i-o striga în gura mare aplombul său şi impresia că e conştient de importanţa propriei sale persoane. Deşi palpabilă, această impresie, la fel ca şi stofa plină a costumului de pe el, nu părea a fi dură şi nici penibilă. Bărbatului îi şedea bine încetineala afişată, care parcă sublinia că fiecare vorbă ce i se desprindea de pe buze, înainte de a o fi rostit, el o cântărise temeinic, apelând la întreaga-i făptură prezentabilă, la întregul său înveliş protector de seriozitate, la toate amintirile şi deprinderile ce-l întovărăşeau. Iată de ce zâmbetul de pe buzele-i subţiri, abia conturate, nu putea fi luat drept aroganţă, ci îngăduinţă acordată celorlalţi de un om ferm convins de justeţea concepţiilor sale. Dar buzele se retraseră imediat la locul lor; nu erau singuri aici şi pe deasupra se aflau într-o situaţie în care oricând puteau interveni, întocmai unor spini, tot felul de surprize, dat fiind că ei doi – călătoreau, nu-i aşa?

Trase cu coada ochiului fără a-şi întoarce capul. Parcă simţea cu pielea obrajilor săi proaspăt bărbieriţi şi parfumaţi cu colonie nu numai mirosul răspândit pe culoar de oamenii străini din compartimentele vecine, dar şi distanţa ce-l despărţea de femeie, fiinţa cea mai apropiată în clipa aceea. Încă nu fusese îndepărtată din relaţiile lor intime, începute în urmă cu o lună, distanţa aceasta nici pe plan fizic, nici pe cel spiritual. Se pregăti să întindă mina şi s-o mângâie, dar o lăsă repede în jos. Cine ştie cum ar fi reacţionat ea la o mângâiere vizibilă. Spaima ei i-ar fi stârnit enervarea; bucuria, de asemeni, l-ar fi nemulţumit.

Femeia cu gât subţire, feciorelnic, îl tulbura teribil, deşi îi

aparţinea cu trup, suflet şi îmbrăcăminte, – da, da, cu îmbrăcămintea ei de voiaj! — fapt confirmat, o dată în plus, de privirea protectoare cu care ochii lui de un albastru transparent o învăluiau.

— N-ai obosit, draga mea? Toată ziua ai stat numai în picioare.

Acum, când pufuşorul delicat de pe gâtul alb i se undui sub respiraţia mirosind a pastă de dinţi a bărbatului, umerii înguşti ai femeii tresăriră – întotdeauna tresărea când i se adresa cineva pe neaşteptate, silind-o să se şi arate tulburată de fiecare dată, dar să şi zâmbească politicos – aşa încât, gândi bărbatul, o să-şi permită şi el să-i ciufulească părul des, dar tuns prea scurt din păcate! O mân- gâiere nevinovată, îngăduită. Avu senzaţia că a băgat mina într-o perie aspră – atât de des îi era părul, păcat că nu rămăsese decât a treia parte din el, astfel că acum gâtul subţirel părea de oiţă tunsă şi izgonită în ploaie. Simţi un spasm în gâtlej ca atunci când îl izbea rafala unui vânt pătrunzător. Impacientat, tuşi sec.

— Mare zăpuşeală, nu-i aşa? Aici parcă-i puţin mai răcoare. Aşa am impresia... Simţi? A început să miroase a floarea-soarelui! rosti ea. Ca şi cum s-ar fi trezit brusc din somn, vroia să-şi audă propriul glas. Oare nu-l nimicise huruitul nebunesc, nu-l strivise, laolaltă cu pulberea drumului? Nu, glasul îi răsuna ca mai înainte, fără a spune totul până la capăt, lăsând mereu destule să i se oprească în gât şi chiar undeva mai în adânc. Se şi mândrea puţin, fireşte, în taină, cu glasul acesta al ei surprinzător de sonor. Femeia avea de gând să se reîntoarcă în sine – că doar nimic nu se schimbase şi nici nu se va schimba! — însă amorul propriu al bărbatului se simţi lezat de faptul că, prin sonoritatea glasului său, ea se grăbea să anuleze atingerea lui, să dea uitării unda electrică ce-i trecuse în fugă prin păr, înfiorând-o.

— Ce fel de floarea-soarelui? Unde-o vezi tu? şi el îşi repezi bărbia în direcţia fâşiilor galbene ale spicelor de grâu cosite, dar încă neculese, ce licăreau dincolo de geam, – stăpânindu-se cu greu să nu strângă la piept că- puşorul acela gata să dea crezare unei înşelătoare culori şi, în schimb, să nu aibă încredere în sinceritatea mân- gâierii lui.

— Da, ai dreptate! Oh!

Cu o notă tânguitoare în glas, ea se scuză pentru greşeala

făcută şi totodată pentru şederea asta prostească lângă geam care, ce-i drept, nu era interzisă. În general, ei nu i se interzicea nimic, pentru că înţelegea la vreme şi singură ce nu se cuvine să facă. Dar chiar şi atunci când îşi dădea brusc seama că greşise, n-o obliga nimeni să-şi exprime regretul.

— Oricum, ai grijă, nu te obosi peste măsură. Drumul e lung, draga mea. Mâna, pe care mai stăruia încă parfumul părului ei, alunecă şi rămase suspendată în aer, la spatele ei.

Aşadar, nici de daja asta nimeni nu-i ceruse nimic, mâna lui atârna fără să-i atingă şoldurile, şi cu toate acestea, bluza ei alba începu să vibreze. Tânăra femeie fu străpunsă de un fior adine, care-o sili să se umple de încordare şi freamăt. Între el şi ea rămânea mereu o anumită distanţă. Chiar şi în clipele de apropiere intimă. De fiecare dată ea încerca să-i ascundă ceva. Dar ce anume? Un gând pudic, trupul dezgolit? O clipă în amintirea lui licăriră, aidoma unor hulubi speriaţi, sânii ei pe care reuşea să-i zărească doar în întuneric, sau în cel mai bun caz în semiobscuritate. Da, trebuia să respecte o condiţie: să nu se dezbrace la lumină. Şi cât ar fi dorit s-o scoată din întuneric, din pudoarea sau spaima ce-o încătuşau, s-o încălzească în palmele lui, pentru ca să se poată coace, întocmai unui fruct verde încă; în taină îşi dorea pătimaş lucrul acesta şi suferea teribil simţindu-se tot atât de încătuşat cât şi ea, cea ascultătoare, dar care, totuşi, în fundul sufletului îi opunea atâta rezistenţă. Prea tânăra lui soţie tremura sub palma ce-i devenea tot mai grea, iar furia strecurată în sufletul lui sporea întruna la gândul că el, bărbatul puternic, e jefuit ziua-n amiaza mare – parcă şi auzea în spatele său respiraţia precipitată a tâlharului, simţea mâna alunecoasă, transpirată a acestuia, furişân- du- i-se în sân, şi cu toate acestea, în mod inexplicabil – fie dintr-o prea mare onestitate, fie din teamă – nu se decidea să plesnească degetele viclene şi astfel să-şi consolideze dreptul său la posesiune.

— Îţi sunt atât de recunoscătoare, Aloyzas… Atât de recunoscătoare… Pentru tot… — rosti ea ca şi cum, ureând o pantă abruptă, se oprise o vreme să-şi tragă sufletul, deşi nu exista, bineînţeles, nicio pantă – trenul gonea de-a lungul câmpiei.

Nici pentru ea nu era clar de ce ţinuse să se arate recunoscătoare faţă de soţul său, nu era deloc clar: putea oare

recunoştinţa ei să înglobeze absolut tot ceea ce se perindase dincolo de geamul vagonului ca şi ceea ce avea să se mai perinde încă de acum înainte, inclusiv acea nălucă a munţilor, care-i apăruse pe neaşteptate, undeva între două staţii oarecare, eclipsându-i toate celelalte impresii? Nu pricepu nici el de ce dintr-o dată îi scăpaseră ei cuvintele acelea de recunoştinţă, dar îşi simţi respiraţia oprindu-i-se. Pentru o clipă dispăruse supunerea ei lipsită de căldură şi tainic dojenitoare. Îi pronunţase chiar şi numele, ca înainte de executarea unei sărituri; alteori, când îi mai spusese pe nume, glasul i-a răsunat, de fiecare dată, prea plin de condescendenţă. Ah, de i l-ar rosti mai des, aşa ca acum! Şi Aloyzas îşi simţi bătăile puternice ale inimii sub cămaşa primită cadou de la soră-sa Ger- truda, sub haina din tvveed, care, cu toată arşiţa radiind dinspre nesfirşitele mirişti secerate, îl acoperea întocmai unei armuri, cu acel înveliş al importanţei şi distanţei, în care se învăţase să se înfăşoare, pentru a se apăra de ambiţii deşarte şi de banalitate. Îşi văzu mina întinsă spre soţie, o mină ce părea a nu fi a lui, ci o alta, străină, poate chiar a tâlharului de adineauri, iar pe ea o văzu deasupra mâinii, arătând ca şi cum era gata-gata să leşine, îi văzu umerii lipsiţi de vlagă, gâtul şi dunga de piele trandafirie de pe piept, din deschizătura decentă a bluzei. Niciodată, nici chiar în pat, nu s-au simţit atât de atraşi unul de celălalt ca acum, până şi propria respiraţie părea să-i incomodeze, când, deodată, cineva gemu cu voluptate. Gemu tare, parcă în bătaie de joc, să audă nu numai ei doi, ci întreg vagonul Geamătul se auzi din nou, însoţit de astă dată de un hohot vulgar de râs care îi reprimă adevărata semnificaţie.

Undeva foarte aproape de ei, pe culoarul cufundat brusc în întuneric – trenul intrase într-un tunel – se hârjonea un cuplu: un flăcău voinic cu un maiou portocaliu şi o fată cu păr de culoare deschisă, robustă, ce nu încăpea deloc în halatul scurtuţ şi mult prea strâmt pentru ea. Fata încerca să-şi acopere cu halatul sinul vânjos ieşit înafară, însă băiatul o îmbrâncea, zădărnicindu-i încercarea. Ea tot plesnea obrajii flăcăului cu un ziar făcut sul, dar laba lui neruşinată, lăsând în pace sinul, se întindea acum spre cordonul de la talie. În mod neaşteptat hâr- joneala luă sfârşit – oare fusese doar o glumă din exces de tinereţe? — şi totuşi, în urechile lui Aloyzas încă mai răsunau atât suspinul femeii ce se abandona, gata pentru orice şi acceptând dinainte

totul, cât şi râsul vulgar, al ei sau al altcuiva, care, jenat fiind, încercase să devalorizeze Şi chiar să mânjească totul.

Zgomotele le ascultase cu atenţie, ţinându-şi răsuflarea, şi Liongina – era, desigur, timpul ca el să înceapă a-i spune pe nume tinerei sale soţii! — şi geamătul şi râsul o tulburaseră în aceeaşi măsură ca şi pe el, dar ea se arăta mirată, oarecum, că nu se mai petrecea nimic altceva, ba, dimpotrivă, călătorii din jurul lor reîncepuseră mormăiala lor nedesluşită, iar perdeaua galbenă de la geam, înhăţată de o pală de vânt, îşi reluase din nou fâl- fâirea. Şi era atât de cald, era o zăpuşeală înnebunitoare... Aloyzas văzu din nou mâna ce se întindea lacomă spre Liongina... Nu pe cea a tâlharului imaginar, ci propria-i mână cu vinele umflate şi unghii meticulos îngrijite.

— Grozav aş vrea să fumez, şopti el abia mişcându-şi buzele devenite brusc prea uscate.

Ridică anevoie mâna grea, ce părea inertă, ca fracturată, îşi pipăi buzunarul hainei şi scoase de acolo o pipă cu muştiucul curbat. Degetele, înviorate acum, o atingeau fără prea mare gingăşie.

Pipă? Ce nevoie are el de pipă? Liongina îl privea nedumerită, nu pricepea nimic, nu simţea mirosul nobil al lemnului ars şi al tutunului ce nu-şi începuse încă arderea mocnită. Fumul nu-i plăcea – însă pregătirea dinaintea fumatului, aroma delicată a pipei, da. Se şi mân- drea că soţul său are acest obicei, atât de rar printre bărbaţii din ziua de azi, care-şi aruncă chiştoacele şi îşi scutură scrumul pe unde nimeresc. Ochii ei, nici mari, nici mici, clipeau din când în când dilatându-se, şi întreaga-i fiinţă, tăinuindu-şi respiraţia, continua încă să aştepte ceva.

— Te duci să fumezi?

— Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă, draga mea.

— Bine. Ea îşi lipi strâns de tot buzele, apoi întinzându-le parc-ar fi fost de gumă, izbuti să simuleze un zâmbet.

— Uite, aşa e foarte bine.

Nu înţelegea nici el ce anume era foarte bine, pentru că din vocea Lionginei dispăruse excitaţia de adineauri, pe care niciunul din ei n-o satisfăcuse. Şi asta nu era câtuşi de puţin din vina ei.

Speriat de starea lor tulbure, ca şi de propria-i stângăcie, Aloyzas îmbrăţişă cu o privire culoarul: o mochetă lungă, îngustă, prăfuită şi uzată, iar în spatele uşii cu geam –

fierbătorul nichelat. Flăcăul cu maiou portocaliu şi fata cu păr de culoare deschisă, îmbrăcată foarte sumar, nu mai erau acolo. Să-i fi născocit el însuşi, justificându-şi astfel pofta neînfrânată ce-l năpădise? Şi totuşi, chiar şi acum, după ce dăduse adevăratul nume dorinţei ce îl cotropise mai înainte, geamătul şi risul continuau încă să se audă, laolaltă cu ţăcănitul roţilor. S-au închis oare în compartiment, unde, feriţi de priviri străine, continuă să se hârjonească? Şi fără voie, el îşi imagină ceea ce, pentru nimic în lume, n-ar fi cutezat să facă în văzul tuturor

— Căci vroia s-o mângâie, doar s-o mângâie, atât – şi, adresându-i un zâmbet prietenos soţiei, – e-aşa de istovită, sărăcuţa, n-are rost s-o mai sperii şi eu! — porni spre platformă.

Liongina îl urmări cu privirea. Se uita cum îşi târa încet, anevoie picioarele, legănându-se uşor, nesigur, dar nu din pricină că îl arunca vagonul dintr-o parte în alta. Nu. Căuta un reper, un punct de sprijin, vroia să-şi restabilească sentimentul pierdut al propriei demnităţi, iată ce nu-i permitea să-şi grăbească pasul. Ceva anume, între ei doi – între ea şi soţ – nu avusese loc, ceva anume necunoscut ei, complet nou, nu se întâmplase…

Mai simţea încă şi acum, furişându-i-se undeva la ceafă un fior – mângâierea nesăvârşită, la care mai înainte nici nu visase, dar, ciudat, în clipa asta avea certitudinea că are nevoie tocmai de această mângâiere, un lucru atât de obişnuit pentru toţi ceilalţi, primit fără o prealabilă chibzuinţă, fără să le fie jenă, sau să trebuiască să se chi- nuie atât. Da, avusese nevoie de mângâierea asta încă din prima zi a vieţii lor în comun.

Nişte baschetbalişti dădură buzna din vagonul de alături şi Aloyzas se lipi de perete ca să le facă loc. Când începu iarăşi să înainteze, Liongina îşi pironi ochii pe spinarea lui redevenită, din nou, dreaptă şi puternică, aşa strânsă cum era în haina de vară, cu dungi, de culoare deschisă, şi bine croită, însă dintr-o stofă mult prea plină, şi de aceea nepotrivită cu sezonul. Altădată n-ar fi stat să mediteze la aşa ceva – rămase uimită chiar că un asemenea fleac îi trecuse prin minte tocmai acum. Căci în privinţa toaletelor, el se sfătuia întotdeauna cu soră-sa Gertruda. Dar nepotrivirea ce-i atrăsese atenţia şi pe care, mai mult ca sigur, o simţea doar ea, o duse cu imaginaţia la un alt cusur, mai serios, – i se părea că pe spatele lui, undeva mai jos de omoplatul stâng, sub tweedul hainei, se căscase o plagă şi în

clipa în care cineva o va atinge sau o va lovi cu cotul din nebăgare de seamă, trecând în fugă pe alături, ceea ce vedea acum doar ea, vor putea să vadă toţi ceilalţi; aceştia îl vor înconjura pe Aloyzas din toate părţile, vor începe să se holbeze la el, şi-atunci, brusc, îşi va deschide şi el larg ochii… şi va vedea rana, de existenţa căreia habar n-avea până atunci. Liongina îşi auzi strigătul nerostit însoţit de ţăcănitul roţilor – avertizarea ei adresată soţului – şi îşi trase capul adânc între umeri. Vai, ce s-ar mai supăra pe ea Aloyzas pentru asta! Buzele lui i-ar zâmbi, fireşte, dar în colţul lor, dispreţul ar stărui îndelung – aşa reacţionează el întotdeauna la ideile ei pe teme abstracte, sau la cele privind vreo problemă de viaţă cât de cât complicată. Strângându-şi cu putere între degete pipa – încă nu îndeajuns de bine îndesată – ce răspândeşte un miros dulceag-ameţitor de tutun, după care l-ai putea deosebi fără greş printre fumători, el s-ar întoarce cu faţa la ea şi, în timp ce şi-ar îngroşa vocea, pentru a-i da o nuanţă proteguitoare, s-ar interesa ce anume o înspăimântase. Surâsul ar fi cel ştiut, acela ce de-atâtea ori o jignise, însă de data asta – alcătuit cu greu şi ân mare grabă peste un chip nou, necunoscut ei, disimulând perplexitatea – el ar fi cumplit, astfel că ea s-ar incredinţa imediat că rana aceea, pe care i s-a părut că o vede pe spatele lui, nu fusese decât o halucinaţie, rod al imaginaţiei sale lipsite de maturitate. Aşadar, prinzându-i tandru încheietura mâinii, el ar fi nevoit să-şi repete întrebarea, pentru că ea, fie că şi-ar fi pierdut complet darul vorbirii, fie că ar încerca să se justifice, oh, nici vorbă să-l fi strigat, pur şi simplu i se păruse lui că şi-a auzit numele. Ba nu, nu-i adevărat, Aloyzas al ei e puternic şi de neclintit, intocmai ca o stâncă nebrăzdată de fisuri, şi ori de câte ori o va ameninţa vreo primejdie, o să aibă pe ce să se sprijine, chiar dacă dinspre stânca aceasta adie o undă de răceală.

…Dactilografiase detestabil manuscrisul acesta ordonat, scris aproape caligrafic şi împestriţat ici-colo cu fraze frumos subliniate! Da, împănase tot textul cu greşeli peste greşeli – să fi vrut dinadins şi n-ar fi putut născoci altele mai stupide! — iar corecturile le executase cu mare stângăcie. Deşi îşi dădea toată silinţa, treaba nu mergea deloc, o împiedicau adevărurile relatate de autor, greu de înţeles, nişte adevăruri lipsite de căldură. Dar chiar şi acele lucruri pe care nu le înţelegea o înspăimântau, autorul se cocoţase foarte sus (cu siguranţă pe

una din piramidele pe care le pomenea atât de des în manuscrisul său!) şi nu-şi ascundea dispreţul faţă de tot ceea ce nu este artă, ca şi faţă de tot ce nu exprimă idei despre artă, şi în primul rând faţă de viaţa omului simplu. Foile stricate zburau una după alta la coşul de hârtii, iar cele noi, pe care le introducea în locul lor, urmau curând acelaşi drum. Era o căldură diabolică – douăzeci şi cinci de grade Celsius la umbră! — şi, pe deasupra, îi mai venise şi menstruaţia, cu dureri şi instalându-se pentru multă vreme, ca de obicei. Acul ceasului alerga neîndurător pe cadran – din clipă în clipă avea să-şi facă apariţia clientul – savantul impozant, cu un chip fără urmă de zâmbet.

Nu s-a mai dus, aşa cum făcea în fiecare zi, să-şi bea cafeaua obişnuită. Vru să-i strecoare nepoţelului colegei câteva monede, ca să-şi cumpere singur prăjitura, dar acesta le azvârli cât colo într-un colţ, – ce mai, un autentic îndrăgostit ultragiat! Nici la masă nu se duse. Spera că, uitând de ora stabilită, clientul o să zăbovească la vreo cafenea, stând de vorbă cu prietenii despre nişte teme tot atât de înalte ca cele din absurdul său articoll Deşi de la el nu prea puteai afla ceva din care să deduci că ar exista în jurul său şi nişte oameni apropiaţi. Spre deosebire de ceilalţi clienţi, stânjeniţi de scrisul lor, de mirosul răspândit din gură, sau de manuscrisele lor voluminoase, care-ţi reduceau timpul de odihnă, el nu te întreba niciodată absolut nimic.

Când savantul – plin de importanţă, cu cravată la gât, deşi era o căldură ce topea asfaltul, îşi făcu apariţia cu exactitate de secundă în birou – ea înţelese că nu mai avea nicio scăpare. Luă poziţie de drepţi lângă masa ei, ca o şcolăriţă pe care o strigaseră la tablă. Rămase împietrită, cu capul plecat, trăgând cu coada ochiului la buchetul de flori. Ghemuite lângă pantalonii de culoarea ni- şipului, impecabil călcaţi, se răsfăţau, cu potirul corolelor întors în jos, nişte gladiole neobişnuit de frumoase şi viu colorate. Pentru mine? Cea neîndemânatică? Cu degete paralizate de teamă şi de ruşine, ea îi întinse lucrarea pe care abia o terminase. El puse florile pe un maldăr de copii şi începu să răsfoiască paginile dactilografiate. De spus – nu spuse nimic, doar gura i se smuci puţin într-o parte, ca într-un spasm de durere. Îşi privi în tăcere buchetul şi căută un loc mai potrivit unde să-l aşeze. Florile se aprinseră în vâlvătăi. O flacără trandafirie incendie nichelul maşinii de scris, sandalele cuiva

aruncate lângă măsuţa de alături, unghiile ei cu lacul cojit. Absorbit, clientul continua să frunzărească paginile care foşneau, pantofii lui strălucitori păreau implântaţi în duşumea. Ea ar fi vrut să-i spună că nu-i pretindea bani, iar florile nu le merita câtuşi de puţin. Insă buzele ei doar se mişcară uşor, fără să producă vreun sunet.

— Ia loc! îi aruncă el şi strânse cu putere, ca pe o nuia, cozile buchetului.

Ea se trânti cu zgomot pe scaunul său, ca şi cum ar fi îmbrâncit-o cineva şi aşteptă lovitura sau cuvintele nimicitoare. În sf îrşit, avea să primească cu vârf şi îndesat ceea ce merita pentru ieşirile sale năstruşnice, cu ajutorul cărora încerca uneori să se răzbune pe viaţa atât de ştearsă, de cenuşie. Simţea dureri în toate articulaţiile de parcă o bătuse cineva, dar încerca în acelaşi timp şi o mare satisfacţie, ca şi cum suferinţa ei luase sfârşit şi supunerea îi coborâse în suflet.

— Nu trebuie să te frământi aşa, stimată Liongina. Gura bărbatului făcu cale-ntoarsă la locul său şi-i zâmbi încurajator. După câte văd – îţi plac florile mele, nu-i aşa?

Flăcările gladiolelor te orbeau. Fiecare fir în parte şi întregul buchet la un loc foşnea, era proaspăt ca şi cum chiar atunci fusese cules. Un buchet atât de frumos, cu flori care să se desfacă sub ochii tăi, nu mai văzuse în viaţa ei. Şi nici n-am să mai văd, gândi ea cu tristeţe, cu umilinţă.

— Am o soră, – bărbatul păli, luptându-se cu minciuna, cu toate că, pe soră-sa n-o inventase, – mare iubitoare de flori. Buchetul e pentru ea!

Trenul păcănea monoton, trecând peste încheieturile şinelor. Clipa care le tulburase amândurora raţiunea nu schimbă nimic, nici în vagon, nici în peisajul ce se întindea nemărginit dincolo de fereastră, adică: pătratele galbene ale miriştilor, şirurile plopilor înalţi şi zvelţi, ce sprijineau cerul scoborât, alburiu.

Am născocit, se mustra Liongina, am născocit singură totul. Din lipsă de activitate visez ba munţi înalţi, ba min- gâierea virilă a bărbatului. Fată bătrână, cum bombănea uneori mama, fată bătrână, împănată cu spaime ca merla- nul[1] Babei Furman cu ierburi şi condimente; neavând ştiucă, vecina lor prepara merlan umplut, cu care îi plăcea să-i trateze şi pe ei. Şi dacă, totuşi, acum se petrece ceva extraordinar? Dacă şi Aloyzas e,

1 Peşte din mările cu ape reci.

într-adevăr, tulburat?

Liongina o zbughi spre uşa platformei vagonului. O să se ascundă acolo pentru ca el, atunci când va porni înapoi, să nu apuce să-şi arboreze masca obişnuită – cea care-l face să semene cu un portret de-al lui atâmat în apartamentul Gertrudei. Din nou i se opri respiraţia, acum însă din pricina mersului grăbit cu care nu era obişnuită. Ştia că nu-i place să fie luat prin surprindere.

— Ah, Aloyzas! Priveşte, ia priveşte puţin!

Aloyzas izbi cu zgomot uşa platformei, ca şi cum ar fi retezat ceva în mod iremediabil. Liongina abia avu vreme să sară în lături Inaintând cu viteză redusă, lunecând încet, în întâmpinarea lor veneau din sens opus nişte platforme deschise, cu ţarcuri înjghebate din lătunoaie cenuşii, deasupra cărora *se* agitau capete de cai. Multe capete, toate micuţe, şi cu coama ciufulită. Un miros tulburător de balegă şi copilărie pătrunse pe geam. Da, căluţul mărunt şi negru trăgea sania încărcată cu legături de vreascuri, tălpile săniei scoteau ţipete ascuţite pe caldarâmul întunecat, albit de zăpada gata să se topească sub soarele de martie; iată, deasupra calului rotat se ridică aburii, iar din coaja lemnelor se scuturâ mici fărime.

Aloyzas o privea învăluit de fumul ce-l răspândea pipa. Absolut niciun amănunt, nici măcar un fir de păr din pieptănătura acestuia nu făcea dovada vreunei nelinişti sufleteşti sau a vreunei slăbiciuni a trupului său. Ca şi cum adineaori vizitase Olimpul, unde se consfătuise cu înţelepţii zei ai acestuia. Nici nu-şi aruncă ochii în direcţia cailor. Era reţinut, plin de demnitate, calm. Doar avem tot timpul în faţa noastră, de ce să grăbim evenimentele, ce, suntem nişte adolescenţi care şterpelesc pe ascuns bucăţile gustoase de pe masa pregătită pentru ospăţ?

— Spune-mi, ce te-a speriat aşa, draga mea?

O îmbrăţişă petrecându-i mâna pe după talie, dar astă nu mai era mângâiere, ci doar atitudine protectoare şi aplomb: aşa, draga mea! Nu instinctele ne stăpânesc, noi suntem cei care le ţinem în frâu! în felul acesta ele nu ni se mai par înspăimântătoare şi nici nu pot distruge armonia noastră interioară, da, întreaga înţelepciune constă, numai şi numai, în stăpânirea de sine.

— Nimic.

— Ce, ai văzut caii, nu-i aşa?

— Nu l-a iritat faptul că, drept răspuns, ea ridicase doar din umeri, uşor, fireşte, însă vădit nemulţumită.

— Nici urmă de romantism în toate astea, draga mea. Căluţii erau transportaţi la combinatul de carne.

Liongina tăcea.

— În vremurile noastre, caii nu mai sunt rentabili. La muncile câmpului sunt folosiţi din ce în ce mai rar. În schimb în Asia Centrală, carnea de cal e la mare preţ.

Treptat, mirosul sudorii de cal şi al amintirilor se evaporase aproape complet.

— Şi Lituania livrează cai Asiei Centrale. Carnea lor e cam tare, e-adevărat, însă salamurile, preparate în amestec cu carne de vită, sunt gustoase.

Aloyzas vorbea cu convingere, în perfectă cunoştinţă de cauză. Şi fără patimă. Probabil, în acelaşi fel le explica şi studenţilor săi ce e bine şi ce e rău, ce e josnic şi ce e moral. În manuscrise, logica de netăgăduit a gândirii lui era întărită cu citate în mai multe limbi. Iar greşelile de dactilografiere se dovedeau, până la urmă, incapabile să zdruncine dârzenia din rândurile acestora.

Şinele de cale ferată de-alături aruncau luciri sumbre. Nu, nu se întâmplase nimic. Nu venise în întâmpinarea lor nimeni din sens opus.

Deodată năvăli cu zgomot în compartimentul lor un om. Asta s-a întâmplat într-o gară mică, în care se vindeau găini fripte şi seminţe – toată lumea scuipa coji fără încetare. Vârfurile pantofilor lui cafenii străluceau, bine întins peste costumul nou-nouţ fâşâia impermeabilul finlandez, de sub manşeta pantalonilor apăreau nişte ciorapi de un roşu aprins, aidoma guşii curcanului, iar chipul mobil, ca de dihor, însă totodată deschis şi foarte încrezător, era încins de căldură. Stropii de sudoare se prelingeau de-a lungul nasului, picurând pe geamantănaşul îngrijit, şi acesta de import, pe care omul nu-l pusese sub banchetă, ci şi-l aşeză cu băgare de seamă pe genunchi. Pe faţa micuţă, cât pumnul, străluceau ca două cioburi de azur nişte ochişori albaştri, ce păreau să promită o scamatorie, dar nu pentru cine ştie ce alţi spectatori, ci anume pentru ei, tinerii proaspăt căsătoriţi din Lituania.

— În sfârşit, Egorâci, eşti printre oameni cumsecade. Ura,

puişorilor! strigă el cu o voce joasă, scârţâitoare, ce se tot întrerupea, sau poate că era răguşită din cine ştie ce pricini. Ochii săi mici îi săgetau cu priviri rapide, vesele, de parc-ar fi fost nişte prieteni de-ai lui sau copii, a căror prezenţă îi prilejuia o nemărginită plăcere.

— Vasăzică, tot te-ai strecurat, nemernicule! îl ajunse din urmă glasul însoţitoarei, al cărei piept impunător, ieşind în relief de sub tunica uniformei, apăru în uşă. La vagonul comun e locul tău! Las' că te-nvăţ eu minte să te mai bagi în vagoane cu compartimente!

— Vedeţi, puişorilor? Egorâci îşi deschide larg sufletul, iar cloşca asta…

— Şi, fără ca măcar să se întoarcă, cu un gest neglijent al mâinii, el atinse geanta umflată, din foaie de cort, a îngrijitoarei. Bancnota de zece ruble îşi licări, o clipă, luciul întocmai unei miraculoase raze de soare, şi femeia, bombănind puţin, de ochii lumii, plecă satisfăcută de unde venise.

În regulă! Şi-acum, doar n-o să-nceapă Egorâci să mo- ţăie, n-o să-şi irosească degeaba timpul preţios. Pe legea mea, puişorilor! Şi îndată, apăru pe măsuţă, alături de borcănelul cu chefir, de chiflă şi de nişte articole cosmetice pentru femei, o sticlă de coniac „O.S." pe care, întocmai unui scamator, o scosese la iveală nu se ştie de pe unde. Să bem!

— Cine-i ăsta, îl cunoşti de undeva? strecură printre dinţi Aloyzas şi, fără a întoarce capul, se uită chiorâş la soţia sa.

— Eu? Liongina nu înţelese şi surise cu un aer de vinovăţie.

— Te-ntreb dacă-l cunoşti, de vreme ce-i zâmbeşti atât de tandru? Aloyzas nu era deloc dispus să glumească.

— De unde să-l cunosc, Aloyzas? Dar…

— Ceva, nu ştia nici ea ce anume, o atrăgea la omul acesta aiurit, care dăduse buzna în compartimentul lor – îmbrăcămintea pestriţă şi gesturile lui largi vorbeau despre o altă lume, plină de taine pentru ea.

— Amuzant, amuzant, continuă, te rog. Aloyzas îşi în- cleştă dinţii, însă deocamdată dispreţul nu apucă să-i schimonosească buzele.

— Păi nu… N-aveam intenţia să spun nimic.

— Atunci când n-ai nimic de spus, se cuvine să taci din gură.

— Bine, am să tac. Şi roşi, cu toate că surprinzătorul lor vecin nu putea înţelege cuvintele lituaniene, atât de puţin

măgulitoare, ce îi fuseseră adresate în şoaptă. Şi apoi, el nici nu le dădea atenţie – se desfăta privindu-şi sticla, aşa cum priveşti o floare minunată ce-şi desface petalele sub ochii tăi.

Ca de obicei, fireşte, spusele lui Aloyzas erau juste, iar ale ei – nechibzuite, şi totuşi, Liongina avu impresia că Aloyzas se răzbună pe ea pentru ceva anume. Să fie oare din pricina acelei mângâieri neîmplinite de pe culoarul vagonului? Sau din pricina derutei de o clipă, pe care se străduia acum s-o strivească cu piciorul, ca pe o mică scânteie ţâşnită. Pe neaşteptate din pipă?

— Să ştii că eu nu-ţi sunt nici supraveghetor şi nici dădacă. Aloyzas tuşi sec, pentru ca fantezia ei să n-o ia din nou razna. Cine ştie ce-i mai poate trece prin minte unei femei tinere, lipsită de experienţă, dacă a fost în stare să se înduioşeze de nişte cai transportaţi la abator!

— Dar ce-am făcut?

— Deocamdată – nimic.

— N-ar fi mai bine să ies de aici?

— În ceea ce mă priveşte, n-am intenţia s-o iau lâ sănătoasa din compartimentul meu.

— Haideţi, puişorilor, să ne cinstim împărăteşte! Omul se foi niţel instalându-se mai comod, apoi deschise, cu un pocnet, capacul geamantănaşului. Acolo erau rânduite cu grijă câteva sticle de coniac, un borcan de jumătate de kilogram cu icre de Manciuria şi un drug de salam tare şi aproape negru de afumat ce era. O să ne cinstim ca nişte împăraţi! Şi-o să vorbim pe săturate!

— Pe mine unul să nu contaţi că o să vă ţin tovărăşie, n-are rost. Eu nu consum alcool, spuse încet Aloyzas, abia stăpânindu-şi enervarea.

— Un strop tot o să bei şi dumneata! Să bei cu mine, dragă prietene, e-o treabă plăcută. Eu nu sunt lacom, să ştii. Şi tare-am mai dus dorul oamenilor! Hei, gazdă dragă! strigă Egorâci după însoţitoare, scoţând capul pe culoar. Pahare! Cuţite, furculiţe, haide, fuguţa 1 Pentru operativitate – plătesc separat!

Se auziră îndată paşi târşiţi şi zăngănit de pahare, iar în întâmpinarea acestora zbură o bancnotă de cinci ruble răsucită sul. În timp ce ei doi căscau gura la ceea ce se petrecea, ca la un spectacol, paharele se umplură şi pe farfurie se rostogoli un boţ de icre.

— Parte dreaptă la toţi. Să ştiţi că Egorâci le-a turnat tuturor

aşa cum se pune la farmacie cu pipeta. Omuleţul îşi dădu capul pe spate, goli paharul şi izbucni în hohote de râs, rânjindu-şi dinţii de aur care-i umpleau gura. Ah, mi se umple inima de bucurie! N-o să mă credeţi, poate, dar eram gata să mă descurajez cu totul, nu ştiam că aici mă aştepta un anturaj atât de onorabil… Ei, haideţi, fraţilor, puişorilor! Mai cu curaj!

— Eu, v-am mai spus, mi se pare, că nu… Iar doamna o să-şi exprime părerea în mod independent, – Aloyzas devenea tot mai rezervat şi mai distant.

— Eu? Nu, nu! protestă Liongina.

Aloyzas se întoarse cu faţa la fereastră şi Liongina îi urmă exemplul. Soarele roşu, rotund, apunea. În lumina lui pâdoasă se întindea necuprinsă câmpia. De-a lungul ei, vrând parcă să ajungă din urmă trenul, se târau râpe adinei, cu malurile lor abrupte, mâncate de ape. Nu, nu, nu erau râpe, ci nişte cicatrici, nişte îngrozitoare spinte- cături… La fel ca acelea din vremuri preistorice, când omul era singur şi neajutorat. E şi acum la fel de singur, îşi zise Liongina cu un suspin.

— Vasăzică vă e silă, aşa-i? Egorâci bău din nou şi se şterse la gură cu mâneca. După a doua porţie de coniac, ochişorii lui prinseră a se undui, închipuind două minuscule lacuri albastre.

— Regret, dar nu vă putem ajuta cu nimic, rosti Aloyzas şi îşi acoperi gura cu mâna. Cu mâna cealaltă o bătu uşurel pe Liongina peste genunchi – de aci încolo va trebui să-şi extindă grija şi asupra ei.

— Şi de ce, mă rog, vă purtaţi aşa, ai? V-a jignit cumva Egorâci? V-a supărat cu ceva? Albastrul din ochii lui se înnegură. Că strâmbă cuconiţa din nas, mă rog, asta nu-i greu de înţeles, Opt Martie şi altele de felul acesta, ce mai, e răsfăţată! Dar tu, că doar eşti bărbat! Eşti bărbat, sau poate că…

Glasul omului – glasul, nu vorbele-i brutale – implora cu atâta umilinţă, încât Liongina începu să tragă nădejde că în cele din urmă o să i se facă lehamite lui Aloyzas de refuzul său, şi, surâzând, o să-şi ridice paharul, invitând-o şi pe ea să guste puţin din al său, pentru a nu jigni un om de treabă ca acesta. Dar Aloyzas stătea nemişcat, continua să-şi ţină încleştate pe genunchi mâinile, cuprinse de un uşor tremur. Ocupa exact atâta loc cât trebuie să ocupe un ins, nu mai mult şi, totuşi, învăluit în îndărătnicia lui, părea că se lăţeşte din ce în ce mai mult, că devine tot mai corpolent.

— Nu vă supăraţi, regretăm amândoi, că… Vă rugăm mult să ne scuzaţi, izbucni fără voie Liongina, neştiind nici ea de ce începuse să vorbească, poate doar pentru că tăcerea devenea insuportabil de ostilă şi, pe deasupra, plină de cruzime. Să ştiţi că noi n-am vrut să vă jignim.

Buzele lui Aloyzas se strâmbară dispreţuitoare.

— Nu trebuie să vă supăraţi. Soţul meu… Noi… Era pentru prima dată când un om, pe care-l întâlnea din întâmplare, i-l amintise prin ceva pe tatăl său, deşi între ei, fireşte, nu era niciun fel de asemănare. Curios, oare într-o împrejurare imprevizibilă, ajuns printre oameni străini, ar încerca şi tata să-şi smulgă din suflet sentimentul de singurătate, bizuindu-se pe înţelegerea celor din jur? Nu, nu, se grăbi ea să gonească gândul acesta, dar pe Egorâci nu era în stare să-l privească cu duşmănie. Ştiţi, soţul meu, într-adevăr… nu bea.

— Nu bea? Egorâci îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte. O namilă de bărbat ca ăsta şi să nu bea? Adică, ia stai, ia stai puţin, coniţă, poate că n-are voie să mai bea? A băut şi a dat cumva de belea? Ei, atunci, se-n- ţelege, asta-i altă mâncare de peşte…

— Am eu oare înfăţişare de fost alcoolic? Aloyzas îşi săltă cu aroganţă bărbia. Din aceia cu nasul vineţiu, da?… Şi tu… Ce, soţioara mea ştie să şi mintă? Şi revenind din nou la lituaniană, îi şopti cu dispreţ, ca unei femeiuşti uşuratice, ceva care păru s-o ţintuiască acolo, pe bancheta ei, după care continuă în rusă: Sunt, din principiu, împotriva beţiei. Mai ridic şi eu un pahar, la cine ştie ce ocazie deosebită, dar asta prefer s-o fac – la restaurant…

— La restaurant? Straşnică idee, puişorilor! Hai la restaurant! Că bănuţi are Egorâci destui, de asta puteţi fi siguri! Şi îşi desfăcu haina – pe buzunarul de la piept, căscat din pricina teancului de bancnote, licări pentru o clipă, strălucitoare, marca fabricii.

— Pentru nimic în lume nu merg eu la restaurant cu oricine!

Aloyzas o domoli din privire pe Liongina: altfel, te pomeneşti că iar începe să se scuze faţă de alcoolicul ăsta. N-are nevoie nimeni de sacrificiile ei şi cu atât mai puţin de jalnicele-i minciuni. Ea înţelese dojana nerostită, – şi mai înţelese că orice amestec posibil din partea ei va fi dinainte neacceptat. Ah! Aloyzas, cum îi respinge el – nu numai pe omul ăsta străin, dar

şi pe ea, ca şi cum pricina vulnerabilităţii sale, pe care evită s-o dezvăluie celorlalţi oameni, ar fi ea.

Aparent nu se schimbă nimic, şedeau alături amândoi, coapsa lui o atingea pe a ei, însă Liongina se simţea aruncată undeva departe, foarte departe. Singură-singurică, printre râpele adinei şi înspăimântătoare, ce se târau din adânca antichitate, pentru a le aminti oamenilor câtă nevoie au ei să fie uniţi. E atât de iragil ceea ce noi, oamenii, cunoaştem deja şi înţelegem, încât e suficient doar un gest nesocotit, sau un cuvânt grosolan, atât, pentru ca totul să se facă ţăndări. Deocamdată, Liongina încă nu-şi dădea seama că, meditând astfel, a şi evoluat, a şi lăsat-o în urmă pe ea – cea de ieri.

— Cum adică – cu oricine?! Omul sări în picioare, îşi trase mai jos nodul cravatei, smuci gulerul cămăşii, dar nu simţi nicio uşurare. Ia staţi puţin, fraţilor, staţi puţin să lămurim lucrurile! Aflaţi dar dumneavoastră, dacă nu vă e cu supărare, că anume acest „oricine”, – el repezi cu zgomot un pumn în pieptu-i care vui, – extrage cărbuni dincolo de Cercul Polar. Dedesubt iad de foc, deasupra alt iad, de gheaţă. Cinci ani fără concediu, clar? Dinţii, încă din a treia iarnă, de când m-am cărăbănit acolo, mi i-am prăpădit, şi el îşi rânji batjocoritor gura, cu gardul acela strălucitor de aur. Aşa, fără dinţi în gură cum eram, muierea m-a părăsit, a fugit undeva în Sud. Păi, cum, credeaţi oare altfel? Că doar aveam şi eu muiere, ca oricare. Numai că, vezi, i s-a cam urât şi ei să se tot holbeze la aurora borească... ba, se mai întâmpla, ce-i drept, cam rar, dar aveai uneori prilejul să admiri şi dosul vreunui urs. De altfel, n-o să mă pornesc acuma să vă spun tot soiul de poveşti. Am scăpat de acolo căpătind, pentru prima dată după cinci ani, concediu – şi-atunci, de ce să nu pot bea şi eu un păhărel, de ce să nu-mi încălzesc puţin sufletul printre oameni? Că doar banii i-am agonisit muncind, nu-s furaţi! Şi-acuma, haideţi, puişorilor, fiţi buni, daţi-mi voie să ies, că trebuie să cobor îndată, să-mi vizitez în drum rudele, prietenii... Că, după câte se vede, nu mai apuc să ajung la vestitele staţiuni balneare din Sud! Hei, se aude? Şi fără a mai aştepta vreun semn doveditor că asprimea tovarăşilor de drum s-ar fi atenuat, dădu pe gât jumătate de pahar din lichidul acela cafeniu şi arzător. Nu-şi mai şterse buzele şi strigă după însoţitoare: Ia, haide, bagă-mă undeva în altă gaură! Aici nu rămân, n-o să călătorească Egorâci cu nişte birocraţi ca ăştia! Eh, vai de capul

vostru… O să trăiţi o sută de ani şi mai bine, dacă n-o să muriţi cumva de plictiseală!

înhăţă geamantănaşul şi se năpusti afară din compartiment.

Însoţitoarea strângea de pe masă în tăcere, străduindu-se să nu-i atingă cumva pe niciunul din ei sau lucrurile lor. Ca şi cum ei doi, şi nu Egorâci, ar fi stâmit toată harababura din compartiment. „Icrele sunt aşa de proaspete, ce rău îmi pare că nici nu le-am gustat măcar… “ Şi, ruşinată, Liongina trase cu coada ochiului la Aloyzas, – i-a surprins oare această dorinţă copilărească? Că, după aceea, una-două, mereu o să-i scoată ochii cu pretinsa ei minciună.

— Să bem, copilaşilor! Haideţi, heee-i ruu-up! se auzi de pe culoar vocea sonoră, însă foarte răguşită acum, vocea pe care ea n-avea s-o uite multă vreme; Aloyzas, în schimb, are s-o uite îndată.

El se ridică în picioare şi se întinse cu voluptate. I se părea că nu are destul loc – pentru trupul său mare, pentru starea sa de spirit plină de vioiciune, acum, după ce nu cedase şantajului, da-da, a fost un şantaj grosolan, care putea triumfa dacă, la momentul oportun, nu i-ar fi servit impertinentului replica, având grijă, fireşte, să-şi cruţe nervii. Ea însă, dimpotrivă, ar fi vrut să se ghemuiască, să se facă mică, mică de tot. Măsuţa lustruită lună, salteaua făcută sul, ca şi lenjeria de pat, murdară, totul în jur mirosea a pagubă. Adăpostul lor provizoriu fusese văduvit de ceva important şi bun – părea că o pasăre, ce de-abia îşi începuse cântul, amuţise brusc! — şi despre acest ceva îi amintea fiecare hohot vesel de râs ce se auzea de după peretele compartimentului. Nu trecu mult şi vecinii de acolo începură să cânte – era un cântec deocheat, aproape obscen şi Liongina, parcă răzbunându-se pe sine, gândi: sau poate, totuşi, Aloyzas are dreptate?

— Şi dacă te-ar fi lovit?

— Pe mine?

Aloyzas se dădu brusc îndărăt, de-ai fi zis că, într-adevăr, fusese lovit în plin, şi nu aşa, cândva, mai demult, ci acum, chiar în clipa asta, şi nu de altcineva, ci de fetiţa ascultătoare, ghemuită aici, care uneori izbucneşte din senin, spunând ceva tăios, ce surprinde în mod bizar. Dacă o vezi, aşa cum e, în pijamaua înflorată încheiată la toţi nasturii până sub bărbie, şi bine întinsă peste sânii abia vizibili, pare o păpuşică înfăşată. Ca

de obicei, face tot posibilul să nu se dezbrace în faţa lui, deşi încăpăţânarea ei, în acest caz – spre deosebire de alte situaţii în care, fără îndoială, trebuie să i-o îndepărteze – îl excită, stâmindu-i dorinţa s-o posede. Sfiiciunea şi totodată pasiunea pentru puritate a Lionginei erau însă în totală contradicţie cu neghiobia pe care, cu atâta uşurinţă, o născocise adineaori. Căci nu era oare asta o idee năstruşnică?... Auzi? Să-l lovească pe el? ... Omul care a scos-o din neant dându-i numele său... care din nimic – din elemente primitive – îi alcătuise un chip uman nou?

— Să fi îndrăznit numai... În timpul studenţiei boxam, ba şi la scrimă mă descurcam binişor. Aloyzas îşi repezi înainte braţul, simulând o fandare cu o spadă invizibilă şi, totodată, cu vârful imaginar al acesteia, încercă să ridice bărbia soţiei. Iar ea simţi organic atingerea ascuţită a metalului. Campion n-am ajuns, fireşte, dar... să fi îndrăznit numai!

Ei i se făcu deodată şi frig şi frică. Îşi miji ochii. Oare o s-o ciupească dureros? O să-i smulgă pijamaua de pe umeri? N-are decât, asta oricum va fi mai bine, cu mult mai bine! Pe când aşa, ironiile lui – lipsite de cea mai mică scânteie de umor – îţi storc, picătură cu picătură, toată vlaga. Ajungi să te simţi ca un smoc stingher de iarbă aruncat în bătaia vintului. Biciuit, răvăşit mereu. Cel puţin aşa, n-o să mai tremur de teamă că mă poate jigni cineva!

— Ce-i cu tine, draga mea? Şi degetele lui Aloyzas Îi atinseră cu indiferenţă pleoapele strâns lipite. Acum îşi revenise complet şi dorea ca ea să nu-i tulbure liniştea. Tot te mai torturează halucinaţiile? Scoateţi-l din cap pe beţivanul acela. Doar ne îndreptăm spre munţii tăi, Liongina.

— Am obosit, nu mai vreau nimic.

— Ei, asta-i bună! Dar cine mi-a împuiat capul cu munţii? Şi, brusc, îi trecu prin minte că singur se ambalase în această stupidă aventură: în loc să se fi repezit pentru o săptămână-două la Palang[2], se duce în munţi. Iar acum, poftim, încep primele peripeţii. Primele – însă nu ultimele. Dumneaei, cea care poartă vina acestor peripeţii, vedeţi dumneavoastră, nu mai vrea munţi, munţii aceia ai ei, pe care şi-i dorise atât.

Eu nu i-am cerut să merg nicăieri. Mi-am imaginat, pur şi simplu, că o să închid ochii şi o să mă trezesc la poalele muntelui. Unul nu prea mare, ca să nu mă simt strivită sub

2 Staţiune balneară la Marea Baltică.

greutatea lui. O înnebunise maică-sa: călătoriile de nuntă, călătoriile de nuntă sunt din nou la modă! îi zicea râzând, pentru a-şi masca, cu o bucurie exagerată, zâmbetul acela lipsit de viaţă, din pricina căruia pe fiică-sa o treceau fiori reci.

— Parcă vreau şi parcă nu vreau. Nu ştiu nici eu. Ah, Aloyzas…

— Foarte mulţumesc pentru sinceritate, însă, evident, logica ta cam şchioapătă.

— Mă rog, n-ai decât să mă certi, Aloyzas, ceartă-mă…

— Pentru ziua de azi – ajunge. În sinea lui mai era iritat pentru jignirea adusă: pe mine… auzi? să-şi închipuie că m-ar putea pocni pe mine pumnul unui necunoscut? Dar bine, draga mea, toate au o limită!

Şi el luă o pastilă înainte de a adormi.

Liongina se trezi în toiul nopţii din pricina unei raze de lumină ce-i spintecă, aidoma unui brici, obrazul. Un brici ascuţit, plin de cruzime. Trenul abia se târa pe lângă o magazie nesfârşit de lungă, din întuneric ţâşneau întruna becuri nemaipomenit de puternice, orbindu-te cu lumina lor.

Aloyzas dormea cu faţa în sus şi cu mâinile aşezate pe piept. Avea gura întredeschisă şi buza de jos îi atâma puţin. În lumina orbitoare, părea că cineva, profitând de clipa de întuneric, trăgea cu putere de dunga aceea subţire, învineţită, silindu-l din când în când să geamă încetişor. Gemea tânguitor, ca un copil rău şi îmbufnat. Liongina se ghemui din nou îngrozită şi de gândul acesta, ca şi de loviturile, tot mai prelungite, ale violentelor fulgere, palide ca moartea.

Tocmai se pregătea să întindă mâna ca să-şi trezească soţul, când ochii lui Aloyzas scânteiară. Vârful ascuţit al floretei sau al spadei era iar îndreptat spre bărbia ei. Îmi e complet străin omul acesta, pe care-l cheamă Aloyzas – cine e el, de fapt? Dar tu, tu însăţi – cine eşti? Ştii oare? Ţi-e teamă de el, ţi-e teamă şi de tine, şi toate acestea la un loc – ha, ha, – se numesc excursie în munţi – în munţi ce nu există! — sau, cum spunea mama, în acea veche, de când lumea, călătorie de nuntă, ha-ha!

Tatăl nu venise la gară s-o conducă. S-a tot uitat de jur-împrejur, doar-doar va vedea strălucind ochelarii cu rame ieftine pe chipul lui aspru, pe care viaţa i-l boţise atât. Ginerele şi respectabila soră a acestuia îl stânjeneau grozav, ca nişte temniceri travestiţi. Nu-i adevărat, de altceva era tata stânjenit.

Să fi fost din pricina acelei pălăvrăgeli despre munţi, pe care-o adusese din purgatoriul său? Presărase, fără un gând anume, nişte seminţe ale speranţei în inimioara fiicei sale şi acum aştepta, cuprins de îngrijorare, ca ele să încolţească?

„Nu mă face să râd, îi spusese imediat după nuntă mama, căreia nu-i pierise graiul ca bunicii Prudencija, doar faţa-i fusese schimonosită şi partea dreaptă a corpului: mâna şi piciorul îi erau paralizate. Nu-i vorba nici de taică-tu, nici de tine… Cum poţi să crezi că ai tu vreun merit? Eu sunt cea care ţi l-am găsit, l-am luat de mână şi ţi l-am adus aici! Că tu, doamne iartă-mă, n-ai fi în stare să ademeneşti nici măcar un ţânţar. Eu sunt cea care am aranjat să-ţi aducă ţie, nu altcuiva, tot ceea ce lucra şi să bată drumul până acasă la noi după manuscrise. Pentru că într-o ambianţă de familie şi dactilografa tot femeie e! Crede-mă, când îţi spun: un capoţel, acasă la tine, face o impresie mai bună decât nişte inele preţioase la serviciu. Şi excursia voastră pe munte, tot datorită mie o s-o faceţi. Banii sunt ai bărbatului tău, dar relaţiile şi abilitatea – ale mele. Parcă ce preţ mai au banii în vremurile noastre? Aşa că, pe lângă mine să te ţii, fata mea, nu pe lângă tai- că-tău. Ce te-ar putea învăţa un om care se simţea bine şi-n închisoare? După el, ar trebui să se instaleze toată lumea la închisoare, de vreme ce-i atât de bine acolo 1“ Discursurile mamei erau înceţoşate. Oare ceaţa asta nu-mi învăluie uneori şi judecata? Căci am acceptat să mă mărit numai din respect pentru savant. Din recunoştinţă că i-a fost milă să mă plesnească peste ochi cu gladiolele acelea – după câte greşeli îi băgasem în manuscris, ar fi putut să mă împroaşte şi cu noroi, însă lui i-a fost milă. Cât despre flori, sunt sigură că pentru mine le cumpărase, sperând c-o să-i dactilografiez lucrarea ca lumea. M-a minţit că le cumpărase pentru soră-sa. Şi nu ştie să mintă – a pălit când mi-a spus asta. E foarte adevărat că nu se vede decât pe sine, nu trăieşte decât pentru sine, dar de minţit nu ştie să mintă. Stătea aplecat deasupra mea ca o întruchipare a unei virtuţi profanate. Cât despre mine… ce însemnătate mai puteau avea calmul lui, care te îngheaţă, sau vorbele-i ameţitoare, vorbe, fireşte, bine chibzuite, însă din cale-afară de solemne…

Dacă e să spunem adevărul însă, Liongina acceptase să se mărite din pricina singurătăţii. Din teama lugubră că o să înţepenească, fără să se atingă de nicio altă fiinţă vie, simţind

cum i se usucă şi i se zbârceşte pielea, i se toacă şi i se răreşte părul, iar mâinile îngheţate încep să-i semene cu nişte labe vineţii şi dezgustătoare de broască…

…Doamne, oare numai de atât am eu nevoie, de un colţişor retras – şi nu de munţi, de munţii pentru care n-aş pregeta să-mi dau tot sângele din vine, picătură cu picătură?…

— Scoală-te, draga mea. Nişte ţigani vor cu tot dinadinsul să intre la noi.

Obrazul lui Aloyzas era nebărbierit, obosit. Încă nu-i trecuse ameţeala după somniferul de aseară. Bombănea nemulţumit, pentru că, luat prin surprindere, nu apucase să intre în armura lui obişnuită – costumul. Chiar dacă în necuprinsul stepei abia începea să se lumineze, iar în gara mică şi strimtă, cufundată în noapte – felinarele îşi mai răspândeau din plin lumina puternică.

— Răbdare, aveţi răbdare, cetăţeni. Oamenii dorm, înţelegeţi? Şi Aloyzas desfăcu, cu un ţăcănit, micul zăvor al siguranţei de la uşă. Glasul era ca de hamal mahmur de la magazinul alimentar care n-a căpătat băutură în dimineaţa respectivă. Împinse uşa enormă şi aprinse lumina mare – oricum nu vor mai putea dormi.

— O să trebuiască să le dăm drumul înăuntru ţiganilor, că altfel n-or să ne lase în pace.

Dar nou veniţii nu erau ţigani, ci un băiat şi o femeie cu păr de culoare deschisă şi nume sonor: înger. Nu părea cu mult mai vârstnică decât Liongina, să tot fi avut douăzeci şi trei, sau douăzeci şi patru de ani, dar, dacă ar fi spus că abia şi-a serbat aniversarea de douăzeci, îi puteai da crezare. La fel ca numele, păsărească îi era şi vorba: turuia în rafale de mitralieră. Numai că, dacă nu avea decât douăzeci, când o fi avut vreme să se pricopsească cu un fecior atât de mare? Se speria mereu că a dispărut, cu toate că băiatul, răbdător şi tăcut, nu părăsea nicio clipă compartimentul. Ea făcea ce făcea şi, brusc, sărea ca arsă: nu şi-a Îmbrăţişat de mult odorul! aşa că, îngrijorată, începea să scormonească cu ochii pretutindeni. Bineînţeles, copilul nu plecase nicăieri, stătea pe vine şi-şi făcea de lucru cu catarama de la sandaua maică-si. De bucurie, îl îmbrăţişa lipindu-şi-l de genunchi, dar cu atâta putere, că băieţelului i se tăia respiraţia, – după care continua să turuie. Povestea, trecând de la una la alta, fără nicio legătură, aidoma unei păsărele ce zboară din creangă în creangă. Gândurile-i erau aici, în tren, şi totuşi

păreau a nu fi aici – ci undeva între cer şi pământ. Oricum, nici vorbă nu putea fi că înger e ţigancă! Blondă, cu părul foarte deschis la culoare, parc-ar fi fost decolorat cu cel mai bun produs chimic din import. Să fie oare naturală culoarea lui sau i-l decolorase soarele verii? Pe Liongina o uimea albeaţa ei strălucitoare dar şi mai mult copilul oacheş care, înţepenit cum stătea lângă genunchii femeii, părea o dojană nerostită. Părul puştiului era negru ca smoala, ochii lui, de un căprui închis, ca două castane proaspăt descojite, încăpeau cu greu sub sprâncenele-i mici şi dese.

— Eu din Petrozavodsk. Finlandeza din Petrozavodsk. Mergem departe... La tatăl Faiz... Uite, asta Faizas al meu! Unghia cu lacul jupuit a lui înger se afundă în chica neagră şi deasă a băiatului.

Acesta se roşi din cap până-n picioare şi începu să se sucească în toate părţile, de parcă ar fi primit cea mai grozavă dovadă de afecţiune. Apoi se întoarse brusc şi în- hăţă mâna ce-l mângâiase, încercând s-o muşte pe maică-sa de un deget; uitând de toţi şi de toate, începură amândoi să se întreacă în răgete, ca la grădina zoologică, unde se-n- tâmplă să vezi uneori în aceeaşi cuşcă un tigru împreună cu un pisic, sau o vulpe cu un cocoşel. Faizas clănţănea din dinţi ca şi cum ar fi fost gata, din clipă în clipă, să-i reteze mamei degetul, iar ea, chipurile, supărându-se, îl plesnea peste gura cu buze groase. Se tot hârjoniră aşa până când femeia îşi aminti, pe neaşteptate, că nu-şi terminase povestea începută adineaori. Îl pupă pe micuţ în creştetul negru şi ciufulit şi-l îndepărtă uşurel, cu amândouă mâinile, aşa cum, abia atingându-l, îndepărtezi un balon.

— Băiat cheamă Faizas, iar tata Faiz şi soţ al meu – Achmedas. Uh, tare o să bucure soţ al meu! De bucuria o să facă mare ospăţul, toţi rudele o să cheme. Şaşlâk *, un grozavul – kelap[3], basturma[4]! Achmedas o să ascută pumnal al lui... Toată noapte ascută, uite-aşa hârşti-hârşti! Ea înşfăcă două linguriţe de pe masă şi începu să le frece una de cealaltă, dar nu obţinu sunetul dorit.

— Uite-aşa pumnal la el! — înger aruncă linguriţele şi-şi depărtă braţele. În intervalul pe care-l arătă ar fi încăput, cu siguranţă, o pânză zdravănă de coasă. Şi ochii ei limpezi, ca

3 Friptură la frigare, specifică bucătăriei turceşti.

4 Pastrartiă foate pipărată, preparată din carne de vită.

două bucăţele străvezii de gheaţă, se umplură de lacrimi. În lumina fugară a becurilor de pe marginea drumului, în ei prinseră a sălta micuţe scânteieri, nu doar de groază, ci, oricât de ciudat ar părea, şi de încântare.

— Şi dumitale nu ţi-e frică? se arătă curioasă Liongina, care niciodată până atunci nu mai auzise poveşti atât de sinistre – fără să ştie de ce, nu punea deloc la îndoială spusele femeii, deşi era limpede că aceasta exagerează, sau, în cel mai bun caz, îngrămădeşte laolaltă, în mare neorânduială, amintiri cât se poate de diferite.

— La mine, da, este frica! Oi, mare frica! Repede iau Faizas şi fugit. Mai fugit încă de trei ori şi tot de trei ori întors.

— Şi ai de gând să trăieşti din nou cu bruta asta?

Lionginei i se făcu dintr-o dată frig şi-şi strânse mai bine pătura în jurul trupului. Aloyzas stătea cu ochii pe jumătate închişi; îşi muşcase colţul buzei zâmbind ironic. Nu-i arunca nicio privire tovarăşei lor de drum, ca şi cum aceasta nici nu s-ar fi aflat acolo, în schimb o urmărea cu atenţie pe soţie, care, mânată de curiozitate, o îndemna fără încetare pe neaşteptata lor tovarăşă de drum să îndruge verzi şi uscate.

— Care bruta? Achmedas bruta? Pentru o clipă în ochii reci ai lui înger se aprinse o scânteiere de mânie, dar imediat mâniei îi luă locul compătimirea: o compătimea pe femeia naivă, care habar n-avea de toate treburile astea. Liongina se trase brusc îndărăt – schimbarea neaşteptată a dispoziţiei interlocutoarei sale o uluise, dar zâmbetul veninos al lui Aloyzas o avertiza că n-o sfătuieşte să-şi mai continue întrebările. Achmedas nu bruta! declamă cu mândrie înger, ca şi cum vroia să se convingă ea însăşi de asta. Achmedas – studii superior! Asta înger – numai frizer este, înger! S-a dat concurs de frizeri din toţi republici autonome: cine cel mai-cel mai bun? înger – cel mai-cel mai bun, frumos tuns pe frăţior Achmedas. Achmedas invitat la vizita şi nu lăsat pleci. Nu lăsat pleci, până înger nu dat acord să mărite! A încuiat…

— Şi dumneata ţi-ai dat consimţământul? Asta a fost voinţa dumitale?

— Voinţa? înger are voinţa? Văzut şi topit, ca ceara… Ochii de focul, părul – coama de cal! Eu rugam Dumnezeu să nu descuie… îndrăgostit ca o nebuna.

— Şi pumnalul? Iartă-mă, te rog, ai vorbit dumneata de

pumnal, sau mi s-a părut doar? Liongina îşi cuprinse gâtul cu mâna de parcă, furişându-se pe nesimţite, răzbunarea o ameninţa şi pe ea…

— Pumnal? Asta pumnal de dragostea! Achmedas foarte iubeşte pe înger al său… Uitaţi aici! Şi izbucnind într-un hohot de râs cam vulgar, îşi suflecă până sus de tot mâneca bluzei. Un umăr alb, splendid ieşi la iveală, odată cu semiluna roşie a unei muşcături. Nici la strada nu lasă, nu dă voia lucrat, frica este ca barbaţi străini să nu ma- nânce pe înger, hi-hi!… Geloz este şi pe soarele! Credeţi, la mine că eu la golf Finic am bronzat vara mai mult, ca la Caucaz. Înger începu din nou să râdă, însă de astă dată în alt fel – trist, melancolic, ca şi cum se mira singură de această neobişnuită curiozitate geografică. De dragostea – pumnal asta, de dragostea… într-un bună noaptea chiar înjunghie la mine… N-are decât! Ea îşi scutură cu repeziciune părul cânepiu, apoi, amintindu-şi că nu-l mai îmbrăţişase de mult pe Faizas, îl apucă şi îl strânse atât de tare, încât băiatul începu să ţipe.

Trenul se apropia de o gară mare, unde Înger trebuia să se dea jos. Ea se precipită să-şi strângă lucrurile şi în acelaşi timp încercă să termine de istorisit, foarte dezlânat, povestea vieţii ei: de lucrat, lucrează la Petrozavodsk. Dar acuma se duce la Rostov. Acolo locuieşte sora lui Achmedas, măritată cu un ucrainean – cap luminat, femeia asta e învăţătoare. Numai ea, ea e singurul om care o înţelege pe înger de parcă i-ar fi soră. După ce vor coborî, înger şi Faizas vor trebui să se urce în alt tren. Cel mai bun lucru ar fi să ajungă acasă după amiază, când pe străzile încinse de arşiţă nu întâlneşti nici măcar un câine. Până nu se adună rubedeniile, Achmedas, care lucrează la un centru al Sanepidului, – ştampilează carnea! — e bun la mine, foarte bun. Uneori îl vede, chiar că varsă lacrimi de fericire. Pe ea o prinde-n braţe şi-ncepe s-o învârtă ca pe un copil, uitând cu totul de fiul său, Faizas, care, nu încape îndoială, s-a dezobişnuit de tată-său şi o să-i fie grozav de teamă de un „nene” aşa de bărbos şi zurbagiu ca el. Când vor apărea rubedeniile însă Achmedas o să se schimbe complet: o să înceapă să înjure, să ameninţe, să alerge de colo-colo, măsurând dintr-un capăt în altul odaia.

Fără să-i tacă gura nicio clipă, înger îşi rânduia lucrurile – fel de fel de pachete cumpărate la Tallin – da, fusese şi la Tallin, de

ce nu? Privită aşa, de la distanţă, părea că femeia e mulţumită, ba chiar că se şi mândreşte cu achiziţiile sale turistice – şi că în timpul acestor călătorii amintirea pumnalului lung, care-ţi îngheaţă sângele în vine, se evaporează definitiv din căpşorul ei uşuratec şi încâlcit, cu un păr atât de blond.

— Parcă poţi să ştii? Te pomeneşti că într-o bună zi, dacă i se năzare cine ştie ce, ăsta intr-adevăr îi face de petrecanie! Sărmana, e-aşa de tinerică! o căină Liongina, când rămase numai cu Aloyzas în compartimentul răvăşit ca după o teribilă furtună – căci tăcutul Faizas, după ce izbutise să împrăştie totul, aşezase lucrurile, chiar şi pe ale lor, cum l-a tăiat capul.

— Ţi-ai şi găsit de cine să-ţi pară rău! Tot abţinându-se să nu intervină în discuţia femeilor, Aloyzas îşi consumase deja dispreţul şi enervarea. Hai, să nu ne mai gândim la ea... Mi s-a făcut foame tot ascultând pălăvrăgeala voastră. Ce-ar fi să mâncăm ceva?

Liongina nu-i răspunse.

— La ce meditezi? Şi, cu vârful degetului, el îi înălţă puţin bărbia, sperând să desluşească în ochii ei adevăratul motiv al întristării, – nu era exclus să fie doar un fleac în legătură cu pălăvrăgeala finlandezei sau, poate, mai degrabă, cu asprimea lui. Eu aş înfuleca cu plăcere un copan de găină. Tu nu?

Ciudată şi neobişnuită era, firește, şi tandreţea lui, ca şi, mai ales, dorinţa subită de a mânca la o oră nepotrivită, şi cu toate acestea, Liongina nu păru deloc surprinsă.

— Ce-i cu tine, ce ai? încerca el zadarnic să-i risipească mâhnirea, cuprins de nelinişte, dar fiind, totodată, gata să se şi înfurie. Dacă ţi-e milă de finlandeza asta, apăi... Să ştii că de-alde astea de teapa ei se găsesc pe sub toate gardurile.

Şi Liongina îşi imagină un gard lung-lung şi orb, fără nicio deschidere. Jos, sub gard, nu se afla înger, ci ea, stoarsă de puteri şi zăcând, ca o cârpă, iar de undeva de deasupra, de la o înălţime ameţitoare, pironită asupra ei, o privire distantă, plină de răceală – poate era a lui Aloyzas privirea, sau poate nu...

O asemenea privire fixă, care vede prin om ca prin sticlă, o întâmpinase pe Liongina, când, ţinând-o de mână, Aloyzas a introdus-o în apartamentul acela de două camere, împodobit cu mobilă bătrânească. Dulapurile lustruite străluceau, lumina becurilor se cernea domolită de abajuri masive, fiecare centimetru de parchet era protejat fie de covor, fie de vreun

preş pestriţ. Trăinicia fotoliilor se conserva sub huse din pânză, cotoarele cărţilor – în spatele unor despărţituri de sticlă, pe care nu se vedea niciun fir de praf şi nicio urmă de degete. Cea mai mare parte din numeroasele şi diferitele mărunţişuri – lucruşoare obişnuite de uz, prafuri, tuburi cu pastă, licori, pentru toate ocaziile din viaţă – erau rânduite, pe mici rafturi, în bucătărie, baie sau hol, repartizate ordonat în cutiuţe şi sertăraşe. Fiecare perie, fiecare andrea, ba chiar şi fiecare ac, aveau ambalaje şi învelitori durabile.

— O fetiţă e pur şi simplu o fetiţă, rosti vocea limpede şi sonoră, ce părea a nu cunoaşte îndoiala, o voce pe care nimic n-o putea face să se mire, în timp ce privirea circumspectă a ochilor reci, după ce-o măsură pe Liongina din cap până-n picioare, lunecă undeva într-o parte, făcând-o să se simtă, o clipă, goală puşcă şi mult mai tânăra decât era în realitate. După aceea ochii s-au aţintit din nou, însă de astă dată examinând-o nu numai pe ea, separat, ci împreună cu Aloyzas, care, stânjenit şi el, îşi muta greutatea corpului de pe un picior pe altul – şi astfel, pentru o vreme, rămaseră împietriţi amândoi sub privirea fosforescentă, îngheţată, din ochii sumbri ai sorei lui Aloyzas – Gertruda. Nu e un monstru. Orice altceva s-ar putea spune, însă asta nu, mormăi ea printre dinţi, ca şi cum ar fi vorbit despre o păpuşă de drpe, care, evident, n-ar corespunde stilului sobru al interiorului său, dar ar fi pe deplin suportabilă, probabil, într-o altă locuinţă mai modestă. ’

Aloyzas surâse puţin cam nervos, trădând astfel importanţa pe care o acorda el impresiei produse de Liongina, deşi, chipurile, nu avea nevoie de binecuvântarea sorei sale.

— Nu-i aşa că îţi place mândreţea mea de fată?

— Mândreţe ca mândreţe, dar, să ştii. E prea tânără.

— O, să nu crezi aşa ceva, doar nu mai are şaptesprezece anişori!

— În curând împlinesc douăzeci, se încumetă să rostească Liongina, slobozind dintr-o răsuflare cuvintele, doar acolo, în bucăţica de aer din faţa ei. Nu ştia cum să i se adreseze sorei lui Aloyzas, încă nici lui nu-i spunea pe nume. Petele de pe faţa, gâtul şi mâinile ei încremeneau sub privirile reci, lipsite de expresie ale Gertrudei. Avea senzaţia că e năclăită de clei sau albuş de ou. Şi asta o împiedica să respire, să-şi mişte buzele, să gândească.

— Nimic de zis, e, într-adevâr, o vârstă impunătoare, rosti Gertruda.

— Vasăzică, nu-ţi place mândreţea mea de fată, da, Gerta?

Ciudat, gândi Liongina, cum poate cineva să-i spună acelei femei Gerta?

— Ţi-am spus doar – nu-i un monstru! încolo... cam tinerică. Restul se va vedea mai târziu.

Căutând-o cu ochii, Aloyzas o descoperi ascunsă într-un ungher, lângă o glastră de ceramică cu imortele. Florile şi rămurelele lor uscate atenuau întrucâtva atmosfera deprimantă a camerelor ticsite cu mobilă. El zâmbi ostentativ, iar privirea, foarte asemănătoare cu cea a sorei sale, doar un pic mai vioaie, mai mobilă, o îmbie pe Liongina să vină mai aproape. Oare, până la urmă, o s-o anunţe totuşi pe Gerta asta a lui de ce m-a adus aici, sau nu?

— Nu va fi niciun „mai târziu“. Vineri, fetiţa asta o să devină soţia mea.

Pe chipul cu trăsături pronunţate al sorei, încadrat de un frumos păr castaniu, imensa buză superioară tresări. Tresări de parc-o izbise cineva în plin cu o piatră. Undeva, înlăuntru, în coşul pieptului, se desluşi ceva ca un trosnet. Înafară răbufni un sunet ce aducea, în acelaşi timp, a hohot de plâns şi a chicotit vesel de râs. Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Faţa Gertrudei deveni cenuşie, aidoma unei pajişti călcată în picioare. Şi mai semăna faţa ei cu o carte preţioasă de pe vremuri, terfelită de mâini murdare şi iresponsabile, dar în care totul mai putea fi încă citit: există, au existat şi vor exista întotdeauna lucruri de preţ ce nu pot fi făcute să sufere din pricina unor hotărâri nechibzuite, chiar şi în acele cazuri în care o adaptare la anumite împrejurări se impune. Pentru a-şi ascunde chipul, extrem de expresiv, Gertruda se apucă să pună masa. Se tot opinti multă vreme trăgând şi deschizând sertarele scârţâitoare ale dulapului, îndesate până la refuz cu cearceafuri, lenjerie de corp şi fel de fel de cupoane – căuta faţa de masă şi şerveţelele rătăcite pe undeva. Apoi, aşezând farfuriile de porţelan, rânduind lingurile şi furculiţele de argint, se linişti în cele din urmă.

în timpul mesei, Liongina simţi din nou privirea îngheţată, sfredelitoare a Gertrudei aţintită asupra ei. N-a mai stat să aştepte până când privirea asta o va sili să încremenească, ci s-

a tras puţin la o parte, aşa cum te fereşti de un obiect ce-ţi pendulează în faţa ochilor. Acum nu mai era singură, deşi nu cuteza să-şi pună mâna pe mâna

J.ui Aloyzas, sau să arate, prin cine ştie ce alt mijloc, că îi. Aparţine acestui om, ai cărui ochi semănau atât de mult cu cei ai sorei sale.

— După cum văd, nu pui mare preţ pe vin! rosti Gertruda, ducându-şi la gură paharul de cristal.

— Nu ştiu. Şi Liongina îl goii pe al său până la fund, -aşezindu-l apoi cu grijă pe masă, ca nu cumva să spargă paharul greu şi scump.

— Nu te pripi, sunt încă multe lucruri pe care nu le ştii. Vocea fermă a Gertrudei căpătă o nuanţă mai afectuoasă.

— Nu sunt o răsfăţată, rosti cu glas tare Liongina, ameţită şi de vin, dar şi de mica ei izbândă.

— Dar, ia să vedem, cum îţi închipui tu, fetiţo, viaţa de familie? Gertruda lupta plină de curaj pentru a nu se lăsa copleşită de înfrângerea ce-o suferise. Pierduse imens şi era suficient ca fetiţa aceasta să înceapă a vorbi, cu glăsciorul ei cald şi plăcut, pentru ca ea să nu mai fie în ştare să bănuiască măcar ce ar putea obţine în schimbul pierderii suferite.

— Păi… nicicum, recunoscu Liongina cu sinceritate.

— Dumnezeule, şi cu acest bagaj te înfăţişezi tu în faţa altaru… adică, vreau să spun în faţa ofiţerului stării civile!?

În vremea asta, Aloyzas se lăsă învăluit în nori de fum aromitor. Fumatul, pentru el, reprezintă un întreg ritual, -o emoţie aproape estetică, aşa îi declarase el, fără ca, înainte de asta, să-i fi povestit măcar ceva despre sine. Ei, asta-i! doar n-o să se transforme în apărătorul ei acum, când îşi ţine pipa fumegândă în mină. Sau, cine ştie? poate, că, dimpotrivă, Aloyzas permite dinadins ca ea să fie tocată cu un cuţit tocit, pentru ca astfel să devină mai ascultătoare?

Liongina nu răspunse. O lacrimă furişată fără voie ar fi trădat-o – dovadă a acelui chinuit respect faţă de sine pe care-l au fiinţele singuratice. Mai exact, rămăşiţe ale respectului faţă de sine, căci socotea că e nedemnă de Aloyzas şi că se strecurase aproape hoţeşte în viaţa lui. Dar -de ce oare mă tot scormone atâta cu privirea-i lipsită de expresie? Ah, dacă aş iubi… Şi dacă aş fi şi eu, măcar puţintel, iubită!

— Eh, să sperăm că totul va fi bine. Tăcerea e de aur şi vorba-

i de argint. Parcă aşa se spune în popor, nu? Şi deodată, Gertruda îşi dădu seama că o supusese la un exa men peste măsură de sever. Nu vrei să-mi vezi gospodăria „câtă vreme Aloyzas se afumă aici?

Şi începu să-i explice, cu deosebită seriozitate, la ce serveşte fiecare lucruşor. Iată, aici, o tipsie decorativă în care ticăie un ceas. Iată mixerul pentru cocteiluri şi îngheţată, şi tot aşa, îi arătă o mulţime de alte ajutoare ale gospodinei. Unele femei vorbesc cu acelaşi entuziasm despre copiii lor, îşi zise Liongina, cu oarecare înţelegere, deşi ordinea fără cusur din apartament o înspăimânta.

— Dar asta ce e? Observase pe pervazul ferestrei de la bucătărie un ghemotoc ce nu încăpea în dosul perdelei.

— Un cactus. S-a degenerat. Trebuie să-l arunc..

Şi cu un gest nervos, Gertruda potrivi perdeaua. Lion- ginei i se năzări că, de acolo, de pe pervaz, o privea cu suspiciune un om. Cu nişte ochi plini de ură ce păreau să prezică doar nenorociri.

...Un omuleţ – un cap uriaş, şi umflat! — se apropia ameninţător de ea, răşchirându-şi braţele – nişte cioturi scurt retezate – şi şchiopătând pe picioruşele-i boante,. Retezate şi acestea.

— Înger, iubito! Nememico, târfo, înger! In-ge-eer î Oare de ce-mi spune înger? Doar eu sunt – fetiţa!... Picioarele i s-au împotmolit în noroi, ca în mâlul unei mlaştini. Vrea să înainteze, sprijinindu-se într-o niână – dar şi mâna i se înfundă în mâzgă.

— In-ge-eer! Degeaba fugi de mine, tot nu scapi! In-ge-eer!

— Eu – nu-s înger! Sunt Frumoasa, sunt – Bulgăraş de gheaţă... Nu-s înger!

Glasul puternic, cumplit, zguduise cerul făcându-l să vuiască la fel ca tabla ruginită de pe acoperiş. Bolta zbuciumată o izbeşte peste creştet, sufocând-o cu duhoarea-i de rugină.

Omuleţul face un salt şi corpul său sferic se împlântă în cer. În loc de ochi şi nas – nişte proeminenţe bulbucate, în locul bărbii – ţepi cumpliţi, galbeni. Dar acesta e...

— Piei de-aici! Nu eşti Achmedas! Te-am recunoscut! Eşti cactusul Gertrudei!

Căţărându-se pe pervaz, omuleţul s-a făcut nevăzut. Şi-acum, ce-o să se întâmple? Nu m-a crezut că nu-s înger... nu m-a crezut!

— Trezeşte-te, draga mea. Uite munţii!

În prima clipă, Lionginei i se păru că întunericul nopţii nu se risipise pe de-a-ntregul, că bulgări de beznă s-au împotmolit în ceaţă, s-au agăţat de buşteni, ori unii de ceilalţi, alcătuind bizare îngrămădiri, ce se tot înălţau şi se tot prăvăleau fără zgomot. Monştrii aceştia întunecaţi, gigantici, îşi întindeau unii altora labele puternice şi le încolăceau, îşi arcuiau spinările, căţărându-se pe alte cheaguri de beznă, la fel de diforme.

Da, întâi i se năzăriseră nişte edificii plăsmuite din neguri, speranţe şi frânturi de vis, ca atunci când realul apare încă de-a valma cu viziunile de curând avute în somn, – totul în jur plutea, se transforma, se metamorfoza, când înghiţit de catranul umbrelor, când, sub razele soarelui, dezgolit până la zuluful lichenului prins pe vreo piatră!

— Dar… zâmbetul lui Aloyzas, ţintuit pe buzele-i tremurătoare, ce păreau a repeta întocmai unduirile pământului răvăşit, o stânjenea. Zâmbetul era atoateştiutor, satisfăcut de efectul produs şi, în acelaşi timp, părea s-o înştiinţeze fără vorbe că ceea ce vedea în faţa ochilor încă nu erau munţii, ci doar aşa… o regiune de la poalele lor, o undă firavă, ce se rostogolise târându-se din adâncuri, – cel dintâi spasm izbucnit înafară din pântecul pământului. Curând, Liongina se încredinţă şi singură că tot ceea ce vedea împrejur era încremenit acolo de multă vreme, că straturile pocite nu se mişcau nici măcar cu viteză de broască ţestoasă, ci, mai mult ca sigur, se-nghesuiau acolo de când lumea: piatră peste piatră, bolovan peste bolovan, aşa încât nimic nu li se putea întâmpla, decât, poate, doar vreo pietricică, deranjată de pasul omului să se rostogolească pe abruptul povârniş stratificat, dezghiocând din trupul acestuia câţiva pumni de pulbere, sau, cine ştie? vreun sărman tufiş ţepos, legănându-se în bătaia vântului, alături de catargul de oţel al liniei de înaltă tensiune, să sloboadă un spin îngălbenit în albia secată a pârâului…

Şi, copleşită de durere, ea izbucni în plâns: e cu putinţă, oare, ca pe pământ să nu fi rămas nimic în stare să se înalţe mai sus de această pârj oliţă albie de piatră, – un om însetat n-ar afla în ea strop de apă! — mai sus de aceste îngrămădiri neînsufleţite, dincolo de care, probabil, se profilează altele şi mai înalte, şi mai lipsite de viaţă? În vremea asta mâna lui Aloyzas îi mângâia tandru umărul, făgăduind parcă s-o ocrotească, răsplătind-o

astfel pentru supunerea şi încrederea ce i-o arătase, iar ea simţi, ca niciodată până atunci, că îi era dragă mâna asta, ce nu cunoştea îndoiala şi pe care te puteai bizui – ar trebui doar s-o prindă cu putere, să se agaţe de ea cu toată forţa, acum, câtă vreme trenul, cotind dintr-o parte în cealaltă, silea pantele abrupte şi pietroase să dănţuiască, de parcă erau capabile de mişcare şi gata, în orice moment, să se avânte în înaltul cerului. Cu toate acestea, chiar şi acum, învinsă şi convinsă – da, fireşte, munţii nu-s altceva decât nişte bolovani de piatră! — exista ceva care tot o mai împiedica pe Liongina să creadă şi să se supună pe deplin, poate chiar soarele dimineţii, scânteind cu o intensitate neobişnuită, – alta decât cea de acasă – şi aprinzând atât de puternic muchiile pietrelor, încât părea că acuşi-acuşi vor ţâşni scântei din ele, ca dintr-o forjă încinsă, şi-atunci, mai poţi oare crede până la capăt că piatra e doar o piatră şi nu tufă de măcieş cuprinsă de flăcări mici şi stacojii? — sau cine ştie? poate o împiedica faţa nebărbierită a lui Aloyzas, cu ochi ce clipeau, neavând destulă putere să suporte seninul orbitor al cerului, faţa lui, ce semăna izbitor, în momentele acestea, cu cea a sorei sale Gertruda, da, acolo pe peron Gertruda îşi impusese cu sila buzelor ei severe să-i zâmbească afectuos anume ei, Lionginei…

…Şi-apoi, mai era marea, ca o recompensă pentru toate pierderile suferite, ca o compensaţie pentru prejudiciile aduse, marea nemărginit de gingaşă şi îmbietoare, acolo, semănând cu un uriaş ghem de aţă sinilie încâlcit, înţepenit printre pietre – de nu mi-o plăcea aici, plec mai departe! — dincolo, scânteietoare sub razele soarelui, întocmai ca o cadă umplută cu argint până sus, iar undeva departe – închipuind văluri de pâclă verzuie plutind peste pajişti… Trenul pufăia chiar pe marginea terasamentului, ce sta aninat deasupra ţărmului, prin geamurile deschise vântul repezea stropi din apa mării, şi se vedea desluşit cum, pe mal, neobişnuit de fragile horbote se rostogoleau una după alta, cum se rup sfâşiate şi se destramă pe grăunţele de piatră grosolan măcinată, împodobindu-le cu multicolore izvoade, ce nu trăiesc decât o clipă. Puse în mişcare de puterea valului, foşneau milioane de pietricele, ca şi cum întregul ţărm, cât îl cuprindeai cu ochii, stătea gata să se întoarcă de pe-o coastă pe cealaltă. Iar ei i se părea că i-ar fi plăcut grozav de mult să se lungească aici, pe pietrişul umed, să

închidă ochii şi să rămână o veşnicie aşa, culcată şi ascultând cântecul de leagăn cadenţat al valurilor, – la fel ca în copilărie când, după un plânset îndelungat, se ghemuia pe divan cu pisica miorlăindu-i la picioare…

Garnitura se târa de multă vreme de-a lungul ţărmului stâncos şi întortocheat – autentică ramă pentru nuanţele de smarald şi ultramarinuri, în continuă schimbare, ale mării. La fiecare cotitură a drumului, soarele, înălţându-se sus, tot mai sus şi încingându-se din ce în ce mai tare, colora mereu în alt fel oglinda necuprinsă a apelor, iar Liongina, fără a-şi desprinde ochii de pe întinderea mării, implora în tăcere: hai să rămânem aici, Aloyzas, dragul şi înţeleptul meu Aloyzas, să ne pitulăm uite colo, lângă golfuleţul acela minuscul în formă de potcovioară (sau, dincolo de promontoriul ce seamănă cu botul unui câine tolănit, sau lângă cioturile astea întunecate de stâncă, ce par a fi nişte bătrânele clevetitoare înfofolite în broboade)! Să uităm de lanţurile acelea de munţi, pe care visurile mele le-au zămislit înălţându-se cu semetie, căci pietrele sunt orişiunde la fel – fie că se îngrămădesc mai multe la un loc, fie că sunt mai puţine, ce importanţă are cantitatea? — oricum, am văzut deja atî- tea, câte n-am văzut în toată viaţa mea, şi-ţi sunt atât de recunoscătoare, mai ales pentru vântul acesta cald şi umed ce-mi arde buzele îmbibându-le cu sare de parcă n-ar fi câtuşi de puţin ale mele, ci ale lui înger, ale neînfricatei şi nesăbuitei înger, căreia nu-i este teamă de nimeni şi de nimic pe lumea asta, nici chiar de pumnalul lui Achmedas al său, ale năstruşnicei înger, care nu pune preţ pe nimic altceva, decât doar pe dragoste…

Hai să coborâm, Aloyzas, să rămânem aici pe ţărmul acesta liniştit, inundat de soare, unde nimeni nu are alte dorinţe, în afara aceleia de a fi însetat de căldură şi azur, că doar vântul ăsta n-o să bată întruna, o să se potolească odată, şi-atunci mă voi linişti şi eu şi, în clipocitul gingaş al valurilor, îmi voi da osteneală să te iubesc aşa cum meriţi, soţul meu grijuliu şi inteligent, care nu-şi pierde capul nici în cea mai mare harababură, iată, nici chiar aici, în această împărăţie a fericirii!

Aloyzas îşi mijea ochii – soarele îi albise complet sprâncenele, şi aşa deschise la culoare – el nu auzea ruga nerostită a Lionginei. Întorcându-şi faţa de la ea, întorcându-şi faţa de la copleşitoarea fosforescenţă, care, sporind-o pe cea dinlăuntrul

ei, năvălea dinspre ţărmul ce răsuna de ţipetele copiilor, ca şi când cineva ciupea nişte strune nevăzute – oh, şi aici sunt copii, şi aici sunt aceşti tulburători ai liniştii – el îşi schimonosea colţurile buzelor într-o grimasă. În timp ce alături aluneca, parcă plutind, „Potcovioara“, presărată cu trupuri despuiate (sau Botul de câine acoperit cu ciorchini de omuleţi goi), Liongina auzi cum, fără să deschidă gura, Aloyzas strecură printre dinţi:

— Asta-i odihnă, printre bezmeticii ăştia? Cap-picioa- re, picioare-cap. Drept cine mă iei, draga mea?

— Iartă-mă, Aloyzas. Nu ştiu ce mi-a venit. Eu…

Oamenii goi însă, ajunşi tuciurii sub razele soarelui şi îmbibaţi de sarea mării, folosind limbajul expresiv al muţilor – în timp ce roţile trenului sfărâmau, aidoma unor coji de nucă, strigătele lor vesele – povesteau cât de bine este aici. E bine şi pe pietrele ce-ţi împung dureros trupul, e bine şi pe scândurile tari ale paturilor, din pricina cărora ţi se-nroşesc coastele, dar mai ales, ce voluptate e să uiţi cine eşti şi cum te cheamă, – e cu putinţă să-ţi imaginezi un alt colţ de rai?

Rai? Liongina, care până mai adineauri dezmierdase cu privirea furnicarul acesta, acum nu se mai simţea în stare să găsească, pentru ea şi soţul ei, un locşor potrivit, deşi pe plajă se vedeau lucind ici-colo destule insuliţe eliberate de trupurile cafenii. Căci dacă ar fi trebuit să şi-l închipuie, totuşi, pe Aloyzas printre trântorii ăştia, care stăteau tolăniţi fără să facă vreo mişcare, sau hoinăreau pe ţărm, pe el nu-l vedea dezbrăcat, ci în- veşmântat în costum şi cămaşă albă, grăbindu-se să se ferească de aceşti trândavi pierde-vară şi, trăgând-o cu forţa după el şi pe ea, să meargă departe, cât mai departe de aici.

— La ce meditezi, draga mea?

— Ce oameni ciudaţi… Nici duduitul trenului şi nici funinginea nu-i împiedică să stea să se bronzeze!… dar oricât încerca ea să-i distragâ atenţia, să-i înşele vigilenţa, simţea că zadarnic se străduia.

— Crezi oare că ăştia-s oameni serioşi? Ori ei, ori acel Egorâci – totuna.

Aşadar, nici Aloyzas nu-l uitase pe Egorâci.

Hamali? Parcă poţi pune mâna pe vreunul, în îmbulzeala aceasta de pe peron, şi, totuşi, ar trebui să existe – gara e destul de mare, trenurile vin şi pleacă unul după altul, pe plăcuţele vagoanelor prăfuite sunt indicate nume de oraşe mari.

Ce-i drept, de jur-împrejur forfotesc un soi de indivizi ce nu inspiră încredere, strigă cu toţii de parc-ar fi în codru, şi îţi înhaţă cu insistenţă geamantanele, – însă aceştia nu-s hamali, ci proprietari buni de gură, ce-şi laudă exagerat locuinţele, pe care le închiriază Civeniţi cu mine, am tot confortul, apă la robinet, poşta-i aproape – chiar sub nas!“, „Spune, coniţă, ai mâncat dumneata vreodată smochine direct din copac? Ei, când o să le guşti – n-o să mai vrei să pleci de-aici!“, „O rublă – patul, dar nu-s lacom, să ştii, ţie, frumoaso, nu-ţi iau nicio copeică – numai, te rog, zâmbeşte-mi puţin, hai!“). Liongina refuza politicos, nu atât speriată de tot bâlciul acesta, cât mai curând interesată de el. Aloyzas, în schimb, răspundea tăios, respingea oamenii, gata-gata să-i îmbrâncească cu cotul, deşi, bineînţeles, nimeni nu-i lua în seamă refuzurile – lumea de pe-aici e stăruitoare!

— Un flăcău cu părul vâlvoi, care se apropie fără zgomot, înşfăcă servieta, păzită de Aloyzas mai ceva ca lumina ochilor – în ea se afla viitoarea lui carte! — iar Aloyzas i-o smulse cu atâta înverşunare, încât flăcăul se dădu brusc îndărăt şi o luă la sănătoasa cât mai departe, rotindu-şi înspăimântat ochii mari cât prunele şi bolborosind: „Piaţa-i la doi paşi, magazinul – la doi paşi – ce altceva vă mai trebuie?” În aer, deasupra mulţimii gălăgioase, ce se tocmea, se risipea întruna şi din nou se strângea laolaltă, stăruia un miros, sau poate senzaţia a ceva căruia era cu neputinţă să-i dai un nume precis, dar acest ceva nu era adus din altă parte şi nu venea din amintire, ci era născut chiar aici, se prefira, aidoma şuviţelor de tămâie de deasupra unei imense cădelniţe invizibile, şi era —ca şi palmierii scunzi, foarte robuşti, decupaţi parcă din tablă verde, ca şi stratul uriaş de splendide flori roşii, sau tufele tunse cu grijă din spatele barierei de cale ferată, de acolo, din grădina aceea gata s-o ia la goană pe colină în jos, – ca şi încă multe altele, acest ceva era tot atât de pitoresc şi de înmiresmat. Din pricina acestui miros – de fapt, nu miros, ci caleidoscop de flori viu colorate – totul îţi juca în faţa ochilor, simţeai în gură un gust dulceag, capul ţi se învârtea puţin şi aveai impresia că de acum încolo viaţa se va strecura plutind pe lângă tine ca un norişor alb şi diafan, – adio griji, adio necazuri!… Însă n-ai vreme să răsufli mai din adânc, n-ai vreme să te desfeţi cu uluitoarea senzaţie, pe care, fără îndoială, ai născocit-o doar (la urma urmei, de ce ar trebui să fie aici mai altfel decât în nordul nostru posomorit?). Aşezate direct

pe asfalt, arătând la fel ca petele de vopsea de pe un imens şevalet, păreau să ţipe, îmbiindu-te, prune vineţii, aproape negre, rodii purpurii, legături de ardei semănând cu şiraguri de coral, grămezi cafenii de alune, mormane, de un verde deschis sau trandafiriu bătând în albastru (bine zis mormane – căci, altfel, cum să numeşti cantitatea asta nemaipomenită?) de struguri din boabele cărora ai impresia că sucul va ţâşni încă înainte de a le atinge tu cu dinţii, făcând ca aerul ameţitor şi dens din jur să devină astfel şi mai suculent.

— Nu mai căsca gura, vrei să rămânem fără bagaje? bombăni Aloyzas, ânsă judecind după glasul, după gura perplex întredeschisă a soţului, Liongina pricepu îndată cât de buimăcit e acesta.

În vreme ce se tot învârteau amândoi fără rost pe peron, nefiind încă în stare să-şi vină în fire, trenul, care-i adusese până aici, începu să-şi huruie tampoanele. Nepăsător şi târându-se fără grabă, acesta porni în sens invers, aşadar, haide, ia-ţi rămas bun de la el pentru o lună încheiată, o veşnicie aproape, şi, totuşi, Liongina îşi dori să-l vadă plecat cât mai departe – aşa cum era, lung, cufundat într-o sumbră tăcere, şi dezgustător cu coastele lui parcă şi mai afumate acum, în plin soare orbitor, ce promitea tuturor o lumină tot mai strălucitoare. Trenul – ce asemănare cu trecutul îndepărtat, care s-a ţinut după ea tot drumul, ba şi acum părând gata să-i ameninţe noul mod de viaţă.

— V-aş putea repezi eu, ghenaţvale[5]. Mergeţi departe? se oferi un omuleţ jerpelit, cu obrajii invadaţi de un păr negru, aspru şi ţepos, jucându-se cu cheile maşinii, şi având aerul că nu-l prea interesează răspunsul lor. Le aruncă în sus, le prinse şi iar le aruncă. Dar iată că, pe neaşteptate, începură să se avânte în sus şi să cadă în palmă, – două legături de chei, apoi trei şi, brusc, omuleţul îşi lepădă indiferenţa, ca şarpele de casă pielea nă- pârlită – acum aveau în faţa lor un om sprinten, cu ochi plini de vioiciune şi foarte dispus să-i ajute.

Liongina îi mulţumi cu un zâmbet, în schimb Aloyzas îl cercetă pe necunoscut cu aroganţă.

— Nu, nici vorbă, cu particularii noi…

— Cum, cum? Ah, vasăzică asta era! Te credeam turist…

Omul îşi zăngăni cheile în buzunarul lăbărţat al salopetei,

5 Termen autohton pentru a aborda pe cineva ; sensul este de

scuipa printre dinţi şi o porni repede, cu paşi mărunţi, către învălmăşeala cumplită de maşini din cealaltă parte a pieţei. Pocnindu-şi călcâiele, Aloyzas se întoarse către Liongina.

— Nu te teme. De plecat – plecăm noi. Doar n-o să înnoptăm aici. În biletul de repartizare se menţionează foarte clar: autobuzele au curse regulate. În fond, avem o sută şaptezeci de kilometri, nu o mie. Şi apoi, nu suntem undeva în pustiu, aşa că nu fi îngrijorată.

Faptul că refuzase să facă uz de serviciile unui particular l-a umplut de curaj pe Aloyzas, – ochii de un albastru transparent căpătaseră nuanţe şi srânteieri de oţel. Îşi întoarse capul cu păr blond, nici prea repede, nici prea încet, şi îşi ţinea umerii larg desfăcuţi şi drepţi ca o copertă rigidă de carte, iar inflexibilitatea aceasta, ce se degaja din silueta lui înaltă şi zveltă, îi era dragă Lion- ginei. Aşa e el, şi gata, încercă ea să se consoleze. Nicio clipă nu-i trecu prin gând însă că până azi n-a fost nevoie să-l dezvinovăţească în vreun fel. De-ar fi ştiut ce sincer din fire e Aloyzas, omul care-şi arunca adineaori atât de voiniceşte cheile, nu s-ar fi supărat.

Chioşcul albastru de scânduri nu prea semăna a casă de bilete. Prin gemuleţele sale minuscule, cu greu ar fi putut să intre pumnul vreunui bărbat mai voinic. Aloyzas zăbovi în faţa scândurii pe care, decolorat, ars de soare şi pătat de muşte, era afişat orarul. Cum nu reuşea cu cu niciun chip să se descurce în talmeş-balmeşul acestuia, îşi croi drum către gemuleţele, luate cu asalt, ale casei. „Tu ce vrei? Ce nevoie ai de-un sat de munte izolat?

Ascultă aici, alege-ţi oricare altă staţiune balneară: Adler, Gagra, Piţunda, Suhumi![6] Adică de ce să nu-ţi convină, dacă tuturor celorlalţi le convine?“ Gemuleţul se închise cu zgomot, se izbi pocnind şi celălalt, cel de alături, iar bătrânul casier îşi ciocăni cu degetul chelia netedă şi cafenie.

Aloyzas îşi arcui gâtul – te pomeneşti că acum o să tragă aer în piept şi o să înceapă să zbiere ca un taur înfuriat!? Da’ de unde. Îşi pipăi buzunarele în căutarea pipei. Deşi mâinile îi tremurau, el nu acceleră câtuşi de puţin ritualul obişnuit. Fără grabă şi abia atingând tutunul, îl îndesă în pipă cu unghia. Prin tot ce făcea, prin felul în care-şi ţinea pipa, sau îşi ţuguia buzele, trăgând din muştiuc în răstimpuri, se deosebea de localnici.

6 Staţiuni balneare în R.S.S. Gruzină, pe ţărmul Mării Negre.

Exprimându-şi printr-un zâmbet ironic dispreţul faţă de dezordinea din jur, Aloyzas se îndreptă calm şi, bineînţeles, în silă, spre cealaltă parte a pieţei, unde nu se ştie din ce motiv se îngrămădiseră unul lângă altul automobile dintre cele mai diferite. Contrar aşteptărilor însă, şoferii acestora nu se năpustiră la el ca albinele la miere, – de jur împrejur zăceau destule cotoare de mere, năpădite de viespi şi mustind încă de zeama ce se mai prelingea din ele, – aşezaţi comod la umbra micuţelor „Gaz“-uri şi a „Pobedelor“ lor, şoferii fumau, – se-nţdege ţigări – sau ronţăiau alune şi aruncau din când în când priviri nepăsătoare asupra străinului care se apropia. Îi examinară cu atenţie costumul, pantofii, faţa foarte albă şi transpirată, dar mai ales pipa, pe care acesta o mângâia cu degetele ca pe o făptură vie. Curios, dar niciunul dintre ei nu-şi oferi serviciile, deşi mobilul venirii sale acolo era limpede pentru toată lumea. După cum, tot atât de limpede era şi faptul că le va plăti cât îi vor cere, ba o să mai zică şi „bogdaproste”. Plin de fermitate şi sever ca un inspector financiar, Aloyzas luă maşinile la rând. Începu cu o „Volgă“ nou-nouţă, fără nicio zgârietură – aici în munţi „Vol- gileu apăruseră nu demult şi stârneau un entuziasm general („Aş! îmi aştept stăpânul!“). Trecu la o „Pobedă; i, de asemeni nouă, cu o cuvertură roşie aşternută pe banchetă. („Nu pot, scumpule, nu vezi că lucrez?!). Ll refuză şi şoferul unei „Pobede" uzate, cu coastele stâlcite („Ce? nu eşti zdravăn la cap? Cu rabla asta-n munţi?“). Atunci, poate măcar minusculul „Moskvici" provenit din primele tipuri? Insă nici posesorul acestei vrăbiuţe cenuşii nu avea intenţia să iasă de sub umbra deasă a salcâmilor. Soarele arunca stropi de metal topit peste creştetul descoperit al lui Aloyzas, spatele îi era lac de sudoare. Prin pâcla încinsă, licări brusc o amintire – nuanţele de smarald şi ultramarinuri de pe întinderea necuprinsă a apelor – cât de plăcut ar fi fost acum printre oamenii aceia goi!

— Umbra lui Aloyzas abia se mai târa. Când începu din nou să vorbească, se adresă, de astă dată, tuturor, cu vocea stinsă, nu însă şi complet lipsită de speranţe. Gata, batem palma, nu-i aşa, cetăţeni? Ne transportaţi, totuşi, da? Făcu un mare efort impunându-şi să glumească – încă n-a uitat ofensa de adineaori, asta-i cert! — cum însă şoferii, instalaţi comod la umbră, nici nu se clintiră de pe locurile lor, treptat, vocea i se înfierbântă tot mai mult, devenind penibil de ţipătoare, dar se izbi de chipurile

viclene, care, deşi reacţionaseră prompt la cuvintele lui, continuau să rămână impenetrabile. Liongina nu auzea ce spune Aloyzas, se auzea doar pe sine, auzea doar şoapta ce ţâşnea dinlăuntrul ei, grăbindu-se să-i vină în ajutor. S-ar putea ca totul să se sfârşească foarte prost dacă Aloyzas o să fie nevoit să-şi mai târască umbra prin piaţă încă vreo câteva minute. Evident, însă, o să-şi dea seama şi el, nu se poate să nu-şi dea seama, că e ridicol aici, unde-i alt soare şi alte obiceiuri, unde căldura sufletului omenesc are mai mare preţ decât rublele sau înfăţişarea impozantă a cuiva. Se-nţelege că şi dacă va începe cu justificările o, vai, o să devină cu atât mai ridicol! Iar după aceea, o să dea vina pe ea, ca în tren, când a vrut să se descotorosească de Egorâci. Şi deodată, îşi auzi propriul glas, glasul de odinioară ce se furişase timid prin desişul întunecat, înăbuşitor al pădurii, şi simţi parcă aievea cum poteca, abia desluşită de sub picioarele ei, dispare. S-a întâmplat demult, când, ducându-se cu tatăl după ciuperci, s-au rătăcit şi s-au văzut înconjuraţi din toate părţile de copaci fără grai – o pădure întreagă de uriaşi fără grai.

— Ei, fraţilor, ia-ascultaaa-ţi, fraţilor!

Nu te băga, asta nu-i treabă de femeie! o va opri îndată glasul lui Aloyzas plin de încordare şi deformat de o spaimă ce îngheaţă. Câtă vreme însă el tace, prostit şi înmărmurit, cât tac şi şoferii, neclintiţi dar intrigaţi, în glasul ei răsună o undă de speranţă, ca atunci, în pădurea fără grai, când şi-a dat seama deodată că toţi copacii se dăduseră la o parte, pe neaşteptate, în faţa lor s-a aşternut un covor verde şi proaspăt, iar în poieniţa cu iarba necosită au prins să zumzăie albine şi alte insecte.

— Ascultaţi, fraţilor! E oare cu putinţă să ne lăsaţi să ne uscăm la soare ca… ca nişte meduze pe pietrele de pe ţărm?

Pete de lumină străbătură în fugă pădurea deasă, întunecată a trupurilor de bărbaţi. Mustăcioara celor tineri se zbârli de zâmbet, ceilalţi, mai vârstnici, rămaseră mai departe morocănoşi, trăgind cu coada ochiului – ei, doar n-o să i se aştearnă în faţă, chiar de la început, cărarea însorită, – totuşi, râsul Lionginei, ce nu izbutise încă să-i alunge complet teama din suflet, era plin de presimţirea că totul se va aranja. Şi chiar dacă râsul zgomotos îi sunase puţintel cam forţat, era sincer, se zbenguia laolaltă cu stropii bucuriei şi cei ai vinovăţiei mărturisite. Fără voie – vai, o să se supere teribil Aloyzas! — ea

regreta nespus aroganţa şi asprimea lui, care declanşaseră conflictul! Râzând, se aplecă şi ridică servieta de jos, de pe asfalt – doar era atât de valoroasă servieta asta! — apoi se precipită înspre maşini.

— Ascultaţi, noi n-am fost niciodată prin părţile astea. Nu cunoaştem nimic şi pe nimeni!

Glasul ei îşi luase zborul de undeva din adânc, unde atât de multe mai erau încă ferecate şi, brusc, se frânse înspâimântând-o pe ea însăşi: nu mai era în stare să născocească nimic, nu ştia ce să mai spună. Niciodată până atunci nu se adresase unei mulţimi atât de numeroase de bărbaţi trândavi, care-o priveau ţintă examinând-o. Şi niciodată în viaţă vocea nu-i răsunase atât de puternic într-o piaţă. Dacă n-ar fi fost acolo chipul lui Aloyzas, alb ca varul în pâcla arşiţei istovitoare, poate ar fi lăudat piaţa din jur, vegetaţia luxuriantă, stratul de flori arzând ca focul, dar mai ales – tăria aerului parfumat, al cărui gust te gâdila în gât, ca şi cum, fără să bagi de seamă, ai fi înghiţit un bulgăr de bucurie. Ce-i drept, contrar aşteptărilor sale, nimeni nu se alătură râsului ei, se auziră doar câteva fraze rostite în limba guturală a celor de prin partea locului – poate că nu spuseseră nimic despre necazul lor – ci doar despre vreme sau recoltă, – şi totuşi, Liongina băgă de seamă că până şi cele mai întunecate chipuri, invadate de păr aspru şi ţepos, încep a se lumina. De sub cozoroacele enorme nu-i mai împungeau pe cei doi străini acele dispreţului, nimeni nu mai avea chef să-i înjosească nici pe ea, nici pe soţul ei. Şi, în afară de asta, ea începu -să înţeleagă şi altceva: că cele întâmplate nu s-au datorat cuvintelor rostite, din care nu se ştie cât pricepuseră ei, ci unei schimbări dinlăuntrul său – în vreme ce îşi bâiguia vorbele, de acolo, din adânc, reînviase şi se eliberase, luându-şi zborul, ceva trainic.

Atât cei vârstnici cât şi tinerii, uitând complet de Aloyzas, începură s-o fixeze cu vădită plăcere – silueta zveltă, bine făcută, sânii mici şi tari, strânşi în bluza albă, picioarele frumoase, parcă sculptate, încălţate cu sandale roşii, cehoslovace. Fără să ştie de ce, sesiză că şi ea • era mult mai conştientă de existenţa acestor părţi ale trupului decât de faţa sa, pe care soarele arzător reuşise să i-o prindă deja puţin. Faţa ei nu reflecta încă acel ceva nou, abia descoperit înlăuntrul său: priceperea de a sesiza aşa, ca din zbor, ceva important; de

undeva din ■adânc, din învălmăşeala de percepţii se născu, brusc, convingerea că exact ceea ce se petrece acum i s-a mai întâmplat, dacă nu ei, atunci altcuiva, foarte apropiat. Dar cui? Lui înger, finlandeza aceea pribeagă cu păr deschis la culoare? Sau poate visez? E un vis, da, fireşte, vis e! Şi dintr-o dată totul deveni altfel: Liongina văzu cum şepcile – un fel de clătite cu un bumb la mijloc, – se ridică de pe frunţi, cum chipurile mustăcioase şi celelalte, fără mustăţi, se luminează de albeaţa dinţilor, ce păreau a nu mai avea loc în gură; unii surideau doar, alţii hohoteau din toată inima, nimeni nu se mai ascundea, nepăsător, la umbră, deşi, fără îndoială, nicăieri în altă parte nu se afla un loc mai plăcut decât acolo, în adâncul umbrei pline de prospeţime a salcâmilor.

Râse în hohote şi Liongina, când, surprinsă ea însăşi de comportarea sa, îngădui să fie apucată de mâini, ca şi ■cum n-ar fi fost vorba de ea ci de altcineva, care, în orice caz, putea dispune singur, cum credea de cuviinţă, de propria sa persoană. Îmbătată de atotputernicia sa, era gata să creadă că nu alege doar un simplu mijloc de transport, pentru a ajunge într-un îndepărtat sat de munte, ci ceva cu mult mai important, ceva ce ar fi putut deveni fatal atât pentru ea cât şi pentru Aloyzas.

Ajutat de şofer, Aloyzas încărca bagajele într-o „Po- bedă“, Liongina nu mai observă nici în care anume dintre* „Pobede“, nici cine urcă la volan – un tânăr sau un bătrân. După ce până adineaori îi urmărise pe toţi cei de faţă ca printr-un binoclu, apropiindu-i şi clarificându-le imaginea, iat-o acum scufundându-se într-o pâclă de nelinişti ce nu se mai risipeau din pricina unui jurământ, acelaşi, repetat fără întrerupere: niciodată n-am să mai fac aşa ceva, niciodată!... Dar, la urma urmei, ce făptuise atât de rău, de ruşinos? Asta n-o mai ştia, simţea însă cum în pieptul ei continuă să clocotească bucuria, – ghemul acela pe care-l înghiţise mai înainte – şi cum mâna rigidă a lui Aloyzas îi smulge servieta. Nici mâinile soţului nu le vedea, simţea doar jignirea pricinuită de atingerea plină de asprime, ca şi cum s-ar fi răstit strigindu-i că pe viitor, în locurile acelea străine, n-o să mai aibă niciodată încredere în ea.

Drumul şerpuia aidoma unei panglici mânuită cu dibăcie de un scamator. Zăngănind, „Pobeda” condusă de şoferul tânăr care-o mâna nebuneşte, ba se prăvălea în bezna de neguri, ba se cocoţa pe câte-un povârniş încins de soare până la

incandescenţă şi bătut de vânturi, pentru a-şi lua apoi zborul pe câte-o înălţime atât de ameţitoare, încât îţi ziceai că, fără îndoială, aici, în zilele ploioase, norii se lasă până sub roţile maşinii. Dar aceştia încă nu însemnau munţi, ci pământ un pic burzuluit, o repetiţie generală înainte de spectacolul propriu-zis – aşa turna la braşoave tânărul de la volan, scuturându-şi uşor părul jilav de transpiraţie. Pentru douăzeci şi cinci de ruble se învoise să-i ducă la destinaţie şi să le arate toate frumuseţile acestui drum săltăreţ, cu cotituri date naibii. Ici-colo, făgaşul lui părea a se despărţi în două – alături se încolăcea matca unei albii, înfundată cu bolovani şi pietriş, după spusele şoferului, un pârâu de munte secat, care toamna şi primăvara clocotea în spume şi urla cuprins de turbare. („Iar aici, dragii mei, s-au ciocnit, cap în cap, două autobuze. Catastrofa secolului!“, „Şi, dincolo, vedeţi placa de marmură şlefuită, oameni buni? E un monument, l-au înălţat acolo nişte bătrâni venerabili, părinţii singurului lor fiu – alergător de curse!“ „Gata! Ţineţi-vă bine, acuşi e un defileu!“). Şoferul le aruncă din zbor şi numele defileului, dar vorbea atât de repezit şi cu nişte sunete din limba lui atât de imposibil de repetat, încât, în urletul motorului şi în nemilosul huruit al caroseriei, nu puteau desluşi nici măcar o silabă. De altfel, parcă mai avea asta vreo importanţă acum, când lanţuri de coline – imense clăi, golaşe sau năpădite de iarbă – îşi aruncau una alteia „Pobeda“ şi când, aidoma panglicii din mâna scamatorului, se încolăceau nu numai dunga îngustă de asfalt, ci şi buclele verzi ale pădurii, şi pelerinele albastre ale lanţurilor de munţi din depărtare, şi lanurile de porumb sau de floarea soarelui, şi pantele păşunilor, acoperite cu turme de oi, ca şi absolut tot ce se apropia doar o clipă de ei, atât cât să li se limpezească puţin ochii, şi îndată se clătinau, tremurau, îşi luau zborul şi se prăvăleau nu se ştie unde. Scrâncioburi gigantice de piatră îi legănau fără întrerupere, încât puteai crede

— Dacă ai fi avut răgazul să mai şi gândeşti! — că, începând cu cea dintâi zi a genezei, pământul acesta nu s-a domolit încă nici acum. Alături îl ai pe Aloyzas, stofa cam aspră a hainei lui, fosăitul lui domol, dar tu simţi deodată că te sufocă aerul, care parcă prinde a se bălăbăni înăuntrul tău dintr-o parte în alta, azvârlind afară de-a- colo toate cunoştinţele precise ce le aveai despre felul cum trebuie să şezi într-o maşină, să te comporţi, să priveşti în dreapta şi în stânga ta… Şi pe Aloyzas îl asaltau

multe, foarte multe impresii – nu-i aminteşte de purtarea ei din piaţă, deşi e cert că n-o va uita, nu-i aşa? Dar nici la asta n-ai timp să te gândeşti!

Dănţuitul munţilor şi al văilor nu se mai termina, „Pobeda” ba luneca în jos ca un capăt de funie scăpat din mină, ba se cocoţa foarte sus pe serpentinele drumului, roţile o purtau în goană mai sus, tot mai sus, acolo unde nu erau decât pietre cenuşii şi fire uscate de iarbă nu prea arătoasă. Înghesuită într-o adâncitură a banchetei, cu o mână scoasă afară prin gemuleţul deschis şi înfigându-şi degetele celeilalte în rezemătoare, însă cu atâta îndârjire că i se albiseră unghiile, Liongina stătea gata-gata să ţipe cu o voce care şi ei i s-ar fi părut respingătoare („Să oprească!“, „Aloyzas, somează-l să oprească!“). Însă drăcuşorul îndărătnic, poate chiar acelaşi care, în timpul dactilografierii, împănase textul lui cu greşeli stupide, sau, poate, un altul, cel care-o îmbrâncise acolo, în piaţă, silind-o să-i înduplece pe şoferi, acum îi astupă gura cu labele lui lipicioase. Şi chiar dacă nu-i vedea chipul, îşi desluşea propriul chicotit conspirativ unindu-se cu pălăvrăgeala şoferului; şi ce grozav e să simţi furnicături în spate, acolo, la mijloc, pe micul jgheab ud de transpiraţie, să aştepţi un salt şi mai mare, un salt peste o prăpastie pe care n-o vezi, însă o percepi cu precizie, aşa cum percepi sticla dintr-un geam. Oare nu tot aşa ca acum, cu strângere de inimă şi speranţă, ascultase povestea aceea îngrozitoare a lui înger despre dragostea ei? Nu, nu, atunci era doar înspăimintată. Pe când acum, e cu putinţă… chiar nu-i mai este teamă deloc?

.: – Gata! Am isprăvit goana prin defileu! răcni şoferul, întorcându-şi spre pasageri faţa prelungă. Doar trebuie să mai fie şi câte cineva gata să ţipe de bucurie cât îlvţine gura – când nu e nici ceaţă şi nici polei, care să transforme defileul în cetate inexpugnabilă! De acum o să zburăm ca pe aripi! în regulă?

— Ştii, tinere, poate că, n-ar trebui? făcu bănuitor Aloyzas trăgând cu coada ochiului: pe volan săltau, pline de i neastâmpăr, nişte mâini cu vinele umflate, şi, brusc, vocea lui îşi pierdu siguranţa. După părerea mea… în ceea ce mă priveşte pe mine personal…

— Ce, merg prea încet? Da? Să accelerez? — şi in- terpretând în felul său dorinţa exprimată, şoferul îşi rinji dinţii mici şi ascuţiţi; mustăcioara semeaţă îi era udă, grumazul – lac de sudoare şi aceasta. Nu-mi permite tehnica, scumpii mei… Veniţi

la anul – şi-o să vă duc iute ca vântul, cu o „Volgă“ nou-nouţă!

— În regulă, lasă că e bine şi aşa! rosti Aloyzas presimţind lipsa de siguranţă a unui astfel de zbor ţi imaginându-şi cu uşurinţă cum brusc, în plin merj, dintr-un salt, se vor desprinde de făgaşul drumului, vor rămâne agăţaţi în stare de imponderabilitate şi-apoi se vor năpusti în jos cu maşină cu tot, ca un pietroi şi se vor sfă- râiiia în bucăţi. Nu. Nu se vor sfărâma, se vor risipi ca nişte scântei. La fel ca pocnitorile de la pomul de iarnă. Din pricina interminabilelor talazuri de piatră devenise plictisit şi melancolic, i-ar fi plăcut să tragă în piept câteva fumuri de tutun, însă pipa nu asculta de degetele dezvă- ţate de obişnuita lor dexteritate, muştiucul îl lovea, ciocănind, peste dinţi. Nu reuşi deloc să-şi vină în fire şi cu atât mai mult s-o susţină pe Liongina, care mereu aluneca, nu se ştie pe unde, aşa că era nevoit să aştepte clipa când pământul nu va mai fi un gigantic scrânciob, ci va redeveni din nou pământ.

— Auzi, prietene, zise, atingând umărul şoferului, dar frânele, îţi sunt în regulă?

— Frânele? Frânele mele-s ca viorile-n orchestră! Poftim, dacă nu credeţi…

Drumul se învolbură, se stârni, un nor de praf. Scrişnind strident, dezgustător, şi răspindind un miros de cauciuc ars, „Pobeda” se ridică pe roţile din spate la fel ca o iapă ce cabrează. Fierul bubui surd, motorul se-necă şi amuţi, capota mai fumega încă, de parc-ar fi un bot de taur întărâtat. Puţin lipsi să nu dea buzna în bariera micuţă, scundă, ce alerga de-a lungul drumului, sau, mai precis, – în ferăstruica aceea albastră – o râpă săpată de ape, rotundă ca un iluminator, prin care privea cerul. Dintr-o lovitură cu piciorul, gaura aceasta s-ar fi putut lărgi fără nicio osteneală – n-ar fi fost nevoie nici măcar de bara metalică a „Pobedei“.

Cu pieptul lipit de volan, şoferul îşi încleştă palmele pe timple. Liongina coborî cea dinţii. Aerul de munte o izbi în faţă ca o lovitură de pumn, insă capul şi trupul îi erau complet goale, – doar zgomotul strident al pneurilor, scrâşnetul lor pe pietre continua să-i mai răsune în urechi. Şubredă, proaspăt văruită – mica barieră, iar dincolo de ea cerul, pe care-l puteai lovi cu piciorul… Făcând un efort, Liongina îşi desprinse ochii de pe sandaua ei roşie, ninsă cu o pulbere albicioasă. Peretele de piatră se prăbuşea în jos, fără zgomot… De-a lungul lui se zvâr-

coleau crăpături înspăimântătoare, pietrele ieşite în afară aveau pete de licheni... Un metru mai jos de nivelul drumului, ţeapănă, dreaptă – o tufă plină de ghimpi. Un mă- cieş?... Cum o fi izbutit să se agaţe de stratul infim de pământ, adunat în cuta aceea de piatră, cum o fi prins rădăcină? Florile i se cam scuturaseră, doar câteva, întârziate* îşi mai scoteau la iveală smalţul. În schimb, printre frunze scânteiau... briliante. Doamne-dumnezeule, ce-s astea? Cioburi, ce, nu-i cât se poate de clar că-s cioburi? Stropi de sticlă scânteiau în desişul de ciulini. Cioburile străluceau răspândind raze diamantine – şi îţi venea să le atingi cu mâinile. Nu, n-o să poţi ajunge acolo! Doar dacă te-ai propti zdravăn cu picioarele în marginile ripei săpată de ape, şi-apoi te-ai apleca mult, cu tot trupul.

Numai la gindul că ar sta cu capul atârnat deasupra prăpastiei, Liongina începu să se clatine pe picioare. Odată cu ea porni a se legăna pe cer şi discul soarelui, care, în loc de căldură, răspândea un frig de gheaţă. Liongina se lăsă pe spate şi îşi înălţă ochii în sus pentru ca soarele să fie din nou agăţat la locul lui. Şi să-i încălzească iarăşi trupul amorţit şi vlăguit.

Sprijinind spatele Lionginei cu palmele sale, Aloyzas *o* împinse uşurel înapoi, spre maşină, ca pe-o meduză moale, tremurătoare.

Nu apucase să se aşeze bine praful, că din nou scrâş- niră nişte frâne. De astă dată nu ale „Pobedei“ – ci ale unei „Volgi“ verzi, de culoarea ierbii crude de primăvară. Din ea săriră doi bărbaţi cu cămăşi albe şi cravate viu colorate. Unul dintre noii veniţi era mai vârstnic – celălalt mai tânăr, unul – şofer, celălalt – pasager; mai mult ca sigur însă că erau prieteni, pentru că, fără să se jeneze, întrerupându-se unul pe celălalt, îşi oferiră cu căldură serviciile.

— Dar nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic, le mulţumi cu răceală Aloyzas. Se simţea penibil, în fond el însuşi, nu altcineva, provocase frânarea periculoasă de adineauri, aşa încât atenţia străinilor îi era dezagreabilă.

Prăbuşită pe banchetă, ca şi cum i s-ar fi înmuiat coloana vertebrală, Liongina tăcea. Tăcea şi şoferul, pe care ei’a imposibil să-l desprinzi de volan.

— N-avem nevoie de nimic. Absolut de nimic! Cu mult calm, Aloyzas încercă să se descotorosească de ajutoarele nepoftite.

— E bine tot ce se termină cu bine, rosti cel mai tânăr, gata-

gata să-i dea dreptate. Oricum, meritaţi felicitări!

— Într-adevăr, vă felicit, aţi scăpat cu bine! Dispozitivele speciale de fixare a volanului nu s-au desprins? nu-l slăbea deloc cel mai vârstnic, ca şi cum el în persoană reuşise, printr-o minune, să ocolească prăpastia. Din când în când faţa lui expresivă se înfiora de un tremur, riduri mărunte se desfăceau uşor şi reveneau la locul lor, ca pliurile unei ţesături în bătaia vântului. Dar cauciucurile sunt întregi? Poftim, asta-nseamnă frâne nesincronizate l Păi, cu frânele astea circuli, djighitule ai? şi cu mâna băgată prin geamul deschis, începu să-l zgâlţâie pe şofer.

— Am avut impresia că peste o clipă o să vă prăbuşiţi cu zgomot în jos. Îngrozitor, şase sute cincizeci de me*

1 Djighit – călăreţ iscusit şi neînfricat. Iniţial se numeau astfel cei din munţii Caucazului.

tri. Asta e înălţimea oficială de aici, localnicii susţin însă că sunt peste o mie. Fundul e sub nivelul mării. Nimic de zis, un salto-mortale de toată frumuseţea! Acum un an am avut prilejul să asist la un caz asemănător, pot să vă spun că, încă şi-acum… — cel mai tânăr era vădit cuprins de înfiorare, şi totodată de încântare, în faţa tabloului pe care amintirea i-l reînviase. În ochii săi ageri, scânteietori, licări spaima încercată atunci.

— Dar, vă repet. Nu ni s-a întâmplat nimic! Aloyzas n-avea intenţia să se lanseze în discuţii interminabile.

— Vă rog, nu vă supăraţi că vă spun. Pericol de moarte, posibil, să nu fi fost, în adevăr, dar când vezi totul de la distanţă…

— Tânărul se întrerupse – în interiorul întunecos al „Pobedei” văzu o fată sau o femeie foarte tânără. Rămase uluit observându-i gura, mai exact, buzele —= aidoma unor mici petece de cârpă cenuşie. Până şi morţii au buze mai frumoase. Chipul lui uscăţiv se învăpăie de uimire. Micul triunghi al mustăţilor, aproape invizibil sub nasul expresiv şi energic, începu să-i pulseze. Îi părea, rău de fata sau femeia asta, deşi, deocamdată, mai trăia cu intensitate bucuria că plictiseala drumului fusese risipită de un eveniment, iar el şi prietenul său au fost pe punctul de a juca rolul unor salvatori.

— Iertaţi-mă, nu vă simţiţi bine? Pot să vă ofer o gură de coniac. Nu? Atunci, poate „borjomi“ 1 – avem în portbagaj. Guram, fii bun, se. Adresă el vârstnicului, deschide portbagajul.

Doamnei sau domnişoarei acesteia, – vă rog să mă scuzaţi, nu ştiu cum să mă adresez, – îi este sete.

NU, nU!.: i:

; Acum o nouă primejdie îi ameninţa. Diferită de csa care planase asupra lor în urmă cu un minut, însă, «oricum, primejdie şi asta. Micile petice de cârpă cenuşie alunecară de pe buzele ei, care, perfide, străluceau acum, ca rubinul, de parcă femeia lipise acolo un zâmbet provocator. Liongina repetă instinctiv lecţia însuşită nu demult, în piaţă, când, fără niciun efort deosebit din partea ei» toţi cei din jur i se supuseseră. Intr-adevăr, chipul cu nas acvilin şi ochi strălucitori părea gata să rămână pentru totdeauna nemişcat, unde se afla: în gemuleţul „Pobedei“. Dacă ea avea să-i permită...

— Fiţi atent, feriţi capul.

— Cine? Eu? şi în aceeaşi clipă se lovi cu capul de marginea capotei aşa cum prevăzuse ea. Vasăzică, refuzaţi „borjomi”? Păcat. Este o bă-utură minunată, sângele mu-unţilor. Nu-i aşa, Guram?

— Vorbele lui, rostite curgător, cu duioşie, se împiedicară brusc, deveniră nesigure, poticnindu-se în ironia tinerei femei.

Ehei, acum n-o să te mai poţi descotorosi de el prea uşor, gândi Liongina înfiorată, şi de emoţia pe care o încercase, dar şi de un soi de satisfacţie răzbunătoare – de parcă izbutise să aibă câştig de cauză într-o discuţie cu cineva! Ia te uită, ce mai mândreţe de bărbat încrezut, cel dintâi flăcău din sat. Descoperirea aceasta, care n-avea legătură cu elocinţa pompoasă, caracteristică celor din sud, a necunoscutului şi nici cu înfăţişarea lui de fante, acţionă asupra Lionginei într-un mod ciudat. Munţii începură din nou să se clatine în faţa ochilor ei. „Pobeda“ se smuci nebuneşte din loc... O pietricică, ţâşnind de sub pneu, se îm- plântă. În cer... Liongina se ghemui şi îşi pironi ochii somnoroşi în deşertul albastru. Virând fără zgomot, de astă dată mai încet, „Pobeda” se dădu îndărăt lunecând din faţa beznei.

— Faceţi cunoştinţă. Soţia mea. Noi...

Venise cu întârziere ajutorul lui. Aloyzas sesiză el însuşi că n-a înlăturat la timp dezastruosul eveniment. Se întâmplase ceva, ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple. Dar ce anume? Asta n-a înţeles nici Liongina. Iată „Pobeda” lor – încinsă, mirosind urât din pricina vaporilor de benzină şi având mocheta îmbâcsită de

praf. Iar alături – intrată chiar pe pietrişul din marginea drumului, „Volga” nou-nouţă. Mistuindu-se în hăul prăpastiei, pietricica aruncată adineauri ţiuia subţirel, ca un ţânţar ce se îndepărtă. Ducea cu sine un mic fragment alterat al fiinţei ei. Şi-atunci, de ce o întrista despărţirea asta, de ce i se strângea. Inima de durere?

— În cazul acesta, îmi cer prea supus iert-aare! De o mie de ori! Iar a o mie una oară, pentru faptul de a nu ne fi prezentat, ca cei din urmă dintre prost crescuţi! Şi tânărul, – de altfel, nu chiar atât de tânăr, având pe puţin douăzeci şi cinci de ani – fantele acesta încântat de propria-i persoană, întredeschise portiera.

— Prietenul meu – Guram Mgheladze, ilustru regizor la teatrul de păpuşi! Iar supusul dumneavoastră servitor – Rafael Huţuev- Nam- regi! De ce port un dublu nume de familie? Unul este pentru actul de identita-ate, celălalt – pentru afişe. Căci eu, vedeţi dumneavoastră, cum-necum, sunt artist.

— Nu-l credeţi pe modestul acesta – e o stea de primă mărime! il întrerupse cel vârstnic, adică Guram Mgheladze. Dacă nu astăzi, mâine – în mod sigur! Regizorii de filme se bat disputându-şi-l. Să luăm, de pildă, fie şi numai profilul lui acvilin, cât de valoros e! Ce mai. De neînlocuit – în rolurile de îndrăgostit romantic! Nici n-ar avea nevoie să joace vreun rol – pentru că e îndrăgostit de toate: de munţi, de copaci, de soare! De altfel, ar fi şi imposibil să nu iubeşti munţii de aici! Şi Mgheladze îşi desfăcu larg braţele – gata parcă să îmbrăţişeze la pieptul său necuprinsul haos de piatră, răbufnit din adâncuri şi încremenit acolo de când lumea.

— Eh, o dată. O singură dată m-au ademenit cei de la cinematografie şi, de atunci, nemernicul ăsta îmi face mereu zile fripte! zise Rafael, prefăcându-se supărat, dar râzând totodată. Nu se mai bâlbâi când i se adresă prietenului, însă mocasinul lui cafeniu desenă cu nervozitate ceva pe pietriş.

— Arc şi săgeată. Poftim, e gata să-i facă de petrecanie unui biet păpuşar! explică cu indiferenţă Mgheladze desenul schiţat.

— Ascultă, păpuşar nenorocit! Să ştii că n-am să-ţi suport ironiile! strecură printre dinţi Rafael pălind. Liongina îi spuse în gând doar prenumele, nu i se adresă după răsunătorul său nume de familie.

— Acuşi mă provoacă la duel. În regulă, în regulă, gata, am

tăcut. Are şi tânărul nostru muntean un temperament, de mai mare dragul! Obrajii rotunzi ai celui vârstnic, strălucitori de roşii ce erau, tremurau cutremuraţi de un râs plin de duioşie.

— Da, da, bătrine, nu uita că sunt muntean. Şi nu un muntean oarecare, ci unul de pe cel mai important lanţ de munţi! Mânia lui Rafael se risipi fără urmă, – oare jucase doar rolul unui om mânios? Acum, din nou politicos, li se adresă străinilor: – Cei doi muşchetari, Guram şi Rafael, sunt la dispoziţia dumneavoastră!

Vădit fără chef, cu toate că îşi păstrase prestanţa, Aloyzas se înclină:

— Aloyzas Hubertavicius, profesor la Institutul de cultură din Vilnius. Dumneaei este soţia mea, Liongina… —

Habar n-avea cum ar fi trebuit s-o prezinte în alt fel, fără a-şi submina propria autoritate în faţa acestor somităţi locale. O clipă îi trecu chiar prin minte că în afara faptului că este soţia lui şi e dactilografă, nu ştie nimic, absolut nimic despre ea, deşi până în acel moment socotise că ştie totul.

— Frumos nume – Lon-gina! Rafael nu izbuti să pronunţe un „1“ înmuiat, deşi îşi dăduse osteneala s-o facă. Lon-gina! accentuă el prima silabă, retezând astfel tot ceea ce nu era obligatoriu să facă parte din numele ei.

— Şi ce înseamnă numele soţiei dumneavoastră? se informă Mgheladze, politicos.

— Nimic. Un nume ca oricare altul. Varianta feminină a lituanianului – Lionginas, mormăi Aloyzas; fără să vrea, o plasase pe Liongina în centrul atenţiei. Şi-acum, cred că e timpul s-o luăm din loc, nu-i aşa? Hei, prietene! zise, atingând spatele şoferului, care continua să stea nemişcat, parcă înlemnise acolo.

— Guram, vai de mine, Guram, noi facem aici pe cavalerii plini de nobleţe, iar musafirii mor de foame şi de sete. Ascultaţi! La cinci kilometri de aici e un izvor şi un mic duhan – o bodegă micuţă! Şi Rafael îşi pocni voios degetele, imaginându-şi masa cu bucate gata servite. Aşadar, stimaţii noştri, urmaţi-ne. Dă-i drumul, Guram!

— Imediat comand şaşlâkul – prin telepatie! Şi, făcând o mină poznaşă, Guram izbucni în hohote de râs. Din păcate însă, văd că şoferul scumpilor noştri musafiri s-a prefăcut în stâlp de sare. N-ar fi cazul să-l aducem în simţiri? Pumnul tău e mai solid, Rafael, nu?

Fu rie-ajuns ca tânărul muntean să arunce o privire

seâm^ietoare şi să tuşească semnificativ, pentru ca şoferul,. Pobedei“ să învie din morţi. Începu să ofteze, să geamă, să-şi frângă manile. Era dispus să sărute până şi pietrele de sub sandaua Lionginei. Se văicări jalnic o vreme, apoi începu deodată să râdă strident, nervos.

— Copită de măgar, cap sec ce eşti! Ce crezi că transporţi? Coceni de porumb sau oamenii vii?

— În jurul creştetului strălucitor şi chel, flutura coama căruntă a lui Guram, iar vorbele lui biciuiau nemiloase. Îl certă îndelung pe şofer, amestecând laolaltă cuvintele ruseşti cu cele gruzine şi ascultându-şi îneântat, ca la teatru, propria-i voce. Văzduhul vuia, atât de puternic răspundea ecoul. Ameninţările păpuşarului se rostogoleau până în vâlceaua ce se zărea albăstrind undeva în adâncul de jos.

— Porneşte, porneşte imediat! Şi mergi aşa cum ne-am înţeles! îl grăbi Aloyzas pe şofer.

— La revedere, pe curând. Cam bănuiesc eu unde o să opriţi! Închizând cu zgomot portiera în urma lui Aloyzas, Rafael îi aruncă Lionginei, prin geam, o privire veselă şi lacomă.

li răspunse şi ea printr-o privire. Însă nu una ameţitoare, care s-o ardă şi pe ea însăşi, ci una cuminte, prietenoasă, care-l implora să uite totul. Văzută de aproape, faţa lui Rafael nu-ţi dădea impresia că e masca unui erou de film – fără urmă de rid, netedă, chituită cu fard – nu: era zgrunţuroasă, ca o sculptură neşlefuită până la capăt. Pe obrazul stâng, ca o mică potcoavă – o cicatrice. 6 fi un semn din naştere? Urmă de cuţit? La ceartă se aprinde uşor – oare se şi încaieră? Faţa aceasta’ îi plăcu mai mult decât profilul acvilin, pe seama căruia glumea Guram, dar acum nici ea nu mai era cea care, cu un minut în urmă, jucase rolul eroinei ce nu are nimic de pierdut, încercă să-şi alunge ameţeala, care încă stăruia, şi pentru a simţi mai bine prezenţa lui Aloyzas, Liongina se lipi de umărul lui puternic, uşor încordat. Dar inima nu-i fu năpădită nici de fierbinte afecţiune, nici de căinţă. Surprizele acestui drum de munte îi învălmăşiseră toate simţămintele. Trebuia să facă un efort şi să redevină, fie şi numai pentru scurtă vreme, din nou tandră, ascultătoare. Bat oare la o uşă închisă? Oare eu, cea dinainte, nu mai exist? De un lucru însă era convinsă: n-avea niciun chef ca aceşti neprevăzuţi tovarăşi de drum să se mai ivească vreodată în calea ei. În calea noastră, rectifică ea imediat în gând. Hotărârea de a evita noi

întâlniri nu era dictată de sentimente – ci de o precauţie pur feminină. De-a lungul drumului, treptat, acumulase o oarecare experienţă. Cândva o să devină şi ea înţeleaptă, la fel ca alte femei, poate chiar şi mai înţeleaptă ca altele, dar, deocamdată, n-avea cum să-şi dea seama de asta. Când „Volga” cea verde se făcu nevăzută după un munte uriaş cu povârnişul ştirbit – de acolo scoteau piatră de construcţii, pe care o încărcau apoi în vagonete – în faţa ochilor Lionginei apăru mica potcoavă de pe obrazul palid al lui Rafael.

La coborâş, drumul, torturat până atunci de viraje neaşteptate, deveni mai drept. Ciocăneau încă, din când în când, lovind fundul maşinii, pietricele rostogolite până pe asfalt de pe povârnişurile abrupte, însă munţii cei moho- râţi se dădeau la o parte şi, treptat, se înfăţişa vederii o vale largă, smălţuită cu iarbă de un verde delicat. Părea că undeva, în faţa lor gonea un tainic binefăcător, care descâlcea cotiturile drumului şi astupa cu pietriş hârtoa- pele. Totul se schimbase aşa cum se schimbă decorurile la teatru: în locul pantelor abrupte şi a defileurilor, începură a se perinda agreabile coline, copaci deveniţi cenuşii, care mureau de sete, şi tomate, un imens câmp ce părea împodobit cu ghirlande de becuri roşii. Tomatele se desfăşurau în şiruri lungi, la fel cu cele de cartofi în Lituania. Aloyzas se arătă plin de interes pentru agricultura de prin partea locului şi începu să vorbească cu şoferul, care însă nu scotea un cuvânt, parcă se afla pe banca acuzaţilor. Îi secase cu desăvârşire izvorul elocinţei. Acum, după ce totul se terminase cu bine, fără să fi fost nevoie să se dezvinovăţească măcar, începuse să-l mustre conştiinţa.

— Nu-l mai scoate din sărite pe bietul om! izbucni Liongina, speriată ea însăşi de tonul poruncitor al vocii sale.

Aloyzas îşi aminti că auzise ceva în legătură cu răul de munte, ceva asemănător răului de mare. Oare suferea şi ea de răul acela din pricina înălţimii, a trepidaţiilor şi *u* zgomotului?

Munţii rămâneau tot mai în urmă, se ascundeau tot mai des după dâmburi izolate sau grămezi de piatră, însă Liongina simţea organic prezenţa lor, mai precis – necesitatea lor… Căci, cine oare susţinea, ridicând în înalturi, pânza albastră a cerului, dacă nu ei? Deodată îi trecu prin minte că, poate, nu numai acea mică potcoavă de pe obraz, dar şi omul care-i răsărise în drum aidoma unui spiriduş ieşit dintr-o cutie fermecată, Rafael –

tot o plăsmuire a munţilor fusese. Şi totuşi, grozav şi-ar fi dorit Liongina ca munţii s-o înconjoare din nou, să se ridice la orizont în toată maiestuoasa lor înfăţişare, făcând ca realul să pară născocire, iar născocirea real. Iată, a fost de ajuns să gândească doar asta, pentru ca imediat, undeva de- parte-departe, în direcţia în care ducea drumul, să apară, pe neaşteptate, un nouraş alb. Deşi goneau intr-acolo, nou- raşul răminea pe loc. Drumul începu iar să cotcască întruna, să se târască în sus, în schimb nouraşul n-avea de gând să-şi schimbe poziţia. Stătea atârnat, încremenit acolo pe bolta albastră. Când se uita mai atent, Liongina observă că norişorul se sprijină pe ceva. Aidoma unei păsări cu penaj alb şi aripi întinse – se lăsase pe ceva albastru, ceva ce nu era nici depărtare, nici aer condensat. Pasăre dacă era, ar fi zburat demult. Nu! Tot munţi sunt, doar că-s încă şi mai înalţi, încă şi mai maiestuoşi! Şi Lionginei începură iarăşi să-i ţiuie urechile, ca acolo, lângă râpa rotundă, săpată de ape, în mica barieră de ciment de deasupra prăpastiei.

Să fie acesta izvorul promis? Vâna micuţă de apă nu susura, nimeni nu lua apă de acolo, însă camioane şi maşini mici înconjurau pe câteva rânduri o construcţie scundă, zidită din piatră şi stropită neglijent cu vopsea albă. Prin geamurile larg deschise, ce încercau să reţină ultimele raze ale soarelui de seară, se prefira miros de came friptă, ceapă şi oţet. Mirosea a slănină prăjită pe jar, a vin care, turnat din belşug, încinge sângele, pe scurt – a fel de fel de năvalnice desfătări ale vieţii. La fereastra din capăt, un bărbat, depărtându-se de cărbunii încinşi, se aplecase înafară, aproape până la jumătate, ca să se răcorească. Mânecile suflecate ale halatului alb, descheiat, părul abundent de pe piept, buzele ce căutau cu lăcomie răcoarea... Faţa de un roşu cărămiziu a bucătarului strălucea, de parcă atunci o scosese dintr-un cazan cu apă clocotită. Spunând ceva cu o voce răguşită, guturală – nu se ştie cui, nu se ştie ce anume! — el dispăru înăuntru, unde, de-a lungul pereţilor se târau reflexele focului şi se auzeau glasuri de bărbaţi răcnind cât îi ţinea gura.

— Şaşlâk, rosti şoferul înghiţind în sec. Fac ăştia un şaşlik, de-o să vă lingeţi degetele, nu alta.

— Dă-i drumul, dă-i drumul! îi aruncă Aloyzas şoferului, când acesta încetinise, şi se încordă de parcă era călare şi strângea

pântecul umflat al calului. Înainte, am spus! M-am săturat de-atâtea aventuri!

Ultimele cuvinte le strigase în lituaniană, surprinzând privirea pe care i-o aruncase Liongina. Sub un alun, înconjurată de o droaie de copii, îşi scânteia verdele deschis o „Volga”. Aloyzas nu-i adresase şoferului ordinul său, ci Lionginei, luându-şi astfel revanşa pentru comportarea ei nestăpânită de acolo, de lângă prăpastie. Îi strânse umărul într-o încleştare pe care n-o slăbi decât după ce duhanul dispăru după nişte copaci. Prin atitudinea sa energică, subliniată de o privire severă, Aloyzas nu-i pretindea numai supunere, el vroia ca Liongina să plece de aici ca soţie a lui, şi nu pur şi simplu să accepte ca el s-o târască după sine ca pe o oaie cu funia la gât. În ceea ce o privea, ea, dimpotrivă, ar fi vrut să rămână făptură necuvântătoare. Porunceşte-mi, Aloyzas! Procedează cum crezi tu de cuviinţă. N-am să-ţi mai ies din cuvânt niciodată. De azi înainte nu mai vreau nimic. Sunt şi aşa sătulă până la refuz de pământul acesta care se clatină, de culorile şi mirosurile lui violente. Şi ea se lipi în tăcere de soţul său. Avea impresia că nu fugise de cârciuma aceea, ci de un nor negru, spintecat de tunete şi fulgere, – deşi de jur împrejur era cald şi linişte.

O senzaţie de neobişnuită linişte o cuprinse şi pe ea când şoferul opri pentru a controla cauciucurile. Chiar lângă drum răsuna, destul de guraliv, un clipocit. Se vede că acesta era izvorul, sau mai precis o mică vână desprinsă din el, ce curgea pe aici. O scinteiere jilavă, hoinară licărea prin frunziş, iarbă şi vreascuri, – de fapt ceea ce vedea nu erau câtuşi de puţin vreascuri, ci strujeni de porumb uscaţi; pârâiaşul clipocea pe mai multe glasuri, după cum erau şi obstacolele ce trebuiau învinse: vreun mic prag de piatră, vreo sticlă goală, sau vreun cauciuc uzat de automobil. Iată, nenumărate şuviţe înspumate pipăiau un bloc de granit, cu o frunte lătăreaţă, şi adine implintat în pământ – n-aveai nici cum să-l clinteşti din loc şi nici cum să sari peste el! — şi-atunci, murmurând cu duioşie. Pârâiaşul îşi repezea cotul mai încolo, şi piatra aceea mare ia-o de unde nu-i, în schimb, vâna mică şi subţire de apă, cioindu-şi un jgheab mititel pe alături, alerga încă şi mai veselă, înainte, intr-acolo unde era multă lărgime şi libertate, unde puteai face larmă cât pofteşti sau, unde, dimpotrivă, desfăşurându-te pe întinderea unui fluviu întreg, puteai să taci îndelung.

Când Liongina începu să-i vorbcască lui Aloyzas despre asta, ei surâse.

— Fluviu? Grozav fluviu, nimic de zis! Se termină acolo unde din pirâiaş se preface în baltă, – uite-o, balta de colo, de lângă ferma de vaci. Vezi cum stau proţăpite doniţele în fluviul tău?

În fluviul meu? De ce al meu? Şi de ce trebuie să te bucuri că un pârâiaş gureş devine baltă rău mirositoare? Dar lui nu-i răspunse la întrebare: se simţea şi aşa vinovată. Se întâmplase ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple

— Deşi nimeni nu putea spune ce anume –, iar ea, nu numai că nu se împotrivise, dimpotrivă, contribuise chiar la declanşarea acelui ceva. Pe ea însă, care nu înţelegea nimic în mod desluşit, ci doar construia vagi ipoteze, o în- spăimânta nu atât culpa de acum, cât, mai cu seamă, cealaltă – care avea să se săvârşească în viitor. Tocmai pentru cea de atunci se căia dinainte.

„Volga" verde îi ajunse din urmă şi dispăru în goană, pusă pe fugă de umbrele aruncate din belşug asupră-i de copaci, de coline, de casele cu acoperişuri joase, plane, cu uşi şi ferestre larg deschise. Brusc, Lionginei i se năzări: uite, unde trăiesc oameni fericiţi, nu vezi nicăieri niciun fel de lacăte, doar puse la uscat pe funii mănunchiuri cu tot soiul de ierburi şi fructe, sau rufe de toate culorile. În verandele deschise pătrunde, dinspre plita micuţă, cât palma, ce fumegă în grădină, fumul gras, cu mirosuri vestind cina; două vecine, fără a coborî niciuna din micul ei cerdac şi fără a conteni să piseze nu se ştie ce, fiecare în câte-o piuliţă, stau de vorbă, clinchetul clopoţeilor de prin tufişurile dese ar putea deveni, dintr-o clipă într-alta, behăit, muget, sau fâşâitul şuviţelor de lapte – totul este la vedere, descoperit în faţa cerului şi a pământului, în faţa celor ce trec pe drum, pe jos sau în vreun vehicoL Dacă maşina şi-ar fi redus din viteză – adevărat, acum şoferul nu mai gonea cu aceeaşi semeţie!

— Liongina ar fi putut observa nu numai fericirea netulburată sau oboseala de pe feţele localnicilor, dar şi câte ceva în plus: nepăsare, amărăciune din pricina vreunei speranţe neîmplinite, ba chiar şi invidie faţă de ei, cei ce goneau cu maşina, ducând totodată cu sine, pe geamurile „Pobedei1, ultimele pete de lumină ale zilei. Dar cine ar fi fost în stare să desluşească înţelesul vorbei străine, aruncată în urma ta, când abia de poţi

prinde din zbor nişte sunete cu care nu eşti deprins? Ce te faci dacă e un reproş şi nu un salut de bun venit? E mai bine, deci. Că şoferul nu încetineşte, Liongina nu vrea să se atingă de viaţa altora, care are-ntotdeauna şi altă faţă, în afara cdei vizibile. Dar gândi: dacă, pe neaşteptate, toată frumuseţea asta, toată fericirea asta, or s-o năpădească într-o bună zi, la fel ca amintirile de la o înmormântare fastuoasă? E cu putinţă oare să se înmormânteze pe sine înainte chiar de a fi început să trăiască? Enigma acestui sfârşit inevitabil, ce plutea în aer, pe undeva prin apropiere, i-o şopti şi amurgul. Părea că o stâncă uriaşă, prăvălindu-se, acoperise valea pe de-a-ntregul, astfel că totul, până şi panglica albicioasă a drumului se dizolvă pentru o clipă, în funingine. Sau poate că nu era vorba de o stâncă, ci de un tăvălug gigantic. Înmuiat în catran, care strivea fără zgomot tot ce-i ieşea în cale şi nimeni nu putea nici să-l oprească, nici să-i schimbe direcţia.

— Aşa e în Sud. În ţinuturile astea, draga mea, întunericul cade întotdeauna brusc. Aici totul e altfel. Nu e ca acasă. Aloyzas profită de întunecimea neaşteptată şi de deruta soţiei, pentru a o sili să se simtă şi mai legată de el.

Deodată Liongina desluşi, dar nu cu ochii – ochii ei demult nu mai vedeau nimic – ci cu întreaga-i fiinţă, ce tânjea mereu după lumină, o mică scânteie verde. O clipă, aceasta licări prin apropiere, apoi, ajungând din urmă maşina, dintr-un salt, i-o luă înainte. Plutea pe undeva prin faţa lor, ba dispărând, ba reapărând din nou, de parcă, neobosită, le călăuzea drumul. Ca şi cum abia aşteptase să se ivească această primă luminiţă, începură să strălucească şi altele, să se aprindă, când mai jos, când mai sus, agăţându-se de povârnişuri şi pripoare, iar cele mai temerare se cocoţară tocmai pe bolta cerului – se risipiră de-a lungul acesteia până hăt-departe, şi de acolo, din înalt, tot clipind, lăsau să cadă jos, în bezna adâncă, mici boabe strălucitoare. Părea că stelele nu licăresc doar, ci zuruie totodată. Îndepărtând zăbranicul sumbru de întuneric, se trezi la viaţă şi terra, care începu să discute cu cerul. Văzduhul se umplu de zgomote percutante, un fel de sunete ascuţite şi stridente, de triluri şi ţârâituri, ce răsunau din toate părţile. Urechile vuiau, mulţimea sunetelor dese, sacadate, amestecate toate laolaltă, nu înceta nici pentru o clipă.

— Asta-i ţârâit de cicade, Sunt la fel ca greieraşii noştri de

câmp, doar puţintel mai mari. Informaţia asta Aloyzas o scosese tot de prin cărţile lui.

Se prea poate să fie cicade, îşi zise Liongina, văzându-se silită să-i facă această concesie, după ce, deprimată mai întâi din pricina beznei neaşteptate, fusese acum din nou readusă la viaţă datorită luminiţelor. Foarte posibil ca Aloyzas să aibă dreptate – n-au decât să ţârâie până n-or mai putea greieraşii ăştia de prin partea locului! — totuşi, chiar din prima clipă în care tăciunii stelelor străpunseseră întunericul şi, pe cerul fără hotar, începură să ardă în vâlvătăi aştrii, reluând din nou acea veche, de când lumea cale, fără de sfârşit, ce nu depinde de voinţa noastră, dar e indisolubil legată de noi, oamenii, Liongina nu înceta să se tot mustre îndureratâ: de ce oare, bulgă- raşule de gheaţă, altădată nu vroiai să priveşti cerul? Sau dacă-l priveai, de ce nu vedeai nimic acolo?

Şi ar fi continuat, de bună seamă, să se tot cicălească încă multă vreme, de n-ar fi salvat-o oboseala. Liongina aţipi şi avu un vis. Poate că nici nu fusese vis, ci pur şi simplu un fel de viziune, apărută la hotarul dinaintea somnului, aupă o zi agitată, când încă mai simţi, auzi şi înţelegi totul, dar nu ai puterea şi nici dorinţa să-ţi rânduieşti impresiile în micul sipet al memoriei, sau să clarifici fără întârziere ce semnificaţie poate avea fiecare din ele. Nu era o halucinaţie, dar niciun vis nu putea fi, pentru că, ceva mai târziu, avea să-şi amintească până şi cum se că- ţărau din nou pe munte, care, de astă dată, nu era nici golaş, nici acoperit de păduri fremătătoare, ci amenajat pentru locuit, cum se târau pe ulicioara îngustă, şerpuitoare, înghesuită din amândouă părţile de verande şi acareturi, iar copacii, nemaiavând loc după gardurile de piatră ale curţilor, îşi întindeau crengile în ulicioară şi ciocăneau, cu mere şi prune, în capota maşinii. Ulicioara, acum nu mai era cea dinţii, ci o alta, în care abia de mai putea răzbi lumina din ferestrele adumbrite de reţeaua deasă de crengi, – căci pretutindeni se unduia o vegetaţie năvalnică. Ce părea neagră în noapte – era bântuită de sunete de radio, de mugete, behăituri şi mirosuri de mâncare ca şi de curiozitatea localnicilor – vroiau să ştie cine a venit atât de târziu, de ce goneşte şi duduie maşina şi încotro se îndreaptă? La fiecare pas câte cineva, dând la o parte perdeaua întunecată de verdeaţă, răcnea nişte cuvinte neînţelese, într-o limbă străină, iar şoferul, respingând parcă o minge ce-i fusese

trimisă, răcnea, la rindul lui, ceva drept răspuns, şi abia într-un târziu ţâşni în mijlocul drumului un flăcăiandru, farurile „Pobedei“ î] plesniră puternic peste picioarele subţiri, de ţi se părea că o să i le fringă, dar ţi-ai găsit – sprinten, mlădios ca o nuieluşă, ţopăind, el alerga în faţa maşinii, în timp ce aceasta se târa în urma lui, tot mai sus şi mai sus, până când se opri, proptindu-se într-un perete sau într-o poartă. Băiat şi şofer se făcură nevăzuţi de parcă-i înghiţise pământul. Ceasul de la bordul maşinii ticăia şi tot ticăia neobosit, ea şi Aloyzas, fără a coborî, aşteptau de o veşnicie la poartă, în spatele căreia – acum se putea vedea bine – se înălţau nişte construcţii mari şi copaci. De cealaltă parte a porţii se zbuciuma un dulău înverşunat, zornăindu-şi lanţul şi lătrând asurzitor – ca şi cum dirija un numeros cor de câini de ţară gălăgioşi. Când, în sfârşit, izbuti să se ridice deasupra gardului, apăru un cap mare, cât o minge de fotbal, un piept voinic şi nişte labe puternice. Mâna cuiva agita un felinar, luminând, printre tufele crescute mari şi dese, cărăruia, – pe aceasta se rostogoliră înapoi pe ulicioară, şoferul şi băieţandrul, – iar o voce guturală, bătrânească, domolea câinele, îndemnându-l să tacă. Îi vorbea în ruseşte, pentru ca noii veniţi să înţeleagă ce spune şi să nu se sperie, şi cu toate acestea, omul care se apropiase – cu felinarul şi o puşcă de vânătoare pe umăr, un moşneag şchiop, căruia mereu i se închidea un ochi, – suspina înspăimântat şi bolborosea ceva nedesluşit.

— Directorul nu-i aici – e la nuntă, administratoarea nu-i aici – e la altă nuntă, vai, vai, vai! traducea suspinele bătrânului băieţelul cel isteţ.

Dulăul îşi zomâia lanţul şi scheuna, şoferul, moşneagul şi băieţandrul, adunaţi tustrei, se sfătuiau în legătură cu ceva, Aloyzas zâmbea cu neîncredere, strâmbând din nas şi negăsind cuvinte prin care să-şi verse năduful şi să-şi exprime dezamăgirea. Prin împletitura deasă de crengi se ivi luna şi lumina ei lividă inundă ulicioara, ca pe o scenă pe care trebuia să se săvârşească o crimă, sau ceva asemănător, dar… nu, nu se va întâmpla nimic în- spăimântător – continua să-şi zică Liongina, care nu-şi revenise complet nici acum. Nu se grăbea să iasă din fundul maşinii unde era cald – te pomeneşti că nu-i vor da ascultare picioarele şi, pe deasupra, ce nevoie are ea să risipească grupul ce-o impresionase atât de mult: moşneagul cu

puşca, ştrengarul şi dulăul? Dintre toţi ceilalţi moşneagul se agita cel mai tare, vioara întâi, însă, rămânea băieţandrul, ascultau toţi cu atenţie şi cu respect vocea lui de alto în schimbare şi, în plus, tot el traducea jelaniile răzleţe ale moşului, alegându-le pe acelea care, după părerea lui, erau mai importante.

— Bărbatul se duce cu bătrânul, femeia cu mine! hotărî băiatul; şoferul refuză îndelung şi în mod enervant plata, mormăind că mai bine l-ar înghiţi pământul decât să ia bani de la ei.

„Pobeda“ viră şi îndată luminile ei de poziţie, coborând panta, începură să danseze, îndepărtându-se. Fără să lase din mâiru servieta şi sacoşele, Aloyzas înainta repede, cu paşi mărunţi, în urma paznicului, acoperindu-şi faţa cu cotul, să nu i-o şfichiuiască din întâmplare vreo creangă, vreo rufă pusă la uscat sau cine ştie ce altceva – n-avea nicio încredere în misterioasele umbre, şoapte şi foşnete din jur şi nici în dulăul ce schelălăia în răstimpuri, ce-i drept, binevoitor acum, dar care putea, cu o singură lovitură de cap, să doboare un om ostenit. Aloyzas mai păşea încă prin curte, împiedicându-se ba de o tufă, ba de un scaun de grădină împletit, în vreme ce Liongina trecuse deja pragul de piatră de la intrare. Casa era din lemn, asta a înţeles-o după zgomot: scara, duşumeaua, uşile – totul scârţâia, ca şi cum o avertiza că fiecare pas al ei se aude şi, dacă va fi nevoie, va constitui o dovadă de nătăgăduit. Dovadă pentru ce anume? Pentru respiraţia ei sacadată, plină de nelinişte? Dar cine-i interzice să înainteze încetişor, cu ochi deschişi ce nu văd nimic, în întâmpinarea destinului, care, în clipa aceasta, îi arată atâta bunăvoinţă? Băiatul o conducea, ţinând-o de degetul arătător de la mâna stângă – i-a fost ruşine s-o ia de braţ – avertizând-o de fiecare dată când se apropiau de vreun cot al micului coridor, sau de vreo mobilă ascunsă în întuneric. O cameră, sforăit de oameni ce dorm, apoi o altă cameră, mai mică… Băiatul o duse pe Liongina lângă un pat, bătu cu palma peste pătura de pe el – nu era ocupat; în partea opusă, lipit de celălalt perete, se afla alt pat, pe care dormea cineva, şi, judecind după respiraţia uşoară, era o femeie. Auzi un foşnet – băiatul se lăsase să alunece de pe pervaz în grădină – tocmai vroia să se repeadă la geam – oare nu cumva se lovise?

— Când o lovi în ochi lumina lunii. Astrul încremenise în

fereastră, mare şi roşu, parcă făurit din aramă. Starea de somnolenţă stăruia, Liongina căscă şi se prăvăli pe pat, arcurile o îmbrăţişară şi-o săltară până în tavan – ba nu, şi mai sus, până la luna ce râdea cu gura până la urechi!

— Apoi începu să plutească, să plutească, să plutească…

Cum? S-a şi făcut dimineaţă? Casa, care pe timpul nopţii îi înghiţise pe toţi ca o balenă, îşi deschidea acum larg şi în toate direcţiile geamurile, apărea la lumina zilei plutind parcă printre desişurile plantelor agăţătoare, de unde ieşeau de-a rostogolul, piuind speriaţi, nişte puişori de găină. Ciudată mai era casa aceasta – adusă parcă direct din visul ce nu se mai sfârşea – încărcată de mansarde şi balconaşe, sprijinită pe coloane de lemn, împodobită în exces, cu tot felul de detalii arhitecturale, pe care erau întinse prosoape şi costume de baie… Liongina se aplecă peste pervaz înafară – frunzele mai erau ude de rouă. Fundamentul înalt al casei îl încingeau de jur împrejur, ca nişte grămezi de cărbuni cuprinse de flăcări, tufe de trandafiri, sădite la întâmplare, însă cu mare generozitate, – întregul văzduh era îmbibat de parfumul lor, ca şi de aroma proaspătă de răşină. Colega de cameră nu se mai afla în patul de alături. Făcând să se cutremure sub paşii săi micul coridor, de parcă mărşăluia un regiment întreg, în cameră îşi făcu apariţia Aloyzas – avea o faţă boţită, somnoroasă.

— Ce-nseamnă asta? E casă de odihnă pentru oamenii de ştiinţă aici, sau?… Iar dumnealor îmi bagă sub nas, vezi doamne, micul dejun! Ce naiba să fac eu cu dejunul lor, dacă soţilor nu li se pune la dispoziţie o cameră separată? Nici nu m-am bărbierit, fir-ar a dracului de treabă!

îl necăjea mai ales faptul că nu se bărbierise, îşi tot freca cu palma obrajii cu fire blonde de păr aspru şi refuza să asculte ce-i spunea femeia micuţă cu ochii de culoare închisă, basma neagră şi şorţ alb, care venise alergând în urma lui. Femeia îl invita să servească micul dejun, pentru că pe urmă, zicea ea, totul o să se aranjeze, o să vină directorul de la nuntă – doar i se măritase o nepoată, cum să nu se fi dus la nunta ei, dacă biata copilă e orfană – zău, în casa asta nimeni n-a rămas niciodată fără cameră, indiferent dacă era căsătorit sau celibatar, şi nimeni, martor e domnul-dumnezeu, nimeni n-a divorţat din vina lor! De îndrăgostit, e-adevărat, s-a mai întâm- plat să se îndrăgostească oamenii, dar de divorţuri, ea una, nu ţine minte

să fi auzut vreodată şi doar încărunţise muncind aici, – de sub basma i se vedeau şuviţe de păr alb, dar gura-i mergea mai ceva ca la una tânără. Socotind că-l înduplecase pe Aloyzas, gazda cu ochi ageri o luă în primire pe Liongina, copleşind-o cu complimente

— Ce frumuşică, ce tinerică e, ca un trandafir din cei de sub ferestre, care fuseseră premiaţi la Tbilisi… Liongina, fireşte, ar fi cedat şi fără complimentele ei – în toată casa se răspândise un miros foarte apetisant de omletă – dar, surprinzând un tremur în colţul buzelor lui Aloyzas, se văzu nevoită ca, în mod politicos, să refuze şi ea micul dejun.

Continuând această banală discuţie – gazda vorbea tot mai tare şi mai insistent, ceilalţi putând să plaseze doar din când în când câte o vorbuliţă-două, – traversară cu toţii camera şi se opriră lângă geamul ce dădea înspre curtea din dos. Nişte magazioare, pivniţe… Dar ăsta ce-i? În spatele şopronului cu lemne se înălţa gârbovit, acoperit de o pădure atât de deasă încât verdele ei părea aproape negru, un munte masiv, ce semăna cu o făptură preistorică, fantastic de greoaie, rătăcită, se vede, noaptea prin partea locului şi adormită acolo. În adevăr, ceea ce se vedea uimitor de aproape, nu era muntele propriu-zis, ci o labă uriaşă, pe care acesta şi-o repezise înainte, un mic dâmb. Părea că din doi-trei paşi ai putea parcurge distanţa până la unghiile galbene ale acesteia, zece paşi ţi-ar fi fost de-ajuns să tragi o fugă pe laba-i roşcată, iar pe urmă, după alte câteva zeci de paşi, gata, atingeai coama verde, aproape neagră a muntelui, prevăzută, chiar la mijloc, cu o adâncitură, un fel de şa! — iar dincolo de această şa foarte confortabilă (cu siguranţă) pentru odihnă, se înălţa, semănând cu silueta unui străjer morocănos, un alt munte, mult mai abrupt şi mai înalt, cu piscul învăluit în ceva alb, ce putea fi un nor, putea fi ceaţă, după cum nu era deloc exclus să fie seninul acestei zile lungi care de-abia începea. Unde se termina vălul acela şi unde începea cerul – asta n-o mai puteai desluşi.

— Urcăm, Aloyzas? Liongina propuse asta simplu ca şi cum pentru ea ascensiunile erau un lucru obişnuit. Hai să ne repezim până acolo şi-napoi, până vine directorul.

— După ce ne-am chinuit toată noaptea? Aloyzas o privi lung, bănuitor – el nu închisese ochii până dimi- neaţa, iar ea, poftim, mai visează încă şi acum. Ce, ai înnebunit?

— Un-doi – şi suntem în şa! Iar de-acolo...

— Da de unde, copiii mei! Vi se pare doar că munţii sunt aproape. Munţii sunt întotdeauna departe de om, zise gazda, începând să-şi agite mâinive, speriată, nu glumă, că cei doi se vor şi năpusti, intr-adevăr, în munţi, înainte de a-şi fi venit în fire după oboseala drumului. Până acolo e grozav de departe!

Nu, nu, probabil că tot mai visez: visez că muntele ăsta, fiara asta care seamănă cu un mamut îngenuncheat, sau cu un pangolin gigantic se află chiar aici, alături, îşi zise Liongina, cuprinsă de bucurie şi în apelaşi timp de nerăbdare, ca şi cum, grăbită să plece undeva, îşi opărise beregata cu un ceai prea fierbinte. Eh, parcă ce altceva poate fi, dacă nu vis, de vreme ce în fiecare dimineaţă când o să te trezeşti, o să vezi monstrul acesta care te inspăimântă, dar te şi atrage totodată? Bine, o să mai aştept, cu condiţia să nu-mi tulbure nimeni visul, să nu alunge fiara asta stranie...

Soarele nu mai mângâie acum, dimpotrivă, din când în când arde de-a binelea, promiţând o zăpuşeală fără seamăn. Seninul zilei înălţă tot mai sus şi mai sus cerul, muntele de dincolo de gard îşi scutură şi el definitiv urmele somnolenţei, devine tot mai mare şi mai posomorit – acum i se pot vedea distinct nu numai contururile, ci şi detaliile – terase largi, cabine micuţe lipite pe povâmişuri, iar şi mai sus, până către şaua aceea, zgârieturile potecilor ce se întretaie, se încrucişează una cu cealaltă. Oare nu e ca într-un vis, faptul că acest colos poate fi escaladat de nişte omuleţi micuţi? Oare nu pare vis faptul că încep deodată să răsune glasuri cunoscute şi în curte năvălesc râzând Guram şi Rafael? Energia lor dezlănţuită zgudui casa de odihnă de sus, din acoperiş, până-n subsoluri, încât părea că până şi pietrele gardului s-au însufleţit. Imediat, personalul de serviciu, care nu avea obiceiul să se grăbească vreodată, se puse pe alergătură. În mai puţin de cincisprezece minute lui Aloyzas şi Lionginei li se oferi o cameră. O reţinuseră pentru soţia nu ştiu cărui mare şef, – de la ferestrele odăii puteai admira privelişti minunate, una – dădea înspre munţi, cealaltă în valea în care cobora, alunecând domol, satul, şi prin care, chiar prin culcuşul văii, se rostogolea un râu de munte.

O

Brusc, activitatea furtunoasă a celor doi necunoscuţi, sau mai precis, a celor doi cunoscuţi, care adineauri îi intensificase

Lionginei impresia că totul se petrecea în vis, în clipa următoare o trezi la realitate, li reveni din nou în urechi ţiuitul şuierător, pătrunzător, ca şi cum în albastrul cerului s-ar fi implântat o pietricică. Şi iarăşi, nu numai că vedea şi auzea, dar, pe deasupra, şi simţea totul cu fiecare fibră a trupului său, de parcă nu l-ar fi avut acoperit cu niciun fel de veşmânt. Tot astfel, goală, îi apărea în faţa ochilor şi înger, deşi aceasta purta în tren un frumos costumaş sport şi un batic modern la gât. Îi mai trecu prin gând şi altceva: orice va face de acum încolo în camera aceasta— fie că se va ocupa puţin de gospodărie, fie că va citi, sau îşi va îmbrăţişa soţul – mereu o s-o urmărească Rafael, vocea lui, grija lui, va- gile lui intenţii care o tulburaseră atât. Ce fel de intenţii? Ah, toate astea nu-s decât nişte născociri prosteşti, bune poate doar pentru o fetiţă naivă. Pe câtă vreme ea e femeie în toată fir, ea, iată-l pe soţul ei – un om instruit, serios. La nevoie o va apăra cu pieptul lui puternic, o va ocroti!

— N-ar fi mai bine să-l aşteptăm pe director?

— N-avea intenţia să cedeze uşor, dar nici să refuze o cameră bună nu vroia. Din cauza asta vocea îi era puţin tângu- itoare.

— Asta mai lipsea! exclamă Aloyzas privind-o ţintă. Ce, nu-ţi sunt pe plac apartamentele şefilor? Haide, Liongina, nu mai face nazuri.

— Tu n-ai impresia că aici e prea mult soare?

— Totul este relativ, scumpă soţioară. Nu uita că noi, nordicii, nu avem niciodată destul soare şi lumină. Lasă, o să ne acomodăm. Şi pe deasupra, uite, există draperii de culoare închisă.

Trase de şnur, draperia grea se desfăşură foşnindu-şi franjurile uzate, şi imediat, în odaia cufundată în semiîntuneric, rămase doar o unică fâşie de lumină. Pe salteaua în dungi era aşezat un mic teanc cu lenjerie de pat, care mirosea a proaspăt şi a săpun. Aloyzas rămase în picioare câteva clipe, chibzuind ce ar trebui să facă mai întâi. O privi pe Liongina, privi rufele.

…Numai de nu s-ar apropia acum să mă îmbrăţişeze! Numai de nu s-ar decide să-şi exercite autoritatea masculină răstumându-mă pe pat! Nu trebuie, Aloyzas, nu, în clipa asta nu-mi aparţin nici mie însămi. În odaie, âici, lângă tine, e doar învelişul, carcasa mea. Iar eu, eu mă aflu încă acolo unde, deasupra prăpastiei, presărat cu diamante, străluceşte măcieşul. Ce senzaţie ameţitoare şi în acelaşi timp

înspăimântătoare – să te arunci acolo unde nu vrei şi nu poţi, acolo unde nu există nimic, în afara vidului albastru, ce se cască în fata ta, deşi, în realitate, chiar şi vidul acesta e o amăgire, pentru că mai departe, dincolo de el, e pământul dur, care ucide. Şi cu toate astea eu am fost acolo, am vrut să trec peste mica barieră. Ba mai sunt şi acum – tot acolo… Privesc muntele din apropiere ca. Pe o fiară, – se îndepărtase deja, dar iată-l apropiindu-se din nou, pe furiş… Ştiu că acesta nu-i chiar munte propriu zis, ci unul mai mititel, munţii adevăraţi sunt inaccesibili, dar mai ştiu că încă niciodată până acum privirea mea n-a cutezat să se ridice atât de sus. Te rog, Aloyzas, nu mă atinge! Peste un ceas, sau, mă rog, diseară, o să fiu pregătită. Ştiu, îţi sunt soţie. Nu mai sunt o fetiţă, înţeleg că marea, munţii şi norii nu schimbă nimic în viaţa oamenilor. Dar îngăduie-mi să mă liniştesc mai întâi, să-mi vin în fire, şi-atunci eu şi tu…

Scânteieri lacome se aprinseră în ochii lui Aloyzas, dar se şi stinseră. Îşi drese glasul şi, enervat, trase draperia la loc. În cameră năvăli din nou soarele, lumina limpede a zilei, care întotdeauna simplifică totul. Pereţii de lemn aveau tapete. Unele fâşii, probabil înlocuite de curând, aveau desene în culori mai aprinse. Pe tavan se zărea o pată, cam cât o turtă de floarea-soarelui – oare aici, toamna, pătrunde apa prin acoperiş? În afara celor două paturi nichelate, cu ornamente sferice, în cameră se mai afla o masă pătrată, vopsită în alb, şi două fotolii de pe vremuri, capitonate cu pluş de un roşu purpuriu. Era mai nimerit ca acestea, fireşte, după ce ar fi fost recondiţionate, să se afle într-un muzeu.

După ce mai întâi oftă din adânc, Liongina se apucă să facă paturile. Îşi dădu toată osteneala să nu-l atingă deloc pe Aloyzas, nici măcar cu privirea. El se pregătea să se bărbierească. Ritualul împrospătării sale o să-l absoarbă total, şi astfel aveau să se volatilizeze şi resturile pasiunii. Trebuia doar ca ea să mânuiască cu mai multă iuţeală lenjeria asta scrobită prea tare, lipită şi scorţoasă, câtă vreme el îşi mai admira în oglindă propriile degete în plină ac tivitate. După aceea, uitind complet de ca, o să se pornească să geamă de plăcere, răcorindu-şi cu apă obrazul bărbierit.

…Nu, Aloyzas, dragul meu, bunul meu Aloyzas, nu! Nu trebuia să mă asculţi. Uf, că nici eu nu ştiu ce vreau… Sau, poate, vreau să arunci briciul şi să-ţi lipeşti obrazul nebărbierit, ce înţeapă

neplăcut, de al meu? Haide, îm- brăţişează-mă tare-tare de tot, pentru ca toate fanteziile mele puerile să plesnească, exact ca un balon de săpun. Şi, la urma urmei, uite, eu nici nu cred că munţii şi spaţiile întinse au o existenţă de sine stătătoare, în timp ce noi, umile gingănii, o avem pe a noastră, de asemeni de sine stătătoare... Nu cred, nu cred, nu cred! N-ai decât să râzi de mine cât vrei, dar eu cred, dimpotrivă, că munţii ar dispărea, s-ar face una cu pământul, la fel ca muşuroaiele de cirtiţă, dacă eu nu i-aş mai privi! De fapt, nici n-au existat munţi aici, înainte de a veni eu. Când îmi arunc privirea – se trezesc şi ei din amorţire, se înalţă văzând cu ochii, se înaltă acoperind cerul. Râzi, Aloyzas, râzi, ai tot dreptul să râzi. Pentru că, fireşte, în realitate totul este exact pe dos! Munţii există din vremuri imemoriale. Pe când eu, da, eu sunt cea care n-am trăit cu adevărat, până când n-am simţit chemarea lor, până când n-am venit aici să îngenunchez la poalele lor. Da, mie, biet bulgăraş de gheaţă, mie, căreia nici măcar singe nu-mi curgea atunci când mă tăiam, mie, Aloyzas, mi s-a oprit pulsul şi mi s-a tăiat răsuflarea privindu-i. Crezi că-i o mare prostie ce-am spus, Aloyzas?

— Cred că nu vom trece imediat la o odihnă intensivă, făcu Aloyzas ştergându-şi cu mare atenţie aparatul de ras. Mă refer la băile de soare.

— Tu ştii mai bine.

— De asemeni, şi pentru mersul pe munte e încă prea devreme. Ştiu, ştiu, tu erai în stare să te şi năpusteşti sus. Din cauza soarelui. Aloyzas îşi miji ochii înroşiţi. Asta ar fi o prostie, după părerea mea. Întâi trebuie să ne obişnuim cu casa, cu grădina. În sfârşit, să cutreierăm întreaga aşezare. De acord?

— Tu ştii mai bine. Repetă ea mecanic.

— Dar tu? Tu?

— Eu am să fac aşa cum o să spui tu.

— Doar nu crezi că-s plutonier, şi tu soldat de rând!

— Bine, Aloyzas. Nu mă mai chinui.

— Termin îndată. Nu mă referam doar la aclimatizare, draga mea. Vezi şi tu că nu suntem pe o insulă pustie. Cei care se află la odihnă aici, ne sunt vecini. Fireşte, e foarte bine că, venind încoace, am intâlnit nişte tovarăşi de drum agreabili, dar... n-ar fi frumos din partea noastră dacă am continua şi de aci înainte să apelăm la serviciile lor. Vă mulţumim, stimabililor, o să ne

orientăm şi noi ce şi cum, şi o să începem să ne descurcăm singuri. Uite, am luat cu mine clteva fleacuri de chihlimbar. Le oferim şi lor câte un cadou şi, în felul acesta, ne descotorosim. Ce părere ai?

— Ar fi şi mai bine dacă le-am plăti, la fel ca şoferului.

— Închipuie-ţi, – Aloyzas nu sesiză ironia, – tânăml acela a refuzat să ia banii. Până la urmă tot n-am reuşit să i-i strecor. Eu, zicea, era cât pe ce să vă omor. Eu, zicea, vă rămân îndatorat pentru totdeauna. Ciudat om!

Liongina deschise larg fereastra. Corul păsărilor răsuna în zeci de glasuri. Albinele zumzăiau. Paznicul de noapte umbla de colo colo în jurul stupilor. Văzând-o, îi zâmbi larg, arătându-şi dinţii – una din pleoape începu să-i zvâcnească violent. Gazda cu basma neagră şi şorţ alb, curăţa cu nisip un ceaun de aramă, pe care-l mângî- iau razele soarelui. Mai departe, dincolo de terenul de volei, scinteia bara „Volgăi“. Pretutindeni – acest Rafael! Pe Guram îl uitase cu desăvârşire, aşa cum uiţi un trecător oarecare întâlnit întâmplător, sau un copac din grădină...

Satul cobora către râu, a cărui albie se prelungea în vale printre vii şi câmpuri cu porumb, iar cu celălalt capăt suia în munte. Poate cândva, în trecut, o fi avut de gând şi el să se cocoaţe mai sus, însă s-a împotmolit între două stihii. Mărturia acestor cutezătoare eforturi ale sale era micuţa capelă albă, lipită de povirniş, la o înălţime de jumătate de kilometru. Râul încerca să sape casele la temelie, torentele vroiau să le distrugă, dar aşezarea era bătrână şi vicleană, mai vicleană şi mai bătrână decât bă- trânii în viaţă de peste o sută de ani de pe aici, care, în dimineţile cu rouă îşi încălzeau oasele la arşiţa soarelui, la fel ca şopârlele şi-apoi, cât e ziulica de lungă dădeau de mâncare porcilor şi mânau vacile, mici şi iuţi de picior, de la un petec de iarbă la altul. Mai făceau şi alte munci: mărunţeau strujeni de porumb pentru aţâţat focul, tăiau tutunul ce creştea, tot acolo, sub ferestrele caselor, dar nu se oboseau peste măsură, ascultând de poveţele soarelui, adică, în orele când dogorea mai tare, moţăiau la umbră, rămânând imobili, ca pietrificaţi, dacă, fireşte, nu-i mâna din urmă vreo treabă anume sau vreo grijă deosebită. De aceea era uimitor să vezi câte un bătrânel din aceştia slăbănog, sfrijit, cu păr cărunt, bătând în albăstrui, care, fără să se fi odihnit deloc după amiază, seceră grâu sub arşiţa soarelui. Şi, ca să nu se prăbuşească de pe

panta abruptă în desişul de arbuşti ţe- poşi, ce se înfoiau ţanţoş dedesubt, se lega cu funia de un copac. Singur secera, singur lega snopii, singur rân- duia clăile micuţe.

— Dar tinerii ce fac? Copiii, nepoţii bătrânului?

— Tinerii sunt cu tractoarele, gonesc pe câmpuri! răspunse, la uimirea Lionginei, băieţandrul atotştiutor, cu care făcuseră cunoştinţă în noaptea trecută. Când o să fiu mare, mă fac şi eu tractorist. Că munca de aici e murdară!

Vasăzică, sunt în sat şi fel de fel de bătrâni şi fel de fel de tineri, dar satul e unul singur pentru toţi, şi – atunci când toamna o să năvălească torentele din munţi, ulicioarele lui or să se prefacă în pâraie de clisă – aşa le spusese soţilor Hubertavicius paznicul de noapte, clipind semnificativ – dar astea n-or să poată duce cu ele, decât, poate, doar vreo pereche de cizme de cauciuc, uitate pe lângă poartă de cine ştie ce gospodină nepăsătoare, sau vreun vas, din care i se dă câinelui să mănânce. Uneori, se întâmplă să se burzuluiască şi râul, să se reverse peste maluri, umflat de lut, de pietre, buşteni şi copaci smulşi cu rădăcină cu tot, însă îl domolesc îndată munţii – nu-l prea lasă să-şi facă de cap. Câtă vreme se încaieră apa cu piatra, omul poate sta liniştit să asculte cu urechea lipită de gâtul urciorului de lut, cum fierbe, bolborosind, vinul cel nou, sau să încerce gustul rachiului de casă, care se face aici în fiecare grădină din prunele culese direct din copac. Aşa că, oricât a încercat natura, n-a putut pune stăpânire pe sătuc, nici chiar cu ajutorul cutremurelor n-a putut pune stăpânire, – deşi, până şi la casa de odihnă încep uneori din senin să se legene becurile electrice, şi nu odată s-au pomenit găinile azvârlite de pe stinghia pe care dorm. Ba, mai demult, după cum istorisea băieţan- druli, cutremurul a scuturat, din crăpătura unui perete de bâme, o comoară cu monede de pe vremea ţarilor, pe care a găsit-o bunicu-său.

— Şi ce-a făcut cu comoara? se arătă curioasă Liongina, văzând că Aloyzas evita să pună întrebări.

— A predat-o statului. Ca să cumpere armament.

— Armament? porni din nou întrebarea Lionginei.

— Îhî. Tancuri, avioane. Pe atunci era un război mare!

Război? Oare şi aici, în munţii aceştia îndepărtaţi, să fi ajuns mirosul prafului de puşcă?

■ Ca şi în oricare alt sat din lume, de la ferestrele şi uşile

caselor, de prin crăpăturile boschetelor, acoperite cu viţă sălbatică, de pretutindeni, îi pândeau pe noii veniţi ochii unor bătrânele stafidite. Nu erau neastâmpărate ca bătrânii, care se căţărau pe povârnişuri, dar le vedeai peste tot. Feţe brăzdate de zbârcituri, îmbrăcăminte largă, neagră şi o curiozitate de neînvins care confirma, sau dimpotrivă, contesta – cine să mai înţeleagă asta V! — eternitatea. Atras de apariţia lor, ieşi pentru o clipă la lumina zilei şi un chip îngrozitor – părea ars, sau mâncat de sare. Încă şi mai îngrozitor însă fusese zâmbetul care se furişase pe chipul acesta. Bătrână îi zimbi Lionginei, ca şi cum i-ar fi fost cunoştinţă veche.

— E bolnavă de cancer, cancer din cauza soarelui! îi-avertiză în gura mare băiatul, venit cu ei ca însoţitor.

Soarele care topeşte gheaţa din trupul meu, soarele care-mi pătrunde în suflet – să fie oare soarele atât de primejdios?

Liongina nu mai îndrăzni să se uite îndărăt. Nu mai avea încredere în acest pământ din piatră, dimpotrivă, acum avea impresia că manifestase o admiraţie exagerată faţă de el. Da. Da, de azi înainte va trebui să păşească cu mai multă băgare de seamă, să se uite bine pe unde calcă. Dacă de sub pietre se strecoară vreo viperă? Sau dacă tresare pământul? Atunci, lutul, presat într-un strat dens, o să se desfacă şi o să dea la iveală… fireşte, nu cine ştie ce altceva – neliniştea din sufletul şi din trupul ei.

■ Oricât încerca, tot nu izbutea Liongina să şi-o scoată din cap pe bătrână aceea cu chip înspăimântător. Mi-a zâmbit. Dar de ce tocmai mie? Masca îngrozitoare stăruia dinaintea ei, înceţoşându-i ziua, umbrindu-i toate celelalte chipuri, chiar şi pe acela al frumosului Rafael, care făcea ce făcea şi le ieşea în cale ca din întâmplare, deşi, de fapt, era foarte clar că se ţinea după ei ca o umbră… Nu se puteau obişnui deloc nici cu clima de aici – ziua arşiţă, noaptea frig – nici cu mâncărurile picante, de la care îşi simţeau gâtlejul arzând ca opărit, şi nici cu faptul că, alături, dincolo de gard, stând cu botul pe labe, picotea muntele şi, totuşi, pe Liongina o atrăgea teribil geamul, sau mai precis portiţa de lemn, din spatele căreia îi zâmbise chipul devorat de soare. Din grupul nostru de trei – Aloyzas, eu şi băieţelul care ne însoţea – ea m-a remarcat pe mine. De ce tocmai pe mine?

Bătrână părea să fi aşteptat venirea ei. Abia se ivi Liongina în

capătul ulicioarei, că aceasta şi apăru la portiţă. Privea răbdătoare, cu ochii aceia fără sprâncene şi fără gene, pândind-o dacă nu cumva o să se strecoare pe lângă ea, ca celelalte turiste: acestea tresăreau, iuţeau pasul, iar cele mai fricoase, mai ales cele cu copii, pur şi simplu făceau cale-ntoarsă. Liongina înaintă direct spre bătrână – fără a privi rănile care-i desfiguraseră faţa, dar şi fără a întoarce capul în altă parte. O clipă se auzi foşnetul uşor al îmbrăcăminţii largi, negre, şi masca înfiorătoare dispăru. Nici că se poate mai bine! De ce să mă bag eu? Dar, de vreme ce tot m-am hotărât, haide, să mai aştept puţin. Unde s-o fi ascuns? La fel cu celelalte căsuţe din sat şi aceasta era şubredă, ba, privită de un nordic, părea chiar prea şubredă: ridicată din mai nimic şi ţinându-se nu se ştie pe ce – doar colţurile i se sprijineau pe bolovani mari de piatră, rotunjiţi de valuri, ăsta îi era tot fundamentul. Pe dedesubt porcii intrau nestingheriţi, iar de păsări ce să mai vorbim! Pe veranda, la fel de şubredă, se ajungea urcând o scăriţă de lemn, lângă care se înălţa un perete văruit, complet alb, – acolo era cameră de locuit. Sădiţi în dezordine împrejurul casei, meri, peri şi alţi pomi fructiferi, iar dincolo de livadă, pe coastă în jos, grădina de zarzavat: roşii, vinete, pătrunjel, care începea chiar de lângă pereţii construcţiei şi îşi prăbuşea peste căsuţă lăstarii noduroşi ai viţei de vie, iar mai încolo îşi ridica vâlvoi păstăile ţepoase ale fasolei, împungând văzduhul cu ele. Totul era ca pretutindeni, până şi glasurile ce răsunau în grădină, – oare trudeau acolo copiii şi nepoţii bătrânei? — dar liniştea *o* silea pe Liongina să fie numai ochi şi urechi, mereu i se părea că, pe ascuns, cineva o urmăreşte cu atenţie, îi cercetează faţa, îmbrăcămintea, şi-i vede chiar şi inima fremătind temătoare.

Bâtrina apăru la fel de neaşteptat precum dispăruse. Stătea în picioare, continuând să ţină cu mâna crengile dese, date la o parte, pentru ca nu cumva să rămină lipsită de apărare, dacă va fi nevoie să se ascundă din nou. Să fie oare micul loc de aici portiţa ei de scăpare în caz as pericol, uşa către lumea celor sănătoşi? Reapăru cam la trei paşi distanţă de Liongina, dar nu se apropie mai mult. Stătea şi aştepta, dându-i astfel posibilitatea blondei din îndepărtate ţinuturi să se retragă. Liongina nu se clinti din loc, deşi goliciunea înspăimântătorului chip o dogorea ca focul. În fond, să n-o rupi la fugă acum, era mai uşor decât să fugi – întorcându-i spatele. Probabil, făcând-o,

i-ar fi luat ceafa foc. Văzuse cândva un om căzut dintr-o maşină – se zvârcolea, cu spatele cuprins de flăcări. Bătrina bodogăni nu se ştie ce, poate în gruzină, poate în ruseşte, ceva ce semăna şi cu o urare de bun- venit şi cu o invitaţie de a intra. Vocea îi era stinsă, răguşită. Câţi ani să aibă? Optzeci, o sută? Liongina tot mai continua să stea înlemnită, când, brusc, nişte degete puternice şi aspre o apucară de mână. Mâna aceea nu era deloc bătrână, cu toate că ieşise de sub broboada neagră ce* revărsa doliul peste capul, umerii şi pieptul femeii. Nu, se vede că Lionginei i s-a năzărit doar că mâna ei tremurătoare fusese încleştată de o alta – putea, foarte simplu, să şi-o smulgă din palma bătrânei şi gata! Ce vrea de la mine? Ce vreau eu de la ea? Mâna transmitea o stranie agilitate şi o căldură năvalnică, de parcă, în realitate, nu aparţinea unei bătrâne, ci altcuiva, unei tinere femei.

Când. În sfârşit, mâna Lionginei încetă să mai tremure, femeia o trase uşurel după sine şi, fără a-i da drumul, porni cu spatele înainte. Treptele scârţâiau asurzitor, podeaua verandei scotea scrâşnete ascuţite. În timp ce înainta aşa, bătrina continua să tot bodogănească, şi chiar dacă nu puteai înţelege nicio vorbă din ce spunea, sensul era clar: trebuie să fi fost, fireşte, o urare de bun- venit pentru musafiră şi obişnuitele cuvinte de politeţe. Iar vocea, acum, când gazda începuse să vorbească mai tare „căpătase inflexiuni suave, pline de vioiciune, care dezminţeau faptul că ar avea optzeci sau o sută de ani.

În odaie era răcoare – aici nu pătrundea soarele dogoritor, – atât de răcoare şi de curat că Liongina se jena să păşească bocănind cu pantofii ei prăfuiţi. Arătând spre laviţa curăţată cu atâta zel, încât albul ei strălucea, femeia îşi scoase broboada şi rămase legată doar cu o basma neagră de stambă, care-i înfăşură strâns capul, fără a-i ascunde însă faţa şi mai ales pieptul. Gâtul apărea alb şi neted, deloc îmbătrânit, iar sânii i se legănau, plini şi tari, ca ai unei femei de cincizeci de ani, care alăptase mulţi copii. Surprinzând privirea întrebătoare a Lionginei, ea clătihă din cap, retezând totodată cu cotul, ca şi cum acesta ar fi fost o seceră, grămada imaginară de copii, – gestul era foarte clar, tot atât de clar ca un fulger ce spintecă cerul nopţii, – nu, nu avusese copii!

Totul, inclusiv înfăţişarea tinerească a acestui trup viguros, părea iluzoriu, părelnic, un miraj! — cu excepţia rănii larg

deschise de pe faţă, singurul fapt de necontestat, care-i plasa din nou, tocmai faţa, în prim plan. Până acum Liongina îşi dăduse toată silinţa să nu-i vadă faţa, chiar şi atunci când o privea. Nu putea îndepărta sefifcaţia că, dacă îşi va aţinti ochii asupra ei, îngrozitoarea mască avea să i se lipească ei înseşi pe chip. O şă-i acopere capul – fruntea, nasul – şi o să devină, obr^ul ei. Când era micuţă de tot, o înspăimânta gândul că s-ar putea preface în câine sau pisică, dacă ar privi prea mult aceste animale. Cum nu credea în superioritatea, de. Altfel, iiisuficient confirmată, a omului faţă de fraţii săi ro, ai mici, dintr-o anume pornire a subconştientului său, încerca să se apere singură. În clipa de faţă asta însepma teama de autodistrugere, teama de moarte.

— Nu, bunicuţo, nu trebuie! începu să protesteze, cu glas tremurător Liongina, când văzu că bătrână se pregătea să-i ofere o trataţie, aşa cum se obişnuieşte.

— Nu buicuţo, nu buicuţo! ripostă femeia stâlcind cuvintele ruseşti pronunţate, totuşi, clar şi arătâridu-i prmtr-un gest expresiv, cât de gustoasă ar fi fost trataţia ei, dacă musafira nu s-ar arăta atât de trufaşă.

Tot bodogănind „nu buicuţo, nu buicuţo” şi aiternând uneori şirul ordonat, curgător al vorbirii gruzine, cu cuvinte dintr-o limbă străină, ea se apropie de peretele pe care, în rame, sub sticlă, sau pur şi simplu prinse cu bolduri, atâraau nişte fotografii. Unele erau decolorate, altele însă mai clare, – printre ultimele remarcându-se un soldat cu mustăţile răsucite în sus, stând lângă o fată frumoasă, cu o coadă atât de lungă, încât capătul acesteia se încolăcise, ca un motănaş de angora, pe poala fustei celei ce şedea jos. E cu putinţă, oare, ca fata din fotografie să fie ea? Pe vremea când încă nici prin minte nu-i trecea că o neştiută zgripţuroaică o să-i pocească astfel chipul? Nu, nu se poate! Şi, fără să vrea, Liongina îşi acoperi ochii cu palmele, însă bătrâna, preocupată cum era de propria-i persoană, nu-i observă gestul. Chicotind satisfăcută, ea spunea ceva, fără îndoială, ceva în genul: „Ia te uită ce bătrână, ia te uită cum nu e bună de nimic!“ Pe neaşteptate chipul i se înseninâ, dacă se poate spune asta despre un asemenea chip. Renunţând la fotografii – gestul făcut cu mâna însemna pesemne: să mai aştepte! — ea se strecură spre dulap. Dulapul, din lemn de mahon, vechi, tot numai crăpături, pe care erau

sculptaţi ciorchini de struguri, se înălţa impunător, aidoma unui martor aducător de probe. Probe cu mai multă greutate şi mai vrednice de luat în seamă decât fotografiile. Gazda îşi trecu palma prin faţa uşii acestuia, uşurel, ca şi cum nici n-ar fi vrut s-o atingă, o mângâie şi o deschise, mormăind ceva cu multă gingăşie, ba chiar cu un fel de umilinţă, de parcă acolo se afla ascunsă o fiinţă capricioasă ce nu-i dădea întotdeauna ascultare. Din dulap năvăli un miros pătrunzător de ierburi, direct peste faţa neprotejată de piele, dar femeia nu-l lua în seamă

— Chicotea amuzată, azvârlind, cu mâini tremurătoare, de-a dreptul pe podea, fel de fel de veşminte: o rochie simplă, în care cândva făcuse, pesemne, menajul acasă, sau le dăduse o mână de ajutor vecinelor, o alta, de sărbătoare, cu care pleca la oraş după târguieli, sau se ducea să cânte la cor. Ca număr de exponate, tot ce era acolo, ar fi fost suficient pentru un întreg muzeu de etnografie, lipsea doar manechinul – o siluetă mlădioasă, cu mijlocul subţire şi cu un chip tânăr, frumos, – Liongina simţi deodată că i se răcesc mâinile şi picioarele, că spatele i se acoperă de sus până jos cu coşuri mari, devine aspru ca o râzătoare, iar limba i se umflă în gură. Deodată, plutind parcă prin aer, începu să se apropie de ea o rochie dintr-o mătase albastră decolorată, cusută, mai mult ca sigur, pentru nunta ce nu mai avusese loc cu acel soldat mustăcios, încă o singură clipă – şi gata, totul s-a terminat: fie că strigi, fie că nu strigi… nu, se înfiora de groază – fiecare din celulele trupului ei ce nu apucaseră încă să se pietrifice, fiecare picătură de sânge ce încă mai curgea: nu, mai bine să nu mai văd nici soarele, nici munţii, nimic!

Ce mai, nu fu în stare să-şi stoarcă din gâtlej niciun cuvânt de protest şi se lăsă îmbrăcată – părea că se pregăteşte să plece într-o călătorie în ţara gheţurilor eterne. Şi, imediat îşi văzu imaginea reflectată în oglinda fără luciu – o siluetă albăstrui-străvezie, ca o şuviţă de fum, neînchipuit de zveltă şi graţioasă, dar având, în locul feţei proprii, masca înfiorătoare a bătrânei.

— Bătrână? Pleacă mereu la Tbilisi, pentru tratament. Stă cât stă acolo şi iar se întoarce acasă. Are un fecior – profesor celebru, şi alţii doi, tot doctori. La urma urmei, de ce să nu călătorească şi ea? Informaţia aceasta, primită de la băieţandrul ager şi atotştiutor, însoţitorul lor, părea să fi fost întru totul

demnă de crezare.

Liongina însă, chiar dacă nu ştia nici ea de unde aflase, era convinsă de altceva: nu exista nimic şi cu atât mai mult, niciun fel de feciori, nimic, în afara dorinţei mistuitoare de a exista, de a trăi, de a iubi. Desigur, mai era ceva ce nu ştia Liongina – ce se întâmplase cu ea însăşi: trăise un fel de vis, fusese un joc al imaginaţiei înfierbântate, sau poate doar o plimbare de somnambulă ziua în amiaza-mare? îi mai răsuna în urechi chicotitul şi bodogăneala, auzea desluşit cuvintele gruzine – şâj totodată, acel „nu buicuţo" – oare cine i le şoptise cu atâta ardoare? Iar nările îi mai erau excitate încă şi acum de mirosul greu de ierburi, răspândit din dulap, care, oricum, nu s-ar fi putut deschide singur, chiar dacă, să zicem, ea ar fi pătruns nepoftită, într-o casă pustie şi misterioasă...

E prea mult aer din acesta dens, irespirabil, ca un aluat, ce te împresoară de pretutindeni. Simţi că îţi este imposibil să-ţi deplasezi picioarele, să-ţi mişti chiar şi limba-n gură. De plimbări, s-au săturat amândoi – au hoinărit peste tot, chiar dacă n-au ajuns până la râu şi nici pe munte n-au urcat. De-altfel, nici localnicii nu-şi prea dădeau ghies să urce pe munte, decât dacă aveau neapărată nevoie s-o facă – şi aşa se istoveau destul căţărându-se mereu pe pripoare şi povirnişuri şi urcând pe ulicioarele întortocheate până la magazin, farmacie, frizerie sau la sediul colhozului. În treacăt fie spus, până la urmă, s-a dovedit că potecile ce se încrucişau pe spinarea muntelui, ca nişte curele de rucsac, nu erau neapărat cărări, cele mai multe erau foste adâncituri pe care odinioară se coborau buştenii. Acum nu mai erau necesare – după război n-au mai rămas copaci de doborât.

Deodată răsună un zăngănit puternic. Era bucătăreasa, care bătea într-o bucată de şină de cale ferată, din fundul grădinii, chemându-i la cină pe toţi cei aflaţi la odihnă. Străpungind perdeaua deasă de verdeaţă, zăngă- nitul metalic plutea până departe, peste întreaga vale. La orice mişcare a Lionginei, fotoliul împletit trosnea tân- guitor. Îl găsise chiar lângă uşă. Să-i fi făcut iarăşi cineva un serviciu fără a fi rugat? Oricum, e plăcut să-ţi risipeşti osteneala şezind intr-un fotoliu ca ăsta.

— Eu nu-s în stare să măninc nicio înghiţitură, Aloyzas.

Fotoliul de muzeu scârţâi un timp sub greutatea lui Aloyzas.

— Nici eu, draga mea. Totuşi, ar fi o impoliteţe.

— Hai să născocim ceva. De pildă... că m-am îmbolnăvit, în regulă? O insolaţie sau un şoc termic, de acord?

Fotoliul lui Aloyzas scârţâi dezaprobator. O minciună? Din nou o mică minciună?

— Se vede că, într-adevăr, căpuşorul tău s-a încins peste măsură. Şi doar ţi-am spus, leagă-ţi o broboadă...

Cuvintele lui se scufundă în întuneric, o beznă de nepătruns le astupă ochii, gurile. E muntele, a acoperit soarele de zici că e un snop înfoiat de grâu. Pentru ca niciunul din spicele de lumină să nu răzbată în afară, a presărat deasupra lor pietre şi ţărină. Acum e greu să mai înţelegi unde se termină peretele muntelui şi unde începe hăul. Toată lumea din jur pare a fi oarbă, nu se mişcă decât pe dibuite. Un plânset de copil răzgâiat – întunericul neaşteptat i-a smuls mingea din mâini. O şuviţă de lapte ţâşnind pe o piatră – mina tremurătoare a cuiva n-a nimerit unde trebuie şi laptele – ce sacrilegiu! — curge pe-alături de doniţă: mulgătoarea invizibilă izbeşte coasta vacii invizibile, aceasta îşi ridică mî- nioasă capul, coarnele i se implântă în frunzişul întunecat şi pe pământ cad grindină nişte fructe. Laolaltă cu toate zgomotele acestea se împleteşte un râs de fată, care întâi se intensifică însoţit de fâşâitul îndrăcit al unor roţi de bicicletă, pentru ca, tot atunci, să se prăbuşească undeva, de parcă l-ar fi înghiţit pământul. Glasurile oamenilor, răcnetele animalelor sunt prea neînsemnate pentru a se putea împotrivi bolovanului de beznă ce se năpusteşte asupra lor. Iată-l, acuşi o să se furişeze aproape de tot, chiar aici, o să strivească pervazul de lemn al ferestrei, şi, fără niciun fel de avertisment, o să-i strângă într-o încleştare inima care, cât a fost ziua de lungă, a tot bătut, gata sg sară afară din coşul pieptului şi din gât.

; Să aprind lumina, draga mea? se oferi Aloyzas.

Liongina nu-i răspunse, contururile abia bănuite ale înălţimilor o târau după ele acolo unde nu este nici zi, nici noapte, unde nu există obligaţii de niciun fel şi nici tentaţii. Cu o condiţie: să nu-ţi doreşti nimic, să nu râv- neşti la nimic! Bezna nemărginită şi tu – un firicel de praf cenuşiu. Atât. În cazul acesta, n-o să-ţi mai fie teamă de vipera încolăcită sub piatră, sau de... soarele care-ţi va devora faţa, la fel ca femeii aceleia.

Dar Aloyzas nu vroia să accepte cu supunere scufundarea în întuneric – începu să-şi pipăie genunchii cu Pwa^ţna> să se caute prin buzunare. Şi o să fumeze oare, fără să-şi admire

rotocoalele de fum? Păi, cum va ră- mâne atunci cu plăcerea estetică? Pipăind, mâna lui găsi ceea ce căuta, dar nu, nu scoase pipa din buzunar, ci se întinse spre Liongina şi rămase aşa, nemişcată, undeva lângă ea. Niciun gest de răspuns. Şi-atunci, degetele-i desfăcute lunecară încetişor în sus, apărură o clipă în dreptul frunţii, a nasului ei, fără a se hotărî să-i atingă buzele. Liongina se stăpâni cu greu să nu-i apuce palma mirosind uşor a tutun şi să nu-şi lipească buzele de ea. Dar dacă, după aceea, n-o să mai urmeze nimic? Nimic, doar o simplă atingere? Propriile-i mâini, ca şi buzele ei se ailau în întuneric – dar şi le simţea străine, de parcă altcineva i le încredinţase prin procură, doar pentru un timp limitat. Poftim, o să-i muşc mâna asta timidă, care nu are încredere în mine! Şi, prostită de spaimă, îngrozindu-se ea însăşi de această pornire, încercă să prindă cu dinţii mâna soţului.

— Aşa, vasăzică, ştii să şi muşti? Ia te uită! făcu Aloyzas râzând îngăduitor şi se feri, prin întuneric, de dinţişorii ascuţiţi şi furioşi.

Afară, de cealaltă parte a ferestrei larg deschise, nu mai era întuneric beznă. Catranul cel negru se scurgea prin văgăuni, ponoare, şanţuri, se învălătucea în ghemotoace, ce se prindeau prin pilcurile dese ale tufişurilor, pieptănând şi netezind într-alt fel pământul, în timp ce tuşe pastelate, din aceeaşi culoare predominantă, aşterneau mici punţi între acoperişuri şi copaci, îndulcind muchiile ascuţite ale pietrelor împrăştiate pretutindeni. Intâi sfioase, apoi cu tot mai multă îndrăzneală, începură să se aprindă luminile – ferestre galbene, becuri stinghere pe sub porţi şi pe stâlpii de pe străzi, sau pietrişul scânteietor risipit pe tot cuprinsul boitei cereşti

— Astfel că întunericul de antracit plesnea, se sfărârr. A, se ghemuia pe lângă coloşii negri ai colinelor din apropiere, care nu puteau deveni nici mai rare şi nici mai spălăcite, pentru ca se contopiseră cu munţii, înălţaţi din beznă şi încremeniţi acolo de când lumea.

— Draga mea, am o idee. Ce-ar fi să bem nişte vini- şor?

— Deci, Aloyzas devine bine dispus!

— Haide să sărbătorim inaugurarea casei!

— Şi de unde vin? Doar magazinul e închis la ora asta. Liongina îi răspunse maşinal, deşi propunerea îi surâdea. La urma urmei, de ce se indispusese aşa pe întuneric? Căci, nu s-a

întâmplat nimic deosebit, s-a lăsat seara, atât, nu s-a dezlănţuit niciun cataclism, care să întoarcă pe dos măruntaiele pământului.

— Hocus-pocus! Vin, ciocolată, sardele şi o cheie de conserve grozavă, din acelea mixte! Şi, voios, Aloyzas scoase din servietă, pe rând, toate cele enumerate. Dar aici ce-o mai fi? Aa! Două cubuleţe de brânză topită!

— Iartă-mă, Aloyzas, nu mă simt în stare să accept invitaţia la ospăţ. Când mănânc brânză topită, îmi vine să vomit.

Aşadar, Gertruda băgase pe furiş toate astea. Cine altul s-o fi făcut, dacă nu ea? Umbra ei gonise de-a lungul a mii de kilometri, luându-se la întrecere cu trenul, pentru a face pe grozava faţă de ea, de Liongina. Nu-i ajunge că dă buzna în toate visele, iată că acum a venit să astupe şi munţii cu buza ei umflată!

— Poţi să nu mănânci, dacă nu vrei. Un pahar de vin, însă, ştiu că nu strică nimănui.

Exact aşa ar fi spus şi Gertruda dacă s-ar fi aflat într-un moment de bună dispoziţie. Şi şi-ar fi holbat imediat ochii sticloşi, străduindu-se să desluşească dacă nu cumva refuzul ei ascunde cine ştie ce alt motiv.

Aloyzas tot se mai învârtea cu sticla şi tirbuşonul în mână, când, o bubuitură puternică se auzi pe coridor, iar de pe uşa de placaj, toată numai crăpături, se scuturară câteva cojiţe de vopsea. Şi, ca o rafală de vânt, dădură buzna în camera lor musafiri.

— Fericire şi numai bucurii casei acesteia! Vă facem o prea respectuoasă invitaţie şi vă rugăm să n-o luaţi în nume de rău! Trei zile de aclimatizare sunt mai mult decât suficiente, asta-i şi părerea celor mai savanţi dintre medici. Şi-apoi, ştiţi, nici umanismul nostru nu e nelimitat! turuia, făcând plecăciuni adinei, Guram Mgheladze. Chelia lui, înconjurată de şuviţe lungi, cărunte, sclipea, gulerul cămăşii orbitor de albe, răsfrânt peste reverul hainei, strălucea, ca de altfel şi faţa mare, bine bărbierită, brăzdată de nenumărate riduri mărunte, care însă, ciudat, n-o îmbătrâneau câtuşi de puţin.

— Intraţi, vă rog, poftiţi! De fapt, nu prea înţeleg…

— Zise Aloyzas, stingherit de parcă fusese surprins făcând ceva nepermis.

— Trebuie să sărbătorim inaugurarea casei! A dumneavoastră

şi a noastră. După vechile tradiţii ale acestei case de odihnă, în asemenea ocazii slujitorii artei şi ai ştiinţei se adună la un loc! Din spatele lui Guram apăru Rafael Huţuev-Namregi. Nasul lui energic, frumos, împrumuta umbrei de pe perete un aer războinic. Părul ondulat i se ciufulise puţin şi dădea impresia că, anticipând plăcerea ocaziei sărbătoreşti, omul apucase deja să bea un păhărel. Purta o cămaşă uimitor de albă, pantaloni deschişi la culoare, ba chiar şi pantofi albi. Iar cravata pestriţă avea colorit de pasăre tropicală.

— Noi tocmai ne pregăteam să gustăm ceva şi să ne culcăm. Aloyzas se zăpăcise complet şi, cuprins de îngrijorare, se holba la el ca la un fulger globular. Ştiţi, totul e-atât de surprinzător.

— Surprizele… sunt surorile veseliei! zise râzând Guram şi îl dădu mai la o parte pe strălucitorul Rafael – faţa acestuia avea şi ea luciri de lună plină. Să cinăm după obiceiurile noastre!

— Vă rugăm să ne scuzaţi, dar, după ziua de azi, ne simţim amândoi foarte obosiţi. Soţul meu, fireşte, vrând să mă cruţe, refuză invitaţia dumneavoastră. Liongina se rezemă de umărul lui Aloyzas, demonstrând astfel întreaga-i supunere şi dependenţă faţă de el.

Cum va găsi de cuviinţă să hotărască stăpânul meu, aşa va fi, spunea vocea ei, dar în ochi i se reflectau fulgere albastre, roşii şi verzi – penajul păsării tropicale

— Cravata lui Rafael. Sărbătoarea ce năvălise pe neaşteptate era o sărbătoare a ei. Liongina simţi că se clatină, ca şi cum cineva ar fi încercat să-i tragă covoraşul de sub picioare. Nu, nu era asta, tremura, pur şi simplu, scân- dura pardoselii pe care stătea. O clipă doar şi o trambulină invizibilă avea s-o salte în sus, de unde nu va mai putea atinge pământul cu picioarele şi va trebui să zboare. Vai de mine, dar eu nu ştiu să zbor! O să cad ca un pietroi. N-are importanţă!

— O clipă, dragul meu! Fără nicio jenă, Guram se întinse, luă sticla din mâna ţeapănă a lui Aloyzas, şi începu s-o întoarcă pe toate feţele, la lumina becului. Nu vă supăraţi că întreb, chiar aveţi intenţia să beţi oţetul acesta din import? Şi unde?! Aici, în patria strugurilor şi a vinului?

— Ar fi o jignire adusă munţilor şi câmpiilor noastre! declară Rafael luând sticla şi cercetând-o şi el cu atenţie. Vă aşteaptă, dragi prieteni, u-unicul vin, care, deşi, e-adevărat, nu poartă un n-nume, este foarte valoros. Demult s-ar fi dus vestea despre el

în întreaga lume, ca despre vinurile Ţinandali sau Gurdjaani[7], dacă bărbaţii de prin partea locului ar fi consimţit să-şi p-petreacă zilele uscându-se de sete. Adevăraţii suverani n-nu-şi expun capetele încoronate în văzul lumii pentru a fi a-admirate, privilegiul acesta nu-l au decât d-diletanţii. Aşa că, vă rugăm să poftiţi!...

Faptul că se bâlbâia – ca atunci când s-au întâlnit pe drum – îi trăda tulburarea, deşi chipul lui Rafael radia de bucurie. Liongina băgase de seamă: bâlbâiala lui nu avea legătură cu pronunţarea anumitor sunete – pronunţa perfect toate consoanele. E oare, intr-adevăr, emoţionat? Din pricina mea?

— Bine, dar noi nu suntem somităţi, sau persoane cu funcţii înalte, aşa că nu e cazul să vă deranjaţi, se împotrivea stinjenit şi întrucâtva ofensat Aloyzas.

Liongina continua să se rezeme de umărul lui, dar cu mai puţină convingere acum, pentru că nu avea intenţia să-i ţină isonul, dacă încăpăţânarea lui ar fi persistat. Aştepta o soluţie de compromis. Dar pe chipul lui Aloyzas se contura tot mai evident zâmbetul acela strâmb, chinuit, de parcă cineva i-ar deschide gura cu sila, desfăcându-i buzele. Prima dată când Liongina îl văzuse la fel de zăpăcit şi furios erau la ofiţerul stării civile – li se propusese şi lor să ia parte la ceremonia festivă a colectivului tinerilor căsătoriţi. Atunci, Aloyzas făcuse doar o remarcă sarcastică, acum însă era gata să-şi încleşteze şi pumnii.

— Dumneavoastră sunteţi musafiri aici! Şi, după obiceiurile noastre, nimic nu poate fi mai de preţ decât musafirul. Musafirul este trimisul lui Dumnezeu – aceasta-i dorinţa lăsată cu limbă de moarte de strămoşii noştri! perora Guram, bătându-l părinteşte pe umăr pe Aloyzas, ceea ce îl înfuria şi mai mult. Nu putea suferi să fie atins de oameni străini – el nu se urca niciodată într-un troleibuz arhiplin, şi nu intra într-un cinematograf asediat de mulţime.

Deodată, în odaia lor năvăliră şi alţi participanţi la proiectatul ospăţ. Supărat, Aloyzas îşi dădu seama că nu va putea domoli starea lor de spirit plină de voioşie, ce nu ţinea seamă de niciun fel de logică, şi se gândea cum să bată în retragere în mod onorabil. Să le accepte, cu singe rece, propunerea? Toată

7 Oraşe în R.S.S. Gruzină, renumite pentru vinurile purtînd aceleaşi nume.

nădejdea şi-o punea în firea blândă a Lionginei, chiar dacă în timpul călătoriei aceasta se schimbase, devenind aproape de nerecunoscut. Ea se desprinse de umărul lui şi cu toate că adineauri parcă abia se mai ţinea pe picioare, făcu o piruetă zglobie pe toculeţele pantofilor. Îi zâmbi soţului, apoi împărţi surâsuri seducătoare şi celorlalţi bărbaţi.

— Vă mulţumim, vă mulţumim! într-o clipă suntem gata! Ne acordaţi un minut, să ne aranjăm puţin ţinuta?

Lărmuind satisfăcuţi, bărbaţii ieşiră imediat din cameră. Glasurile şi paşii lor făceau să răsune toată casa

— Atât de confortabilă pe întuneric! — în timp ce becul din tavan licărea legănându-se întruna.

— Cum adică… pe mine mă refuzi, iar cu ei?…

— Lasă, Aloyzas. Suportăm noi şi asta. Doar suntem musafiri.

— Vasăzică, de dragul politeţei va trebui să tot petrecem în fiecare noapte?

— Mă rog. Atunci hai să desfacem conserva de peşte a Gertrudei.

— Ce amestec are Gertruda aici?

— În cazul acesta, gata, bărbătele, îmbracă-te. Nu-i politicos să nesocotim dorinţele gazdelor.

— Şi gazdele? Ele nu le nesocotesc pe ale noastre?

Liongina nu răspunse. Se şi afla în faţa oglinzii. Oboseala îi dispăruse fără urmă, iar tristeţea, mâhnirea, indiferenţa se risipiseră şi ele. I se părea că păşeşte din nou prin piaţa gării, că, din nou, cuvintele îi sunt ascultate cu atenţie, iar dorinţele îndeplinite de aceşti bărbaţi atât de mindri. Mai simţea parcă şi acum o undă din aroma aceea, deşi acolo, lângă gară, mirosea mai degrabă a frunze de dafin, a lămii şi a coajă de eucalipt, pe când aici, la poalele munţilor, doar a cer senin. Atunci era convinsă că nu vor fi lăsaţi să se usuce ca nişte meduze pe pietrele de pe ţărm. Iar acum… hei, mai ştia ea şi acum câte ceva, dar ceea ce ştia nu vroia s-o mărturisească nimănui, nici chiar sieşi. În casa asta totul are să se schimbe, înainte ca ea să mişte măcar un deget. Ea? Fetiţa? Bulgăraşul de gheaţă? Soţioara modestă şi ascultătoare a şefului de catedră Aloyzas Hubertavicius? O, nu, o alta, care nu-i seamănă deloc, o femeie mândră de valoarea sa, una ce îşi potriveşte ba zâmbetul neruşinat al nomadei înger, ba masca înfricoşătoare a bătrânei gruzine, dar care ştie de pe acum că, la timpul cuvenit, chipul ei

va fi altul, cu desăvârşire altul!

Fericită, tocmai se pregătea să-şi tragă pe ea rochia de fiecare zi.

— Nu mă face de ruşine, draga mea – Aloyzas îşi înnoda cea mai frumoasă dintre cravate –, te rog, rochia albastră cu fir argintiu.

Liongina luă imediat de pe umeraş o rochie decoltată, pe care i-o vârâse pe gât maică-sa. Era dintr-o mătase al- bastru-închis, cu mânecile largi, puţin strâmtate către încheietura mâinii. Aloyzas o examina cu un ochi critic şi, deşi rămase mulţumit, bombăni:

— O să stăm şi noi, de ochii lumii, o oră-două şi gata!

Eu aşa intenţionez să fac. În ceea ce te priveşte, vei decide singură. De asta are fiecare capul său pe umeri – să judece! Ai înţeles, draga mea?

— Am înţeles, scumpule. Liongina era gata să promită orice, numai să nu-l facă pe Aloyzas să se răzgân- dească.

Mansarda era chiar sub acoperiş, geamurile ei dădeau în toate cele patru zări. Printr-un geam, pătrundea înăuntru o ramură cu mere iernatice, pe jumătate verzi încă,

— Sferele mici, purpurii, luceau discret în lumina luminărilor şi a cerului. Curentul, venit de pretutindeni, gonea dintr-un colţ în altul zăpuşeala zilei, cum fugăreşti o pisică mare şi leneşă. Fiecare se instalase pe unde-a putut: pe braţul unui fotoliu capitonat, pe o şa veche, strivită sub greutatea trupului – pe vremuri era conac aici! — sau pe vreun taburet scârţâitor, lipsit de stabilitate. În schimb, masa era ca un altar – o faţă de masă albă ca zăpada, feluri de mâncare şi băuturi nemaivăzute: în castronaşe – verdeţuri şi legume, în vaze cu picior înalt – fructe.

— Gustă, gustă, pâinică, fata mea! o îndemna administratoarea pe Liongina, învârtindu-se ca un titirez în jurul ei. Faţa mică şi smeadă nu i se vedea deloc, doar şorţuleţul alb şi broboada neagră. Frige de fierbinte ce e, chiar acum am scos-o din tone[8]. Dacă te interesează, o să-ţi arăt cum se coace pâinea la noi.

O turtă albă-albă şi uşoară ca fulgul. E caldă încă. Şi crocantă. Şi miroase – ca plăcinta coaptă de paşti în copilărie. Însă Liongina nu apucă să înghită nici măcar o îmbucătură.

---

8 Cuptor de pământ, pe pereţii căruia se pun la copt turte, ce înlocuiesc pîinea, turte de pline.

— Gustaţi vinişorul! E de-al nostru, de prin partea locului, tescuit din strugurii noştri! căutau s-o înduplece pe Liongina mai multe glasuri deodată. Toţi erau amabili şi atenţi, deşi nu reuşea să le reţină chipurile. Oare, se cuvine să bea vin? Nu, doar n-o să se apuce acum să bea vin.

Nici să bea, şi nici să mănânce... Se săturase cu altceva, cu mirosuri şi culori, aici până şi denumirile mân- cărurilor – haciapuri*, suluguni[9], lobi[10]! — aveau rezonanţe muzicale – allegro, andante, scherzo! O îmbătaseră sclipirile luminărilor, care, apropiind, aducând în mod neaşteptat aici trecutul îndepărtat, făceau să pară confuză imaginea despre timp, – mai lipseau doar zalele şi spadele, în locul cravatelor şi al ceasurilor de mână. Dar de ce nu se aud solemnele, răsunătoarele şi înduioşător de plăcutele cuvinte prin care, într-o anume ordine, fixată de cel ales să conducă ospăţul, îşi aduc laude unul altuia bărbaţii? Fiecare îndemn de a ridica paharul, cu scânteieri de vin alb şi roşu, înseamnă o invitaţie de participare la un fel de întrecere, întrecere cu toţi ceilalţi şi cu tine însuţi, prin cuvinte alese, pe care să nu le fi rostit încă niciunul dintre vorbitorii dinaintea ta. Acestea, tocmai aceste cuvinte trebuie, chiar acolo, pe loc, să-şi desfacă mugurii şi, învolburate, să foşnească aidoma frunzişului bogat, pentru a dărui mesei sărbătoreşti fructele sale suculente! Oamenii de aici nu beau şi, cu atât mai mult, nu fac beţii, deşi vinul curge din belşug din urcioare şi clocoteşte în gâtlejuri, – ci vorbesc, vorbesc, vorbesc şi chiar şi Liongina, beată acum, în niciun caz din pricina vinului – doar câteva picături îi umeziseră buzele! — simţea că, în jurul acestei mese, nu trebuie să cauţi identificări cu realitatea. După cum nu trebuie să cauţi nici lupta de fiecare zi a omului cu piatra, nici soarele, care, pur şi simplu, arde pânza cămăşilor pe spinările bătrânilor. Nici măcar zgomotul surd al cutremurelor nu pătrundea aici, decât poate doar ca ceva anecdotic, deşi oamenii din sat îşi povesteau mereu pe şoptite fel de fel de lucruri despre acestea, ca despre un permanent război în miniatură, – căci foarte aproape, de cealaltă parte a munţilor, se afla Turcia, unde pământul se clătina întruna sub picioare din pricina cazanului ce clocotea în adâncurile lui. Şi totuşi, toate acestea se auzeau susurând în vorbele oamenilor, în râsul lor

---

9[3] Brînză iute, picantă, care se consumă prăjită.

10 Mîncare picantă preparată din fasole murată.

foarte viguros, absolut toate – şi soarele, care făcea pământul să crape, şi piatra, cu menirea ei de obstacol, atât pentru brăzdar, cât şi pentru rădăcinile de tot felul, şi încă multe-multe altele, pe care le inspira în pieptul său, împreună cu aerul de aici nu numai localnicul, dar şi omul venit de aiu- rea. Sau, cine ştie, poate că oamenii glumeau doar, îşi lăsau la o parte, pentru o clipă, grijile şi glumeau cu chipurile lor foarte serioase şi autentic însufleţite? Căci era minunat să auzi cum despre un omuleţ oarecare, Lipsit de însemnătate, ce şedea la umbra unui paltin cu trunchiul gros – în jurul scaunului său zăceau grămezi de ziare! — se spunea pe un ton cucernic, solemn până la ridicol:

— În poeziile sale, în uimitoarele sale strofe auzi freamătul vântului de munte!

Sau cum, despre un altul – matematician cu o frunte înaltă, ce ronţăia cu poftă nişte verdeţuri, pe care şi le îndesa în gură cu toptanul – frunzele acestora se agitau sub nasul lui ca nişte mustăţi, – se povestea, cu aceeaşi solemnitate:

— Când setea nu ne-o putem potoli îndeajuns cu poezia divină, îngenunchem, pentru a sorbi din izvorul în- cântătoarelor sale ecuaţii!

De frumos – era frumos, dar din stânga, o voce ironică, de şarpe perfid, îi şoptea tot timpul („Aici nici chiar însuşi Rustaveii[11] n-ar mai avea nimic de făcut! Şi nici domnul Einstein. Nu aveţi aceeaşi impresie, madam?“) Nu, Liongina nu avea impresia asta – cuvintele toasturilor erau încărcate cu o forţă tainică, şi ea vedea aievea vântul de munte ce ţintuia pe piatră iarba rară. Vedea cum el susţinea, o clipă doar, firicelele ei firave, cum le lăsa apoi libere, pentru ca din nou să le pieptene şi nu se mai sătura privind degetele puternice, delicate ale vintului ce mângâia fiecare fir de iarbă. Or, omuleţul acela scund – băgase ea de seamă – are nişte degete uimitor de delicate. Cât priveşte cuvintele pompoase, acestea îşi revărsau spuma şi se opreau – nu-i obligatoriu să crezi în ele, e de ajuns că te-au umplut de încântare gheizerele lor fantastice, ce se ridică, aidoma munţilor, ai căror coloşi se înalţă şi ei în apropiere, făcând dovada existenţei a ceva, ce poate că nici nu există de fapt. Da, totul la masa aceasta era nemaipomenit de luminos şi

---

11 *Şota Rustaveii* (sec. 12), poet şi umanist gruzin, autor al poemului „Viteazul în piele de tigru", conceput în spiritul eposului cavaleresc.

măreţ, la fel ca pe munte: prietenia, laudele exagerate, modestia. Nemaipomenit – dacă priveşti de jos, dându-ţi capul pe spate… Dar dac-ai privi de sus, de pe culmi? O, doamne, de-aş privi doar o singură dată de pe culmi! De-aş putea ajunge măcar până la micuţa capelă!

— Ce să spun, ştim să ne lăudăm, nu glumă! Cu cât e mai mic un popor, cu atât mai mulţi lăudăroşi are! Şi asta iar i se şoptise din stânga, ca să nu se mai topească atâta de încântare.

Şi chiar dacă nici prin gând nu-i trecea să fie de acord cu vocea aceasta lucidă, care spulbera toate cuvintele alese rostite acolo, Liongina nu se hotăra s-o contrazică, deoarece în cazul acesta, ar fi trebuit să se încaiere nu numai cu vocea, ci şi cu ochiul care-o privea mereu pieziş, arzând ca un cărbune încins, şi cu nasul acvilin, şi cu cravata semănând cu o pasăre tropicală, ce-şi fâlfâia penele scinteind în toate culorile curcubeului. Atât ochiul cât şi nasul păsării de pradă erau, după câte se pare, gata să se înfigă fără întârziere în ea şi să nu-i mai dea drumul, de îndată ce va îndrăzni să deschidă gura.

Între timp masa era stropită tot mai des cu şuviţe de vin – şi vinul nu e ca apa, se urcă la cap! Ordinea severă începea să se încâlcească, faţa de masă, pătată acum, se şifonase, masa se clătina şi ea din când în când, – ce să le faci, doar sunt şi ei oameni şi nu zei, nu-i aşa, Aloyzas? Dar el n-o auzea – polemiza, însufleţit, pe o temă oarecare, cu matematicianul. La începutul ospăţului, privirea lui, aidoma unui braţ, o susţinuse mereu, din celălalt capăt al mesei, pentru ca ea nu cumva să întreacă măsura, devenind pentru cei de alături ceva foarte gustos, ceva de felul unui pui fript – din care se găseau, îngrămădiţi acolo, destui alţii şi fără ea – iar acum, poftim, nici n-o băga în seamă. După culoarea schimbată a feţei lui se vedea bine că băuse peste măsură, – să fie, oare, şi el fascinat de atmosfera asta lipsită de banalitate?

— Iar cel de colo – e arhitect Şoapta din stânga încerca să-i atragă atenţia asupra unui lungan slăbănog, cu capul dat puţin pe spate, care, cu un aer plin de importanţă, îşi umplea pipa. Ştiţi prin ce a devenit celebru? Prin chioşcurile de comerţ vopsite în albastru, brrr! Sunt o ruşine naţională chioşcurile lui, dar, să vedeţi cum or să-l ridice îndată în slăvi, mai ceva ca pe Osc ar Nie- meyer[12]!

12 Celebru arhitect contemporan — a construit oraşul Brasilia (1957—1960), devenit

Vecinul din stânga nu izbutea cu niciun chip să-i surprindă zâmbetul hoinar, de o pământeană şiretenie şi totodată complet desprins de lumea înconjurătoare. Dar omul era insistent, şoptea şi tot şoptea şi iată că, exact ca la o comandă a sa, o voce de bas începu să bubuie:

— Distincţia construcţiilor maestrului... Când vulturi vor plana deasupra lor...

— Să-nnebuneşti, nu alta! Ce v-am spus?! jubilă, învăluitoare, vocea – odioasă în clipa asta pentru Liongina, căci ameninţa să-i strice toată sărbătoarea.

Vocea îi aparţinea lui Rafael Huţuev-Namregi, la fel ca şi ochiul scânteietor, ca şi nasul acvilin; dar, în fond, numele lui dublu de familie – ce altceva era, dacă nu tot trufie? Osanale de felul acestora îi mângâiaseră şi lui inima, fără îndoială, da, da, era şi el un fiu al acestor munţi care a supt, odată cu laptele mamei, savoarea obiceiurilor autohtone, doar că acum le reteza pe toate din rădăcină, pentru a-i fi ei pe plac. În schimb, acest Ver- giliu al ei nu uita să bea şi să mănânce, avea nişte dinţi

— Albi şi puternici – care spărgeau nuca, simplu, dintr-o singură strânsoare. Dinţii aceştia, ce măcinau totul şi mustăcioara ce se mişca fără întrerupere le vedea ea şi fără să-l privească pe Rafael – iată, chiar acum şi-a înfipt furculiţa într-o bucată de friptură rece de curcan înecată în sos de nuci; intenţionase s-o pună în farfuria Lionginei, cum însă ea se ferise ridicând cotul, s-a apucat s-o devoreze singur, fără să uite nicio clipă, totuşi, să urmărească, cu iscusinţă de comentator sportiv, nu numai ce se petrece la masa ospăţului, dar şi în ce dispoziţie se află ea, vecina din imediata lui apropiere.

— Poate că aveţi dreptate, încercă ea să scape de şoapta protectoare a vecinului, impunându-şi, totodată, să-i observe degetele, unsuroase de la grăsimea fripturii de curcan. La urma urmei, cât mă pricep eu la arhitectură? Cât despre chioşcuri?... E rău – când nu există.

— Vorbiţi serios? O femeie ca dumneavoastră? Rafael începu să dea din cap şi cravata îi alunecă într-o parte, iar cămaşa foarte albă, care nu mai era acum etalon de prospeţime, ci şifonată, lăsa să apară, de sub mâne- cile-i suflecate, nişte mâini acoperite cu păr negru şi des.

— Ce fel de femeie? Poftim, spuneţi, ce fel de femeie? Sunt

---

noua capitală a Braziliei.

dactilografă. O simplă dactilografă de instituţie. N-aţi ştiut asta? zise Liongina precipitat, dintr-o răsuflare şi cu o bucurie aproape răutăcioasă, fără să priceapă nici ea ce anume o îmboldea să se răfuiască cu vecinul său pentru remarcile lui pline de sarcasm, care, de fapt, stabiliseră un echilibru rezonabil, – altfel întreaga sărbătoare ar fi fost doar un minunat fel de mâncare fără pic de sare. Poate faptul că, luând în derâdere acele fraze, construite din cuvinte frumoase, ce se rostiseră acolo, el nu făcuse decât să distrugă ceva cu mult mai important, plăsmuit de visurile ei, munţii? Să-i distrugă? El? Acest pierde-vară pe care-l întâlnise din întâmplare pe drum? Actoraşul ăsta? Uitase cu desăvârşire cât respect avea ea, de obicei, pentru actori. Odată, încă pe când era în clasa a cincea, i se încredinţase un rol. N-avea de spus decât două fraze şi un „ha-ha“. Frazele le pronunţa acceptabil, râsul, însă, i se împotmolea, de fiecare dată. Dar nu în gât, unde se opreşte sputa bolnavilor de bronşită. Zadarnic îşi forţa coardele vocale pe stradă sau sub plapumă, în pat. Ajunsese să creadă că oricine ştie să râdă, şi, în special, că actorul adevărat e un supraom. Cum nu obţinea niciun rezultat, i s-a făcut milă învăţătoarei de ea şi a eliminat din rol „ha- ha“-ul acela. Nu, de astă dată aureola de artist nici vorbă să-l poată salva pe vecinul cel impertinent. Ba, mai mult, acum o sâcâia şi cu neajunsurile lui fizice. Cicatricea, mica potcoavă de pe obraz, era dezgustătoare… Unde să se fi ales cu ea, în vreo colonie de delicvenţi? Şi apoi, capul, capul lui avea o formă inegală, neregulată, chiar dacă de departe arăta ca o reclamă de frizerie. Ce să spun, o mân- dreţe de bărbat! Nasul mare, ochii ca nişte cărbuni încinşi – majoritatea muntenilor îi au astfel. Se aprind la fel de tare şi atunci când ponegresc cu înverşunare un comesean şi atunci când înfulecă cu mare poftă un copan de curcan. Aşa cum îl vedea, transpirat, sfâşiind cu dinţii friptura de curcan, o irita la culme. Înfăţişarea prozaică a omului obişnuit anulase imaginea solemnă, laolaltă cu speranţele spontane ce i se înfiripaseră în suflet. Mai bine rămânea aşa cum apăruse în faţa ei pe drumul acela şerpuitor din munţi – un bolovan de piatră, căzut dumnezeu ştie de unde, din care mai fumegau încă nori de praf.

— Ia te uită, vrei să spui că eşti dactilografă! După ce îşi şterse buzele şi degetele cu şervetul de pânză, Rafael îl azvârli, şifonat, pe masă. Nu, n-aţi fost deloc originală, Longina. Mă rog,

sunteţi liberă să credeţi ce doriţi, Lon- gina. Ultima frază o rostise doar de dragul numelui. Numele îi plăcea. Îi plăcea să-l strivească între dinţi, ca pe o nucă.

— Aveţi impresia că mint? Şi îşi avântă mâinile, într-un gest profesional, deasupra farfuriei – o imaginară claviatură a maşinii de scris. — dar până şi ei i se păru că spusese un neadevăr. Atât de mare era distanţa dintre ea – cea de ieri, şi ea – cea de acum.

— Lon-gina? Lon-gina minte? zise el gata să se sufoce din pricina râsului stăpânit cu greu. Paharul din mina pe care o ridicase, se clătină puţin şi o picătură de vin roşu, cu agilitatea unei insecte de noapte, o porni în jos, pe pieptul larg, de-a lungul cămăşii albe. Chiar şi când minţi, trebuie să ştii s-o faci. Ba, aş spune chiar că, pentru a fi mincinos, trebuie să fii astfel din născare, dragă Lon- gina.

— Doamne, aţi pătat o cămaşă nouă! Palma Lionginei, care se întinse instinctiv spre pată, simţi, ca o arsură, pieptul lui Rafael. Ca şi cum ar fi atins o rană deschisă – înspăimântată, ea îşi retrase mâna.

Rafael ar fi vrut să i-o reţină puţin, dar faţa femeii, roşie ca focul, îl împiedică s-o facă.

— Nu mă atingeţi! Şi, în general, glumele dumneavoastră... mă plictisesc!

Acum regreta că se ambalase într-o discuţie intimă. Căci ea, deşi mai era un puişor ce încă n-a ieşit cu totul din găoace, era de fapt o soţie în toată regula, o femeie măritată! Şi, deodată, surprinse ca prin ceaţă privirea lui Aloyzas – nu se îndreptase în mod special asupra ei, pur şi simplu alunecase peste toate celelalte feţe din jur, transpirate şi devenite foarte asemănătoare între ele. O privi şi aşa, nitam-nisam, izbucni în râs, nechezând ca un armăsar. Ce-i asta? Aloyzas cel serios şi rezervat – nechează? Când o să-şi audă râsul, o să se sperie singur! Dar nu şi l-a auzit. Iată, acum i se adresează renumitul arhitect, fără a uita să ciocnească paharul cu el. Iar acum, iată că şi Aloyzas îşi întinde din proprie iniţiativă paharul plin în direcţia cuiva. Ar trebui, evident, să-i atragă atenţia – doar vinul nu e apă! — însă amorul propriu nu-i permite să facă aşa ceva. Da, aşa e, sunt o simplă dactilografă. Dar, ia priveşte, cum o asaltează toţi, din toate părţile, pe dactilografa ta. Asta-i pentru Aloyzas. Şi tu îţi închipui oare că, dacă-i dactilografă, poţi s-o

pipăi cu degetele pline de grăsime? Asta e pentru Rafael. Şi acum, pentru mine: poate că, odată şi odată, o să fiu şi eu altceva? Sau, dacă n-am să izbutesc să fiu altceva, poate măcar o să pot deveni eu însămi? Căci am acum şi suflet, şi sentimente, şi. —speranţe. Până adineauri n-am avut nimic din toate astea, dar acum le am. De pildă, dacă în clipa asta m-aş tăia, mi-ar ţâşni sângele şuvoi. Ca dactilografă, trebuie să recunosc, eram destul de mediocră, ha-ha! Şi Liongina izbucni într-un râs zgomotos. Uite că ştiu să şi rid! Asta pentru că mi-am amintit câteva din greşelile acelea absurde, strecurate în manuscrisul nu ştiu cui – oare nu chiar în manuscrisul lui Aloyzas?

— De-acum înainte, gata, pe cămaşa asta scumpă, din import, o să se răsfeţe o pată dezgustătoare, zise ea, fără a se mai arăta dispusă să-i dea o mină de ajutor vecinului. N-ar fi rău totuşi să răsturnaţi peste pată solniţa.

Rafael schiţă un gest dispreţuitor de lehamite cu mâna.

— Nu-i nimic, Lora o să-i vină de hac! Ştiţi, ea face adevărate minuni.

Ce mitocan, vrea să-mi dea de înţeles că are o femeie ■şi, probabil, nu numai una, tipii ăştia oacheşi şi pe deasupra cu nasul acvilin sunt întotdeauna înconjuraţi de admiratoare, iar ăsta, pe lângă faptul că e cârlionţat, mai e şi artist de cinema! Una, pesemne, îl hrăneşte, alta îl spală şi-i scoate petele de pe haine, a treia… Ah, cât îmi eşti de nesuferit – asta o gândise în lituaniană, dar, fără. Să-şi dea seama, o spuse cu voce tare.

— Poftim? Vorbeaţi cu mine?

— Cu dumneavoastră!

— În cazul acesta, vă rog să-mi traduceţi.

— Şi fără traducere, nu e clar?

— Ştiţi cu ce seamănă acum ochişorii dumneavoastră senini?

— Cu un lac de munte, ce seânteiază sub razele soarelui dimineţii, nu-i aşa? declamă ea în stilul bombastic al toasturilor.

— Bravo, Longina! Vă rugăm însă. Nu ne luaţi nouă, muntenilor, cea din urmă dintre arme – elocinţa! i se adresă Guram Mgheladze aplaudind-o. Nu de alta, dar prin munţi şi acum mai hoinăresc… urşii. Aşa că avem încă nevoie de bărbaţi.

Gâtul lui Rafael se făcu roşu-sângeriu, ca şi cum căra. În spate un frigider – ziua, Liongina îi văzuse transportind amândoi, în sripa sccundară a casei, unde locuiau, un frigider „Saratov“. La

drept vorbind îl ducea Rafael singur, Guram nu făcea decât să-l susţină un pic. Acum Rafael tăcea, îi secase întreaga elocinţă, şi Lionginei i se făcu milă de el, – il asemui cu un pârâu zăgăzuit care nu mai poate nici să alerge, nici să susure. El ridică paharul şi îl goli dintr-o înghiţitură, fără să bage de seamă că amestecase vinul roşu cu cel alb. Nici după al doilea pahar nu-şi reveni, în urma loviturii pe care i-o dăduse, prin replica sa, Guram, cel mai bun prieten al său, ce-i cunoştea punctele vulnerabile. Pentru că altceva, mă rog, poate că îl şi ocolise uneori, însă atenţia femeilor – niciodată. Şi când colo, poftim… Necăjit, Rafael se trase înapoi cu scaun cu tot, lovindu-se cu ceafa de peretele acoperit cu şipci de lemn. Când în cele din urmă începu să vorbească din nou, cuvintele rostite nu erau nici ruseşti şi nici gruzine, aşa cum vorbeau toţi ceilalţi aflaţi în jurul mesei, ci altfel de cuvinte, pe care niciodată până atunci Liongina nu le mai auzise. Sunetele curgeau duioase şi, totodată, puţin rigide, zgrunţuroase, foşnind ca lichenii ce se târăsc pe pietre, despicându-le. Îşi găsise un interlocutor? Nu, recita în surdină versuri în limba lui maternă. Acum, după ce Rafael se izolase de toţi ceilalţi, prin acele armonii arhaice, ce-şi aveau originea, mai mult ca sigur, încă în vremurile lui Noe, el îşi recăpătă aerul misterios, la fel de misterios ca şi al munţilor ce dorm în noapte. Dumnezeu ştie de ce fapte neîngăduite ar fi el în stare, Dumnezeu ştie ce nenorociri i-ar trece prin minte să provoace. Să vrea doar, şi ar putea sili şi pământul să se clatine sub picioare. Mai. Cu seamă dacă l-ar jigni cineva în vreun fel.

— Atenţie, dragi musafiri, vorbitorii se vor ocupa acum de dumneavoastră! îi avertiză părinteşte Guram Mgheladze ducându-şi un deget la buze şi Liongina îşi aţinti privirea asupra unui bărbat înalt, în costum negru, ce se ridicase în picioare. N-o uimea costumul sobru, de- gală, singurul dintre toate hainele în culori deschise purtate de ceilalţi, ci pletele care împodobeau capul omului. Pe asemenea claie, o barză şi-ar fi putut face cuib.

— … educator al tineretului… celebru om de ştiinţă din Lituania… orice piatră din patria lui îl cunoaşte… suntem mândri că de azi înainte ne vom putea socoti printre prietenii săi…

Urmind exemplul celorlalţi, în cinstea cărora se ţinuseră toasturile până atunci, Aloyzas se ridică rezemându-şi mâinile lungi de marginea mesei. Pumnii, cu vinele umflate, abia îşi făcură loc printre farfuriile şi vazele pline toate cu câte ceva. O

vreme, pe chipul îmbujorat, moleşit puţin din cauza vinului băut, rătăci un zâmbet servil. Căuta un punct de reper pentru a se putea simţi el însuşi – nu un sac ghiftuit cu vin şi mâncăruri necunoscute, sau o mo- mâie nevoită să dea din cap respectuos, în semn de aprobare, în tactul laudelor aduse şi care se străduia din răsputeri să nu sughiţă. Liongina se întoarse către el cu scaun cu tot, vrând să iasă în evidenţă printre ceilalţi, astfel ca soţul să-şi poată opri ochii asupra ei. Dar zâmbetul lui vag, neîncrezător şi totodată puţin speriat lunecă pe lângă ea, abia atingând-o. Aloyzas îşi îndreptă privirea către celălalt capăt al mesei – ochii i se aţintiră, imobili, pe chipul lui Rafael, aflat în umbră. Acolo, în semiobscuritate, străluceau ochii, părul, dinţii acestuia. Străluceau cu o tacită ironie îndreptată împotriva tuturor participanţilor la acest mister sărbătoresc.

Transpirat din pricina tulburării şi mormăind cuvinte de mulţumire, Aloyzas ciocni paharul cu acela al oratorului. Imediat îl înconjurară din toate părţile alte pahare – scânteiau şi se multiplicau în faţa ochilor lui. Ridicându-l pe al său, el îl băgă în grămada de pahare. Se auzi un zăngănit, şi vinul se scurse pe mâinile cuiva.

— Ce faci, Aloyzas? nu se mai putu stăpâni Liongina şi strigătul ei reuşi să îndepărteze vălul întunecat de pe ochii soţului.

Într-adevăr, ce se petrece? De ce trag la măsea atâta vin? Doar ăsta-i alcool! Ce-o să-şi închipuie gazdele despre mine? Toate aceste gânduri răzleţe erau întipărite pe chipul lui Aloyzas, ca nişte litere înscrise pe o coală de hâr- tie. Se trânti cu zgomot pe scaunul său şi, jenat, încercă să: se ascundă după o vază cu flori. Sărmanul, acum o să-l mustre conştiinţa pentru că a întrecut măsura, îl compătimi Liongina. Brusc, îşi aminti nechezatul lui cabalin. Oare vroia astfel să se răzbune pe mine pentru buna mea dispoziţie, pentru că… sunt fericită? O năpădi ciuda, îi era necaz pe el, simţământ care poate că nu era prea întemeiat. Bine, dar totul n-a fost decât un joc. Nimic altceva decât un simplu joc, încerca ea să se dezvinovăţească. Ceremonia, întreruptă pentru câteva clipe, îşi reluă desfăşurarea aşa cum cerea rânduiala.

— … Desluşim pe chipul ei floarea minunată a unui minunat ţinut… o femeie încântătoare… prietenă devotată şi păzitoare a vetrei căminului… prin modestia ei, care o întrece pe cea a unei

flori de câmp… ferice de stejarul pe a cărui puternică tulpină, cu gingăşie se încolăceşte ea, asemeni viţei de vie sălbatice…

Iarăşi, zăngăniră şi scânteiară paharele umplute cu vin. Tulpina stejarului şi mlădiţa fragilă a viţei de vie, menită să umple cu seva ei ciorchinii strugurilor care, aidoma cuiburilor de păsări, fi-vor adăpostiţi de viguroasa coroană. Există oare o imagine mai splendidă decât aceasta? Şi, merită reţinut, că strălcitoarea metaforă n-a rostit-o fitecine – ci un poet autentic, îi şopti Lionginei, din capătul opus al mesei, Guram, a rostit-o poetul favorit al Tbilisi-ului, cel în faţa căruia, atunci când, ameţit de băutură, îşi târăşte paşii clătinându-se pe picioare, se opreşte un nesfârşit convoi de troleibuze, pentru ca el să poată traversa în deplină siguranţă de pe o parte pe alta a bulevardului. Iată ce fel de poet o ridicase în slăvi! Entuziasmat de cuvintele poetului, până şi ofensatul Rafael dădea din cap în semn de aprobare… Şi-atunci, să te mai miri că veninul laudelor i s-a strecurat şi Lionginei în sânge, făcând-o să simtă o dulce durere la lingurică, în pofida faptului că raţiunea – acea clarvăzătoare raţiune feminină

— Îi cerea să nu dea atenţie hiperbolelor? După ce îşi înghiţi pe neobservate nodul ce i se urcase în gât, în mijlocul tăcerii generale, ea mărturisi cu glas sonor:

— Cât de dragi îmi sunt munţii voştri! Toată viaţa am sperat să-i văd. I-am văzut, şi-mi vine să plâng, şi mi-e- frică, pentru că acum mi-au devenit şi mai dragi…

Toată viaţa? Dar, de fapt, până acum tu încă n-ai trăit! Şi n-ai văzut nimic. N-ai văzut nici măcar Pun- tuko – ha-ha! Ce-i drept, însă, ai învăţat să râzi.

— Da, toată viaţa am sperat să-i văd. Liongina îşi şterse o lacrimă timidă şi, plină de hotărâre, goni toate în doielile. Încă de pe vremea când nici nu ştiam ce înseamnă o speranţă… Jur, vouă vă jur, că niciodată n-am să uit munţii voştri!

— Bravo! Ura-a! strigă din răsputeri cineva.

În ochişorii congestionaţi ai poetului amator de băutură, luceau lacrimi de înduioşare, şi administratoarea, care apăru imediat lângă el, se grăbi să i le şteargă, ca unui copil, cu o batistă dantelată. Guram Mgheladze începu să tuşească stânjenit – el strigase adineaori – apoi, brusc, se înstăpâni o tăcere atât de deplină, încât de dincolo de ferestre se auzeau cum zboară de pe o creangă pe alta liliecii. Parcă trebuia să se

întâmple ceva anume, acum, în tăcerea aceasta, când nimeni nu mai clefăia şi nu râgâia, – nu se putea, era cu neputinţă să nu se întâmpis nimic, de vreme ce toată lumea era atât de emoţionată! Şi, într-adevăr, iată că Rafael, scuturându-şi cârlionţii şi desprinzându-se din întuneric, de parcă ieşea dintr-o peşteră, începu să cânte, – încet, atât de încet încât cei de faţă îşi opriră respiraţia. Firicelul subţire al melodiei înfiripate fu prins de Guram, care îl acompanie în terţă, cu un bubuit surd, apoi se alătură şi vocea de tenor gingaşă, tremurată, a poetului cu ochii roşii, şi îndată, după ce-şi potriviră, glasurile şi intrară pe rând, unul câte unul, încă peste o jumătate de duzină de alte glasuri bărbăteşti, cântecul – o melodie gruzină polifonică – începu să curgă, să curgă, să răsune. D'n pricina aerului care vibra, flăcările luminărilor păreau gata să se stingă; de partea cealaltă a ferestrelor, creşteau, în toată înălţimea lor – munţii, ce-şi redobândiseră înfăţişarea stihinică de la începuturi, iar melodia îţi pătrundea în sânge, inima ţi se înfiora şi „neobosită, şoptea întruna că eterne nu sunt decât piscurile, culmile şi depărtările, că vrednic de milă este cel a cărui, inimă nu-şi încetează bătăile, atunci când ochii i s-au oprit înmărmuriţi pe stâncă ce-i atârnă deasupra capului sau pe- o alta, ursuză, îngrămădită undeva sus, la înălţimi inaccesibile… Ah, dar toate astea cu siguranţă le-ai născocit tu singură, Liongina! Şi ea lupta din răsputeri să nu se- lase copleşită de vraja cântecului. Şi, mă rog, de ce eşti. Atât de fermecată? Toţi bărbaţii aceştia cântă ceva despre- un băiat şi o fată şi încă despre un vultur – aşa îi explicase vecinul din dreapta, care ciugulea dintr-un ciorchine de strugure, aruncându-şi în gură boabă după boabă. Dar

Liongina nu auzea nici ce i se traduce, nici explicaţiile date. Melodia se legăna în ritm cu munţii, purtând-o, du- când-o cu sine, ba ridicând-o în înălţimi ameţitoare, ba coborând-o, cu mare grijă – aşa cum aşezi pruncul în leagănul lui, – şi culcând-o apoi, jos în vale. Cu, sau fără ea – uneori Liongina lăsa să-i scape firul şi nu izbutea să se agaţe imediat de un altul! — cântecul se legăna fără încetare, repetând linia unduitoare a munţilor, şi părea că nimeni nu l-a început nicicând şi nimeni nu-l va sfârşi vreodată. În vuietul plin de înfiorare dispărură, se dizolvară şi Rafael şi Guram Mgheladze şi gloriosul poet, care-şi acoperise cu pleoapele ochii înroşiţi, când, pe neaşteptate, o voce de bariton se avântă din nou în zbor, ţâşnind din armonia

disciplinat aliniată a celorlalte glasuri, aidoma unei creste înzăpezite ce străpunge cerul... Era Rafael – Liongina nu vru să-i privească faţa transpirată, torturată de suferinţă, care lucea, ca o piatră biciuită de ploaie.

Cuprinse de bună dispoziţie, gazdele pretinseră acum să cinte şi ei doi, musafirii, un cântec de-al lor, lituanian! Glasul lui Aloyzas scârţâia ca o roată neunsă când trebuia să acompanieze pe cineva, aşa că, a cânta era pentru el totuna cu a-l sili să se dezbrace faţă de oameni străini, dispuşi să-ţi cerceteze fiecare aluniţă. Nici Liongina nu se putea numi o cântăreaţă, însă execută şi ea un cântecel simplu, pe care i-l cânta cândva bunica Prudencija, izbutind, cu vocea ei gravă, limpede, cu timbru profund, să facă faţă atât de bine, încât îl uimi până şi pe Aloyzas – el nu s-ar fi aşteptat de la ea la una ca asta – ca să nu mai vorbim de toţi ceilalţi, care-i ascultaseră cântecelul copilăresc ţinându-şi răsuflarea, ca şi cum sub ochii lor înflorea pentru a doua oară un tânăr copăcel ce-şi scuturase prima floare în pragul primăverii...

— Aloyzas!... Nu mai dormi, te rog, ascultă!

Ar fi vrut să-i spună cât de recunoscătoare îi era pentru această, cea dintâi şi, mai mult ca sigur, cea din urmă, excursie a lor în munţi. Doamne, cum mai cântaseră cu toţii j Cât de uniţi, cu câtă forţă şi totodată cu cea mai mare gingăşie, ca şi cum îşi treceau din mână în mână un prunc adormit, pe care maica sa îl luase cu grijă din leagăn. Glasurile lor îl legănau şi-i cântau nani, pentru ca pleoapele lipite de somn ale micuţului nici măcar să nu tresară, cu toate că, în acelaşi timp, ecoul puternic al aceloraşi glasuri făcea să se cutremure cerul. Sau poate că nu era asta, ci altceva, cu totul altceva – poate era chiar glasul munţilor, îndureratul lor suspin pentru că, după ce atinseseră apogeul atotputerniciei, fuseseră condamnaţi pentru vecie la nemişcare, astfel că nu le rămânea altceva de făcut decât doar să-i invidieze pe omuleţii micuţi, aceste fiinţe jalnice şi ridicole, dar care, în schimb, se puteau mişca, şi mişunau la poalele lor?... Nu-i adevărat, oamenii aceia care cântau erau înţelepţi şi puternici. Iar faptul că se copleşeau cu laude în mod nestăpânit, peste măsură, unii pe alţii, că ridicau în slăvi atât meritele reale cât şi cele închipuite ale comesenilor, acesta era doar un joc, o loterie cu toate numerele câştigătoare, la care fiecăruia, chiar şi unui şoricel cenuşiu, venit din nord, şi rătăcit

acolo – îi poate surâde norocul. Şoricelul – e ea, căreia acum îi este grozav de teamă să nu adoarmă şi, astfel, senzaţia de netulburată fericire să se destrame!

— Aloyzas! Hei, Aloyzas, trezeşte-te odată! Haide, spune ceva, orice, de pildă că soţia ta s-a ţicnit! Dacă îi spui asta, n-o să mai facă pozne.

Aloyzas râgâi în somn – era neobişnuit cu chefurile cu multă băutură şi mâncăruri picante. Liongina se repezi să-l întoarcă pe o coastă. Tata o ruga să facă asta întotdeauna, pentru că sforăia când dormea cu faţa în sus şi se temea să nu se sufoce în somn. În părul şi îmbrăcămintea Lionginei mai stăruia încă mirosul sărbătorii – nu se îndura să-şi scoată rochia. Îşi descălţă soţul de pantofi, apoi se întinse şi ea alături, dar imediat se ridică din nou. Il privi. Voluminos, greoi, transpirat. Dogorea ca focul. Dar n-o deranja respiraţia lui fierbinte. Şi nici senzaţia că îi este complet străin, aceeaşi, resimţită din prima zi când s-au cunoscut, şi care nici acum nu dispăruse.

Era culcat pe duşumea – asta i se părea ciudat, mai mult chiar decât ciudat. Aşa cum arăta, întins direct pe podeaua de scânduri neacoperită, cu cămaşa ieşită de sub curea, cu pantalonii şifonaţi, nu s-ar fi găsit un loc pentru el nu numai în imaginaţia ei agitată şi gata să-şi ia zborul, dar nici măcar în cele mai banale, cele mai lipsite de emoţie gânduri. Stătea culcat şi se răcorea, la fel ca o piatră încinsă, răspândind un miros puternic de alcool. Oare când o să se trezească, o să redevină iar cel dinainte? O să strâmbe din nas văzând dezordinea din jur şi o s-o întrebe, cu vocea sonoră a Gertrudei: cum de-ai fost în stare, fe- ■tiţo, să-ţi faci de cap aseară, într-un asemenea hal? Trăgea dinspre ferestre şi îşi simţi spatele înfrigurat. Smulse pătura de pe pat şi, după ce îl înveli pe Aloyzas, se lipi şi «a de eL Bolborosind ceva nedesluşit prin somn, el îşi frecă puţin obrazul de umărul ei. Poate că, cine ştie, vrând să se obişnuiască cu un culcuş tare, îşi căleşte articulaţiile încătuşate? Oare, când se va trezi, cătuşele, ce-i înăbuşă ■cuvintele, respiraţia, gândurile, vor cădea sfărâmate şi ele? Iar el, râzând din toată inima de sine însuşi, după ce se va întinde cât e de lung, o să-i facă un semn cu mâna che- anând-o să-l urmeze în munţi? Pe povârnişuri, roua va străluci pentru ei, în mii de boabe de sticlă multicoloră, iar în faţa ochilor, se va undui galbenă o cărăruie, croită. Anume pentru ei, de o şopirlă… Ea îşi

miji tare de tot • ochii pentru a face să dispară scânteierea îmbietoarelor priveliști. Iată-i cățărându-se amândoi pe o pantă, întinzându-şi unul altuia mâinile... De sub picioarele lor o mul- rţime de pietricele se avântă, şi aidoma unor păsări, o por- aiesc zburând, în jos... Nu în sus, – ci în jos... Ia te uită cât de sus – sus de tot – au izbutit ei să urce ajutându-se unul pe celălalt! Şi, cuprinsă de o senzaţie plăcută, ea. Aţipi, apoi auzi cum cineva, şâşâind într-un anume fel, de ziceai că s-a fript cu o zeamă fierbinte, domolea câinele,. Ajutorul de nădejde al pazniculuişchiop. Pe sub ferestre "păru a se desluşi un freamăt uşor de vânt, sau poate un foşnet de pomi.

Când Liongina se trezi de-a binelea, în odaie tocmai se furişa tiptâl o rază de soare. Bezna se risipise, deşi tot se mai ghenraia prin unghere. Ca şi până atunci, ea şi Aloyzas stăteau culcaţi alături pe podea, printre hainele aruncate în dezordine. Privirea i se târî leneşă, urmând drumul razei de lumină care, doar prin simpla-i prezenţă, părea că ameninţă să distrugă actualul echilibru, şi aşa destul de precar, sădind în locul lui noi temeri: cum avea, oare, să fie ziua care abia începea? — şi trezind mustrări de • conştiinţă pentru ziua de ieri. Iar pe pervazul ferestrei

— Ce-i acolo? — un coş cu prune! Nişte prune mari, rotunde, de un negru brumat, fără luciu. Şi Liongina încetă. Să se mai gândească la razele supărătoare de adineaori.

— Aloyzas, uită-te puţin, Aloyzas!

Sprintenă, se ridică de jos şi dintr-un salt fu lângă fereastră. Nu! Bunătatea nu luase sfârşit odată cu noaptea.

Ce altă dovadă trebuia, mai inocentă şi mai plină de nobleţe decât asta?

Deşi strigătul Lionginei îi străpunse urechile ca o înţepătură, Aloyzas nici nu se clinti. Auzise totul – ea ştia că auzise. — dar în capul care vuia sub ridurile tremurânde de pe frunte, sub pleoapele strinse cu putere, ce nu-l mai puteau feri de lumina stridentă a dimineţii, forfotea un întreg furnicar. Gindurile se îmbulzeau, se îmbrir. — ceau, se războiau între ele, cădeau, dar şi aşa, azvârlite în toate părţile, se regrupau din nou, fără întârziere. Imediat, tirându-se şi cărând cu ele fapte – şi mari şi m’ci – iar pe el îl treceau năduşelile pentru fiecare din ele. Din pricina broboanelor de transpiraţie, fruntea lui deven< strălucitoare şi părul i se udă la rădăcină. Ferindu-se de

nerăbdarea Lionginei, enervat de expresia propriului chip de om trezit înainte de a-şi face somnul, Aloyzas încerca să se reîntregească din fragmentele disparate, aruncate la întâmplare pe podea şi care nu vroiau nicidecum să-i dea ascultare. Oare picioarele acestea mari şi greoaie, mâinile ca nişte cioturi tremurătoare, îi aparţin într-adevăr lui?

— Ce, m-am îmbătat ca un porc aseară, nu-i aşa? întrebă el pe un ton tânguitor, trecându-şi limba ţeapănă peste buzele spuzite.

— Vai de mine, ce tot vorbeşti, Aloyzas! Erai doar bine dispus. „foarte bine dispus. Acolo toţi erau bine dispuşi.

— Mi-amintesc că s-a spart un pahar… Nu cumva l-am spart eu? Prin crăpăturile pleoapelor care-i acopereau ochii, se prefira o undă de deznădejde. Nu vroia dinadins să dea crezare ciripitului însufleţit al soţiei, care căuta să atenueze lipsa de tact a comportării sale.

— S-au spart mai multe pahare. Dar nimeni nu s-a plâns din pricina asta, pentru câteva copeici acolo. Mai bine, ia uită-te aici, Aloyzas! Şi ea îi arătă cu mâna coşul. Crezi că apăreau prunele astea aici, dacă vreunul din noi le-am fi jignit pe gazde?

Deşi temerile nu i se risipiră, Aloyzas nu mai continuă discuţia şi Liongina răsuflă uşurată – vălul tulbure al mahmurelii se îndepărta, fără să întunece ziua ce abia începuse. Ziua lor! Ospitalitatea gazdelor şi, mai ales, cân- tecul de aseară, semănând cu un ceremonial, ca un fel de botez, le întredeschisese o uşă către lumea în care străinilor nu le era îngăduit să intre. Şi Liongina nu se îndoia nicio clipă că era vorba de acea lume a munţilor, ce avea să li se dezvăluie chiar astăzi.

— Vasăzică, aşa? Eu îmi fac mii de reproşuri, iar altora puţin le pasă! zise Aloyzas zâmbind strâmb. Mi se pare că te-ai produs şi tu cu un solo – sau am visat eu?

Gata, a tot tatonat până a găsit ceva care să poată atenua sau chiar înlătura cu desăvârşire culpa proprie, dacă, eventual, greşise el cu ceva.

— Ei, m-au rugat foarte mult. Ar fi fost nepoliticos din partea mea să nu accept să cânt.

— Ca să vezi ce poate face politeţea! Minuni, draga mea: prea tăcuta mea soţioară s-a pus pe cântat!

Liongina urmărea cu îngrijorare cum îşi pipăia Aloyzas pieptul,

faţă, ca şi cum căuta nişte vânătăi sau cine ştie ce alte dovezi în stare să ateste faptul că aci nu se afla el, Aloyzas Hubertavicius, insul echilibrat şi serios, ci o haimana şi un beţivan. Îşi mirosi chiar şi palmele, de parcă le-ar fi murdărit fără voie cu găinaţ. Era profund dezgustat de propria-i persoană, pentru că alunecase din învelişul ei obişnuit, cât se poate de confortabil şi suficient de încăpător, pentru întreaga esenţă a fiinţei sale. E dezgustător! Atât de dezgustător că ţi se face greaţă! Intr-un colţişor al conştiinţei sale persista chiar uimirea, o uimire cât se poate de lucidă, că îl mai suportă soţia şi, fireşte, că se suportă ea însăşi, căci, bineînţeles, se murdărise şi ea, tot atât cât şi el, chiar dacă petele de pe chipul ei erau camuflate de strălucirea tinereţii. Nedormită, având pe ea doar combinezonul şifonat şi strâns pe trup, ea tot strălucea, or, asta constituia un reproş în plus la adresa lui, căruia îi venea să urle ca un câine, sub povara inutilă pusă în spinare de nişte oameni total străini.

— Ştii ce? Hai să tragem o fugă să ne spălăm la izvor! propuse Liongina, în timp ce el căsca, trecându-şi degetele prin părul încâlcit şi încleiat de năduşeală. Apa ţâşnea cu putere dintr-o conductă aflată dincolo de gardul grădinii, iar pietrele netede, răspândite împrejur, luceau cu scânteieri jucăuşe. Apa de izvor o să ne învioreze grozav!

Aloyzas nu-i răspunse, doar schiţă un surâs. Poftim, iată şi dovada că ei îi provoacă, totuşi, repulsie un soţ nebărbierit, ciufulit, arătând îngrozitor, şi-atunci îi propune un remediu care să-i cureţe murdăria – izvorul, de unde se adapă boii şi măgăruşii. În locul ei, s-ar fi exprimat chiar mai grosolan în privinţa sa – spunând: vai, ce groaznic duhneşti a băutură! — lasă că miroase destul şi ea, chiar dacă puţintel mai plăcut. La urma urmei, dacă nu era ea, care-a uitat complet aseară de demnitate şi amor propriu, în schimbul laudelor de două parale, a unor hiperbole de-a dreptul anecdotice, ce frizau clovneria, parcă s-ar fi apucat el să dea pe gât, să toarne ca într-un butoi atâta alcool?

— Gata, mergem să ne spălăm. Liongina nu-l mai zgâl- ţiia acum cu voioşie, ci pur şi simplu din obligaţie. Tot la izvor spălăm şi prunele.

— Prunele? întrebă mirat Aloyzas, ca şi cum auzea pentru prima dată despre asta şi se ridică de pe podea. Care prune?

Raza de soare îi scoase în evidenţă buza lăsată în jos, îi

împestriţă obrajii cu pete şi riduri, îi făcu vizibilă chelia, ce începea să i se contureze în creştet. Aşa o să arate în pragul bătrâneţii, o săgetă pe Liongina un simţământ acut de milă, cu toate că pe dinăuntru fierbea deja de supărare, aşteptând reproşuri noi, încă neformulate desluşit, ci reţinute în spatele dinţilor încleştaţi. Ceea ce le făcea să devină şi mai dezgustătoare şi mai indecente. Ar fi preferat să-i spună numai cuvinte sincere, fie chiar şi brutale, care, fireşte, n-ar bucura-o, dar nici n-ar trebui să-i mai fie jenă de nevoia elementară a trupului, care se vroia biciuit de apa îngheţată a izvorului! Soarele părea că s-a decis să-l transforme în mumie pe Aloyzas, dacă va continua să rămână în acelaşi loc, şi iar o copleşi mila faţă de soţ – pentru că refuza cu îndărătnicie să se lase antrenat într-o atât de neînsemnată încălcare a programului, care, cine ştie, s-ar putea să devină un început de înţelegere între ei doi. Acelaşi simţământ de milă o mai încercase odată, acolo, în vagon, în timpul călătoriei – atunci, însă, era mila pentru băiatul cufundat în somnul copilăriei.

— Uite ce prune mari şi coapte. Uită-te puţin, Aloyzas!

Poate că prunele brumate, încă pline de rouă – din astea n-ai putea cumpăra în nicio piaţă! — îi vor îmbuna privirea tăioasă şi îi vbr înlătura starea sufletească apăsătoare?! Aşa sperase Liongina, dar acum nu mai avea răbdare.

— Hai, să facem totuşi ceva, Aloyzas!

Aloyzas îşi frecă insistent fruntea, vrând parcă să alunge, măcar dintr-un colţişor, durerea sicâitoare ce-i cuprinsese tot creierul. Târându-şi cu greu trupul şi buimăceala, el «e deplasă, impleticindu-se. Până la fereastră.

— Ia stai puţin, când le-ai observat tu, mă rog, aici?’ întinse mâna. Dar nu atinse prunele. Ştii cumva cine le-i adus? Gazdele?

— De unde să ştiu?

— Ei, ştii tu, dar nu vrei să recunoşti. Foarte bine. Şi zici că-s frumoase prunele astea, da?

înhaţă coşul şi, fără să aştepte răspunsul, îi făcu vânt? aruncându-l cât colo. Prunele zburară prin tufişuri, ca un stol speriat de vrăbii, câteva din ele se rostogoliră prin cameră.

— De ce-ai făcut asta? De ce-ai făcut asta?

Liongina îşi acoperi ochii cu palmele de parcă o lovise cineva. Avea senzaţia că obrajii i-au devenit dintr-o dată aspri,

zgrunţuroşi, iar faţa – o crustă imensă. Încă.

o clipă şi o să arăt ca bătrână aceea, o tortura gândul.

— Şi eu care credeam că toate farsele au luat sfârşit acolo, la masă! Aloyzas arăta acum din nou calm şi liniştit. În fine, îşi făcuse omul datoria, adevărat, neplăcută, dar inevitabilă. Procedase cât se poate de just, aşa că nici prin gând nu-i trecea să ia în seamă toate mutrele ei. Şi-acum, gata, în pat!

— Dar e deja zi, Aloyzas! Ochii îi sticleau plini de suferinţă, vocea însă nu vroia deloc să-i îmbătrânească, şi nici să îngheţe – avea inflexiuni tinereşti, provocatoare chiar.

— La culcare, am spus. Imediat! Aloyzas n-avea intenţia să-şi risipească vorbele în van.

Fără să aştepte încuviinţarea sau ajutorul ei, trase energic canaturile geamului şi-l închise cu zgomot. Cerce- velele vechi scârţâiră, bucăţi de chit se desprinseră şi căzură pe podea. Manile lui se luptau acum nu numai cu rama, ci cu tot lanţul muntos ce se profila răzbind prin ceată, scânteind în lumina soarelui şi parcă furişându-se aici, chiar sub ferestrele lor, mai aproape decât în toate celelalte dimineţi. Unul dintre cârlige, scăpând din lemnul putrezit, îi zgârie degetul. Cuprins de furie, Aloyzas linse picătura de sânge ţâşnită din zgârietură. Asta mai lipsea, să se schilodească din cauza ei! Cu chiu cu vai trase draperia şi trecuse deja pe-alături, dincolo de Liongina,

— Care încremenise urmărind îngrozită accesul lui mut <ie furie, – când deodată raza de soare se strecură iarăşi printr-o crăpătură.

— Culcă-te! Cu tine vorbesc!?...

Ea se miră cum de nu i transformă chipul în rană sân- „gerândă. Şi-atunci, el se apropie şi-i strânse cu atâta putere umărul, încât acesta trosni din încheietură.

Camera cu storurile trase era încă inundată de o lumină discret-învăluitoare. Deşi era în plină zi. Pe perete vibrau ondulându-se. Numeroase băşicuţe aurii, unul din picioarele mesei se împotmolise intr-o băltoacă gălbui- strălucitoare, iar praful, con înceţoşat, plutea alene în raza luminoasă. Aloyzas stătea culcat, buimăcit şi sleit de puteri din pricina repetatelor încercări de a reuşi să-i stoarcă soţiei, întinsă alături, măcar un suspin de recunoştinţă, ceva care să semene puţin cu cântecelui acela simplu de aseară. Ea însă tăcuse mereu în timp ce îi smulgea combinezonul, tăcuse mereu în timp ce o mingâia

frenetic. Acum Aloyzas stătea culcat, – era istovit şi atât de îndepărtat sufleteşte, că nici nu putea bănui ce se petrece în ■capul ei, plin de nelinişti, întâi pentru zborul neaşteptat de ieri, apoi pentru prăbuşirea de azi, la fel de neaşteptată. Iar acolo, înăuntru, se învârtea fără încetare aceeaşi placă: ah, Aloyzas, sărmanul meu Aloyzas, dacă ai fi fost aşa, mai demult, în tren, ba nu, încă înainte de plecare, dar acum nu mai pot, nu accept, pentru că am şi eu un suflet, care mă priveşte ţintă eu ochii săi mari şi larg deschişi. Tu aştepţi să-ţi fiu recunoscătoare, iar eu, în clipele astea, tremur de frică să nu-mi fi rămas cumva vinătăi pe gât şi pe braţe pentru că, având-le, aş putea oare să-mi mai ridic ochii spre cer, sau să apar în faţa munţilor purtând pe încheieturile mâinilor urmele cătuşelor de roabă?

Liongina se mira că nici acum obrazul nu-i era încă acoperit de cruste respingătoare. Avea senzaţia că îi fusese substituită o altă persoană, – cineva îi băgase ei însăşi, cu de-a sila, pe o alta. O fiinţă speriată de moarte, tremurând de groază şi murdară. O să se simtă penibil când • ochii ei vor trebui să se ascundă de poetul acela prietenos, sau să-l ocolească pe bunul Guram Mgheladze. Cât despre Rafael... Pentru că ei cred cu toţii că mai sunt şi acum cea care. Aseară, ! e-a cântat cântecelui copilăresc...

Aloyzas trăsese un pui de somn şi acum îi strivea sinii cu cotul. Ea, în schimb, avea o poftă grozavă să-i azvârle braţul, să se ducă încetişor până la geam şi să tragă în piept, cu lăcomie, aerul proaspăt. Oare se mai înalţă încă, la fel ca ieri şi ca alaltăieri, valurile încremenite de piatră semănând cu nişte pangolini? Şi mai strălucesc oare, aidoma fulgerelor, pantele de piatră abrupte şi golaşe, eliberate de umbre?

— Stai culcată! A fost suficient să se mişte puţin, că mâna lui Aloyzas i-a strivit şi gâtul. Îţi spun eu când e timpul să ne sculăm.

Dimineaţa îşi făcea simţită prezenţa, bocănind, din când în când, cu potcoavele boilor şi ale măgăruşilor şi ră- sunând cu glasurile tinereşti ale bătrânilor ce-i mânau din urmă. Decepţionat de trupul soţiei, total indiferent, refuzând să răspundă mângâierilor lui, Aloyzas se lăsă să alunece încet din pat. Zăpuşeala istovitoare îi înăbuşea gândurile privitoare la ceva ireparabil, ceva despre supunerea răsplătită cu violenţă fizică. Îndepărtă cu un gest molatic draperia, deşi nu sconta pe

vreo adiere răcoroasă.

Pe un postament, stropit cu vopsea galbenă şi verde, aşezat chiar lângă fereastră – din nou, un coş! în care, din nou, erau puse prune vineţii. Glumeţi oameni, nimic de zis! Să le fi adunat cu sârguinţă pe cele împrăştiate prin tufişuri? Ei, aş! E o prostie! Doar n-aveau să-şi piardă timpul cu aşa ceva, când prune din astea zac grămezi, peste tot, nici porcii nu le mai mănâncă.

— Le-au cules chiar acuma. Şi nici postamentul nu le-a fost lene să-l care până aici. Cum se face că le-am intrat în graţii atât de grozav? bombănea Aloyzas tot mirosind coşul, ca şi cum ar fi fost plin cu balegă de măgar. Sau, poate că asta n-are nicio legătură cu mine!? O fi onorariul trimis soţioarei mele pentru solo-ul ei? Cucoanele cu buze vopsite de pe-aici se distrau ciugulind boabe de struguri, în timp ce a mea... Recunosc, mie mi se urcase alcoolul la cap, dar, oricum, tot mai ţin minte câte ceva. Vasăzică, din nou prune?

Se aplecă peste pervaz, luă, cu o strâmbătură de dezgust, coşul, dar nu-l puse la loc, ci îl aduse înăuntru. Liongina îl urmărea cum păşea prin odaie, cu prunele în mână, stând ghemuită în pat, ca o mică fiară încolţită şi refugiată în vizuina ei, care, fiind deja descoperită, devastată, nu mai prezintă nicio siguranţă. Căzuse de la o mare înălţime şi căderea ei nu se mai sfârşea. Tiranul o storsese de vlagă ca pe o cârpă, iar acum îşi bătea joc scoţându-i ochii cu prunele. Să fie Aloyzas un tiran plin de cruzime? Adineauri, când se abandonase reveriei, îi şoptea că nu poate trăi fără ea, şi-atunci, de ce continuă s-o tortureze? Refuză să admită ideea că are şi ea un suflet, de-aceea e atât de crud? Sau poate că, bătându-şi joc, în mod subtil, se răzbună pentru propriul zbor, la care a renunţat sau n-a avut parte de el niciodată? Deci, nu degeaba, acolo în tren, când s-a dus să fumeze pe platforma vagonului, ei

i s-a năzărit că vede pe spatele lui o rană sângerândă. Dezmeticeşte-te, Aloyzas, cât încă nu e prea târziu!

Fără să lase coşul din mână, Aloyzas se aşeză pe marginea patului, şi smulse pătura de pe bărbia Lionginei.

— De vreme ce tu, draga mea, taci cu încăpăţânare, mă văd nevoit să vorbesc eu. Evident, n-o să mă apuc acum să bat apa în piuă pe tema prunelor şi a altor fructe uşor perisabile. Nu contest faptul că bărbaţii au cântat binişor. Şi cu toate acestea, departe de mine gândul că nu există şi ansambluri mai bune

decât acesta, format din cinci sau şase amatori ameţiţi de băutură. Departe de mine gândul acesta! Şi, ridicând coşul cu prune, îl aşează pe picioarele ei. Dacă vreodată o să ne fie dor de folclorul caucazian, avem oricând posibilitatea să ascultăm profesionişti, există doar atâtea coruri de stat, fac turnee – şi virtuozii şi cei lipsiţi de virtuozitate. În sfârşit, există discuri. În orice caz, eu personal, de azi înainte, nu mai vreau să fiu târât cu sila în rai, nici dacă aş crede în raiul acesta. Cât priveşte prunele, draga mea, – el ridică din nou coşul şi-l mută pe pântecele Lionginei – să ştii că piaţa e invadată de prune. Consider că întrebări nu sunt, nu-i aşa? Şi, din moment ce nu sunt, asta-i tot ce am avut de spus. Aloyzas se ridică de pe pat; arcurile somierei, eliberate de imensa greutate, sloboziră ţipete stridente. Liongina rămase culcată, fără să dea vreun semn de viaţă. Avea impresia că trupul ei se umflă ca un stârv, sub razele dogoritoare ale soarelui.

— Iar acum, permite-mi să restitui ăst plocon… gazdelor. Împrejurările o impun ca gestul meu să rămână anonim!

Liongina auzi cum, izbindu-se de crengi, prunele s-au împrăştiat, iar coşul a căzut cu un pârâit surd.

Reuşiră să iasă din casă abia către ora mesei, când! soarele ardea cu o furie ajunsă la paroxism. Era un alt fel de soare acesta – unul care muşca nemilos, care sfâşiase demult vălul delicat al dimineţii şi acum calcina tot ce-i ieşea în cale. Ciorapii lui Aloyzas se înnegriră imediat din cauza transpiraţiei – îşi făcuse şi o rosătură la picior, aşa că mergea şchiopătând, şi bombănea întruna. Lionginei i se muiase stratul gros de pudră, cu care se străduise să-şi mascheze gâtul, ce se resimţea serios în urma dovezilor de tandreţe ale soţului. O javră de căţel fără stăpân, ce se foia în umbra unui castan, începuse să dea din coadă vă- zjndu-i, dar l-a speriat soarele dogoritor, aşa că n-a riscat s-o ia la goană, ţinându-se după ei. Evitind trecătorii, cotiră pe o potecă izolată, pe care încă nu umblaseră niciodată oină atunci. Poteca se roti puţin, făcu nişte ocoluri printr-un lăstăriş prăpădit şi îi conduse la micul cimitir al satului. Un dâmbuşor cenuşiu, din toate părţile bătut de vânturi – vegetaţia fusese roasă de capre – pe care se înălţau, înfipte alandala, monumente funerare netede, din piatră. Pe unele se puteau citi inscripţiile, pe altele nu se mai desluşea nimic. Niciun copac, nicio floare, – oricum. Aici, n-ar fi putut creşte nimic! Câteva

capre albe ciuguleau arbuştii ţepoşi şi iarba aspră. Eternitatea nu păreau £-0 confirme alte mărturii în afara mormintelor – nişte moviliţe de pietriş albicios – fără îndoială, pe cei ce aveau de îngropat aici pe câte cineva, îi treceau toate năduşelile, până izbuteau să sape o groapă. Deasupra cimitirului sătesc, fără să aducă nici cea mai mică adiere de răcoare, cenuşii şi pociţi, străjuiau munţii, ca ceva de care nimeni, absolut nimeni, nici chiar ei înşişi, nu avea nevoie – o forţă nechibzuită îi târâse cu sila încă în vremuri străvechi, şi îi aruncase aici, tocmai pentru că nu erau nimănui de niciun folos. Privirea deznădăjduită, plină de tristeţe a Lionginei rătăcea între bolta de deasupra – alburie de dogoarea ce o încingea – şi dezgustătoarele grămezi cenuşii de pietre. Brusc, se surprinse gândind: ar cam fi timpul să ne amintim de nordul nostru răcoros.

— Aş vrea să mor, spuse Liongina cu o voce stinsă. Hai să plecăm acasă, vrei?

— Ce sunt prostiile astea – ce, vrei să plecăm înainte de terminarea concediului?

Simţul înnăscut al ordinei nu-i permitea lui Aloyzas să recunoască deschis că şi el ar fi fugit cu mare plăcere de aici. Iar flecăreala despre moarte a soţiei îi intrase pe o ureche şi îi ieşise pe alta.

Fără a-şi mai face griji că i-ar putea vedea cineva, o luară la picior, alergând aproape, spre casă. Repede! Să se vâre în vizuina lor, să-şi scoată limba de-un cot de căldură, ca şi căţeluşul de adineauri şi să aştepte răcoarea serii…

— Ei, drăcie, ce-nseamnă asta? Aloyzas nu apucă să-şi scoată decât un singur pantof şi. Şchiopătând, se târî până la fereastră. Iarăşi prune! Iarăşi! Dintr-un alt soi acum – roşii, dolofane. Şi nu le-au mai pus în coş – ci într-o strachină de lut frumoasă. Un vas de ceramică neagră, preciză el maşinal. Şi, după ce o privi chiorâş pe Liongina, continuă: Ei, ce părere ai?

Ea nu-i răspunse şi Aloyzas apucă strachina dintr-o margine. Acuşi o să-şi facă vânt şi o s-o azvârle cu atâta putere de-o să-i zboare cioburile până sus, pe munte; dar, prin grădină, hoinăreau oaspeţii casei de odihnă. Su- râzând strâmb, doar cu jumătate de gură, el puse vasul la loc şi apucând de codiţă o prună, muşcă din ea.

— Sunt dulci – puţin acrişoare. Începu să mestece. Şi îţi astâmpără setea. Gustă şi tu!

Zeama ţâşnea în toate părţile şi i se prelingea pe bărbie, încât aveai impresia că Aloyzas le rumegă cu sâmbure cu tot.

Ba nu, sâmburii îi scotea din gură şi-i aşeza pe micul jgheab al pervazului.

Liongina se apucă să aranjeze scaunele din odaie, pentru a nu fi nevoită să-şi vadă soţul nimicind prunele. Metodic. Una câte una.

Au dispărut munţii ei, s-au prăbuşit! Iar acum n-or să mai existe nici prunele – această jalnică răsplată, această vagă consolare. N-o să mai existe nimic altceva, în afara amintirii despre înverşunarea cu care se mişcau maxilarele lui Aloyzas.

— Nu vrei? Au mai rămas câteva.

— Aş vrea să mor. Şoptise abia auzit, acelaşi lucru pe care-l mai spusese şi la cimitir.

Noaptea, îl treziră nişte şoapte surde, semănând a descântec. Liongina gemea prin somn – glasul părea al unei femei bătrâne chemându-şi cu disperare moartea ce nu mai venea. Reuşi cu mare greutate să reziste până dimineaţă, dar nu-şi trezi soţia.

În zori, când o strigă, ochii ei îl priviră toropiţi de o beznă tulbure, în care nu existau nici munţi, nici soare. Erau goi. În ei nu exista nimic, nici măcar javra aceea de căţel iară stăpân cu botul murdar.

— la spune-mi, ce semnificaţie are pentru tine noţiunea de „moarte1*, draga mea?

— Niciuna. Nu mai vreau să trăiesc şi gata.

— N-ar fi rău să citeşti câte ceva, ca să vezi ce spun despre moarte oamenii înţelepţi.

— Nu-mi pasă de niciun fel de oameni înţelepţi. Vreau să mor.

— O moarte stupidă, nu face raţională existenţa omului. E un nonsens.

întreaga mea existenţă e un nonsens. Ştiu foarte bine lucrul acesta şi, de aceea, nu-mi mai doresc nimic altceva.

Şi, aşa dezbrăcată cum era, se duse, lipăind, până la geam. Dădu puţin la o parte perdeaua şi simţi izbind-o în ochi bulgărele imens al soarelui, ce abia se rostogolise din defileu. O lumină trandafirie o inundă pe Liongina din cap până-n picioare. Un asemenea răsărit de soare nu mai văzuşe niciodată.

O senzaţie de încântare şi, totodată, plină de amărăciune, o cuprinse, ca şi cum ar fi simţit că nicicând nu-i va fi dat să mai

vadă aşa ceva.

— Aşadar, zâmbim din nou, draga mea! Aloyzas spera că izbutise, totuşi, să-i risipească gândurile mohorâte. Dar de ce un zâmbet atât de trist?

îşi desfăcu larg braţele ca pentru a o cuprinde, dar ea se strecură pe-alături. De murit nu pot să mor, încă nu pot, dar, oare, cum voi putea să trăiesc?

— Trândăvie fără sfârşit! Aloyzas se lăsase cu toată greutatea pe balustrada verandei şi privea în vale. Oare când mai apucă oamenii ăştia de pe aici să mai şi lucreze? La amiază nu-i lasă căldura infernală, de întunecat se întunecă devreme, iar când răsare luna – se pun pe jucat.

Liongina, care-şi aruncase pe umeri un şal, – îi era frig – începu şi ea să asculte cu atenţie. Oare cine bate toba pe cazanul de aramă al lunii? Şi cine izbuteşte să scoată sunetele astea puternice din fluer? Auzindu-le, până şi uriaşul baldachin înstelat tresare, cu toate Carele şi cu toate Căile lui Lactee, strămutându-se domol dintr-o necuprinsă depărtare într-alta. Pe terasa naturală, aflată Pe micul dâmb din apropierea bisericuţei coşcovite, se vedeau ca-n palmă nişte oameni, un grup. Înăuntrul pereţilor, pe jumătate dărâmaţi, printre pietre, se înălţau, ţepene, tufe de ciulini, – ziua aruncaseră şi ei o privire Pe acolo, – terenul de alături, însă, era bătătorit ca o *nasă, pe care luna aşternuse acum o faţă de masă verzie. În mijlocul cercului – picioarele desculţe ale cuiva. Păi, ăsta nu poate fi altcineva decât ştrengarul acela, însoţitorul lor! Cine mai are picioare atât de neastâmpărate? Plutea şi tot plutea domol în cerc, se apleca, se unduia r5sucindu-se, parcă gata să se înşurubeze în pământ ca o rădăcină, şi din nou plana în zbor de pasăre, pe deasupra Aceluiaşi cerc. Coapsele lui scăpărau şi scăpărau într-una, Jar dansul părea că va dura o veşnicie, susţinut şi stârnit de sunetele dese, sacadate, ale micii tobe. Din când în când ®e auzea câte un strigăt gutural, ăsta-i Rafael, îl recunoscu Jfnediat Liongina, cu câtă greutate izbuteau degetele lui s& ţină pasul cu cele mai iuţi picioare din sat. Rafael scotea strigăte furioase, de fiecare dată când se nesocotea ritmul. Liongina aştepta cu nerăbdare clipele acestea, – gla- Sul lui devenea din ce în ce mai răguşit, iar sunetele dese, ®acadate, îndrăcite se accelerau tot mai mult. Toba bubuia Rata să plesnească, picioarele scăpărau, şi se părea că cei doi au de

gând să silească pământul pietros să se legene Ca un scrânciob şi apoi să cheme acolo, lângă pereţii albi, toată suflarea. Ritmul se strica tot mai des şi Liongina începu să înţeleagă că aceasta era o chemare, o chemare d (’ dor, adresată ei. Oriunde se întâlneau amândoi, Rafael

0făcea să se simtă mistuită de privirea lui arzătoare, mân- dră şi plină de supunere totodată. Iar dansul, dansul nu era docât o viclenie de-a lui, o îndrăzneaţă încercare de a o Reduce. Căci ştrengarul de băiat, un semn de i-ar face, Şi e gata să se arunce şi în prăpastie pentru el. Ce vor dt’ la mine? Sau poate că Rafael vrea, astfel, să-mi amintească ceva anume? Cântecul munţilor, care a şi murit? Înfrigurată, Liongina îşi înfăşură mai strâns şalul pe trup.

— Hm, dansuri populare? Ne-am putea duce şi noi Puţin până acolo, vrei? îi propuse Aloyzas nehotărât. Se PUctisise şi el să tot stea în casă.

— E frig. Şi, pe deasupra, nu ne-a poftit nimeni.

— Nu te mai înţeleg. La început erai gata să alergi după orice bătrână zdrenţăroasă, îmbrăcată în costum naţional, după orice măgăruş cenuşiu, şi acum…

— M-am săturat de prune.

— De prune? Ce amestec au prunele aici? Faptul că soţia iar nu-l înţelegea îl irita teribil. Dumnealor… au vrut să-şi bată joc un pic de noi. Iar eu le-am răspuns după merit. Asta-i tot.

Liongina se ridică şi, ţinându-se de balustradă, o porni spre odaie.

— Ba nu, nu e tot. Mai ai în rezervă încă un mijloc de educaţie: poţi să-mi tragi o bătaie.

Asta a spus-o fiind deja în cameră.

— Să-ţi trag o bătaie? Eu… ţie?

Aloyzas se aprinse la faţă, privirea îi alunecă urmând direcţia privirii, lipsită de viaţă, a ei. Ochii amândurora se aţintiră asupra peretelui camerei, de parcă acum l-ar fi descoperit pentru prima dată. Tapete decolorate, o crăpătură, şerpuind pe una dintre bârne, şi nimic altceva. Nici măcar o pată care să prezinte vreun interes. Un vid. TJn nonsens. Negru şi lucitor, un păianjen micuţ se lăsa în jos de pe tavan, – casele vechi sunt pline de asemenea păianjeni, – dar până şi el se îndreptă imediat în altă parte, ocolind pustiul searbăd, banal. Intr-un colţ al camerei, pe podea, – servieta lui Aloyzas cu cartea începută, cu gânduri atât

de îndepărtate de această năucitoare plictiseală şi, tot în cameră, trandafirul galben pe care administratoarea îl tăiase din grădină şi îl pusese în apă

— Poţi sesiza chiar şi parfumul acestuia! — însă privirea rămânea mai departe fixată pe peretele gol. Iar acolo – pustiul.

— Fleacuri. Să nu dramatizăm. Aloyzas se dezmetici, îşi veni în fire şi întoarse spatele vidului. Nu, să nu mai privească în direcţia aceea. Să nu mai vadă. Şi nici ei, Lionginei, să nu-i îngăduie s-o facă.

— Poftiţi înăuntru, nu ne ocoliţi, oameni buni! îi îndemna binevoitor, cu un gest al mâinii, un vânzător cu ochi bulbucaţi, răsărit în faţa lor ca din pământ.

Şi curând se treziră amândoi, stând în picioare, în încăperea de la demisol a micului magazin. De jur-împrejur atârnau coase şi lanţuri, erau rânduite baloturi de ţesături ieftine şi alte mărfuri necesare locuitorului de la sat, dar nu era niciun cumpărător – ţipenie! îşi dădură repede seama că, de fapt, vânzătorul îl cinstea, într-o anexă a casei, pe un plutonier de miliţie care şedea acolo, năduşit tot, şi cu centura neîncătărămată. Şi unul şi celălalt se repeziseră să-i reţină pe eventualii cumpărători. Aloyzas se apăra energic dând din mâini.

— Vinul e din butoiul căruia i-am dat cep cu prilejul botezului unui nepot de-al meu! se jura vânzătorul şi, din dorinţa sa de a le fi pe plac, ochii lui păreau gata să-i ţâşnească din orbite. Vin din ăsta nu găsiţi în Saratovul dumneavoastră, oricât de mult l-aţi plăti!

— Noi suntem din Vilnius, preciză Liongina.

— Puteţi să fiţi chiar şi din Moscova, chiar şi din New York! Parcă cei din New York au avut de unde mirosi, măcar, un vin ca acesta? Vă dau în scris că nici chiar Rockefeller, dacă l-ar gusta, n-ar îndrăzni să strâmbe din nas!

— Are dreptate, vinişorul e grozav, îl susţinu plutonierul cel gras, frecindu-şi fruntea trandafirie şi transpirată. Ştiţi de ce trăiesc mult bătrânii noştri? Asta să nu-i întrebaţi pe oamenii de ştiinţă, întrebaţi-mă pe mine şi pe Goga!

— De ce? repetă cel căruia i se spunea Goga. Eu ştiu, dar nu vă răspund. Gustaţi... şi o să înţelegeţi şi singuri! Le întinse un pahar mare, şlefuit în faţete.

— Nu, nu, noi am venit să cumpărăm ceva! protestă Aloyzas. Doar ca să cumpărăm.

— Cum doriţi. Puteţi să cumpăraţi şi pe urmă să beţi. Puteţi întâi să beţi şi pe urmă să cumpăraţi. Preţurile mărfurilor sunt de stat, aşa că n-or să se schimbe, iar vinul nu se vinde pe bani. Aşa, acuma, ia să vedem, ce-aţi vrut să cumpăraţi, oameni buni?

— Ce spuneai că-ţi trebuie, draga mea? Presat de perseverenţa lui Goga, Aloyzas se fâstâci de-a binelea.

— Mie nu-mi trebuie nimic.

— Am un mic ceas de aur „Zarea“. Au fost şapte, dar n-a rămas decât unul singur, le oferi plin de voioşie vânzătorul. S-ar putea crede că gospodinele noastre le folosesc drept umplutură la aluaturi, în loc de stafide.

— Parcă mare nevoie are o femeie frumoasă de aur? Ea şi singură străluceşte mult mai tare decât aurul tău! plasă un compliment plutonierul, a cărui faţă se înroşi, rivalizând cu jambonul, din care câteva felii frumos tăiate se aflau pe un tocător de lemn. Tot acolo era pus un ardei verde şi nişte roşii.

— Mie îmi trebuie ochelari fumurii de soare! declară Aloyzas fără urmă de zâmbet. În fine, bine că i-a venit ideea, în fine, o să se poată descotorosi de sâcâitoarele lor gazde.

— Slavă domnului că nu doriţi soarele de pe cer! Pe acesta Goga n-ar fi putut să-l coboare de acolo, nici chiar pentru dumneavoastră. Dar ochelari de soare avem. Adevărat că în ultima vreme nu mai cumpără nimeni aşa ceva şi predecesorul meu a fost nevoit să le reducă preţul. Ştiu că se tăvălea, pe undeva pe-aici, o pereche. Dar unde anume? Aşa că, până îi caut eu, o să trebuiască, oameni buni, să gustaţi din vin, împreună cu prietenul me-u Şalva. Vinul s-ar putea să vă placă, – s-ar putea să nu vă fie pe plac, dar o bună înţelegere cu miliţia, nu s-a îr. Tâmplat niciodată să nu-i folosească cuiva!

— În cazul acesta o să gustăm cu plăcere din vinul dumneavoastră, se învoi Liongina, care, ascultând flecăreala însufleţită a omului, arăta acum mai destinsă, aşa încât Aloyzas cedă.

— Eu, Şalva, mă închin respectuos în faţa dumneavoastră. O să-mi dau toată silinţa să nu vă supăr în niciun fel. În sănătatea dumneavoastră şi în sănătatea tuturor rudelor dumneavoastră! spuse voios, dintr-o răsuflare, miliţianul cel voinic, întinzându-le musafirilor câte un pahar mare, şlefuit în faţete, întâi lui, apoi ei. Şi, îndată, urciorul cu gâtul îngust începu să murmure.

Între timp, din micul magazin se auzeau fel de fel de zgomote, – baloturile de ţesături care se izbeau în tejghea, zdrăngănitul băiţelor pentru copii şi al bidoanelor pentru gaz, zornăitul mănunchiurilor de lanţuri.

Aloyzas bău jumătate de pahar şi îi aruncă o privire încurajatoare Lionginei, care abia îşi umezise buzele. Cu ea nu poţi şti niciodată ce are de gând: dacă îi interzici ceva – îşi iese din sărite, dacă-i permiţi ceva – se opune.

— Femeile, întotdeauna ţin morţiş să-şi urmeze drumul lor, începu să filosofeze, parcă ghicindu-i gândul, Şalva, şi turnă din nou în paharul lui Aloyzas. Noi, bărbaţii, suntem cei care trebuie să ne acomodăm cu felul lor de a fi. În caz contrar, nu le-am fi de niciun folos, căci ar deveni şi ele bărbaţi.

— E un vin extraordinar, zise Aloyzas dumirindu-se, în sfârşit, că trebuie să-l laude.

— Vinul e ca şi femeile, merită mult mai mult decât laude. Faţa lui Şalva se încinse din nou, semănând acum cu roşia pe care tocmai o tăia cu cuţitul său finlandez. Respect şi dragoste!

— Mulţumesc, zise Liongina. Dar nu sorbi din vin. Nu-i venea să bea, nici să mănânce, deşi îi plăcuse şi semiobscuritatea, îmbibată cu miros de vin, din această anexă a casei, şi discuţia celor doi filosofi de provincie, care atingeau cu atâta gingăşie punctele vulnerabile, de ziceai că mânuiesc un pufuleţ moale şi mătăsos de gâscă. Se simţea foarte stingherită, de parcă venise cu faţa nespălată şi mâinile murdare şi se aşezase la o masă deosebit de curat aranjată, la care n-o poftise nimeni.

Se reîntoarse şi Goga. Deşi murdar din cap până-n picioare şi cu o zdrelitură sub un ochi, era fericit. Poftim ochelarii!

Acea jumătate de oră petrecută în micul magazin sătesc a fost pentru Liongina una dintre cele mai luminoase impresii rămasă din excursie – ce-i drept, foarte curând şi acestea, luminoase, împreună cu cele întunecate, aveau să se mistuie undeva într-un ungher tăinuit al fiinţei sale, de parcă nici n-ar fi existat niciodată, şi totuşi, chiar şi aşa, aproape uitate sau risipite, ele aveau să-i încălzească din când în când sufletul cu căldura lor. De Aloyzas cel cu ochelari fumurii, o să-şi amintească foarte vag, dar achiziţia aceasta a lui va deveni, cu timpul, o amintire plăcută. Când ieşi, cu chiu cu vai, din micul demisol, Aloyzas mirosea puţin a vin: Liongina avea senzaţia că bărbatul de lângă ea nu e el, ci un altul. Un necunoscut, pe

chipul căruia scânteiau în răstimpuri, reflectând razele soarelui, lentilele negre ale unor ochelari demodaţi, însă, în schimb, foarte solizi. Aloyzas, adică celălalt bărbat, necunoscutul, îşi expunea fără teamă fruntea în faţa soarelui şi a umbrelor, a copacilor şi a pietrelor, chiar dacă la început se împiedicase de câteva ori şi era cât pe ce să-şi scrântească un picior. De aci înainte, toate intenţiile şi încercările oamenilor dinafară se vor lovi de aceste lentile, de bazaltul lor negru, în care se reflecta absolut totul. De pildă, când Liongina întreba în ce direcţie trebuiau s-o ia – în dreapta sau în stânga, – Aloyzas nu-i răspundea imediat, ci abia după ce se consulta cu cel camuflat în dosul lentilelor fumurii. Ochelarii îi confereau un aer de măreţie, acelaşi ca al unei case cu multe anexe, la intrarea căreia eşti nevoit să aştepţi până când gazdele, pitite pe după perdelele nenumăratelor geamuri, ajung să se lămurească cu ce intenţii ai venit. Cât priveşte intenţiile lui proprii, ele deveniseră cu desăvârşire de neînţeles. Pâl- pâia, oare, în sufletul lui, măcar o fărâmă de căinţă pentru ceea ce făcuse? Sau un pic de compasiune? De altminteri, Liongina nu îndrăznea să-şi manifeste curiozitatea în sensul acesta, la fel cum nu îndrăznea să se abată, nici cu un pas, cât de mic, de la cărarea pe care mergeau amândoi.

Aloyzas nu avusese deloc intenţia să poarte ochelari, dar după ce şi i-a pus, nu i-a mai scos – erau pentru el ca o armură de război. Cu ea putea trece nestingherit pe lângă privirea întrebătoare a lui Guram Mgheladze, sau pe lângă Rafael Huţuev-Namregi, al cărui profil acvilin desena umbra unei păsări de pradă. Să mai cuteze şi acum să i se bage în suflet cu sâcâitoarele lor invitaţii!... Nicio grijă, putem coborî şi fără însoţitori până la râul ce clocoteşte înspumat în vale! Iar mica piaţă cu prune – aceleaşi de care se săturase până-n gât – cu cartofi, la fel de albi şi de scumpi ca ouăle, şi cu brânzeturi bine pătrunse de soare, preparate din lapte de oaie, o găsim noi şi singuri! Şi pe munte o să urcăm tot singuri, când se va mai potoli căldura!

Pentru Liongina însă, era mult mai dificil să treacă cu capul plecat pe lângă cei doi. Era suficient să audă ră- sunând, în treacăt, râsul vesel al lui Guram, – mereu grăbit să ajungă undeva –, sau să desluşească urma întipărită în praf a mocasinului lui Rafael, delicată, aproape feminină, şi îndată

începea să se deruleze în faţa ei, foşnind şi fâşiind, filmul întrerupt al ultimelor zile. De fapt, viaţa ei începuse cu această excursie în munţi, or munţii, batjocoritori şi aroganţi, se reflectau doar în ochii arzători ai lui Rafael. Şi nu erau câtuşi de puţin acei coloşi cenuşii, lipsiţi de viaţă, aşa cum i s-au părut nu demult, când i-a privit din cimitirul sătesc cufundat în tăcere, ci nişte uriaşi plini de vigoare ce sprijineau pe creştetele lor

— Cerul.

Treptat, ulicioara se îngustă, dar când făgaşul i se izbi de câmpul deschis, speriată de necuprinsul văii, ea coti iarăşi în înghesuiala construcţiilor şi a grămezilor de pietre, ghemuindu-şi din nou marginile, ca foietajul unei plăcinte de piatră, pe a cărui crustă verzuie, sărăcăcioasă, acum stătea şi ciugulea iarba – un măgăruş. Curând, căl- câiul desculţ al drumului de ţară îşi încălţă anevoie o gheată strimtă de piatră, pe care n-o azvârli din picior decât atunci când cerul albastru se deschise larg dinainte, şi când drumul, alergând grăbit, ocoli o stâncă gigantică, desprinsă, probabil, cândva, cu vuiet mare, din înălţimi. Această pietricică, ce producea o impresie copleşitoare te făcea să te gândeşti la o construcţie cu multe etaje, fără geamuri, lăsată puţin pe-o coastă. În spatele ei, pe povârniş în sus, o întreagă escortă – bolovani de piatră de diferite dimensiuni şi blocuri de granit netede, mai mari sau mai mici. De un astfel de bloc era agăţată o arba[13] iar micul platou al celui de alături, era ticsit de copii gălăgioşi. Ce făceau acolo, se jucau? încercau să-şi smulgă din mână, unul altuia, un porumb fiert? Nu prea semăna a joacă. Una din roţile arbalei scârţâia tânguitor, iar vizitiul, cu bărbia plină de peri aspri şi ţepoşi şi cu părul alb- albăstrui din pricina bătrâneţii, era peste măsură de mâniat. Se auzeau strigăte agitate, războinice, copiii furioşi sfâşiau ceva, nici vorbă de joacă!

Liongina începu să alerge, îşi luă avânt, făcu o săritură şi iat-o acum ţinându-se de bolovanii de piatră se căţăra sus. Fusta îi flutura umflată de vânt, picioarele ei bronzate străluceau în soare. Uitase cu desăvârşire ce ar putea crede despre ea bătrânul pustnic, copiii. Şi, în fine, el – soţul.

— Ce-i acolo? o întrebă Aloyzas de jos.

Liongina nu-i răspunse, căpuşorul ei blond părea înconjurat de cârlionţi negri.

---

13 C&ruţA cu dou& roţi, folosită in Crimeea, Caucaz, şl Asia Centralfi.

Bătrânul îşi îndemnă boul din jug plescăind din limbă şi imboldindu-l cu băţul, aşa că arbaua se urni din loc. O roată uriaşă se cocoţă cu mare greutate pe o piatră netedă, dreaptă. Scuipând vajnic, aşa ca să se audă până în sat, moşneagul plecă mai departe purtat de carul lui duruitor.

— Ce-i acolo? De ce nu răspunzi? încercă să se informeze Aloyzas, enervat de ieşirea copilărească a Lion- ginei. Cât stătuse pe loc şi îl bătuse soarele aşteptând-o, a transpirat, aşa că, udându-se, elasticul de la costumul de baie începuse să-l ardă, să-l usture. Doar ne înţeleseserăm să mergem să facem o baie! S-a tot smiorcăit: la râu, la râu, şi-acum poftim! nu mai are nevoie de râu?

— O viperă… Au ucis o viperă!

Palidă, Liongina tremura. Trupul ciopârţit al reptilei mai zvicnea încă sub ochii ei.

— Şi ce mare pagubă? În munţi sunt vipere câtă frunză şi iarbă! Ţi-ai găsit pe cine să jeleşti! Aloyzas îşi potrivi ochelarii pe nas şi porni înainte vrând s-o atragă şi pe ea după sine, pentru că Liongina era pe punctul de a izbucni în plâns.

Deodată începu să alerge, îl ajunse din urmă şi îl depăşi, apoi se întoarse cu faţa şi scânci:

— Aloyzas, dă-mi voie să urc pe munte! Ochii ei plini de îngrijorare sfredeliră bazaltul ochelarilor fumurii. Fii bun şi dă-mi voie, te rog!

— Se uită copiii la tine! Deveni din ce în ce mai nervos – unde e logica ei? Adineaori era cât pe ce să-şi piardă cunoştinţa din cauza unui şarpe nenorocit – şi acum, deodată, iată, i s-a făcut de munţi! Dacă nu încetezi imediat, n-o să ne mai ducem la râu cum ţi-am promis, ci…

— … ci o să ne întoarcem acasă şi o să ne băgăm în pat, da? Liongina strigă cât o ţine gura, cu brutalitate, cu impertinenţă.

— Se uită oamenii la noi. Potoleşte-te odată! şuieră el furios printre dinţi.

— Care oameni? Aici nu suntem decât noi, tu şi cu mine… Scoate-ţi ochelarii!

Fără să-şi cea seama ce resort anume îi punea în mişcare mâna, îşi scoase totuşi ochelarii cu lentile negre. Câteva clipe nu văzu nimic altceva în afara unor fulgere. Soarele se rostogolea năvălind direct peste el, aidoma unui corp cosmic incandescent, lanţul de munţi se curbă înfricoşător ca un fierăstru uriaş, ce

scânteia orbindu-l. Jur împrejur erau răspândite pietre care parcă ameninţau să-l strivească. Şi cât de multe erau! Iar povâmişurile astea, pe care creşteau tufişuri pline de ţepi, cu siguranţă că erau năpădite de buruieni otrăvitoare. Dar unde-o fi Liongina? A dispărut în viitoarea asta… Oare să aibă şi el vedenii ziua-n amiaza mare, la fel ca ţicnită asta de soţie? Aloyzas îşi puse repede ochelarii şi-i apăsă cu palma, ca să se fixeze mai bine. Aşa! Lupta cu lumina şi întunericul a luat sfârşit. Pietrele încremeniră pe locurile lor, soarele îşi pierdu strălucirea. Liongina… Liongina îşi ţinea capul aplecat şi desena ceva pe pietrişul mărunt cu vârful pantofului. Doar n-o să te apuci s-o chemi la ordine aici, faţă de oameni străini. Doar n-o să te apuci s-o certi, aşa cum e acum, copleşită de deprimare şi tremurând din tot trupul. După ce îi biruise împotrivirea în pat şi după ce făcuse în aşa fel încât din toate consideraţiile ei prosteşti despre moarte să nu rămână piatră pe piatră – vrând-nevrând – o să-l urmeze ea!

— Stai să-mi trag puţin sufletul. Aloyzas se opri la umbra unui nuc rămuros. Şi tu, bagă de seamă, nu te îndepărta prea mult.

— Păi, aici e apa mică. Abia ţi se udă tălpile.

— Nu glumi, doar ăsta-i un râu de munte? Se des- călţă şi tălpile lui goale ciufuliră iarba scundă de un verde aprins. Mai încolo, în arşiţa soarelui, erau doar câteva petece brun-roşcate şi cenuşii, cu firele proţăpite în sus. Nu uita asta, draga mea.

Vocea lui deveni mai caldă. Şi vocea, şi privirea, de parcă aveau de-a face, într-adevăr, cu o fetiţă mică de tot, ce trebuie supravegheată. Adineaori pufăia sufocându-se de ciudă şi o târa încoace aproape cu sila, iar acuma – era plin de tandreţe ca un frate mai mare. Ah, dac-ar fi fost aşa şi mai înainte!.. Cine ştie, poate că uneori o fi fost şi aşa, dar ea n-a observat?

— Şi, vezi, nu te duce departe! Pornise spre ea, dar călcă pe o pietricică ascuţită şi începând să dea caraghios din mâini, o zbughi înapoi sub copac. Se lungi cu fşţa în sus şi îşi expuse picioarele la soare – erau albe şi nu prc» a musculoase, pentru că nu umblase desculţ niciodată până acum. Aici, în împărăţia pietrelor, Aloyzas era foarte neajutorat – cu asta şi singur era de acord. Clipind din ochi, fericit că poate să stea fără să se mai mişte şi să se consume din cauza neîndemânării sale, Aloyzas căuta totuşi ca nici reacţiile Lionginei să nu-i scape de sub control: teama şi, totodată, dorinţa ei nebună de a se arunca în

torentul care mugea.

— Te ţii de o tufă şi te stropeşti puţin cu apă… Ne-am înţeles?

Ea continua să stea pe mal, o reţineau nu cuvintele – el vocea devenită caldă, plină de grija tandră a soţului, dor în acelaşi timp o mai reţineau picioarele lui, ce se iveau din umbră, caraghioase, de parcă nu-i aparţineau lui Aloyzas ci altcuiva, unui ins simplu şi mai uşor de înţeles. Şi dacă tandreţea asta a lui nu-i decât un şiretlic? O zgardă discretă în locul patosului brutal de adineauri? Sau poate că, dimpotrivă, atitudinea de intoleranţă, ca şi obiceiul de a vorbi sentenţios şi foarte de sus despre orice – sunt doar un norişor aşezat în dreptul soarelui? Iată-l, a apărut aşa, deodată, şi acum, când nici nu te aşteptai să-l vezi… Şi adică, să fi fost doar o nălucire viaţa de fiecare zi alături de el, viaţa aceea mai rea decât moartea? Dar prunele, şi astea tot o nălucire au fost? Prunele şi supliciul umilitor, atunci când mă strivea storcându-mă de vlagă, ca pe-o cârpă?…

— Ştiu să înot! zise înlăturând ferm toate dubiile şi îi întoarse spatele, ca şi cum acel Aloyzas, devenit mai bun, nu existase nicicând.

Liongina nu ştia să înoate. Ea ştia să zboare. Era convinsă: dacă ar trebui, s-ar putea desprinde de pământ. Pentru a face acest lucru o singură dată în viaţă, ar fi avut destulă hotărâre şi puteri. Începuse s-o creadă adineauri, în timp ce trăgea în piept aerul îmbibat de arome al acestui pământ – un aer care, pur şi simplu, te îndeamnă să pluteşti în văzduh – şi în timp ce îşi simţea sângele pulsându-i în vine. Nu ea – alţii i-au dat de înţeles că n-ar fi decât o cârpă. Au trântit-o la pământ şi după aceea au tăvălit-o prin noroi. Aşa că acum, înainte de a se ridica în înalturi, trebuie neapărat să se spele bine de tot. Să-şi frece energic pielea, îndepărtând murdăria…

O vreme îşi plimbă talpa piciorului pe deasupra torentului înspumat ce alerga năvalnic. Apa clocotea ca şi cum, dedesubtul ei, ar fi ars un foc zdravăn. Îşi strânse pleoapele cu putere şi păşi în uncropul rece ca gheaţa. Nici nu apucă să geamă, că viitoarea tulbure o cuprinse, o arse – întâi cu limbi de văpaie, apoi cu un fier îngheţat şi din nou o pâr- joliră limbile de văpaie. În jurul ei totul vâjâia şi bubuia, cerul se despica sub nişte lovituri teribile, împroşcând-o cu bucăţi zornăitoare. Pe-alături, pe lângă umărul ei biciuit de vârtejul apei, se rostogoli un buştean negru, vâscos; tot ce era împrejur o izbea luând-o drept

ţintă: odgoanele de oţel ale şuvoaielor, pietrele ce se târau pe fundul albiei. Nu izbutea cu niciun chip să-şi desfacă braţele, să tragă aer în piept, i se părea că e răsucită, mereu şi mereu răsucită în acelaşi loc, iar malurile, deşi goneau mânioase chiar alături, fugeau de ea, ba dispărând, ba răsărind foarte aproape – când golaşe, când crescute cu tufişuri dese, sau pline de cioturi şi crengi negre, răspândite pretutindeni, şi împotmolite acolo; cât despre nucul rămuros, acesta a ţâşnit pe neaşteptate de la locul său şi s-a agăţat de malul celălalt!…

Aloyzas, ajutor! Dar glasul îi era mut. Rafael, ajutor!.. Rafael!.. Ra!.. Nici măcar numele cu sunet de speranţă nu-l mai putea striga: i s-a oprit în gât, astupându-i-l, un dop dur, vâscos, – încă un efort – şi coşul pieptului o să-i plesnească. Liongina gonea mereu încotrova, uitând complet ce ştie să facă. Torentul o târa, o scufunda cu cap cu tot, pentru ca din nou s-o arunce cu putere la suprafaţă. Aerul o şfichiuia doar şi se strecura pe nesimţite, lunecând pe lângă ea, silind-o să înghită spumă şi să se sufoce. O izbitură. Se izbi cu tot trupul, pe care nu mai era stăpână, de ceva foarte mare şi foarte dur. I se părea că, fiind mai întâi ţinută de mâini şi de picioare, fusese legănată, şi-apoi i se făcuse vânt, pentru a fi azvârlită pe o suprafaţă netedă, de metal, ceva ca o poartă de fier. Zân- gănitul acesteia începu să-i răsune în cap şi în tot corpul. Dar malul, pământul, cerul – întreg iureşul acela, se oprise în loc. Doar la tâmple îi mai stăruia o durere surdă. Insă îndată ce-i ţâşni din gât şi din nas o mucozitate greţoasă, durerea dispăru…

Gemu. Făcu un efort să-şi mişte puţin mâinile, picioarele. Dar durerea se răspândi iarăşi, cuprinzând-o toată.

Liongina fusese aruncată pe un banc de nisip, mai exact, pe o ridicătură rămasă neînvinsă de-a lungul a mii de ani, rezistând turbatelor torente de munte. Înfipt alături, drept ca o torpilă –, se afla buşteanul care o ajunsese din urmă în apă…

— Cum e apa? Eu am aţipit puţin.

Din cauza ochelarilor, Aloyzas nu putea vedea paloarea cadaverică, de pe faţa Lionginei. Paloarea pătrundea

— Pete-pete – prin bronzul pielii, acoperindu-i cu un fel de coji faţa şi gâtul.

— A-a-apa e b-bu-ună… — îngăimă ea cu buze tremurânde.

— Grozavă baie trebuie să fi făcut, dacă te-ai mânjit în halul ăsta din cap până-n picioare, zise Aloyzas surâzind şi cercetând-

o cu atenţie.

— M-am zgâriat un pic. Uite…

Şi îi întinse mâna dreaptă, la care nu se lovise. De durut, o durea şi dreapta. Iar trupul şi-l simţea atât de greoi, de parcă nu-i aparţinea. Capul i se înclina mereu într-o parte, gâtul nu izbutea să mai susţină greutatea lui sporită înzecit.

— Şi doar te-am prevenit, mi se pare, Aloyzas se lungi din nou la umbră, expunându-şi la soare doar picioarele. Nici până acum nu observase că Liongina se clatină. Şi cu atât mai mult n-a putut să observe că nucul uriaş, cu o parte din crengi uscate, ieşite în afară, şi acoperit de sus până jos cu bulzii verzi ai nucilor – copiii încă nu apucaseră să bată nucii – se clatină şi acesta de parc-ar fi beat.

Liongina se lăsă jos, pe pământ. Se aşeză cuprinzându-şi genunchii cu mâinile. Privea cum malul, cu iarba crescută bogat, mai continua să se legene. Apoi, domol, se răsturnă pe-o coastă şi se lipi de pământul tare, cald, – sprijin pe care întotdeauna te poţi bizui, – sub a cărui scoarţă stătea, aşezată în straturi, piatra; iar straturile de piatră, bătrâne de milenii, erau nepăsătoare în egală măsură, atât faţă de toate fleacurile şi necazurile oamenilor, cât şi faţă de dârzenia sau înfrângerile acestora. Nepăsătoare? Pământul vuia surd, acompaniind vâjâitul apei, veşnica ei răzvrătire. Torentul continua să gonească, să se prăbuşească din înălţimi în vale, purtând în el pieirea celor imprudenţi şi disperaţi.

Am fost avertizată. M-au avertizat munţii. În schimb, acum sunt curată. Îmi e atât de curat trupul… şi sufletul.

— Nu te supăra, draga mea. Mă sâcâie teribil inactivitatea. Mă gândesc că ar cam fi timpul să mă apuc de lucru, ce părere ai?

De la o vreme Aloyzas nu-şi mai scotea ochelarii nici în cameră, numai atunci când avea de gând să se culce, îi aşeza pe noptieră. Orbitele lui, nebronzate la soare, apăreau atunci, la lumina becului, strident de albe, ca la nevăzători, însă era sigur că noaptea vedea mai bine ca ziua. În liniştea casei vechi, tihnite, încerca să-şi facă soţia să priceapă că viaţa lor în comun va continua şi după ce vor înceta să mai existe soarele orbitor şi emoţiile dogoritoare de aici. Clipele acestea vor pieri înghiţite de flăcări, nu-şi vor lăsa în urma lor nici măcar cenuşa, în vreme ce viaţa lor adevărată se va desfăşura acolo, în îndepărtatul colţ de ţară, unde s-au născut, acolo în casa pe care, ce-i drept, încă n-

au apucat să şi-o întemeieze. Aşa fiind, ar fi meritat oare să se frământe atât, atunci când a venit la ei Rafael Huţuev-Namregi, pentru a-i chema să urce împreună pe munte? Adevărat că nici el, Aloyzas, n-a fost prea amabil, declarându-i că pentru astfel de excursii oamenii trebuiesc anunţaţi din vreme. Doar munţii n-o să fugă nicăieri! De urcat, pot ei să urce şi singuri pe munte, dar nu oricum, ci pregătindu-se de cu seară, făcându-şi rost de încălţăminte potrivită şi de bastoane. Aaa, inadmisibil! — încă nu-i povestise Lionginei până acum? Da, exact, în partea a doua a cărţii sale va fi examinată, cu deosebită atenţie, problema educării personalităţii umane şi a limitelor optime ale individualismului. Căci, stimulând în individ dorinţa de a se exprima pe sine, noi îi trezim în mod sigur potenţele egocentrice, cele care, la rândul lor, stârnesc biologicul din om. Şi uite, aici, ar fi foarte intere^ sant de ştiut ce crede ea despre toate aceste lucruri?

— Dar tu ce-mi porunceşti să fac azi?

— Azi? Aloyzas era orb tocmai acum când izbucnea lumina dimineţii, ce deschidea larg porţile întinderilor şi depărtărilor. Şi exact ca un orb, care se împiedică de toate lucrurile din jur, nu dorea să meargă nicăieri. Odihneşte-te şi tu, plimbă-te prin grădină. Poţi să-i ceri administratoarei un hamac, e bine aşa?

— E bine. O să hoinăresc şi eu de la un boschet la altul, ca o bătrână.

— Ehei, unele dintre bătrânele astea care hoinăresc aşa, dacă te uiţi bine, mai şi citesc câte o carte, reuşi să-i plaseze Aloyzas.

— Sunt sătulă de cât am tot citit, dactilografiind…

— Hai, să nu ne certăm, se grăbi el să-şi atenueze reproşul. Un lucru e cert: că nimeni n-o să scrie cartea – în locul soţiorului tău, nu-i aşa? Iar după masă, îţi promit, pe cuvânt de onoare, că mergem să ne plimbăm prin împrejurimi.

Şi Aloyzas îşi băgă nasul în hârtiile scoase din servieta sa încăpătoare, aceeaşi pe care, în timpul călătoriei; o păzise ca lumina ochilor, iar Liongina ieşi afară, pentru a pătrunde în lumea scinteietoare şi unduitoare a depărtărilor albastre, depărtări care, de fapt, nu erau altceva decât şiruri de munţi. Masivul verde – pangolinul, iată-l, s-a aplecat puţin mai jos, pentru ca ea să i se poată urca mai uşor pe grumaz. Iar după aceea, totul o să devină, desigur, cât se poate de simplu – nu va trebui să facă altceva decât să se rostogolească, în chip de mică

minge, de-a lungul spinării largi de piatră! nu, mai bine să nu se uite… Şi Liongina îşi cobori privirea. Vai de mine, mi se pare că ieri nu era aici – jos, şerpuia o crăpătură cu marginile zdrenţuite: în faţa pământului scorojit teribil din pricina uscăciunii o cuprinse groaza. Acuşi, îndată, o să audă cum, trosnind, o să se sfâşie scoarţa până în adânc. De când sunt ei aici, nu plouase nici măcar o dată! Pe neaşteptate, printre crengile trandafirii ale unui arbust, răscolite cu vuiet de umerii cuiva – în timp ce frunzele se scuturau şi se tot scuturau, – văzu cum, gârboviţi sub greutatea rucsacelor, urcau panta, cu paşi repezi, Rafael, iar în urma lui, lovind pietrele cu băţul, Guram. Şi unul şi celălalt purtau pălării albe, din acelea cu care umblau pe aici bătrinii şi, într-adevăr, dacă, brusc, amândoi ar fi luat înfăţişarea unor bătrâni cu părul alb, ea nu s-ar fi arătat deloc mirată. Sau, să zicem, a unor şopârle strălucitoare… Pentru că, dacă-i vorba de cei doi – era posibil orice, în privinţa ei însă… Şi valul de ciudă de mai înainte o răscoli cu şi mai mare putere. Încă puţin, şi Rafael o să dispară în tufărişul acela scund, iar dincolo de tufăriş – se căsca râpa, din pricina căreia n-o să-i mai poată vedea multă vreme pe niciunul din ei. Sub borurile largi ale pălăriei, Liongina nu-i putea desluşi trăsăturile, dar simţea, ştia, că privirea lui Rafael se furişează de-a lungul gardului casei, scotoceşte toate aleile, ca şi potecile din livadă. Ce cauţi, frumosule? Hai, du-te, vezi-ţi de drumul tău!

Ba nu, stai puţin, Rafael! Ar fi vrut să-i strige tare de tot, ca s-o audă: ia-mă şi pe mine pe munte! Ia-mă, n-o să-ţi fiu povară. O să mă ţin pe urmele voastre. Vreau să urc şi eu măcar până la capelă. Ştiu că, nefiind obişnuiţi, o să-mi fie greu. Dar astea-s fleacuri! Pot să cad, şi mă duc de-a berbeleacul, să mă rănesc – nu contează. Dar dacă nu apuc să urc pe munte, o să mor pe loc. Sau o şi mă veştejesc. Aşa că, oricum, deşi lent – de murit tot o să mor!

…N-ai decât să mori. Ce-mi pasă mie? Lasă-mă în pace, îndărătnico, doar eşti soţia altuia. Eu – o am pe Lora. Lora! Lora! De câte ori plec pe munte, ea mă aşteaptă în vale. Şi fără să se tânguie. E-n stare să stea acolo o mie de ani să mă aştepte! Ea nu-mi cere nimic. Nu mă leagă de mâini şi de picioare. Pe când tu – să-ţi fie ruşine!

Liongina îşi auzi propria voce scoţând din piept exact sunetele de care era nevoie în clipa asta. Exact aşa trebuie să-i

vorbească Rafael, care o desconsideră... Şi iată, brusc, şi el şi Guram se făcură nevăzuţi în râpa aceea.

...începea iar o altă zi, şi iar o aştepta masivul-pango- lin, plecându-şi grumazul, până jos de tot, la picioarele ei.

— Ce facem azi, Aloyzas?

— Ceea ce am făcut şi ieri. Eu am lucrat foarte bine, iar tu te-ai bronzat mai mult.

— Pământul s-a scorojit – din pricina uscăciunii. Liongina îi comunică asta ca şi cum l-ar fi anunţat despre îmbolnăvirea neaşteptată a unui om. E brăzdat de crăpături şi geme.

— Numai oamenii gem atunci când îi doare ceva, pro- stuţa mea... Şi-apoi, chiar şi dintre ei nu gem decât unii. Alţii ştiu să se stăpânească.

— Cei care poartă ochelari negri?

— Crăpăturile le văd şi eu. E tributul sudului însorit, ■draga mea. Şi Aloyzas surise cu îngăduinţă. Pentru strunguri însă, uscăciunea asta este exact ceea ce le trebuie. Tfli-a spus administratoarea. Mai bine te-ai duce să stai puţin de vorbă cu ea, până mai migălesc eu aici câte ceva. Auzi?

Liongina auzi cum se deschide, cu un ţăcănit, servieta şi cum începe să foşnească hârtia. Deasupra foilor se aşternuse o pulbere de calcar. Aloyzas o îndepărtă scuturân- • du-le furios. Dar şi mai desluşit auzea ea, chemând-o tânguitor, vaietul pământului pietrificat, pământul de la poalele colosului suspendat deasupra satului. Şi dacă, dintr-o dată, o să se despice, trosnind şi gigantul acesta, dacă vor începe să se clatine şi se vor prăbuşi micile insuliţe ale pădurilor, târând cu ele fuioarele de nori ce s-au încâlcit acolo, dacă vor urma aceeaşi cale şi colţii piscurilor acoperiţi cu vată, cei de sus-sus de tot, şi dacă odată cu toate -celelalte se vor nărui până şi nemărginitele spaţii, acele: spaţii incolore ale Universului?

— Unde-aţi pornit-o? Pe munte? Merg şi eu cu dumneavoastră! se oferi, ţâşnind din tufişuri ca o şopârlă, ştrengarul de băiat, proaspătul lor însoţitor şi dansator. Picioarele lui subţiri şi viguroase ca ale unui câine de vânătoare, băteau pasul pe loc pline de neastâmpăr.

— Nu, nu, te rog. Liongina căută cu înfrigurare în gând un pretext să se descotorosească de el. Mai bine aju- tă-mă în alt fel, uite: dacă soţul meu o să strige de la fereastră: „Liongina!“, tu să răspunzi: „E aici!“ Sau: „E acolo!“ De acord?

— Şi dacă vă vede?

— N-are cum să mă vadă, pentru că lucrează. Acuma capul lui e doldora de probleme mult mai importante.

— Bine, în regulă!

— Dar pe tine cum te cheamă, voinicule? Mâna, ridicată pentru a-i ciufuli părul din creştet se opri la jumătatea drumului din pricina viitoarei mustăcioare, ce mijea pe buza de sus a băieţandrului.

— Tamaz. Şi pe dumneavoastră – Lon-gina?

Pronunţă ca Rafael. Îi trecu prin minte că aşa trebuie să fi arătat în adolescenţă şi Rafael. Cu picioarele sprintene şi nespălate, purtând o cămaşă din acelea încinse la brâu, de-a lui taică-său, ori una ponosită, de lucru. Cu singura deosebire că nasul băieţelului e şi mai impunător decât al celuilalt. Pare arc încovoiat – nu nas.

— Hei, stai puţin, nu e bine, Lon-gina!

Ia te uită, merge încetişor în urma ei. O să se ţină scai şi o să-i strice toată ziua, ziua ei de sărbătoare. Ce-i de făcut?

— Mai întâi, pentru tine – eu nu sunt Longina ci…

— Tanti, tanti Lon-gina! surâde el satisfăcut, cu o gură până la urechi. Şi faţa începe să-i semene cu un pepene verde crestat. Nu-mi plac picioarele dumneavoastră, tanti Lon-gina.

— Vai de mine, Tamaz!

— Adică nu picioarele, vă rog să mă iertaţi – pan- tofiorii. Cu pantofiori din ăştia se merge la dans, nu pe munte.

— Data viitoare când vin, o să-mi aduc echipament de munte. La revedere, prietene!

Şi o porni sprintenă, ţopăind, ca şi cum ar fi fost gata îmbrăcată într-un astfel de echipament.

— Dincolo de capela aceea mică e un izvor! o ajunse clin urmă, grăbită, vocea lui Tamaz. Puteţi să beţi, să nu vă fie frică, acolo-i o apă curată – foarte curată!

— Mulţumesc, Tamaz.

Acum îl vedea pe băiat de undeva de sus, de parcă ar fi urcat într-un balcon, la etajul cinci al unui bloc, deşi, cu toată goana ei, nu izbutise să se îndepărteze prea mult.

— Dacă vi se face foame, căutaţi prune. Sunt câte vreţi, trebuie doar scuturat copacul! Sau coarne!

— Bine, Tamaz.

— Şi dacă iese afară soţul să vă caute? Ce facem atunci?

Liongina se avâată tot mai sus – vrea să dispară şi ultima legătură cu valea. Cu pământul!

— Atunci, – mormăi Tamaz de acolo, din vale, – atunci am să-i spun că aţi coborât până la piaţa mică. Să cumpăraţi fasole. Nicio mâncare nu-i mai bună decât lobi. Spuneţi-mi, o vreuna mai bună?

Din câte îşi amintea Tamaz, fasolea a fost întotdeauna pentru el cea mai grozavă mâncare. Fireşte, nu trebuiesc uitate cantităţile nelimitate de struguri, prune, mere. Coame* şi alte verdeţuri. Căci Tamaz – era orfan, nu avea nici tată, nici mamă...

Liongina nici nu mai simţea cărarea sub tălpi. Ah, de-ar putea urca sus, cât mai sus. Avea senzaţia că zboară, că i-au crescut aripi. De bucurie, i se puse un nod în gât, care-o împiedica să respire – ia uite. Ce bine merge ea: uşor, repede, – şi mai spuneau unii că e greu de urcat pe munte... Dimpotrivă, – cărarea bătătorită de oameni şi animale, încrustată bine în piatra poroasă, îţi face vânt tot mai sus, – ai impresia că te împing din spate nişte roţi uriaşe ce se mişcă întruna, însă domol, domol, ca-n vis! Adineaori, o astfel de arba trecea scârţâind chiar pe-alături. O sarcină enormă de vrcascuri se sprijinea direct pe dosul boului. Liongina strigă din răsputeri, pentru a-i da bineţe batrinului cu pielea tuciurie, de bronzată ce era, în vremo ce acesta, cu mână sigură, îşi strunea boul, ajuns pe neaşteptate în faţa unei surpături de teren. Era bătrânul el I De flecare dată când ieşea, se întâlnea cu bătrânul ăsta ce p&rea veşnic, de-o vârstă cu lumea. Nu, să nu exagerăm, nu chiar de fiecare dată, ci doar în momentele ho- • tftritoare ale vieţii sale. Bătrânul şi-a ridicat foarte sus toiagul lung, cu vârf ascuţit – cu toiege din astea îşi mânau din urmă boii oamenii de prin partea locului. Să-i fi răspuns astfel la salut? Surise şi o porni în sus ţopăind şi mai sprintenă ca până atunci.

După aceea nu se mai întâlni cu nimeni. Nu mai văzu decât un ghemuleţ cenuşiu, ce o zbughi în vizuina lui mă- turându-şi urmele cu coada. Poteca bătătorită – lustruită până la luciu, de parcă ar fi fost o pârtie bine netezită de schiuri, – dispăru fără urmă. Şi abia atunci îşi simţi ea picioarele. Capul şi trupul îi erau uşoare ca fulgul, în schimb picioarele... Noroc că, din când în când, descoperea şi pietre netede, tocmai bune să te caţări pe ele. De pe una – pe cealaltă, de pe aceasta – pe o a treia, apoi

să mergi ţinându-te după urme abia vizibile, de animale sălbatice necunoscute, sau urmărind vreun făgaş de torent prăfuit, spălat cândva de ape, sau chiar, de ce nu? luând-o de-a dreptul prin locuri pustii, peste care stăruia, albăstruie, pâcla... Agăţându-se cu toate puterile de prea plinul bucuriei ce-o năpădise, – din pricină că deasupra ei nu se afla decât cer, din pricină că nimeni nu-i interzicea să respire, trăgând cu nesaţ aerul în plămâni, să-şi şteargă, şi din nou să-şi şteargă transpiraţia ce-i curgea şiroaie, din pricină că sufletul i se înălţa undeva deasupra trupului, devenit tot mai greoi, deasupra vieţii sale, trăită atât de lamentabil şi de prosteşte, – Liongina se grăbea să ajungă sus, cât mai sus.

Uneori îşi arunca privirea asupra văii pustii, dar nu se oprea din mers, ca nu cumva ceea ce rămăsese acolo, învăluit în ceaţă şi enigmatică depărtare, s-o tragă în jos, înapoi, ca o cocoaşă. Nu, să nu se mai gândească la tainele pământeşti, plăcute, e-adevărat, dar vai, cât de neînsemnate! în munţi e-atât de încântător! Valurile de piatră o ridicau din ce în ce mai sus, în timp ce jos, totul se micşora, încremenea, îşi pierdea culoarea. Ceea ce părea sublim şi inaccesibil, arăta acum lipsit de valoare şi teribil de naiv: cu câtă uşurinţă reuşea să acopere întreaga întindere a văii, umbra micului nor ce plutea alături de ea. De multă vreme trecuse Liongina peste spinarea pangolinului, masivul acela tolănit mai aproape de sat decât toţi ceilalţi şi a cărui respiraţie fierbinte o simţise de atâtea ori arzându-i obrajii, iar acum iată-l, arată la fel de jalnic ca un căţel jigărit şi fără adăpost. Aici, la înălţime, era liberă să privească sau să închidă ochii, să tacă sau să strige cât o ţinea gura. Hei, tu de colo! — ar fi vrut ea să-i strige cu mândrie pangolinului învins, însă îi era teamă de confraţii lui, care, acolo sus, în cer, s-au şi ridicat în două picioare, aşteptând-o.

Vedeai pretutindeni că verdele verii pălise treptat, lăsând cele mai frumoase poiene în seama nuanţelor ruginii ale toamnei. Sub un arţar sclipea o tipsie de aramă cizelată. Sub un mesteacăn – alta, şi, de asemenea alta sub un conifer necunoscut... Iar lor, copacilor, le venea tot mai greu să urce ţinând pasul cu Liongina, care mergea gâfâind. În schimb arbuştii plini de ţepi, ca şi ciulinii o urmăreau în mod stăruitor zgâriindu-i pieptul şi picioarele. În păr i se agăţaseră o mulţime de scaieţi, iar nările îi erau asaltate de mirosuri înţepătoare. În

sfârşit, muntele şi-a coborât un umăr şi s-a aşezat ca şi cum ostenise să tot înainteze în sus. Cu greu răzbi Liongina până pe o terasă curată, netedă, unde putea să-şi odihnească picioarele şi să-şi potolească răsuflarea sacadată. Dacă nu se termina panta asta uşor înclinată, aş fi mers, şi aş fi tot mers, îşi surprinse ea gândul ipocrit răpus de picioarele grele ca plumbul. Zărind în faţa ochilor o potecă, se bucură teribil şi sări în picioare, dar se prăbuşi pe loc – abia avu timp să observe încotro se îndreaptă cărarea. Foarte bine, fie şi aşa, o să încep iar să urc în patru labe, agăţându-mă de bolovanii zgrunţuroşi sau modelaţi de torente, ca de coasta fierbinte a unui armăsar de rasă. A călări pe un astfel de armăsar, e totuna cu a zbura! Deodată însă, când Liongina se agăţă de unul din bolovani, acesta se clătină uşurel, lunecă de la locul lui şi se rostogoli în vale, târind după el alte pietre şi stârnind un ecou asurzitor. Lipindu-se de povârniş, ca un neînsemnat firicel de nisip, încremenită de spaimă şi încântare, Liongina îşi dădu seama automat – deşi nu se gândea la asta, n-avea timp! — că o astfel de prăbuşire, care să bubuie prelung şi puternic, amplificată de vuietul ecoului, n-o să mai audă niciodată în viaţa ei. Totodată însă mai bănuia şi altceva: că nu numai la atât se reduce tot farmecul munţilor, după cum nu numai la atât o să se limiteze şi spaima care o ţintuise pe loc. Când praful se aşează şi bubuitul încetă, începu să- urce din nou.

Bău din apa ce se prelingea susurând din crăpătura unei stânci. Vai, ce apă grozavă! Parc-ai suge un ţurţure- atârnat sus, în bolta albastră. Odată cu ea, puţin mai la o parte, se lipi de firicelul umed şi răcoros şi un gindac, ce semăna a cărăbuş. Elitrele lui galbene tresăreau pe pietricica, neagră de plictiseală, pe care se aşezase. Liongina se simţi înrudită cu mica vietate, pe care natura o înzestrase cu aripi, pentru a putea zbura atât de sus. Se lăsă pe vine, încercând să înveţe de la ea cum să soarbă de pe pământ roua cerească, iar aripile acesteia, deşi minuscule, îi stârniră invidie. Cu toate acestea, când îşi luă zborul, gândacul o porni bâzâind în jos, pe câtă vreme ea se simţi atrasă, cu şi mai multă forţă, în sus. Oprindu-se să-şi tra'jă sufletul pentru a doua oară, gustă câteva boabe din coarnele culese încă jos, în timp ce se târa pe sub arbuştii aceia sângerii. Acreala lor îi făcu gura pungă, ca şi stomacul, astfel că setea începu s-o chinuie din nou, dar Liongina înţelese imediat că, fără

ajutorul gândacului, nu va mai găsi vâna de apă a izvorului, deoarece chiar în faţa ei, parcă anume aşteptând-o acolo, se zbârlise o îngrămădire de pietre, pe care n-ar fi fost în stare s-o înfrunte cu niciun chip.

Stai şi odihneşte-te puţin, îşi porunci ea, uită-te bine, cercetează cu ochii de jur împrejur. Fă-o pa furiş, bineînţeles, pentru că cel ce năzuieşte să se avânte pe înălţimi nu trebuie să stea cu frica-n sân. Asta cu atât mai mult cu cât acum, în loc de picioare, ai de târât nişte istovitoare greutăţi din fontă. Chiar lângă mormanul de pietre se desluşea, întunecată, urma unui foc. Se vede că de aici, după ce au făcut focul cu câteva vreascuri şi au prins puteri, mâncând conservele încălzite pe jăratic, Guram şi Rafael au pornit-o în jos, urmând direcţia pe care se rostogolise cutia goală şi zornăitoare de tablă. Nu, nu coborâse decât Guram singur. Rafael se mai afla încă pe munte! El îi veghea zborul! Îi arăta drumul! Căci altfel, dacă nu era sprijinul lui, ar fi fost ea în stare să ajungă până aici? Da, el e aici, fără îndoială, deşi aseară îi auzise glasul răsunând dinspre bucătărie, – se plângea că şi-a făcut ferfeniţă pantalonii. Alunecase pe o piatră, şi praful s-a ales de pantaloni lui noi! În timp ce administratoarea îi cârpea, el trăncănea. Chipurile – dacă unora munţii le iau viaţa sau judecata, – pe alţii îi lasă fără pantaloni. Nu, nu se poate ca Rafael să nu fie, totuşi, pe munte, el e întotdeauna pe munte şi, pe deasupra, se mai şi poartă necuviincios: haide mai repede, Lon-gina! Lon-gina! Ea îi simţi respiraţia încinsă ciufulindu-i părul şi se urni din loc. Acum, aproape că se sprijinea deja cu bărbia pe bariera de piatră, mai înaintă târându-se pe miini şi îşi proiectă trupul de cealaltă parte. Dar nu se putu ţine cum trebuie şi, clipind des din pleoape, căzu. Din fericire – pe moale: în scobitura de piatră era depus un strat subţire de pământ. Să stau puţin întinsă, până îmi vin în fire. Cum adică, să trândăvească aici printre pietre şi muşchi? Sus! Trebuie să răzbească la lărgime, unde să vadă tot cerul din capăt în capăt, unde să nu se mai afle nimeni altcineva – în afară de ea şi de Rafael. Acolo, sus, o să moară de fericire…

…Ba nu, o să mor aici. Şi nu de fericire – de spaimă…

Şi din nou, străpungindu-i trupul de sus până jos. O îngheţă vechea spaimă, spaima care-o încremenea cândva în asemenea hal încât, dacă se întâmpla să se taie, nu-i curgea nicio picătură de sânge. Adevărat, acum n-o mai înspăimânta ideea că o să

dispară fără urmă, idee căreia cândva i se împotrivea, introducând dinadins cele mai absurde greşeli în manuscrise, acum Liongina se temea că n-o să poată birui etapa următoare. Pentru că, în timp ce stătea pe loc aici şi gâfâia, o s-o ajungă din urmă alţii, care o vor lipsi de puritate, de dreptul de a atinge cea dintâi, de a vedea cea dintâi, ce se află dincolo. Pe nesimţite, obrazul pe care i-l încălzea soarele se răci. Soarele se dăduse la o parte. Grăbeşte-te, îşi porunci ea din nou şi se ridică în picioare. O parte a fiinţei sale mai zbura încă planând lin, escaladând bolovani şi ocolind capcanele întinse de tufişurile ţepoase, pe când o alta, sleită de puteri, plină de zgârieturi, abia se mai târa şi ardea de dorinţă să se cuibărească pe lângă vreo piatră caldă, chiar dacă şi aceasta, foarte curând, se va răci, – să se cuibărească, şi să nu se mai mişte de-acolo. Căci pietrele nu-şi pierd niciodată puterea. Partea zburătoare a sufletului o sfătuia cu blândeţe să nu îngenuncheze, o ademenea spunându-i cât de aproape e infinitul şi o îndemna să-şi mişte picioarele stâlcite, umflate, ce păreau a nu-i aparţine Lionginei, ci unui elefant bolnav. Când cuvintele nu mai foloseau la nimic se lăsa atrasă de vreo aşchie de cristal de stâncă scânteind orbitor prin pietriş, sau de vreo floare albastră agăţată cutezător în vreo piatră. Ia, priveşte în urmă, căuta ea să se stimuleze. În vale începe să se întunece, înseamnă că trebuie neapărat să faci încă un pas mic, înainte de a apune soarele. Rafael o să fie încântat de tine.

În schimb, mintea lucidă, sau mai exact picioarele pe care nu le mai putea mişca, îi şopteau altceva Lionginei. N-ai cum să fugi de amurgul care, uite, s-a şi furişat la poalele munţilor. Chiar dacă ai răzbi până la un loc deschis luminii, nu vei găsi nici acolo altceva – acelaşi decor te aşteaptă: pietre împrăştiate şi spini uscaţi, lipsiţi de viaţă. Până şi alpiniştii se-ntorc de sus, purtând tot inimile lor în piept. Ah, dacă ar ajunge sus, pe culmi, şi-a- colo, cineva să-i înlocuiască inima cu alta nouă – curajoasă, mândră, nepărtinitoare! Şi totuşi, Liongina nu-şi pierdea speranţa: încă un pas-doi – şi avea să vadă ceea ce nu mai văzuse până acum, să înţeleagă ceea ce nu înţelesese, sau măcar să priceapă desluşit de ce o mistuie dorinţa nebunească de a ajunge sus, pe înălţimea asta goală, stearpă, lugubră…

Dar nu mai apucă să facă încă un pas. Mica suprafaţă netedă şi comodă, pe care se odihnise cu un minut în urmă, ţâşni

deodată în sus, o smulse de pe peretele de piatră, aruncând-o pradă unei dureri ce-o străpungea cu suliţe scânteietoare de foc, după care se atârnă, cu toată înspăimântătoarea sa greutate, deasupra ei. Liongina nu sesiză că, de fapt, talpa de piele a pantofului ei alunecase de pe blocul de piatră... Nu înţelesese nici măcar că, zdrelindu-şi mâinile desfăcute, în încercarea lor de a se agăţa de vreo ieşitură a peretelui stâncii, se prăbuşise în jos, căzuse. Din cauza izbiturii, cerul deveni negru, şi când se lumină din nou, pe întinsul lui clipeau, înghesuite una într-alta, numeroase pete roşii, iar capul ei era bântuit de o durere surdă, ca şi cum îl apăsa o piatră foarte grea. Recunoscând mica suprafaţă netedă, Liongina se mişcă uşor, dar în aceeaşi clipă simţi sfredelind-o în coasta stângă o săgeată încinsă, ca de jăratic şi, totodată, un baros greoi izbind-o peste genunchiul drept. Partea zburătoare a sufletului, care-şi fâlfâia cu neastâmpăr aripile, trecuse deja dincolo de peretele de piatră, dar fu nevoită să se întoarcă în trupul încătuşat de durere şi neputinţă. De-abia acum se dumiri Liongina ce se întâmplase şi începu să geamă.

...Dacă nu mă târăsc să ies de sub peretele acesta, o să mor de groază şi de durere, pentru că aici are să se întunece mai devreme decât în oricare alt colţ al pământului...

Şi începu să se târască. — în urma ei, pe peretele de piatră, mâinile rănite lăsau pete de sânge.

Doamne, dumnezeule-doamne, şoptea Liongina încercând să ridice capul şi să-şi îndoaie piciorul înţepenit. Durerea nu-i mai tortura genunchiul, dar acesta refuza s-o asculte. Printre firele ţepoase şi rare de iarbă, ea privea valea care, treptat, se înfăşură într-o pâclă albăstruie, din ce în ce mai întunecată, – dar o privea nu numai cu ochii! — ci şi cu gura uscată, cu faţa şi cu trupul, cuprinse de fierbinţeală. Drumurile, ulicioarele şi casele din sat, ba chiar şi panglica năvalnicului râu, i se păreau, de aici, neînsemnate ca dimensiuni, nestatornice, dependente de strălucirea soarelui sau de capriciile vreunui norişor pribeag. Cu o singură mână, dacă ar fi fost în stare să şi-o ridice, ar fi putut scufunda în umbră micile cuburi, pueril dispuse, ale căsuţelor, ca şi catargele liniei de înaltă tensiune. Şi totuşi, tu n-ai venit din altă parte – ci tot de-a- colo. Iar trupul te-a silit să cazi, ca să-ţi amintească cine eşti...

Liongina se uita în jos, dar vedea nu numai nişte cutii de

chibrituri, lipsite de caracteristicile reale ale esenţei lor – în locul fermelor, şi nu numai nişte fuioare de lână – în locul drumului, fumegând de praf, ce trecea de-a lungul islazului, ci se vedea, totodată, şi pe ea însăşi... având dimensiunile grăuntelui de mac, iar în piept, o inimioară mai mică decât cea dinainte, o inimioară care bătea înspăimântată. Se vedea pe sine izbindu-se în cădere de oameni, – ca de un fel de obiecte cu muchiile rigide, care-i provocau dureri, deşi fiecare din ei, şi bunica

— Prudencija, şi mama – Ligija, şi tata – Tadas, aveau, fără îndoială, câte un punct vulnerabil propriu, care poate că-i făcea chiar să sufere, însă îşi ascundeau cu multă grijă slăbiciunile, minţindu-şi astfel destinul. Încă din fragedă copilărie, de la primele deşteptări pe întuneric, de pe atunci de când universul pentru ea nu era altceva decât un amurg, răzbind cu greu pe cerul plumburiu, sau luminiţa abia pâlpâind pe palierul scărilor, unde stăruia mirosul nesuferit de pisici, încă de pe atunci simţise această ipocrizie care îi îndepărta pe toţi cei ce încercau să se apropie de ea, inclusiv pe tata. Senzaţia aceasta o îndepărtase până şi pe ea de sine însăşi, lipindu-i. Ca ceara de albine, pleoapele peste ochi, ca să nu vadă nici dragostea, nici suferinţa, nici bucuria şi astfel să nu se poată mira şi ea, laolaltă cu sute de alţi ochi în care scânteia plinătatea imaginilor vieţii. Cât de puţină a fost lumina pe care am absorbit-o şi, la rândul meu, cât de puţină lumină am iradiat eu – de câtă lumină s-a bucurat, de pildă, bunica Prudencija din partea mea? Poate că, de fapt „n-am făcut altceva decât să-i grăbesc sfirşitul. În închipuirea Lionginei, apăru pe rând fetiţa părăsită de mai ieri. Apoi tânăra care, sătulă de singurătate, s-a aruncat în braţele celui dintâi bărbat ce i-a oferit protecţia sa. Sărmanul meu Aloyzas, cum ai putut trăi lângă o fricoasă ca mine? Lângă o fiinţă atât de săracă cu duhul şi atât de egoistă? Greşelile acelea neruşinate, cu care mă mân- dream, – câtă micime, câtă meschinărie! Aici, unde pământul urcă, dar oricât încearcă, tot nu izbuteşte să se înalţe până la cer, – pare meschin tot ce nu se poate ridica sus... tot ce e incapabil să-şi ia zborul... Dar, oare, eu sunt, cu adevărat, eu? Oh! ce-o să mă fac cu mine însămi?

...Nu, cu capul greu ca un pietroi şi cu genunchiul umflat, care mă doare tot mai rău, n-o să mă pot târî prea departe. O să mor aici. De un singur lucru îmi pare rău • _ că nimeni n-o să afle

vreodată cât mi-am dispreţuit inima asta mizerabilă. Măcar de-aş muri mai repede, cât mai repede cu putinţă! Să-mi aşez pentru o clipă piciorul, binişor, să nu mă doară... să sorb cu tot trupul întreaga vâl- vătaie a serii ce însângerează zarea dincolo de piscul înalt, dincolo de cel mai înalt şi mai de neînvins pisc...

Mai stătuse ea cândva aşa ca acum, aproape leşinată^, deşi atunci nu urcase nicăieri – era culcată în pătuţul ei, înspăimântată şi de întuneric, şi de singurătate, dar mai ales de omul care i se părea că va fi altfel decât toţi ceilalţi oameni din lume. Colosul acela cald apărea la câpă- tâiul ei şi o strivea cu extraordinara lui bunătate. Aceasta avea să fie răzbunarea pentru vina – nu a ei, ci a altcuiva sau, poate, a nimănui, – dar care a mocnit mereu în adâncul ei, încă de la primele licăriri ale conştiinţei, răz- bu narea pentru permanenta sa ingratitudine pentru hrană, pătuc şi pentru acele impetuoase, maladive – aidoma ciupiturilor – dezmierdări ale mamei. Aşa se face că Liongina începuse să caute cu întreaga-i fiinţă, pe care atunci încă nu avusese posibilitate să şi-o cunoască nici ea însăşi pe deplin, să caute în tăcere ceva ce, de fapt, nu pierduse şi să nutrească, totodată, în taină, credinţa că undeva – mai mult ca sigur în sufletul unui om obişnuit – se află o parte din ea, cealaltă parte, ce nu e nici atât de friguroasă şi nici atât de prăpădită, şi care, la timpul potrivit, se va reuni cu ea, da, tocmai această parte – prea mare şi generoasă, pentru a conţine şi perfidie. I se părea că perfidia pătrunsese numai în fiinţa sa, că, în mod inexplicabil, ajunsese să facă parte integrantă din ea. De aceea, încă de pe când era fetiţă micuţă de tot, visa să dispară, îndată ce va apuca să tragă în piept parfumul binelui, să dispară înainte ca răul să se extindă, să se răs- pindească înlăuntrul ei, înainte ca perfidia să devină monstruoasă. Visa să dispară brusc şi pentru totdeauna, chiar dacă pe atunci nu înţelegea încă prin ce anume bezna şi frigul nopţii se deosebesc de bezna şi frigul neantului. Tată, iartă-mă, tată! Nu trebuia s-o scoţi din pătuc ps Bulgăraş de gheaţă! Eu, numai eu sunt cea care ţi-am transformat viaţa într-o rană deschisă! În faţa ochilor îi răsări chipul tatălui şi Lionginei i se păru că e un pic mai cald acum, printre bolovanii cenuşii de piatră, ce deveneau tot mai reci.

Aşa cum se întâmplă de obicei în munţi, aşa cum văzuse deja că s-a întâmplat şi la poalele lor, întunericul năvăli brusc. Năvăli

pe tăcute, fără cel mai mic foşnet, acoperi dâmburile ca şi văgăunile, bolovanii împrăştiaţi pretutindeni ca şi aşchiile – fragmente de-ale lor, pe care le-ai fi putut împinge fără greutate cu piciorul. Vălul de beznă sfărâma munţii, aşa că nu-i de mirare că acelaşi văl ■o strivi şi pe Liongina ca pe un vierme neînsemnat.

Ea se chircea şi se tânguia, uitând cu desăvârşire că adineauri vroia să moară. Valea de jos devenise o călimară gigantică plină până la refuz cu cerneală. Un monolit de bazalt mult mai negru şi mai înspăimântător decât înşişi munţii. O imensă piatră funerară prăvălită peste ceva, în- mormântat acolo, – ceva ce îi fusese răpit ei pentru totdeauna! Aloyzas! Bunul meu Aloyzas! Il chema pe Aloy- zas, vroia să vină el, s-o scoată dintre nemiloasele pietre de moară, care transformau totul – până şi speranţa! — într-un supliciu insuportabil. Nu mai fi supărat, Aloyzas, te rog! Ştiu că eşti supărat pe mine, pentru că n-o iubesc pe Gertruda. Mi-e teamă de ea şi o respect, mi-e tare teamă de ea şi o respect tare mult. Atunci, în gară, când n-am apucat să deschid umbrela ca s-o feresc de ploaie, să ştii că n-a fost vina mea – umbrela s-a înţepenit. Dar o să-mi dau toată silinţa şi o s-o iubesc, o s-o iubesc ca pe o soră, ca pe o soră a mea mai mare – pe care n-am avut-o. Ştiu, ştiu, Gertruda ţi-a fost ca o mamă, aşa că de azi înainte o s-o iubesc şi eu ca pe o mamă, – pe care, de asemeni, n-am avut-o... Dar, te rog, vino, vino şi salvează-mă, Aloyzas! Liongina gemea învi- nuindu-se pentru acea – puţin spus nesocotită şi nechibzuită! — fugă pe munte. De azi înainte – ei bine, să vină el numai s-o salveze! şi... şi o să-l urmeze pe Aloyzas ca un căţeluş devotat, o să devină umbra lui permanentă. Iar munţii n-o să mai vrea nici să-i privească, de parcă aceştia n-ar exista, o să acopere cu tuş negru ademenitorul lor miraj din memorie... Oare mă auzi, Aloyzas, înţeleptul meu Aloyzas? Am fost şi-aşa cu destulă cruzime pedepsită – pentru neascultare, pentru trufie. Bătrână cu chip înspăimântător m-a avertizat. Era cât pe ce să mă înec, atunci când nu te-am ascultat! Mai bine muream în râu... Vai, ce frig e! începură s-o scuture frisoanele. În jurul ei, întuneric şi frig, parcă simţea suflul iernii. Cuprinsă de o spaimă şi mai puternică, Liongina jura să fie ascultătoare nu numai acum, dar mereu de azi înainte, dacă, fireşte, va mai apuca să vadă ziua de mâine. Aloyzas, oare mă auzi, Aloyzas?

Tremura toată, o istovise durerea, întunericul, frigul, ca şi spovedania făcută. În vreme ce aştepta să audă drept răspuns un ecou, vreun semn oarecare că fusese auzită, fruntea i se acoperi cu broboane reci de transpiraţie. Avea impresia că s-au scurs nu minute, ci ore întregi. Acum murmura cu voce mai stinsă numele lui Aloyzas – nu mai avea încredere în el. I se părea că, încă de la început, s-a îndoit de reuşita încercărilor sale şi că, de fapt, nu făcuse altceva decât să se străduiască să aprindă, – în ploaie şi în bătaia vântului – nişte chibrituri ude. În mijlocul acestui pustiu necruţător, în care din când în când doar piatra trosnea despicându-se, numele soţului era lipsit de rezonanţă şi nu-i insufla curaj. Nu, nu are ce căuta Aloyzas aici, nici ochelarii lui negri fixaţi pe nasul drept, nici degetele lungi şi albe, care uitând de tot şi de toate – chiar Şi de tânăra sa soţie – ha-ha! — îşi făceau de lucru foşnind nişte pagini moarte, în căutarea concordanţei dintre – oh, doamne, oare cum spusese el? — dintre modalităţile de autoexprimare spirituală a individului şi forţele egocentriste. Forţele? Numai de nu m-aş scăpa pe mine de frică – iată ce reprezintă acum o autentică faptă de vitejie! Că altfel or să mă găsească moartă într-o băltoacă… Aloyzas, n-o să mai poţi scăpa de ruşine dacă nu reuşeşti să-ţi salvezi soţia! De fapt, aici, în întuneric şi în frig – brr, am înţepenit din cap până în picioare! — un alt nume i se zbuciuma foarte insistent în creier, un nume care îi sfredelea Lionginei tâmplele şi-i desfăcea gura pentru strigăt. Rafael! Curajosul, mândrul meu Rafael! Pentru că, în fond, din cauza ta m-am năpustit pe munte, direct în botul căscat al pangolinului. Salvează-mă, Rafael, chiar dacă sunt departe de a fi ca Lora ta. Ascultătoarea Lora, răbdătoarea Lora… Îţi jur că o să fiu ca ea, dar, te rog, nu mă lăsa pradă frigului şi beznei veşnice! Să ştii că până azi eu nici n-am trăit cu adevărat – abia acum, seara, în lumina ultimelor raze de soare, am văzut ce microscopică inimioară am. Căci munţii… munţii sunt, la drept vorbind, – casa ta, Rafael!

Liongina îşi muşca buzele, ca nu cumva să-i strige numele, – căci e dezonorant, e ceva teribil de ruşinos ca atunci când chemi, să rosteşti numele altcuiva – nu al soţului tău! — în suspinele ei înăbuşite însă se desluşea: Rafael!

Şi fără să se mai poată stăpâni nicio secundă, ea răcni din toate puterile: Ra-fa-el! Cioburile ecoului de pretutindeni se

prăbuşiră peste capul ei, dar Liongina zâmbi. Înfiorat de strigătul ei, vălul de beznă tresări. Zidul negru începu să se clatine şi se dădu la o parte. Pe catifeaua de un albastru întunecat a cerului apăru silueta munţilor

— O caravană de cămile ce îşi târau şi îşi tot târau cu greu, fără odihnă, picioarele! — iar cerneala din călimara gigantică a văii nu mai era atât de îngroşată ca mai înainte – se diluase. Acolo, în adâncul îndepărtat de jos, începură a licări, ca o ploaie măruntă şi deasă, mici stropi de lumină, de parcă cineva împrăştiase un pumn de nisip galben.

Tot ce se afla la poalele munţilor prinse viaţă. Ca nişte păsări ce se adună în stoluri şi-apoi se risipesc în toate părţile, începură să se agite felinarele. Păşirile ţipau cu glasuri omeneşti, lătrau cum latră câinii, dar ea, Liongina, nu mai auzea toate astea. Pierzându-şi cunoştinţa, se agăţase instinctiv de un bloc de piatră, ieşit înafară din po- vârnişul abrupt, pentru a nu se mai prăbuşi acolo unde nimeni n-ar mai fi putut s-o găsească.

— Vreau să mor… să mor…

Durerea din coaste o îmbrinci pe Liongina din ceea ce era şi nu era somn, era şi nu era leşin. Văzu pereţii cu tapete, un fotoliu cu haine îngrămădite pe el, lumina becului reflectată în lentilele negre ale ochelarilor – oh, iarăşi ochelarii aceştia! — şi, cuprinsă din nou de o lugubră muţenie, se scufundă în coşmar. Se târa, se prăbuşea, se ridica, şi iar începea să se târască. Stelele atârnau jos de tot, ca nişte prune pe crengile lor, însă ea nu reuşea, cu niciun chip, să ajungă până la ele. Vai. Cât de mult dorea să poată ţine în palmă măcar una! Aprinzându-se, ele se îndepărtau pentru ca, după o vreme, să coboare – de astă dată chiar deasupra capului ei, ademenind-o cu strălucirea lor rece. Abia acum înţelese ea, în sfârşit, de ce fugise pe munte, fără să-şi procure o încălţăminte potrivită – fugise spre stele! Pieptul îi dogorea ca focul, în schimb spatele îi înţepenea, cuprins de o răceală de gheaţă. Diagnosticul agentului sanitar din localitate suna: comoţie cerebrală, – el mai bănuia că ar putea fi vorba şi de o pneumonie. Aloyzas, care până atunci şezuse încremenit în faţa mesei, începu să se fră- mânte din ce în ce mai tare. Îşi desprinse trupul greoi din fotoliu şi, cu mare efort, porni să-şi târască picioarele grele ca plumbul, ca şi cum nu ea, ci el s-ar fi căţărat toată ziua pe pantele abrupte. În nenumărate rânduri se tot apropiase de Liongina. Dar de la ea

venea un miros dezgustător de ceacea cu care administratoarea îi fricţionase trupul scuturat de frisoane. Liongina uriaşe de durere. În timp ce mâinile musculoase ale femeii cu basma neagră *o* frământau neîndurătoare. Ba mai mult, printre mirosurile neliniştitoare, care lui îi aminteau de nenorocire şi de oameni străini, răzbătea, în mod sâcâitor, un miros de transpiraţie de bărbat, ce îl împiedica să gindească în linişte şi să vină, tot în linişte, lângă patul soţiei. Gemând mereu de parcă se opintea să ridice o mare greutate, Aloyzas se apropie de astă dată foarte mult de pat. Cu o mină ţeapănă, dădu pătura la o parte, fără a se putea hotărî să atingă trupul încins de fierbinţeală şi roşu ca jupuit de piele. Era numai zgârieturi de sus până jos, iar sub sâni se vedea o vânătaie. La altceva nu se mai uită – însă cheagul acesta negru de sub sâni... Măcar de nu şi-ar fi fracturat vreo coastă. Se perpelea gândindu-se la sănătatea ei, dar în plus era torturat de o mare îngrijorare – viaţa se feurzuluise, se cabrase ameninţător în faţa lui, deşi avusese impresia mai înainte că el, Aloyzas, e cel care o ţine În frâu cu mină sigură.

Liongina scrâşni din dinţi. Aloyzas luă un prosop plusat şi şterse cu grijă năduşeala de pe trupul fierbinte, simţind aproape organic că firişoarele de bumbac îi răzuie ’dureros pielea. Din nou îl izbi în nări mirosul străin, mirosul bărbatului care-o purtase în braţe până acasă. Dân- <iu-şi brusc seama că ea îngheţa de frig, o acoperi la loc şi începu să-i potrivească pătura băgând-o pe dedesubt. Tăcea asta cu stângăcie, de parcă vroia mereu să-şi ferească faţa de foc. Ea scrâşni iarăşi din dinţi. Mai simţea şi acum pe trupul său mâinile străine, – viguroase şi tandre. Mâinile o purtaseră înfăşurată într-o haină îmbibată de transpiraţie. O purtaseră pe povârniş în jos, de pe un prag pe altul, iar ei i se năzărea, dimpotrivă, că pluteşte în sus, spre stelele care-i alunecau mereu din palmă, devenind din ce în ce tot mai micuţe. Şi acum, în delirul său continua să viseze la ele. Uneori se simţea uşoară ca fulgul, alteori ca un sac plin cu pietre, târât cu un suprem efort. Lângă ei doi, chiar alături, ţopăia Tamaz, luminând drumul cu un mic felinar, căutând mereu cărarea şi mar- cir. D cu strigăte de avertizare locurile primejdioase. Câte- odată băiatul îi apuca fie o mână, fie unul din picioare,

— Ce-i atârnau ca nişte ramuri uscate – trăgându-le într-o

parte sau în alta. Hei, diavol împeliţat, mai încet! horcăia un glas cunoscut, deşi foarte schimbat, zgâriat parcă de nişte pietre cu muchiile ascuţite. Mai tare nu putea vorbi din pricina potecii alunecoase, ce abia se desluşea şi a salturilor, ca de cangur, pe care le făcea coborând. Aidoma unor păsări speriate, îşi luau zborul de sub picioarele lui pietre ce se rostogoleau până la poalele mun- telui, deşteptând din somn, cu zgomotul lor, stâncile şi copacii. Glasul strivit sub greutatea ei, întrerupt de propria răsuflare, îi aparţinea lui Rafael. Şi mâinile care-o ţineau – îi aparţineau tot lui. Ale cui să fi fost, dacă nu ale lui Rafael? Haina lui, pieptul lui, de care se lovea la fiecare salt, ca de o minge dură venită în zbor către ea. Din când în când izbutea să desluşească numele ei, pronunţat cu duioşie şi puţin stâlcit: Lon-gi-na, Lon-gi-na. Poate era un alint, poate o îmbărbătare, pentru că la un moment dat s-a împiedicat şi era gata să cadă împreună cu povara sa. S-a împiedicat, însă n-a lăsat pământul s-o atingă, doar, deasupra capului ei, stelele s-au învălmăşit, într-un dans haotic şi o clipă s-a aprins o torţă scânteietoare, cu a cărei flacără cineva părea că încearcă să-i ardă ochii. Târându-şi povara printre trunchiurile negre ale copacilor, Rafael obosise, obosise îngrozitor, se clătina pe picioare ca un om beat. Urla – cu lătrat de câine – ori de câte ori îl plesnea vreo creangă peste obraz, sau îşi lovea piciorul de vreun ciot înfipt în pământ. Foşnetul frunzelor vestea că se aflau deja aproape de sat. La un moment dat, el o desprinse de trupul său, încercă s-o aşeze pe pământ, deşi ea începu să geamă protestând şi împotrivindu-se din răsputeri să-i elibereze grumazul din strân- soare. N-avea încredere în el. Se temea că o s-o părăsească acolo şi, furişându-se, o să dispară în întuneric. El răsufla greu şi scrâşnea din dinţi de oboseală.

— Nu vreau… nu vreau jos… sus… vreau numai sus…

— Auzi, Tamaz? Sus… Las’ că t-te-nvăţ eu m-minte sus… Tataci din gură! N-nu mai pot! se răsti Rafael şi o azvârli pe o pernă moale de muşchi. Trebuia neapărat să tragă aer în piept şi să expire în voie. Trebuia să-şi umezească cerul gurii trecându-şi limba peste el. Trebuia să se rezeme de trunchiul unui copac şi să stea puţin pe loc.

— … să mor… mai bine să mor…

EH se sperie cumplit, începu să rostească precipitat nişte scuze, stâlcind şi repetând la infinit numele ei. Doar zăcuse

câteva ceasuri bune după ce a căzut, sărmana de ea! Singură-singurică în beznă şi în frig! După ce o luă în braţe, ei i se năzări din nou că zboară mai sus, deşi începuse să se simtă deja mirosul de casă de om, de bălegar şi de fum de la tulpinile de porumb.

Strâns lipită la pieptul lui, acum nu mai vroia să moară. Din nou îşi dorea cu ardoare ca senzaţia aceea că e

Uşoară ca fulgul, pe care-o încerca odihnindu-se în braţele lui puternice, să nu se sfârşească niciodată. În cele din urmă însă, ba recăpătându-şi cunoştinţa, ba prăbuşindu-se în delir, dădu cu ochii de strălucirea lentilelor negre ale ochelarilor. Şi, brusc, excursia în munţi, care abia începuse, luă sfirşit. Iar dorinţa de a se scufunda din nou în bezna neantului, birui încercarea raţiunii de a se a8ăţa de lumina slabă a becului electric.

— Linişteşte-te, Lionge... Era pentru prima dată că Aloyzas, fără să vrea, i se adresase astfel, când ea a deschis ochii – şi numele de alint nou, neobişnuit, o reţinu 0 clipă, deasupra abisului.

Dar până să descopere, cu privirea ei împăienjenită, buzele care-i pronunţaseră atât de ciudat numele, până să încerce să ridice mâna, pe care de fapt n-a mai putut s-o ridice – ca să arate că, iată, te aud, – vălul leşinului o Năpădi din nou. Faţa lui Aloyzas deveni una cu peretele camerei, cu panta abruptă a masivului muntos – zdrunţu- roasă, presărată cu proeminenţe ascuţite şi primejdioase.

— Stai culcată, Lionge, stai culcată, repeta el mereu, deşi în pat se zvârcolea – plin de răni, sleit de puteri – doar trupul ei, căci sufletul, pârjolit de un foc neştiut de nimeni, mai plutea încă undeva departe-departe.

Aloyzas îi vorbea, căuta s-o înduplece, şi se minuna el însuşi că aşteaptă şoapta ei, care cu siguranţă avea să Provoace o şi mai mare derută, că aşteaptă, ca pe o fanare, o privire din partea ei, – şi dacă atât şoapta cât şi Privirea. Îl vor sili să se ia cu mâinile de cap, să se năpustească îngrozit afară din casă şi să se tânguie fără glas, acolo sub cerul rece, ce-l va trezi la realitate, pentru ca, într-un fel oarecare, să-şi poată înăbuşi îngrijorarea Pentru soţia bolnavă, cât şi propria sa derută? Sau dacă nu e vorba decât de o găoace, de găoacea sa personală, sub care bunătatea laolaltă cu micul ghem al suferinţei pulsează, zvâcnesc, la fel cum zvâcnea vipera aceea ciopâr- tită

pe munte de băieţandri? Pretutindeni în jur sunt mii, milioane de pietre, întreg pământul aflat sub cerul de aici răsună de pietre, dar nu există nici măcar o pietricică – una singură, capabilă să ucidă această suferinţă & lui. Şi el vorbea, vorbea fără întrerupere pentru a şi-o alunga, pentru a se izola, pentru a nu mai auzi cum ţipă în el demnitatea călcată în picioare şi batjocorită, vorbea fără întrerupere, nefiind în stare să găsească răspunsul la o unică şi teribil de simplă întrebare: cum, în ce fel să întâmpine el ziua care va veni?

— Dormi, Lionge, nu fi îngrijorată. A fost agentul sanitar aici, ţi-a făcut un vaccin antitetanic, trebuia neapărat, erai toată numai răni, parcă te-au rupt câinii. Din patru în patru ore, administratoarea o să-ţi facă injecţie cu penicilină şi streptomicină, agentul sanitar ia toate măsurile… — despre pneumonie Aloyzas nu suflă o vorbă. Eu îi rugasem să-ţi dea un somnifer, dar bătrânul n-a vrut, nu e nevoie, zicea, un organism tânăr îşi restabileşte singur bioritmurile. Genunchiul nu e fracturat – o simplă lovitură, nimic alarmant, doar la una din coaste s-ar putea să fie, în cel mai rău caz, o fisură. E un doctor foarte, foarte iscusit, de cincizeci de ani practică medicina, se pricepe chiar şi la naşteri, aşa că nu trebuie să te temi de nimic. Odihneşte-te în linişte, mâine vine medicul de ia spitalul raional, însă tu, după părerea agentului sanitar, ai nevoie numai de odihnă; dacă nu se vor ivi simptome de agravare, n-am să-i las să te ia la spital, crede-mă. Pe cuvânt de onoare.

Termenii medicali şi denumirea medicamentelor, această succesiune neîntreruptă de cuvinte sonore, lipsite de conţinut, au mai calmat-o puţin. Despre principalul element inclus în diagnostic – pneumonia – Aloyzas nu spusese nimic, deoarece sufletul Lionginei, după ce s-a tot zbuciumat printre stele, acum se reîntorcea mereu în trup, aşa că nu ştia nimeni când i se putea trezi şi spiritul de sacrificiu, care nu iartă pe nimeni.

— Să mor… să mor cât mai repede!

Plutind încet prin ceaţă, ieşiră la iveală ochii, care nu prea semănau a ochi, ci mai degrabă cu lanternele de poziţie ale unui automobil ce şi-a pierdut direcţia. Brusc, tiradele logice ale lui Aloyzas fură definitiv nimicite de această alunecare în imperiul groazei, în abis, unde nu exista nimic de care te-ai fi putut agăţa. Se simţea el însuşi doborât. Vocea lui golită de căldură, abandonată, zăngănea ca tinicheaua unei cutii goale. Dacă va

reîncepe să vorbească acum, va fi, sigur, şi mai puţin coerent ca înainte.

— De ce să mori? Nu trebuie să bagi frica în oameni, draga mea, reveni la tonul său arogant de totdeauna şi atât de deplasat în prezent, dar sesiză imediat asta, şi, pentru a repara situaţia, spuse repede, dintr-o răsuflare, surprins el însuşi de vorbele rostite: Ia, stai puţin! Ce-ar fi să ţi-l chem aici pe Rafael?

Şi, auzindu-şi propriile cuvinte, rămase înmărmurit. Nu reuşea nici în ruptul capului să-şi imagineze cum ar putea arăta ei amândoi, stând lângă patul bolnavei. Ca lângă un sicriu? Dar de ce – amândoi? O să stea doar Rafael! Liongina era, de asemeni, uluită, însă în clipele acestea ea înceta să mai existe – îşi adună puterile pentru un nou salt, pe care îl va face nu se ştie în ce direcţie – spre lumină sau spre beznă. Oare ce altceva să mai întreprindă el, pentru a pune capăt acestei sinucideri prelungite peste măsură, pentru a face să dispară din odaie mirosul ca de înmormântare al crengilor de brad?

— Când dormeai, l-ai chemat mereu. Aşa că m-am gândit... Fireşte, el merită asta pe deplin. Doar ţi-a salvat viaţa! zise Aloyzas trecând din nou la tonul său didactic, menit să-i dea curaj lui însuşi şi să-l ridice deasupra amorului propriu lezat, deasupra compătimirii – ce-i strivea spasmodic pieptul – compătimirea faţă de ea şi faţă de sine. Poate că şi-a riscat propria viaţă. Da, da, draga mea. Dacă nu era el, cine ştie unde ai fi fost tu acum. E de datoria ta, deci, să-i mulţumeşti, Liongina.

— Să-i mulţumesc?

Lanternele de poziţie de pe chipul Lionginei se stinseră. Adineaori fugea înspre ceva mâncând pământul, dar se oprise o clipă, îşi pironise ochii în adâncul său, în trupul plin de jurituri, în sufletul chinuit, torturat de dorinţe contradictorii. Să-l mai văd măcar o singură dată... Viu şi nevătămat. Să-l aud pronunţându-mi caraghios numele r Lon-gina. Să mă lipesc de el tare, tare de tot, astfel ca nimeni să nu mă poată desprinde. Nimeni! Ei bine, da, sunt o ticăloasă... sunt îngrozitoare! Hei, oameni buni, puteţi să mă azvârliţi la lada de gunoi, ca pe un stârv de pisică! Aloyzas e nobil şi e bun. Prea bun cu mine...

— Aş vrea să crăp... Mai bine aş crăpa...

După ce spuse asta cu un horcăit abia auzit, ea se prăvăli din nou undeva în gol – cărarea dreaptă s-a frânt brusc, pentru a o

proiecta, împreună cu Rafael, ba şi cu Tamaz în plus, într-o fântână. Într-o fântână fără fund. Stop! — strigă Rafael susţinând-o cu o mână, iar cu cealaltă prinzându-se de un trunchi firav de copac. S-a prins cu atâta putere, încât copăcelul s-a îndoit până la pământ, iar rizomul acestuia, neputând să reziste, a început să trosnească şi să iasă din sol. Plin de îngrijorare, Aloyzas pipăia fruntea Lionginei, apoi îi atinse cu palma şi gâtul. De unde a apărut aici Aloyzas? Îl privea cu ochi tulburi, cuprinşi de groază, ca şi cum văzuse furişându-se lângă ea un criminal. Da. El are să-l îmbrâncească binişor pe Rafael şi copăcelul nu va rezista…

— Totuşi, mă duc să-l chem. Aloyzas o porni încet spre uşă, aşteptând ca intenţia să-i fie încurajată sau, dimpotrivă, reprimată. Insă ea nu-l mai vedea – se lăsase în genunchi lângă şuviţa subţire de apă, alături de un cărăbuş sau de un altfel de gândac, ce lingea piatra umedă. Apa avea gust de ţurţure desprins direct din cer. Insecta îşi ridică elitrele, îşi mişcă aripioarele delicate şi supse din pământul abia umezit. Ah, dac-am putea avea şi noi aripi, ca gândacul acesta… ca păsările… ca -stelele…

Aloyzas era scuturat de frisoane. Îi era frig. Oare ce-o fi acolo? Nişte oameni se apropiau încetişor, câinii lătrau, torţele răspândeau scântei, nu se putea şti ce fel de ceremonie se petrece – înmormântare, nuntă sau altceva? înconjurat de o mulţime gălăgioasă, cu o înfăţişare de nerecunoscut, dătinându-se şi purtând în braţe o povară lipsită de formă, înainta Rafael.

— Luaţi-o de pe mine! M-mă sugrumă! Guram, salvează-mă! Acuma, n-naiba să vă ia, voi o să trebuiască să mă salvaţi pe mine! strigă Rafael şi cu ultimele puteri, izbucni în râs, aşezându-se direct pe pământ. Guram, trage-o de picioare. S-a zgâriat, s-a lovit, dar e v-vie… Că, uite, se bagă pe munte care şi cum i se năzare. Haide, luaţi-o odată de pe mine!

— Lăsaţi-l pe soţ… E soţul ei aici! Şi o mână energică, poate a administratoarei, îl trase pe Aloyzas în mijlocul cercului format.

Cu degete crispate, Aloyzas îşi frecă obrajii. Nu mai era nimeni în jur – nici oameni, nici câini. Nu era decât muntele, acelaşi masiv suspendat deasupra satului. Cum face un pas – matahala sinistră se burzuluieşte cabrându-se. Şuvoaie, ba calde, ba reci îi biciuiesc faţa – e răsuflarea înspăimântătoarei fiare. Apoi, pangolinul trage la repezeală pe nările lui toată

căldura, – un frig de gheaţă îi încleştează, într-o strânsoare, gâtlejul şi rămâne uimit că n-au încărunţit încă, acoperindu-se de promoroacă, tufele de trandafiri şi tulpinile merilor. Prins în cătuşele acestui ger năprasnic, Aloyzas nu-şi mai poate striga, acolo, sub botul pangolinului, toată revolta, toată ura. Monstrul devine din ce în ce mai mare, acoperă tot cerul. Nu mai e fiară, nu mai e munte – e forţa oarbă a Universului. Un rânjet enigmatic al haosului etern, transformat, pentru o clipă doar, în piatră, pământ şi vegetaţie mizeră. Când se va sătura să facă pe monstrul de piatră burzuluit, cabrat, – o să se prăbuşească cu zgomot, strivind acoperişurile şi merii. Dar ce-i asta? Încep să am şi eu vedenii ca Liongina? În faţa ochilor apăru Lionghina silindu-l pe Aloyzas să se urnească din loc.

Va trebui să mă duc să bat la uşă, se precipită el îndreptându-se spre geamul micii clădiri anexă, prin care pătrundea o lumină gălbuie. Acolo locuiesc Rafael şi Guram. Mult mai uşor i-ar fi fost să rostogolească, în sus pe povârnişul abrupt, un bolovan uriaş, modelat de torente, decât să bată la uşa aceea. Alta era acum cea mai fierbinte dorinţă a lui – să se dea cu capul^le pietroiul alb şi rotund de lângă gard, pe care ziua era atât de plăcut să şezi cu privirea aţintită asupra văii.

— Bună seara, ghenaţvale! Vocea prietenoasă îl făcu să tresară. De lângă peretele pavilionului se desprinse umbra unui om. O şapcă uriaşă şi un chip micuţ ca de veveriţă – aşa arăta cel ce se apropia. Reuşind să-i alunge teama, gândul lui Aloyzas îi sugeră: trebuie să fie călăuza aia mizerabilă a lor! Ah, mai bine ne-am fi prăbuşit atunci în prăpastie amândoi!

— Vă rog să mă iertaţi că, în puterea nopţii, vă salut cu bună seara. E-adevărat că soţia dumneavoastră s-a îmbolnăvit? Casa noastră e în celălalt capăt al satului! — şi îşi flutură mâna arătând undeva într-o parte şi în sus. Acolo se vedea licărind fie un foc, fie o steluţă, nu puteai desluşi ce anume e. Dar, fără a mai aştepta să i se răspundă, băiatul îl trase pe Aloyzas de mânecă.

— Nu-i nimic serios... Aloyzas nu era niciodată dispus să-şi împărtăşească necazurile unor străini, însă atingerea acestui om nu-l enerva deloc.

— Nu vă supăraţi pe mine, nu-i aşa? Vă duceam iar nişte prune. Tânărul avea în mână un săculeţ.

— Vasăzică tu... tu aduceai prunele? Aloyzas se clătină de

parcă l-ar fi izbit cineva cu o piatră.

— Nu vă faceţi griji, stimate. Bunicul meu… Mai are puţin şi împlineşte suta. El mi-a poruncit. Erau cât pe ce

— Mi-a zis – să-şi piardă viaţa, din pricina unui neghiob de şofer… Şi nimic altceva nu-i mai de preţ decât viaţa. Cât despre mine, nici nu mi-e greu să fac ce mi-a cerut. Aici la noi, cuvântul unui om mai în vârstă se respectă cu sfinţenie, ghenaţvale.

Aloyzas înghiţi nodul fierbinte din gât. Simţi deodată că îşi mişcă mai uşor picioarele. Nimic altceva nu-i mai de preţ decât viaţa? Viaţa ei?

Geamul galben era chiar alături.

Tăceau amândoi, de parcă în odaie ar fi plutit, într-adevăr, miros de crengi de brad şi de luminări de ceară aprinse. Se aşezară foarte incomod – la căpătâiul şi la picioarele patului, unul în faţa celuilalt. Alb ca varul, Aloyzas şedea ţinându-şi spatele foarte drept, ochelarii negri te împiedicau să-ţudai seama de adevărata lui stare de spirit – supunere în faţa inevitabilului şi dezgust faţă de orice, inclusiv faţă de propria persoană. Rafael se tolănise în fotoliu, cu picioarele crăcănate, – oboseala se făcea simţită şi acum. Capul i se lăsa mereu într-o parte, ca şi cum omul era gata să adoarmă şi să se rostogolească pe duşumea şi, cu toate acestea, zâmbetul vag şi inofensiv care-i flutura pe buzele uşor umflate era triumfător. Deşi spontan, zâmbetul era şi justificativ şi provocator, totodată. Glas plăcut, o cicatrice dizgraţioasă pe obraz, iar acum, iată, şi acest mic zâmbet de cuceritor sau de campion… Destinul se amuză, dându-i mereu prilejul să iasă în evidenţă faţă de toţi ceilalţi, gândi Aloyzas. De parcă nu s-ar fi născut să-şi trăiască propria existenţă, ci să tortureze şi să dezorganizeze existenţa altora. Dar, de fapt, ce reprezintă în realitate, mă rog, existenţa aceasta a lui? Dar a ta? O parte din existenţa lui Aloyzas – dacă nu chiar întreaga lui existenţă – depindea, în momentul de faţă, de aceste buze groase şi crăpate, de micul lor zâmbet stupid, care era când provocare, când justificare.

— Vă rugăm să ne iertaţi că nu vă lăsăm în pace să vă odihniţi. V-am invitat aici la rugămintea Lionginei, rosti el în silă, deşi mai spusese asta dincolo, în clădirea anexă şi pe drum, când se îndreptau încoace. Nu ştia nici el de ce se ascunde în spatele numelui ei. Căci acum ea avea mintea întunecată. Nu putea răspunde de faptele sale. Aşa încât, consecinţele venirii

lui Rafael aici cădeau doar pe capul lui.

— Da, da, înţeleg, mormăi Rafael. Îl enervau întrucâtva şi fraza rostită şi situaţia echivocă în care se afla el însuşi.

— Cine-i aici... cine? se desluşi o şoaptă de parcă cineva s-ar fi apropiat încetişor, în vârful picioarelor şi, ţinându-şi mâna la ochi, ar fi încercat să distingă un mic punct, undeva, într-o scânteietoare depărtare.

Rafael îşi schimbă poziţia, dar tăcu, neînţelegând lituaniana. Aşa că fu nevoit Aloyzas să vorbească:

— Avem un musafir, draga mea, Rafael. S-a abătut pe-aici ca să afle cum te mai simţi.

— Da, da, sunt aici, spuse Rafael dregându-şi glasul şi, brusc, se simţi atât de stânjenit, ca şi cum venise nechemat.

— Ai venit? Ai venit în sfârşit? Cât de mult te-am aşteptat. N-ai să mai pleci? N-ai să mă părăseşti?

Pe Aloyzas şoapta ei îl ignora complet – sau, mai exact, deşi nu considera prezenţa lui o piedică – socotea că, pur şi simplu, el e ca şi cum n-ar exista.

— El e aici... aici... iar tu spuneai... că o să mă arunce, ca pe o cârpă... spuneai...

— Liongina discuta despre vestea îmbucurătoare cu un interlocutor invizibil, poate chiar cu umbra, apărută pentru câteva clipe, a lui Aloyzas, şi contesta nişte idei imaginare ale acestuia.

— Ai venit... tu ai venit – şi din nou întreaga ei gingăşie se revărsă asupra lui Rafael.

Şoptea mijindu-şi ochii, fără să facă nicio mişcare sub pătură, dar bucuria de a-l recunoaşte nu era o continuare a delirului. Şi fără să-l vadă, simţea prezenţa lui Rafael. După miros, după respiraţie, după cuvintele incoerente ale omului care nimerise într-o cursă. Şi încă după aroma abia simţită de vin ce răzbătea printre diversele mirosuri de medicamente.

— Totul o să fie bine. Cu o mână tremurătoare Rafael mângâie pătura, fără a cuteza să se atingă de talpa, ce ieşea de sub ea, a piciorului Lionginei. Gestul trebuia să-i demonstreze – în primul rând lui – că nu îi e teamă de nimic.

— Da, da, agentul sanitar nu ne-a speriat prea tare, îl susţinu Aloyzas în mod cât se poate de concret, însă urmărind cu coada ochiului mina lui Rafael, care căuta să-şi atribuie numai şi numai sieşi dreptul – ce îi aparţine, de fapt, lui – de a o atinge pe

Liongina şi, ca răspuns, mângâie uşor pieptul bolnavei. Totul o să fie bine. Dar, în primul rând, se cuvine să vă mulţumim dumneavoastră, tovarăşe Huţuev.

— Numele de familie ţâşni aidoma unui peşte negru de adânc. Locul lui – nu era aici.

— N-nu, vă rog, n-nu e cazul! N-am făcut nimic deosebit… — se eschivă mărinimos şi, de aceea, cu o uşoară notă de bravadă, Rafael. Atitudinea aceasta însă îl ajută să devină mai degajat. Noi ne-am născut şi am crescut în munţi. Aşa că nu e prima oară că hoinărim pe sus. Dar ea, ea s-sărăcuţa, a suferit mult.

Ea. Orice întorsătură luau, atât discuţia cât şi gândurile celor doi bărbaţi, totul se oprea la ea. Ea! Plăpândă, ca un fir de păianjen bătut de vânt, dar puternică prin neînvinsa ei năzuinţă de a-şi atinge ţelul, un ţel care, poate, nici ei nu-i era cunoscut.

Când ochii lor se întâmiră încă o dată, pironiţi asupra ei, care respira egal, cu un calm ce părea aproape artificial, amândoi înţeleseră: sub stratul de zgură ce-i acoperă conştiinţa, mocneşte un foc puternic. Flacăra lui, peste care e presărat acum scrumul neputinţei fizice, brusc, are să izbucnească şi va preface în cenuşă consimţământul lor convenţional.

— Aloyzas! Bunul meu Aloyzas! îşi aduse ea aminte deodată de soţ, ca şi cum şi-ar fi revenit definitiv din delir, iar el păşi mai aproape. Să nu-l laşi să plece, te rog, da? Promite-mi că n-o să-l laşi.

— Rafael nu pleacă nicăieri. De astă dată nu mai avu curajul să pronunţe Huţuev. Şi se miră el însuşi că poate fi aproape recunoscător pentru această îndoielnică încredere a ei.

— Rafael! Ia-mă în braţe, Rafael… Strânge-mă cât mai tare, ca să nu-mi fie teamă… Iarăşi avea nevoie de Rafael, iarăşi glasul lui răzbătea prin beznă şi frig până la ea. Tare, ca să-mi trosnească oasele… Nu vreau în jos… Nu… Numai în sus… unde nu e nimic… nici aer… Rafael! Unde eşti, Rafael?

Rafael începu să se mişte în fotoliu, apoi se lăsă din nou pe spate. Surâsul victorios ce-i atinse doar în treacăt buzele dispăru imediat şi chipul i se crispa într-o grimasă de nemulţumire.

— Sunt aici… aici. Suntem aici, şi eu şi t-tovarăşul Aloyzas, d-discutăm, se grăbi el să pună capăt viitoarelor ei efuziuni. Vorbea cu mare greutate, parcă mărturisea că furase ceva. În sătucul în care se născuse, nu era crimă mai îngrozitoare decât furtul. Dacă vreunul dintre localnici fura o papahâ *, ceilalţi

consăteni îi aduceau, unul după altul, papaha lor. Dacă fura un urcior – cărau, pe rând, cu toţii şi lăsau în faţa casei hoţului – urcioare...

— Da, da, discutăm. Aloyzas se temea să nu fie prins cu minciuna, deşi Liongina, peste care se revărsase valul tulbure al delirului, nu mai auzea nimic.

— Îi spuneam... Aşadar, ce anume vă spuneam? Şi Rafael îi aruncă o privire, sperând ca Aloyzas să-i vină în ajutor.

— Am impresia că dumneavoastră nu sunteţi gruzin, nu-i aşa? începu Aloyzas în silă, doar pentru a nu mai trebui să asculte tăcerea plină de încordare, semănând cu cu cea dinaintea exploziei unei bombe.

— E cu putinţă să nu vă fi povestit nimeni nimic despre mine? Rafael se învioră brusc, – simţea nevoia acută de a se regăsi pe sine şi, ciudat, acum glasul nu i se mai poticnea. M-am născut, am crescut şi mi-am făcut studiile în Gruzia. Sunt îndrăgostit de ţinutul acesta – de altfel, ar fi imposibil să nu fii îndrăgostit de el! — deşi în vinele mele nu curge prea mult sânge gruzin. Străbunicul era cerchez, trecuse de partea răzvrătiţilor lui Şamâl[14]. A lupta împotriva armatei ţariste. Compatrioţii mei reuşiseră să captureze atunci chiar şi un tun. Dar succesul nu i-a întovărăşit prea mult timp. Străbunicul meu a fost ucis. Şi din tot aulul[15] n-au rămas în viaţă decât doi copii, care se ascunseseră într-un desiş de arbuşti, – viitorul meu bunic şi o surioară a lui. Un ofiţer rus, care-i salvase pe amândoi de baionetele detaşamentului de represalii, i-a dus la Petersburg, şi i-a dat la şcoală. Bunicul s-a căsătorit cu o rusoaică, – a cărei mamă era gruzină – şi a plecat să lucreze în Gruzia. La rândul lui, tatăl meu, inginer de mină, s-a căsătorit cu o osetină, născută din sânge armean amestecat cu gruzin. Ah, sunt sigur că am reuşit să vă încurc de-a bine- lea, nu-i aşa?

Se încurcase şi el, adevărat, nu în arborele său genealogic – ci în timp şi spaţiu. Aşadar, iată situaţia: lumina electrică arde, el stă tolănit în fotoliu, miroase a vin, pe care l-a băut împreună cu Guram, iar coborâşul de pe munte, neînchipuit de greu, nu se mai isprăveşte. Il face să se clatine, gata-gata să se prăbuşească. Şi, mă rog, de ce s-a pornit el să arunce aici praf

---

14 Conducător (aprox. 1798—1871) al mişcării de eliberare a muntenilor din Daghestan şi Cecia, împotriva feudalilor autohtoni şi a politicii coloniale a guvernului Rusiei ţariste.

15* Sat, termen din Caucaz şi Asia Centrală.

în ochi, vrând să-l ducă cu zăhărelul pe lituanianul ăsta plin de ifose? Că doar nu furase nimic! Poate jura pe bunicu-său, de care e foarte mândru. A salvat un om, atât. Dacă nu chiar de la moarte, măcar de la o boală grea. Intr-adevăr, omul acesta – e o femeie care-i place. Şi încă îi place foarte mult. Dar, ia te uită, cui ar putea ea să nu-i placă? Părul ei bogat şi blond, pufuşorul mătăsos al sprâncene- lor... Glasul, care susură aidoma unui izvor, ce-şi face drum prin nisipul moale şi curat... Da, cărui bărbat ar putea ea să nu-i placă? Doar unuia în ale cărui vine ar curge, în loc de sânge... apă chioară. S-o poarte în braţe a fost greu. Ce vorbă – greu! Golgotă, nu altceva – calvar şi netulburată fericire. De aceea nimeni n-are să-i aducă papaha sa. N-o să primească nici măcar una singură. În celelalte aule, dacă cineva lua femeia altuia, i se tăia o mână sau i se ardeau ochii. În locul de baştină al străbunicului său, un aul de pe lângă cascada Nam- regi – acum au băgat-o într-o conductă ca să învârtă turbinele – oamenii aşezau în curtea tâlharului un munte de papaha sau de glugi...

Aloyzas asculta şi nu tocmai. Nu-i intrau deloc în cap niciun fel de fapte, de evenimente. Erau prea numeroase. La fel de numeroase ca pietrele aflate aici pretutindeni. Nu observa decât mândria, ce însoţea fiecare cu- vânt rostit de bărbatul acesta tânăr, talentat şi sigur de el. Şi, iată – femeia. Pe ea, chiar şi în delir prezenţa acestui om o linişteşte. Cutele de pe fruntea încruntată

i se netezesc, articulaţiile rigide i se destind, buzele i se dezmorţesc, de parcă întreaga ei fiinţă s-ar elibera pentru totdeauna de teamă şi nesiguranţă. În delirul ei, femeia îi face declaraţii de dragoste, în timp ce soţul legitim, urmărind toate acestea, e gata să-l implore să nu plece, ca şi cum, deîndată ce o să plece el, pe ei doi o să-i înghită abisul... Nebunie, îşi spunea Aloyzas în gând, doar că nu se ştie a cui: a ei, a lor, a amândurora, sau e o triplă nebunie? Şi, pe deasupra îl sâcâia o durere în spate de parcă cineva i-a înfipt acolo un foarfece, pe ca- re-l tot răsuceşte cu o mână nemiloasă, sfâşiindu-i rana.

De ce un foarfece? Pentru că, dacă era cuţit, durerea ar fi fost mai suportabilă. Gertruda avea, aruncat pe undeva printre catrafusele ei, un foarfece uriaş de croitorie. Maică-sa, răposata, făcea croitorie de plăcere – se vede că aşa ajunsese foarfecele la ea. De multă vreme nu-şi mai amintise de mama. Simţi

foarfecele împlântându-i-se şi mai adânc în came.

În liniştea odăii scârţâiau din vreme în vreme fotoliile şi se auzea respiraţia Lionginei. Când domoală, aproape regulată, când accelerată, precipitată, însoţită de gemete şi tresăriri spasmodice ale muşchilor. N-o mai interesa niciunul, nici celălalt, deoarece, preocupaţi de grijile lor, se izolaseră amândoi de ea. Rafael îşi privi ceasul şi Aloyzas îi urmă exemplul. De la începutul confruntării lor se scursese o jumătate de oră, dar, aşa cum se întâm- plă în vis, reperele precise relativ la timp rămăseseră insesizabile. Ducându-şi degetul la buze, Rafael schiţă un gest de avertizare că se retrage. Aloyzas nu se grăbi să-l reţină.

— Dacă va fi n-nevoie de ceva, eu... Noi, Guram şi cu mine... M-maşina e oricând la dispoziţia dumneavoastră'

Acum, Rafael nu-şi mai concentra atenţia asupra ochelarilor negri, cu străluciri posomorite, ai lui Aloyzas. N-o vedea decât pe ea, numai şi numai pe ea. Femeia visată, pe care soarta i-o aruncase în braţe, fără însă a-i îngădui să se atingă de ea. Li mai era încă încins de dogoare tot trupul de la fierbinţeala ei – nu va uita niciodată povara pe care-o purtase! — şi acum, să plece de aici fără a trage în piept, pentru ultima oară, parfumul părului ei? Nu, asta nu! Şi se ridică în picioare, apoi se aplecă deasupra Lionginei.

Ea începu imediat să se mişte, ca şi cum abia aşteptase să se întâmple asta, ca şi cum tot calmul ei nu fusese altceva decât un acoperământ subţire, mai subţire chiar decât cearceaful. Mâna îi ţâşni fulgerător de sub pătură şi se înfipse în părul lui Rafael. Nu-i dădea drumul, ŞI trăgea spre ea, încordându-şi toate puterile, nu atât ale trupului său istovit, cât mai ales ale sufletului răscolit de nelinişti şi care nu vroia să ţină seama de niciun fel de oprelişti sau raţiuni lucide. S-a înfipt în el ca atunci când se aplecase deasupra ei pe pragul acela de piatră, unde zăcea mai mult moartă decât vie, după ce se prăvălise de pe povârniş. Tot ca acolo îi trăgea şi acum spre ea capul, gâtul, umerii, aşa că el fu nevoit să se aplece şi mai jos, ca să n-o scoată goală pe jumătate din aşternut. Sângele
i se urcase la cap, în mica potcoavă de pe obraz se împotmolise o picătură de transpiraţie. Liongina nu-i dădu drumul până în clipa când fruntea lui îi atinse fruntea. Atunci îi lăsă liber părul, îi apucă mâna şi şi-o lipi de pieptul ei gol.

Aloyzas se trase brusc înapoi şi încremeni. Drept, solemn, ca şi cum aducea o jertfă în faţa unui altar, – adevărat, altarul era al unui zeu bizar, străin, de altă credinţă decât a sa. De sub rama rotundă a ochelarilor negri se rostogoli o lacrimă.

— D-dar linişteşte-te, te rog… Linişteşte-te, Lon-gina…

— Murmura abia auzit Rafael, şi în glasul sugrumat se amestecau laolaltă durerea aproape organică, dragostea pătimaşă şi ruşinea. Soţia dumneavoastră e b-bolnavă. Nu e vina ei… asta e din cauza b-bolii! spunea el cu glas răguşit, bâlbâindu-se tot mai tare şi pierzând speranţa că s-ar putea elibera fără ajutorul cuiva din afară, sau că s-ar putea dezvinovăţi măcar în vreun fel oarecare.

Totul dură o veşnicie – strania lor îmbrăţişare şi privirea Lionginei aţintită asupra lui Aloyzas. Oare când avea să se sfârşească vrăjitoria asta? Ce caută privirea ei lugubră, ce se căzneşte ea să descopere pe chipul lui devenit mască împietrită?

Aloyzas îşi şterse cu degetul mare lacrima ce i se prelingea pe obraz şi încremeni din nou.

— Aş vrea să crăp… Ar trebui să crăp! Din nou licări, pentru o clipă, mâna albă a Lionginei, care, de astă dată, îndepărta de lângă ea capul lui Rafael, ca pe o piatră. Puzderie de pietre se rostogoliseră gata s-o strivească, şi iată că pe una dintre acestea, ea a avut tăria s-o dea la o parte. Acum ochii îi ardeau cu flăcări reci, izvorâte din nişte adâncuri în care nu mai era nimic înspăimântător.

— Ea… Cred că şi-a ieşit din minţi! E n-nebună! în- găima sufocat Rafael, retrăgându-se de lângă pat.

Îi era ruşine să-şi ridice capul, să-şi îndrepte umerii. Nu se pricepea să adopte o atitudine de vinovat – ar fi preferat să lupte cu un duşman adevărat, decât să implore îndurare, după ce fusese învins. Căci, simţea, chiar dacă nu înţelegea de ce, din ce cauză, simţea că pierduse. Da, aşa a fost: a vrut, a avut chef să se facă remarcat de femeia aceasta şi s-a purtat cu ea întocmai ca un atlet, un săritor în faţa ştachetei – s-a grozăvit în fel şi chip, şi-a etalat, în văzul tuturor, graţia şi curajul, s-a străduit să-i apară într-o lumină cât mai favorabilă. Exact, dar pe munte, acolo, s-a purtat de la început până la sfârşit ireproşabil! În fond, nu-i aşa? Femeia, ea a fost cea care s-a simţit foarte atrasă de el, se lipea toată, îl implora să n-o lase din braţe, deşi

el, atingându-i sânii, simţea cum îi clocoteşte sângele în vine – şi tot astfel o să-l simtă clocotind, ori de câte ori îşi va aminti de acele gheţuri şi văpăi – însă Rafael bănuia instinctiv că dezlănţuirea pătimaşă a femeii nu era îndreptată spre fondul său masculin, ci viza altceva, ceva ce nu avea legătură cu niciun bărbat, sau dacă avea, totuşi, vreo legătură indirectă, aceasta se făcea prin lanţuri ameninţătoare, care nu puteau fi sfărâmate decât dacă se ajungea undeva sus, pe nişte culmi înalte, mult prea înalte pentru a-i sta în putere omului să le învingă.

— Sper… că nu mai e nevoie de mine.

El se întoarse şi ieşi grăbit din odaie.

Pe Liongina o trezi soarele. De astă dată, trezirea în plină zi nu mai semăna cu acele străfulgerări de lumină, răzbind cu greu prin ceaţa deasă. Totuşi, Aloyzas nu observase nicio schimbare. Stătea posomorit, cu faţa întoarsă spre pat, şi îşi ţinea coatele pe masă, spnjinindu-şi astfel umerii răpuşi de oboseală, pleoştiţi.

Auzind că buzele ei şoptesc ceva, el se precipită.

— Să-l chem pe agentul sanitar? îndată, îndată! Şi sări în picioare pentru a-şi alunga amorţeala.

Liongina întoarse capul şi privi în urma lui. La fel ca atunci, în culoarul vagonului, pe spatele lui Aloyzas se căsca o rană deschisă. Pe care nu i-o făcuse mâna altcuiva – ci mâna ei.

— Nu pleca, îl rugă ea cu o voce lucidă, însă abia auzită, stinsă.

Era vocea unui om bolnav. Şi mâinile, şi pieptul erau ale unui om bolnav. În vocea şi în trupul ei muriseră atâtea… jj

— Aloyzas, sunt eu… Mă mai recunoşti?

Auzindu-i vocea, şi văzând, în locul ochilor, petele acelea tulburi, i se strânse inima.

— Eu… eu… îndată.

Aloyzas îşi scoase ochelarii fumurii şi se apropie.

Partea a doua

DRAMATICĂ

NTRĂ, ÎŞI SCOATE şi îşi atirnă în cuier pălăria şi paltonul, aruncă o privire de jur împrejur, dacă nu cumva e o dungă galbenă pe podea, nu e, şi nici nu poate fi, decât dacă doar, în graba de dimineaţă, ar fi lăsat el singur lumina aprinsă la baie; îşi descalţă pantofii, apoi cu degetele piciorului caută, pe pipăite, unul din papucii de casă, şi agăţându-l, şi-l încalţă, îl descoperă în acelaşi fel şi pe cel de-al doilea, îşi freacă puţin

mâinile – palmele îi sunt uscate şi pielea, încălzită prin frecare, trosneşte uşor. Ei, ce facem, lucrăm puţin? Zăboveşte o clipă, ca şi cum cineva ar trebui să-şi exprime acordul faţă de intenţia sa, dar, aşa cum de altfel spera şi el, în toată casa – nici ţipenie; şi-atunci, mijindu-şi ochii, începe să-şi plimbe mâna pe suprafaţa peretelui – lumina îl orbeşte, păi, bineînţeles, pe scară e întuneric, becul s-a ars acum trei zile, ar trebui schimbat, şi gândul acesta sâcâitor îl indispune – asta mai lipsea! să se preocupe acum şi de toate nimicurile vieţii cotidiene! Apucă servieta, îşi îndreaptă spatele, îşi desface bine de tot umerii şi trăgând adânc în plămâni aerul cald, uscat din pricina radiatoarelor caloriferului, răsuceşte, cu un ţăcănit, comutatorul din camera care e şi birou şi dormitor în acelaşi timp. Ba, pe deasupra, ai putea primi aici şi câte-un musafir, dacă, pe neaşteptate, şi-ar face apariţia vreunul. Ei bine, şi-acum să lucrăm puţin, să ne dăm chiar osteneala să muncim din răsputeri! Nimeni nu aprobă, nimeni nu se-mpotri- veşte – asta ne şi trebuie – tam-tararam, tararam-tam- tam! — îşi lasă servieta jos, lângă biroul care seamănă cu o cămilă încărcată de poveri, ce stă în genunchi dor- mitând – şi într-o parte şi în cealaltă, teancuri de cărţi, iar la mijloc o claie lăsată pe o coastă, că te şi miri cum de nu se dărâmă: mape, reviste, broşuri, hârtie de scris. Ce bine e să stai aşa, lângă masa de lucru, să-ţi laşi în voie mâinile să se încălzească tot mai tare şi să ştii că acuşi o să-ţi abandonezi trupul în îmbrăţişarea fotoliului comod şi-apoi toată seara n-o să-ţi mai scoţi capul dintre hârtii, orice s-ar întâmpla, de-ar fi să se despice în două şi cerul bântuit de tunete. De altfel, nici vorbă de tunete

— Pe stradă e o dezgustătoare burniţă de toamnă, – cu atât mai bine, nimeni n-o să te deranjeze. Nu au cum să te ameninţe nici alte daruri oferite de natură – fel de fel de inundaţii, cutremure, uragane – e chiar plăcut să constaţi că Ţările Baltice sunt într-o zonă cu climă temperată, adevărat, nu strica să fi fost mai puţină umezeală. *„Umiditate relativă nouăzeci şi şase la sută“* – de azi dimineaţă îi răsună în urechi vocea crainicului de la emisiunea „Ultimele ştiri”. Se întinde fără grabă să coboare storul de la fereastră. În dreptul uşii de la intrare se aud zgomote de paşi: chipul i se lungeşte în aşteptare. Slavă domnului, s-au îndepărtat în grabă, deci n-o să vină nimeni, n-o să facă murdărie, n-o să-i risipească în discuţii sterile cheful de

lucru: e-atâta timp de când n-a mai chemat pe nimeni şi nici el nu s-a dus nicăieri, tocmai pentru a nu se împotmoli în diferite fleacuri obositoare şi inutile. Păşeşte cu hotărâre ridicându-şi cât mai sus picioarele de pe podea, şi se îndreaptă spre dulapul din perete: înainte de a le fi atins, uşile acestuia se deschid larg şi parfumul de lăcrămioare, cu care sunt impregnate toaletele soţiei, îl izbeşte în obraz – unda mirositoare ţâş- neşte cu putere scoţându-l din minţi! Dacă-l mai miroşi mult o să te înduioşezi şi o să-ţi piară cu totul pofta de lucru, aşa cum păţeşti mereu de la o vreme încoace. Şi, mă rog, pe unde umblă dumneaei haimana până la ora asta? Rătăceşte fără rost prin vânt şi prin băltoace, sub cerul ăsta greu de nori... Şi, cu mare precauţie, ca şi cum mirosul ar avea mâini ca să-l înhaţe şi să nu-i mai dea drumul, el pescuieşte din dulap un umeraş de lemn pe care-şi atirnă cu grijă costumul îmbibat de fumul tutunului – toţi cei de la catedră pufăie, – e oribil. Reuşeşte cu multă dibăcie să-şi bage umeraşul tocmai în fundul dulapului, cât mai adânc în grămada de haine, aşaaa. Acum totul o să duhnească a tutun, adio, lăcrămioare, cu atât mai mult cu cât nici nu sunt franţuzeşti ci din cele fabricate la Riga. Mai trebuie doar să-şi tragă pe el pantalonii săi strimţi, gen sport, să se bage în pulovărul gros lucrat de mână, să-şi spele cu multă apă şi săpun mâir. Ile, şi după aceea – tam-tararam, tararam-tam-tam!

Şi Aloyzas Hubertavicius – da, fireşte, despre el este vorba – căci cine altul s-ar mai fi pregătit atât de temeinic să se aşeze la lucru? — îşi dezmorţeşte degetele. Trosnetul articulaţiilor – pare o promisiune că tot ceea ce şi-a propus să facă în seara aceasta, se va realiza. Insă, când omul are de gând să mute şi munţii din loc, se cuvine să stea câteva clipe să mediteze în linişte, să piară din preajma lui – aidoma unor bucăţele de gheaţă ce s-au topit la mal, s-au desprins şi, purtate de ape, au pornit să plutească departe, cât mai departe, – toate chipurile oamenilor străini, toate frazele şi zâmbetele. De cele absolut întâmplătoare care l-au sâcâit pe stradă sau în autobuz s-a şi descotorosit deja în timp ce urca scările. Acum, hai, să-i dăm un brinci şi fizionomiei şefului de catedră P.: laţe de păr căzute pe frunte, ochi cu neputinţă de văzut – în totul o mutră de căţeluş flocos. Monden şi comod – debitezi nimicuri oficiale fără să te temi că, pe neaşteptate, ai putea întâlni privirea atotînţelegătoare a unui om cumsecade. Chipul colegului D., nu e, de fapt, un chip, ci pur

şi simplu un fier de călcat încins la maximum – radiază fie de căldura alcoolului dat pe gât, fie incitat de vreo noutate scabroasă, ba uneori, dacă nu izbuteşti să te faci nevăzut la vreme, te zăpăceşte cu amândouă deodată. Insă cel mai insistent este colegul N., mai exact fostul coleg. Cum te-a prins pe stradă, te-a şi apucat de reverele paltonului. Se uită la tine şi imediat aruncă o privire undeva pe-alături, la tine şi iarăşi urmăreşte din ochi vreun trecător, iar în tot timpul acesta nici gând să dea drumul reverelor tale! La început ţi se pare doar caraghios, pe urmă te enervezi de-a binelea, şi totuşi, uite, oricât ar părea de ciudat, de N. Nu râde nimeni niciodată. Unii îl stimează, nu se ştie de ce, alţii, în mod inexplicabil, se cam tem de el, deşi N. Se numără printre ultragiaţi. Mereu nu-şi vede capul de treburi, – nu de ale lui, ale altora – şi e într-o permanentă agitaţie: ba

ii face rost cuiva de ceva, ba sare să ia apărarea altcuiva. Ceea ce, insă, nu-mi este clar deloc e altceva: ce tot vroia să obţină de la mine!

iii — Şi, nemulţumit, Aloyzas face o strâmbătură. A tot pălăvrăgit de una de alta, şi, la un moment dat, brusc, a pomenit numele prorectorului Eu- geuijaus E. Adevărat, n-a spus nimic concret, doar aşa, ceva foarte pe departe şi, discutând pe ocolite, mă rog, într-un fel asemănător cu adierea uşoară a vântului, ce nu izbuteşte decât să încreţească aproape imperceptibil suprafaţa unei ape. Chipurile, nu tot ce străluceşte – e aur curat... Căci dacă ai scormoni puţin pe dedesubt... Siop, scumpule, gata, nu-mi pasă cine eşti sau cine sunt ceilalţi de-o teapă cu tine! N-aveţi decât să scormoniţi dedesubturile oricui poftiţi, dar în niciun caz ale lui Eugeni jaus, de el să nu vă atingeţi, pentru voi el este prorectorul – iar pentru mine, Aloyzas Hubertavicius, este în plus şi Genius şi, aş putea spune că mi-e prieten, amic dacă nu ne-am întâlni atât de rar. Insă, mă rog, e ceva normal, doar n-o să te apuci să-l baţi la cap pe reprezentantul conducerii! Nu? Fără a mai aştepta riposta cuvenită, colegul N. A luat-o din loc. Să sperăm că a fost prima şi ultima dată când a abordat astfel de discuţii... În schimb, iat-o, de pildă, pe colega C. — are o mutrişoară plăcută, îngrijită, de pisicuţă, şi în ochişorii albaştri nici urmă de falsă blândeţe sau şiretenie vulgară; cu toate acestea, nu-i bine să ai prea multă încredere nici în ea, căci, oricum, e femeie. De

s-ar ţine doar de dizertaţia ei, mai treacă- meargă, dar nu – ea mai scrie uneori şi poezioare! Ei, gata, ajunge cât ţi-ai bârfit colegii, lasă-i să trăiască aşa cum sunt, că altfel o să ţi se facă lehamite de tine însuţi înainte de a te aşeza în faţa colii albe de hârtie, fără să poţi avansa, a câta oară? nici măcar cu un rând. Da, de la excursia eşuată şi atât de stupidă, care m-a plictisit de moarte, excursia aceea pe munte, au trecut şapte ani, or cartea o începusem cu mult înainte. Ei, asta-i, n-a existat nicio excursie, – tam-tararam, tararam-tam-tam! — şi chiar de-ar fi existat n-a mai rămas nici urmă din ea, aşa că, fă bine şi scoateţi-o din cap, cum ai scoate praful dintr-un covor dus afară în curte şi scuturat cu bătătorul.

Cu înfăţişarea sa îngrijită şi viguroasă, aceeaşi de acum şapte ani – umerii foarte drepţi, semănând cu coperta rigidă a unei cărţi deschise, capul prelung, puţin dat pe spate şi bărbia repezită înainte, – Aloyzas se îndreaptă plin de fermitate spre biroul care nu întotdeauna se aseamănă cu o cămilă. Uneori – pare o mică movilă, un mormânt supraîncărcat cu coroane de flori veştede. Ezită să se aşeze pe scaun, însă nu imaginea stăruitoare ce-l transportă, pentru o clipă, în orăşelul îndepărtat, la cimitirul în care odihnesc rămăşiţele pământeşti ale tatălui său îl reţine, ci altceva; da, să aprinzi lampa de birou şi să-ţi rezemi coatele de tăblia mesei de scris nu e un lucru chiar atât de simplu. În loc să dea la o parte, prin- tr-o mişcare decisă, mormanele îngrămădite acolo, Aloyzas scoate din servieta sa umflată o nouă porţie din producţia de hârtie. A avut noroc. A găsit la papetărie un bloc de cartotecă. Da, acuşi o să transcrie totul pe fişe şi o să arunce la coş petecele de hârtie îngălbenită. Albul imaculat al cartonaşelor tari, neatinse încă de degetele nimănui, îi dă curaj şi mâna i se întinde automat spre stilou. Cu buzele subţiri strâns lipite, cu sprincenele blonde încruntate, e gata să păşească în acele spaţii în care nu stăruie mirosul de transpiraţie al trupurilor omeneşti şi nici nu mocnesc senzaţiile apăsătoare ce ar putea aminti de ele. Briciul ascuţit al raţiunii a retezat tot ceea ce nu prezenta importanţă; acum pluteşti în imponderabilitate, în faţa ta e doar fericirea deplină şi puritatea esteticii. Păcat că fişele sunt atât de mici… nu-ţi permit să te des- făşori. Dacă şi-ar vedea chipul reflectat în geamul dulapului de bibliotecă, i-ar atrage atenţia lipsa obişnuitului zâmbet strâmb din colţul buzelor, această zeflemea îndreptată asupra

stupidităţii întregii omeniri – şi chiar împotriva lui însuşi. A dispărut, s-a făcut nevăzută zeflemeaua, de parc-ar fi astupat-o cineva cu chit, dar Aloyzas nu mai vede nimic acum. Liongina n-a înţeles niciodată că surâsul acesta dispreţuitor îl terorizează şi pe el, nu numai pe ea, cum îşi închipuie. Dar nu grimasa de nemulţumire alungă umbra Lionginei ci toba bubuitoare: tam-tararam, tararam-tam-tam! Bine că nu-i ea aici. E bine? Peniţa zgârie hârtia grosolană, aţoasă. Şi doar îi promisese c-o să-i facă rost, de la agenţia ei, de hârtie netedă, lucioasă, eh, parcă te poţi bizui pe ea? Peniţa zgârie, stropii de cerneală sar în toate părţile, degetele i s-au învineţit ca la copii când culeg afine. Ciudat, el n-a fost niciodată la cules de fructe, cu toate că locuiau chiar în marginea pădurii. Fructe culegea mama…

Nu-i prea plăcea mamei să se ocupe de treaba asta, întotdeauna căuta să scape în vreun fel. Poate pentru că, având vederea slabă, în coşuleţ nimereau odată cu fructele şi o mulţime de gunoaie. Sau poate pentru că îi tremurau degetele – parcă-i uşor să pipăi cu astfel de degete obiectele mici, ca de pildă, acul, nasturii? Şi, bineînţeles, boabele fructelor. Desluşeşti roşiii lor aprins chiar sub nasul tău, dar nu poţi nici în ruptul capului să le apuci. Aşa că ei, copiii, ori de câte ori vroiau fructe, aduceau oglinda şi o aşezau în faţa mamei, silind-o să-şi privească chipul: părul vâlvoi, ochii umflaţi… Dacă n-o convingeau nici în felul acesta, îi cântau încetişor cântecelul pe care, cu o seară în urmă, îl cântase ea, răcnind cât o ţinea gura, în tufişurile de pe malul râului. De obicei cân- tecelul i-l fredona, cu glasul ei sonor, Gertruda – toţi ceilalţi membri ai familiei se ruşinau de mama mahmură după beţie, vorbeau cu glas scăzut de parcă se simţeau ei înşişi vinovaţi de ceva. Amintindu-şi de cele petrecute în ajun şi copleşită de groază, mama se năpustea să facă orice fel de muncă – cu cât erau mai multe de făcut, cu atât mai bine! — iar pe furiş trăgea mereu cu coada ochiului la Gertruda – îi iertase oare aceasta măcar o părticică din vină? Dacă în clipele acelea cineva dădea de înţeles că ar vrea nişte zmeură sau afine – mama în- hăţa îndată coşuleţul de nuiele şi o rupea la fugă în pădure, ca şi cum bunăstarea întregii familii nu depindea decât de coşuleţul acela de nuiele.

Când se întorcea acasă, o întâmpina Gertruda, care îndată ce punea stăpânire pe coşuleţul acoperit cu frunze de ferigă, nu-l mai lăsa din mâinile sale vânjoase. Feriga zbura cât colo sub

gard, iar mama, fără nicio clipă de răgaz, se năpustea la porcii care, înfometaţi, guiţau asurzitor.

— Hubertavicius-ii trebuiau să aibă o alimentaţie cu mare valoare calorică. Gertruda spăla fructele în câteva ape, turna peste ele lapte, le presăra cu zahăr şi punea cea dintâi farfurie plină ochi în faţa frăţiorului său preferat. Boabele fructelor nu mai miroseau a pădure, ci aveau mirosul mâinilor curate, cu unghiile îngrijit tăiate ale Gertrudei. Mâinile sterilizate ale sorei, buza ei supe- rioară – groasă şi elastică de parc-ar fi fost din cauciuc – l-au lipsit din cea mai fragedă copilărie de toate bucuriile vieţii: şi de aerul proaspăt, şi de seninul cerului, şi de soarele scânteietor, şi de fructele de pădure prinse pe ră- murelele lor încă pline ele rouă. Când îl lua cu ea să se plimbe prin pădure – în familie se spunea: ieşim să luăm aer curat, sau scoate copilul la aer curat! — ea, pur şi simplu, îşi paraliza fratele cu grija-i permanentă. N-avea voie copilul să se încălzească la soare nici în mai, nici în iunie. Păşea în silă, abia- târându-şi picioarele, cu o pălăriuţă de pai pe cap, trasă până deasupra sprâncenelor, dacă-i era ruşine să se ascundă sub umbrela pestriţă a sorei. Abia la începutul lunii iulie i se permitea, şi asta numai după nesfârşite rugăminţi din partea lui, să-şi scoată cămăşuţa pentru un sfert de ceas, la care se adăugau apoi zilnic, tot câte zece minute, ceea ce se chema „a face băi de soare“. În timpul plimbărilor Gertruda ducea răbdătoare coşul cu mâncare şi aromele plăcute, pe care acesta le răspândea, îl făceau pe micul trântor, obosit şi iritat, să se mai împace oarecum cu soarta sa. În loc să se aşeze fără grijă pe vreun bolovan acoperit cu muşchi, de pe care cerul părea a nu fi departe, Aloyzas trebuia să care cu el un scăunel pliant, scârţâitor şi cu picioarele strimbe, primit cândva în dar de tatăl său de la un învăţător, coleg de-al lui, moşier scăpătat. Totuşi, lui Aloyzas îi făcea plăcere să se înfrupte cu bunătăţile din coşul Gertrudei; soră-sa aştemea pe iarbă o faţă de masă înfloratăşi scrobită. Blinelele erau gustoase şi prinse, răsucite cu grijă pe furculiţă! Băieţii, adunaţi gloată împrejur, se prăpădeau de râs ori de câte ori vedeau faţa de masă şi scăunelul. Din pricina asta Gertruda se străduia să-i evite. Nu-i dădea mâna ca ea, elevă de liceu, cu sâni deja împliniţi, să se încaiere cu nişte huligani. Dar ştia să se răzbune pe cei mai obraznici folosind un procedeu aparte, bun mai degrabă pentru oameni în toată firea decât

pentru nişte copii. Punându-şi micul ceas de mână al mamei – mama nu-l purta niciodată – sora lui lua la rând toţi vecinii.

— Vai, Gertute, ce frumoasă te-ai făcut, ce mare ai crescut! o întâmpina binevoitoare gazda, îndreptându-şi spinarea de deasupra stratului pe care-l plivea şi freeându-şi mâinile murdare de pământ, acasă nimeni nu îndrăznea să-i spună nici Gertrute, nici Gerta – ci i se adresau rostindu-i numele întreg.

Gertruda făcea o reverenţă plină de politeţe în faţa tuşicii şi, cu o voce glacială, îşi relata plângerea, susţi- nându-şi-o cu argumente juridice, pasămite, alaltăieri la orele douăsprezece şi douăzeci – Gertruda se uita cu coada ochiului la micul ceas, ca şi cum acesta ar fi arătat şi acum aceeaşi oră, – Kazus sau Leonas al dumneavoastră a aruncat în fiul domnului Hubertavicius, învăţătorul, cu ghinde de anul trecut. Privirea aruncată pe micul cadran al ceasului o convingea definitiv pe tujică de adevărul acuzaţiei – căci se petrecuse doar nu aşa... oricând, ci fix la ora douăsprezece şi douăzeci de minute! Ştergându-şi apăsat buzele cu mâneca, femeia apuca mâna Gertrudei să i-o sărute, iar seara, bărbăţelul ei. Muncitor la fabrica de cherestea, îi ardea respectivului Leonas sau Kazus o papară numărul unu, astfel încât tânărul avea să ţină minte multă vreme ce înseamnă să deranjezi odrasla suferindă de plămâni a învăţătorului, atunci când aceasta foloseşte una din cuceririle civilizaţiei – scăunelul pliant. Din spusele tatălui rezulta că toţi Huberta- vicius-ii au suferit de plămâni, cu excepţia, firește, a mamei şi a Gertrudei, care, glumea posomorit tata, n-ar putea fi răpusă nici de microbii de pe planeta Marte. Pe bunica şi pe una dintre surorile tatălui oftica le băgase în mormânt încă de tinere, iar pe unul dintre fraţii lui – la anii maturităţii. Chiar şi tata expectorase ani în şir bacili Koch, iar Tautvydas, fratele mai mic al lui Aloyzas, tot din pricina acestora se ofilea. Pe Aloyzas boala nu pusese stăpânire, deşi toţi îi prevestiseră că va deveni tuberculos şi, în consecinţă, se purtau cu el de parcă ar fi fost deja bolnav. De salvat, l-a salvat Gertruda, sentimentul datoriei din ea, cunoaşterea regulilor de igienă, însă, nu-i mai puţin adevărat că ea a acoperit, totodată, cu o pânză cenuşie cerul copilăriei şi al tinereţii lui. Şi trebuie spus că, pânza aceasta dezgustătoare mai duhnea în plus şi a pucioasă. De aceea în conştiinţa lui Aloyzas oftica şi râia[16] se

16 In lb. rusă joc de cuvinte intraductibil — ceahotka (oftică) şi cesotka (rîie).

reuneau într-un tot unitar. E drept că râia le-a căzut pe cap mult mai târziu, în anii ocupaţiei nemţeşti Desigur, nu e exclus ca mirosul de pucioasă şi cearceafurile pătate cu alifie să fi reuşit să învingă nu numai râia ci, odată cu ea, şi rămăşiţele tuberculozei. Amintirile care-l năpădiseră erau penibil de înfricoşătoare şi, dezmeticindu-se, Aloyzas s-a mirat teribil cât de departe l-a putut duce pata de cerneală de pe degetul său. Nu-i a bună să faci astfel de digresiuni, nu-i a bună. Dacă o să tot deviezi astfel, n-o să-ţi mai termini cartea în vecii vecilor, tam-tararam, tararam-tam-tam!

Aruncând stiloul, Aloyzas întinde mâna după un creion. Poftim, sunt neascuţite! Şi Liongina asta, unde-o fi dispărut? Era demult timpul să fie acasă. Ea are obligaţia să ascută creioanele şi, la nevoie, să repare siguranţele electrice, sau să bată cuie unde e necesar. Da, se însurase cu o făptură smerită, friguroasă, cât se poate de modestă şi, ia te uită, ce de talente ascunse zăceau în ea! în orice caz, nici tu nu eşti un om lipsit total de calităţi. Poftim! Şi Aloyzas se adânceşte în descifrarea unui careu de cuvinte încrucişate pe care-l începuse ieri. Alaltăieri îl copiase dintr-o revistă. Ia, să vedem! Dar parcă poţi face o treabă serioasă cu creioanele astea?! Pătrăţel negru – pătrăţel alb – negru – alb – negru – negru – negru – alb – alb... Un trosnet – şi creionul se rupe. Aloyzas scoate din paharul de lemn un creion nou şi se chinuie îndelung să-l ascută cu lama. A şi transpirat până a izbutit să îndepărteze de pe bastonaşul din mijloc cămăşuţa lui de lemn. Vârful ascuţit al creionului se înfige ca o suliţă în construcţia fragilă şi pestriţă de pătrăţele: negru – alb – alb – negru... Se aude un bubuit, un vuiet din ce în ce mai puternic şi micile pătrăţele luminoase se umplu de întuneric – parcă a trecut un troleibuz pe strada cufundată în noapte – iată ce înseamnă pătrăţelele haşurate cu creionul. La rândul lor, celelalte, albe – înseamnă ploaie torenţială, un gol lugubru în jur, flori copleşite de deznădejde înflorind pe asfalt. Pătratul negru – e planeta care, printr-un miracol mai e locuită, e larma veselă a celor ce se întorc acasă, cel alb – necontenita aşteptare, urmele spălate de ploaie ale paşilor ei uşori. Negru – alb. Iarăşi alb? Au crescut năvalnic, s-au înălţat până la ■cer florile otrăvitoare, torţele rarelor troleibuze inundă cu jerbe de stropi tulpinile lor ţepoase. Namilele astea de un verde întunecat nu mai au loc pe asfalt şi se târăsc spre casele

oamenilor. Iată-le întinzându-se către ferestre, pretinzând să fie lăsate înăuntru – una din ramuri s-a şi furişat în odaie şi-l înţeapă în piept...

Ce pot să însemne toate astea – tam-tararam, tara- ram-tam-tam! — dacă nu jocul unei imaginaţii zbuciumate? Aloyzas mototoleşte foaia mâzgălită şi o aruncă la coş. Nimereşte alături! Se apleacă, făcând scaunul să scârţâie şi scotoceşte sub masă, – caută acolo ghemoto- cul de hârtie. Na, că am dat de dracu, am halucinaţii! îşi mângâie pieptul cu palma ca şi cum l-ar mai durea şi acum locul unde a simţit înţepătura. Ce moale, ce pufoasă e lâna. O jumătate de an a tot migălit Liongina până i-a tricotat pulovărul ăsta cu degetele ei care, istovite după ziua de muncă, refuzau s-o mai asculte. Aloyzas încearcă să se convingă că Lionginei nu i se poate întâmpla nimic rău. Căci, deşi vin rar, deşi trec la intervale mari de timp, troleibuzele mai circulă încă. Şi îndată ce se gândeşte la ea are impresia că o şi vede pe Liongina zâmbindu-i prin ploaie şi întuneric. Aşadar, a catadicsit totuşi? În sfârşit. Aloyzas îşi încleştează strâns buzele şi, întocmai ca odinioară la şcoală, îşi aşază mâinile pe masă. Ce, gata? A fost suficient să-şi strâmbe puţin gura într-un rictus şi te-ai şi topit de dragul ei, ca un biet prostănac ademenit de învelitoarea viu colorată a unei bomboane? Dar câţi nervi tociţi până acum? Cât timp preţios irosit într-o aşteptare absurdă? Iar lucrarea, din pricina asta, n-a avansat nici măcar cu un pas. Şi, treptat, îngrijorarea provocată de absenţa soţiei se transformă în supărare. Aloyzas îşi scoate ceasul de la mână şi îl fixează pe masă, chiar în faţa lui. Ca pe un corp delict.

După ce reţine cât e ora, se apleacă din nou deasupra teancului de hârtii, devenit sensibil mai subţire, datorită foilor întrebuinţate la dezlegarea cuvintelor încrucişate. Sfera gândirii pure e învăluită de o ceaţă groasă, cu neputinţă s-o străbaţi de unul singur şi având o astfel de greutate pe suflet. Când Liongina o să se strecoare acuşi în odaie şi o să înceapă să se gudure ca o pisică plouată, el n-o să-i adreseze niciun cuvânt – doar o să ciocănească cu unghia în gemuleţul ceasului de pe masă. Iar dacă ea îi va spune că a uitat, o să-i explice cu multă răbdare câte ore sunt într-o zi şi o noapte şi câte minute fac toate aceste ore la un loc. În treacăt fie spus, şi un minut este alcătuit la rândul său din şaizeci de secunde care, şi acestea se cuvine să le trăieşti, de la prima până la ultima. Învaţă

aritmetică, draga mea! Ah, aşteptarea asta i-a stricat toată seara, tocmai când era gata să se apuce de lucru, animat de cel mai deplin spirit de sacrificiu; s-a străduit să nu se enerveze nici din pricina întunericului de pe scară, nici din pricina parfumului de lăcrămioare exagerat de puternic din dulap, nici a creioanelor neascuţite. Şi rezultatul? Unde e rezultatul?

N-a avut parte decât de o mică bucurie, atunci când, rupând unul după altul creioanele de pe birou, completa pătrăţelele din careul cuvintelor încrucişate – fagurii aceia albi şi negri! Cât era de îngrijorat, cât a tremurat pentru ea uitând totul şi iertându-i totul – ce a fost. Ca şi ce va mai fi. Încet, cu vârful ascuţit al creionului, Aloyzas îşi apropie tot mai mult ceasul cu cureaua uzată şi cu cadranul său şters, abia vizibil. Ceasul ăsta are şi el foarte mulţi ani. La fel ca şi suferinţa lui. Când te izbeşti de o veche suferinţă, îţi dai seama că ar fi o prostie s-o retră- ieşti şi, oricât de plăcute ar fi unele clipe din viaţa ta, ele nu mai pot schimba absolut nimic.

Soneria. Prelungă, stridentă, îţi sfredeleşte urechile. Liongina? De obicei, ea îşi dă toată silinţa să se furişeze încet-încet, ca nu cumva să-l întrerupă de la lucrul lui la manuscris. Şi-atunci, ce-nseamnă asta? Aloyzas nu poate suporta zgomotele străine care-i poluează creierul. Cu un aer total absent, el arborează o mină severă, îşi ridică sus de tot elasticul pantalonilor sport şi, târându-şi agale picioarele, se îndreaptă spre uşa de la intrare. Stop! Niciun pas mai departe! Se imaginează pe sine îmbrăţişând-o în faţa uşii pe Liongina – udă din cap până în picioare, speriată, da-da, mai mult ca sigur că e speriată. Nu cumva au fugărit-o nişte derbedei? Cu un minut mai înainte s-ar fi repezit şi ar fi îmbrăţişat-o emoţionat, acum însă, face un efort, impunându-şi să deschidă uşa.

Foarte bine că nu s-a grăbit cu îmbrăţişările. Nu e Liongina, e o necunoscută care se năpusteşte înăuntru. Pare a nu fi femeie măritată ci o copilă, dar e masivă şi urâtă. Vizitatoarea are în mână o geantă sport şi e înfofolită până sub ochi într-o broboadă, de-ai zice că pe stradă scârţâie deja zăpada sub tălpi.

— O clipă! Sunteţi cumva de la deratizare? Atunci, să ştiţi că stăpâna nu este acasă. Nici stăpâna, nici şoarecii! Şi Aloyzas îi taie calea. Se simte foarte stânjenit – făi îi haină, fără cravată, în papuci.

— De unde până ur. De – şoareci? Ochii fetei, lipsiţi de

expresie, semănând cu nişte pietricele negre, neşlefuite, ciip; -3c de câteva ori.

— Ah, aşadar sunteţi de la gaze... Verificarea gazelor. Ascultaţi-mă bine, doar v-ara mai spus-o: stăpâna nu este acasă, iar eu...

Fără să ţină seamă de refuzul lui ferm de a o lăsa să pătrundă în apartament, vizitatoarea începe să-şi scoată broboada înfăşurată în jurul capului. De fapt, nu e o broboadă. Ci mai degrabă un şal nesfârşit de lung – pe care îl deapănă şi îl tot deapănă, aşa încât Aloyzas începe să se simtă penibil, ca şi cum, dintr-o clipă în alta, şalul acesta fără capăt l-ar putea prinde şi pe el în încâlcitura lui. În sfârţit iese la iveală un păr aspru şi tuns scurt, în scări.

O fi fost internată în vreun spital? Şi totuşi, tunsoarea asta masculină n-o sluţeşte câtuşi de puţin. O clipă îi trece chiar prin minte că, într-o altă conjunctură, fata ar putea arăta cu totul altfel, şi Aloyzas o priveşte bănuitor, cu şi mai multă suspiciune.

— Nu mă cunoaşteţi, tovarăşe Hubertavicius? Şi, totuşi, sunt una dintre studentele dumneavoastră. Adevărat, nu sunt chiar a dumneavoastră, pentru că nouă ne ţine prelegerile docentul M., dar el îmbolnăvindu-se, îi ţineţi locul înainte de sesiune – dumneavoastră. De aceea, poate, n-am avut încă timp să facem cunoştinţă. Ea îşi descheie scurta de blană sintetică. Pe Aloyzas îl izbeşte în nări un puternic miros de transpiraţie. Bluza fetei e acit de udă şi lipită de ea, încât sânii supli – par complet goi.

Aloyzas se trage brusc în lături din faţa trupului în- fierbântat al musafirei. Să se înşele el într-atât, încât să nu-şi mai recunoască studentele?! Deşi nu trecuse niciun minut de la apariţia acesteia, el avusese de câteva ori senzaţia că se află în mare încurcătură. Da, bineînţeles, aşa este, i-au băgat pe gât cu sila grupa sărmanului M., care a avut un accident de automobil, şi totuşi, ciudat, cum de n-a reţinut căpşorul acesta tuns scurt? O priveşte cu mare atenţie, şi îşi aminteşte ca prin ceaţă – da, exact, a mai întâlnit-o la facultate, dar de ce îşi etalează sânii aici, în faţa lui, ce speră să obţină?

În timpul acesta musafira nepoftită nu stă degeaba: îşi suflecă pantalonii sport complet deformaţi, îşi desface şireturile şi îşi descalţă bascheţii. Ia te uită, te pomeneşti că dacă înfăţişarea lui ar fi mai puţin severă şi-ar scoate chiar şi ciorapii de pe picioarele astea mari şi deloc feciorelnice, atât de mult îi place

să se abandoneze reveriilor. Are ciorapi de lână, roşii, împletiţi ca la ţară, iar tălpile – de fapt, nu tălpi, ci mai degrabă lopeţi, bune de scos pâinea din cuptor – stau bine înfipte în pământ. Aloyzas nu ştie dacă e bine sau e rău, dar, după toate probabilităţile, domnişoara are intenţia să rămână aici mai multă vreme.

— Îmi permiteţi?

Şi fără să aştepte invitaţia lui, pătrunde, în mers săltat, în odaie. Aloyzas continuă să stea încă în vestibul, ţinând în mână şalul, al cărui miros de transpiraţie îl enervează teribil. Oare când s-a pomenit cu el în mână? Musafira se trânteşte pe divan, de parcă nu s-ar afla pentru prima dată în casa aceasta, şi îşi pune picior peste picior. Observând că faţa gazdei devine tot mai palidă, ea se aşază puţin mai decent, dar nu-şi clinteşte genunchii din loc. Aloyzas îşi simte gura uscată: să fie oare din alea care?... A avut adesea prilejul să audă că pentru unele studente nu înseamnă mare lucru să-şi petreacă noaptea cu profesorul lor. Nu crezuse şi nici nu va crede pentru nimic în lume una ca asta.

— Te rog să te aşezi în altă parte. Da, da, în altă parte!

Glasul lui, puţin tremurat la început, se redresează imediat şi Aloyzas, cu un gest hotărât, îi arată fetei un scaun, dar chiar în clipa aceea şalul îi scapă din mână. Conştient fiind că e gazdă, el îl ridică de jos şi-l pune pe spătarul scaunului. Şalul însă alunecând de acolo, îl sileşte să se aplece din nou, astfel că sângele, năvălind cu putere, îi colorează obrajii. Ce lungă, ce nesfârşit de lungă şi incomodă chestie şi şalul ăsta! Nu-i de ajuns că a venit nechemată, acum, poftim, mai pierde-ţi vremea şi cu boarfele ei! îşi zice, simţind cum îi creşte furia, pentru că i-a fost ratată seara, chiar dacă şi alte multe seri, asemeni acesteia, se încheiaseră tot cu un gol. Mânios, mototoleşte şalul şi i-l aruncă posesoarei, iar aceasta, prinzându-l din zbor, şi-l pune pe genunchi.

— Aşază-te în altă parte... O să stai mai comod.

— Dar stau foarte comod şi aici. Sper că nu v-am deranjat, nu-i aşa? Poftim, ei nici nu-i pasă că profesorul e stânjenit şi nici prin gând nu-i trece cât de mult îl tulbură trupul ei tânăr şi viguros. După câte văd, aveţi un apartament cam micuţ

— Cum, cum?

— Am avut ocazia de curând să merg în vizită la unul dintre

colegii dumneavoastră. E un începător în comparaţie cu dumneavoastră, dar de trăit, trăieşte... Trei camere, de fapt, nu camere, adevărate saloane. Cămin din marmură albă. Covoare.

Încântarea din glasul ei scăzut e falsă. Pietricelele negre, inexpresive ale ochilor sunt la fel de nepăsătoare faţă de lux ca şi faţă de sărăcie.

— Ia, uitaţi-vă, se coşcoveşte tencuiala. Şi colo şi dincolo.

Atenţia dispersată a acestei domnişoare, ochii care scotocesc prin toată odaia, îl fac pe Aloyzas să nu se mai poată concentra şi, fără voie, începe şi el să-şi plimbe privirea de la un obiect la altul.

— Vai de mine, vedeţi acolo o bucată cât o balegă zdravănă de vacă? O să cadă! Drept pe masa dumneavoastră! E adevărat ce se spune, că scrieţi o carte?

— Iartă-mă, te rog. De fapt, ce doreşti dumneata? Aloyzas se stăpâneşte cu greu, simte că acuşi va începe să drăcuie. Nu încape îndoială că fata ţese în jurul lui un soi de pânză de păianjen din care, dacă n-o rupe imediat, îi va fi peste putinţă să se elibereze mai târziu.

— Nimic deosebit. Veneam într-un suflet de la antrenament şi când mă uit la geamul dumneavoastră – lumină. Cum să vă spun, eu sunt voleibalistă. N-aţi ştiut?

— Şi ţi se pare că ai ales momentul cel mai potrivit pentru o vizită. Nu-i aşa, colega? Aloyzas împunge cu degetul de câteva ori cadranul ceasului. E nepoliticos, fireşte, dar tipa merită să înghită hapul. Ceasul a încetat să mai fie un corp delict împotriva Lionginei, acum e un simplu obiect care indică ora.

— Vai, ce bestie mai e şi antrenorul ăsta al nostru. Ne pune să alergăm până ne trec toate năduşelile. Nu vedeţi? Miros a transpiraţie de la şapte poşte. Iar în sala de sport nu există duş. Şi din nou, în mod intenţionat, sau fără să-şi dea seama, îşi etalează sânii. Când să mai am timp să şi învăţ?

— Îmi pare rău pentru dumneata. Dar nu văd cu ce te pot ajuta?

— Aţi omis să-mi treceţi nota de la examenul de diferenţă.

— Iartă-mă, dumneata nu eşti cumva... Almon6... Al- mone J.? — în sfârşit, în memoria lui se lămureşte totul – şi numele şi prenumele, şi mâzgăleala îngrozitoare: în şapte fraze – şapte greşeli de ortografie. Da, acum e cât se poate de clar.

— Ţi-am pus un doi la lucrarea de control, am desenat, ca să

spun aşa, o lebădă. La ce altceva te mai referi?

— Tovarăşe profesor, haideţi să ne înţelegem în felul următor: dumneavoastră aţi omis, pur şi simplu, să-mi semnaţi carnetul de note. Şi fata îl asaltează nu numai cu glasul, ci şi cu tot trupul său masiv, impertinent, cu ochii săi imobili, lipsiţi de expresie.

— Nu înţeleg… Îţi baţi joc de mine?

— Nu zău, parcă ce vă costă? Mai ales că nici nu sunt o studentă din grupa dumneavoastră. Sunt doar o oarecare Almone. Umilinţa ei nu e prea sinceră, în schimb, fata e cât se poate de sinceră atunci când nu acordă nicio atenţie faptului că Aloyzas e înfuriat la culme. De altfel, colegul pe care dumneavoastră îl înlocuiţi, mi-ar fi semnat fără niciun fel de discuţie. Poftim, carnetul meu de note!

Aloyzas începe să răsfoiască în silă carnetul primit. Mototolit, cu colţurile îndoite, acesta duhneşte a sudoare de gladiator.

— În halul ăsta arată carnetul dumitale de note? Vai, colega, colega…

— Ce rost are să-mi ţineţi predici? Mai bine aruncaţi o privire asupra notelor mele!

— Numai cinci de sus până jos? Ba nu, uite şi un patru şi uite… E cu putinţă ca astea să fie, într-adevăr, notele dumitale? Aloyzas are senzaţia că a fost pur şi simplu tras pe sfoară. Ce s-a intâmplat cu perspicacitatea lui, cu flerul teribil, caracteristic oricărui profesor? înseamnă că e ceva ce nu sesizezi, ceva ce-ţi scapă.

— Doar nu vreţi să spuneţi că mi-am pus singură r. O- tele astea de cinci. Pe chipul lui Almone se iveşte un zâmbet vag, ce pare a nu-i aparţine – sinii îi tresaltă tot mai neastâmpăraţi, iar mirosul de transpiraţie devine din ce în ce mai pătrunzător. Vedeţi, şi dumneavoastră eraţi gata-gata să nedreptăţiţi o studentă sârguincioasă.

— În mod sigur carnetul acesta de note e al dumitale? Aloyzas aruncă o privire pe fotografie. Umerii de acolo sunt învăluiţi în păr bogat, ondulat – o adevărată claie.

Şi totuşi tunsoarea scurtă, şuviţele lipite pe frunte îi vin mai bine.

— Am fost nevoită să-l tund scurt. Cu laţele acelea lungi şi încâlcite îmi era ruşine să alerg pe teren. N-aveţi nicio îndoială, tovarăşe profesor, acolo sunt eu – eu în persoană! Semnaţi şi n-o să ne mai certăm.

— În ceea ce mă priveşte, eu nu mă cert deloc, dar nu examinez studenţi la domiciliu. Prezintă-te la catedră. Şi, în timp ce vorbea, continua să mediteze la părul ei. Spune-mi, nu-ţi pare rău?

— De ce să-mi pară? Ah, de părul frumos de acolo? Fireşte că-mi pare rău! Dar ce să-i faci? eşti nevoit să trăieşti nu aşa cum vrei, ci aşa cum trebuie.

— Eh, asta-i o generalizare mult prea sumbră…

— Nu-mi mai faceţi atâta morală, profesore. Spune- ţi-mi mai bine altceva: în ceea ce vă priveşte, dumneavoastră trăiţi aşa cum vreţi? în regulă, s-o lăsăm baltă. După câte-am înţeles, vreţi să-mi semnaţi carnetul la catedră, da?

— Numai dacă o să-mi răspunzi la întrebările puse.

— Şi chiar n-o să vă fie lene să-mi puneţi întrebări? De altfel, pot să vă spun că sunt unele persoane cărora le place noua mea pieptănătură, şi ea îşi netezi cu palmele mari, puternice, părul.

— Nu ţi se pare că batem apa-n piuă?

Aloyzas se ridică de pe scaun. Ea însă nici gând să se mişte.

— Şi perdelele, ce îngălbenite sunt… Să le vedeţi pe ale colegului dumneavoastră, începătorul acela, şi-a adus perdele din Franţa. Nu ştiu cum suportă soţia dumneavoastră asemenea perdele?!

— Lasă-i în pace şi pe colegul meu şi pe soţia mea. Şi. În genere, ajunge! Vizita a luat sfârşit! Aloyzas aproape că îşi strigă vorbele, şi accentele acestea stridente, străine vocii sale, îi sunt şi lui dezagreabile…

— Dar asta de aici ce e, tovarăşe profesor? Şi ochişorii fetei, în care nu-i nici urmă de teamă, privesc fix scoica aflată pe unul dintre rafturi, o scoică a cărei formă seamănă cu o pâlnie străveche pe gramofon, iar culoarea, de un trandafiriu delicat, e întocmai ca pielea unui prunc sau ca un boboc de plantă tropicală gata să se desfacă. Săltându-se de pe arcurile divanului, Almone sare în picioare şi, cu mâini dibace, înhaţă scoica exotică de pe raft.

— Auziţi? Vuieşte! — şi-o apropie de ureche şi se lipeşte toată de Aloyzas, ca să poată auzi şi el.

Ochii lui – şi, foarte aproape, alături, obrazul fierbinte, pielea cu pori dilataţi a fetei. Iar pupila-pietricică a prins viaţă, în întunericul ei s-au aprins scânteietoare luminiţe, izvorâte dintr-o clocotitoare bucurie lăuntrică. Acum mirosul de transpiraţie

care-i învăluie laolaltă pe amândoi i se pare chiar agreabil.

— Vuieşte! E o scoică tropicală adevărată! N-am văzut în viaţa mea aşa ceva. Aţi adus-o chiar dumneavoastră de departe, dintr-o călătorie peste mări?

— Da’ de unde! Eu? Nu. Atenţia ei avidă îi face plăcere, însă răspunsul său lipsit de vlagă nu-l satisface deloc. E un cadou! Mi l-a oferit un prieten.

Nu un prieten – o prietenă, rectifică el în gând. Şi, de fapt, nici prietenă nu era… Ci aşa… Eh, fleacuri. O cutiuţă goală de la medicamente, o amintire despre o boală de care ai suferit în copilărie. Atât!

— Nu vreţi să mi-o vindeţi mie, profesore? Degetele puternice, cu unghiile rupte, nu vor să dea drumul pradei.

Cred că nu-i zdravănă, îi trece prin minte lui Aloyzas, şi gândul acesta îi risipeşte mila de care se simţise cuprins mai înainte. Oare n-a avut parte niciodată în viaţa ei să vadă ceva mai frumos? S-ar cuveni, probabil, să-i pună un trei în carnet şi ducă-se învârtindu-se! Acum însă, după ce-a apucat să spună „nu“, e cu neputinţă să-şi schimbe hotărârea. Ei, să facă bine să tocească, să-nveţe pe dinafară şi să ştie materia ca pe „Tatăl nostru”! Acelaşi lucru i l-a spus şi ei.

— Nu, nici în ruptul capului, n-aveţi decât să tociţi dumneavoastră rugăciunile, vi se potriveşte mai bine.

— Mie?

Mama, sărmana, ea se ruga – singura din toată familia şi pentru toată familia. După ce se mânjea din cap până în picioare cu noroi, blestemându-se şi pe ea şi pe ceilalţi, după ce se tăvălea multă vreme în praful drumului, şi la propriu şi la figurat – odată a trântit-o cu adevărat o căruţă cu doi cai – rugăciunile înflăcărate, şi munca iar o puneau pe picioare. Tot aşa se întâmpla şi când se ridica de jos, cădea şi din nou se ridica, de parcă era alcătuită din fragilitatea ierbii şi duritatea fierului. Dar oricât de ciudat ar părea, Gertruda nu moştenise de la maică-sa decât duritatea fierului. Nici atunci când a trintit-o căruţa – a şchiopătat după aceea o jumătate de an! — nu s-a astâmpărat, a încercat mereu, la fel ca înainte, să-şi scuture de pe umeri jugul familial, dar pentru că de fiecare dată dădea greş, începea să se roage din nou cu înfocare şi să facă o mulţime de treburi.

— Sper să ne mai vedem!?

— Nu mă îndoiesc. Şi Aloyzas încuviinţă cu o mişcare a

capului, fără s-o privească.

— Sunteţi un om încăpăţânat. De ne-clin-tit. Sau, poate că, totuşi, v-aţi răzgândit? Se spune că ultima clipă… este cea hotărâtoare.

— Pentru dumneata… hotărâtoare a fost penultima.

Aloyzas ia din cuier scurta şi i-o îndeasă în braţe. Ar fi vrut să-i vâre, totodată, şi aerul îmbâcsit de transpiraţia ei, care invadase toată casa, numai s-o vadă că-şi ia tălpăşiţa.

Nu închide imediat uşa în urma vizitatoarei. Să se mai primenească puţin atmosfera.

În faţa uşii de la intrare Liongina zăboveşte puţin, vrea să-şi obişnuiască ochii cu întunericul – pe scări e beznă. Mai greu îi vine însă să-şi stăpânească respiraţia care-o sufocă şi tremurul buzelor. Tot drumul de la staţia de troleibuz şi până aici a urmărit-o un individ care-i propunea să se culce cu el, făgăduindu-i, în schimb, neobişnuite desfătări. Baticul i s-a lipit de părul ud, de pe impermeabil se scurg picături de apă direct pe podea. Alte picături se desprind de pe nas, rostogolindu-i-se pe obraji. Ciudat, oare de ce n-a strigat după ajutor? I-a fost teamă, dar nu poate spune că s-a speriat de moarte. Uf, Aloyzas tot n-a schimbat becul, deşi i-a promis s-o facă. Liongina încearcă să-şi alunge enervarea, înainte ca aceasta s-o cuprindă şi mai mult: ştii doar că pentru el orice clipă e preţioasă. Deşi cu greu, izbuteşte totuşi să desluşească prin întuneric butonul soneriei – dacă l-ar apăsa, Aloyzas i-ar deschide, chiar dacă ar face-o fără prea mare grabă. Nu. Mai bine să se descurce singură. Altfel o să-l audă bombănind-o că îl împiedică să se concentreze. O vreme,

Liongina se învârte pe lângă uşă, cum dumnezeu să găseşti cheile, când mâinile ţi se rup de greutatea sacoşei cu alimente, a plasei cu cartofi şi mere, a poşetei şi a topului de hârtie învelit în punga de polietilenă? Punga e pentru el, pentru Aloyzas. Îi place hârtia lucioasă, rezistentă.

în clipa când se aude pocnetul broaştei şi spatele ei se înfioară de scârţiitul uşii ce se deschide, pe nasul Lionginei nu se mai prelinge o picătură de ploaie – ci una de transpiraţie. Îşi trece peste prag sacoşele, intră, şi închide încetişor uşa în urma ei. Se străduie să nu scoată niciun foşnet, niciun fosăit – din cameră pătrunde în vestibul lumina lămpii de birou. În cercul de lumină verde deschis al veiozei – Aloyzas, cartea lui, speranţa şi

ţelul întregii lor vieţi. Încă de pe când se mai afla pe stradă, stătea la cozi, sau era în troleibuz, îşi imagina în răstimpuri această luminoasă aureolă şi, pentru o clipă, povara i se părea mai uşoară. El se întoarce spre ea cu scaun cu tot, fără însă a lăsa din mână creionul – şi umbra acestuia profilată pe perete pare o suliţă. Liongina îşi înclină puţin capul pentru ca ascuţişul cuprins de tremur al suliţei să nu i-l străpungă. Ţinându-şi respiraţia, ea se furişează în bucătărie. Căci pe Aloyzas chiar şi respiraţia ei l-ar putea deranja. Şi-apoi, şi ea are neapărată nevoie să-şi vină în fire, să tragă în piept o gură din aerul odăii, pentru a simţi că se află într-adevăr acasă, pentru a se obişnui cu ideea că e deja aici şi că din clipă în clipă i se poate striga cu reproş: pe unde umbli brambura, neruşinato? Câte din preţioasele idei zămislite în mintea mea le-ai omorât înainte de a se fi născut! Doar şi Aloyzas, cât de bine ştie ea lucrul acesta, trebuie şi el să se deprindă cu prezenţa ei, cu ea, care acum nu mai seamănă deloc cu cea care se îmbulzea în troleibuze şi lipăia prin ploaie, sau cu cea pe care o aşteptase el, ascultând cu încordare zgomotul sutelor de paşi ce se apropiau şi se îndepărtau mereu. Cât a fost ziulica de lungă s-a îmbrâncit printre oameni, coate străine i-au atins îmbrăcămintea, mâinile, ba chiar şi gândurile – nu mai ştie nici ea singură ce anume s-a păstrat în ea din ce îi aparţine şi ce anume e străin, împrumutat? Uneori, când privirile li se întâlnesc, ei i se pare că a lui o străpunge, trece prin ea, ca şi cum Liongina cea reală i-ar zâmbi de altundeva, aflându-se în urma ei, în spatele celei intrate pe uşă. În zadar cauţi, dragul meu, nu există altă Liongina, însă atunci când mă întorc acasă, arăt, pur şi simplu, într-un hal fără hal. Sunt aşa de obosită, că până şi părul îl simt apâsându-mă ca o povară. Uite, dacă i-ai povesti asta cuiva, nici nu te-ar crede, decât poate doar dacă ar fi psihiatru. Dar la unul din ăştia mi-e şi groază să mă gândesc! Extenuare excesivă şi abrutizare

— Mai mult de-atât n-ar putea descoperi nici medicul. Ba nu-i adevărat, câte ceva, foarte puţin, tot mi-a mai rămas. Pentru că acolo, pe stradă, un necunoscut a încercat să intre în vorbă cu mine. S-a ţinut scai după mine. Iar pe ea o îneca râsul – nici să-i dea drumul nu putea şi nici să şi-l stăpânească nu era în stare. Cel care o urmărise pas cu pas, târându-se după ea şi strecurându-i fel de fel de glume obscene, era un ştrengar

impertinent, un mucos care, din nefericire, i-a stârnit râsul. Hei, fetiţo, vino cu mine să ne distrăm la mansardă! O să-ţi dau bomboane! În clipa în care Liongina s-a întors brusc cu faţa la el însă, pe băiat l-a apucat sughiţul. Ce-o fi văzut el oare pe chipul meu? Ce, cu una ca mine n-ai chef să te distrezi? Hohotul sarcastic de râs i se opreşte în gât, e groaznic, măcar de nu l-ar speria pe Aloyzas cu cotcodă- citul ăsta înăbuşit de găină buimacă. Ajunge, e timpul să şi-l scoată din cap pe prostănacul care-i debitase atâtea necuviinţe. Fireşte, ziua asta nesfârşită ar cam fi timpul s-o uite, dar, din păcate, ea, ziua, nu vrea s-o lase în pace, dându-i ghes să izbucnească în râs sau în plâns. Eh, toate astea sunt nişte fleacuri în comparaţie cu... Cu ce? „În comparaţie” cu ce? Şi Liongina se grăbeşte să-şi răspundă singură, pentru ca să nu ţâşnească de undeva un alt răspuns, unul care n-ar avea loc să-i intre nici în cap, nici în inimă, nicăieri. Iar răspunsul ei e invariabil acelaşi: în comparaţie cu lucrarea lui Aloyzas, cu scârţâitul scaunului său ce se aude din timp în timp, cu nesfârşită lui răbdare, cu imensa, pur şi simplu, uluitoarea lui perseverenţă!...

Aloyzas adună într-un mic teanc hârtiuţele răspândite, muşcă de câteva ori capătul creionului şi se ridică de la birou. Măcar de s-ar putea stăpâni puţin, de nu s-ar năpusti dincolo, zgâindu-se la Liongina! Aşadar, a apărut, în sfârşit, şi dumneaei! Udă din cap până-n picioare, înţepenită de frig... Dar, mă rog, cine-i de vină? Era demult timpul să fi fost acasă. Şi el mai zăboveşte puţin, până când simte că elanul bucuriei s-a topit, până când tremurul plin de neastâmpăr al mâinilor lui s-a domolit şi acesta. Pune la locul ei scoica, pe care o înhăţaseră degetele lui Almone. Un boţ de carne, atât! Proastă şi antipatică. Acum i se pare insuportabil mirosul străin, necuviincios. Nu, colega, cu mine n-o să-ţi meargă. Îmbărbătat de gândul acesta, Aloyzas se mai linişteşte puţin. Se întinde cât e de lung, îşi îndreaptă umerii şi, convins că amânase deja suficient în- tâlnirea, se îndreaptă încetişor spre bucătărie. Şi totuşi, se pare că iar a întrecut măsura – niciodată nu izbuteşte el s-o ia prin surprindere. Acum chipul ei s-a schimbat deja, devenind un fragment dintr-o masă amorfă, docilă, pe care oricât de mult te-ai strădui s-o modelezi, tot n-ai obţine altceva dedt o formă ştearsă, lipsită de personalitate şi care, indiferent de unghiul din care o priveşti, îţi apare aerodinamică. E o soţie cumsecade, grijulie, nu se cruţă

deloc, îşi dă seama întotdeauna care-i sunt îndatoririle faţă de soţ, şi aşa mai departe. Atâta doar că în clipele acestea, când abia îşi stăpâneşte răsuflarea şi încearcă să-şi domolească zbuciumul lăuntric, nu ştii niciodată la ce se gândeşte? Sau, de pildă, ce gândeşte ea despre mine şi despre toată povestea asta născocită cu volumaşul meu – această adunătură de citate luate la întâmplare de peste tot, – ce gândeşte ea când nu e nevoită să se ferească de privirea mea neiertătoare, oare îşi mai aminteşte foarte clar şi acum imaginea ei din timpul acelui delir desfrî- nat, când oscila între doi bărbaţi fără să se poată decide pe care din ei să-l prefere? îşi mai aduce ea oare aminte vreodată de căderea ei de pe munte, de pangolinul apocaliptic ce rânjea arătându-şi colţii? Da, atunci în aer mirosea a praf de puşcă şi a neant – dacă ar fi fost pe timpul lui Puşkin sau Lermontov s-ar fi auzit bubuit de pistoale! Bine, dar e ridicol să te mai gândeşti la asta de vreme ce vina este iertată demult şi totul a fost cu desăvârşire uitat. Acum o ai aici pe ea, iat-o... s-a întors, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat... Dar în liniştea din jur pare că dospeşte ceva... Oare cum îi apar eu când nu e nevoită să-mi facă pe voie, să mă respecte pentru tâmplele încărunţite şi pentru creştetul cu părul rărit? O, de-aş auzi odată măcar din partea ei un cuvânt de adevăr – şi nu de consolare! Şi, pe neaşteptate, are senzaţia că a spart un vas de sticlă şi că abia se târăşte, călcând cu tălpile goale direct pe cioburi.

— Aloyzas, tu eşti? De ce taci?

Dar tace şi ea, da, deocamdată încă nu se află aici, deşi a rostit deja primele cuvinte şi chiar pe un ton aproape familiar, exprimând o totală supunere faţă de tutela şi exigenţele lui; cu toate acestea, Liongina nu s-a dezbrăcat – ciudat! De obicei se grăbeşte să-şi scoată hainele, de care s-a plictisit de-a lungul zilei – să scape de privirile, de atingerile străine. Şi-a lăsat sacoşele pe podea şi stă aşa, aplecată deasupra lor, ca şi cum are de gând să iasă din nou din apartament – după cine ştie ce fleac uitat afară, sau pentru a aduce cu sine o altă femeie ce aşteaptă în faţa uşii şi care va începe să se mişte, să vorbească şi să facă fel de fel de lucruri în locul ei.

— Dezbracă-te, de ce stai aşa?

Nu l-a auzit? Crispându-se la atingerea ţesăturii sintetice, udă şi lipicioasă, Aloyzas îndepărtează de pe Liongina învelitul impermeabil. Spatele ei, deşi umed, nu miroase deloc a

transpiraţie – cu totul altceva decât alcătuirea robustă a trupului lui Almone. Pentru a face să dispară definitiv mirosul celeilalte, Aloyzas îmbrăţişează pe la spate talia subţire a soţiei şi palmele lui se strecoară pe sub bluză incercând să-i simtă sânii mici şi tari.

— Oh, Aloyzas! geme Liongina şi se îndoaie din şale.

împotrivirea e abia schiţată, însă el îşi retrage imediat mâinile, pentru ca ea să nu se considere cumva o învingătoare după toată aşteptarea lungă şi chinuitoare, la care-l supusese şi după toată această zi sterilă, ce nu i-a dăruit nicio idee creatoare.

— Dar, spune-mi, unde te-ai istovit atât de tare, Lionge? Asta nu e, de fapt, o întrebare, după cum nu e nici reproş. Tot ceea ce ar afla acum despre treburile şi grijile ei, n-ar face decât să-l indispună şi mai mult. Deci, să aştepte mai bine până când va decide ea singură ce să dezgroape pentru el de sub dărâmăturile zilei care a trecut. Oricum ar fi, tot o să iasă la iveală ce n-a putut obţine, în ciuda eforturilor depuse, ca şi ceea ce, împotriva voinţei şi dorinţei sale, cărase acasă, şi care, practic, seamănă cu noroiul de pe cizmuliţele ei. Se simte penibil observând-o cum se străduie să-şi aranjeze bluza ieşită din fustă. Pumnul ei micuţ se strecoară fără dificultate pe sub cordon, unde ar mai putea încăpea unul la fel. Slăbeşte pe zi ce trece tot mai mult, cu toate că nu se plânge niciodată de sănătate.

13 – Spre culmi, dus-Intors

— De ce ţi s-a părut că sunt istovită?

Mormăind ceva nedesluşit, Aloyzas prinde pumnul micuţ al soţiei, – nu rezistă tentaţiei de a-i îndrepta pe rând, unul câte unul, degetele subţiri în palma sa. Sunt, pur şi simplu, aidoma unor rămurele uscate... Dar Liongina îşi retrage mâna, de parcă ar simţi că cineva străin încearcă să pătrundă cu forţa în lăuntrul tainic, ascuns privirilor celorlalţi, al fiinţei sale.

— Nu sunt niciun picuţ chinuită, cum crezi. Astea-s născociri de-ale tale.

Şi imediat, fiindu-i teamă că s-a trădat, adaugă:

— Arăt îngrozitor? Dar să-mi spui adevărat, Aloyzas!

— Ai o înfăţişare agreabilă.

— De ce nu spui că sunt frumoasă?

— Asta se înţelege de la sine. A avea o înfăţişare agreabilă,

dacă vrei să ştii, e o calitate cu mult mai mare,

— Este chiar o dovadă de cultură.

— Ce grozav ştii tu să te eschivezi. Mai bine spune-mi adevărul...

— Dacă vrei adevărul-adevărat, atunci uite, arăţi puţin cam obosită...

— Da' de unde puţin! Sunt sleită de puteri ca o mâr- ţoagă. Mă învârt tot timpul parc-aş fi pusă în priză.

Jilăvit de umezeala străzii, glasul ei se zbate, ca o cârpă udă bătută de vânt. O orgă demult dezacordată, răguşită, incapabilă să mai scoată vreun sunet melodios. Speriată că şi-a pierdut nu numai vocea, Liongina îşi pipăie gâtul, îşi ciufuleşte părul – coama deasă şi aspră nu se mai în- foaie acum, ca de obicei; da, o să trebuiască să mă recondiţionez, toată, din cap până-n picioare, bucăţică cu bucăţică.

— De ce nu mi-ai dat telefon? Ţi-aş fi ieşit înainte.

înţeleg şi unul şi celălalt că acestea sunt doar vorbe şi nimic altceva. Dacă s-ar fi smiorcăit puţin, fireşte că s-ar fi târât şi el afară din bârlog. Incruntându-şi fruntea în bătaia ploii, ar fi filosofat cu înţelepciune – cât de tainic şi incognoscibil este universul noaptea! — dar, în sinea lui, ar fi fost indignat. Ar fi întâmpinat-o posomorit, fo- săind, tuşind şi scuipând cu năduf.

— Crezi că mie mi-e frică de ceva? Nu mi-e frică niciun piculeţ, să ştii! rosteşte, cu voce stinsă, Liongina. Asta e provocarea pe care o aruncă ea străzii întunecoase, năpădite de vânt, ce continuă să se mai târască încă în urma ei, provocare îndreptată împotriva a ceva de care nu mai vrea să-şi amintească, dar adresată în acelaşi timp şi lui, lui Aloyzas, grijilor lui meschine, dezarmant de meschine.

— Am spus eu că ţi-e frică? Mai bine să fie de acord cu ea decât s-o contrazică; altfel, te pomeneşti că de pe buzele astea palide, care-au apucat să soarbă multe din amărăciunile de femeie – în pofida chipului şi a siluetei care îi mai sunt încă, în mare măsură, feciorelnice – o să se desprindă un geamăt care-o să-l răscolească, făcându-l să fie la fel de tulburat cum e şi ea în clipa aceasta. Da, nu încape nicio îndoială că, în timp ce el moţăia deasupra foii de hârtie, în timp ce încerca să respingă atacul necuviincioasei sportive, s-a întâmplat ceva. Ştii, mi-a trecut prin minte o idee genială. Şi ca orice lucru genial – extrem de simplă: uite, tu aşază-te, stai liniştită aici, şi

odihneşte-te, iar eu am să pregătesc ceaiul. Ei, ce zici de asta?

— Doamne-dumnezeule, dar tu n-ai mâncat încă nimic! Spaima ei nu pare prea sinceră, faptul că el e flămând n-o tulbură în mod deosebit.

— În primul rând, să ştii că eu am luat o gustare. În al doilea rând, pentru cină e mult prea târziu. Un ceai, însă, e întotdeauna bine venit. Englezii îl beau cu începere de la ora şase dimineaţa şi până noaptea. Dacă le-am urma şi noi exemplul, ce părere ai?

— Al cui exemplu? Liongina s-a prăbuşit din nou în cine ştie ce genune. Acum priveşte cu nişte ochi care nu mai văd şi nu mai înţeleg nimic.

— Ziceam că am de gând să fierb un ceai.

Doar trebuie să priceapă, în sfârşit, şi ea că n-a fost o glumă din partea lui, ah, serile astea sunt un supliciu, nu altceva. În clipa de faţă, nu-şi mai dă seama nici el dacă a scornit istoria cu ceaiul numai ca s-o tachineze, sau pentru că, realmente, îi este milă de soţia atât de obosită, de istovită.

— Să fierbi un ceai, tu? Nu mă face să râd, Aloyzas. Privirea, redevenită doar pentru o clipă conştientă, se furişează, alunecă din nou undeva pe-alături.

— Ca să-ţi demonstrez că nu glumesc, uite, spune-mi, te rog, unde ţii tu ceaiul? Implântat în golul din jur, glasul lui răsună mai puternic, ca şi cum n-ar vrea s-o ajute, ci s-o pedepsească.

— Rămâi puţin aici cu mine, dragul meu. Acuşi o să-mi revin şi o să le fac pe toate. Liongina refuză să pătrundă în miezul intenţiei lui, deşi nu se îndoieşte de dreptul soţului de a pretinde şi a dojeni. Se luptă cu sine – simte neapărat nevoia să fie absolut convinsă că e deja în stare să-şi mişte mâinile şi picioarele şi, în special, că vrea să facă ceea ce a făcut zi de zi şi până acum. Stai jes.

Ea se lasă pe taburet şi, atingându-l uşor cu mâna, îl îndeamnă şi pe Aloyzas să se aşeze alături, dar el refuză, clatină din cap şi rămâne în picioare, undeva deasupra ei, înalt, drept, cu mărul lui Adam foarte proeminent. Da, e necesar să păstreze o anumită distanţă, – din două capete, unul măcar trebuie să judece cu luciditate. De-ajuns că şi-aşa, fiindu-i milă de ea, era cât pe ce să se ambaleze într-o întreagă aventură. Să fierbi un ceai – e o aventură? — îşi surprinde el gândul ironic, reminiscenţă a vremurilor de odinioară, când cu ajutorul

zâmbetului strâmb din colţul gurii reuşea să învingă primejdii şi mai mari.

— Stau şi eu puţin de tot rezemată ae perete şi-ndată mă şi apuc de treabă. Uite-aşa! Liongina face un efort să-şi ridice mâna de pe genunchi, dar nu e în stare. Stă jos, umerii i s-au încovoiat fără voie şi buzele crăpate îi tresar în răstimpuri, aidoma unui fluture fixat cu acul. Chinuit, mai mult mort decât viu şi, totuşi, ce plăcut e că-şi poate mişca aripioarele la căldură. Obrajii palizi i se îmbujorează treptat şi Aloyzas îndrăzneşte să vorbească acum pe un ton mai sever:

— Tu îţi dai seama cât e ceasul? Unu – după miezul nopţii!

— Cum o să fie unu – după miezul nopţii? se miră Liongina somnoroasă, ca şi cum nu ea catadicsise să-şi facă apariţia atât de târziu acasă, ci o altă femeie care îşi însuşise numele ei.

— Să ştii că vorbesc cu tine foarte serios*)*

Aloyzas se stăpâneşte cu greu, îi vine să zgâlţâie din răsputeri trupul ei lipsit de vlagă. De altfel, ajunge cât şi-a hărţuit nervii proprii, odată şi odată tretmie să se termine cu enigmele şi cu starea asta de spirit detestabilă. Insă, chiar şi acum, când încearcă să elucideze definitiv lucrurile, îşi dă seama că, de fapt, nu doreşte cu orice preţ aşa ceva. Elucidarea ar putea încâlci totul şi mai mult. De aceea o lasă mai moale, dar continuă să-şi cerceteze soţia cu priviri sfredelitoare. Şi totuşi, spune-mi, Lionge, ce s-a întâmplat cu tine? Probabil, am şi eu dreptul să ştiu…

— Cu mine? Nimic. Absolut nimic… Poate cu tine?

Ei bine, ăsta nu-i un răspuns, ci mai degrabă un pretext oarecare, dacă nu cumva chiar o impertinenţă. Da, într-adevăr, cu el s-a întâmplat ceva, n-a apucat încă nici singur să-şi dea seama prea bine ce anume, dar s-a întâmplat. În primul rând, torturat de îngrijorare din pricina ei, n-a avansat nici măcar cu un rând la lucrarea sa. În al doilea, o fată, o depravată, a pipăit cu labele ei scoica de sidef – de acum înainte o să-l sâcâie mereu urmele degetelor ei străine. În al treilea, fiind foarte enervat, a ajuns să se trădeze pe sine, să-şi trădeze principiile: era cât pe ce să se apuce să pregătească ceaiul! El, care până acum nici măcar o dată n-a aprins aragazul. Se-nţelege, nu-i nevoie de cine ştie ce pregătire ştiinţifică pentru asta, s-ar fi priceput el să se descurce cumva, dar dacă începe azi cu ceaiul – mâine ce va mai fi? Ce alte pretenţii va avea ea de la el

mâine? Iată în ce cursă era gata-gata să nimerească! Are chiar sentimentul că e un criminal – faţă de sine şi faţă de Gertruda. O şi vede cât se poate de clar pe soră-sa – stă în picioare, în pragul uşii. Chipul îi este neclintit, ca de piatră, iar imensa buză superioară, bosumflată a dezaprobare.

— Prostii. Ce putea să se întâmple acasă?

Nu, nu intenţionează să se trădeze. Cât despre Gertruda, ea n-are ce căuta aici. Şi, totuşi, şi-o imaginează pe soră-sa, iat-o, s-a răsucit pe călcâie şi se îndepărtează în timp ce el îi urmăreşte cu privirea silueta plină de tulburare ofensată. Căci om e şi ea, nu? Adevărat, nu ne vedem uneori luni în şir şi nu-i telefonez. Astăzi însă mă simt aşa cum nu m-am mai simţit niciodată până. Acum,

— Un autentic Hubertavicius, pătruns de respect pentru familia din care face parte.

— Acasă… acasă?

Dar ce-i asta? Doarme cu ochii deschişi şi totodată se străduieşte să zâmbească? Chipul îi este alb, neted, încremenit. Pe un asemenea chip nici gând să poposească vreun fluturaş. Ai impresia că dacă şi-ar impune să zâmbească forţat – faţa ei s-ar face ţăndări. Jur că n-am văzut niciodată la ea un chip ca ăsta, ba nu, mint, am văzut. Nu vreau să-mi amintesc unde.

— Mă rog. N-ai decât să-ţi rezolvi treburile cum vrei, dar întoarce-te totuşi mai devreme acasă. Plimbările tale nocturne s-ar putea termina rău! Trebuie, cu orice preţ, s-o silească să-şi vină în fire, dacă, evident, nu simulează totul pentru a-l determina să se îndepărteze şi mai mult de principiile sale, şi să abdice de bună voie de pe altarul sau piedestalul familial, pe care – cine altcineva dacă nu tot ea? — i l-a construit. E cu putinţă, draga mea, să nu fi auzit despre studenta aceea? A fost găsită într-o râpă, undeva în afara oraşului… Trei desfrânaţi, printre care un minor fugit dintr-o colonie de reeducare… Nu, zău, chiar n-ai auzit despre asta?

— Mi-a povestit cineva încă anul trecut. E cert că Liongina trage de timp – sunt ultimele ei momente de inactivitate, de lâncezeală.

— Anul trecut, zici? Şi tu îţi închipui că alte istorii de felul acesta nu s-au mai petrecut de atunci? într-adevăr, anul trecut a fost asta… Ia te uită, ce exemplu neizbutit i-a servit. Şi ce de farse i-a jucat memoria în seara asta!

— Iar despre o femeie în vârstă se spune că…

— Ai face mai bine să te uiţi cu atenţie la femeia în vârstă de lângă tine! Brusc, Liongina se desprinde de lângă perete şi străduindu-se să se ţină dreaptă, îşi înalţă spre soţ chipul ei lipsit de viaţă. Aveai impresia că dacă s-ar prăbuşi acum, ai auzi un zăngănit de cioburi. Pe ea, pe asta de aici, a acostat-o pe stradă un derbedeu beat. Nu mă crezi?

— Pe tine? Un tip beat? Evident, trebuia să se aştepte la asta, că doar nu degeaba i s-a năzărit lui că vede, dincolo de geam, tot felul de bizarerii, deşi acolo nu se află decât nişte copaci desfrunziţi şi biciuiţi de ploaie, copaci cât se poate de obişnuiţi.

— Adică de ce nu şi pe mine, de vreme ce sunt acostate femeile în vârstă? Doar sunt şi eu destul de bătrână! Şi, în loc să scoată un strigăt de disperare sau de revoltă, ea izbucneşte în râs, hohoteşte într-un asemenea hal, că se izbeşte cu ceafa de perete, se îneacă, sughiţe, insă nu se poate opri cu niciun chip, chiar dacă înţelege că hohotul ei e plin de necuviinţă şi jignitor. Şi mai înţelege încă ceva: că râde acum nu de mutra buimăcită a urmăritorului, în clipa când ea şi-a întors faţa spre el, ci râde de ea însăşi, de încercările ei absurde de a se împotrivi inevitabilului. Sau poate că toate astea nu merită decât un surâs fugar şi nimic mai mult?

— Şi de ce nu mi-ai spus asta din capul locului? Na văd ce ţi se pare atât de amuzant?

Aloyzas îşi desface, îşi îndreaptă bine de tot degetele pentru a nu încleşta pumnii, pentru a nu-i ridica deasupra chipului palid ce-şi bate joc de el, – da, fără îndoială că-şi bate joc de el! Cutezase cândva mai demult, să facă ceva asemănător, ce-i drept, nu chiar cu pumnul, dar din pricina izbiturii şi-a pierdut el singur echilibrul şi a trebuit apoi să se târască în praful drumului, alături de trupul ei, prăbuşit acolo, şi s-o implore să se ridice. Să fi născocit singură toată povestea cu derbedeul, altfel de ce-ar râde atâta? Dar dacă, totuşi, încearcă din răsputeri să mascheze, cu acest râs, ce-i sfâşie pieptul, ceva cu mult mai îngrozitor, care i-a lovit sufletul în punctul cel mai dureros? Pentru că nu ţine minte să se fi pierdut ea vreodată cu firea din pricina născocirilor. Că a fost cândva obsedată de munţi, asta-i altceva, acolo munţii ţi se băgau, pur şi simplu, în ochi, intrau pe fereastră – acei coloşi de piatră se aflau pretutindeni, nu trebuiau născociţi. Dar oare nu cumva tot ce se petrece acum s-

a zămislit încă acolo, în umbra lor de gheaţă? în adâncul acelor abisuri?

— Nu, nu se mai poate, trebuie întreprins ceva! Trebuie!

Se tot învârte în acelaşi loc, căci bucătărioara e cât o colivie. Dar ce anume? Ce? Să-i şteargă lacrimile astea năprasnice? Să-i aducă puţină apă să bea? Să-i cheme pe vecini? O, dar ea n-o să permită nimănui să se apropie – cu ghearele o să-şi apere dreptul la râsul acesta neghiob. Ai impresia chiar că degetele-i răşchirate, cuprinse de tremur, sunt gata să sfâşie în bucăţi pe oricine. Şi-atunci? S-o ducă, mâine chiar, la un medic? Pentru că, fără îndoială, e o criză de isterie, un şoc nervos. Termenul ce i-a venit în minte – şoc – pare să clarifice, într-o oarecare măsură, ceea ce se petrece şi-l mai linişteşte puţin. Trece totul imediat, trebuie să treacă, dacă-i vorba de un şoc. Uite, a şi început să respire cu nesaţ aerul pe gură şi să sughiţă mai rar, cu toate că nu s-a oprit încă din tremurat. Vezi? Dacă te-ai fi pripit, făceai din ţânţar armă- Bar. Şi ai fi ajuna de râsul lumii! Ceva trebuie să facă, bineînţeles, dar nu aşa, pe negândite, ci numai după ce va examina situaţia sub toate aspectele, şi după ce va reflecta serios şi asupra unor eventuale consecinţe.

— Tu te extenuezi, asta e. Şi el mângâie uşor aerul din jurul ei, fără să-i atingă trupul abia domolit, scăpat parcă dintr-o încăierare. Te extenuezi, iar eu sunt mult prea exigent.

Nu-i răspunde, e încă îr. Spăunântată de criza sa de isterie, – tardive, abia acum ajung în conştiinţa ei ecourile râsului chinuitor de mai înainte.

— Boala de nervi – acesta e flagelul secolului nostru. Fraza, deşi banală, îi dă curaj. Privirea Lionginei, care observase cum n-a îndrăznit el s-o atingă cu mâna, se umple de o caldă recunoştinţă. Ai prea multe griji pentru un singur om. Ce-ar fi să încercăm să redistribuim obli ga- ţiile familiale, vrei, Lionge? Şi sociologii fac această recomandare – Aloyzas vede că Liongina îşi revine şi treptat încearcă să-i stârnească interesul pentru o propunere în înfăptuirea căreia nu prea crede nici singur. În fond, el nu râvneşte cu ardoare la obligaţii suplimentare pentru sine, ci la linişte, o linişte pe care să n-o tulbure accese de râs maladiv, incidente petrecute pe stradă sau vizite stranii – şi din nou simte mirosul lui Almone!

— Aş putea să cumpăr eu, de la cel mai apropiat magazin, pâinea şi laptele, de acord?

Liongina îşi îndreaptă spatele ostenit. Râsul a fost foarte folositor: a izgonit încordarea aceea spasmodică din trupul ei. Acum ai putea modela din el fără dificultate, ca din aluat, orice altceva. E drept, mare lucru n-ai obţine, doar puţină răsătură de pe covată, atât de puţin cântăreşte ea acum. Capul lui Aloyzas vuieşte din pricina vidului – imens, incomensurabil – dinăuntru.

— Şi atunci ar fi şi pentru tine niţel mai uşor. Tu auzi ce-ţi explic?

— Aud, dragul meu, aud.

— Şi ce ai de spus?

— Am de spus „mulţumesc”. Dar de ajutor, n-am nevoie. Sunt rezistentă, puternică, uite, o să vezi îndată! Glasul i-a răsunat acum mai vioi, dar cu toate acestea ea nu se decide încă să se ridice de pe taburet. N-am să îngădui ca soţul meu să-şi pierdă vremea pe la cozi.

— Parcă-s puţini bărbaţii care se îmbulzesc prin magazine? Crezi că eu nu văd?

— Ăştia nu-s bărbaţi! Bărbaţii ar trebui să cumpere numai vin, bomboane şi flori!

Vorbele nu sunt ale ei, sunt ale Gertrudei, surioara lui le-a repetat de-atâtea ori că i s-au întipărit în minte... dar oare nu cumva le-a dres ea cu puţină ironie? Nu-nu 1

Liongina s-a întors deja din bizara călătorie, s-a trezit de-a binelea, redevenind iar soţia sa ascultătoare. Când începe să vorbească cu el, îşi dă seama că, de astă dată, ea rosteşte propriile lui cuvinte, nu pe ale altcuiva:

— Când lucrezi la o carte, gândurile trebuie să-ţi plutească în înălţimi inaccesibile. Cratiţele şi cârpele de bucătărie sunt sfetnici răi. Dacă există pe lume ceva cu adevărat sacru, acel ceva este, în primul rând, foaia de hârtie scrisă de mâna cuiva. Apropo, ţi-am adus hârtie de scris de bună calitate.

Frazele auzite cândva de la el sunt banale – şi lui i s-a urât de ele – însă vocea Lionginei e inegală, sacadată. Ea le rosteşte cu un aer solemn, gonindu-şi astfel din minte istoriile năstruşnice ce i le povestise adineaori, aşa că, treptat, Aloyzas începe să-şi recapete respectul faţă de propria-i persoană. O, da, desigur, ar fi dorit să găsească în inima ei, de pe care gheaţa a prins a se topi, mai multă înţelegere, pentru a-l face să uite complet seara atât de sumbră şi pentru a-i insufla încredere mai fermă în vocaţia sa, – or vocaţia, ce poate fi altceva decât cartea lui? —

dar se teme că, implorându-i tandreţea, s-ar umili. Cu ani în urmă Liongina sesizase deja că e lipsit de fermitate – acolo, în munţi, în munţii aceia blestemaţi, când viaţa în comun abia începută era gata-gata să se nă- ruiască. Norocul lui că atunci a reuşit să se stăpânească la vreme.

— Mă rog, într-un fel sau altul, hai să ne înţelegem, draga mea: aceasta să fie ultima oară când vii acasă după ora douăsprezece! Auzi, Lionge? Dacă o să te îmbolnăveşti, cine-o să fie de vină? Pe cine-o să învinuieşti tu?

Pe tine – pe cine altcineva! — îl biciuie gândul tocmai acolo unde îl durea mai tare, şi abia acum înţelege el pe deplin de ce toată seara a lâncezit, ca de altfel în atî- tea alte seri, la masa de lucru fără să scrie niciun rând în plus? Poftim, încearcă să te adânceşti în labirintul abstractizărilor, să te convingi de înţelepciunea prăfuită de vremuri a unor citate, să uiţi de toţi şi de toate, atâta timp cât eşti nevoit, în permanenţă, să stai cu nervii încordaţi, urmărind cu gândul o făptură ciudată – care nu mai e o fetiţă, dar nici femeie nu poate fi socotită – până când aceasta o să-şi isprăvească goana pe interminabile cărări de furnică!? Iar tu în vremea asta, aşteptând-o, îţi îmbâcseşti sufletul cu naiba ştie ce mizerii! Doar ticăitul ceasului – niciun alt sunet în tot Universul, doar tremu- rul nervos al secundarului – nicio altă mişcare în jurul tău. Bine, dar în felul acesta te transformi într-o amibă, te cobori până la modul ei de a percepe lumea, astfel că, brusc, pentru tine încetează să mai existe Universul, împreună cu toate marile enigme ale cosmosului, încetează să mai existe şi viaţa şi estetica. Da, da, dacă o să mai ai parte de câteva asemenea seri de veghe, o să devii cu siguranţă un organism monocelular.

Liongina se află deja în faţa aragazului: îl aprinde, pune ceainicul la fiert. Cuţitul, ascultând de mâna ei, taie pâinea în felii subţirL Ea se apleacă şi scoate de pe raftul de jos al dulapului-masă de bucătărie, borcanul cu dulceaţă; apoi se întinde tare, ridicându-se pe vârful picioarelor, către raftul de sus – acolo, într-o cutie de tablă se află ceaiul. Bluza i-a ieşit iarăşi din fustă şi, săltându-se, i-a dezgolit spatele lucios, ce nu pare câtuşi de puţin obosit. E din nou rezistentă, e din nou puternică? împrejurul ei se învolburează un vârtej de mişcări, mirosuri, sunete. Nu, nu-i adevărat, nu se întâmplase nimic, absolut nimic, tot ceea ce era sortit să se întâmple a rămas

undeva în trecut. Viitorul depinde numai de tenacitatea, de dârze- nia lor şi de lucrarea lui, da, întocmai: de lucrarea lui, tam-tararam, tararam-t. Am-t. Am!

îşi beau ceaiul împreună şi spectacolul acesta obişnuit îi destinde. Aloyzas îşi imaginează chiar cum, foarte curând, pe patul, cu cearşafurile proaspăt schimbate, foşnind plăcut de apretate ce sunt, el avea s-o îmbrăţişeze, iar ea, pe jumătate adormită, o să se abandoneze mângâierilor sale. Dar, când ajunse în pat şi îi puse mâna pe pântece, Liongina suspină şi se întoarse cu spatele, – ascuţite, coastele ei se profilau prin ţesătura pijamalei.

— Mline, în regulă? Sunt atât de obosită…

Şi pentru că nu-şi retrage mâna, ea adăugă:

— Obosită de moarte!

Dimineaţa, – posomorită, apăsătoare, – nu se deosebeşte prea mult de noaptea care trecuse, cu excepţia unui singur detaliu: pata palidă a lunii a dispărut de pe cer. Pretutindeni automobile de toate culorile – un imens morman de metal stropit cu noroi, pe care o forţă oarbă aci îl îngrămădeşte laolaltă, aci îl azvârle din nou în toate direcţiile. Examinându-şi cu atenţie imaginea reflectată în oglinda fără luciu şi închipuindu-şi ce se întâmplă pe stradă pe o vreme ca asta, Aloyzas, care îşi înnoadă cu gesturi studiate cravata, simte că îl trec fiorii. Curând moina de pe stradă are să-l înghită şi pe el, dar deocamdată, în clipele pe care le are încă la dispoziţie, îşi poate permite să se răsfeţe în căldura uscată a casei, savurându-şi în tihnă cafeaua neagră şi aromată, cafeaua de dimineaţă. Treptat, sub degetele lui se înfoaie nodul roşu, cu reflexe albastre, al cravatei – nici prea mare, nici prea mic, exact aşa cum îi place lui, – şi asta îi potoleşte insatisfacţia faţă de el însuşi şi faţă de dimineaţa mohorâtă. Nu poate pricepe nici el ce anume l-a supărat mai mult: refuzul Lionginei de a-i accepta mângâierea, sau seara pe care o ratase în aşteptarea ei. Mă rog, ajunge. De-o fi una, de-o fi alta, următoarele şase ore, în care va trebui să bage în căpăţâna unor tineri imbecili filosofia esteticii – cutia lor craniană e ticsită cu orice: baschet, beţii, femei, în fine, posibil să fie şi câteva idei mai înalte, dar ele în niciun caz nu privesc noţiunile obiectului predat de dânsul – îi vor risipi starea de spirit chinuitoare ce a pus stăpânire pe el în dimineaţa aceasta.

Şi-acum, încă o privire în oglindă, ultima, oho, parc-ar fi gata

să pornească, cu paşi mari, hotărâţi printr-o întindere însorită şi nu pe trotuarul murdar. Costumul gri închis, cu dungi discrete, cu revere modeme, foarte late, cămaşa de un alb orbitor, gulerul cu colţurile ascuţite, nodul cravatei roşii bătând în albastru. Totul, absolut totul stă ca turnat pe el. Cămaşa însă mai păstrează căldura maşiiiii cu care i-a călcat-o Liongina şi în căldura aceasta el simte un soi de reproş. În timp ce îşi dezmorţea mădularele făcându-şi exerciţiile de înviorare, sau fuma, ea muncea de zor: dădea cu aspiratorul, punea masa, ba reuşise să şi calce între timp. Dar el îndepărtează în grabă reproşul, căci aşa e de când lumea: unii au de rezolvat sarcini de mare răspundere, iar alţii – micile griji cotidiene. Aseară, indispus de absenţa ei, a fost gata să comită o greşeală, oferindu-se să fiarbă ceaiul, era cât pe-aci să încalce rânduiala raţională ce se stabilise în familia lor. Da, bine zis, raţională. Definiţia exactă pe care i-o formulează creierul îl convinge de justeţea comportării sale, aşa încât, alungind mustrările de conştiinţă, îşi potriveşte cu grijă manşetele, nu cumva ies prea tare din mânecă? Pentru că dis-de-dimineaţă se vor aţinti asupra lui câteva zeci de ochi. Puţină mătreaţă pe guler, nişte pantaloni ponosiţi, o cămaşă lipsită de prospeţime – şi gata, ţi-a fost subminată autoritatea. De aceea nu-i deloc simplu nici măcar să te piepteni, mai ales dacă, dintr-o dată, a început să ţi se dezgolească creştetul. De ce dintr-o dată? Doar îşi aduce perfect de bine aminte seara în care a simţit că i-a apărut chelia. Asta se întâmpla la teatru – în timp ce pe scenă se juca o piesă, pe neaşteptate s-au deschis larg uşile terasei şi curentul i-a ciufulit frizura, – pipăindu-şi îndată după aceea creştetul, pe care pielea era ca de curcă, constatase că desişul de acolo dispăruse, lăsând în locul său un gol.

— Nu are importanţă, deocamdată nu sunt încă o epavă, mormăie Aloyzas zâmbind forţat, – bombăneala asta făcea parte din ritualul zilnic, la fel ca şi privirea admirativă a Lionginei, pe care fără să vrea o surprinde fixată asupra sa. Matinal – proaspăt bărbierit, dichisit, cu capul, pe care şi-l ţine drept, dat puţin pe spate! — i se pare că e mai înalt, că răspândeşte în jur vigoare şi fermitate.

Ca şi cum ar fi ieşit la suprafaţă din nişte tainice adâncuri, apare lângă el, în oglindă, silueta Lionginei.

— Nu fii supărat pe mine, dragul meu. Eram atât de istovită

aseară.

— Arăt eu ca un tiran? şi, plin de mândrie. El îşi înalţă bărbia – nu, nici vorbă de buhăveală sau cute de grăsime.

— Tu ştii doar că sunt întotdeauna ascultătoare. Uite, ţi-am ascuţit creioanele.

Ţine strâns în căuşul palmelor creioanele ascuţite. Oare când a avut vreme?

— Am afirmat eu vreodată că eşti neascultătoare?

Ea o zbugheşte în odaie, de unde se aude imediat foşnetul hârtiilor de pe masă şi zgomotul creioanelor, ce-şi reiau locul în paharul lor de lemn. Fii atentă, nu cumva să atingi scoica! — vroia el s-o avertizeze, însă în cazul acesta, ar fi trebuit să-i spună că aseară a fost aici o persoană dezgustătoare, care a înhăţat scoica exact ca un vânător ce îşi apucă iepurele rănit. Dezgustătoare şi, totuşi, atrăgătoare. Nu ştie nici el prin ce anume. De fapt poate că atrăgătoare nu e tocmai epitetul potrivit. Desigur, n-ar fi deloc exclus să-l ia gura pe dinainte şi aşa, printre altele, fără să intre prea mult în amănunte, să-i spună şi ei despre asta, doar nu se întâinplase nimic grav, o dăduse afară pe neobrăzată şi cu asta basta! — dar supunerea Lionginei, neexprimată în cuvinte, îl sileşte să fie cu ochii în patru. Bine că cel puţin n-a încercat aseară să-i obţină mângâierile cu forţa, ca odinioară, acolo, în munţi

— În munţii aceia îngrozitori! — ce scump l-a costat înflăcărarea de atunci şi, de ce n-ar recunoaşte-o deschis? îi mai costă încă şi acum. Cândva, îi pretindea ascultare şi un neprecupeţit spirit de sacrificiu, iar acum, cât de necesară, cât de scumpă i-ar fi încrederea ei!

— Te rog să mă ierţi, Aloyzas, aseară ţi-am ascuns că…

— Oftează din rărunchi, consumându-şi pentru această unică frază tot aerul din plămâni.

— Termină, Lionge. Ţi-ai băgat în cap fel de fd de prostii. E ridicol! Râzând abia auzit, prefăcându-se amuzat, Aloyzas se străduieşte să se descotorosească de spaima ce i se furişează treptat în suflet. Eh, se vede că n-o să mai poată intra astăzi în amfiteatru proaspăt şi simţind pe obrajii bine raşi înţepăturile plăcute ale apei de colonie. Costumul nou, cenuşiu închis, de pe el o să arate ca agăţat pe umeraş, starea de spirit plină de vigoare o să se risipească fără urmă şi îi va fi peste putinţă să se concentreze. Sper că nu i-ai făcut de petrecanie urmăritorului

tău? A rămas în viaţă, desigur, nemernicul, nu-i aşa?

— Un derbedeu, înţelegi, un derbedeu mucos. Când m-am întors cu faţa la el, i s-a făcut frică... Dar ceea ce vreau să-ţi spun, e mult mai înfricoşător... Tu...

Din nou nu are destul aer şi el se grăbeşte s-o întrerupă:

— Ştiu, ştiu – maică-ta. Întotdeauna te întorci de la ea de parc-ai fi turmentată. Ce-a mai făcut, a declarat greva foamei, n-a mâncat cu poftă prăjiturile „Napoleon" pe care i le-ai dus?

Ce teribilă concesie îi face amintindu-şi de maică-sa. Bani îi dă, cheltuielile nu i le controlează, dar n-o poate suferi pe soacră-sa: nici bolile ei şi nici discuţiile despre ea.

— Nu, Aloyzas. Ieri s-a purtat cuviincios. Niciun capriciu. Deşi avea un motiv întemeiat: am apărut la ea a'oia pe la unsprezece.

— Draga mea, tot ce era în adâncurile fanteziei mele s-a epuizat. Ai avut cumva vreun necaz la institut? Parcă nu mi te-ai plâns de nimic! Aloyzas vede că soţia lui se afundă tot mai adânc într-o sinistră viitoare. Trebuie neapărat să iasă la mal înainte ca torentul tulbure s-o poarte cu el cine ştie unde. Oare din pricina oboselii, a extenuării ti trec ei prin minte lucruri ce încă nu s-au întâmplat?

— Institutul nu are niciun amestec. Stăm acolo cât durează orele de serviciu – unii cască, alţii sforăie. Nu, nu-i vorba despre asta, dragul meu.

Rămâne perplex în faţa hotărârii ei de a doborî toate barierele înălţate de el. Uite cum poţi să te rostogoleşti în mlaştină, unde nu ai nimic de care să te agăţi, iar în cap... bântuie vidul, singura soluţie – să te legi de cuvin- ţelul cam vulgar *„sforăie*,* dar, se cuvine oare? Ei bine, e cert că ea exagerează cu dreptul pe care şi-l arogă de a-l indispune. Şi Aloyzas izbucneşte şuierând mânios:

— Ai de gând să-mi spui odată ce s-a întâmplat?

— Cu mine, după cum vezi, nimic. Nu m-a sfâşiat nimeni în bucăţi. Îi aruncă o privire piezişă, – ochii ei sunt alburii ca la peştele alterat. Cu Anicetq. Cu Anicetq L.

— Care Anicetq? Doamne, ia te uită ce sensibili mai suntem! zbiară Aloyzas şi o undă liniştitoare de uşurare îi răcoreşte fruntea înfierbântată. Vasăzică, din ditamai norul – o singură picătură?

— Dacă mai ţipi, nu mai scot un cuvânt. Dar e ceva sinistru.

— Chiar sinistru? Haida, de! Şi Aloyzas, care pornise spre vestibul, se întoarce călcând apăsat. Dar ce anume s-a întâmplat?

— Anicetei i s-a întâmplat.

— Am auzit deja că Anicetei. Şi ţie? Ţie nu ţi s-a întâmplat nimic?

— Nu. Nu m-a sfâşiat nimeni în bucăţi, repetă ea una din mojiciile spuse mai înainte.

Dacă nu era seriozitatea aceasta dementă a Lionginei, Aloyzas ar fi râs din toată inima, deşi, adevărat, nu-i place să facă aşa ceva. S-a agăţat de el şi nu-i dă drumul, deşi nu se poate spune că-l ţine sechestrat – poftim, poţi pleca sănătos, cât e ziua de lungă, uşile-ţi sunt larg deschise până la următoarea criză de isterie, care s-ar putea să fie însă mult mai dezagreabilă.

— la stai puţin, n-o cunosc şi eu pe Anicetq asta?

— A dat odată fuga până aici, mai demult, după nişte conspecte. E colegă de an cu mine. Una slăbuţă, cu sprân- cene negre. Suferă de ulcer duodenal.

— Nu e una care pufnea mereu în râs? Trebuie să-i lase timp, totuşi, Lionginei să-şi vină în fire, că doar se istovise destul cântărind în braţe cine ştie de când bolovanul, până şi-a luat avânt să-l arunce.

— Râdea, pur şi simplu. Tu discutai foarte didactic! Iar pe dânsa orice atitudine afectată o face să râdă. Mai târziu vroia să afle de la mine dacă nu cumva eşti de viţă nobilă.

— Adevărat? Perspicacitatea Anicetei îl măguleşte teribil pe Aloyzas, dar buzele i se crispează fără să vrea, aşteaptă cu sufletul la gură noutatea, care acuşi va ţâşni purtându-l cine ştie pe unde.

— Te rog însă, Aloyzas, nu mă întrerupe. Liongina continuă să-i răspundă la întrebări, îl şi dojeneşte uneori şi, totuşi, Aloyzas nu e pe deplin convins că ea discută, într-adevăr, cu el. Ce-i drept, cine altul, dacă nu el, ar accepta să asculte până la capăt pălăvrăgeala ei nătângă? Micul lui zâmbet ironic ricoşează fără a produce vreo impresie deosebită asupra Lionginei. Şi abia acum observă el că în dimineaţa asta Liongina s-a gătit, ca şi cum nu s-ar duce la serviciu, ci altundeva.

— Aşa ceva i se poate întâmpla cuiva doar în vis, într-un coşmar… Imaginează-ţi, noi aveam seminar la economie politică

şi profesorul docent, ca de obicei, îi căuta Anicetei nod în papură pentru un fleac – chipurile, folosise un termen neadecvat.

— Niciun termen nu e fleac.

— Parcă mi-ai promis să nu mă întrerupi!?

Nu-i promisese, dar pentru propria lui linişte, nu mai obicctează.

— Pe scurt, s-a încins o discuţie aprinsă, că doar nici Aniceţş nu se lasă prostită, aşa că tot discutând amândoi, n-au observat cum a intrat tiptil în amfiteatru o femeie cu o telegramă în mână. E vânzătoare, lucrează împreună cu Anicetq. Se uita la noi, ne tot făcea semne, dar pe Aniceta părea s-o evite. Cineva a luat hârtiuţa şi i-a transmis-o Anicetei, ea a despăturit-o şi când a ţipat odată! un ţipăt strident, înspăimântător! N-am auzit în viaţa mea un astfel de răcnet…

— În amfiteatru? De faţă cu toţi ceilalţi? Aloyzas nu e de acord cu cineva care-şi manifestă sentimentele în public şi totuşi acum se preface că e mirat – nu are de ales, trebuie neapărat să anuleze în vreun fel, să îndepărteze acel ceva ce se apropie, ameninţând să-i distrugă echilibrul sufletesc. Să nu dea atenţie noutăţii îngrozitoare, asta n-o să-i meargă; însă poate reuşeşte măcar să limiteze totul la un cadru adecvat pentru o dezbatere. Capacitatea de a percepe trăsăturile caracteristice formei

— Este o particularitate distinctă, proprie unei personalităţi evoluate. Cât despre Liongina, ea n-a pus niciodată mare preţ pe determinări şi forme. Aşa că acum se aruncă din haos într-o spaimă şi mai mare.

— Dar ce putea ea oare să facă altceva, ce? Pentru că pe Vangute, fetiţa ei… a doborât-o o maşină… pe Vangute a ei!

— Pe fetiţă?

Evident – doar nu poate fi vorba de o pisică… Aloyzas refuză să intre în amănunte. Evită spitalele, înmormântările, monumentele funerare, căci şi acestea tot pentru morţi se fac.

— Vangute… Vangute…

Inutil s-o mai întrebe dacă accidentul a fost mortal, sau s-a soldat doar cu rănirea victimei. În privirea încremenită a Lionginei se citeşte un singur răspuns, deşi pentru el nu e prea clar – de ce, cu ce scop şi cine are nevoie de absurditatea aceasta sinistră? Panica o copleşeşte până. Într-atât, încât chiar şi lui i se pare că în jurul ei adie suflul înspăimântător al morţii, – a simţit asta atunci când, parcă într-o supremă încercare de a

face ceva pentru a se salva, ea s-a lipit de el cu tot trupul. Aloyzas a fost întotdeauna sănătos, încă de pe când era micuţ în jurul lui se înălţase zidul fortificat al unei alimentaţii abundente şi al permanentei tutele din partea Gertrudei şi, totuşi, spaima în faţa acestei absurdităţi – moartea, il obsedase fără încetare tocmai în anii copilăriei. Pe o fâşie de pământ aflată între nişte stinghii albicioase şi un gărduţ din şipci vopsit în verde, Hubertavicius-ii aveau câţiva meri, un sal- câm şi nişte tufe de liliac. Dar niciun trecător nu îndrăznea să rupă vreo creangă înfloritã, cum se întâmpla în grădiniţele celorlalţi vecini. Iar ei, proprietarii, nu trebuiau să păzească nimic, pentru că oamenii străini se fereau singuri, atât de cei ai casei, cât şi de florile, de fructele lor

— De teamă să nu se molipsească. Perdelele de dantelă de la ferestrele lor păreau că luminează întreaga stradă, într-atât de strălucitor le era albul, înăuntru în casă duşumelele vopsite în roşu luceau fără urmă de praf şi cu toate acestea în permanenţă se auzeau, aidoma barosului ce loveşte nicovala, tuşea tatălui, şi odată cu ea cea a frăţiorului său Tautvydas, ţinându-i isonul şi dând impresia că bate şi el în răstimpuri cu un ciocănel. Cu puţin înainte de a se stinge, băiatul n-a mai tuşit – în pieptul lui îngust, micuţ ca la puii de pasăre, horcăia şi scârţâia ceva

— Părea că Tautvydas înghiţise lanţul de la bicicletă, care acolo, înăuntru, îşi zornăia din vreme în vreme verigile. Să te ferească dumnezeu să mănânci din farfuria fratelui tău, Aloyzas, – Gertruda nu-i spunea niciodată Aliau, sau Aliuk, cum îl striga mama, – şi nu cumva să te joci cu jucăriile lui! Dar, mai ales – să nu te gândeşti la el. Pentru că tu *te-ai născut cu căiţă pe cap,* nu trebuie să uiţi asta, – tu abia împliniseşi un anişor şi gungureai deja, piuiai ca un puişor, iar la doi ani ai pus-o la punct pe o tuşică din vecini, venită să împrumute nişte sodă, că de ce, pasămite, vrea să ia de la noi ceva care nu-i aparţine! El îşi iubea frăţiorul, dar era obligat să se iubească numai pe sine, să se iubească şi să-şi amintească mereu că s-a născut cu căiţa pe cap, că viaţa o să-i fie îndelungată şi fericită, că i se prevesteşte un destin fără seamăn, poate chiar uluitor, că i-a fost hărăzită o menire deosebită, adevărat, încă necunoscută, dar care, în orice caz, va fi grandioasă. De fiecare dată când Gertruda nu se afla prin apropiere, mama îl expedia în curte pe ditamai mototolul, care abia se mişca pe picioarele lui şubrede, înfofolit cum era în

haine călduroase. De ce îl gonea? Oare pentru ca să vadă lumea şi cu ochii proprii, nu numai cu ai Gertrudei? Fe crengile pomilor şi jos, sub ei, merele putrezeau – dacă le-ar fi dat cuiva degeaba şi tot nu le-ar fi luat nimeni. Albinele bâzâiau vesele, prin iarbă mişunau o mulţime de furnicuţe negre, ia te uită, o iau şi ele la goană de la noi! Oare şi lor le e teamă? Dar cum poţi să-i sileşti pe oameni să creadă că au nevoie de tine şi că te-ai născut cu căiţa pe cap nu numai pentru a realiza năzuinţele sorei tale, ci şi pe acelea ale lor? Respectând indicaţiile fiicei, mama spăla foarte des duşumelele, aerisea lenjeria de pat, opărea cu apă clocotită vesela, însă totul, chiar şi masa răzuită şi spălată până la luciu, dezminţea prin discreta sa strălucire sublimele proroci ale Gertrudei.

— Cum spuneai că o cheamă, Vangute?

Da, e cu mult mai bine că e vorba de Vangute, pe care n-o cunosc, decât de frăţiorul meu Tautvydas, care odihneşte demult în micul său sicriu. Pe mâna lui uscăţivă mă- tăniile semănau cu un lanţ de bicicletă; vai, cât m-am mai bucurat atunci: în sfârşit, bine că a fost îngropat în pământ lanţul acela nesuferit, aşa că n-o să-l mai aud zornăind şi scârţâind în pieptul fratelui meu, adică într-un piept de om, chiar dacă părea a fi al unui pui de pasăre.

— Haide, Aloyzas, nu te mai preface că nu ştii nimic! Doar ţi-am povestit. Anicetg. Ne-a împuiat capul la toţi cu Vangute a ei – în glasul Lionginei, care continua şi stea strâns lipită de el, se strecoară o undă de căldură şi ţi se pare că, în timp ce vorbeşte, fetiţa o să se încălzească şi o să poată reveni la viaţă. *Cine bâzâie aşa*? *O albinuţ*o. *Dar ce nume de familie are albinuţa? Bondar*? *Dar ţintarul, are şi el nume de familie*? în timpul pauzelor rî- deau toţi cu lacrimi de istorioarele astea ale Anicetei.

— Era copilul ei?

— Nu, nu era ai ei. Al fratelui ei era. Unicul copil la părinţi. Fratele e invalid, are o soţie tânără şi foarte firavă, care nu poate să aibă copii, mereu avortează. Când Vangute s-a îmbolnăvit de febră paratifoidă, Anicetq s-a internat cu ea în spital. Îţi dai seama cât de mult trebuie să iubeşti un copil, ca să te internezi cu el într-un spital de boli contagioase? Am crezut că inima Anicetei n-o să reziste, răcnea cât o ţinea gura şi se izbea cu capul de pereţi.

— Înţeleg. Şi nu încape nicio îndoială că tu n-ai putut s-o laşi singură şi ai alergat după ea! Aşa-i?

— Dacă ai fi auzit-o cum se zbuciuma de durere!

— Deci, ai condus-o la gară? Foarte frumos din partea ta. Şi ce-a fost mai departe?

— N-a mai fost nimic. Şi nici n-o să fie. Noi nu în- târziem cumva, Aloyzas?

— Nu, nu întârziem. Dar nu mi-ai spus ce-aţi făcut ia gară? Aloyzas sesizează că nu i-a spus tocmai esenţialul, îi e teamă, se vede. Şi ei. Să nu se prăbuşească din nou în torentul de lavă.

— Ce-am făcut? Am degerat o oră încheiată în gară Aniceta a plecat, iar eu am tras o fugă la mama. Altceva ce te mai interesează?

— Ai remuşcări că n-ai plecat cu prietena ta? Draga mea, dar nu trebuie să suferi atâta pentru fetiţa asta...

Cu infinit de mare precauţie încearcă să se apropie de torentul clocotitor. Nu pronunţă numele, pentru că şi numele copilului adie a moarte. La fel ca numele lui Tautvydas. Într-un sertar al scrinului lor de acasă se afla un giulgiu. 1-1 arătase chiar frăţiorul lui. Abia aşteptau toţi să vină Costeliva să-l ia cât mai repede! Atât din milă pentru el, cât şi de teamă ca lanţul de bicicletă să nu înceapă să zornăie şi în piepturile lor.

— Este într-adevăr ceva nespus de trist, dar oare ai tu vreo vină? Sau conştiinţa ta? Ia gândeşte-te puţin, nu-i destul că îţi îngrijeşti cu atâta demnitate mama grav bolnavă?

— Ah, iar ai început să vorbeşti ca atunci, cu Anicet^. Conştiinţă, demnitate! Te pomeneşti că de asta m-a şi întrebat ea dacă nu cumva eşti de viţă nobilă?

— De altfel, să ştii, Liongina, că familia tatălui meu, Ignas Hubertavicius, este realmente de obârşie străveche. Ne tragem din vechii Zemaitijos-i, nobili scăpătaţi. Tai- că-meu avea chiar şi o seamă de acte...

Şi brusc se opreşte, înţelegând că nu e deloc momentul să se fălească cu arborele său genealogic.

— Şi de ce nu mi-ai spus mai demult? Aş fi plesnit de mândrie... în ceea ce mă priveşte, ştii bine că nu e cazul să vorbim de cinste şi conştiinţă. Pe mama o compătimesc, pur şi simplu; câteodată o compătimesc, câteodată o urăsc.

în clipa aceasta întreaga ei fiinţă e vulnerabilă, descoperită ca o rană de pe care a fost smuls pansamentul. Te fereşti s-o atingi

de teamă că o să ţipe de durere. Ce bine ar fi să-şi ia inima în dinţi şi să pătrundă în adâncurile sufletului rănit, deschizându-şi totodată pe al său, ca la o spovedanie şi astfel să reunească suferinţa şi pierderile amândurora într-un singur tot, intr-o unică şi indivizibilă suferinţă. Să-şi zvirle cât colo *căiţa de* pe *cap,* care-i ţine de cald destul de puţin, vai, mult prea puţin. Să se scufunde împreună în adânci abisuri şi tot împreună să iasă apoi din nou la suprafaţă. De fapt, până acum ei doi nu trăiseră niciodată o suferinţă comună, în afară poate doar de cea de atunci, când se aflau în munţi, în munţii aceia perfizi! — însă acolo, fiecare din ei suferise în felul său. Dar oare e cu putinţă să începi viaţa de la capăt acum, când cea mai mare parte din ea s-a şi scurs?

— Să porţi de grijă unei femei atât de grav bolnave... Şi în loc să-şi îmbrăţişeze soţia, el o bate uşurel pe umăr. Care alta ar fi dat dovadă de atâta răbdare?

Liongina clatină din cap, de astă dată cu mai puţină îndărătnicie: ce amestec are mama aici?

— Lionge dragă, tu nu-ţi aparţii doar ţie. Aloyzas face o scurtă pauză şi fără a aştepta ca, eventual, să fie contrazis, continuă aproape în şoaptă: Uită-te la mine, pri- veşte-mă! Aş fi fost eu în stare să scriu dacă nu erai tu? Crede-mă, aseară, în timp ce stăteam cu urechea aţintită să-ţi aud paşii, n-am fost capabil să scriu nici măcar un rând... Doamne, câte nu mi-au trecut prin minte. De fiecare dată când aici aproape, pe stradă, goneau troleibuzele, mi se năzăreau fel de fel de monştri.

— Da, Aloyzas, ştiu, cartea ta. Îţi mulţumesc că mi-ai amintit. Şi ai dreptate. La toţi m-am gândit, în schimb pe omul cel mai apropiat, şi cel mai drag, l-am uitat. Liongina şi-a coborât pleoapele să n-o mai vadă pe Vangute alergând după albinuţă. *Dar ce nume de familie are ălbi- nuţa? Bondar*? Apoi, imediat, le strânge tare, tare de lot, pentru a goni imaginea dureros de minunată apărută pentru o clipă. Obrazul bărbierit cu grijă al soţului miroase a apă de colonie, mirosul o ameţeşte, învăluie într-o pâcla străvezie spaima pentru cele petrecute şi, laolaltă cu spaima, şi mica foaie de hârtie cu careul de cuvinte încrucişate, pe care a descoperit-o, şi nu pentru prima oară – ci ori de câte ori şterge praful de pe biroul lui. N-ar recunoaşte pentru nimic în lume că nu-l uitase nicio clipă pe Aloyzas, mai ales atunci când a luat-o la fugă părăsind-o pe Anicet^, pe biata

Vangute, – Altădată să nu mă laşi să-ţi povestesc, Aloyzas! Uite, când o să-ţi termini cartea, o să organizăm o petrecere. O să fie cea mai frumoasă zi din viaţa noastră, nu-i aşa, dragul meu?

— Aşa e, draga mea. Cine are de înfăptuit un ţel măreţ, acela trebuie să învingă toate obstacolele...

— Îţi promit că de azi înainte niciodată n-o să mă mai auzi plângându-mă de ceva! Pentru că lucrul cel mai important e buna ta dispoziţie. Nu-i aşa, Aloyzas?

— Aşa e, Lionge.

— O să mă fac luntre şi punte, pentru ca niciun fel de griji să nu te mai îndepărteze de la masa de scris. Niciun fel!

— Tu ai fost întotdeauna sprijinul meu cel mai devotat.

— Nu-i adevărat! Sunt proastă, rea, am căutat să mă răzbun pe mine însămi. Dar îţi jur că aşa ceva nu se va mai repeta, n-o să-ţi mai dau nicicând prilejul să te plingi de mine.

Faptul că raţiunea i-a revenit pe neaşteptate în timp ce chipul i-a rămas în continuare ca de ghips, i se pare cam suspect lui Aloyzas, dar consideră că e mai bine aşa decât s-o vadă autoflagelându-se în mod absurd pentru o vină inexistentă. O, da, halucinaţiile sunt lăcuste lacome. Hrana lor o constituie voinţa lipsită de hotărâre, sentimentele răvăşite, imaginaţia înfierbântată. Şi, deşi e jenant să-şi amintească, trebuie să recunoască totuşi că aseară delirase şi el. Prin urmare, putem pune punct, draga mea? Cu cât mai puţine emoţii de felul celei de aseară, ba chiar şi al acesteia de azi dimineaţă, ne vlăguiese raţiunea, cu atât mai necuprinse devin spaţiile în care ideea liberă îşi poate lua zborul.

în timp ce coboară scara ei se ţin de mâna, împletindu-şi degetele, reuniţi prin măreaţa lui menire, care peste zi, e-adevărat, îşi va mai diminua puţin luciul din pricina cenuşiului toamnei, a poverii apăsătoare de griji cotidiene, ca şi a altor numeroase lucruri fără importanţă. Deocamdată, însă, nici intemperiile şi nici gândurile de altă natură nu vor izbuti să-i întunece câtuşi de puţin strălucirea. Dar strada sfâşie solidaritatea lor şi iată-i păşind deja fiecare separat, ca şi cum nu şi-ar aparţine unul celuilalt. Se ştie doar că asupra lui se îndreaptă zeci de ochi: ai vecinilor, ai studenţilor ce locuiesc prin apropiere. Aşa că el o depăşeşte întotdeauna cu o jumătate de pas, pentru ca nimănui nici măcar prin gând să nu-i treacă ideea că ei doi sunt la fel cu toţi ceilalţi – perechile acelea mergând

braţ la braţ, despre care nu ştii niciodată care din doi e cap de familie, bărbatul sau femeia. Aşadar, priviţi-o, aceasta este soţia sa – păstrătoarea căminului său, o funcţionară obişnuită, – nici chiar în gând Aloyzas nu precizează că Liongina e dactilografă – şi pri- viţi-l pe el, savantul care promite foarte mult, asistent la facultate şi, fireşte, viitor profesor. Oricine-l întâlneşte dimineţile – văzându-l cum trece ţanţoş, cu bărbia puţin înălţată şi răspunzând la saluturi cu un aer indiferent, -abia ridicându-şi pălăria cu două degete – îşi spune fără a avea vreun dubiu: trebuie să fie un tânăr profesor, acesta nu poate fi decât profesor! Până şi Lionginei

— Contaminată deja de agitaţia generală a dimineţii – i se pare că soţul este mai bun, mai prezentabil, mai impunător decât toţi ceilalţi bărbaţi. Doar o clipă le-a mai rămas să fie împreună şi, totuşi, la despărţire ea nu îndrăzneşte să-şi apropie obrazul de obrazul lui. Iar ca să-i dea mâna ca unui străin, se jenează. Aloyzas o atinge uşurel cu umărul şi ea îl petrece cu privirea până când silueta soţului dispare în viitoarea străzii.

Şi-atunci, în timp ce el se depărtează purtat de o forţă oarbă necunoscută, aceeaşi forţă ce o împinge şi pe ea în direcţia opusă, Liongina surprinde, sau poate i se pare doar ci surprinde, privirea plină de implorare pe care Aloyzas, întors cu faţa spre ea, i-o adresează: ai încredere îu mine, draga mea! Ai încredere chiar dacă te îndoieşti, chiar dacă eu însumi nu mai cred în mine!

— Hubertavifiiene, te cheamă şeful! Liongina, care tocmai scotea husa de pe maşina greoaie de scris, are impresia că vocea secretarei e penibil de violentă. Te aşteaptă demult.

— După câte ştiu – e nouă fix.

— Nu mă interesează ce ştii dumneata! Şeful a venit acum o jumătate de oră. Te aşteaptă în biroul lui.

Furia aceasta cu dinţişori ascuţiţi de şobolan şi fundă de şcolăriţă e gata la orice de dragul şefului său. Porunceşte tuturor imitându-l, cu singura deosebire că ţipă mai ascuţit şi e mai cicălitoare decât el. Urmându-şi suveranul, ea s-a transferat de la o instituţie mult mai mare la acest serviciu. Nu demult duetul lor făcea să tremure nu numai câteva încăperi, ca aici, ci zeci de birouri – glasurile lor bubuiau autoritare băgând spaima în instituţiile şi serviciile subordonate. Iar înainte de asta, basul şefului se auzise tunând într-o mică localitate dintr-un

îndepărtat fund de ţară, printre pini şi nisipuri, unde-i convingea pe ţărani să se înscrie în colhoz. Ţinutul era minunat: sol nisipos, hrişcă şi ciuperci. Ţăranii, naivi şi neştiutori de carte, pasionaţi culegători de ciuperci, toţi până la ultimul, se agă- ţaseră cu mâinile de cozile propriilor căluţi, împotrivindu-se să-i dea. Când făcea agitaţie, el le promitea marea cu sarea, crezând şi singur în ceea ce le spunea, câteodată însă era, desigur, nevoit să mai ia de guler pe câte cineva, sau chiar să-l convingă cu patul armei. Peste puţin timp,.

şi tot acolo, a ajuns şi celebru: după ce îşi înaintase deja raportul cu privire la colectivizarea încununată de victorie – în procent de sută la sută – o împuşcăturădintr- un tufiş i-a zdrobit laba mâinii stângi. Toate acestea Liongina le aflase din memoriile şefului, pe care i le scrie un ziarist cu mutră de popândău – umblă încălţat cu nişte ghete foarte uzate, cu vârfurile săltate mult în sus. Mâz- găleşte ceva pe câteva hârtioare şi-apoi încearcă să vâneze de pe la cineva o bancnotă de cinci ruble, să se dreagă după beţie. Cum nu-i o treabă deloc simplă s-o înduplece pe secretară, caută să-i înduioşeze pe ceilalţi funcţionari cu suflet mai milostiv. De curând Liongina îi dactilografiase un nou capitolaş. Nu destul că s-a chinuit o mulţime până să descifreze hieroglifele strâmbe ale scribului, a trebuit, pe deasupra, să scoată şi ea din buzunar o rublă şi cincisprezece copeici. Asta pentru că, spunea el, o rublă înseamnă pomană, pe când o rublă şi cinsprezece reprezintă o datorie decentă. — începe prost ziua mea, îşi zise Liongina indispusă, probabil că am făcut o mulţime de greşeli. Dar, mă rog, după cele întâmplate ieri, n-au decât s-o învinuiască de orice, puţin îi pasă; va trebui doar să-şi impună să tacă din gură, ca nu cumva să le stârnească milă.

Se ridică de pe scaun şi având senzaţia că picioarele îi sunt de lemn, o urmează pe secretară. Furia nu-i aruncă nicio privire, exprimându-şi în felul acesta dispreţul, însă taioraşul nou de pe ea i-l evaluează dintr-o privire. E din jerseu, strâns pe corp şi are o culoare plăcută, roşu- închis. Ce bine că mi l-am pus, se felicită Liongina în sinea ei, deşi nu mai are timp să se consoleze cu superioritatea toaletei sale – dincolo de uşa biroului se auzea vuiet de cascadă.

— Ei, gata? ai isprăvit cu manichiurile şi pedichiurile dumitale? Ca şi cum eu n-aş avea altă treabă decât să stau şi să

aştept când o să binevoieşti dumneata să apari! se prăvăleşte asupra ei, gata s-o trântească la pământ, basul bubuitor.

Aplecat deasupra biroului său, ţinând în mâna dreaptă un creion, se află în faţa ei un uriaş cărunt, pe trupul căruia costumul şi cămaşa cumpărate de gata sunt prea strimte. Creionul – e şi acesta neobişnuit, de dimensiuni gigantice şi împodobit cu vederi din Leningrad. Cât e ziua de lungă, în timp ce examinează hârtiile aduse la semnat, şeful nu-l lasă din mână. La drept vorbind, nu prea are ce face el aici: instituţia e lipsită de importanţă, minusculă, extrem de paşnică şi de bine organizată, o instituţie în care toate situaţiile statistice sunt prelucrate de femei

— Contabile sau funcţionare obişnuite la serviciul de contabilitate – astfel că şefului nu-i rămâne altceva de făcut decât să-şi deseneze pe hârtii complicata sa iscălitură. Tinjind după o activitate agitată, el îşi pune pe alergătură funcţionarii, încurcă rânduiala statornicită, pretinde în fel şi chip accelerarea ritmurilor. În asemenea momente ochii de sub sprâncenele sale stufoase şi cărunte aruncă fulgere, întocmai ca pe vremuri, căci iată, în sfârşit, acţionează, nu mai e nevoit să stea cu privirea aţintită într-un punct fix, aşteptând ceasuri în şir să sune vreun telefon, care abia dacă izbuteşte să-i risipească plictiseala. Pe măsuţa rotundă de lângă birou se află trei aparate, fiecare de altă culoare, Par flori de hârtie ce nu se ofilesc niciodată şi nu au miros.

— Poftim, admiră-ţi opera! Mi-ai făcut bucata, iar eu îmi storc creierii cum să ies din încurcătură!

Din pricina acestei noi salve, abdomenul Lionginei se încleştează într-un spasm. Celelalte părţi ale trupului nu şi le mai simte. Cu cotul stâng, şeful împinge către ea de-a lungul întregii suprafeţe a mesei o coală de hârtie. Lion- gina recunoaşte că e ceva dactilografiat de ea, deşi deocamdată nu desluşeşte niciun cuvânt şi, cu atât mai pu- ţins, vreunul care să fi fost scris greşit.

— Se poate una ca asta? Vasăzică, după părerea dumitale, la noi în Lituania organele puterii mai sunt reprezentate şi acum de biserică?! În loc să scrii *muncito- resc-ţărănesc,* dumneata pui – *creştinesc*![17] Cu vreo zece ani în urmă ştii unde te-ar fi

17 In limba rusă eroarea e de o singură silabă : *hristianskaitu* (creştinesc) — in loc de *krestianskaia*. (ţărănesc).

azvârlit pentru o astfel de greşeală? Sigur, dumneata n-ai de unde să ştii. Eşti din generaţia foarte delicată. Crescută în sere.

— Sunt foarte obosită, tovarăşe şef. Am o mamă grav bolnavă. Vocea tânguitoare, cu inflexiuni slugarnice, o dezgustă şi pe ea.

— Dar cine figurează la mine în ştatele de plată – dumneata sau mămiţica dumitale?

— Doar ştiţi şi dumneavoastră că studiez şi la curs seral.

— Mă rog, să-ţi fie de bine! N-ai decât să studiezi sănătoasă! Noi nu ne opunem.

— O să rebat îndată repejor, curăţel, frumos, continuă ea în acelaşi spirit. Fără nicio greşeală…

— Încă o singură „greşeală1* din asta – şi-o să zbori de-aici ca din puşcă! însă lucrarea n-am să ţi-o dau s-o rebaţi! şi, brusc, mânia lui se potoleşte. O să corectez singur, de mână. Hei, ce te uiţi aşa la mine, ce, crezi c-am să te mănânc?

— Atunci pot pleca, tovarăşe şef? Am mult de lucru, şi din nou simte ceva în abdomen, un fel de ghiorăit suspect, în vreme ce muşchii gâtului şi ai umerilor îi tremură cuprinşi de sfârşeală, ca şi cum ar fi ridicat o uriaşă povară.

— Ai tot timpul să lucrezi! Ia te uită, dumneaei, vezi doamne, are mult de lucru. Iar eu trândăvesc, nu-i aşa?

Din clipa asta şeful n-o mai înspăimântă – aşadar, nu mai trebuie să se transfere în altă parte! — şi, brusc, pe Liongina o cuprinde un alt simţământ, de care îi e greu să scape: mila, mila aproape maternă a femeii faţă de bărbatul acesta neglijat, lipsit de îngrijire şi cu o viaţă sufletească atât de încâlcită. Iar pe deasupra în mintea ei se furişează şi un alt mic gând, unul poznaş. Ehei, altfel de secretară i-ar trebui lui în locul furiei – papagalul acesta vorbitor îmbibat de răutate… Şi o altă femeie… În faţa ochilor minţii îi apare blonda cu sâni mari şi obraji rumeni. Dacă şi-ar pune pe cap o boneţică albă şi apretată, ai jura că-i bufetieră la vreun birt unde vinde vodcă lungită cu apă.

— Toată vlaga din trup mi-a supt-o copilaşul dumnealui, se plângea ea colegelor Lionginei, odată când, directorul fiind plecat din instituţie, dăduse buzna în biroul lor. N-a supt numai lapte de la sânul meu, mi-a băut şi tot sângele din vine! Doar vedeţi că m-am uscat de tot!

Ochii femeilor, care observaseră până şi firul ce i se dusese la

unul din ciorapi, nu descoperiseră însă la nevasta şefului niciunul din semnele acelea de uscăciune de care vorbea ea. Probabil că altceva se usca în inima sau în capul ei.

Da, Lionginei îi e tare milă de el... Pare un copac retezat de la rădăcină... Nestăpânit din fire, se aprinde uşor, dar supărarea îi trece repede... Ce-ar fi dacă s-ar apropia încetişor şi i-ar ciufuli părul cărunt, care, deşi rărit deja, mai continuă să se proţăpească încă şi acum, semeţ ca o perie. O clipă îşi şi închipuie că atinge cu degete tremurătoare pielea uscată a capului, vai, cât de penibil ar fi pentru ea dacă ar face-o!

— Mai rămâi şi tu puţin aici! Că doar nu-ţi dă mâncarea în foc! Acum o tutuieşte, deci partea oficială a audienţei a luat sfârşit. Ai răbdare! Nici prin minte nu-i trece s-o invite să ia loc pe scaun. El însă a sărit de la biroul său şi nu-şi mai află locul, măsurând odaia dintr-un colţ în altul.

— Închipuie-ţi, a încuiat copilul în baie! Nu spune cine l-a încuiat, dar pentru Liongina e cât se poate de limpede totul. L-a ţinut aşa o jumătate de zi. Dacă începi să ţipi – i-a zis – dau drumul la robinete şi te las să te îneci! Din pricină că a urlat atâta, copilul a făcut hernie. Îţi vine să-ţi ieşi din minţi, nu alta!

— N-ar fi rău s-o duceţi la un doctor.

— Ţi-ai găsit! E şireată, bestia! Faţă de străini e prietenoasă, blândă, de zici că-i bună de pus la rană. O întruchipare a maternităţii fericite! Iar când nu sunt alţii în jur, îţi face viaţa iad! Copilul ei, născut de ea, şi nu-l iubeşte. Ce-i de făcut? Oare n-ar fi mai bine să divorţez? Şi vorbind, ochii lui lacomi încearcă să desluşească un răspuns în privirea ei evazivă dar în acelaşi timp plină de compasiune. Alţii, nu vezi? divorţează şi gata! Şi încă de mai multe ori. Dar copilul?

— Ei, vedeţi, tocmai asta e, copilul...

— De ce oftezi? Eu aştept un sfat... şi ea stă şi oftează. De oftat, ştiu să oftez şi singur, n-ai grijă! Şi să scrâşnesc din dinţi ştiu, sau să-i dau peste bot duşmanului! Pe când aici, unde-i duşmanul? Să mi-l arate mie cineva cu degetul şi-atunci... Ei, bine, haide, du-te, că altfel, cine ştie, te pomeneşti că o să te apuci şi de bârâit, chipurile, mi s-a spovedit şeful.

— N-am obiceiul să pălăvrăgesc.

încă o clipă şi Liongina, nemaiputându-se stăpâni, s-ar fi năpustit în colţul odăii unde se afla creionul acela gigantic, strâns în pumn şi privirea plină de tristeţe aţintită în perete. Dar,

de la pasul acesta ireparabil – fără îndoială, va trebui să-şi caute un alt loc de muncă! — o reţine, ţintuind-o locului, o cumplită bănuială, în care la început îi vine greu să şi creadă: haida-de, ia vezi, chiar atât de sinceră, de dezinteresată e mila ta?!... Bineînţeles, îţi este milă şi de copilaş, şi-l compătimeşti şi pe tatăl acesta bătrân, dar cel mai mult te îngrijorează altceva: pentru tine, omul acesta reprezintă conducerea. Unde în altă parte vei putea găsi tu un loc mai bun decât cel de aici? Ce importanţă are că îl auzi mereu tunând şi fulgerând, atâta timp cât poţi să vii şi să pleci de la slujbă după pofta inimii. Unde şi cine ţi-ar mai îngădui una ca asta? Numai şi numai de bunăvoinţa şefului depinde s-o scoţi la capăt cu seralul până la obţinerea diplomei şi, pe deasupra, şi cu îngrijirea mamei grav bolnavă.

— Vai de mine, astăzi am atâta de lucru! spune tare Liongina, cu o voce melodioasă, şi se retrage cu spatele înainte spre uşă, cuprinsă dintr-o dată de teamă – nu cumva să-şi închipuie cine ştie ce intrigantele de la birou. Gândul acesta o îngrozeşte de-a binelea, însă totodată o şi ajută să se descotorosească de altă constatare neplăcută: aşadar, uite că se pricepe să fie şi ipocrită, să afişeze o compasiune lipsită de sinceritate!

Pe raftul din faţa maşinii ei de scris, teancul de pagini dactilografiate creşte văzând cu ochii. Este primul şi, întotdeauna, teancul acesta are ceva aparte, nu apucă să se îmbibe de oboseală şi de enervare, nu are nicio ştersătură, e curat, plin de făgăduieli, întocmai ca prima zăpadă, sau ca cea dintâi baie în râu. Mai târziu, ceilalţi vor tulbura apa, vor călca în picioare troienele – vor mâzgăli paginile îngrijit dactilografiate.

— Salut, Lionge! Ce faci?

— Bat. Da’ tu?

— Durui şi eu!

E un mic duet: Liongina şi responsabila grupei lor de la seral, dactilografă şi ea. Când se întâlnesc, nu prea reuşesc să se apropie sufleteşte una de cealaltă, în receptoarele telefoanelor. Însă, prietenia lor îşi învolburează spuma jucăuşă ca cea a şampaniei.

— Ascultă, Lionge, eu le-am sunat de aici, pe rând, pe toate fetele noastre la telefon şi toată lumea a votat pentru coroană.

— Ce fel de coroană?

— Ei, o coroană pentru biata de Vangute. Punem la bătaie

fiecare câte două ruble, două ruble de căciulă, stăruie responsabila, sesizând că Liongina n-o susţine deloc. Da’ ce-i cu tine, ce ai? Nu eşti de acord?

— Doamne fereşte! Receptorul e gata să-i alunece din palma năclăită brusc de o transpiraţie abundentă. Cum a fost cu putinţă să uite de sărmana Vangute? Atunci credea c-o să se desfacă pământul sub picioarele ei înghiţind-o, nu mai vroia să trăiască, nu mai vroia să-şi iubească soţul – şi acum, gata? a uitat-o?…

— Contribuie tu şi pentru mine. În regulă?

— Stai puţin, că n-am terminat. Lumea cere să fie trimisă la faţa locului o delegaţie.

— Foarte bine!

— Nu mă-ndoiesc că vrei să mergi şi tu, nu-i aşa?

— Eu?

— Merg cu tine, doar n-o să te duci de una singură.

— Regret, dar… eu…

— Ce, l-a apucat turbarea pe stăpânu-tău? Responsabila îi spune stăpân – şefului lor. Vrei să-ţi fac eu rost de un certificat medical? Una din prietenele mele are un prieten – măcelar la un spital…

— De unde-ai mai scos-o şi pe asta? Nu-mi interzice nimeni. Eu şi singură am…

— Ascultă, eşti sau nu prietena Anicetei?

— Bineînţeles că sunt, draga mea. Mi-e foarte, foarte milă de ea. Şi de ea, şi de nefericitul ei frăţior, şi de cumnata aceea bolnavă care n-o să mai poată naşte niciodată o altă fetiţă. Dar cel mai tare mi-e milă de micuţa floare călcată în picioare, de Vangute. Nu-mi iese din minte cât de frumos vorbea ea… Insă, vă implor, nu mă siliţi să merg acolo!… Eu…

— Ce! Nu suporţi înmormântările, nu-i aşa?

— N-nu… În general, da. Ah, nu mă mai chinui, pentru dumnezeu!

Ce greu a reuşit s-o scoată la capăt, noroc cu responsabila care i-a dat ideea cu înmormântările. Iată: în jurul chipului micuţ şi alb al lui Vangutâ semănând cu o lună încremenită, s-au aprins pentru o clipă ţi s-au stins îndată nişte lumânările galbene. Broboadele negre şi ciorapii negri de capron s-au contopit cu întunericul cimitirului şi totodată şi cu mila ei, care chiar dacă îi sfâşie inima, ea ştie că e doar o milă ipocrită.

Dar cel mai tare mi-e milă – de micuţa floare călcată în picioare. Da, vorbele acestea atât de binevenite le rostise gura unei femei limbute, căreia, de fapt, nu-i este milă de nimeni. Vasăzică, de azi înainte o să fiu o femeie lipsită de inimă?

Micul teanc de pagini proaspete, de astă dată altul pus tot acolo pe raft, e de un cenuşiu murdar. Nu vor mai fi de-acum pagini curate care să-ţi mângâie sufletul. Ah!

De n-ar mai auzi ţipetele disperate ale Anicetei. De nu le-ar mai auzi!

— Draga mea, de unde nu e, nici dumnezeu nu cere. Totuşi, să ştii, Liongina, că eşti mult prea sensibilă! Tăcerea prelungită a interlocutoarei sale i se pare suspectă responsabilei de grupă. Nu-i nimic, înhămăm noi pe altcineva la treaba asta dacă tu eşti bolnavă… Sau poate că ai altceva?… Poate că tu… Ei bine, bine, gata! Nu te mai întreb nimic.

— O să-mi naşti copii, scumpa mea. Întâi un fiu şi pe urmă – o fiică. Dacă se va întâmpla să fie gemeni, o să întâmpinăm bucuroşi şi o pereche! i-a declarat Aloyzas cu toată seriozitatea, fără urmă de zâmbet, aproape imediat după ce s-au întors din călătoria de nuntă, care, în loc să consolideze, era cât pe ce să destrame, să rupă legătura lor fragilă.

Da! Era absolut necesar să scape de toată harababura, să răpună mormanele de piatră ce se ridicaseră acoperind nu numai bolta înaltă a cerului, dar şi sufletele lor. În primul rând, Aloyzas renunţă la ochelarii fumurii – da, da, universul se cuvine să-l vezi cum se prezintă el şi nu aşa cum ai dori tu să fie! în sinea lui se înfiripa o convingere fermă: totul o să se schimbe în bine, de îndată ce va apărea noul vlăstar, pentru care trecutul părinţilor o să însemne doar petecul de pământ în care şi-a înfipt el rădăcinile. Îndată ce acesta va începe să se tragă spre soare, va pretinde să i se rezerve un loc al său, atât în spaţiu cât şi în inimi, ignorând cu ostilitate tot ceea ce nu contribuie la năzuinţa lui de a creşte, de a se înălţa. Nu se ştie cine îi şoptise lucrul acesta, poate chiar Gertruda, dar oricum, fie că-l îndemnase ea, fie că se hotărâse din proprie iniţiativă, cert este că Aloyzas era decis acum să taie nodul gordian dintr-o singură lovitură. Emoţia copleşitoare stârnită de apariţia noii vieţi, bucuriile şi grijile ce îi vor asalta, le vor ajuta să astupe surpătura ce se căscase nu se ştie exact unde, dar care putea să se deschidă din nou sub picioarele lor în orice clipă, de îndată

ce unul dintre ei ar aluneca pe neaşteptate. Aloyzas simţea cu întreaga lui fiinţă: surpătura n-a fost încă astupată, în pofida faptului că Liongina, care se prăbuşise din înălţimi, se străduia din răsputeri să uite forţa de seducţie a munţilor. Îşi târâse cu greu şi atât de multă vreme picioarele prin cenuşa care se răcea din ce în ce mai mult, încât chipul şi gândurile ei au devenit şi ele cenuşii. Dacă cineva s-ar încumeta în prezent să-i amintească cum, nu de mult, încercase să zboare fără aripi, nu i-ar da crezare. Ce-i drept, cu puţin timp în urmă, pe tăbliţa şcolărească da ardezie a cerului din sud mai licărise încă într-o fulgerare de-o clipă formula de nepătruns a imposibilului, însă, brusc, un burete îmbibat de apă s-a izbit cu zgomot tocmai acolo, astfel că în locul formulei n-a mai rămas nimic altceva – doar o pată murdară şi spălăcită. Strălucirea înflăcărată din ochi i s-a decolorat, iar unda aceea de tristeţe reţinută dinainte nu s-a mai întors în ei. A murit şi Liongina cea bântuită de disperări şi cea care se temea până şi de propria-i umbră. Acum mişcările-i sunt lipsite de vlagă, privirea indiferentă, de parcă tot ceea ce o înconjoară nu e decât ceva provizoriu, plin de nesiguranţă şi care urmează să rămână tot astfel, neschimbat... pentru totdeauna.

De astă dată Aloyzas nu mai vroia să tărăgăneze, n-a mai continuat să pufăie enigmatic din pipa sa, ci, plin de fermitate, a orientat întreaga lor viaţă către un alt făgaş

— Copiii trebuiau să-şi facă apariţia acum, fără întâr- ziere, şi nu abia după terminarea volumaşuui său, aşa cum plănuiseră ei mai demult. De altfel se grăbea şi el să-şi consolideze ambiţiile de mascul – îl preocupa mereu ideea de a găsi o modalitate prin care să înlăture definitiv din conştiinţa ei orice i-ar fi putut aminti de celălalt bărbat, de farmecul şi superioritatea lui. Ştia că Liongina nu aparţinuse nici unui alt bărbat în afara lui, dar fie şi numai gândul la o astfel de posibilitate îl înfuria peste măsură, îl acoperea din cap până în picioare de o transpiraţie rece şi-i încleştea spasmodic pumnii. Aţâţat în felul acesta, abia dacă mai avea vreme să smulgă rochia de pe ea, iar apoi, încă transpirat, sleit de puteri, cuprins de turbare din pricina nereuşitei, începea s-o dorească din nou. Indiferentă la început faţă de mângâierile soţului, Liongina doar accepta cu resemnare să fie îmbrăţişată; treptat, însă, asaltat de nepotolita lui înverşunare, trupul ei a învăţat să-i răspundă, să iasă în

întâmpinarea dorinţei lui, aşa încât câteva clipe trăia şi ea împreună cu el aceleaşi impulsuri, până în momentul totalei abandonări reciproce, după care Aloyzas începea să-şi simtă sufletul cuprins de o nouă nădejde, iar ea – de deznădejde, ca şi cum l-ar fi minţit în mod conştient. Bine, dar trupul ei, de fapt, nu e ea însăşi, ci doar un obiect care, răspunzând înfierbântatelor efuziuni ale bărbatului său, gemea de plăcere sau de durere, cu un glas care într-aclevăr era al ei. Insă în timp ce trupul consimţea: ei bine – vrei gemeni, dragul meu? poftim, n-au decât să fie gemeni! — sufletul ei striga: nu / în pofida faptului că îşi poruncise sieşi să fie ascultătoare, gata să facă absolut tot, indiferent ce i-ar outea pretinde el, soţul legitim. Treptat, s-a obişnuit chiar să aştepte mâinile lui, căutările febrile şi insistente ale acestora, de parcă trupul i-ar fi fost un continent încă neexplorat, incapabil să se cunoască pe sine, până în clipa în care soţul n-avea să-l descopere şi să-i dea un nume. Gâtul ei delicat, adâncitura aceea de pe spate ca o mică vâlcea, sânul stâng un pic mai mare decât cel drept şi având o aluniţă, toate păreau a nu fi existat înainte de atingerile lui, furişate pe ascuns şi împresurând-o din toate părţile ca un vârtej, atingeri ce-i stâmeau dorinţa de nestăvilit de a găsi înlăuntrul său o forţă capabilă de ceva cu mult mai important decât acea scurtă clipă de uitare de sine. Uneori îşi vedea exact ca într-o oglindă trupul des- frânat – formele feminine cu rotunjimile lor îşi băteau joc de strădania ei de a-şi păstra în fundul sufletului convingerea că este o fiinţă înţeleaptă şi curată. Nici chiar însărcinată fiind, tot n-a izbutit să stabilească un contact rezonabil între trupul – acum gata să rodească şi spiritul său plăpând de lângă care acesta fusese smuls. Adevărat că o forţă cu mult mai puternică decât tăcuta-i împotrivire i-a înceţoşat rămăşiţele de puritate, fără însă a putea s-o schimbe pe ea, fără să-i răscolească până în adâncuri spiritul, în aşa măsură încât uitând totul şi renunţând la toate – cu excepţia acelui minuscul, aproape insesizabil mugur de viaţă – să se lase, cu toată credinţa şi nădejdea, doar în seama destinului său de femeie. Îşi impunea mereu: o să fac absolut tot ce vrea el, ce-şi doreşte el, tot ce poate să calmeze şi să satisfacă orgoliul său, căci, iată, în loc să mă dispreţuiască şi să-mi întoarcă spatele ca unei fiinţe nedemne, el se avântă cu tot sufletul spre mine, îmi dăruieşte un copil, copilul lui care, bineînţeles, cu timpul o să devină, în mod indiscutabil, al meu.

— Dacă o să fie băiat, îi vom spune Ignas.

— Aloyzas îşi aminteşte de tatăl său.

— Ignas, Ignelis? întreabă Liongina, ascultând cu atenţie rezonanţele fiecărei silabe şi zâmbind neîncrezătoare unui mic punct, ce abia dacă licărea, ca o nedesluşită pată în întuneric – viaţa ce urma să se nască nu pusese încă stăpânire pe închipuirea ei.

— Domnule Ignas! Acolo, în râpă, doamna Igniene dansează cu foc cadrilul... — se auzea deodată în dosul ferestrei şoapta respectuoasă şi totodată perfidă a vecinului.

Tatăl, dând la o parte cartea de pe genunchi, îşi întindea braţul după cravată. Mâinile lui slabe, osoase, nu reuşeau să-şi potrivească la repezeală manşetele. Dar Gertruda apărea imediat lângă el: îl ajuta să-şi încheie gulerul cămăşii, – alb, însă, ce-i drept, cam îngălbenit – să-şi pună haina neagră, din stofă de bună calitate, dar roasă şi aceasta până la luciu pe la coate. Şi Ignas Kuber- tavidius, înveşmântat în obişnuita sa armură, cuprins de revoltă şi de o cucernică indignare, se răstea cu severitate la copii:

— Ţsst! Să n-aud pe careva bocind!

De fapt nimeni n-avea de gând să bocească. În casă era linişte la fel ca în dimineţile geroase de iarnă, deşi afară era vară în toată legea.

— Bastonul!

Gertruda îi întinde bastonul – o nuia din lemn de brad împodobită cu un model gravat, primită în dar de la şeful ocolului silvic.

— Nu cumva să-ţi treacă prin minte să te ţii după mine!

Tatăl îl avertizează pe Aloyzas nu numai cu vorba – sprâncenele îi sunt încruntate, iar ochii aruncă scânteieri de furie. Când coboară din cerdac în stradă n-ai zice că e fiinţă omenească, ci mai curând fulger globular rostogolindu-se, însă... — vai de mine, ce naiba m-a apucat? doar mă privesc trecătorii – aşa că, brusc, îşi aminteşte că el e domnul învăţător în persoană. Încetineşte deci pasul şi începe să-şi agite nuieluşa: nimeni nu trebuie să-şi închipuie că aleargă ca la incendiu, ci, dimpotrivă, că a ieşit să se plimbe, să ia puţin aer curat.

— Şi tu, ce te-ai speriat aşa? Halal bărbat, n-am ce zice! Mai bine dă fuga s-o aperi pe mama!

Şi în loc să-şi ţină frăţiorul sub aripa sa ocrotitoare, ca de

obicei, Gertruda îl îmbrânceşte pe Aloyzas, silindu-l să pornească în urma tatălui, aşa că, buimăcit, băiatul se năpusteşte în stradă. Aleargă, însă nefiind obişnuit să alerge, simte broboanele de transpiraţie invadându-i ochii.

Şi pe deasupra grozav îl mai roade îndoiala. Adică, ce are de gând Gertruda? De ce nu s-a repezit ea în urma tatălui care-şi tot agită bastonul? Cui oare, dacă nu Gertrudei în primul rând, i-ar da ascultare Ignas Hubertavi- cius? Pe când aşa, singur cum e în plină stradă, fără tutela soră-si, fără să audă cuvintele ei pline de calm şi care întotdeauna pot să prevadă dinainte totul, se simte cuprins de teamă. Orăşelul s-a lăţit până hăt-departe, ba urcă acum şi în sus pe coastă, aşa că nu mai e orăşel – ci oraş adevărat – mare şi înţesat de oameni, iar mămica lui, a lui Aloyzas, *dansează cu foc cadrilul* şi tata se duce repede după ea. Nu, bineînţeles că nu dansează cadril, or asta e ceva mult mai înfricoşător! Şi pe deasupra băţul din mâna tatălui e încă şi mai înfricoşător. Din când în când, tatăl se opreşte puţin din mers şi aruncă o privire în urmă, nu cumva să alerge careva în spatele lui! Şi-a- tunci Aloyzas se ascunde repede după vreun copac, sau o zbugheşte pe după colţul vreunui gard. Trecătorii care-i întâlnesc îşi ridică pălăriile salutându-l pe tata, ba câteodată îi adresează şi lui câteva cuvinte. Însă nici tatăl şi nici fiul nu observă feţele oamenilor – acestea sunt pentru ei doar nişte pete albicioase. Două căruţe huruitoare, care s-au întâlnit venind din direcţii opuse, îi silesc pe amândoi să se oprească. Vai, dar caii aceştia doi – atât cel negru ca pana corbului, cât şi celălalt, sur – îi cunosc foarte bine! Pe vizitii, însă, nu-i ştiu. Tatăl îl observă pe Aloyzas şi nu se ştie de ce nici nu-l alungă şi nici nu-l ameninţă cu băţul. Bineînţeles, acuma nu sunt decât un străin pentru el, îşi spune băiatul, aşa-i întotdeauna când i se întâmplă cuiva o mare nenorocire – îi simte pe toţi cei din jurul său complet străini. Dar de

15 – 3pre culmi, dus-Intors ce, de ce oamenii cei mai apropiaţi se urăsc, în loc să fie uniţi, ca o singură fiinţă?

Iată şi râpa, pe fundul căreia aleargă un pârâiaş rău mirositor ducând cu sine scursorile de la tăbăcărie. Aici e groapa de gunoi a oraşului şi tot aici sunt îngropate stârvurile animalelor pierite. Crengile copacilor sunt înfricoşătoare, negre, ca şi cum ar fi fost îmbibate cu toate spaimele din văgăună: locşorul acesta e căutat mai ales de sinucigaşi – câţiva oameni apucaseră deja să

se spân- zure în salcia flenduroasă de colo, dar şi mai potrivit socoteau locul acesta… iubitorii de vodcă.

O sticlă goală, de jumătate de litru, pe care copiii o împinseseră cu picioarele până se rostogolise foarte aproape de apa pârâului, licărea sub razele prietenoase ale soarelui, iar mama lui Aloyzas – doamna Igniene, adică doamna învăţătoare, înjura birjăreşte micile haimanale în timp ce cobora cu greu, mai mult târându-se, pentru a-şi recupera comoara.

— Ticăloşilor!.. Mânca-v-ar moartea! N-aţi mai apuca ziua de mâine! Lovi-v-ar damblaua! Să n-aveţi parte nici măcar de-un ciot, de care să vă spânzuraţi hoitul!..

Când însă deasupra văgăunei apare impresionanta siluetă a lui Hubertavicius, copiii se împrăştie care-ncotro – cu toţii sunt elevi de-ai lui, sau au fost până foarte de curând. Tufele uscate trosnesc sub picioarele lor, iar ochii iscoditori le lucesc din tufişuri aidoma unor cărbuni încinşi: ia să vedem, ce se va întâmpla acum? Statura tatălui se înalţă tăcută deasupra malului îngrămădit cu mormane de gunoi, în timp ce mama, reuşind să-şi ridice sticla de jos, o şterge grijulie cu poala fustei sale în dungi. E beată în asemenea hal. Încât îşi duce la gură sticla goală şi, cu un zâmbet absent, continuă s-o sugă.

Tatăl tuşeşte. O dată, apoi încă o dată. N-are nevoie să se prefacă, la el coşul pieptului e veşnic bântuit de accese de tuse. Şi deşi, nu încape îndoială, privirea mamei desluşeşte doar copacii ce se leagănă – oamenii sunt prea mici pentru a-i vedea! — ea simte prezenţa tatei, simte furia lui. Clătinându-se şi mormăind nişte sunete nearticulate, femeia încearcă să se caţere sus – alunecă, se prăbuşeşte, şi din nou se târăşte în patru labe.

Neclintit, Ignas Hubertavicius se înalţă deasupra râpei – e negru de supărare şi aşa cum e, îmbrăcat în costumul negru din stofă de bună calitate, pare şi mai întunecat. Lui Aloyzas, care-l cunoaşte atât de bine, chipul tatălui i se pare a nu fi altceva decât un nor negru – un nor prevestitor de furtună, sfâşiat de fulgere şi sufocat de accese chinuitoare de tuse. De îndată ce la malul râpei se iveşte capul mamei – un ghem de păr bălai, în care s-au încurcat firicele uscate de iarbă şi brusturi – deasupra lui se avântă nuiaua de brad. Dar nuiaua tremură, pentru că tremură şi pumnul care o strânge din răsputeri, după cum tremură din tot trupul şi Ignas Hubertavicius

— Uf, cum se năruie întreaga lui viaţă respectabilă!

— Haide ce mai aştepţi? Loveşte-mă!... Mai bine m-ai omori... Uite, vezi? Nici oftica nu se lipeşte de mine! răcneşte mama cu un glăscior subţire, plângăreţ. Altul era glasul ei adineauri, când îi blestema pe ştrengarii aceia.

Iată, acuşi băţul o să se abată şuierând peste capul cu părul vâlvoi, peste umeri, peste urechea în care străluceşte un cercel de argint. Lui Aloyzas i se pare chiar că simte în nări mirosul de transpiraţie din părul mamei şi, laolaltă cu el, un miros de sânge. Însă nuiaua. În loc să lovească năprasnic, se înfige în pământul gras, iar tatăl apucă mâna mamei. Dar nu i-o Tăsuceşte cu umăr cu tot – nu! — ci încearcă să-şi lipească buzele încinse de fierbinţeală de degetele tremurătoare ce tot vor să se smulgă din strânsoare. Îi sărută palma şi-i sărută pe rând fiecare degeţel. Cândva, demult, sărutase ca acum mâna unei fetişcane de la ţară, elevă de-a lui, şi minunea s-a sâvârşit: fetişcana a acceptat să se mărite cu el. O, doamne! Doar nu-şi închipuie că sărutările lui ar putea reînvia minunea de atunci, aşa cum se întâmplă când, vrând să reîmprospătezi o franzelă uscată, o pui să se-ncălzească în cuptorul maşinii de gătit?!

De îndată ce i se risipeşte simţământul de mare uşurare ce îl încercase pentru faptul că n-a trebuit să simtă mirosul de sânge, sufletul lui Aloyzas e cuprins de un alt simţământ, cu neputinţă de explicat. Nu, nu e nici de dezgust faţă de părinţi, în special faţă de tatăl său, după cum nu e nici urmă de ură. Îl doare însă gândul că fusese pângărit ceva cu mult mai important decât mama, care dansase cadril în faţa ştrengarilor acelora, sau decât tata, care-şi avântase băţul pentru lovitură şi nu lovise.

Da! Fusese strivit şi batjocorit ceva ce nu aparţinea, de fapt, nici unuia dintre ei, chiar dacă acel ceva îi reunea laolaltă atât pe ei doi, cât şi întreaga lor familie. Iar el, Aloyzas Hubertavicius, nu va putea niciodată să se împace cu ceea ce se întâmplase acolo.

— Fii te rog mai atent, domnule tată! i se adresase odată lui Ignas Hubertavicius cu o voce plină de afectare, ce trebuia de fapt să-i ascundă enervarea, fiica sa Gertruda. Ai grijă să nu-l stropeşti pe Aloyzas cel înţelept! aşa îl botezase ea în glumă pe slăbănogul de îrate-său, care zăcea toată ziua cu nasul în cărţi.

Era un neadevăr acesta. Căci dacă tuşea, tata îşi ducea întotdeauna mina la gură. Altul era adevărul: tuşea îl îneca ori

de câte ori se apropia de feciorul său mai mare, vrând să-i explice acestuia un lucru inexplicabil: de ce nu poate s-o convingă şi s-o facă să renunţe la vodcă pe mama, care decădea treptat tot mai mult şi mai mult. I-a distrus tinereţea – da, aşa a fost! — pentru că a împovărat nişte umeri delicaţi de femeie cu o familie de ofticoşi – acesta era adevărul adevărat! Dar cum, cu ce te poţi justifica în faţa copiilor – această imensă bogăţie pe care tu ai creat-o, dar care în ochii celor ce au menirea de a o păstra pentru viitor nu-ţi este subordonată câtuşi de puţin? Cum? Cu ce? Iar Gertrudei, care şi atunci, la fel ca şi acum, manifesta aceeaşi perseverenţă în atingerea scopului urmărit. Gertrudei îi plăcea să glumească. Adevărat că de regulă, glumele ei erau însoţite de râs, un soi de râs care, departe de a aminti susurul unui pârâiaş, semăna mai curând cu fornăitul robinetului de la conducta de apă. Îl dechidea şi sesizând utilitatea sau, dimpotrivă, efectul dăunător al glumei sale, il răsucea imediat înapoi, închizându-l.

Aşa se face că de fiecare dată tatăl se îndepărta de fiu, ştergându-şi cu batista mototolită între degete buzele încinse de fierbinţeala dinlăuntrul trupului său. Buzele acestea delicate şi frumos conturate. Tot trupul îi era cutremurat de tuse, iar pe fruntea înaltă şi netedă, aceeaşi ca cea din fotografiile foarte vechi. Îi cădea, unduindu-se, o şuviţă de păr cărunt. De omul acesta ce părea coborât direct din fotografie – pe atunci, fireşte, cu mult mai tânăr – se îndrăgostise mama, fetişcana modestă şi voinică de la ţară, care, după ce se terminau lecţiile la şcoală, spăla cu mâinile ei butucănoase cămăşile de mătase ale tânărului învăţător. Cine ştie dacă-şi mai amintea acum de mătasea aceea moale şi de visurile dulci, mătăsoase, care pe vremea aceea îi stăpâneau gândurile? Când a izbucnit războiul, Ignas Hubertavicius a început să evite amintirile despre trecutul său, ca de altfel şi grijile apăsătoare ale vieţii cotidiene. Acum gândurile tatălui se înălţau în zbor planat pe deasupra oraşelor cu zidurile dărâmate, pe deasupra mormanelor de cenuşă şi a munţilor de cadavre. Mulţi dintre cunoscuţii sau colegii săi de muncă îşi închideau cu îndărătnicie ferestrele caselor şi odată cu ele şi ochii, pe câtă vreme tatăl cutezase mult prea devreme să privească totul făţiş, fără ocol.

— S-a năpustit din cuşca ei fiara asta sălbatică şi acum se adapă cu cisterne întregi de sânge omenesc. De cine se teme

vampirul? De Dumnezeu? Da de unde! Pe Dumnezeu l-a ademenit de partea sa, înscriind pe fiecare cataramă „Gott mit uns“[18]. După ce-o să înfulece o jumătate de omenire pe cealaltă – pe cei ce vor izbuti să se salveze cumva de bombe şi gloanţe – o s-o prefacă în dobitoace.

Mama doar clătina din cap – nu îndrăznea să-l contrazică. Dispăruseră fără urmă şi cozile bogate şi albastrul senin din ochii săi, nu-i rămăsese decât credinţa în Dumnezeu şi rarele, şi poate tocmai de aceea atât de îngrozitoarele ei căderi, când se îmbăta cu samagon[19]. Cum nu reuşea să-şi spele cu samagon suferinţa din suflet, se împotmolea şi mai mult în noi păcate, lăsându-se în voia suferinţei sale şi a îndurării lui Dumnezeu. Pentru ea Dumnezeu rămăsese acelaşi din anii copilăriei – îşi avea lăcaşul în biserica catolică, în chipurile sfinte, în amulete. Oricine îl putea batjocori sau mânia, după cum oricine se putea face vrednic şi de iertarea sa.

— Nu mai băga spaima în copil, domnule tată. Bietul Aloyzas n-o să mai poată învăţa, iar la noapte o să aibă numai coşmaruri, încerca Gertruda să-l convingă să tacă pe capul familiei mistuit de patima acuzatorului, atâta timp cât nu-l sufoca un nou acces de tuse.

— Poftim, copiilor li se răpeşte dreptul de a fi copii! Dacă li s-ar întâmpla aşa ceva bătrânilor, sclavilor, invalizilor sau celor care le cântă-n strună călăilor, aş mai înţelege, dar… copiilor?

— Domnule tată, te rog, termină cu scandalul! Ai uitat cam repede, se vede, sejurul la răcoare.

— În anul 1941, toată luna iulie, tata fusese reţinut la comisariatul de poliţie; acolo, în pivniţa rece cu ziduri de piatră, tuşea

i se agravase şi după aceea nu i-a mai trecut niciodată.

ii — Să nu-ţi închipui că acum o să-ţi mai caute-n coame careva dintre ei. De ce te grăbeşti atâta să-l treci pe Aloyzas în rândul orfanilor?

Sănătoasă tun, ajutată de vocea-i puternică, Gertruda se străduia cu tot mai multă înverşunare să înalţe în jurul fratelui său ziduri fortificate, peste care nu-i era îngăduit nimănui, nici chiar lui însuşi să treacă. Zilele lui Tautvydas erau acum numărate: dacă s-ar fi încumetat să-l încălzească cu propria-i

18 „Domnul fie cu noi" (lb. germană).

19 Rachiu de casă ; basamac.

răsuflare, ca pe un pui de curcă îngheţat, cu lăbuţele chircite deja, n-ar fi făcut decât să-şi vatăme propria-i sănătate, pentru că sărmanului copil nu i-ar mai fi ajutat la nimic. Maică-sa, indiferent de ce spunea tata şi oricât i-ar fi sărutat el mâinile, nu era, la urma urmei, decât o alcoolică. Iar el, tatăl, deşi coborîtor dintr-un neam de viţă nobilă odinioară, ce altceva era decât un flecar şi un ratat? Da, fără îndoială, numai prin Aloyzas ar putea fi reînviată gloria Huberta- viciusilor, boieri din neamul Zemaitijos, care cândva, în anii îndepărtaţi, sărăciseră şi ajunseseră ţărani. Fireşte, nu zăngănindu-şi paloşul şi călărind pe cai înspumaţi cu tropot vajnic de copite va reînvia el numele strămoşilor săi, nu – fruntea înaltă şi inteligentă a băiatului, aptitudinile lui deosebite pentru limbile străine care îi uimeau pe profesori, toate acestea constituiau tot atâtea dovezi că era vorba de un viitor gânditor. Era însă absolut necesar să-i apere trupul şi spiritul de barilul Koch, să vegheze să nu se risipească într-o viaţă chinuită şi modestă, lipsită de perspectivă, să nu se integreze în cerinţele unei existenţe cotidiene banale, care-i putea nimici orice năzuinţă nobilă. Simboluri ale genului de existenţă adecvat pentru el deveniseră calupul de humă – din care mama fierbea un terci subţire, rău mirositor, folosit la spălatul rufelor în loc de săpun – şi boţul de unt rânced, căpătat în schimbul lingurilor de argint, primite de ea cândva drept dar de nuntă.

În pieptul tatălui începuse o asemenea huruială de parcă acolo cineva se străduia din răsputeri să pună în mişcare un motor foarte ruginit.

— Nu-l mai speria, că şi aşa e mort de spaimă! spunea el, şi începea să râdă în hohote. Ce fel de om vrei să crească din el dacă-i astupi urechile şi-l legi la ochi? Un egoist scârbos, căruia să-i fie ruşine de un tată ce-şi scuipă ultimele rămăşiţe de plămâni şi de propria-i mamă, cea care l-a adus pe lume?

Însă îndată ce izbutea să-şi stăpânească râsul şi tuşea, uita de Gertruda şi continua să peroreze adresându-se de astă dată unui auditoriu imaginar:

— Ce-aveţi de gând? Să creşteţi o fiară? în cazul acesta nu-i nevoie să-i daţi carne în fiecare zi, şi-n schimb, ghiftuiţi-l cu spaimă! Decât aşa viaţă, mai bine lipsă! Nu, hotărât lucru, în zilele noastre este de o mie de ori mai bine să fii ofticos! Uite, eu şi Tautvydas, – şi zicând asta strângea la pieptul său

trupuşorul mezinului – sân- tem bolnavi, dar cel puţin suferim de o boală omenească şi nu de una animalică. De aceeaşi boală au suferit Kudirka[20], Visinskis[21] Biliunas[22], Janonis[23], cei mai de omenie oameni ai poporului nostru! Aşa că departe de noi gândul de a ne schimba boala cu o banală turbare câinească. Nu, nu, n-o să vă meargă, domnilor naţional-socialişti.

Trezit de tuşea sfâşietoare, Ignas Hubertavicius era zguduit de accese de-a lungul întregului an, zi şi noapte, însă acestea îl chinuiau mai ales în zori. Aloyzas se furişa din pat şi, cu inima zvâcnind, pornea în urma tatălui, care pe jumătate dezbrăcat ieşea în curte. Bolnavului

i se părea că acolo, încleştându-şi mâna pe trunchiul mărului, va reuşi să tragă în piept mai mult aer proaspăt. Însă răcoarea şi umezeala nu făceau decât să-i intensifice suferinţele, astfel încât, chircindu-se din tot trupul, el se năpustea înapoi în casă. Aflat pe verandă şi tremurând ca varga, Aloyzas nimerea în îmbrăţişarea costelivă a tatălui.

— Şterge-o de-aici! spunea acesta cu un oftat, îm- brăţişându-l şi în acelaşi timp îndepărtându-l pe fiul său.

Caută să rămâi în preajma Gertrudei, ea are dreptate: sunt un ratat, un muribund. Asta ar mai lipsi, ca înainte de a pune mâinile pe piept să-l molipsesc şi pe copilul sănătos. Să ştii că Gertruda, aşa necioplită cum e, te iubeşte. Caută să te afli mereu în preajma ei şi o să rămâi în viaţă!

Nici în cameră nu rămânea multă vreme, ci se furişa din nou, ieşind pe stradă – să stea puţin la aer, să privească stelele, să simtă în nări mireasma proaspătă a vântului de câmpie. Nu ştia nici singur ce să vrea, ce să facă pentru a-şi uşura chinurile. Ah! Măcar de-ar putea s-o tragă până la primăvară! Mai târziu însă, plin de iritare, blestema primăvara aşteptând căldura verii, dar cum nici vara nu-l ajuta în vreun fel, îşi punea toată nădejdea în toamnă, în iarnă. Starea sa se agrava din ce în ce mai rău, aşa că începuse să aştepte ziua când va fi aşezat în sicriu. Teribil se mai temea de această ultimă călătorie. Aloyzas îşi dădea seama că toate predicile tatălui, toată revolta şi văicărelile erau doar încercări de a evita confruntarea cu inevitabilul, dorinţa de a ieşi

---

20 Kudirka, V. (1858—1899) — scriitor şi publicist lituanian.

21 ViSinskis, P. (1875—1906) — critic lituanian.

22 Biliunas I. (1879—1907) — scriitor, critic şi publicist lituanian.

23 Janonis J. (1896—1917) — poet revoluţionar proletar lituanian.

din încurcătură, de a se strecura cumva mai uşor prin ştreangul tot mai îngust al sfârşitului de neînlăturat.

— Tăticul meu drag! Tăticul meu scump! rostea Aloyzas şi se năpustea plângând cu sughiţuri în braţele tatălui – îşi impunea să uite de ce picioarele acestuia erau atât de osoase, de descărnate, se lipea cu tot trupul de ele şi imediat începea să se simtă nespus de bine. Iar celălalt, îmbrăţişându-şi strâns copilul, încălzindu-l cu ultimele pâlpâiri de căldură, îşi zicea că, aşa cum se simţea acum, ar fi avut destul curaj să coboare în groapă.

— Ei gata, şterge-o de-aici, destul că-l avem pe Tautvydas! Şi tatăl îi strângea urechea, întocmai ca într-un cleşte, pedeapsă de care până nu demult se păzeau ca de foc elevii lui; unii dintre ei, amintindu-şi, se vede, de urechelile din şcoală, îi mai strecurau când şi când învăţătoarei câte o jumătate de pâine. De regulă, chiar şi elevii trecuţi de vârstă şcolară, când erau astfel urecheaţi, săreau din bancă urlând – Aloyzas însă nu simţea nicio durere, ci doar ura tatălui faţă de tot ceea ce socotea el că este iraţional şi cu toate acestea refuză să se supună lui» voinţei lui.

După ce-l îndepărta, împingându-l de lângă el, tatăl se ghemuia într-un ungher şi suferea singur acolo, învăluit într-o întunecată şi nesfârşită noapte, bântuită de răsuflarea morţii – dar nici moartea, se pare, nu vroia să-l ocrotească la sânul său. Nu se simţea uşurat decât atunci când auzea vocea viguroasă a Gertrudei, care iradia din toţi porii arome de mere zemoase şi o sănătate ce sfida totul, o sănătate de animal. Ea ştia foarte exact ce trebuie să facă pentru Aloyzas spre a evita soarta de care avuseseră parte tatăl şi frăţiorul său mai mic: să nu se gândească la moarte, la nenorociri, la jigniri sau boli! — şi să se alimenteze bine, având o hrană consistentă, bogată în grăsimi. Iar ingeniozitatea Gertrudei era de-a dreptul inepuizabilă. O silea pe mama să care în micuţele sate de prin împrejurimi, tot ce mai rămăsese din bunăstarea lor de altădată: costumul de sărbătoare al tatălui, o glastră de cristal, micile cupe de argint din care de Crăciun, acasă la ei, i se oferea băutura-preotului. Încă de pe atunci s-a dovedit că Gertruda se pricepea la boala familiei tot atât de bine ca un medic autentic. Să respire mai adânc, să facă mai multă mişcare! îl povăţuia dânsa. În fond, ea fusese cea care sacrificase viaţa tatălui şi a lui Tuatvydas pe când aceştia mai trăiau încă – fapt confirmat de tuşea lor – în

vreme ce Aloyzas... Tot soră-sa deschidea larg geamurile şi-l punea să facă gimnastică. Uneori însă, în timp ce îşi tot agita mâinile aşa cum i se cerea s-o facă, în sufletul lui Aloyzas se furişa dintr-o dată îndoiala: dar la urma urmei cine sunt eu, de se face ea luntre şi punte de dragul meu şi e gata să-i îngroape pe toţi ceilalţi înainte de vreme? Prin ce anume sunt mai bun, mai grozav decât alţii? Tata a citit mii de cărţi. Tautvydas este cu mult mai bun, mai sensibil ca mine. Oare voi fi eu în stare să înfăptuiesc speranţele Gertrudei, pe care, de altfel, le aprobă în taină şi tata, chiar dacă ponegreşte în gura mare perseverenţa fiicei în urmărirea acestui scop? Dar mă rog, să zicem că rămân în viaţă, ei şi? ce-i cu asta? Adică va trebui să respir mereu în contul celor răposaţi, să justific existenţa şi moartea lor prin propria-mi viaţă? Şi pe deasupra să-i mai fiu veşnic recunoscător pentru asta Gertrudei? Bine, dar în cazul acesta e mult mai uşor să ajung să-mi zornăie şi mie în piept, ca lui Tautvydas, lanţul de bicicletă! însă lui Aloyzas îi era teamă de moarte şi de aceea se străduia din toate puterile să rămână în preajma Gertrudei, pe care n-o iubea câtuşi de puţin. Il iubea pe tata, pe frăţiorul său, chiar şi pe mama o iubea, dar nu pe soră-sa, femeia aceasta mătăhăloasă cu glas pătrunzător...

într-una din zile trecu pe sub ferestrele Hubertavi- ciusilor un lung şir de fantome îmbrăcate în zdrenţe şi minate din urmă de paznici. Din masa lor nu se desluşea lămurit niciun chip anume, dimpotrivă, părea că cei ce se târau anevoie nu erau făpturi omeneşti, ci mai curând o ceată de umbre. Nenorociţii aceştia îşi fixau cu insistenţă privirea pe absolut tot ce se afla în jurul lor – stâlpi şi obloane de geamuri – ca şi cum aşteptau ca toate acestea să se însufleţească şi, întinzându-le mâna, să le dea de pomană. Nu se auzeau gemete, ci doar fâşâitul stâmit pe caldarâm de nenumăratele picioare ce abia se târau – un fâşâit în care se zbuciuma parcă disperarea resemnată în faţa inevitabilului. Fâşâitul acesta i-a stăruit în urechi lui Aloyzas toată ziua, deşi, foarte curând, pe caldarâmul devenit pustiu nu mai rămăsese nicio dovadă că pe acolo trecuseră oamenii aceia condamnaţi la moarte. Tata nu se putea linişti în niciun fel, refuza să se întindă în pat şi măsura odaia în lung şi în lat – chipul său devenea tot mai palid şi tuşea îl înăbuşea.

— Ar trebui să se spintece cerul dintr-un capăt în celălalt, dacă există în adevăr un cer deasupra capetelor noastre! vorbea

el de unul singur. Fiara sălbatică îşi devorează în continuare, una după alta, porţiile şi nimeni nu îndrăzneşte să-i vină de hac, nimeni! Ei bine, unde anume s-a spintecat cerul? Aş vrea să văd şi eu, unde? Haide, arătaţi-mi voi dacă sunteţi aşa de înţelepţi!

— Fiind conştient de absurditatea celor ce se petrecuseră adineauri sub ochii săi, tata se enervă în asemenea hal, încât i se declanşă o puternică hemoptizie.

Aloyzas alergase îndată să-i ajute să se întindă pe pat şi-i tot potrivea pernele îndesându-le sub el, Gertruda se năpustise în pivniţă şi începuse să spargă gheaţa aflată sub un strat gros de rumeguş. Aşchiile ascuţite săreau în toate părţile de sub toporişcă, mirosea a sânge. Mama turnase apă pe tăblia mesei şi o spăla, având grijă ca lăturile să se scurgă în găleata aşezată dedesubt, când deodată, se auzise în dosul ferestrei ceva ca un râcâit. Şi, fără să bată la uşă, în bucătărie dăduse buzna un om, sau mai exact fantoma unui om. Abia după ce străinul şi-a tras broboada înfăşurată pe cap, a devenit clar că era bărbat şi nu femeie. Ar fi fost cu neputinţă însă să-ţi dai seama câţi ani putea avea omul. Pe chipul umflat, tot numai zgârieturi şi vânătăi, ardeau cuprinşi de fierbinţeală nişte ochi negri – de fapt un singur ochi, pentru că în locul celuilalt se bulbuca doar crusta uscată a unei cicatrici.

— Nu vă speriaţi, ochiul nu mi l-au scos azi. Meii demult, acum o săptămână. Credea, desigur, că cel mai înfricoşător lucru în înfăţişarea sa era ochiul scurs, din pricina căruia, socotea el, nimeni nu-i îngăduia să se apropie. Pe toţi evreii i-au împuşcat acolo, în carieră. Ascun- deţi-mă undeva, oameni buni.

După hemoragia avută tatăl zăcea fără cunoştinţă. Mama trăgea cu coada ochiului când la el, când la musafirul nepoftit ce se oprise în faţa ei cu mâinile întinse; ea şoptea fără încetare o rugăciune. Singura care a ştiut imediat cum trebuie să procedeze, de parcă aşteptase demult vizita aceasta, a fost Gertruda. În primul rând l-a înşfăcat pe Aloyzas – să-i facă vânt în altă cameră, ca să nu-l mai vadă pe omul cu ochiul scos. Într-adevăr, lui Aloyzas îi era groază să privească obrazul acela, dar se împotrivise din răsputeri să plece de acolo. Ce rău făcuse evreul acesta ca să fie pedepsit? Şi de ce nişte oameni, la fel cu el, îl vânează fugărindu-l ca pe o fiară? Băiatul se mai temea şi de altceva: te pomeneşti că privirea înnebunită a fugarului avea să-i ceară lui să răspundă la toate aceste întrebări? Cârpele

murdare ce atâmau în zdrenţe pe trupul fugarului, părul de pe obraji, aspru şi ţepos, în care se vedeau cheaguri de sânge, dar mai ales găvanul acela gol, cu marginile cusute parcă cu aţă groasă, stârneau în sufletul lui Aloyzas nu numai milă şi dezgust, dar şi sentimentul că are şi el în toate acestea o vină, chiar dacă nu-şi da seama exact despre ce vină poate fi vorba. Mai avusese o senzaţie asemănătoare nu demult, în faţa sicriului lui Tautvydas: deşi chipul frăţiorului mort era curat şi liniştit, totuşi pe deasupra lui, întocmai ca şi pe deasupra acestui om, începuse deja să-şi fâlfâie aripile moartea, doar că de astă dată ea nu mai făgăduia izbăvirea de chinuri ca atunci, ci, dimpotrivă, cuprinsă de furie, ameninţa să-şi dezlănţuie toată nemărginita-i cruzime – ca şi cum timpul s-ar fi oprit brusc în loc şi doar ea, moartea, rânjindu-şi gura hâdă, a rămas să stăpânească peste toate. Îşi aminti că atunci i s-a părut că vede cum catafalcul împodobit cu coroane, pe care fusese transportat la cimitir cadavrul fratelui său, se prăbuşeşte în şanţ, lăsând să împungă cerul doar an fragment din oiştea sfărâmată.

— _ Sunt singur-singurel. Lor nici nu le trece prin minte că trăiesc. Nimeni nu ştie, nimeni!… — răzbea dinspre prag, abia auzită, şoapta evreului – căci glasul apucase să i-l sugrume deja moartea.

Gertruda încerca să-l tragă la o parte pe Aloyzas certându-l:

— Nu-i treaba ta să stai aici. Lasă, nu te teme, că-l ajutăm noi pe omul ăsta. O să facem tot ce va fi posibil!

Gertruda i-a poruncit mamei să găsească o bucată curată de pânză iar ea adusese imediat ligheanul, un urcior cu apă şi săpunul.

— Acuma, te rog să te speli şi pe urmă o să-ţi pansăm ochiul, îl invitase ea venind foarte aproape, cât pe ce să-l atingă chiar pe bietul om, îmbrăcată cum era în rochia ei cu flori viu colorate – tânără, curată, răspândind sănătate prin toţi porii. Mai mult ar fi fost imposibil să se apropie şi pe Aloyzas îl fulgerase gândul că ea trebuie să i se pară acelui nefericit un înger coborât din cer. Lasă că-ţi tom eu, haide, spală-te, i-a spus Gertruda, aplecând mai tare urciorul cu apă.

— Ei cred că sunt un cadavru. Ascundeţi-mă, vă implor, ascundeţi-mă undeva! Evreul nu pricepea deloc ce vrea fata de la el. Deşi totul era simplu, cât se poate de simplu – fusese rugat să se spele. Până aici mai bătuse şi pe la alte case, dar nimeni

nu-l rugase să facă aşa ceva – într-una din izbe i-au strecurat în mână nişte cartofi, iar în alta o bucată de pâine. Da, el uitase că oamenii se mai şi spală.

— Nu-i frumos să umbli în halul ăsta. Se sperie copiii când te văd, a căutat să-l lămurească soră-sa turnând din urcior apă peste palmele cu pielea crăpată şi negre de murdărie. Apoi, înălţându-se în vârful picioarelor, i-a pansat ea însăşi găvanul gol; ţinând pansamentul din pânză de casă, mâinile ei albe se avântau împrejurul capului fantomei, aidoma aripioarelor unui înger.

— Dumnezeu să vă dea sănătate, domnişoară, că nu v-a fost silă de mine. Nu-i aşa că n-o să mă alungaţi?

— Ia loc puţin, odihneşte-te, şi Gertruda a tras lângă el taburetul.

— Eu ar fi trebuit acum să fiu un cadavru. Şi nu sunt cadavru. Că doar nu v-aţi fi ostenit dumneavoastră să pansaţi ochiul unui cadavru, nu-i aşa?

Trecând pe lângă Aloyzas, Gertruda l-a bătut pe umăr: chipurile să fie liniştit, că sora lui e plină de hotărâre şi neînfricare.

— Nu te teme, n-o să-l lăsăm noi fără ajutor pe omul acesta, spusese ea tare, ciufulind părul frăţiorului. Da, ea n-ar fi avut nevoie de încurajarea nimănui!

Prin pâcla de disperare şi neputinţă ce-l învăluia, Aloyzas a văzut cum Gertruda a silit-o pe mama să scoată din sobă ceaunul de tuci în care de obicei fierbeau hrana pentru porci, şi cum aceasta, continuând să-şi şoptească rugăciunile, a început să scormonească în ceaun, scoţând de acolo câţiva cartofi, pe care i-a înfăşurat apoi într-un ziar. Gertruda a început să se agite din nou în jurul vizitatorului, al cărui cap bandajat părea, în lumina scăzută a înserării, o pată mare şi albă. Întinzându-i pachetul, Gertruda îi explicase cu o voce blândă, arătând înspre uşă:

— Ţine asta şi haide să ne luăm rămas-bun înainte de despărţire. Îmi pare rău, dar la noi nu poţi rămâne. Nu poţi! Dacă ar fi fost măcar o posibilitate cât de mică, eu niciodată…

— Domnişoară, eu pot să stau nemâncat, pot să nu mănânc deloc, chiar dacă nu sunt cadavru. Pot să nu mă- nânc nimic şi o săptămână încheiată, bolborosea omul. Am învăţat să mă hrănesc numai şi numai cu iarbă…

— Ah, doamne-dumnezeule, dar dumneata nu pricepi că nu poţi rămâne la noi?! îmi pare nespus de rău, dar trebuie să pleci de aici. Există motive foarte serioase pentru asta. Dacă vrei să ştii... nimeni nu îndrăzneşte să rupă nici măcar un măr din grădina noastră.

Convins nu se ştie din ce pricină, poate de albeaţa strălucitoare a pielii ei, poate de acele aluzii nedesluşite pe care le rostise adineauri, omul tresărise şi se ridicase de pe taburet.

— O clipă, l-a reţinut Gertruda; aşa era ea, de câte ori se apuca de vreo treabă, o făcea temeinic! Se poate, mamă? Doar nu vrei să mănânce omul fără sare?!

Fără a înceta să-şi mormăie rugăciunile, mama i-a întins un pic de sare şi Gertruda, punând-o într-un corneţel *de hârtie, i-a strecurat-o nenorocitului.

Forfota şi foşnetele din jur, dar mai ales glasul Gertrudei l-au făcut pe tata să-şi revină. Respira anevoie, asculta atent ce se petrece în coşul pieptului său, dar a înţeles imediat ce se întâmpla la bucătărie.

— Vasăzică izgoneşti omul din casă? s-a răstit el la Gertruda agitându-şi mâna osoasă şi îngălbenită ce părea un semn de întrebare.

— El singur vrea să plece. Doar ştii bine şi dumneata, domnule tată, că musafirilor nu le place să rămână mult timp la noi.

— Lasă că îl întrebăm noi îndată... îl întrebăm... Tatăl a încercat să se ridice în capul oaselor, dar n-a izbutit.

— Se vede că dumneata, domnule tată, nu te gândeşti deloc la familie şi la Aloyzas, nu se dădea bătută Gertruda.

— Ia vino încoace puţin, a chemat-o. Vreau să te privesc de aproape.

Gertruda, ştiindu-se cea care-l ocroteşte pe vlăstarul sănătos, nădejdea întregii familii, pe Aloyzas, şi că deci nu are niciun motiv să se simtă vinovată de ceva, se apropiase săltându-şi cu îndrăzneală bărbia.

— Să-ţi aduci aminte întotdeauna de ce te-am bătut! Şi tatăl a plesnit-o peste obraz cu dosul palmei. Suntem ofticoşi, a rostit el apoi ştergându-şi cu batista băşicuţa trandafirie de pe buze şi totodată ridicându-se puţin. N-o să-ţi fie teamă să mănânci din aceeaşi oală cu nişte ofticoşi?

— Ofticoşi? Evreul n-a înţeles ironia amară a gazdei, – a fi

ofticos înseamnă pentru el o speranţă inaccesibilă, o tindă a raiului. Ofticoase, bolnave de inimă, reumatice puteau fi socotite doar făpturile vii şi nicidecum cele cărora li se luase dreptul de a-şi spune oameni. Asta ştia el foarte bine, chiar dacă se dezobişnuise să se spele.

Câteva ore mai târziu au fost arestaţi capul familiei, musafirul său şi un birjar din localitate. Printre „vânătorii“ înarmaţi până în dinţi se tot vântura de colo-colo şi un găligan blond, cu mutră spălăcită – unul dintre absolvenţii tatălui dinainte de război, care trăgea din când în când cu coada ochiului peste gard, arătându-se destul de interesat de farmecul ce abia înmugurea al Gertrudei. Omul de la Gestapo care conducea acţiunea, vrând să respecte instrucţiunile, avusese de gând să ridice întreaga familie, dar fostul elev a intervenit în favoarea soţiei şi a copiilor celui arestat. Pe evreu l-au ciuruit cu gloanţe dintr-un pistol automat încă la marginea drumului, fără să-l mai aducă până la carieră. Pe tata l-au împuşcat peste trei zile în curtea închisorii, între două camioane tixite cu boarfe confiscate de prin casele oamenilor… sub coviltirul unuia din ele se înălţa, drept, un ficus cu frunze mari ca nişte pingele… Intelectual prieten cu evreii, iar pe deasupra mai scuipă şi sânge… Respectivul este, în mod indiscutabil, un individ de calitate inferioară, şi fiind de calitate inferioară, rezultă că nu este om. Când trimiţi un glonte într-unul ca ăsta, nu te simţi răspunzător nici în faţa lui Dumnezeu şi nici faţă de propria-ţi conştiinţă. Deci, doboară-l, culcă-l la pământ ca pe un câine de pripas. A încerca să meditezi sau să schimbi ceva în mersul acestui joc sângeros e deja din cale-afară de târziu şi, deocamdată, din cale-afară de devreme.

— Oricum, nu mai aveam mult de trăit, apucase tata s-o consoleze pe Gertruda, care se strecurase în închisoare să-i aducă pachetul cu provizii şi rufe. Aşa, cel puţin o să ştiu pentru ce mor. Dar, imaginează-ţi! De când sunt aici, nu mai scuip sânge!

Glontele a atins ficusul, frunzele s-au scuturat şi au acoperit chipul grav al lui Ignas Hubertavicius. Cel îngăduitor faţă de slăbiciunile omeneşti şi neînduplecat în faţa violenţei.

Într-o noapte, după ce zgomotul din căminul studenţesc se domolise şi ei doi, osteniţi de îmbrăţişări pătimaşe, se odihneau, Aloyzas, care spera mereu că odată cu trupul ce i se supunea ascultător va obţine şi afecţiunea, căldura sufletului ei, îi spuse

Lionginei:

— Ascultă, Porumbiţa mea, aşa ise adresa el pe atunci, rostind fără urmă de dezgust cuvântul acesta simplu de alint pe care cu o jumătate de an în urmă nu l-ar fi îngăduit pentru nimic în lume. Crezi că eu nu-mi dau seama că avem neapărată nevoie de un spaţiu vital? Chiar dacă va fi minim, chiar dacă nu va avea decât cincisprezece metri pătraţi, dar să fie spaţiul nostru. Aici, unde cacofonia nu încetează nici zi, nici noapte, orice armăsar se poate năpusti înăuntru ca să râdă de goliciunea trupurilor noastre. Şi-apoi Ignelis, cum oare o să se simtă el aici? Nu vreau ca primele impresii din viaţa lui, deşi inconştientă încă, să i se întipărească în suflet între pereţii aceştia coşcoviţi. Fireşte, institutului nostru i se repartizează un spaţiu locativ foarte mic, în timp ce pretendenţi sunt câtă frunză şi iarbă şi, totuşi, am o speranţă. N-am umblat niciodată după chilipiruri şi cunoştinţe utile, iar pentru formula *dă-mi – ca să-ţi dau* am un profund dispreţ, însă în situaţia de faţă procedeul se impune. Ştii, întâmplarea face ca prorectorul nostru să fie un fost prieten de-al meu, elevul lui Ignas Hubertavicius, şi anume Genius.

— Care? Ochelaristul? Tovarăşul acela respectabil, Eugenijaus E., care ne-a onorat cu prezenţa la cina de la restaurant, în seara nunţii noastre? se informă cu prudenţă Liongina, spunând *ochelaristul* deşi ar fi trebuit să spună *morocănosul.* După ce s-au întors de la ofiţerul stării civile, unde avusese loc înregistrarea căsătoriei, ei nu organizaseră o mare petrecere. Toate intenţiile pe care le avusese mama Lionginei, de a invita un mare număr de rude de la ţară, s-au risipit izbindu-se de refuzul politicos, dar ferm, al lui Aloyzas. Doar se căsătorise cu fata ei, precizase el, nu cu rudele acesteia şi consideră că, în cinstea evenimentului respectiv, se cuvine să fie servită o cină modestă, la care vor lua parte numai rudele şi prietenii cei mai apropiaţi. Nimeni nu găsise nicio clipă de răgaz să ceară şi părerea Lionginei, dar în fundul sufletului ea îi fusese recunoscătoare lui Aloyzas pentru hotă- rârea luată. Şi aşa s-a simţit, pur şi simplu, epuizată de prezenţa la cina festivă a două persoane – cumnata sa, de pe chipul căreia n-a dispărut niciun moment grimasa plină de ostilitate care-i schimonosea gura, şi bărbatul zâmbitor, în aparenţă blajin, ce purta ochelari cu ramă din aur veritabil. Nici el nu rostise un cuvânt toată seara. Din

rama ochelarilor săi ţâşneau în ochii celorlalţi luciri scânteietoare, a căror strălucire te ameţea. Ochelarii şi zâmbetul – dezvelind nişte dinţi albi şi foarte sănătoşi – respingeau cu succes atacurile nenumeroşilor musafiri, care încercau să afle părerea lui Eugenijaus E. În diverse probleme. Acesta însă nu catadicsise să-şi formuleze vreo opinie nici măcar în legătură cu vremea sau cu calitatea mân- cărurilor servite. Curios că, până şi glasul lui Aloyzas devenea altul când se adresa ochelarilor de aur. Cei invitaţi la cina festivă erau, în genere, colegi ai soţului; unii, după ce băuseră deveniseră mai paşnici şi mai amabili, alţii, dimpotrivă, mai agresivi şi mai sâciitori, singur prorectorul rămăsese neschimbat şi, aparent, de un calm imperturbabil – nici nu s-a îmbujorat măcar după copioasa trataţie.

— De unde până unde – *ochelarist?* Ah, da! Şi Aloyzas, amintindu-şi ochelarii cu ramă de aur, pufni în râs. Ai dreptate, să ştii că tot el poartă zilnic şi un inel cu o piatră preţioasă enormă. Şi totuşi, el este pur şi simplu – Genius.

— Dar de ce ai spus despre el: *un fost prieten*?

— Ei, asta-i bună, prieten şi gata! Nu te mai lega şi tu de un cuvânt! Enervat, Aloyzas tăcu dintr-o dată. Fireşte, reluă el după un timp, acum ne întâlnim mai rar. Omul a ajuns sus de tot.

— Şi te deranjează funcţia lui importantă? Sau, dimpotrivă, îl deranjează pe el funcţia ta lipsită de importanţă? Liongina, care în genere era destul de perspicace, refuza uneori să înţeleagă lucruri cât se poate de simple.

— Nu m-am gândit la asta. Nu ştiu. Aloyzas întârzie cu răspunsul, – niciodată nu se grăbea când îşi exprima opinia despre cineva şi-l judeca întotdeauna pe cel în cauză după experienţa sa personală. Cum să-ţi spun, sentimentul propriei demnităţi sau nu ştiu ce alt demon mititel mă reţine să afişez relaţii de prietenie cu el.

— Şi va trebui să te înjoseşti prea mult, da?

— Într-o oarecare măsură, da. Genius împrumuta cărţi de la tata şi uneori venea la noi încălţat cu galoşii direct pe piciorul gol. La insistenţele tatei, sora lui mai mare a fost scutită de taxele şcolare la liceu. Iar tatăl lui Genius era un mare beţivan. În vremea noastră, chiar dacă eşti alcoolic la pătrat, nici măcar pălăria nu reuşeşti să ţi-o bei, ori pe atunci oamenii îşi cheltuiau pe băutură totul, până la ultima leţcaie, rămâneau muritori de

foame fiind forţaţi să-şi vândă întreaga avere.

— Şi îţi închipui că lui o să-i facă o deosebită plăcere să-şi amintească despre beţivul de taică-său?

— Vai de mine, Porumbiţo, ce-ţi trece prin minte! Crezi că am să mă apuc să-i scot ochii cu trecutul său?

— Dar, de fapt, de ce te bizui tu atât de mult pe dânsul? Eliberează el repartizările pentru locuinţe? Mai mult ca sigur, există un prorector pentru problemele administrative. Şi, în afară de asta, însuşi rectorul reprezintă sindicatul.

— Există, bineînţeles, cum să nu existe! Rectorul nostru este unul dintre tovarăşii de luptă ai lui Kipro Pa- trausko şi Tado Ivanausko[24]. O adevărată relicvă. Dar, în fapt, Eugenijaus e cel care are de spus ultimul cuvânt în toate problemele institutului. Atunci, în seara nunţii, în timp ce ne ridicam cu toţii de la masă, el mi-a şoptit: Auzi, Aloyzas, dacă ai vreun neeaz, te prezinţi imediat direct la mine.

— Chiar el, Eugenijaus E. În persoană?

— Genius, Eugenijaus, sau respectabilul tovarăş Eugenijaus E. — care-i deosebirea? El nu-i dintre cei care-au ajuns în fotolii înalte prin maşinaţii de şarlatani. Are o inteligenţă extrordinar de lucidă şi o capacitate de muncă imensă, diabolică.

— Şi până acum el n-a aflat că ai nevoie de o locuinţă?

— Păi, nu-ţi dai seama câte griji are omul pe cap? Să nu crezi cumva că o să vină el să bată la uşa noastră ca să ne spună: când o să terminaţi de gângurit, porumbeilor, daţi fuga la Comitetul Executiv să vă luaţi repartizarea, că a şi fost emisă. Eu o să trebuiască să fiu cel dintâi care-i va bate la uşă.

— Oricum, e înjositor.

— Da, însă... Aşa că, ţinând seama de asta, te rog, Porumbiţo, să fii mai tandră cu mine. Apreciază-mi eroismul. Pentru că eu va trebui să roşesc – nu tu.

Şi asta nu era decât o parte, una din intenţiile animate de bărbătească râvnă, pe care le nutrea Aloyzas. El mai avea de gând să rupă definitiv nu numai cu propria viaţă, cu care fusese obişnuit mai demult, ci şi cu viaţa dusă de Liongina înainte de căsătorie, pentru ca din sfărâmăturile acestora să construiască un edificiu nou, raţional – chiar dacă deocamdată destinaţia lui nu-i era încă suficient de clară.

---

24 *Kipro Patrausko* (1885—1968) — renumit cîntăreţ lituanian, artist al poporului din U.R.S.S. ; Tado *Ivanausko* (1882—1970) — savant lituanian, biolog.

— După părerea mea, scumpo, ar fi timpul să te apuci de învăţătură. Căci, cum vine asta? O femeie intelectuală din zilele noastre – fără licenţă? Soţul tău, recomandat pentru titlul de conferenţiar universitar, va primi, dacă totul va merge bine cu cartea, catedră de profesor. Ei, şi-atunci, cum te vei simţi alături, neavând o licenţă?

— Nu te merit, dragul meu.

— N-am spus *cum vei arăta alături* ci am zis şi o repet: cum *te vei simţi alături?*

— Indiferent. Nu te merit, asta e.

— Sper că ţi-am dovedit îndeajuns câtă nevoie am de tine.

— Tu da, Aloyzas, bineînţeles că ai dovedit-o. În schimb eu, vai, dovedesc cu totul altceva. Că nu-ţi corespund deloc… că-ţi stric viaţa.

— Cine m-a învăţat să spun *porumbiţo?*

— Asta e foarte puţin, Aloyzas, atât de puţin!

— Ei bine, atunci, poftim, ai acum prilejul să te evidenţiezi! o ţinea el una şi bună, împiedicând-o să continue cu părerile de rău. Să nu-ţi închipui că va fi uşor şi plăcut să te duci la cursuri în fiecare seară.

— Seara?

— Seara, porumbiţo! Numai seara!

— Mă rog, fie, asta nu mă sperie. Dar ce anume aş putea urma 7 La conservator nu sunt cursuri serale. Şi nici la medicină. Şi oricum, chiar dac-ar fi fost, eu tot n-aş putea s-o scot la capăt. Să fim serioşi.

— Nici că se poate mai serioşi! Uite, îţi propun – ştiinţele economice. Acolo există facultate la seral. Exact ce-ţi trebuie! Ei, ce părere ai, porumbiţo?

Ce putea ea oare să mai spună, de vreme ce toate ideile dubioase ale lui Aloyzas, care uneori îl uimeau până şi pe el însuşi, începuseră rând pe rând să fie traduse în viaţă? La consultaţia de la dispensar o anunţaseră că e însărcinată. Deşi, în afara unor uşoare ameţeli, nu simţise nimic deosebit. Peste o săptămână s-a prezentat pentru a doua oară la medic.

— Dar ce-i cu dumneata, chiar nu te bucuri deloc? E foarte bine că nu ai niciun fel de stări proaste. La femeile sănătoase aşa trebuie să fie până le vine ceasul să nască. Natura nu poate fi înşelată. Doctoriţa era dispusă să filosofeze puţin. Haide, du-te acasă, spune-i soţului bucuria şi fii prudentă, la fel cum e şoferul

care are de transportat un pasager. Unul foarte fragil şi foarte capricios, deşi, după cum susţii dumneata, nu simţi nimic deosebit.

Cât despre discuţia privind viitoarele ei studii, aceasta se desfăşura pe divan, în mijlocul camerei goale în care orice şoaptă stârnea ecouri ostile. Nu mai era odăiţa de la cămin, ci un apartament separat, format dintr-o cameră cu un hol spaţios, baie şi bucătărie. Viitoarea locuinţă a fiului lor. Adevărat, casa nu era nouă, pereţii erau numai răni de la cuiele smulse, aveau pete dreptunghiulare – rămase de la tablouri – şi dâre semănând cu râurile de pe hărţile de geografie. Până şi tavanul era pătat – în mod evident, de şampanie. Doar trăiseră aici oameni care s-au străduit să lase cât mai multe semne despre şederea lor, indiferent ce dovezi reprezenta fiecare din aceste semne. Chiar dacă aminteau de nimicuri sau frivolităţi... Nici urmele noastre n-or să arate mai estetic, continua să se tortureze Liongina, deşi, fireşte, n-o să ne apucăm să murdărim dinadins pereţii. În clipa asta avea senzaţia că ea însăşi e o pată mare şi spălăcită, care colorează în cenuşiu tot ce se află în jur. Sau un peşte dormind în mâlul şi algele de pe fundul unui lac. Un astfel de peşte îi arătase în copilărie tatăl, după ce îndepărtase pătura de zăpadă de pe faţa transparentă a gheţii. Oamenii care au trăit aici făceau zarvă împuşcând în tavan cu dopurile sticlelor. Pe când ea, rămânând între aceeaşi pereţi nu va fi în stare să răspândească nici tristeţe şi nici bucurie, deşi Aloyzas, prin grija lui neîntreruptă, încerca să măture dând la o parte nămeţii care au troienit-o. Vorba şi mersul lui deveniseră mai viguroase, mai hotărâte, ochii nu întotdeauna observau micile neglijenţe ale ţinutei proprii – nodul de la cravată lăsat mai jos sau pantofii prăfuiţi, – ceea ce altădată l-ar fi enervat mai mult decât o lucrare neefectuată. Totodată însă, Liongina simţea că soţul aşteaptă ca ea să-i arate mai multă căldură şi încurajare.

— Interesant, – rosti ea încetişor, în timp ce spaţiul din jur neîiind înţesat cu niciun fel de obiecte, îi repeta ca un puternic difuzor, vorbele, – interesant, oare cei care-au locuit înaintea noastră în apartamentul ăsta erau fericiţi?

înţelegea foarte bine că nu după asemenea vorbe tân- jea Aloyzas, nu ele îi puteau aduce binemeritata răsplată pentru faptul că-i iertase acel păcat îngrozitor şi se străduia, de unul singur, cu perseverenţă, să înalţe din ruine viaţa lor, a

amândurora. Însă în apartamentul pe care-l obţinuseră nu se instalase decât trupul ei – spiritul mai călătorea pe undeva, neînscris în cartea de imobil şi ne- găsindu-şi liniştea.

— Păi, nu ţi-am povestit? Genius, Eugenijaus! Ah! nici nu-ţi închipui cât a făcut el pentru noi!

Şi Aloyzas se porni să-l proslăvaescâ pe prorector – trebuia neapărat, cu orice preţ s-o scoată pe Liongina din melancolia ce-o stăpânea şi, totodată, să-şi scuture puţin şi propria-i blană, în care se agăţaseră destui scaieţi. La catedră, la decanat, la comitetul sindical – unde numai n-a trebuit să se ploconească, să se milogească cerând locuinţă cu un glas tremurător, care aducea mai mult a implorare. Toţi îl băteau pe umăr, îi promiteau mereu şi din nou îl minţeau, până în clipa în care au auzit o uşoară bătaie în masă a palmei lui Eugenijaus E. Asta a rezolvat problema. I-a dat locuinţă în adevăr, şi trebuie să-i fie recunoscător, dar a făcut-o într-un mod de parcă-i dăduse ceva din propriul său buzunar. În mintea lui Aloyzas, întotdeauna atât de scrupulos, de cinstit, mai răsuna încă şi acum bătaia aceea uşoară cu palma în masă.

— Eu însă tot la foştii locatari mă gândesc,

— Te rog scoateţi-i din cap, porumbiţo! Cine ştie câte apartamente au distrus ăştia?! Mai mult ca sigur că şi acum chefuiesc pe undeva. Cei de teapa lor n-au nevoie de locuinţe, ei aşteaptă mereu pretexte pentru petreceri. Şi Aloyzas reveni iar la Eugenijaus E.

— Ca prorectorul e aşa, că prorectorul e pe dincolo, doamne, câte nu i-a fost dat să audă la adresa lui! Doar ţi-am mai spus-o, Li- onge, nu-i aşa? Îţi aminteşti? E un prieten adevărat. Ei, ce zid, de acum înainte poţi să ai încredere în mine?

— Întotdeauna am avut încredere în tine.

— Adevărat? Bine, hai să nu mai răscolim trecutul. Ajunge! Şi începu să râdă cu gura până la urechi. Altădată nu i-ar fi tresărit decât colţurile buzelor şi Liongina ar fi fost nevoită să ghicească dacă e doar un pic nemulţumit de ea sau e înfuriat de-a binelea...

— Spune-mi, tu îi cunoşti? Eu am găsit pe-aici pe undeva o mingiuţă, roasă toată...

— Păi, cine nu-i cunoştea? Aloyzas se apăra din răsputeri de foştii locatari, ca nu cumva aceştia să-i pună în pericol fericirea pe care el avea intenţia s-o clădească aici, chiar dacă

deocamdată făcea asta de unul singur. Nişte leneşi şi mari slujitori ai lui Bachus. Aci divorţau, aci îşi zvârleau iar boarfele în aceeaşi grămadă! Se pricopsiseră cu un copil şi-l tot trăgeau în toate părţile ca pe-un broscoi de picioare, ea – ca să stea cu dânsa, el – ca să i-l dea lui, până când s-a sufocat bietul ţânc de pneumonie. Nu aşa se cuvine să trăieşti, nu aşa! Şi unde ziceai că-i mingiuţa aia? Ia dă-mi-o, s-o văd. Da, a ros-o câinele. Pentru că, vezi doamne, pe urmă îşi făcuseră rost de un câine – în locul copilului!

Tare nu-i venea să se dezlipească de Liongina, de căldura trupului ei. Nu-i făceau plăcere nici pereţii cenuşii, numai crăpături, cu cuie înfipte pe suprafeţele lor ca nişte spini şi nici parchetul crestat peste tot cu toporul. Aloyzas lipăi cu picioarele goale până la geam – înainta cu băgare de seamă să nu dea peste vreo ţeapă – îl deschise larg şi azvârli cât colo ultimul lucru care mai amintea de viaţa străină ce se scursese acolo. Liongina auzi mingiuţa căzând cu zgomot şi rostogolindu-se apoi pe asfalt. Cum era toată numai urechi, i se păru că fusese izgonit însuşi spiritul ei lipsit de noroc, tot ceea ce mai rămăsese încă din mica ei fericire atât de curând ofilită.

— Aici, porumbiţa mea, o să gângurească băieţelul nostru! Aloyzas se aşează pe marginea divanului; privită de jos, faţa lui îi apărea ca un detaliu de monument. Tu o să te apuci de învăţătură, iar eu o să-mi termin cartea. Doar omul – nu e o amibă. Omul e viu numai atâta vreme cât ţine în mână făclia cu care-şi luminează propria-i cale. Făclia câte unuia abia-abia dacă pâlpâie, pe când a altuia luminează ca un far şi împrăştie întunericul; important însă este să te avânţi înainte, să înaintezi mereu. Înaintez, ded. Exist, am putea spune parafrazând cugetarea înţeleptului din antichitate. Viaţa omului, draga mea, este prea scurtă, nu merită să-ţi risipeşti forţele sufleteşti compăti- miadu-i pe rataţi sau alte fiinţe mărunte transformate în paraziţi şi trântori. Înţelegi la ce mă refer?

— Aproximativ da.

— Şi-atunci, de ce nu te bucuri?

— O să învăţ să şi înţeleg, să mă şi bucur.

— Timpul nu aşteaptă, draga mea. Gata. Sus. Scularea. Începem curăţenia.

— Aloyzas îi întinse mâna.

Liongina se ridică, deşi n-avea chef nici să se ridice şi nici să

se apuce de vreo treabă.

— Ce eşti aşa posomorită, ţi s-au înecat corăbiile? Doar nu pregătim cuibuşorul acesta pentru oricine, îl pregătim pentru băieţelul nostru!

Dar nici aici, la fel ca şi zilele trecute la consultaţie, Liongina nu se simţi copleşită de fericire.

…Bine că am vorbit doar la telefon cu responsabila de grupă, cel puţin nu mi-a putut vedea mutra. Vai, ce dezgustător pot să arăt! Şi, brusc, maşina de scris a Lionginei, care ţăcănea monoton, aproape ca un automat, amuţi.

O scurtă pauză – să-şi mai odihnească degetele. Trase din maşină cu un gest repezit foile de hârtie. S-au şifonat. Va trebui să le rebată. Se ridică de pe scaun mirată de oboseala care a năpădit-o mult mai devreme ca de obicei. Să iasă să fumeze o ţigară? Poşeta uite-o sub birou, gata deschisă. Doamne, cât de multe sunt îngrămădite în ea, chiar şi un pachet de ţigări pe care i l-au dat la chioşc în loc de rest! Ei, asta ar mai lipsi! Nu, ea nu fumează, încă nu fumez, rectifică Liongina, dar uneori e adevărat, mi-am mai făcut şi eu cheful. Când te simţi execrabil, îţi face bine să-ţi pârleşti puţin plămânii cu o ţigară.

Stând în toaleta placată cu faianţă albă, Liongina asculta cum curge apa de la robinet. De fapt nu-i adevărat, nu asculta. O ispitea oglinda. Da! Datorită spiritului întreprinzător al noului director, la toaletă strălucea acum o oglindă în care te puteai vedea din cap până în picioare. Liongina privea fix aşteptând clipa în care pe suprafaţa lustruită de argint va apare imaginea ei. E oare cu putinţă ca masca albă şi lunguiaţă de acolo să fie propriul ei chip? A simţit ea de câtăva vreme că faţa i-a devenit ţeapănă şi încremenită ca strânsă într-o menghină, însă atât de rigidă şi de albă ca acum parcă nu fusese niciodată. Dacă ar atinge-o o pală de vânt sau o privire, s-ar face pulbere şi s-ar scutura la fel ca ipsosul uscat peste măsură. Iar ochii – ochii au dispărut. S-au prăbuşit undeva. Cine vede o faţă ca asta nu-şi poate închipui decât lucruri rele: fie că am prădat casa de bani, fie că am ucis pe careva. Da, eu am ucis-o pe Vangute, ieri am ucis-o. Chiar dacă de fapt alţii au ucis-o, m-am alăturat imediat şi eu acestora – renegând-o. Iar adineauri, când n-am acceptat să duc coroana, am ucis-o pe Anicetei. La drept vorbind, însă, pe mine, pe mine însumi m-am ucis, eu am murit! Ha, ai murit? Nu, tu eşti nemuritoare. Te-ai rostogolit altădată de pe culmi atât de

înalte şi puţin ţi-a păsat – te-ai ridicat şi gata, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Parcă taioraşul nou de pe tine nu constituie şi el un argument în sensul acesta? Haide, de ce nu râzi? Doar e teribil de comic. După toate încercările prin care ai trecut, să te prăpădeşti acum de durere pentru o Vangute oarecare sau pentru Anicet^? Ha-ha! Şi mai ziceai că r/a ştii să râzi, iar când trebuia s-o faci, scoteai doar un fel de cârâit. Uite că acum ai învăţat şi asta. Şi să râzi în hohote şi să trăieşti – deşi n-ai chef nici de una, nici de cealaltă.

Da! Mare scofală! M-am îmbrăcat într-o haină nouă... m-am înfăşurat în ea ca într-un giulgiu, asta-i! Aşa e, însă pentru că i-am făcut sânge rău furiei – sunt bucuroasă nevoie mare. Aşadar, să zâmbesc în sfârşit, aşa cum se cuvine s-o facă o femeie ce şi-a învins rivala, haide, dragă, relaxează-ţi muşchii feţei, uite ce obraji contractaţi, crispaţi ai. Mai cu curaj, mai cu curaj! Aşa! Acuşi or să-ţi apară gropiţele care-s atât de seducătoare. A. Uite şi un rid mititel de-a curmezişul frunţii – penibil! Eşti încă prea tânără pentru riduri. Aşa, acum e perfect! Liongina rânji dezvelindu-şi dinţii şi, drept răspuns, îi rânji din oglindă un chip străin. Principalul însă... sunt ochii. Vai de mine, parcă-s proteze, ochi de sticlă. Haide, des- chideţi-vă! Uitaţi ziua de ieri. Priviţi drept înainte, priviţi cu încredere, voi n-aveţi de ce să vă ruşinaţi. Ei bravo! — o mutrişoară ca asta merge pusă şi pe un afiş de reclamă pentru târgul de la Leipzig. *Vizitaţi messa*[25] noastră / Evident, n-o să aveţi prilejul nici să plecaţi acolo şi nici de nimic altceva n-o să aveţi parte, dar nimeni nu vă împiedică să admiraţi afişul: privelişti atât de minunate ca acestea contribuie la o mai bună dispoziţie. Cerul albastru, micul geamantan de voiaj, siluetele pline de optimism ale femeii şi bărbatului. Da, afişele trăiesc în locul nostru.

Oricât se străduia Liongina, nu izbutea s-o scoată la capăt cu ochii. Au încetat să mai clipească, dar s-au ghemuit în fundul orbitelor ca nişte gândaci. Gândaci speriaţi, care n-au vrut multă vreme să-i asculte măgulitoarele rugăminţi. Abia într-un târziu s-au adaptat la noua situaţie, s-au aplecat pe pervazul orbitelor şi au prins puţin curaj. Iată-i – larg deschişi, stupizi şi neruşinaţi. Acum chipul meu e, din toate punctele de vedere, chipul unei femei modeme, preocupată de munca sa. Poate doar e puţin cam palid. Cred că nu i-ar strica un pic de fard.

---

25 *Die Messe :* tirg de mostre (lb. germană).

Şi, cu gândul la fard, Liongina se întoarse la maşina sa de scris.

Atmosfera specifică amfiteatrului îl întâmpina întotdeauna încă de la distanţă. La o parte gânduri străine, să nu rămână decât tema, tema, tema! Acesta este efectul produs asupra sa de participarea spectatorului, cititorului, ascultătorului. Deci: Căile şi metodele de fuzionare, de contopire cu imaginea. Rolul intuiţiei. Şi mai este ceva esenţial – exercitarea influenţei psihologice asupra auditoriului pentru a-l atrage la discuţii. Tema este aproape liberă, exemple şi fapte cu privire la artă se pot da din oricare epocă, începând cu anticii şi până în zilele noastre. Aloyzas inaintează solemn prin mulţimea care-l salută – pare un preot catolic purtând potirul cu mir, căruia nu-i este îngăduit să rostească niciun cuvânt. El se conduce după o lege de neclintit: atunci când e gata să urce la catedră, nu trebuie să-l mai preocupe nimic altceva decât tema respectivă.

— Felicitările mele, felicitările mele! i se adresează cineva şi, brusc, în faţa lui apare fostul său coleg N. Aloyzas nu reuşeşte să-l ocolească pentru a pătrunde în amfiteatrul plin de larmă, din imediata sa apropiere, căci este înşfăcat de reverele paltonului. Mustăciosul N. E slăbuţ şi mic de statură – îi ajunge doar până la umăr – însă are mâini puternice. L-a înhăţat şi-l trage într-un ungher despărţit de restul vestibulului prin nişte palmieri.

— Dar ce faci, colega?

Aloyzas e dezgustat de violenţa cu care a fost îndepărtat de amfiteatrul ticsit – şi nu numai cu studenţi de la institutul de cultură, de obicei vin să-i asculte lecţiile şi studenţii institutului pedagogic, aflat în vecinătate. Senzaţia de nemulţumire i se amplifică şi mai mult datorită respiraţiei străine ce-i bicuieşte obrazul. Pielea lui delicată nu suportă atingerile brutale, schimbările brusce de temperatură, mirosurile străine şi mai ales acela de usturoi care-i asaltează acum nasul. Pe lângă aer curat şi spaţiu larg, Aloyzas Hubertavicius pretinde ca nimeni şi nimic să nu-l stânjenească în gândurile şi în mişcările sale.

Lui N. Însă puţin îi pasă de grimasa nemulţumită a colegului său, ca şi de muşchii contractaţi spasmodic ce-i schimonoseau chipul. Ochişorii lui mici, ce ard ca nişte cărbuni încinşi, par gata-gata să străpungă cu dogoarea lor învelişul de protecţie al trufaşului Aloyzas.

— Te salut cu respect! Demult trebuia s-o faci! împreună – vom muta şi munţii din loc. Felicitările mele!

— Cărbunii se apropie tare, tare de tot, ameninţând să-i ardă bărbia. Buzele lui N., prinse de arşiţă şi în acelaşi timp umede, foarte răsfrânte, împrăştie o ploaie de stropi mărunţi.

— La ce munţi te referi dumneata? Cu ce ocazie mă feliciţi? Iartă-mă, nu pricep nimic.

— Ei, asta-i bună – cu ce ocazie te felicit? Nu mai departe decât ieri mi-ai promis sprijinul dumitale, moral şi material, în chestiunea demascării potentatului, a tovarăşului Eugenijaus E.! Aşadar, vom mobiliza opinia publică, vom da în vileag apucăturile lui dictatoriale şi maşinaţiile acoliţilor săi. Felicitările mele!

Aloyzas e teribil de tulburat, stratul protector a dispărut de pe chipul său rămas acum fără apărare.

— Maşinaţii? Eroare, colega! Nu ţi-am promis absolut nimic şi nici nu puteam să-ţi promit.

— Cum? Dumneata ai şi uitat discuţia noastră de ieri? Îţi retractezi deci propriile cuvinte? Felicitările mele! în alt sens, desigur.

N. Dă drumul reverelor paltonului, dar se înfige în mânecă, pe care începe s-o tragă ca un pompier ce-şi manevrează furtunul, silindu-şi astfel colegul să se răsucească dintr-o parte în alta. Mustăcioara i s-a umezit, s-a pleoştit obosită, focul din ochişori i s-a stins, dar treptat jarul se adună acolo din nou – N. Trebuie să convingă, N. Trebuie să acţioneze!

— Ieri, după câte îmi amintesc, ai vorbit dumneata. Pe mine nu m-ai lăsat să plasez niciun cuvinţel. Aloyzas izbuteşte să-şi elibereze aproape complet mâneca din mâi- nile puternice ale interlocutorului, ba o clipă i se pare chiar că acesta a capitulat şi e gata să-i dea drumul, însă nu, nici pomeneală! N. Se răzgândeşte şi-l înhaţă cu şi mai multă putere. M-ai asaltat cu fapte ce nu prea corespund realităţii.

— Felicitările mele, felicitări! Vasăzică, dumneata te îndoieşti de faptul că Eugenijaus E. Îşi construieşte o vilă? Că foloseşte pentru construcţie mijloace de transport şi materiale ce aparţin institutului? Bineînţeles că nu cărămidă, nu!... plăci de finisaj, echipament tehnico- sanitar, parchet... toate articole deficitare. Şi nu e suficient de concret pentru dumneata faptul că acolo, sub pretext că îşi efectuează practica obligatorie, se spetesc

muncind pentru el studenţii noştri? Şi în plus, cine altul, dacă nu el, fără să facă prea multă vâlvă, se răfuieşte cu acei membri ai colectivului care îndrăznesc să-l critice? Ei bine, unul dintre aceşti membri se află chiar în faţa dumitale! Care, sărmanul, a scăpat cu viaţă deocamdată!

Şi colegul N. Se bate cu pumnişorul în piept, ca şi cum acolo, sub paltonul bleumarin demodat, se afla armura lui de cavaler. Da, acum e momentul s-o ia la fugă, mai ales că lui N. – care s-a dezlănţuit de tot – îi face semne pline de nerăbdare o femeie aflată de cealaltă parte a palmierilor. E trecută de prima tinereţe, dar mai este încă zveltă, iar părul, despărţit printr-o cărare, e atât de bogat! Cu un gest autoritar N. O avertizează însă că nu vrea să fie deranjat şi femeia, supunându-se, se întoarce cu spatele. Oare să-i facă rost el de ceva? Să-i ia apărarea în faţa cuiva? Procese, pile, probleme de spaţiu locativ? Neglijent cum e. Cu înfăţişarea sa nu prea atractivă – când vorbeşte i se văd dinţii ştirbi din faţă – e posibil ca fostul său coleg să aibă succes la femeile frumoase? Fireşte, nu aceste semne de întrebare îl ţintuiesc locului pe Aloyzas. E prea enervat pentru a se retrage fără a da riposta cuvenită. Faţa şi-o simte ca opărită, mintea îi digeră cu mare greutate faptele de necrezut, aproape fantastice, ce par în total dezacord cu realitatea. Sincer. Întotdeauna, ne- ştind să-şi flateze interlocutorul, el nu are de gând să renunţe la propriile păreri, la cunoscuta sa apreciere pozitivă asupra activităţii tovarăşului Eugenijaus E., însă atât de aproape scânteiază ochişorii interlocutorului ce nu suportă nicio contrazicere încât, pur şi simplu, îi este cu neputinţă să-şi dea capul pe spate şi, plin de trufie, să-l pună la punct. Şi pe deasupra, învinuirile lui N. Au pătruns mult mai adânc decât i se pare lui Aloyzas, aşa că a şi început să simtă în suflet un fel de remuşcări. Practic, aici acţionau nu numai şi nu atât faptele ce l-ar putea impresiona profund pe oricine, ci şi convingerea neclintită în justeţea unei cauze, care se desprindea din tiradele lui N. În vremurile noastre, când oamenii sunt absorbiţi, în genere, de treburi mai importante sau mai mărunte, o astfel de convingere de-a dreptul fantastică într-o idee a ta, fie ea şi *idee fixe* *, şi pe. Deasupra nişte ochi atât de convinşi de dreptatea proprie, incontestabilă, pe care nimic n-o poate face să se năruie – este un fenomen rar…

N. Împotriva lui Eugenijaus E. — este acelaşi lucru cu David împotriva lui Goliat şi asta impresionează, în pofida faptului că te dezgustă buzele umede, mirosul de usturoi, atitudinea necuviincioasă faţă de interlocutor. Tocmai de aceea Aloyzas nu este pe deplin mulţumit de sine când, în sfârşit, reuşeşte să obiecteze destul de nepoliticos:

— Iartă-mă că ţi-o spun, dar dumneata ai fost destituit pentru incapacitate profesională. Aceasta a fost decizia adoptată de comisia de calificare. Or, toată lumea ştie că dispoziţia rectorului se bazează pe concluziile acestei comisii.

— Felicitările mele! Sunt de-a dreptul fascinat de sfânta dumitale naivitate! Strălucirea febrilă din ochii lui N. Este acum străpunsă de scânteieri lucide, care ca nişte minuscule ace sunt îndreptate direct spre fruntea lui Aloyzas. Păi tocmai asta e mafia! Ei pot crea orice comisie, care este în stare să semneze cu ochii închişi – orice!

Mafie? Cuvinţelul acesta gazetăresc atât de modern te obligă al naibii de mult. Aici nu mai ai de-a face cu limba ta maternă, în care poţi sesiza zeci de nuanţe la fiecare cuvânt. Odată ce e mafie, înseamnă că e crimă!

Dar nici de astă dată fostul coleg nu-l lăsă să deschidă gura.

— Da, da ’. Despre oricine şi orice ’. Ieri mai erai un respectabil profesor, iar mâine afli că eşti un escroc ale cărui calităţi morale şi de cunoaştere a obiectului predat nu corespund procesului de instruire şi educare! Exact aşa s-a întâmplat cu mine, cu un al doilea, cu un al treilea profesor şi s-ar putea ca într-o bună zi să ţi se întâmple şi dumitale ceva asemănător, tinere coleg. Da, da, şi dumitale!

De furie, chipul lui Aloyzas devine pentru o clipă alb ca varul. Aşadar, nu e de ajuns că învinuirile pline de venin ale lui N. Sunt extrem de părtinitoare, acum are îndrăzneala să-l mai şi ameninţe. Provocare, asta este adevărată provocare!

— Fii liniştit, mie n-o să mi se întâmple aşa ceva! îi aruncă el tăios lui N. Şi în mod demonstrativ îşi duce ceasul la ochi, însă fiind cuprins de turbare, nu-i vede acele, doar pata nedesluşită şi alburie a cadranului. Studenţii aşteaptă de-o veşnicie!

— Nu te alarma, am cronometrat timpul. Şi din nou,

N. Face dovada că la el luciditatea minţii se îmbină în mod ciudat cu strălucirea fanatică din priviri. Şi eu, aşa cum de altfel ai avut ocazia să te convingi adineaori şi eu sunt un cm destul

de ocupat. Evident, nu-ţi doresc ca şi dumneata să ai parte de o soartă ca a mea, dar... în caz de ceva – reţine, te rog, că îţi stau oricând la dispoziţie, colega!

— Să sperăm că stăm de vorbă pentru ultima oară. Dumneata probabil nu ştii, stimabile, că Eugenijaus E. Este prieten din tinereţe cu mine. Împroşcându-l cu noroi pe el, m-ai jignit şi pe mine. Regret din suflet că am fost nevoit să pierd în zadar cincisprezece minute. Şi Aloyzas îşi duce din nou ceasul la ochi, îl cercetează cu atenţie şi totodată se desparte definitiv de interlocutorul său.

— Aşa, vasăzică! Felicitările mele! Insă de astă dată... de-a-ndoaselea, cum se spune în popor. Nu sunt urări de sănătate ci de veşnică odihnă! Uimitor, cât de repede ai trecut în lagărul duşmanului! Aş fi foarte curios să ştiu ce anume te atrage la mafia asta? Mă rog, într-un fel sau altul, oricum, nu te sfătuiesc să scuipi în puţ... Nu am niciun dubiu că o să încerci să te mai întâl- neşti cu mine. O să ai nevoie de mine, să ştii. Da, da, o să ai nevoie de mine! La revedere!

— O clipă!

Dar fostul coleg se şi face nevăzut ca o fantomă la cântatul cocoşului. Vai, nici că se poate mai bine. Mirosul nesuferit de haine vechi şi de usturoi începe să se simtă tot mai puţin. Se spune că usturoiul ar fi un remediu preventiv împotriva gripei. Asta mai lipsea, o epidemie de gripă! Dar de ce totuşi adineaori am încercat să-l reţin? Ce i-aş fi spus? Scuză-mă, n-am vrut să te jignesc? Drept să spun, m-au trecut fiori pe spate fie şi numai la una din supoziţiile lui – practic pe nimic fondată – că m-ar ameninţa şi pe mine soarta peştelui azvârlit pe uscat. În treacăt fie spus, unul ca el nu se sufocă, ăsta-i îmbrân- ceşte în vârşă pe alţii! Şi trebuie încolţit şi sfârtecat fără menajamente! La prima ocazie o să-i spun de la obraz tot ce gândesc despre el şi – adio! Dumneata, o să-i spun, eşti un intrigant şi un calomniator! Mă rog, poate că îi spun, poate că nu – pentru că iar o să mă înhaţe de haină şi o să înceapă să mă stropească cu scuipatul acela veninos. Pe unul ca ăsta dacă-l scuipi între ochi, zice că l-a stropit roua! Nu. Cel mai bun lucru este să te faci că nu-l observi, când treci pe lângă el să te uiţi în altă parte. Pentru nimic în lume n-o să-mi ridic pălăria ca să-l salut, – asta doare mult mai mult decât oricare cuvânt! Aloyzas dădea din mâini ca după o încăierare şi se enerva tot mai mult. La ce ne mai putem

aştepta dacă aici între zidurile institutului, vom începe să ne pierdem timpul cu intrigi şi certuri şi să ne facem zile fripte unul altuia? Mafia? Cuvântul *mafie* este aproape întotdeauna însoţit de *gangsterism.* Fie că învinuirile lui N. Sunt născocite, fie că... Nu! Odată cu capul n-am să cred că Genius, Eugenijaus E.!... Ajunge! E timpul să-mi scot din minte toată infamia asta dezgustătoare, tot noroiul ăsta!

Ascultându-i vocea sonoră de la catedră, în ochii ascultătorilor se aprindeau întotdeauna licăriri de încântare. Chiar dacă nu în toţi ochii, în cei ai fetelor din primele rânduri, neapărat. Episodul cu Mona Lisa, când un tânăr italian s-a năpustit cu cuţitul să sfâşie tabloul – pentru ce femeia înfăţişată în el dăruieşte zâmbetul său tuturor, ca o târfă? — n-a impresionat auditorul. Tema preferată

— Operele de artă şi consumatorul – s-a transformat în ceva cât se poate de anost. Materialul pe care şi-l procurase era interesant fireşte, însă din tot ce spunea... lipsea scânteia. Venind la curs o purtase în suflet, dar s-a furişat cineva şi i-a strivit-o în picioare. Aloyzas s-a descotorosit repede, atât de chipul lui N. Cât şi de mirosul de usturoi pe care acesta îl răspândea, dar iată că încordarea din glas mai persista. În vreme ce îşi dregea vocea – avea senzaţia că i s-a oprit un os de peşte în gât – se căznea să-şi amintească o serie de termeni exacţi, care brusc îi dipăruseră din memorie. Vocea lui, servindu-l de obicei atât de bine, nu reuşea să pună stăpânire pe auditoriu, ci bubuia la întâmplare. Nici faţa nu-i mai dădea ascultare. Simţea cu fiecare din porii ei detalii cărora altă dată nu le-ar fi dat nicio atenţie. Adevărat, toate băncile erau ocupate, dar alteori pe aceleaşi bănci erau îngrămădiţi şi mai mulţi ascultători. Pe cei ce nu veniseră parcă îi simţea cu pielea de pe frunte, aşa cum orbii simt câte un obstacol ivit pe neaşteptate în calea lor. Conspecte nu-şi făceau decât câţiva, foarte puţini, băncile din fund căscau, şuşoteau, îşi trimiteau bileţele. Da, demobilizase întregul auditoriu cu expresia nemulţumită şi plângăreaţă de pe chipul său.

Poftim, pereţii sunt coşcoviţi, au tencuiala căzută pe alocuri până la cărămidă, tavanul e afumat, cercevelele de la geamuri sunt strâmbe... Şi în vremea asta unii îşi construiesc vile proprii din materiale deficitare! Aloyzas îşi mută privirea de la pereţi încercând să-şi concentreze atenţia asupra vreunui chip

atrăgător, care-i urmărea cu interes prelegerea. În sfârşit descoperi un astfel de chip – ochi albaştri, buze pe care încă nu le-a sărutat nimeni, cu excepţia mamei – însă îl şocară aproape dureros trei inele de prost gust etalate pe degetele fetei. Liongina nu şi-ar fi pus niciunul din ele, deşi îi place şi ei să-şi atârne fel de fel de zorzoane. Insă Liongina nu-şi atârnă niciodată orice. Lăcrămioarele... Parfumul acela persistent, de neuitat cu care erau îmbibate toate hainele din dulapul lor... Ei asta-i, Liongina îi mai lipsea! Aici stăpână trebuie să fie doar vocea lui şi nimeni altul. *Ai încredere în mine chiar dacă eu însumi nu mai cred în mine!* Oare în asemenea hal să fi fost copleşit de panică atunci când îşi luase rămas-bun de la ea? Dar ea, ea o fi înţeles oare! Şi dacă expresia nu fusese altceva decât o simplă figură de stil retorică, un procedeu pe care el, ca un lector experimentat ce era, U folosise? Aloyzas nu era tentat niciodată să nege faptele neplăcute doar pentru că ele sunt neplăcute. Foarte posibil ca ceva în genul acesta să fi licărit o clipă în privirea lui de rămas-bun, însă intenţia îi fusese cu totul alta: aceea de a sublinia nu atât rolul său, cât mai ales al ei. Fii tare, ca să pot birui îndoielile de care, ca orice orn raţional, sunt torturat. Rămâi cu mine şi voi găsi puteri să înving totul, oricât de greu mi-ar fi! Asta vroiam eu să-i sugerez, şi când colo, drept răspuns, ea şi-a agăţat pe chipul său de ghips un surâs pe care se căznea să-l facă binevoitor. Cu un chip ca ăsta poţi povesti, râzând în hohote, cum te-a acostat pe stradă un aventurier oarecare. Cu un chip ca ăsta nu e deloc dificil să povesteşti despre biata fetiţă lovită de maşină, fetiţa din cauza morţii căreia trebuia să se fi oprit din eterna sa rotire însuşi pământul. Dar pentru Dumnezeu, draga mea, nu-mi mai împlânta în spate pumnalul ca atunci când ne aflam în munţi, în munţii aceia blestemaţi! Atunci s-a prăbuşit peste noi o avalanşă, un torent uriaş, nimicind totul în calea sa. Din care abia am scăpat – mai mult morţi decât vii. Şi oare am scăpat cu adevărat? Poate că şi acum în urma noastră se mai târăşte cu foşnet lugubru laba monstrului uriaş, pândind cea mai mică greşeală pe care am putea s-o facem? Să n-o lăsăm să ne strivească, draga mea! Tam-tararam, tararam-tam-tam! Şi, brusc, Aloyzas văzu dinaintea sa chipuri mirate. Un murmur de nedumerire străbătu întreaga sală. Oare trântise toate astea cu glas tare? îşi scuturâ capul cu un aer ofensat, uimindu-şi şi mai mult studenţii,

obişnuiţi să aibă în faţa lor un profesor foarte ponderat întotdeauna. Nu e vorba numai de pielea de pe faţă – subţire ca foiţa de ţigară şi gata să se rupă la fel de uşor ca ea. Şi sufletul lui putea fi străpuns – nu, nu neapărat cu un pumnal – era suficient pentru asta şi un mic ac. Deodată uşa amfiteatrului se deschise scârţâind. Aloyzas îşi ridică înfuriat sprâncenele, deşi nu interzicea să se între în timpul orelor sale. Dar încetişor, uşa se închise la loc. Nu intră nimeni şi el, devenit brusc excesiv de sensibil şi vulnerabil, încercă o mare dezamăgire. Să fi aşteptat pe cineva? Nu, nu! Şi totuşi, parcă sesizase absenţa cuiva. Şi nu a oricui! Nu! Absenţa lui Almone J., tânăra aceea proastă şi cam impertinentă. Să dai buzna în casa omului şi să-i pretinzi o notă pe care n-o meriţi? Altădată, pe cele de felul ei le trata fără menajamente – în doi timpi şi trei mişcări le arăta uşa. Sau le întâmpina cu un mic surâs care le convingea în mod concludent că încercările de a se milogi pentru notă sunt lipsite de orice speranţă. Şi-atunci de ce n-a dat-o afară, de ce la urma urmei nu s-a răstit la ea? Ciuntind şi încheind brusc lecţia neizbutită, el părăsi amfiteatrul purtându-şi chipul încet, cu multă băgare de seamă, ca pe un vas deosebit de fragil. Îţi dădea impresia că dacă s-ar împiedica ori s-ar agăţa de ceva, acesta s-ar sparge în mii de cioburi. Liniştindu-se puţin şi trezindu-se la realitate, rămase o vreme în faţa geamului deschis ce dădea în curtea rtiicuţă a institutului – lângă zidul de vizavi cei câţiva brăduţi piperniciţi, micul mesteacăn cenuşiu cu coliviile negre ale graurilor atârnate pe crengi, mormanul de nisip descărcat acolo pentru nişte lucrări de reparaţii şi, deasupra tuturor acestora, îngrămădirea acoperişurilor de ţiglă, care se profilau până hăt-departe în zare, iar şi mai sus, un cer posomorit prevestind zăpadă. Deci iată: totul e la fel cum a fost, iar el – acelaşi de mai înainte. Senzaţia că ar avea un chip despărţit de trupul, de sufletul său – a dispărut fără urmă.

În micul subsol al cantinei studenţeşti, în faţa tejghelei cu automatul pentru cafea, vuia zarva celor ce se îmbulzeau în dezordine aşteptând să fie serviţi. Aloyzas tocmai vroia să se retragă rapid când o făptură energică, purtând taior şi pantaloni, îl prinse de braţ şi-l aşeză cu forţa pe un scaun. Nu-i plăceau fetele cu pantaloni, deşi moda aceasta se răspândise grozav de repede şi cucerea din ce în ce mai mulţi adepţi. Nici nu apucă să-i vadă desluşit faţa, că tânăra se şi înfipse deja în capul

rândului, se şi înghiontea deja printre tinerii voinici de acolo, şi aducea deja pe o farfurioară două ceşti aburinde cu cafea, iar pe o alta nişte prăjituri.

— Îţi mulţumesc, colega, şi Aloyzas împinse uşor în direcţia fetei o grămăjoară de monezi. Când cunoşti bine şi ştii să analizezi istoria artelor, când înţelegi cum caruselul modelor se învârte în conformitate cu legile obiective, opoziţia faţă de pantaloni nu este prea rezonabilă, şi totuşi ceva îl împiedica să accepte cu calm noutatea şi în felul acesta şi serviciul femeii îmbrăcate după ultima modă.

Cu o mişcare abilă ea mută copeicile înapoi şi una din micile monede se rostogoli zornăind pe duşumea. Fata cotrobăi puţin pe sub masă şi alătură imediat grămăjoarei banul ridicat de jos.

— Nu-mi permite conştiinţa să mă hrănesc de pe urma unei burse de student, rosti el răspicat şi serios, fără urmă de zâmbet.

Făptura cu pantaloni îşi scutură energic coafura vopsită chimic. Părul de un galben deschis ca ceara şi ondulat în bucle mari fusese probabil până nu demult strâns în codiţe, ce se legănau pe spatele ei delicat.

— Vai de mine, tovarăşe profesor! Cine mai trăieşte astăzi din bursă? Nimeni nu se mai întreţine acum nici din bursă şi nici din retribuţie.

— Bine spus. Aloyzas îşi drese glasul, nu reuşea deloc să găsească un ton mai vesel. O clipă i se păru chiar că cineva încearcă iar să-i jupoaie pielea de pe frunte. Regret, dar în persoana mea ai prilejul să vezi tocmai un astfel de măgar. Fără îndoială, dumneata i-ai fi zis mai degrabă idiot, eu însă spun… măgar. Şi de aceea îţi pretind: ia banii de aici, sau…

17 – Spre culmi, dus-intora

— Sau ce? O să vă ridicaţi şi o să plecaţi. În ochişorii mici ca de pasăre licăriră scânteieri pline de respect. Bine, îi iau! Puteţi să vă beţi cafeaua cu conştiinţa împăcată.

— Nu trebuie să te neliniştească prea mult conştiinţa mea. Măgarul e un animal cinstit. Cine îşi face datoria fără a se gândi cum să se îmbuibe mai tare, acela… — însă imediat îşi dădu seama că o luase prea de sus – doar n-avea de gând să-i facă morală, din contră, el punea întotdeauna mare preţ pe posibilitatea de a rămâne la aceeaşi distanţă şi faţă de sfinţi şi faţă de păcătoşi, cum se spune.

— N-am să tăgăduiesc, e-adevărat: concepţiile mele de viaţă se deosebesc întrucâtva de ale dumneavoastră. E clar că studenta avea nevoie să obţină ceva din partea lui

— Înţelegea el asta foarte bine – iar fata, contând pe tinereţea şi frumuseţea ei, se şi avântă năvalnic, plină de curaj înainte: Am însă intenţia să trec de partea dumneavoastră. Da-da!

Şi izbucni în râs. Fără îndoială, în spatele râsului lipsit de sonoritate şi nu prea sincer, se afla un calcul precis.

— Vai, dar cât de rapid te reeduci dumneata!

— Aloyzas se lăsă pe spătarul scaunului, rezemându-şi din nou coatele pe braţele acestuia. Socotea discuţia interesantă prin sinceritate, chiar dacă motivul ce o determina pe interlocutoare să-i vorbească nu era dintre cele mai evlavioase cu putinţă. După senzaţia de înţepenire ce-l copleşise adineauri în amfiteatru, avea poftă să se amuze, să flecărească puţin discutând în contradictoriu cu cineva.

— Nici nu vă puteţi imagina cât de rapid. Să ştiţi că sunt într-o situaţie mult mai proastă decât dumneavoastră! răspunse fata fără să se simtă ofensată, ci dimpotrivă, parcă bucurându-se de ceva. La salariul dumneavoastră sunt sigură că nu atentează nimeni, pe când bursa mea atârnă de un fir de păr.

— Zău?

— Vă miraţi? Dumneavoastră? Şi fata îi surise ca unui partener de joc surprins tocmai când îşi ascunde cărţile de privirea indiscretă a rivalului.

— Bine, dar înfăţişarea dumitale înfloritoare, îmbrăcămintea modernă – cât pe ce să spună *pantalonii* – sunt în total dezacord cu previziunea asta sumbră.

— Mă rog, de vreme ce dumneavoastră faceţi asemenea afirmaţii, o să încerc să mă simt mai liniştită.

— Dar de ce-i atât de important pentru dumneata faptul că tocmai eu fac asemenea afirmaţii?

— Ah, stimate domnule profesor, – studenta se încumetă să-i atingă cotul cu lăbuţa ei de păsărică. Dumneavoastră aţi omis să-mi treceţi nota de la colocviu.

— E de-a dreptul nemaipomenit! Dar nici nu ne cunoaştem, colega… colega… ăăă?

— Audrone J. Din grupa temporar transferată la dumneavoastră, grupa condusă de sărmanul M. Care a fost accidentat.

— Spune-mi te rog, Almone J. E în aceeaşi grupă cu dumneata?

Numele l-a pronunţat involuntar. Nu avusese deloc intenţia să întrebe tocmai asta. Şi iarăşi i se năzări, ca adineaori în amfiteatru, că pielea de pe frunte i se jupoaie, alunecind încet în jos, iar trupul i se acoperă de o uşoară transpiraţie. Halal grupă… Ia să vedem, ce minunăţii o să mai aflu?

— Da, suntem prietene. Bun, am înţeles, cu Almone aţi rezolvat, nu-i aşa? Atunci, semnaţi-mi şi mie carnetul şi să ne despărţim prieteni. Asta nu înseamnă că de-acum înainte n-o să ne mai întâlnim niciodată! Şi fata îi dărui un zimbet cochet ce-şi luă zborul de pe chipul ei ca o mică pasăre.

— Almone J., la fel ca şi domnia-ta, stimată domnişoara, are un doi. Şi chiar dacă îmi eşti simpatică, nu am dreptul să-ţi modific nota până când nu ţi-o corijezi dumneata singură.

— Probabil că şi dumneavoastră îmi sunteţi simpatic, tovarăşe profesor, dar un lucru nu ştiu: v-ar face plăcere să vă convingeţi de asta înainte de a-mi da nota de trecere? Micuţa pasăre revenită la cuibul său aştepta un semn de încuviinţare, pentru a-şi lua din nou zborul. Aloyzas înmărmuri, fruntea îi deveni purpurie. Cred că nu vă închipuiţi că mă ofer în schimbul unei note!? Oare arăt eu ca una din alea?

— Nu, ca una din alea nu arăţi, şi se abţinu cu greu să nu adauge: arăţi mai rău ca ele. Discuţia nu-l mai incinta deloc, deşi Audrone J. Se tot agita în faţa lui aidoma unei rândunele ce-şi fâlfâie aripioarele, ba avântându-se în înalt, ba coborând fulgerător jos, chiar deasupra pământului. Ceea ce îl scotea din sărite pe Aloyzas însă era propria sa nesăbuinţă: nu i-ar fi fost deloc greu să bănuiască şi de la distanţă că tânăra e o târfă.

— Almone susţine că, fără îndoială, ei o să-i puneţi notă de trecere.

— Şi dumitale – cu dragă inimă. Vrei chiar aici, la măsuţa asta? Cum preferi să-ţi dai examenul: oral? în scris?

— Vai de mine, cafelele noastre s-au răcit! exclamă Audrone şi sări în picioare. Subţirică, în pantalonaşii strânşi pe picior, părea şi acum, cu toată perfidia ei, atrăgătoare. Aduc imediat alta, fierbinte!

— Nu te obosi, colega. Mă tem că asta n-o să-ţi sporească şansele.

— Chiar aşa de naivă nu sunt, tovarăşe profesor. Dar mă

întreb: adică de ce în loc să vă bateţi capul cu o neghioabă, să nu vă aranjaţi o mică sărbătoare pentru dumneavoastră? Şi, minunându-se parcă ea însăşi de propria-i propunere, îşi mai scuturâ odată căpşorul blond cu bucle mari, vopsite chimic. Pentru dumneavoastră. Şi, bineînţeles, pentru mine. Parcă ce vă costă? îmi puneţi notă de trecere în carnet şi gata – fiecare îşi capătă cadoul!

— În primul rând – munca, dragă colega. Şi-abia după aceea – sărbătoarea!

— Nu vă supăraţi că vă spun, dar judecata asta înţeleaptă… s-a demodat. În vremurile noastre totul e exact pe dos. Acum Audrone nu mai avea cum să bată în retragere, aşa că miză totul pe o singură carte, arătându-se foarte încântată de îndrăzneala ei. Sărbătorim o dată şi apoi, sărbătorim din nou!

— Şi toate astea dintr-o singură bursă? Aloyzas nu intenţiona să înceapă o nouă discuţie, sociologia nu ţinea de domeniul său.

— Mi se pare că am lămurit deja aspectul acesta, tovarăşe profesor. Doar nu sunteţi nici dumneavoastră picat din cer. Fiecare student, cu excepţia celor crescuţi la orfelinat, are părinţi, iar părinţii aceştia…

— In-te-re-sant, – impertinenţa ei îl făcu să-şi piardă graiul, – şi pe cine mai au încă părinţii dumitale?

— Mă au pe mine şi încă o studentă. Asta-i soră-mea. Şi o căsuţă micuţă la Palangq. Dar mâinile ei desemnară altfel de casă, care numai micuţă nu era.

— Dă-mi, te rog, carnetul dumitale de note.

— Mi-l semnaţi? Vai, sunteţi pur şi simplu fermecător)

Aloyzas răsfoi puţin carnetul şi miinile începură să-i tremure. Din nou majoritatea notelor – cinci. Doar ici-colo câte un patru. Şi niciun trei. Întocmai ca la Almone, cu singura deosebire că era un carnet mai curat şi ţinut într-o învelitoare de celofan. Ce-i absurditatea asta? De când au ajuns să fie examenele de diferenţă obstacole de neînvins pentru siudenţii fruntaşi? Două-trei ore să fi stat să-şi parcurgă conspectele şi n-ar fi trebuit să se înjosească.

— Vă place Palangq? Puteţi veni să staţi acolo cu toată familia. Întotdeauna o să vi se pună la dispoziţie o cameră liberă. Cu tot confortul… brazii bat la ferestre şi cum străbaţi pădurica, e marea.

— Nu-mi place marea, şi Aloyzas închise carnetul de note.

Acum totul era clar. *Dă-mi – ca să-ţi dau.* Nu-mi plac staţiunile balneare.

— Păcat. Audrone nu se îndura să-şi ia ochii de pe chipul viril, frumos, însă după părerea ei, cam bleg. Poate, totuşi, faceţi o încercare? Zgomotul valurilor încă n-a dăunat nicicând... nimănui, tovarăşe profesor.

— Ai grijă, colega, nu cumva să-ţi dăuneze dumitale. Aloyzas se ridică atât de brusc, încât era cât pe-aci să răstoarne măsuţa. Unui student slab, poate că i-aş fi dat o notă de trecere – din milă. Dumitale, însă. Nu.

— Şi dacă sunt şi eu o studentă slabă? Guriţa i se schimonosi într-un zâmbet fără vlagă – de astă dată mica pasăre nu se mai înălţă în zbor victorios! — iar pe buza de sus apărură mărgeluşe de transpiraţie. Te pomeneşti că îmi destăinuie cine ştie ce suferinţă ascunsă? Câte nu

i se pot întâmpla unui om tânăr! Dar nu. Zâmbetul se termină cu un hohot de râs puternic, impertinent, şi fata continuă: Doar oameni suntem cu toţii, fiinţe vii... şi fiecare avem slăbiciunile noastre. Am sau nu am dreptate?

— Se prea poate. Deşi interlocutoarea îl decepţionase cu desăvârşire, el se reaşeză totuşi. Oare ce-ar mai fi în stare să-i promită acum, după ce refuzase să *asculte zgomotul valurilor* pe gratis?

— Şi deoarece recunoaştem slăbiciunile ca fiind manifestări umane, haideţi să adăugăm tot aici şi indulgenţa. Audrone îşi dădea seama că pierde partida, dar continua să lupte din toate puterile.

— Socoţi oare că n-am fost cât se poate de indulgent cu dumneata, colega? Glasul lui deveni mai aspru. Trebuie să repeţi cursul. Nu văd o altă modalitate de a te putea ajuta.

— O s-o vedeţi, o s-o vedeţi!

— Cum trebuie să înţeleg ce spui dumneata? Şi fără să se mai stâpânească, se trase cu scaun cu tot, cât mai departe de măsuţă.

Audrone nu făcu decât să-şi ridice unul din umerii săi firavi. Se simţea jignită şi n-avea de gând să dea vreo explicaţie.

— Îţi mulţumesc pentru cafea. Presupun că suntem chit – nu?

Aloyzas se ridică, îşi îndreptă umerii şi o porni cu paşi mari şi apăsaţi spre ieşire. Uită să se aplece puţin şi se izbi cu atâta putere de pragul de sus, că văzu stele verzi, întoarse capul,

aruncând o privire plină de asprime celei vinovate de neatenţia sa, de parcă vroia să-i ceară socoteală pentru această porcărie. Audrone J. Însă nu se mai uita la el. Muşcându-şi buzele de necaz, îşi aduna lucru- şoarele de pe masă. La fel ca precupeţul care n-a avut noroc să-şi plaseze marfa la piaţă. Dar această abilă comparaţie nu-l linişti pe Aloyzas. Da, nu trebuia să accepte servicii din partea ei, chiar dacă şi-a plătit cafeaua de care nici nu s-a atins. Şi aseară, cu Almone J. — nu era cazul să-şi facă de lucru, ca de altfel şi azi cu neobrăzatul acela de N., care împroşcase cu noroi un om respectabil. N-ar fi tolerat aşa ceva pentru nimic în lume înainte de excursia în munţi, în munţii aceia nenorociţi, care i-au complicat atât de mult existenţa! Uitase că trecuseră şapte ani de când văzuse aievea zidul acela gata să se năruie peste capul său descoperit, pe care şi-l simţea încremenind în bătaia vântului îngheţat. Altădată, când zidul încă nu exista, inculţii şi leneşii se fereau de el ca de foc, chiar dacă nu se răfuise cu nimeni în mod meschin, pentru nimicuri. Pe atunci, în loc să îndemne zadarnic pe fitecine la bunăcuviinţă, era suficient să-şi fluture zâmbetul ironic în colţul gurii pentru ca imediat orice neisprăvit să încremenească descumpănit, iar neobrăzarea să-i piară ca prin farmec. Şi totuşi, orice s-ar spune, Audronâ J. E simpatică, îi dădu ghes pentru o clipă gândul pervers. Destul! Vino-ţi în fire! Incheie-te, cum se zice, la toţi nasturii! Să nu rămână nicio crăpătură cât de mică – pentru îndoieli, slăbiciuni sau milă.

— E batista dumneavoastră, tovarăşe profesor?

— Mulţumesc.

Aloyzas cercetă cu priviri bănuitoare batista ce i se întindea, ca şi cum cineva încerca să-i strecoare o broască. Lui nu i se prea întâmpla să-şi piardă lucrurile.

— În sfârşit, bine că v-am întâlnit!

Unghiuţe roşii, date cu un lac atât de strident, încât privind luciul lor orbitor te dureau ochii şi un mic inel de platină cu diamant. Rareori ai prilejul să vezi strălucind diamante pe degete studenţeşti şi de aceea Aloyzas nu-şi ridică imediat ochii de pe mânuţele atât de bine îngrijite. Reţine: nu i-a fost silă de batista ta mototolită, îl fulgeră gândul.

Şi un miros deosebit de distins. Parfumul, posibil să nu fi fost cel mai bun cu putinţă, însă, fără îndoială, era franţuzesc. Un taioraş negru cu o tăietură sobră. De sub părul arămiu, unduind

în valuri grele – întocmai ca la străvechile statuete – strălucea chipul unei femei frumoase, conştientă de valoarea sa. Genele puţin lăsate în jos şi vopsite artificial dovedeau că posesoarea depune un efort destul de mare cu această ocupaţie ca, de altfel, şi cu toate celelalte griji cotidiene.

— Văd că întunirea noastră nu vă încântă în mod deosebit!? Ochii i s-au deschis mai larg şi pe fruntea netedă, cam îngustă, s-au ridicat arcuindu-se, sprâncenele pensate, subţiri ca firul de aţă, iar capul, îngreunat parei de povara de aramă a părului, s-a lăsat puţin pe spate, scoţând în evidenţă linia mlădioasă a gâtului prelung şi alb ca zăpada. Îşi dă toată silinţa să semene cu cineva, îşi zise Aloyzas, dar nu-mi dau seama cu cine anume? Cu Ne- fertiti?

— Scuză-mă, colega, în sala de lectură – nu stau de vorbă. Şi cu atât mai puţin în probleme străine de cursul meu.

— Problema mea nu e deloc străină. Dimpotrivă, ne priveşte pe amândoi.

Vocea făcu să se năruie întrucâtva asemănarea cu fragila statuetă străveche. Era joasă, puţin răguşită, ca şi cum numai dintr-o eroare îi fusese încredinţată acestei frumuseţi de rafinată distincţie.

— Pe noi amândoi? În cazul acesta, te ascult.

— Nu vă speriaţi, n-am venit să vă cer pensie alimentară. Şi umorul era mult prea vulgar pentru delicata statuetă, dar se armoniza perfect cu vocea. Sunt căsătorită şi nu am de gând să divorţez.

Evident că nu e celibatară, îşi zise Aloyzas, altfel de unde inelul acesta şi mirosul plăcut pe care nu-l poate avea niciunul dintre parfumuri, cu excepţia celor franţuzeşti?

— Sunt nevoită să constat, tovarăşe profesor, că aţi dat dovadă de atitudine inumană. Unei femei căsătorite – dumneavoastră i-aţi trântit un doi.

Acum vocea tinerei femei a devenit mai melodioasă, ochii mai binevoitori, iar linia mlădie a gâtului, ireproşabilă – într-adevăr ca la Nefertiti, în schimb el, Aloyzas. Începu să aibă din nou senzaţia – pentru a câta oară în aceeaşi zi? — că faţa îi ia foc. Parcă îi jupuia cineva pielea. Prin urmare, colecţia de pierde-vară se completează cu încă un exemplar? Al treilea caz din grupa colegului care a nimerit în spital? Simplă întâmplare, coincidenţă? Mare drăcovenie şi asta…

— Colega face parte cumva din grupa profesorului M.? întrebă Aloyzas grăbindu-se să depăşească momentul de confuzie şi să arboreze o mină indiferentă.

— Acum… sunt la dumneavoastră.

— Păcat! îi scăpă lui fără voie.

— Şi de ce, mă rog, aveţi dumneavoastră o atitudine atât de nefavorabilă faţă de colegul M.? Părea că vocea scârţâitoare, vulgară, dinamitând statueta pe dinăuntru, avea s-o facă să explodeze. Nouă, tuturor, el ne era foarte drag. Desigur, nu era atât de autoritar ca dumneavoastră… dar în privinţa notelor nu existau niciun fel de probleme. Trebuie să recunoaşteţi, tovarăşe profesor, că n-aţi procedat just!

— După câte ştiu, n-am spus nimic ireverenţios la adresa lui M.

— Nu despre asta e vorba. Mi-am amintit de el doar aşa, în treacăt. Haideţi, să nu mai discutăm în contradictoriu, de acord?

Tânăra şi frumoasa femeie surise abia perceptibil – era evident că discuţia o obosise, ca de altfel şi nevoia de a se linguşi pentru a cerşi o notă. Înţelegea şi singură că farmecul unei Nefertiti nu se reduce doar la gâtul prelung şi ţinuta maiestuoasă. Pe de altă parte, nici scopul care o îndemnase să intre în rolul respectiv – acela de a cerşi o notă de trecere. — nu era prea nobil şi, în consecinţă, însu- fletirea şi farmecul iniţial se risipiră treptat, lăsând să le ia locul vulgaritatea înnăscută.

— Posibil că eu să nu fi procedat, într-adevăr, just. Dar nimic nu ne împiedică să învăţăm, cum se spune, din propriile greşeli. În sfirşit, modulaţiile din glasul lui Aloyzas reuşiră să capete o anumită vioiciune. Deci, să pornim cu forţe reunite şi să corectăm situaţia. Prezintă-te din nou la examen, colega, – şi incidentul va fi lichidat! Această propunere practică îl făcu să-şi revină şi el, iar obrajii încetară dintr-o dată să-i mai ardă. Nu! Oricât de bruşte ar fi schimbările de temperatură de pe chipul său, nu vor izbuti să-l determine să se îndoiască de principiile sale. Care sunt severe şi juste.

— Eu, o femeie în toată firea, căsătorită, să mă obosesc pentru un fleac ca ăsta, o notă de trecere? Oare e chiar atât de greu pentru dumneavoastră să-mi puneţi nota şi să semnaţi?

— Nici prin gând nu-mi trece una ca asta. În timp ce Aloyzas îşi strângea în grabă cărţile de pe masă, studenta, cuprinsă de enervare, făcea acelaşi lucru cu ale sale.

— Şi chiar nu mai aveţi să-mi spuneţi absolut nimic, tovarăşe profesor?

Pe Aloyzas îl învălui din nou o undă de parfum, ca şi cum tinăra şi-ar fi umezit iarăşi cu colonie chiar în clipa aceea taioraşul modem, şi pieptănătura complicată, ce înlocuia în cazul său, podoaba de pe capul Nefertitei, sau cine ştie cărei alte regine din timpuri străvechi.

Aloyzas nu răspunse.

— În cazul acesta, – femeia se sculă în picioare, astfel că fu nevoit şi el să se ridice, dar, pentru a nu părea co- vârşitor de uriaş alături de statura ei ipinusculă, se gâr- bovi puţin şi-şi trase capul între umeri, – în cazul acesta mi-e milă de dumneavoastră. Pentru că dacă o ţigancă v-ar ghici acum viitorul, v-ar prezice că vă aşteaptă numai necazuri şi, dimpotrivă, că nu vă aşteaptă nicio călătorie de plăcere.

Aloyzas se uită la ea chiorâş şi se depărtă cu un pas

— Stând aproape, nu reuşea s-o cuprindă cu privirea de sus până jos. Dar nici distanţa nu-i fu de mare ajutor – prea departe era el de tot ce înconjoară acest gen de femei, ca să-şi poată imagina, fie şi într-o mică măsură, cum ar arăta ea în alt loc, acolo unde nimic n-o obligă să se stăpânească sau să se prefacă, dacă vrea să amenințe un om ce nu-i greşise cu nimic. Se înfruntase şi cu ea, ca şi cu Audrone J., de parcă le-ar fi întâlnit pe o insulă pustie, – unde eşti nevoit să-l judeci pe cel ce-ţi iese în cale doar după glas şi înfăţişare – deşi amândouă apăruseră în faţa lui din vălmăşagul, din desişul vieţii, unde oamenii, aidoma copacilor, îşi au împletite atât rădăcinile cât şi crengile.

— O ţigancă? Ce să caute aici o ţigancă? Nu contenea să se frământe cumplit, meditând la izolarea sa, la această uluitoare desprindere a lui de realitate.

— Dacă nu înţelegeţi aluziile, o să vă spun pe şleau: nu vă mai prefaceţi că nu m-aţi cunoaşte! şi izbucni în hohote puternice şi vulgare de râs. Cerceii de argint de la urechi începură să-i zăngăne şi Aloyzas se gândi că, după câte ştia el, Nefertiti nu purtase cercei. Râsul insolent făcea să se clatine întreaga faţadă cu ajutorul căreia studenta nu reuşise să obţină nimic sau aproape nimic. Se izbise, chiar de la început, nu atât de principialitatea lui Aloyzas, cât mai ales de fermitatea convingerilor acestuia, însă nicio clipă nu încetase să-l considere

altceva decât o piedică, pe care o poţi oricând îndepărta, printr-un mijloc sau altul: fie că o dai la o parte din drum, ca pe un lucru de prisos, fie că o cumperi, ca pe un obiect. E foarte adevărat că multă lume nu mă cunoaşte pe mine... şi pe tatăl meu. Şi chiar dacă mie personal lucrul acesta nu întotdeauna îmi face plăcere, n-am încotro! Am eu vreo vină că sunt fiica lui?! Şi izbucni iarăşi în râs, fără să se preocupe de faptul că tisul impertinent nu se potrivea deloc cu înfăţişarea ei. Tăticul meu şi cu prorectorul Eugenijaus E... sunt prieteni nedespărţiţi. Merg la vânătoare împreună. N-aţi ştiut? Duminica asta au împuşcat doi mistreţi şi o vulpe.

— Nu sunt vânător, nu mă interesează trofeele vânătorilor.

— Ia ascultaţi, tovarăşe profesor, dumneavoastră nu ştiţi, într-adevăr, cine este tatăl meu? Sau nu vreţi şi ştiţi?

— Ai dreptate, colega. Nu sunt curios din fire. Dar să ştii că dacă vrei să te prezinţi din nou la examen, trebuie să te pregăteşti temeinic. Apropo, care e numele dumitale de familie?

— A-a... V-aţi răzgândit deci? Chipul tinerei femei se însufleţi, dar strălucirea aceea de statuetă străveche pe care o avusese la început nu mai reapăru. Mă numesc

Aldona J. Iar tăticul meu, tovarăşul J., este întotdeauna gata să le vină în ajutor oamenilor aflaţi la strâmtoare. Şi, vă asigur, n-o să vă pară rău!

— Carnetul de note... dă-mi, te rog, carnetul de note! Simţea că se sufocă. Cuprins de furie şi înroşindu-se din cap până-n picioare, Aloyzas răsfoia carnetul de note. Cinci de sus până jos. Exact aşa îşi închipuise şi el. Cu un gest repezit, îi restitui carnetul. Cu bine, colega! Mă tem că dacă vom continua discuţia, n-am să mai pot aprecia în mod obiectiv cunoştinţele dumitale, atunci când vei binevoi să te prezinţi la examen, după ce vei termina de repetat întregul curs!

De uimire şi indignare, Aldona rămase cu gura căscată. E de presupus că Nefertiti nu lăsase niciodată să-i atârne atât de prosteşte maxilarul interior. Aloyzas coborî 6cara în fugă, ascultând atent cum îi răsună în urechi zgomotul paşilor săi viguroşi. În sfârşit, procedase exact aşa cum se cuvine să procedeze un profesor care se respectă şi care se bucură, la rândul lui, de respectul celorlalţi. A lovit-o în plin pe impertinenta ce cutezase să-l ameninţe cu influentul său tăticuţ! Nu, niciodată nu mai păţise una ca asta. S-a întâmplat uneori că

a mărit şi el câte o notă. Să zicem, din motive de boală, sau ţinând seamă de frecventa sârguincioasă la cursuri, dar aşa – să desfiinţeze un doi fără reexaminare? Şi, pe deasupra, s-o mai şi facă cedând în faţa unei ameninţări? Şantaj! Ce altceva poate fi dacă nu şantaj, în cel mai deplin înţeles al acestui cuvânt cunoscut în întreaga lume? Când o să mi se ivească prilejul, o să-i comunic totul direct tăticului, chiar dacă e o persoană marcantă. Şi chiar dacă se duce la vânătoare cu mai ştiu eu cine! în treacăt fie spus, însă cum e cu putinţă ca Eugenijaus, un om atât de cumsecade, să împuşte animale? Se opri având senzaţia că altcineva îi şoptise această întrebare. Şi, de fapt, nu chiar oricine

— Ci fostul lui coleg N. Hei, voi lighioane mărunte, – şi încă astea nu sunt toate, da, da, nu sunt toate – felicitările mele! Bineînţeles, învinuirile lui N. Nu sunt decât fum, ceaţă, atât... Şi Aloyzas depăşi grăbit umbra colegului, ce se înfiripase o clipă în preajma sa, dar de astă dată fără să-l mai urască atât. La urma urmei intrigile lui N. Nu mă privesc câtuşi de puţin, slavă domnului, am treabă până peste cap. Principalul e că n-am cedat la presiuni, că i-am arătat în felul acesta Aldonei J. Cine sunt şi, totodată, ce este ea. Şi plin de mândrie, Aloyzas îşi ridică brusc capul, îşi repezi bărbia înainte şi privi în jur. Ia să vedem, oare nu cumva se înghesuie prin apropiere şi alţi clienţi, de felul acelei sfinte treimi – Aldona, Audrone... şi Almone? Pe primele două le-a pus la punct binişor. Pauza dinaintea numelui lui Almone însemna că nu vroia s-o îmbrâncească şi pe ea alături de celelalte două". Ea nu încercase nici să se prefacă şi nici nu ameninţase. Asta n-are importanţă, eu o să fiu la fel de exigent cu toate trei. Cât de tăios i-a retezat-o acelei necivilizate Nefertiti – *mă tem că dacă vom continua discuţia, n-am să mai pot aprecia, în mod obiectiv...* Oare să-mi fi revenit simţul umorului sugrumat până acum de atâtea necazuri? Eh, vom trăi şi vom vedea, tam-tararam, tararam-tam-tam!

Şi Aloyzas începu să-şi încheie cu gesturi energice paltonul. Când tocmai înghesuia în butonieră nasturele de sus, îl izbi în nări un miros dulceag. Iarăşi parfumul franţuzesc al Aldonei J.? îşi mirosi mâna. Cum de avusese timp să se îmbibe aici parfumul ăsta?! Nemulţumit de el

— Ia te uită, m-am grozăvit degeaba! — ieşi din institut. Pe stradă mirosul străin se evaporă imediat, laolaltă cu senzaţia ce-

l rodea într-ascuns, – dormita în sufletul său, dar în orice moment se putea trezi – că făcuse ceva ce n-ar fi trebuit să facă. În piaţă îl întâmpinară vârtejuri albe. În sfârşit zăpadă, în sfârşit o să se aşeze vreme de iarnă. Sub urmele proaspete de paşi mai răzbatea încă mâzga întunecată, dar din cerul coborât foarte jos, chiar deasupra capului, cernea şi cernea fără încetare. Întinse mâna pentru ca stratul subţire de zăpadă albă să-i acopere şi mâneca. Gata, ajunge cât am tot bătut pasul pe loc, la drum! Simţind fulgi de zăpadă pe gene. Aloyzas îşi miji ochii. Insă mirosul nu se topea împreună cu fulgii delicaţi şi pufoşi, ci îi pătrundea cu sila în nas, în gât- lej şi chiar mai adânc, în plămâni. Haide, să trag în piept cu toată puterea aerul răcoros şi proaspăt. Aşa, şi încă o dată, încă o dată! Pentru ca mirosul insinuant, greţos de dulceag, dezgustător de rafinat, exact ca cel de sânge diluat, să dispară…

Până n-a fost lovit, n-a simţit mirosul acela dulceag, cu toate că propria-i mănuşă era îmbibată de sânge. Nici lovitura n-o simţise, ea i se năzări doar ca prin vis, abia după ce Aloyzas îşi venise în fire. Mănuşa adversarului îl atinsese cu gingăşie aidoma unui rotocol de fum sau de ceaţă. Clănţănitul dinţilor l-a auzit, dar bubuitul podelei sub trupul său care se prăbuşise – nu l-a mai auzit. Prosopul jilav răsptndea un miros dezgustător de dulceag, începură să sa contureze ca prin ceaţă părţi disparate din silueta antrenorului – fruntea, ca un bolovan uriaş, apoi nasul turtit, apoi buza de jos, umflată şi semănând cu o lipitoare. Antrenorul muia în apă un şervet, cu care ştergea faţa lui Aloyzas. Mirosul de singe n-avea nicio legătură cu şutul delicat, care stinsese lumina. Sângele nu-i aparţinea lui, ci adversarului, pe care-l atinsese de câteva ori. Totuşi, mirosea exact ca sângele lui. Un miros înecăcios şi pătrunzător. Prosopul cald. Lunecos, îi intra în gură pro- vocându-i o senzaţie de vomă. Ah, să dea la o parte odată prosopul ăsta, să-şi ascundă faţa de mirosul nesuferit. Insă mâna refuza să i se ridice, doar de undeva, din străfundul pieptului năvăli înafară aerul. Auzi un sughiţ şi i se păru că altcineva, nu el sughiţase.

— Stai liniştit, nu te mişca! Glasul antrenorului se prăbuşi cu zgomot peste timpanele lui şi se rostogoli vuind de-a lungul trupului inert, culcat cu faţa în sus, provocându-i o durere cumplită. Singur ţi-ai căutat cnocautul, gură cască ce eşti! N-ai stofă de boxer.

Iar partenerul, şi el mai mult mort decât viu, – un lungan cu şort foarte larg din satin – se agăţase de corzile ringului şi se legăna dintr-o parte în cealaltă. Pe chipul lui, tot numai pete roşii, se citea uimirea. Era mai uşor decât Aloyzas, însă croşeul său pur şi simplu îi smulsese acestuia pământul de sub picioare.

— Că doar eu abia te-am atins! se tânguia cu glas plân- găreţ namila, ca şi cum el însuşi, nu adversarul său, ar fi zăcut nemişcat pe podea.

Puteam foarte bine să-l răpun eu, dar n-am vrut, se infiripă gândul într-un ungher luminos al creierului năpădit de ceţuri dulcege. Aloyzas credea că zâmbeşte. Dar buzele ca şi muşchii nu-i dădură ascultare.

— Nici tu n-ai stofă de boxer! Sunteţi amindoi nişţş nătărăi! strigă antrenorul scos din fire, în timp ce urechea sa experimentată asculta cum inima celui făcut cno- caut reîncepea să bată normal.

Aloyzas n-avea de gând să devină boxer. Vroia doar ca în locul muntelui de grăsime care-l invadase, să obţină tun munte de muşchi – acesta era ţelul pe care-l urmărea.

Promovase deja în anul doi, la universitate nu ştia nimeni despre boala familiei Hubertavicius, dar el tot nu putea să uite trecutul. Avea impresia că alţi studenţi sunt mai sprinteni, mai puternici decât el. Reuşesc să fie mai degajaţi nu numai în relaţiile dintre ei, dar şi faţă de fete. Gertruda, la care locuia pe atunci, pleda cu înfocare pentru tenis. E un joc elegant şi totodată atletic, zicea. Nu este exclus să fie aşa. Pe terenul de tenis, rachetele bine întinse şi bluzele albe se agitau fără încetare, dar şi acestea răspândeau izul cunoscut al alimentaţiei bogate în calorii şi împănate cu vitamine. Pe câtă vreme Aloyzas, dimpotrivă, visa la forţă şi rezistenţă fizică. Să fie în stare să primească cu curaj orice lovitură. Să se clatine sub izbitura ei, dar să rămână în picioare. Şi să răspundă şi el prin- tr-o lovitură. Nu ardea deloc de dorinţă să strivească nasul adversarilor. Principalul era să nu se lase luat prin surprindere în clipa când l-ar ataca cineva mai puternic, şi astfel să se convingă definitiv că frăţiorul Tautvydas fusese cel din urmă târâie-brâu din neamul lor. Să nu-şi precupeţească forţele, chiar dacă l-ar trece toate năduşelile, să nu-i fie teamă că asta i-ar influenţa în rău sănătatea, iată la ce năzuia el. Dar undeva, în spatele acestor lucide şi concrete impulsuri şi dorinţe – pe care

şi le trecuse, în ordinea importanţei, pe o foaie de hârtie – în adâncul fiinţei sale simţea că pulsează, chiar dacă nu era pe deplin conştient de asta, dorinţa de a-şi arde cu fierul roşu din suflet simţământul ce-l sâcâise încă din fragedă copilărie, anume acela că persoana sa ar prezenta doar o valoare relativă, şi, bineînţeles, să se elibereze pentru totdeauna de tutela stânjenitoare a Gertrudei.

— Loveşte, loveşte-l, se agita antrenorul dansând în jurul lui. Dezmorţeşte javra asta afurisită! Uf, ai pierdut ocazia. Şi iar ai pierdut-o, căscatule! Dormiţi amândoi. Ehei, băiete, căscăun cum eşti, dacă erai pe ring, o încasai serios!

Să surprinzi atacul adversarului, să-i contracarezi limbile de foc ale loviturilor. Apoi, trecând la apărare defensivă, să te adăposteşti – ca atunci când te prinde ploaia torenţială – şi să te odihneşti. Lasă-l să-şi agite mănuşile până s-o istovi, şi-atunci…

De fiecare dată el dădea impresia că-şi adună forţele pentru lovitura de graţie, pe care până la urmă n-o mai aplica. Tocmai în momentul cel mai prielnic Aloyzas în- târzia.

— Dormeai, de-aia ai încasat croşeul. Să ştii că aici treaba-i aşa: ori dai tu – ori te atinge celălalt! bombănea îngrijorat antrenorul. Şi doar te-am avertizat de-atî- tea ori: nu dormi în ring, Hubertavicius, nu dormi! Că aici e cu totul altceva decât să te giugiuleşti în pat cu o fată. În cuvintele antrenorului se simţea dojana, dar în acelaşi timp şi o undă de duioşie, pentru ca băieţandrul să nu se simtă chiar ultimul dintre ghinionişti.

— Knockaut, antrenorule? Chiar cnocaut a fost? Acum Aloyzas îşi revenise întrucâtva: putea vorbi şi era în stare să-şi perceapă trupul ca fiind ceva separat de podea şi de atracţia terestră, ceva greu ca plumbul ce îl imobilizase acolo. Dură foarte mult şi îi trebui un mare efort până să-şi ridice mâna, o greutate imensă de două puduri, pentru a-şi îndepărta ceaţa de pe ochi, iar de pe buze ghemotocul dulceag şi umed.

— Cnocdaun, a fost un cnocdaun obişnuit. Privirea antrenorului lunecă undeva pe lângă el, iar obrazul lui plin de cicatrici, de la nenumăratele lovituri primite, se întoarse în altă parte. Auzi dumneata, cnocaut în timpul antrenamentului, asta-i ceva nemaiauzit! Scandalos! îi era teamă de consecinţe, deşi respiraţia băiatului revenise la normal. Şi nici nu mai sughiţa. E rezistent ca un taur, dar uite că n-are scânteie. Nu simte în mănuşă neastâm- părul victoriei. Regret, dar va trebui să ne

despărţim.

— Eu, fără să vreau… fără să vreau… bâiguia adversarul, care nu arăta nici el cu mult mai bine decât cel pe care-l făcuse cnocaut.

— Ei, haide, nu te mai frământa atâta! şi Aloyzas îi atinse cu blândeţe mâinile bandajate, care, de slabe ce erau, păreau labe de găină.

N-are decât sa îndruge antrenorul verzi şi uscate ca să-şi pună pielea la adăpost. Cnocaut a fost. Pentru el, pentru Aloyzas, totul era cât se poate de clar. I se întâm- plase aşadar, cel mai îngrozitor lucru. Nu există ceva mai îngrozitor. Şi asta nu numai în box – aşa credea pe atunci – şi imediat, întreaga sa fiinţă, abia revenită la viaţă, fu năpădită de un val de mândrie. Intr-adevăr, mi-am revenit destul de repede! Asta este esenţialul. Pe măsură ce-şi recăpăta cunoştinţa, apărură din neant pământul, oraşul – pe care va trebui să-l străbată, pentru a ajunge acasă. E adevărat că pereţii se mai clatină încă în faţa ochilor şi tot ce ating cu mâna începe să miroase dezgustător. Insă, a doua oară, o lovitură ca asta n-o să mă mai doboare.

— Ei, ce zici, poţi să te târăşti singur până acasă? Antrenorul îl bătu uşurel pe spate şi-l împinse dincolo de uşă. Împreună cu el se năpusti şi valul apăsător de ceaţă, ce inunda toate străzile. Revenindu-şi cu desăvârşire, Aloyzas îşi dădu repede seama că înaintează agale în cu totul altă direcţie, spre aeroport. Dar îndată, cu toată ceaţa din jur, izbuti să se reorienteze şi s-o pornească încet spre casă.

Hotărât lucru, n-avea să mai calce niciodată în vreo sală de sport. Nu erau pentru el loviturile absurde date în para de box sau în capul adversarului. Bine că învăţase să-şi apere trupul, să-şi apere demnitatea. Şi mai învăţase să se apere de sine însuşi. Aşa că, ce altceva ar fi putut să-şi mai dorească?

— De-acum înainte o să mă apuc de un alt gen de sport, mai estetic. De scrimă, să zicem! o anunţă el pe Gertruda, după ce ajunse în sfârşit acasă. Şi zâmbi fericit, deoarece chiar şi prin perdeaua de ceaţă, pe care-o purtase cu sine până aici, vedea ceea ce ea nu putea să vadă.

De altminteri, câte ceva mai vedea şi soră-sa. Zâmbetul forţat, lipit parcă pe chipul lui şi care nu se desprinde de acolo, deşi ai impresia că e gata să-i smulgă lui Aloyzas falca din loc. Faptul că nu se repede ca de obicei, flămând ca un lup, să-şi

înfulece biftecul rece cu frunze de salată verde în jur. Şi că, fără a-şi scoate pantalonii şi a-i aranja cu grijă, ca să nu le strice dunga, se prăbuşeşte pe divan, întocmai ca buşteanul purtat şi răsucit pe toate feţele de torent.

Abia apucă să-i vâre la subţioară termometrul, că micuţa coloană de mercur a şi suit până la treizeci şi nouă. Gertruda s-a năpustit la telefon şi a chemat „Salvarea'1. Peste douăzeci de minute ambulanţa cu cruce roşie opri sub geamurile apartamentului, iar medicul preciză diagnosticul – comoţie cerebrală.

— Huligani? se informă el cu un aer preocupat, scăr- pinându-şi uşurel, cu degetul, nasul lung.

— Am căzut. Am alunecat pe stradă, şopti Aloyzas zâmbind fericit. Gravitatea diagnosticului nu făcea decât să-i confirme gravitatea situaţiei pe care şi-o dorise. Oricum, fie că l-ar fi mustrat sau nu cineva, de schimbat tot nu se mai putea schimba nimic. Indiferent dacă era vorba de comoţie sau de orice altceva. Căci, ceea ce trebuia să se întâmple, se şi întâmplase.

— Păi atunci, cum o să te mai descurci iama, dacă în plină vară aluneci în halul ăsta? îl întrebă enigmatic medicul, plimbându-şi neîncrezător nasul lung dintr-o parte în alta. Era foarte grăbit şi refuză cafeaua oferită.

— Crezi că nu ştiam că te duci să te baţi cu pumnii? astfel caracteriză Gertruda, plină de dispreţ, lecţiile pe care le lua fratele său la secţia de box.

Pe ea n-o satisfăcu diagnosticul medicului de la „Sal- vare“. Aşa că se instală la telefon şi, prin intermediul cunoştinţelor, reuşi să dea de un faimos neuropatolog. Filfizonul cu înfăţişare tinerească şi păr încărunţit pe alocuri, confirmă diagnosticul colegului său. Principalul e, declară el, ca bolnavul să stea la pat. Era mai înţelegător decât celălalt – îşi bău cafeaua şi nu protestă când mâna plină de distincţie a Gertrudei se furişă în buzunarul hainei sale.

— Dumneavoastră îl îngrijiţi în mod exemplar pe bolnav, o lăudă el, în timp ce se îndreptă spre ieşire. În caz de ceva, daţi-mi un telefon. Il voi vizita cu plăcere din nou.

— E singurul meu frate, rosti cu modestie, fata, drept răspuns. Era înaltă, frumoasă. Păcat doar că avea un chip prea sever şi fără urmă de zâmbet.

Şi-a îngrijit fratele cu râvnă de mamă, nu de soră. Ba chiar mai bine decât o mamă, dacă e să ne gândim la cea care-l adusese pe lume. Gertruda nu trăia nicio clipă pentru sine, ci doar pentru el, pentru continuatorul neamului lor, pentru cel căruia îi fusese hărăzit să aducă faimă şi măreţie acestui neam.

— Miroşi a grajd, spunea ea uneori în treacăt, aruncând în cada de la baie maieurile şi chiloţii fratelui.

— Iau lecţii de gimnastică, răspundea el fără să-i dea nicio altă lămurire, deşi, în ochii plini de nelinişte şi de teamă că s-ar putea da de gol, stăruia o implorare mută.

De aceea era nevoită să se piardă în tot soiul de presupuneri – pe unde-i umblă haimana fratele până noaptea târziu? Să se ducă în control la sala de gimnastică?

— Nu, asta nu i-ar ierta-o niciodată. Când s-a întors într-o zi acasă cu un ochi umflat – vânătaia de atunci l-a sluţit mult timp – pentru prima dată îi trecu prin minte Ger- trucâei, că cineva l-ar putea schilodi sau chiar ucide. Poftim! pe bietul băiat îl zdrobesc pumnii teribili ai cuiva, iar ea, care a ştiut în vremuri mult mai grele să-l apere de boala ce îl ameninţa cu moartea, acuma – când totul este atât de simplu şi de uşor – nu mai e în stare să-l ocrotească în niciun fel. Gândul acesta era mult mai dureros decât o nenorocire reală. O lungă perioadă a trăit aşa, înnebunită de groază, cu sabia lui Damocles deasupra capului. Aştepta lovitura de graţie care trebuia s-o doboare şi pe ea. Se temea şi aştepta.

Şi uite că acum Aloyzas făcuse comoţie cerebrală. Slavă domnului că a rămas în viaţă.

Un bulgăre de zăpadă era cât pe ce să-i zboare lui Aloyzas Hubertavicius pălăria de pe cap. Hohote de râa, hărmălaie – doar coborâseră din înalt primele păsări albe. Aşa că n-ai încotro, trebuie ori să arunci şi tu un bulgăre, ori s-o iei la sănătoasa. O fetişcană cu beretă de culoarea zmeurei râdea impertinent. Cu învăţatul, probabil, nu se prea omoară, dar bulgării ştie să-i arunce cu iscusinţă... Să fie oare şi ea din aceeaşi grupă nefastă? Cât de prost a picat internarea în spital a acestui M.! Afurisită treabă! Inima i se strânse de o presimţire lugubră şi-i venea, pur şi simplu, să renunţe la grupa respectivă. Să renunţe? El? Acuma, după ce se înfruntase cu Almone J., cu Audrone J. Ori cu Aldona J.? Nu! Renunţarea ar fi însemnat o capitulare necondiţionată. Termenul exact, cu rezonanţă

internaţională îi insuflă fermitatea de care tocmai avea nevoie. Fetiţa zmeurie se dădu, brusc, în lături din faţa maxilarelor puternic încleştate ale profesorului. Să fiu oare chiar atât de fioros? De fapt, dacă stai să te gândeşti cum se cuvine, trebuie să recunoşti că un trei pus din milă nu se prea deosebeşte de un doi. Aşa că, adună-le din nou carnetele, mâzgăleşte-le câte un trei la fiecare şi nu-ţi mai toci nervii. Vai de mine, se poate una ca asta? Parcă ce, aici e vorba numai de nervi? în primul rând există o anume noţiune căreia îi spunem conştiinţă. Şi apoi există obiectul pe care îl predă el: estetica. Ori aceasta este foarte strâns legată de etică. Un compromis de-al lui, cât de mic, ar însemna o jignire adusă propriei sale persoane. Şi, în afară de asta, cine-i poate garanta că după o concesie nu vor urma şi altele? Toţi vor începe să-l poarte încolo şi încoace, cum o să le treacă prin minte, ca pe un taur cu inelul băgat în nări. Râzând în gura mare pe la spate, vor arăta cu degetul pe cel îmblânzit – iată, chipurile, de cine poţi să-ţi baţi joc cât pofteşti fără a fi pedepsit! De cine? De el – profesorul de frunte care, la urma urmelor, este un savant! Doar pregăteşte un volum – o importantă lucrare teoretică! Adevărat, o să mai treacă multă vreme până s-o termine, dar ce poate face dacă e atât de hărţuit? Şi acasă şi la institut. Aş! nu va permite el unor pierde-vară să-l ducă de nas!

Morocănos, Aloyzas urmărea zborul fulgilor de nea şi în acelaşi timp realiză că nu din pricina lor e atât de revoltat. Oare din nou încearcă cineva să-i frângă şira spinării? Adică toată povestea asta cu notele şi grupa nefastă a lui M. Să fie doar o perdea străvezie? E cu putinţă oare ca neplăceri şi mai mari să se furişeze nevăzute în preajma sa, să-i dea târcoale rânjindu-şi colţii? Un bulgăre ce-i zbură şuierând pe lângă ureche îl sili să analizeze cu mai multă atenţie situaţia creată. Fleacuri. Nu există nicio poveste. Există doar trei studente care se fac luntre şi punte să capete notă de trecere fără să se prezinte la examen... „Poveşti” de felul acesteia sunt cu duiumul la fiecare profesor! Şi totuşi îl cuprinse o nelinişte, de parcă nişte duşmani misterioşi l-ar fi înconjurat pe tăcute. Îi apărură în memorie, aliniate unul lângă altul, chipurile colegilor săi de catedră, prinseră contur fizionomiile celor din conducere şi, în mod cu totul neaşteptat, silueta micuţă, pirpirie a fostului coleg N. Neurastenicul acesta e posedat de o idee *fixe* – demascarea lui

Eugenijaus E., care-i un om cumsecade şi un bun conducător. Aloyzas nu poate uita cât de mult l-a ajutat Eugenijaus după catastrofa aceea din munţi. Da-da, catastrofă! A fost o înspăimântătoare catastrofă, chiar dacă nu s-a soldat cu morţi şi înmormântări. Chiar dacă toate victimele au rămas în viaţă. Numai în vremurile de demult tragediile se încheiau cu vărsări de sânge... De altfel există o singură fiinţă capabilă să aprecieze în mod realist şi lucid situaţia de faţă – Gertruda! Lucrător cu. Muncă de răspundere şi având zeci de oameni în subordine. Şi funcţionând nu într-o instituţie extrabugetară oarecare „ci într-un mare minister. Cât a tot stat în cumpănă să chib- zuiască dacă trebuie să se ducă sau să nu se ducă – şi dacă o să se ducă la cine anume să meargă? — se opri chiar alături un taxi, din care coborâră nişte pasageri.

— Mai repede, n-am timp de pierdut! Şi şoferul aproape că-l trase în maşină pe Aloyzas, care descumpănit, bătea pasul pe loc.

Vulpoiul bătrân şi versat începu să învârtă cu dibăcie volanul blestemând tot ce-i ieşea în cale: semafoarele, pietonii, zăpada. Ia te uită la ei, ce se mai bucură – vezi doamne, a început să curgă din cer puf alb! Ăştia n-or să-şi vină în fire decât atunci când vor vedea accidente şi răniţi la tot pasul, iar doctorii, săracii, or să se spetească muncind. Uf, pentru şoferi mâzga asta e o adevărată nenorocire, fie că frânezi fie că nu frânezi! Aloyzas însă nu-l asculta, se gândea la ale lui: să mă duc aşadar la Gertruda? Hotărârea nu-l entuziasma deloc. La început nici nu-i trecuse prin minte că, mergând pe jos, avea de făcut doar trei colţuri de stradă, pe câtă vreme şoferul o să ocolească mai bine de un kilometru. La drept vorbind, însă, i-ar fi fost jenă să se ducă la Gertruda pe jos. După cum s-ar fi simţit penibil să apară în faţa ei cu o pălărie decolorată, sau cu nişte ghete prăfuite. Adevărat că acum port o pălărie nou-nouţă şi ghetele sunt cele de gală. Totul ar fi în perfectă ordine, cu excepţia vizitei propriu-zise, pe care nici n-am visat să i-o fac, iar ea... cu atât mai puţin. Haide, gata, trebuie să-mi pregătesc o frază introductivă... Felicitări cu ocazia... aniversării care a şi trecut! De fiecare dată când se apropia data respectivă, Aloyzas cerea insistent să fie trimis în sector să ţină o conferinţă.

— Fiţi amabil şi opriţi la o florărie, îl rugă el politicos pe şofer.

— Ei asta-i, bombăni nemulţumit acesta. Mi-aţi spus – la

minister.

— Mergem după aceea la minister.

— Cum doriţi, acceptă fără chef şoferul. Numai că la florărie, vă spun eu dinainte, n-o să vă pricopsiţi cu nimic.

Şi avu dreptate, colindară pe la vreo trei florării, dar flori… nicăieri. Nu erau şi gata. Pretutindeni numai ghivece, din cele care se pun pe scenele teatrelor la rampă – or, când vrei să oferi cuiva nişte flori îţi trebuie, totuşi, ceva mai frumos.

— Să ne repezim până la piaţă! propuse şoferul, căruia i se făcuse milă de clientul său. Acolo sunt mormane de flori. Ca în plină vară.

Într-adevăr, peste tot grămezi de garoafe şi trandafiri: sub umbreluţe, sub abajururi de plexiglas, sub sticlă Şi cât de minunat se învolbura roşul lor aprins acum, când totul în jur era acoperit de zăpadă proaspătă. Fericit că în sfirşit a găsit flori, Aloyzas înşfacă grăbit, fără să se mai tocmească, trei garoafe superbe.

— Acuma, unde mai mergem? În mod evident, şoferul dădea semne de nervozitate. Că eu demult trebuia să fiu deja la gară. Trebuie, mă-nţelegeţi, să aştept acolo o persoană. Pe unul care a fost în vizită la cuscru-meu, la ţară. Mi-a promis că-mi aduce cârnaţi proaspeţi, nişte sângerete. Mergem la minister?

— La minister, încuviinţă Aloyzas printr-o mişcare a capului şi în aceeaşi clipă, brusc, îl fulgeră prin gând: cât de provincial o să arăt cu florile astea în mână, pe coridoarele ministerului şi mai ales în somptuosul birou al Gertrudei!

Un minut mai târziu, după ce taxiul, licărindu-şi luminile de poziţie, dispăru lăsând în urmă doar nişte dâre în zăpada udă, Aloyzas se indispuse de-a binelea: de unde-i venise ideea asta stupidă să-şi caute consolare la Gertruda, care era îmbâcsită de sus până jos de mirosul urât al hâr- tiitor oficiale şi al pereţilor banali din birourile instituţiilor? E cert că venirea lui n-o va tulbura câtuşi de puţin, dar văzându-l, o să fie teribil de mirată: nu-şi prea răs- făţase Aloyzas sora cu vizitele. Insă mirarea, sau, mă rog, oricare alt sentiment mai tandru, n-o va împiedica să se agaţe de îndoielile lui, de tonul lui acru, pe scurt, de toată povestea asta stupidă, care zău dacă are vreo însemnătate – nimic, în afara unor coincidenţe absolut întâmplătoare. O să se agaţe de el cu toată puterea, cum a făcut atunci când reuşise cu greu să se târască până acasă, clă- tinându-se pe picioare,

rezemându-se de toţi pereţii, viu, dai cu privirea încă împăienjenită din pricina cnocautului. Teribil se mai enervase Gertruda în ziua aceea, – oare de atunci i-a ieşit atât de mult în afară şi a înţepenit aşa buza superioară? Şi totuşi, brusc, în ochii ei, undeva în adtncul lor se aprinsese în vâlvătăi o tainică bucurie, care-i strălumina chipul: acum, mort de oboseală cum e, vrând-nevrând Aloyzas o să-i îngăduie să aibă grijă de el, acum va putea să-l înfeşe mai strâns decât înainte. El va Începe iar să alerge cu paşi mărunţi, urmând-o ascultător peste tot, aşa cum alerga când era micuţ şi când ea îl scotea la plimbare în pădure *să ia aer curat.* Insă vâlvătăile- bucuriei licăriră doar o clipă şi îndată ss făcură nevăzute, alungate de năvalnice porniri de grijă şi spaimă, întocmai cum îşi ia zborul câte o pasăre care, imprudentă, nimereşte prin geamul deschis în odaie – doar că pasărea aceasta nu zburase prea departe, ea îşi fâlfâia mereu aripioarele exact în locul spre care se îndreptau ochii, mâinile, sau vorbele Gertrudei. Şi târziu, peste ani, lui îi făcea chiar plăcere de fiecare dată când îşi amintea de fâlfâitul de atunci, de scuzele acelea bizare, de bucuria că, în sfârşit. Începea a i se risipi de pe ochi ceaţa cu miros de sânge, şi că mare noroc a avut să nimerească în mâini atât de energice şi grijulii.

— Mâine, când ai să te scoli, o să fii sănătos tun. Dacă mă asculţi şi faci ce-ţi spun eu, o să se aranjeze totul! îl încredinţa ea ca pe un copil şi el îi răspundea cu un surâs- de încuviinţare, pentru că îl stăpânea un simţământ de deplină libertate şi descătuşare, iar teama îi dispăruse cu desăvârşire.

N-avea de ales, în mod provizoriu va accepta să se lase în grija ei maternă, predându-i Gertrudei spre păstrare toate problemele lui, inclusiv mănuşile de box, care acum îi deveniseră inutile. E adevărat, Aloyzas înţelegea foarte bine că până la acel *mâine* va trebui să treacă multă, vreme şi că *provizoratul* se va menţine până în momentul în care avea să se răzvrătească din nou. Căci Gertruda. Nu se va grăbi să restituie nimic din ceea ce dobândise luptând cu înverşunare.

Cât despre medic, n-a mai fost nevoie să fie invitat a doua oară: lui Aloyzas îi dispăruseră şi senzaţia de vomă şi ameţelile. Dacă nu l-ar fi scuturat uneori frisoanele din pricina mirosului de sânge, ar mai fi zăcut vreo zi, două şi s-ar fi ridicat din pat. Socotea că un duş rece o să-i îndepărteze senzaţiile neplăcute, iar gimnastica şi plimbările îi vor reface fosele. Nimeni nu-şi mai

amintea de neuro- patolog – astfel că atunci când acesta apăru fără să fie- chemat – Gertruda, foarte surprinsă îşi aţinti asupra lui ochii luminoşi şi limpezi.

Musafirul se porni să ciocănească şi să frământe fără- milă, pe toate părţile, trupul bietului pacient. Cu râvnă- mult mai mare decât la prima vizită. Ce forţă colosală au mâinile lui, se mira Aloyzas, şi totodată cât de delicate sunt, nu ca ale boxerilor care seamănă cu nişte greutăţi?

bune de dat lovituri cu ele. Medicul manipula cu înde- mânare de echilibrist ciocănelul şi acul. Insă tocmai datorită acestor însuşiri pozitive, antipatia lui faţă de filfizon nu se diminuă, ci doar se retrase mai la o parte, continuind să rămână în expectativă.

— Trebuie să stea la pat încă minimum o săptămână. Dacă, bineînţeles, nu survine vreo recidivă. Vorbea adresându-se nu se ştie cui, de parcă în locul lui Aloyzas, cel pe care cnocautul nu-l răpusese, s-ar fi aflat un sac ■cu paie.

În picioare, lângă el, stătea Gertruda, ţinând în mâna gata întinsă un prosop orbitor de alb şi sorbind cu nesaţ tot ce se referea la gravitatea noii situaţii în care se afla fratele ei. Pentru ea neuropatologul era una din părţile constitutive ale acestei situaţii absolut noi. De aceea, îşi dădea toată silinţa să nu scape nimic din ce spunea medicul şi însoţea fiecare cuvânt al lui cu un semn de aprobare cu capul. Gerta are mai multă nevoie de el decât mine, îşi zisese Aloyzas, cuprins dintr-o dată de o bucurie răutăcioasă.

Acuşi o să se repete micul episod de la prima vizită. Şi aşteptase cu un deosebit interes scena respectivă, savu- rind-o şi anticipând satisfacţia pe care avea s-o încerce. În mod sigur, filfizonul acesta cu gesturi de scamator, o să accepte onorariul. Insă atunci când sora sa încercă să-i strecoare în buzunar pliculeţul, medicul îi prinse mâna. Reţinând-o în palma sa mai mult decât s-ar fi cuvenit, el îndepărtă cu un gest delicat plicul:

— Am venit aici ca prieten. M-aş considera foarte ofensat, colega.

Cum se face atunci că primul pliculeţ nu te-a ofensat? Acum, după ce refuzase plata, medicul îi devenise lui Aloyzas cu mult mai antipatic decât dacă ar fi luat banii. Dar ceea ce l-a făcut să devină peste măsură de circumspect a fost rezonanţa acelui *colega* adresat sorei sale. Gertruda era deja pe atunci salariată

în minister, serile, aşezată lângă abajurul înflorat, traducea din limba germană texte tehnice, trăia modest, nu arunca banii pe fereastră, cum se spune, însă în orice caz dispunea întotdeauna de resursele necesare pentru a-i cumpăra de la restaurant lui Aloyzas biftecuri şi antricoate.

Genele scurte şi blonde ale Gertrudei clipiră de câteva ori neliniştite. La ea programul şi metodele dupfi care îşi orânduia viaţa erau fixate pentru o lungă perioadă de timp. Prin urmare nu putea modifica brusc, aşa dintr-o dată, totul. Întâi se fistici şi abia intr-un târziu pricepu că nu se învârte întregul univers numai şi numai în jurul frăţiorului ei iubit. Dezinteresul medicului pentru bani, aşadar, se referise mai mult la ea decât la el. Dar oare ce să însemne asta? Observând deruta ei, Aloyzas se văzu nevoit să-i şoptească ce are de făcut mai departe.

— O cafea, o cafea, doctore? repetă ea cu efort amabila intonaţie a lui Aloyzas. Nota maliţioasă din glasul fratelui are desigur, o anumită semnificaţie. Dar care anume? La asta încă nu apucase să se gândească.

— Într-adevăr, dumneavoastră ştiţi să preparaţi o cafea excelentă!

Filfizonul îşi privi ceasul mare, probabil elveţian. Gertruda aşternu pe măsuţă o faţă de masă din pânză de în în carouri şi scoase ceştile din serviciul pentru musafiri. Din când în când mâinile îi erau cuprinse de un uşor tremur, ca şi cum nu se îndeletnicise niciodată în viaţa ei cu o treabă ca asta, deşi, de fapt, nu făcea altceva decât să repete ritualul de la prima vizită.

— O picătură de coniac, doctore? trebui să repete ea din nou, şoapta fratelui.

— Eventual, dar numai un păhărel. Şi apreciind proprietăţile curative ale coniacului armenesc, medicul turnă în paharul ei şi în al său. Bolnavului n-o să-i dăm. Vom bea noi în sănătatea lui. Nu-i aşa?

— Da, doctore.

Gertruda, în rol de şcolăriţă care răspunde la întrebări? Aloyzas fluieră încetişor.

— Aţi făcut o cafea admirabilă. Din nu se ştie ce pricini, nici medicul nu se simţea prea sigur de sine. Poate pentru că pliculeţul se mai vedea şi acum, ca o pată albă, pe comodă.

— Eu şi fratele meu, de obicei bem ceai. Nu mă pricep să fac cafea. Se spune că asta este o mare artă, nu-i aşa? încercă

Gertruda, fără succes, să respingă complimentul.

Ce ţi-e şi cu experţii ăştia! Peste tot văd numai artă, în afară de arta autentică. În timp ce îşi luau rămas-bun, Aloyzas, indignat, n-a rostit o vorbă. Il scoteau din sărite şi spinările ţepene ale celor doi şi cuvintele rigide, parcă răsucite din sârmă, pe care şi le adresau. Exista ceva care le împiedica să devină mai maleabile. Poate respiraţia lui greoaie? Doar ştiut este că bolnavii sunt cei ce le fac viaţa amară oamenilor sănătoşi!? Insă faptul că cineva îşi manifestase interesul faţă de Gertruda, şi nu aşa, oare- cine, ci un medic prezentabil, cu o înfăţişare tinerească, a fost o mare surpriză pentru Aloyzas. Adevărat, îşi amin- tea încă din copilărie, că deseori ochii băieţilor mai mari se opreau pe furiş pe sinii Gertrudei, din pricina cărora şorţul ei de uniformă stătea întotdeauna gata să plesnească. Chiar şi acum, colegii lui de an, atunci când trec în fugă pe la el, trag cu coada ochiului la sânii plini ai fetei. Aşa, ca înfăţişare, arată destul de bine, păcat că duhneşte de la o poştă a ipocrizie, îi auzise el pe mai mulţi exprimindu-se la adresa ei.

Dar o surpriză şi mai mare pentru el a fost zăpăceala Gertrudei, când medicul îi adresase complimentul respectiv. Vasăzică devotamentul necondiţionat faţă de unicul bărbat. Ce reprezintă neamul Hubertavicius – această platoşă – ea să n-o fi îmbrăcat pentru vecie? Şi o lasă să se fisureze la cea mai mică lovitură?

— M-am tolănit destul. Gata! Sunt sănătos! declară Aloyzas imediat după plecarea musafirului.

Avea impresia că soră-sa se întorsese din vestibul cu obrajii în flăcări şi ochi strălucitori. Ba parcă se auzise de acolo chiar şi o pupătură. I-o fi sărutat mânuţa? Nu,

i s-a năzărit, se vede ’. Doar n-o să se apuce un medic să sărute mâna unei femei, fie şi numai din considerente de igienă. Femei? De altfel, Gerta încă nu e femeie. E o fată de douăzeci şi şase de ani! Şi care, când se îmbujorează, pare şi mai tânără. Da, toate astea sunt foarte nostime şi ar trebui să mai reflecteze asupra lor, cert este, însă, că o eventuală cotitură în mersul evenimentelor ar ameninţa interesele lui, ale lui Aloyzas! Bineînţeles, nişte interese da moment. Că doar n-avea de gând să rămână veşnic sub aripa ocrotitoare a sorei sale.

— Da, sunt sănătos şi o să mă dau jos din pat! repetă, cu toate că nici prin gând nu-i trecea să se dea jos din pat. Din

cauza efortului de a se ridica – încercase deja, pe ascuns, s-o facă – plafoniera începea să se legene şi să plutească deasupra capului său, iar ceafa şi-o simţea strivită în menghina de fier a durerii.

— Vrei să mă sperii, aşa-i? Şi Gertruda îşi lăsă capul în jos, ca şi cum s-ar fi ştiut vinovată cu ceva faţă de el. Ea nu acordase prea multă importanţă felului în care degetele puternice ale musafirului le strânseseră pe ale ei, ca şi faptului că acesta îi sărutase mâna în vestibul. Personal, nu-şi făcuse niciun fel de planuri egoiste,. În care locul principal să-i fie rezervat ei, şi nu lui Aloyzas. Acea jumătate de oră dinainte fusese pentru ea doar ca un fel de recompensă, în schimbul restricţiilor de totdeauna pe care şi le impusese şi a grijii permanente acordate fratelui şi numai lui. Nici nu băgase de seamă că acum e femeie, sau, mai exact, o tânără fată. Adineauri i se amintise lucrul acesta, fără a i se pretinde nimic în schimb, atât.

— Haide, Aloyzas, nu fii îndărătnic! Ai auzit ce a spus doctorul? îşi dojeni ea fratele cu o voce puţin mai ferrnă de astă dată.

— Da, însă în afară de asta, am mai auzit câte ceva. Răspunsul lui semăna cu o lovitură rapidă, neaşteptată cu care îţi dă riposta adversarul în ring. Crezi că o să mă tolănesc în pat un an de zile, pentru ca sclivisitul ăsta să aibă prilejul să-ţi facă ţie vizite?

— Mie? Gertruda nu sesiză de la început sensul cuvintelor lui.

— Nu zău! Poate că mie! o răpuse Aloyzas cu cea de a doua lovitură.

îşi dădu seama imediat că purtarea sa e plină de cruzime. Simţi copleşindu-l ruşinea şi era gata deja să-i ceară iertare, însă Gertruda depuse îndată armele, fără a încerca măcar să-şi apere drepturile ce i se cuveneau.

— Se poate, Aloyzas? Cum a fost posibil să-ţi închipui?…

Ce anume a fost posibil să-şi închipuie el şi cum aprecia ea părerea lui, n-a mai fost clarificat – soră-sa tăcu şi îşi înclină capul. Ochii luminoşi şi senini îngheţară, pironindu-şi privirea fixă în peretele odăii. Acum nu mai părea nici foarte tânără, nici înfloritoare. Faţa mare, neîngrijită, era a unei tinere pe care viaţa o maturizase. În loc să se aşeze să-şi continue traducerea, Gertruda s-a dus la baie şi s-a apucat să spele, de teamă că, zăpăcită cum era acuma, ar putea lăsa să i se strecoare greşeli

în text.

Peste trei zile, când doctorul trecu din nou pe acolo, Gertruda nu-i mai oferi nici măcar o cafea, deşi Aloyzas sugerase asta cu glas tare, încercând, totodată, s-o convingă şi prin gesturi că ar fi absolut necesar să procedeze astfel.

Aloyzas se plimba încoace şi încolo prin faţa intrării ministerului, ţinând strâns în pumn garoafele cumpărate. Hârtia în care fuseseră împachetate se muiase, pe alocuri începea chiar să se rupă, iar el tot nu se dumirea ce să facă cu buchetul său. Să se întoarcă la institut cu el? Doamne fereşte! Niciodată n-ar mai scăpa de discuţii stupide. Adevărat, colega lui, C., ar merita nişte flori, -dar – atenţie! — este o fire romantică, scrie şi poezii din când în când. Florile îl fac să se remarce în torentul trecătorilor, ca şi cum ar fi beat sau neglijent îmbrăcat, aşa că Aloyzas chibzuieşte întruna cum să se descotorosească de această incomodă povară.

Ce-ar fi să le bage, pur şi simplu, într-o ladă de gunoi? Se apropie tiptil de o urnă de beton, apoi de o alta. Un omuleţ oarecare cu bascul pătat de vopsea, care păşea grăbit în faţa lui, se oprise puţin din mers şi băgase ceva în urnă. Nişte ghete găurite şi murdare de var. Aloyzas nu îndrăzneşte să ridice braţul pentru a-şi arunca florile peste asemenea rupturi. Şi, la urma urmei, chiar dacă s-ar hotărî s-o facă, n-ar fi în stare să se aplece cu atâta sprinteneală, să arunce garoafele şi să se îndepărteze apoi, păşind liniştit, cum făcuse zugravul. În afară de asta, avea să se găsească neapărat şi vreun moralist, care îşi va arăta indignarea faţă de gestul surprins, va aduna o mulţime de oameni în jurul lui, iar ei îl vor examina de sus până jos, certându-l, batjocorindu-l. Şi Aloyzas are din nou senzaţia, aceeaşi ca în amfiteatru, că cineva îi jupoaie pielea de pe faţă. Grăbeşte pasul, se îndepărtează de urna pentru gunoi, reflectând în sinea lui că din cauza celor trei garoafe e nevoit să umble fără rost prin oraş, ca unul care îşi făcuse de cap petrecându-şi noaptea cine ştie pe unde. Oare nu tot astfel ne răsucesc pe toţi după bunul lor plac lucrurile neaşteptate – fel de fel de împrejurări, de coincidenţe – în timp ce viaţa trece, rostogolindu-se pe lângă noi? Umblăm, facem câte ceva, rezolvăm – sau nu rezolvăm, dar când ne lămurim mai bine, ne dăm seama că, de fapt, dispune de noi, purtându-ne de colo-colo, o cumpărătură de trei ruble, pe care ne e teamă s-o

aruncăm, aşa cum şi-a aruncat zugravul acela ghetele scâlciate. Dar astea sunt flori – şi nu te miri ce altceva, rispotează în gând Aloyzas, însă nu devine mai vesel din pricina asta. Cu florile, el avea întotdeauna ghinion aşa cum alţii păţesc cu ceasurile. Sân gura dată când se hotărise să-i facă o bucurie unei fete, oferindu-i nişte flori – n-a avut noroc. Le-a cumpărat, s-a târât până la biroul ei... dar n-a fost în stare să i le dea. Luase atunci nişte gladiole delicate, gladiole multicolore. Tot flori scumpe erau, şi tot nu te simţeai prea în largul tău umblând cu ele pe stradă. Da, gladiolele pe care nu le oferise atunci, i-au întors viaţa cu o sută optzeci de grade! Minciuna – că florile le cumpărase pentru sora lui – l-a silit să se gândească mult mai mult la micuţa şi palida dactilografă, decât s-ar fi gândit dacă i-ar fi băgat în braţe gladiolele acelea. El nu avea de ce roşi nici pentru lucruri mai importante şi cu atât mai mult – nu minţea. Şi uite că, văzând fata care se fâstâcise... Cine e? Ce are mai deosebit în ea? Tinerică, de studiat – nu studiază nicăieri, foarte tăcută... Oare ce îi apropiase pe ei doi? Ea era ascultătoare, foarte ascultătoare, tremura ori de câte ori îi întâlnea privirea, iar în suflet, undeva în adâncul fiinţei ei se simţea fremătând o anume coardă tainică, o graţie feminină colcăind de viaţă, de care încă nici ea nu era pe deplin conştientă, şi graţia aceasta se îmbina cu simţământul plin de amărăciune că viaţa e foarte nedreaptă. Filosofia n-o pasiona, caracterul complex al fenomenelor vieţii îl ghicea prin simţuri, izbindu-se ia permanenţă de obstacole greu de înlăturat. Nu avea suficientă tărie sufletească, nu avea o anumită orientare şi, lucru principal, nu-şi fixase niciun ţel. Atunci însă nu gândea astfel. În vremea aceea îl interesa prea pu; în sufletul ei, conţinutul intim al acestuia, nu se străduia decât s-o îmblânzească, s-o supună voinţei lui, s-o transforme într-o argilă maleabilă în mâinile făurarului. Sau poate nici asta nu se străduia să facă. Ei, haide, dă-i odată florile alea! — îi răsuna în minte îndemnul, la fel ca strigătul suporterilor, surprins de urechea sportivului alergător de cursă lungă: dă-i bătaie! într-adevăr, iată un şir de sportivi, care trec alergând pe lângă el. Însă aceştia doar gifâie, fără să scoată o vorbă. Aloyzas aruncă o privire în jur, apoi scuturâ garoafele de zăpadă. Mai sunt încă foarte frumoase. Dar, ia stai puţin, cred că e timpul ca Liongina să-şi ia revanşa. Da, da, Liongina. Odinioară florile destinate ei le oferise Gertrudei, iar

acum, pe cele cumpărate pentru Gertruda i le va oferi ei. Brusc, hoinăreala prin oraş încetează să i se mai pară lipsită de sens. Pesemne că amintindu-mi de sora mea, mă gândesc, fără să vreau la Liongina. Da, în ultima vreme mă încearcă un anumit simţământ, ca şi cum mi-ar fi teamă să n-o pierd. Flori – pentru ea! Să fi vrut şi n-aş fi născocit ceva mai potrivit. E o intenţie admirabilă, la fel de valoroasă ca însăşi ideea.

Mă rog, în gând... orice intenţie poate fi îndeplinită, dar cum poţi să-i dai florile fără să-i stârneşti bănuieli? Nervii ei şi aşa îi joacă feste uneori, o să-şi amintească, sigur, de gladiolele pe care i le-a luat atunci, când s-a purtat ca ultimul dintre prostănaci... Dacă nici eu n-am uitat, fără îndoială că ţine minte şi ea! Desigur, pe ea gladiolele au cosiat-o mai puţin decât pe mine, dar, trebuie să recunosc, – au costat-o destul de scump şi pe ea..» Dac-o să-i trântesc adevărul, că am cumpărat florile pentru Gertruda, o s-o jignesc până în adâncul sufletului. Deci, va trebui să mă descurc găsind ceva plauzibil, pentru că ea simte minciuna de la o poştă. Nu numai pe cea pe care o s-o mormăi eu, ci şi pe cealaltă care, înainte de a se concretiza în cuvinte, o să-mi dea dureri de cap. Şi-apoi, chiar dacă nu se va simţi jignită, florile astea întârziate o să-i mărturisească multe. Şi, desigur, nu despre studentele impertinente din grupa lui M., transferată provizoriu la mine. Doar n-am cedat în faţa şantajului lor şi nici de acum înainte n-o să cedez! După cum nu despre fostul coleg N. Şi sâcâitoarea lui insistenţă va fi vorba. Pentru nimic în lume n-am să-mi schimb părerea despre Eugenijaus E.! Insă faptul că sunt foarte neliniştit, că nu-mi mai găsesc locul acolo unde altădată aveam o poziţie de neclintit – asta o să simtă imediat! În legătură cu cartea pe care o scriu, e drept, am mai avut şi altădată îndoieli, în ce priveşte însă poziţia mea la institut?.. Ei, haide, că exagerez şi eu, născocesc naiba ştie ce, fel de fel de primejdii inexistente. Realitatea este că s-au învălmăşit laolaltă o serie de *împrejurări,* dar noi o să le învingem pe toate, o să le învingem neapărat! Acest *noi* îl inviorează dintr-o dată, ca şi cum n-ar mai fi singur, purtându-şi fără sens paşii pe strada acoperită de zăpadă, ci l-ar avea alături şi pe Aloyzas Hubertavicius, cel plin de demnitate, căruia toate prostiile astea nici nu i-ar fi trecut vreodată prin minte.

Sub greutatea căciulii albe şi pufoase de nea, cabina telefonică părea că se lăsase pe vine. Să-i dea un telefon

Lionginei! Întotdeauna când e aproape de ea se simte ca şi cum ar sta sub un măr în floare. Dar nici acesta nu e un lucru chiar atât de simplu: îi distrage atenţia graficul de pe perete, cu privire la îndeplinirea indicatorilor în tehnica nituitului. Da, se vede că n-am avut parte nici eu, nici Liongina să stăm sub mărul în floare. În schimb, înţepeneam amândoi stând cu capul dat pe spate, acolo, la poalele munţilor, privindu-i... În umbra de gheaţă a munţilor sălbatici! Mai simt şi acum trecându-mă fiorii, atât de năprasnic era frigul ce-mi încătuşa încheieturile. Nu-i mai dau telefon. Nu vreau s-o lovesc şi eu cu piatra. Poate că mi se pare doar, însă de la o vreme cred că a început să îndruge, tot mai des, fel de fel de minciuni. De exemplu povestea cu fetiţa accidentată de maşină, cu Vangute... Vorbea cu atâta patimă şi suferinţă în glas de parcă vroia să-şi dovedească ei însăşi un anume lucru. Dar ce vroia să-şi dovedească? E de neînţeles, absolut de neînţeles... Nu-i mai dau telefon, de ce s-o mai chinuiesc?!

— Hei, ascultă! Ce faci dumneata acolo, vorbeşti la telefon, sau stai la căldură?

Prin uşa cabinei privesc doi tineri. Amândoi sunt cu capul descoperit, plini de zăpadă, copleşiţi de bucuria de a trăi, ca şi de convingerea că lor le aparţine totul: şi telefoanele automate, şi primii fulgi de nea, şi, bineînţeles, dragostea, care nu se va sfâşi niciodată. Tânărul face o săritură şi ia un pumn de zăpadă de pe acoperişul cabinei. Fata se întinde şi începe să lingă zăpadă din palma băiatului.

— Iertaţi-mă. Sper că nu aveţi nimic împotrivă dacă am să vă ofer garoafele astea! Plec în delegaţie, n-am ce face cu ele, dar nu mă îndur să le arunc.

Eliberat, în sfârşit, Aloyzas se îndepărtează, potrivindu-şi mai bine pălăria pe cap.

— Ce ciudat e tipul, îl ajunge din urmă vocea cu miros de zăpadă a fetei. Cine ştie, poate că venea de la înmormântarea cuiva apropiat!!

Liongina bate fără încetare în clapele maşinii. Una câte una, exact ca nişte păsări pestriţe, îşi iau zborul, foşnind, foile scrise. Lumina electrică, albăstruie, le împrumută un luciu cadaveric. La fel, tot lipsite de viaţă sunt şi mâinile suspendate pentru o clipă, în nemişcare, deasupra claviaturii. Privirea indiferentă urmăreşte zborul monoton al păsărilor. Fiecare lovitură a

degetelor pe clape sileşte întregul trup să se zguduie, doar chipul rămâne imobil – fără vreun gând, fără vreun simţământ. Chipul e ca şi cum nici n-ar exista.

Liongina loveşte clapele des şi cadenţat, în mod automat, ca un robot. Darea de seamă privind activitatea lunară, dispoziţii ale conducerii instituţiei, cecuri pentru bancă, tabelul nominal al angajaţilor existenţi la data de 31 a lunii expirate, aplicarea unor metode progresive în organizarea întrecerii socialiste. Robotului nici nu-i pasă, el ar ţăcăni aşa mereu, bătând una după alta toate lucrările, de parcă ar ronţăi alune, el nu şi-ar simţi sufletul copleşit de durere din cauza privirii triste şi aproape stăpânite de panică ce se citea, în momentul despărţirii, pe faţa lui Aloyzas, care, în mod sigur, acum îşi face reproşuri, ba încercând să motiveze logic clipa de deznădejde, când s-a întors spre ea cu expresia aceea jalnică, lipsită de apărare pe chip, ba căutând să se justifice fără să-i mai pese de logică. Oare ce se întâmplă cu el? De ce şi-o fi părăsit, din proprie iniţiativă, piedestalul? Aşa, în general, mai bănuieşte şi Liongina câte ceva, îşi dă seama de unele zguduituri subterane, dar pasărea cenuşie imobilizată de ruloul maşinii n-o lasă să-şi concentreze atenţia. Îi e atât de lehamite de ţăcănitul maşinii, că-i vine să răvăşească toată grămada asta de litere micuţe, cenuşii şi foarte ordonat înşiruite. *Dar ce hârtiuţă se zbate acolo, deasupra tufişului? E un fluture, fetiţa mamei. Şi cine l-a vopsit în galben? Razele soarelui. Dar luna, în ce culoare vopseşte gâzele*? Iarăşi Vangute, iarăşi Aniceţş?

O să-i dăruiesc Anicetei ciorapii negri cu chilot şi o să mă liniştesc. Sunt de import, nou-nouţi. Căci, de trăit, trebuie să trăim – şi eu şi Anicetq, doar n-avem nimic de împărţit? Reuşind să se consoleze astfel, Liongina reia ţăcănitul plicticos. Dar nu cu degetele, ci cu întreg trupul care devine tot mai greoi, şi cu creierul ce îi amorţeşte din ce în ce mai mult. Comunicare către arbitrajul de stat, anexa Nr. 2 la un act de inventariere, notă explicativă a unui şofer relativ la neprezentarea sa la lucru în dimineaţa zilei de luni. Am reparat cablul electric de la centrul medical de dezalcoolizare, unde am nimerit, duminică seara dintr-o eroare. Şeful de acolo mi-a comunicat că n-o să trimită la contabilitate raportul cu privire la îndeplinirea exemplară a sarcinilor de serviciu, dacă nu rezolv problema instalaţiei electrice. Am acceptat. Dar, poftim de repară instalaţia, când

beţivanii au smuls, cu fire cu tot, toate prizele – aşa că acum sunt nevoit să-mi pierd câteva seri încercând să le bag la locul lor. Dar de vreme ce în prezent sunt treaz, de ce să nu ajut nişte oameni cumsecade? Liongina bate toate acestea fără urmă de zâmbet. Numai de n-ar prinde Aloyzas gustul băuturii. Odată i s-a intâmplat deja: a venit acasă cu chef. Nu-i adevărat, asta a fost ceva cu totul întâmplător, el se consolează cu pipa. Niciodată n-o să se coboare până la sticlă. Deşi uneori grozav aş mai vrea să se pună pe zbierat, să dea pe dinafară, cum se zice, să golească până la fund tot ce zace în el! Să zgilţâim din răsputeri, să demontăm în părţi componente viaţa noastră, ca să putem descoperi ce e preţios în ea şi-apoi s-o montăm din nou la loc... Ah, dac-aş şti ce anume trebuie descoperit! Da, robotul lucrase excelent: mai avea doar foarte puţin de dactilografiat. Un mic anunţ. Uf, iarăşi anunţul acesta sâcâitor!

Liongina aşază pe carul maşinii o coală de hârtie curată şi lucioasă. Dar robotul întârzie, refuză să cupleze – s-a blocat. E nevoită deci să-l împingă singură, cu degetul mijlociu, după fiecare literă: poc, poc, poc. *Se închiriază una* cameră. *Adresaţi-vă* la *telefonul...* Poc, poc, poc. Gata? Dar cui anume i se oferă să închirieze? Doar nu unui artist de circ, dresor de cobai, venit în turneu. Sau unei familii de trei persoane, care se va grăbi să se şi mute în camera cu intrare separată. Poc, poc, poc. *De preferat fată sau femeie* singură. Uf, bineînţeles că robotul nu s-ar apuca să bată prostiile astea. Căci din punct de vedere oficial, nu există femeie singură. Să rămână deci numai fata. Foaia de hârtie, smulsă de pe sul, foşneşte agresiv, apoi, cu un scrişnet, este introdusă alta, nouă. Degetul continuă să lovească, aidoma ciocului unei păsări de pradă. Se *închiriază una cameră pentru o fată.* Cum adică – fată? în vremurile noastre... fată e o noţiune cu un conţinut cât se poate de elastic, literalmente nelimitat. O fiinţă între şaisprezece şi patruzeci şi şase de ani care îşi vopseşte părul, cum spune în glumă Aloyzas.

Numele lui apare cu majuscule în textul încă nescris. Cu asemenea litere îi place şefului să-şi umple paginile memoriilor sale. Nu, Aloyzas nu trebuie să ştie nimic despre anunţul acesta. Nici despre fata între şaisprezece şi patruzeci şi şase de ani, care îşi va vopsi părul. Asta nu-l interesează pe el, cum nu mă interesează pe mine zăpada de anul trecut. Principalul este ca *fata* să nu aducă acolo copii sau cobai. De ce cobai? Mai bine

nutrii, cel puţin au blană bună pentru gulere şi-o carne gustoasă. Liongina fixează cu o privire tâmpă foaia de hârtie din faţa ei, neînţelegând de unde apăruseră acolo nutriile? Fata – acesta-i esenţialul. Şi va trebui să fie pricepută la toate. Era cât pe-aci să bată şi ultima frază, dar se opri rezemându-se de spătarul scaunului. Cel mai bun lucru ar fi ca fata respectivă să aibă pregătire de asistentă medicală sau de infirmieră. Pentru că n-o aşteaptă numai o cameră cu tot confortul, ci şi o bolnavă neputincioasă. Un munte de grăsime. Un munte respingător. *Este de preferat o asistentă medicală sau o infirmieră.* Ultimul rând, cu toată împotrivirea Lionginei, robotul îl bătu bu- buind asurzitor. Îţi vine să zburzi, aşa-i? N-ai decât! Oricum nu va fi cum vrei tu! *Cu o aleasă educaţie, cu suflet sensibil. Care să nu bea, să nu fumeze, să nu aducă bărbaţi în casă.* Iarăşi automatul. Ce-o fi cu el, s-a zăpăcit de tot?

Liongina smulge din maşină şi această ultimă foaie şi o rupe în bucăţele. Robotul însă nu se potoleşte, acum literele se izbesc direct în cilindru. Care *va accepta să-i înlocuiască bolnavei pe propria fiică.*

În mâna stângă ţine o plasă doldora cu de toate: un sfert de pâine albă şi un sfert neagră, o sticlă de lapte, o bucată de brânză de Olanda, un boţ de unt, un pachet de brânză de vaci degresată, două sute de grame de salam dietetic, un kilogram de zahăr, o legătură de ceapă, câţiva morcovi, iar într-o punguţă de polietilenă dropsuri „tea- tralnâie“. În mâna dreaptă: o crizantemă galbenă cu lujer lung, învelită în hârtie groasă. Cele albe nu-i plac – şi cheia pe care degetele o strâng cu putere ca pe un cuţit de conserve – căci de cealaltă parte a uşii se află,într-adevăr, o masă compactă, conservată, care pulsează între pereţii odăii, se scurge pe coridor prin gaura cheii, răspândindu-şi pretutindeni catranul vâscos al amintirilor. Din când în când Liongina mută plasa în cealaltă mână, e atât de grea încât aproape că-i dezarticulează umărul şi începe s-o doară gâtul.

— Cine-i? Tu, Lionge? În sfirşit ai venit, netrebnici o, în sfirşit.

1(— Spre culmi, dus-lnlon

Glasul surd pare că nu se aude din camera spaţioasă, cu tavan boltit de casă bătrinească şi cu ferestre mari, acoperite cu draperii, ci dintr-o gaură cufundată în întuneric, o gaură prin care te prăbuşeşti direct în neant.

…nu mai sta aşa cu capul plecat ca o criminală, haide, înfruntă cu mai mult curaj privirea ce te pătrunde până-n rărunchi revărsând fulgere asupra ta! Palmele îi ard, Liongina le şterge pe furiş de fustă şi materialul ordinar absoarbe transpiraţia lipicioasă, însă, imediat, totul se încinge din nou cuprins de fierbinţeală – mâinile, capul, trupul – de sus până jos. În micul jgheab dintre sâni i se prelinge o picătură – ce bine-ar fi dac-ar putea să-şi lipească spatele de peretele răcoros, gros de un metru, sau, şi mai bine, să-şi bage capul sub robinet, ca să simtă, şerpuindu-i pe gât, firicele de apă rece. Mamei însă nu-i este cald, ea măsoară odaia în lung şi în lat, în mers atât de avântat, încât la fiecare pas capotul i se desface, dez- golindu-i până sus picioarele frumoase. În oricare altă cameră de musafiri dintr-un bloc tip s-ar fi izbit numai- decât de pianul negru, aici însă, e atâta spaţiu, încât nici nu l-a atins măcar, ca şi cum pianul n-ar exista. Poalele lungi ale capotului de nailon flutură în jurul ei – frunzele albe de arţar imprimate pe fondul albastru închis, aproape negru, strălucesc învolburându-se, părul, spălat aseară şi clătit cu băcan, este vizibil mai deschis la culoare, iar mâna strângând între degete ţigara scoasă cu efort din pachetul aruncat pe masă, desenează prin văzduh arcuri de foc, pentru care, de asemenea, este destul spaţiu sub tavanul bogat sculptat şi, în treacăt fie spus, groaznic de coşcovit.

— N-avea altceva de făcut decât să copieze ce scria pe fiţuică. Şi ea… nici asta n-a fost în stare să facă, oameni buni! Ei, poftim! Unde s-a mai pomenit, să cazi la examenul de admitere în conservator la limba lituaniană!

În odaie nu se află prea mulţi oameni buni – deşi ar fi putut încăpea o întreagă mulţime – nu sunt decât ea, mama şi tatăl, cu o expresie de copil vinovat pe chip, înghesuit între pian şi televizor, în spatele palmierului cu frunze penate, transportat aici cu mare greutate de mama de la grădiniţa de copii unde e salariată, şi care acum îl acoperă în întregime şi pe tata şi cartea pe care acesta o răsfoieşte.

— Doar nu e singura în situaţia asta! O să se angajeze în muncă undeva – şi gata! Mare lucru! Ce-i aşa o tragedie?! protestează cu un glas temător palmierul.

— Minunat, o hotărâre demnă de înţelepciunea lui Solomon!

Mama se învârte ca o giruetă în bătaia schimbătoare a vântului. Toate mişcările, privirile şi cuvintele ei par a fi

îmbătate de sentimentul libertăţii. După ce au scos patul şi celelalte vechituri ale bunicii Prudencija, odaia devenise spaţioasă ca o sală de dans. Dispăruseră toate pernuţele, broderiile, policioarele, mâţişorii, se evaporase mirosul de om bolnav şi de medicamente, însă ceva imperceptibil tot mai rămăsese şi acel ceva nu se evapora câtuşi de puţin.

— Mă rog, dacă trebuie să lucreze, n-are decât să lucreze. Ia stai, n-ar putea fostul adjunct al ministrului să ne recomande, undeva, un locuşor rentabil?

— Locuri sunt câte pofteşti. Braţele tinere au mare căutare întotdeauna, peste tot. Se face a nu auzi referirea la *adjunctul ministrului,* însă palmierul tresare din când în când în butoiul său, din pricina tulburării pe care tatăl izbuteşte cu greu să şi-o stăpânească. Fusese numit adjunct al ministrului nu pentru că şi-ar fi dorit el funcţia asta, ci din pricina împrejurărilor istorice, care au refuzat să ţină seamă de faptul că el nu e, în fond, decât un simplu muncitor autodidact, ba dimpotrivă, detaliul acesta a determinat chiar promovarea sa la o înălţime atât de primejdioasă.

— Vasăzică – să intre în uzină, la strung, da? Adevărat că acuma sunt destule fetişcane care lucrează la strung, la freză, sau care cară buşteni şi traverse! Şi nu e mai puţin adevărat că pe multe dintre ele, sulemenite şi cu părul lăsat pe umeri, le vezi dansând seara prin restaurante cu imbecili bătrâni şi chelboşi!? Şi totuşi, ce altceva ne mai poate recomanda tovarăşul director?

— Ştii bine că nu mai sunt director demult şi că nici nu jinduiesc după un astfel de fotoliu. Tata îşi scutură capul ca un cal nărăvaş, însă deocamdată îşi păstrează calmul. Niciodată nu retează cu grosolonie vorba soţiei, deşi în împrejurările care duseseră la directorat, sau mai cxact la tristul său final, era amestecată şi ea. Şi tu,

Lionge, ce stai acolo încremenită ca un stâlp de sare*?* Vino încoace! o cheamă el cu altfel de glas, plin de căldură, şi îşi agită cu stângăcie mâna, aşa încât cartea îi alunecă şi cade cu zgomot pe podea.

— Uf, ai face mai bine să taci din gură decât să vorbeşti de vremea când erai director! Mama uitase că şi pe director tot ea îl scosese din uitare. Se rostogolea ca un vârtej prin faţa palmierului, sub care tata se adăpostise aidoma unei bufniţe, ce

cuteza doar din când în când să-şi caşte pliscul. Puţin a lipsit ca mama să nu dea cu piciorul în cartea căzută pe jos, *Spinoza „Opere* alese”. Adevărat, ai ajuns celebru în toată Lituania, dar din păcate nu în calitate de director, ci de ocnaş. Da, da, de ocnaş! strigă ea cât o ţine gura, de parcă nu ea singură scosese la suprafaţă acest episod ruşinos din trecut. Ai fi putut să te abţii să nu ne mai aminteşti şi nouă de asta?

Nouă? Acum are nevoie şi de ea, de Liongina, pentru a înfrânge împotrivirea, ce-i drept destul de slabă, dar existentă totuşi, a soţului? Da, fusese şi director, şi ocnaş, cum strigă mama, dar de ruşinat, nu se ruşina de anii petrecuţi în închisoare, căci, spunea el, absolut tot ce există pe lumea asta – şi funcţiile înalte, ca şi închisorile – sunt făcute pentru oameni, iar el ce altceva e, dacă nu tot om? L-au păcălit nişte indivizi vicleni şi lacomi,

ii explicase ei fiicei sale, deşi aceasta nu-l dezaprobase în vreun fel – ca şi înainte privirile lor se evitau reciproc – pentru că nici vorbă nu putea fi ca un simplu muncitor să biruie în lupta cu speculanţii din Lituania şi din alte câteva republici vecine, reuniţi toţi laolaltă! Tre-buie, i s-a spus, acolo, foarte sus, unde îl chemaseră, este absolut necesar ca tu să te reabilitezi după eşecul de la minister, iar nouă ne *trebuie* un om cinstit, care să distrugă cuibul de viespi al escrocilor. Din trei în trei ani procuratura zgâlţâia zdravăn conducerea fabricii. După vechiul său obicei ostăşesc, tata a pocnit din călcâie, deşi războiul se terminase demult, ca de altfel şi luptele de după război, iar acele lupte care se mai purtau încă erau numai pentru sufletul omului. Or, e foarte adevărat că în problema aceasta, aşa cum rezulta din spusele tatei, ţintim uneori pe alături – nu cunoaştem prea bine sufletul acesta şi îl măsurăm cu metrul şi centimetrul, aşa cum facem cu placajul sau cu pânza. Ăsta, zicem, a crescut atâta, celălalt şi-a depăşit propria sa limită de creştere, adică a sărit mai sus decât propriul său cap, iar unul dintre poeţi a făcut negru pe alb, ohiar şi o rimă că, în cursul iernii, nivelul conştiinţei a crescut tot atât cât lâna de oaie. Se vede că au mai existat şi alte motive, bănuia Liongina, care determinaseră insuccesul tatălui la fabrica de confecţii tricotate, motive datorită cărora el n-a mai fost în stare să rupă cu mâinile sale puternice pânza de păianjen ce apucase a se ţese în jurul lui.

— Nu trebuie să învinuim pe nimeni, e bine aşa cum e.

Fără a se ridica de pe scaun, el se aplecă spre cartea de pe podea – cu grija şi gingăşia cuiva care-şi ia în braţe copilaşul, ce se târăşte de-a buşilea. Mâinile îi sunt aspre, ostenite, aidoma unor buşteni noduroşi. Parcă nici nu s-ar fi răsfăţat vreodată pe postavul birourilor de stejar. Se vede că atunci când căzuse de la înălţime, direct pe caldarâmul cenuşiu, se frânsese ceva înlăuntrul lui, de aceea gândurile încep să i se depene mai încet, să se rotească anevoie ca nişte pietre de moară, iar mâinile capătă şi ele aceeaşi încetineală. Lor le e bine aşa cum e, dar cel mai bine se simt atunci când ţin o carte. Ţipătul mamei n-ar izbuti s-o smulgă din mâinile tatei, îşi zise Liongina, tremurul acestora a fost din cauza necazurilor mele. Bietul tata şi acum se străduie uneori să mă apere cu glasul lui plin de grijă, ca în copilărie, dar se jenează să-mi attagă atenţia, sau să mă povăţuiasoă în vreun fel, pentru a nu aduce niciun neajuns fiinţei mele în plină creştere. Ştie că fetiţa în creştere e fragilă, ca un copăcel răsădit din pepinieră, ce trebuie ferit de boli şi dăunători, dar cum să faci asta, de vreme ce propriile gânduri, chinuitoare şi pline de nelinişte, îţi scrijelesc dureros creierul? Despre fericire vorbiţi, despre fericire? Dar, oare, omul poate fi fericit atâta timp cât pe lume există sute de milioane de nefericiţi? Şi nu numai din pricina foamei, a cancerului sau a bombei atomice, nu numai din pricina acestora... La timpul său credea şi el cu sfinţenie: vom îndepărta duşmanul de clasă, vom pune pe picioare omul, şi după aceea vom aduce în casa acestuia, aşa cum aduci un brad de sărbători, – fericirea. Intr-o casă caldă, îndestulată, curată – poate să spună cineva că nu are nevoie de o asemenea casă? Insă cine anume va trăi în casa aceasta, iată întrebarea! Cum vom fi noi cei care vom intra să locuim în ea? Mai ţii tu minte când l-am luat la bătaie pe şoferul acela hoţ? Lui nu-i ajungea o singură casă, le-a trântit clte un palat la amândoi feciorii. Mie, dacă mi s-ar oferi un palat, n-aş primi. Tu, de asemenea, ai nevoie de altceva decât tâlharul acela. Fiecare are nevoie de ceva al lui, pentru ca ridurile să i se mai netezească. Dar, oare, drept e să ştergi chiar toate ridurile? Poate că omul fără riduri, fără aceste urme ale suferinţelor, nici nu este suficient de valoros!? Fără a se mulţumi doar cu viaţa omului, tatăl aborda şi nemărginirea Universului, care nu se ştie încă dacă se împrăştie în toate părţile sau, dimpotrivă, se

stringe la un loc, mic- şorându-se – adunase de ici de colo, de prin cărţi, o mulţime de cunoştinţe, nu numai din domeniul astronomiei, dar şi al astrologiei. Sunt unii care cred că puternice forţe supranaturale influenţează modul nostru de viaţă, ba chiar şi metabolismul organismului uman, – şi, cine ştie? poate că aşa se şi întâmplă în realitate, dacă până şi ciupercile cresc în funcţie de fazele lunii, – dar, oare, sunt aceste forţe raţionale, sunt ele utile, sunt acţionate de inteligenţa cuiva? Dar dacă şi acolo, în Cosmos, domneşte tot haosul, la fel ca pe mica planetă a oamenilor?

— Nu sunt de acord cu asta şi n-am să fiu niciodată de acord! Brusc, mama îşi reia din nou mersul plin de fermitate şi genunchii săi aruncă în toate părţile poalele capotului de nailon, iar ţigara – o alta, scoasă cu efort din pachet, în locul celeilalte strivite şi aruncate – desenează din nou arcuri de foc în semiobscuritatea odăii. Gata, ajunge, n-are rost să mai aştept vreun ajutor de la egoistul, de la nătângul ăsta! De ce să-mi mai bat gura degeaba? Dar tu, Lionge, tu! Ştii doar că n-am precupeţit absolut nimic, că ţi-am angajat profesori, că am smuls pentru tine din botul executorilor judecătoreşti pianul!

După condamnarea tatălui, veniseră să le confişte averea. Mare lucru n-au găsit: şuba de blană a mamei şi un modest pacheţel cu obligaţii de trei procente, atât. Nu era deloc exclus, desigur, ca o parte din lucrurile de preţ să le fi dosit mama pe la cunoscuţi, sau să le fi vândut între timp. Dar un pian într-o casă, la fel ca elefantul de la grădina zoologică, n-ai cum să-l ascunzi şi-atunci mama s-a ambalat într-o febrilă activitate pentru salvarea acestuia. Strigătele de ajutor şi tânguielile ei, au pus în mişcare zeci de oameni, foşti tovarăşi de luptă ai tatălui, din ilegalitate, din război şi din perioada reconstrucţiei postbelice, aşa că executorii judecătoreşti n-au reuşit să ia pianul. În scrisoarea pe care un grup de tovarăşi au adresat-o Prezidiului Sovietului Suprem al republicii, pianul era numit *manual de studiu, asemănător cărţii de citire jpentru învăţarea limbii materne,* iar ea, Liongina, o *viitoare pianistă, căreia* i *se putea prevedea o mare carieră.* Se înţelege că au avut efect nu epitetele, ci numele de familie al semnatarilor, printre care un colonel în retragere şi un celebru scriitor ce tocmai pregătea un volum cu tematică din viaţa tineretului. În momentul în care pianul şi-a reluat locul în apartament, respectul mamei faţă de

propria-i persoană a atins limite foarte înalte. Instrumentul pe care-l smulsese din gura prădalnică a destinului dovedea că încă nu era totul pierdut. Adesea, rezemându-şi braţul alb şi durduliu de marginea acestuia, mama trăncănea despre viitor. Liongina făcea un efort imens ori de câte ori trebuia să-şi calce pe inimă şi să ridice capacul greu al pianului. În locul tatei, ne-au dat lada asta neagră şi inutilă. Sicriul ăsta negru.

— Haide, nu-mi răspunzi odată la ce te-am întrebat, ce, ai devenit surdo-mută? De orbi şi surdo-muţi are grijă statul, dar ţie, cine o să-ţi poarte de grijă? Îţi închipui poate că el? Pentru că eu n-o să trăiesc o veşnicie, să ştii!

Din pricina acestei explozii de energie maternă, Liongina, care întinsese mâna spre tatăl său, a început să tremure din tot corpul. Încerca să descifreze ce scrie pe ştampila triungiulară de pe cartea deschisă. Se întreba dacă tata o primise reglementar de la bibliotecă sau din nou o *împrumutase*? în ultima vreme avea pasiunea de *a împrumuta* şi a nu mai restitui. Te pomeneşti că, fiind un fost delapidator, îl vor trimite iarăşi în faţa tribunalului, chiar dacă în prezent nu atentează la altceva decât la înţelepciunea filosofilor.

— Nu te mai strădui să scapi, Lionge, şi răspunde! Ce boală a fost aceea care te-a imobilizat în asemenea hal că nici tocul nu mai erai în stare să-l ţii în mână? Pentru a pica la admitere în conservator, la scris, şi încă la examenul de lituaniană, îţi trebuie talent, nu glumă. Talentul de a suporta înfrângeri! Iar voi doi, aveţi din belşug talentul acesta, deşi nu sunteţi rude. Da, da – nu sunteţi rude, ce vă uitaţi aşa de parcă m-aţi vedea pentru prima oară?

— Viitoarea cuvintelor şi a mişcărilor repezite aidoma unei limbi de foc îi dogorea Lionginei vir- ful nasului.

Bunica Prudencija. Ea m-a privit intr-un fel de parcă...

— Bine, dar când a fost asta? Acum o sută de ani! Şi-atunci, de ce tot îndrugi tot felul de prostii?

Vârtejul energiei pline de ură îi răvăşeşte Lionginei părul şi-i sniulge funda cadrilată cu urechi pleoştite, invenţie a marnei – o fundă copilărească îi fascinează oricând pe^ examinatori. Liongina ezită să povestească despre ochiul înfricoşător al bunicii, care a urmărit-o şi a continuat s-o privească fix de pe măsuţa din amfiteatru. Mama, oricât s_ar strădui, n-ar putea să înţeleagă asta, tata însă da, el – e cu totul altceva. E adevărat

că cei doi nu vorbeau despre bunica, însă adesea gândurile lor se încrucişau deasupra ungherului ei, rămas acum pustiu. Brusc, ochiul sărise sus, în dreptul ferestrei, astfel că, în sala de examen se făcuse întuneric, tavanul şi pereţii îngălbeniţi abia desluşindu-se. Pentru Liongina ar fi fost foarte uşor să scrie versurile Salomejos-ei Neries 4, le ştia pe de rost, iar în plus, în mânecă auzea foşnind compunerea pe care i-o scrisese la repezeală un candidat în ştiinţe, recunoscător pentru înscrierea celor doi dolofani a* s^. ^a ^âdiniţa de copii condusă de mama. Dar ochiul bunicii se Vedea negru, ca o ştampilă pe coala de hârtie – modestul ogor al speranţelor, încă nearate de Liongina, ca şi sus, deasupra viitorului ei minunat, plin de afişele turneelor, viitor pe care fantezia mamei i-l zugrăvise. Ar fi trebuit să anuleee cu două linii încrucişate coala de hârtie cu ochiul bunicii şi să ceară o alta, cu atât mai mult cu cât nu se afla acolo niciun ochi – ci doar un joc al clar-obscurului, o amintire care izbise pe neaşteptate şi în plin. Ar fi trebuit doar să se lepede pentru a doua oară de bunica, să arunce peste imaginea ei încă o lopată de neagră uitare şi n-ar mai fi simţit acum dogoarea furiei mamei, nu i s-ar fi smuls funda din păr, iar în celălalt colţ al odăii nu s-ar mai fi gârbovit atât tata, care înţelegea totul, o compătimea şi tocmai de aceea arăta şi mai jalnic.

— Născociri scornite de trântori şi de nevolnici. Îţi stă mintea în loc, auzi la ea, când să plece la examen a

1 Pseudonimul poetel lituaniene Bacinskaite-Buciene (1904—1945).

văzut că bunică-sa o priveşte cu tristeţe! Şi tu ce-ai fi vrut să facă, mă rog, să joace cadrilul? Dar oare când te uiţi la mine, mama ta, care îmi muşc degetele de durere, – degetele răşchirate ale mamei îşi scânteiară purpuriul manichiurei, niciodată nu-şi muşcase ea degetele şi nici nu-şi smulsese părul din cap – ce ai de zis, tu, cea milostivă? Că nu prea arăţi gata să leşini de durere. De bunică-sa, vezi doamne, cea cu mintea rătăcită, i se rupe inima, în schimb de maică-sa nici nu-i pasă!

— Nu-i nimic, dacă n-o să înceapă să lucreze, o să se înscrie fetiţa undeva în altă parte. Se spune că ar fi nevoie de asistente medicale, rosteşte tata de sub palmier. Atât de vinovat îi este glasul, de parcă el picase la examenul de literatură, dar de mângâiat n-o mângâie pe creştet şi nici de privit n-o priveşte în

ochi. Iar ea stă înţepenită, ghemuită, gata să spună ceva tăios – ştie dinainte că el n-o să se apropie, şi că dacă ar risca totuşi s-o facă, ea, oricum, o să se zbârlească supărată, respingându-l. Încă din fragedă copilărie îi văzuse mai mult umărul şi ceafa, rareori ochii. Il vedea depărtându-se, nu apro- piindu-se.

— Fetiţă? Mama se simte ofensată nu atât de cu- vântul respectiv, cât mai ales de eterna înţelegere reciprocă dintre fiică şi tată. Cu cât vinovăţia unuia dintre ei era mai mare, cu atât celălalt îi arăta mai multă îngăduinţă. La anii ei, eu îi spălam deja soţului meu picioarele! Din nefericire pentru mine însă, acestea erau veşnic pline de bălegar. Nici până în ziua de azi nu pot spune că am reuşit să i le curăţ cum trebuie...

— Poate, totuşi, n-ar trebui faţă de copil, nu crezi? Tata iese cu greu din adăpostul în care vântul pare că pornise să bată din toate părţile. Capul lui cărunt şi mii- nile, atârnând neputincioase, îi tremură.

— Nu mai e copil! O s-o silesc să muncească, să muncească! ţipă mama zbătându-se între pereţii camerei ca o insectă imensă. Brusc, Lionginei îi trece prin minte că seamănă cu o viespe frumoasă şi rea. Ia te uită la el! Ce? Iar ţi s-a uscat gâtlejul de cât ai gemut şi te-ai jelit? Atunci hai, cară-te la butoiul tău, cară-te!

— Şi, zici, să mă duc?

— Cară-te, oricum te-ai fi dus!

— Şi, zici, că m-aş fi dus?

Tatăl înveleşte cartea în ziar şi hârtia foşneşte în mâinile lui tremurătoare. Înseamnă că, pe drum, o s-o ducă la bibliotecă, îşi spune bucuroasă Liongina. Dar de ce în- târzie atâta? Nu se grăbeşte să ajungă la butoiul cu bere? Uite cât de tare strânge cartea cu amândouă mâinile, ca să nu trebuiască să-şi încleşteze pumnii. De pumnii aceştia întotdeauna i-a fost frică fetiţei încremenite acum în pragul odăii. Inima ei de copil simţea în spatele bunătăţii şi a îngăduinţei lui – amărăciunea, bulgărele rece şi dur ca piatra al acesteia. Şi dacă, pe neaşteptate, împins de ură, bulgărele avea să iasă la iveală, prefăcându-se în răul acela îngrozitor împotriva căruia el însuşi se răzvrătea de fiecare dată? Pentru el silueta ei micuţă, chircită, era întotdeauna avertismentul, semnul de pericol marcând un coborâş neaşteptat, abrupt, ce nu se ştie unde se putea termina. Şi, totuşi, era o fetiţă. Era, este şi va fi o fetiţă. Maică-sa nu fusese

niciodată fetiţă. Probabil că aşa se şi născuse – femeie cu un surplus năvalnic de energie clocotindu-i în vine.

întrebarea tatei – ar fi plecat oare dacă n-ar fi fost forţat s-o facă? — mama s-a făcut că n-o aude.

— Deci, după părerea ta, eu am ajuns printre hoţi şi delapidatori pentru că asta am şi vrut singur, da? întreabă din nou, cum nu mai întrebase demult.

— Eşti un prost, de aceea ai şi încăput pe mâinile lor!

— Eu te-am respectat întotdeauna, Ligija… Ai auzit? Te-am şi iubit, dar te-am şi respectat. Dacă n-o să plec acuma măcar pentru un minut, n-o să mai pot… Crede-mă, n-o să mai pot…

Nu spune ce anume n-o să mai poată, explicaţiile în cazul acesta ar fi la fel de complicate precum cele referitoare la forţele cosmice, care, chipurile, influenţează destinul oamenilor.

— Ei, asta-i, crezi că am mare nevoie de tine? Oricum, ştiu eu bine, că acuşi… tot lângă butoi o să zaci!

Mama strigă, ascultându-şi atentă fiecare cuvânt, şi inima Lionginei se strânge de o presimţire cu mult mai amară decât senzaţia încercată adineaori, după trista ei întoarcere de la examen, – da, aşa o să se întâmple, cu siguranţă că aşa o să se întâmple.

Mama continuă să strige, însă ceea ce spune acum sânL doar vorbe goale, cioburile unui pahar ieftin pe care le aduni şi le arunci la gunoi fără să-ţi pese de ele câtuşi de puţin.

— Trăiţi amândoi pe spinarea mea! Leneşilor, neghiobilor, egoiştilor! Când o să-mi dau duhul de-atâta muncă, ce-o să faceţi?! Şi el, şi tu, bulgăr aş de gheaţă!

Ultima salvă nu l-a mai atins pe tata. Clătinându-se pe picioare, el a ieşit pe uşă, ducând cu sine cartea, revolta sa inutilă şi bunătatea, care nu izbutise să încălzească pe nimeni. Şi, dintr-o dată, atmosfera din odaie a devenit irespirabilă, ca şi cum tata luase cu sine şi aerul din ea. Până şi mama avea senzaţia că se sufocă.

— Mamă, o să fac… o să fac tot ce trebuie! Şi Liongina se lasă într-un genunchi, cum făcea la biserică. Tot ce-o să-mi ceri, o să fac. Numai, te rog, să mergem s-o luăm înapoi pe bunica, vrei? Hai, s-o luăm acasă pe bunica!

Chipul frumos al mamei se cutremură de un spasm de durere şi dezgust.

— Ce să luăm? Un cadavru?

Plânsul cu sughiţuri al fiicei nu-l mai ia în seamă —
f
arc-ar auzi zăngănitul unei tinichele în bătaia vântului. Şi aprinde ţigară de la ţigară, pufăie de zor, se plimbă dintr-un capăt în altul al camerei fluturându-şi poalele capotului şi, din când în când, surâde propriilor gânduri, pe care o energie dementă, acumulată pentru noi planuri, le mină înainte, mereu înainte.

…deci, va trebui să intre, să-şi înalţe cu mândrie gâtul lung – devenit şi mai lung de când îşi tunsese părul – să râdă în hohote cu gura enormă – umflată de ruj şi de atingerea buzelor străine – uf, numai de n-ar simţi că se sufocă şi că trebuie să caute cu ochii un colţ, în care să poată plânge în voie. Desigur, o nerozie şi mai mare din partea ei ar fi să plângă cu sughiţuri, în timp ce bolnava o să-şi strângă cu putere capul în palme. Nu poate pricepe ce are mama, de ce îşi freacă mereu fruntea şi se plânge de dureri. Tot ceea ce survine pe neaşteptate – zgomotul străzii, noutăţile, chiar şi o rază de soare – absolut totul, îi provoacă dureri acute la ochi. Geamurile sunt complet acoperite de draperii, iar în odaie stăruie mirosul de tutun încuibat pretutindeni. Fumatul i-a fost interzis categoric. Evident, n-ar fi acordat prea multă atenţie acestei recomandări – nu are încredere în medici – însă după ce fumează se simte şi mai rău. Dar mai mult ca de orice se plânge de inactivitate. Acum nu mai poate umbla, aşa cum era obişnuită, ridicându-şi sus de tot genunchii. Trupul ei mare o trage adesea când într-o parte, când în alta. Are mereu impresia că nu ea este cea care se apleacă, ci peretele sau mobila. Şi-atunci se agaţă de fotoliu – mâinile îi tremură, părul îi atârnă, murdar, încâlcit. În situaţia asta, zice ea, nu-i mai rămâne mult de trăit. Nu-i ea fiinţa care să stea ghemuită într-un fotoliu, uitându-se într-un punct fix, sau să se adâncească în amintiri, deşi dacă ar dori s-o facă, ar avea destule. Dar nu se poate concentra asupra lor, o împiedică accesele de durere, ca şi planurile, treburile ce-o asaltează de pretutindeni, în ciuda faptului că grija ei cea mai mare a încetat s-o mai sâcâie – bulgăraş de gheaţa s-a măritat.

— Ce te fandoseşti atâta, parc-ai fi venit în vizită? Udă-mi prosopul. Vezi, să fie apa rece. Foarte rece.

Sub trupul greu al mamei somiera se încovoaie, iar în mormanul de perne se face o adâncitură. Datorită compresei,

tavanul ce coborâse adineaori foarte jos, chiar deasupra capului, i se pare că s-a ridicat puţin, iar degetele invizibile au dispărut, nu-i mai apasă pleoapele.

— Hai, povesteşte, cum a fost? Ţi-a fost tare frică? Că doar eşti o fricoasă… Şi eu nu te-am prevenit…

— N-a fost nimic, mamă…

— Haide, nu mă mai duce cu vorba. Mama îşi smulge prosopul de pe frunte şi o picătură caldă se izbeşte în obrazul Lionginei. Ditamai bărbatul şi – nimic? Da' ce, nu v-aţi culcat?

— Cum îţi permiţi, mamă, să vorbeşti despre lucrurile astea?

— Unei mame îi este permis orice! Sau, te pomeneşti că s-a pornit să înalţe rugăciuni? Aşa cum a făcut tăi- cuţul tău scump? în mod cu totul neaşteptat, mama începe să surâdă bilnd şi chipul îi întinereşte vizibil. Simte din nou că se clatină, dar de astă dată nu în spaţiu, ci în timp, şi că se trezeşte brusc acolo unde fusese cândva, demult de tot. E posibil, oare, să nu-ţi fi povestit? În caaul ăsta, scuză-mă! Ei, să vezi, ne aştemuseră, să dormim într-o şură cu fân, la un văr de-al lui. În oraş – n-am vrut noi, oraşul era îngrozitor în ziua aceea… De fapt taică-tu n-a vrut, pentru că el nu mai dădea doi bani pe castele, pe când acolo aveam la dispoziţie toată şura pădurarului, doar un colţ era despărţit printr-o îngrăditură pentru vacă şi viţel. Fireşte, la început, ca unor oameni de vază, ni s-a oferit un pat. Doar ştii cum sunt cei de la ţară – omul şi-a alungat de acasă nevasta şi băieţelul bolnav de oreion, a îndesat bine salteaua cu paie şi… poftim, culcaţi-vă şi începeţi să faceţi copii! Mulţumim frumos pentru bunăvoinţă, dar o să ne fie mai bine în şură. Toată ziua nu puseserăm nimic în gură – îngrozitoare a fost ziua aceea, încă nu era război, dar pretutindeni i se simţea mirosul… Am mâncat în izbă nişte pâine de secară cu şuncă şi am băut bere făcută în casă. M-am moleşit, de-abia mă mai ţineam pe picioare, la drept vorbind îmi era şi frică, iar pe deasupra, mă apucase şi un râs prostesc. Cu greu m-am târât până la şură; acolo, pe finul proaspăt aveam loc destul, mirosea plăcut, însă m-a cuprins o spaimă… Sus pe grinzi mişca ceva, umbla forfota de colo colo – să fie vreun şobolan îmi ziceam – iar pe lângă urechi se tot foiau nişte gândăcei. De afară răzbea orice zgomot: căruţa cuiva care trecea pe acolo, tropăitul vreunui mers mai apăsat, cei doi bărbaţi stând de vorbă. Se aşezaseră cu zgomot pe bancă, fumau şi sporovăiau. Taică-tău, un bărbat

înalt – pe atunci nu apucase să se gârbovească niciun pic – şi vărul lui, mărunţel şi prizărit, care se ţinea scai de el şi nu-l lăsa nici să răsufle. Vai, cât îl uram!

— Witam panstwa[26], dar ce-o să se întâmple cu noi? Tu, Tadas, eşti mai aproape de autorităţi. Hai, lămu- reşte-mă şi pe mine.

— O să trăim. Da, ziceam că o să trăim. Lui Tadas îi zbura gândul la şura cu fân, la fata care era acolo, însă văru-său, şi nu oricare dintre veri, ci anume cel care-i dăduse o mână de ajutor, avea chef de politică. O să se ieftinească chibriturile, gazul, cuiele. Ce altceva mai vrei? Ce te plângi?

— Hei, cine n-ar vrea să trăiască mai bine? Toţi ar vrea. Dar uite, pe şeful ocolului nostru silvic l-au ridicat witam panstwa. Şi era un om tare liniştit. Ce-o să ne facem acuma?

— Dacă l-au ridicat, înseamnă că era un ticălos! Tadas se scoală de pe bancă, simte şi de la distanţă că ard toată, cum stau aşa, dincolo de perete, întinsă pe fin, şi la drept vorbind, şi trupul lui e mistuit de flăcări, dar văru-său nici nu se clinteşte, parcă-i lipit de banca aceea, aşa că e nevoit şi el să se aşeze din nou. Toţi ceilalţi or să trăiască mai departe.

— O să-ţi dai şi tu copiii la o şcoală adevărată, nu una teologică! Ce te smiorcăi?

— Ehei, cine n-ar vrea şcoli şi doctori pe degeaba? Toţi or să vrea. Dar de ce, witam panstwa, pe domnişoara ta o duc în Siberia? — am auzit eu deodată şi din nou au început să-mi joace în faţa ochilor spaimele de peste zi. Mi-era groază până şi să mă gândesc prin ce trecusem. Oare se vor furişa iarăşi prin întuneric, mă vor înhăţa şi mă vor duce? Aş fi vrut să ţip, dar nu eram în stare. Aveam doar rochiţa ieftină de pe mine şi o gentuţă, atât...

— Şi ea, tot o ticăloasă este, witam panstwa?

— De ea să nu te atingi! Să nu îndrăznească niciunul din voi s-o atingă! Cu ea s-a făcut o greşeală, o greşeală îngrozitoare, pricepi? Mai greşeşte uneori şi revoluţia, ţărănoi căpăţânos ce eşti! Dar eu o s-o apăr pe Ligija din toate puterile! De toţi o s-o apăr!

Şi îl aud cum deodată sare în sus şi se repede spre şură. Il năpădise şi pe el groaza că m-ar putea fura cineva, sau că, pe furiş, mă voi strecura prin vreo spărtură din perete! Eu stau

---

26 **Fiţi bineveniţi 1 (Ib. polonezi).**

culcată undeva sus, acolo pe fin – e zăpuşeală, sângele îmi zvâcneşte cu turbare în tâmple, din pricina berei şi a nesfârşitei aşteptări, iar tăticuţul tău, în loc să se cuibărească mai repede lângă mine, a îngenuncheat în dreptul unui coş împletit, în care se aflau nişte pui. Soţia pădurarului avea de gând să plece de dimineaţă la oraş, dar în harababura iscată, când am năvălit noi pe capul lor, uitase să le dea drumul. Puişorii piuiau, iar el mormăia ceva nedesluşit şi râdea ca un smintit. Ce faci acolo, răcnesc speriată, ştiind că şi pentru el întim- plările din ziua aceea au fost ca o lovitură de măciucă

— Doar fusese o zi atât de sinistră! — iar el de colo: înalţ o rugăciune dragostei, pentru că dintre miile de bărbaţi demni de încrederea ei, ea a ales un nepricopsit ca mine. Mi s-a făcut foarte milă de el şi am simţit cum mi se strânge inima – nu ştiu dacă era sau nu dragoste – dar ştiu c| tare aş fi vrut să îngenunchez şi eu alături de el. Încă nu-l cunoşteam aproape deloc, atunci nici pe mine însămi nu mă cunoşteam, şi când colo, să aud asemenea cuvinte minunate... Haide, urcă aici, îi strig eu rîzând, ca să ne rugăm împreună. Dacă aş fi ştiut ce trân- dav era tatăl ăsta al tău şi la ce calvar mă înhămam, i-aş fi dat un brânci să se ducă de-a rostogolul afară din şura aceea cu fin. Cu rugăciunile lui cu tot!

— Şi mama deschide, însă numai pe jumătate, un ochi.

— Hai, spune-mi, ce-aţi făcut acolo, în pat? Nu-i aşa că te-ai ghemuit toată aşteptând să pogoare arhanghelul fâlfâind din aripioare?

— Ce tot spui, mamă? Ce-ţi trece prin minte?

— Nu-mi trece nimic prin minte. Vreau doar ca tu să nu mai fii bulgăraş de gheaţă. Pentru că viaţa, dacă ţi-e teamă de ea. Îţi pune mâna în gât...

Şi chipul durduliu, care mai e încă frumos, prinde viaţă: se deschid amândoi ochii – două mici băltoace albastre, brăzdate de vinişoare roşii. Mâna ei aruncă prosopul şi ba contractându-se, ba desfăcându-se, în încercarea de a ţine piept asaltului neîntrerupt al durerii, se întinde drăgăstoasă spre fiică-sa. Mişcările acestea convulsive, ca şi mingâierea maternă, atât de stângace, stârnesc în pieptul Lionginei un puternic sentiment de vinovăţie pentru că n-a fost în stare să îndreptăţească speranţele ce se puseseră în ea. Simţea că undeva, înlăuntrul ei, se conturează ceva, aude zgomote, vede semne, dar toate

astea trec pe alături. Viaţa ei dinainte a luat sfârşit şi o alta, nouă, încă n-a început. Buzele pline de muşcături şi străine parcă, nu se hotărăsc să zâmbească. Evident, ar fi putut să se justifice în vreun fel, însă nu găsea decât nişte biete cuvinte ce nu exprimau nimic. Aşteptase prima noapte cu soţul ei. Adevărat, fără bucurie – ca pe o boală de care, oricât te-ai păzi, tot nu scapi. Atingerile unui om străin, chiar şi cele închipuite doar, o sileau să devină stană de piatră. Credea că Aloyzas se va năpusti s-o dezbrace, îşi imaginase chiar ceva asemănător cu ce văzuse prin filme. Şi simţea dinainte cum articulaţiile îi devin rigide şi-i înţepenesc, cum i se înăspreşte pielea. Deci mâinile străine aveau să se izbească de o scândură rece. De altfel, cu ce altceva s-ar putea ea lăuda, în afară de pielea ce i se învineţeşte atât de repede? Cu un suflet care nu e în stare să se înţeleagă nici pe el însuşi? Cum aş putea face pe cineva să se bucure, când nici măcar să râd nu ştiu? Dar nu atingerile, cu care va trebui să se deprindă, constituiau pentru ea cel mai îngrozitor lucru. Se temea mai cu seamă să nu atenteze cineva la dreptul său de a fi mai mult tristă decât veselă, sau acela de a lăsa vreme îndelungată oricărui sentiment să evolueze, neavând încredere în prima impresie şi, totodată, cedând acesteia. Aloyzas nu grăbise desfăşurarea evenimentelor, ci îi lăsase timp să se obişnuiască cu situaţia. Şi parcă într-adins, tocmai atunci i se încurcase nodul unui şiret, aşa că până să-l desfacă a trebuit să-şi piardă o mulţime de timp. Brusc, îi trecuse prin minte că e un neîndemî- natic şi arborase imediat o mină nemulţumită, ca şi cum cineva îi făcuse o glumă răutăcioasă. Pe măsuţă, lângă sticla începută de şampanie se afla forfecuţa de manichiură. Insă Aloyzas nici nu se uitase la ea. Iar Liongina se gândea că respectul lui înnăscut pentru ordine nu-i permite să taie şiretul. Şi mai gândise: precis că, în loc să se dezbrace, o să se îmbrace la loc şi o să se năpustească pe coridor, consternat de greşeala făcută.

— Dacă aş fi pictor, – auzise ea vorbele lui Aloyzas – te-aş picta aşa cum eşti acuma. Pe tine şi umbra ta plină de mâhnire.

Vasăzică, după ce că e aşa de buimăcită şi nu mai ştie ce să facă, el mai şi râde de ea? Şi, ce-ar fi pictat mă rog: o imagine vrednică de milă? Tremurând din tot trupul ea şedea pe marginea divanului, întoarsă cu spatele la acest om absolut străin – care era soţul ei, şi încerca să-şi acopere cu

combinezonul genunchii goi. Îl implora în tăcere să stingă lumina – n-are decât să se întâmple ceea ce trebuie să se întâmple, dacă nu e cu putinţă să moară.

— Vreau ca totul să fie cât se poate de clar între noi, auzise ea de undeva din depărtare. Cândva am iubit o- fată. S-o numim R. Speram că R. Va fi aleasa mea pentru toată viaţa. Între noi erau relaţii prieteneşti foarte strânse.

— Se dezbrăcau fără ruşine unul în faţa celuilalt, ajunse la urechea Lionginei, care pentru o clipă îşi aruncase privirea în fântâna relaţiilor dintre oameni, pe ghizdul căreia încremenise acum şi ea. Totodată a înţeles că Aloyzas e cinstit, el nu vrea să tăinuiască existenţa altei femei, numai că delicateţea lui nu-i poate fi ei de niciun ajutor, ei – celei expuse spre a fi studiată şi comparată, în mod deschis, cu cealaltă. În vreme ce îşi uşura propria-i conştiinţă, o împovăra, în schimb, pe Liongina, care abia îşi mai trăgea răsuflarea.

— Nu ştiu, poate că şi tu ai avut pe cineva, deşi, când mă uit cu atenţie la tine, îmi vine greu să cred lucrul acesta.

— Aşadar, Aloyzas.

îndepărtase cu degajare această îndoielnică posibilitate, iar asta putea să însemne şi laudă şi dispreţ. Deprimată, zdrobită de mărturisirea despre existenţa altei femei, Liongina nu mai reuşea să-i urmărească gândurile. Dar dacă tocmai din pricina acestei R. Chipul i-a fost mereu, încă de la început, plin de aroganţă?

— Sincer să fiur adorabila R. M-a dezamăgit.

— Şi cum epitetul acesta, care-i scăpase de pe buze, nu i se părea în stare să exprime deplina lui indiferenţă, Aloyzas se grăbise să reteze cu dosul palmei nişte cătuşe invizibile.

— Se-nţelege că între noi, demult s-a terminat totul, de vreme ce m-am decis să-ţi povestesc istoria asta. În inima mea nu mai există loc pentru R. Dar, o să fiu sincer până la capăt: acolo, nu s-au înrădăcinat prea adânc nici sentimentele mele faţă de tine. Deocamdată, nu s-au înrădăcinat, rectificase el. Ceea ce-mi place la tine este timiditatea, stăpî- nirea de sine, sensibilitatea, chiar dacă mediul în care ai crescut nu ţi-a fost prea favorabil. Am discutat cu juristul care a răsfoit dosarul tatălui tău. L-au îmbrobodit nişte escroci. Şi, la urma urmelor, nu sunt un carierist, eu mă căsătoresc cu tine – nu cu părinţii tăi. Iar acum discutăm despre viaţa noastră, adică a mea alături de tine. Ştiu

că eşti conştientă de valoarea ta, deşi, aşa cum am mai spus-o, eşti timidă.

— Şi-a adus aminte şi de greşelile din manuscrisul lui, înlemnise Liongina.

— După ce m-am păcălit cu o dragoste înflăcărată, sper să am parte acum de una liniştită, constantă. Dragostea trebuie cultivată, ca un pom. Nici pomul nu creşte într-o singură zi.

— În sfârşit, Aloyzas observase că Liongina, care s-a agăţat cu amândouă mâinile de combinezonul său, era de o paloare cadaverică.

— Dacă nu te simţi bine... Doar nu sunt o fiară.

— Nu, nu! Liongina ardea de dorinţa ca totul – spaima, incertitudinea, datoria ei de soţie – de care nu avea cum să se ascundă chiar dacă aceasta o înfricoşa, să se termine neîntârziat, acum, cât încă mai era în stare să vadă lumină şi să respire aer.

Aloyzas stinse lumina. Dar întunericul nu însemna salvare şi refugiu. Îi luase şi-i pusese mai la o parte hainele – cu gingăşie, cu tandreţe şi ea a înţeles că trebuie să se culce. Patul era pregătit deja – singură aşternuse cearceafurile. Îşi simţea trupul îngheţat, încremenit, trupul pe care trebuia să i-l încredinţeze lui, străinului de lângă ea. N-ar fi avut niciun sens să se împotrivească, de altfel, nici nu-i trecuse prin minte s-o facă, dar articulaţiile din ce în ce mai ţepene n-o ascultau, şi pumnişorii încleştaţi pe sâni refuzau să i se desfacă. Mâinile n-aveau tăria să mintă, să îmbrăţişeze, iar Aloyzas n-o ajutase deloc, întrucât socotea că ar însemna să uzezi de forţă fizică, sistem cu care, din principiu, nu era de acord. Pe urmă îi şoptise ceva, în genul, nu te teme, n-o să rămii însărcinată, iau eu toate măsurile. Copiii înseamnă o problemă serioasă, care necesită, în prealabil, o temeinică pregătire şi din punct de vedere material şi moral.

— Taci? Nici propriei tale mame nu vrei să-i spui nimic? N-ai decât! Nu-mi povesti – şi aşa mie mi-e foarte limpede totul! Înfuriată la culme, mama o imbrân- cise de lângă ea. Tu... cu păpuşile ar trebui să te joci! Când erai mică nu te-ai jucat şi se vede că ai chef s-o faci după măritiş.

— Oare de ce e atât de îngrozitoare viaţa, mamă, spune-mi şi mie dacă ştii...

— Asta n-o ştiu nici capete mai deştepte decât al meu. Iar tu, mai bine te-ai gândi cum să-ţi păstrezi bărbatul. Mama îşi

aţintise asupra Lionginei ochiul febril, în care nu puteau încăpea laolaltă propria-i durere şi nenorocirile fiicei. Fără pat – nu există familie, nu există dragoste, să ţii minte lucrul acesta. O să-l pricepi şi tu într-o bună zi, sau poate, mai ştii? — niciodată… Cine să te mai înţeleagă, sucită cum eşti?! Vai, capul! Oare ce se-n- tâmplă cu sărmanul meu căpşor, fără de care voi amândoi, tu şi taică-tău, sunteţi ca doi pisoi ce n-au făcut încă ochi?

Ceea ce rivalizează cu mirosul aspru al amintirilor este mirosul prozaic de trup nespălat şi de excremente umane. Acesta s-a încuibat în preşul aproape nou din faţa uşii de la intrare, în pâsla zdrenţuită cu care e capitonată uşa, ba chiar şi în balustrada cenuşie a scării. Şi asta aici, dincoace de uşă, pentru că de cealaltă parte… Aşa cum îşi cunoaşte spaima ce-o cuprinde, ori de câte ori trece pragul mamei, Liongina ştie foarte bine că înăuntru, dincolo de prag, mirosul acesta greţos e impregnat în toate: în haine, în pereţi, ca şi în aer, deşi tavanul e tot atât de înalt ca într-o gară. Judecind după duhoarea teribilă din jur, Liongina îşi dă seama că astăzi n-o vizitase nimeni pe mama – nici domnişoara Tereze, fosta călugăriţă franciscană, care încă n-a renunţat la făgăduiala dată, şi nici fochistul bărbos, Feliksas, mare amator de un păhărel, pe care-l primeşte în schimbul măruntelor sale servicii.

— Domnişoara Tereze? Terezele, scumpo! Mi-au ieşit ochii din cap uitându-mă, aşteptându-te şi dumneata nu tnai veneai. Ah, te rog, fii bună şi iartă-mă, dacă te-am necăjit cumva. Dar oare stă în puterea unei femei neputincioase, ţintuită la pat, să-i necăjească pe cei care se poartă pe picioare, dansează şi se veselesc?

— Din expresiva gamă de sonorităţi a glasului matern n-au rămas decât două tonalităţi: jignirea şi ironia.

— Nu te supăra, domnişoară Tereze, nu-ţi reproşez nimic dumitale, mireasă a lui Christos. Dumneata eşti o sfântă între sfinţi… Domnişoară! Domnişoară? Dar cine e – nu-i domnişoara?

Pe patul larg, cu căpătâiul proptit în perete, bătrână. Încâlcită printre cearceafuri şi plăpumi, acoperită cu nenumărate lucruri – ciudate şi inutile la prima vedere – începe cu mare greutate. Un radiator electric şi două ter- mofoare de cauciuc, câteva oglinzi de diferite dimensiuni, *p* perucă din păr sintetic, un număr al revistei „Kino“, diverse tuburi cu creme şi alifii… Liongina are impresia că făptura ce bombăneşte cu voce stinsă, şi care, de

atâta stat în pat, s-a îngrăşat peste măsură, semănând cu o saltea de cauciuc bine umflată, s-a împotmolit, pur şi simplu, în harababura asta. Dacă ar fi aruncate măcar o parte din boarfe, foarte posibil că mormanul s-ar mai micşora şi, cine ştie? poate că atunci glasul mamei s-ar limpezi din nou, iar chipul i s-ar însenina. Câteodată unele lucruri dispar şi locul lor îl iau altele, care nu se ştie cum au nimerit în pat. Aşa, de pildă, o lungă perioadă de timp mama avea la îndemână un ciocan. Îl adusese tata de la închisoare. Ce anume a vrut el să dovedească cu asta? Nu se ştie. Dar ce intenţii avea mama – ţinându-l lângă ea? într-o zi ciocanul a dispărut. Cine să fi râvnit la el? Doar se ştia că ea, din proprie iniţiativă, n-ar fi dat nimic, niciun capăt de aţă, de parcă a da ceva ar fi fost totuna pentru ea cu a-şi amputa o mână sau un picior. Orice încercare de a i se face puţină ordine era zădărnicită anticipat. Iar limba ei – rigidă, umflată – era tot atât de ascuţită ca tăişul de coasă.

— O, bine-ai venit, bine-ai venit! Pentru mine e o mare cinste, o cinste pe care nici n-o merit, zâu că n-o merit. Domnişoară, ah, pardon, te rog să mă ierţi, tovarăşă… tovarăşă Gertruda, vasăzică, ai binevoit din nou să mă vizitezi? Vitamina „C“, pe care mi-ai dat-o, mi-a fost, într-adevăr, de mare folos. În curând voi putea chiar să şi dansez, o, te rog, vino mai aproape şi ia loc. Şi nu te enerva, mult stimată Gerturda, că aici e cam dezordine. Ei, ce să-i faci, bărbăţelul meu se tot înghesuie pe lângă butoiul cu bere, doar ştii şi dumneata că bărbaţilor le plac băuturile astea, iar el încă dis-de-dimineaţă a luat-o la picior într-acolo, fără să facă puţină ordine şi să mătură pe aici.

— Mama încearcă să surâdă cochet şi o clipă nasul ei cârn luceşte între obrajii buhăiţi.

— Ia loc te rog şi descheie-ţi haina, să nu-ţi fie prea cald. Ah, ce şubuliţă frumoasă ai, tovarăşă Gertruda. Nu, nu am nevoie de niciun ajutor, fochistul Feliksas mă serveşte foarte bine. Pentru un gât de alcool îmi aduce tot ce-mi trebuie, iar o vecină, domnişoara Tereze, îmi fierbe o supă sau o caşă, şi mă spală, hi-hi. Ehei, când zaci în pat zile şi zile la rând, ştii, poponeţul devine o adevărată problemă, o problemă, aş zice, de importanţă mondială. Vai, nu te enerva că spun asta, eu nu sunt politician, îmi ajunge politica soţului meu. Aaa… unde e acum? Păi, iar s-a târât la butoiul cu bere. Vezi, uite asta e, nu te supăra, tovarăşă Gertruda, dar ce pot face, m-a răzbit şi pe

mine, de aceea trăncănesc atâta, – ştii, mă plictisesc teribil vorbind întruna cu pereţii. Tovarăşă Gertruda, să ştii că toată lumea te respectă pentru meritele dumitale în slujba statului şi a societăţii şi eu te respect foarte mult. Mă mândresc cu faptul că ne-am înrudit prin copiii noştri, adevărat, Aloyzas îţi este frate, frate mai mic – nu fiu – dar ştiu că îl iubeşti ca pe un fiu. Dacă aş fi evlavioasă ca domnişoara Tereze, aş mulţumi cerului că Aloyzas al dumitale a luat-o pe Liongina mea. Nu i-a fost silă, cum se spune. Dar ce ai, gata? A şi început să-ţi fie rău? Te-a ameţit duhoarea? A, bineînţeles, dumneata, care eşti femeie binecrescută, n-o să-mi spui pentru nimic în lume, dar, cre- demă, stimată tovarăşă Gertruda, nu sunt eu cea care am degradat microclimatul. Pentru că nimeni nu alungă şoarecii de pe pat, ei îşi permit să organizeze aici adevărate orgii. Potlogarii ăştia, te rog să-mi ierţi expresia, rod ce rod şi tot aici îşi fac necesităţile, şi pe urmă, poftim, toată lumea mă învinuieşte pe mine, femeie neputincioasă şi lipsită de autocontrol. Pleci deja? Spui că ai trebuii importante de rezolvat? Atunci, gata, haide, dă fuga afară, grăbeşte-te să-ţi aeriseşti plămânii, îţi mulţumesc din suflet, îţi mulţumesc pentru vizita dumitale. Când o să se întoarcă bărbatul meu, o să regrete că nu s-a întâlnit cu o musafiră atât de onorabilă, ca să nu mai vorbim de şubuliţă, de şubuliţa asta nemaipomenit de frumoasă din blană de bizam, hi-hi. Şi doar i-am spus de-atâtea ori, mai lasă-l încolo de butoi, Tadas, că o să se scurgă viaţa pe lângă tine, fără s-o trăieşti…

— Eu sunt, mamă. Bună seara. Nu te-am deranjat? rosteşte Liongina maşinal aceleaşi vorbe ca în fiecare seară.

Lasă jos plasa grea, îşi reazemă poşeta de perete şi pune pe masă pachetul cu floarea. Mâinile ei bâjbâie în jurul nasturilor, fără să-i găsească, da, trebuie neapărat să-şi impună să dezbrace paltonul. Observă că pe pantofi şi pe mânecă mai sunt încă mici cristale de zăpadă ce se topesc. Câtă lumină era pe stradă şi probabil că şi ningea. Prima zăpadă şi eu nici n-am observat-o măcar, îşi spune ea speriată.

— A, tu eşti, fetiţo? Nu asculta pălăvrăgelile mele. Aşa vorbesc eu fără şir, îmi dau seama că vorbesc fără şir, dar nu mă pot opri. În glasul mamei se simte mândria reprimată – nu se dă ea bătută, deşi toţi au părăsit-o şi au uitat-o. Îmi vine să urlu ca un câine, din pricina singurătăţii. Dacă aş avea picioare, m-aş târî ţinându-mă de pereţi. Tu eşti fată deşteaptă, cred că mă

înţelegi.

— Îţi mulţumesc, mamă. Mi-ai organizat o reprezentaţie destul de izbutită. Am şi îmbătrânit cât timp am as- cultat-o.

— Liongina se uită de jur împrejur – ce să facă mai întâi?

— Ceartă-mă, ceartă-mă, fata mea. Nu merit bunătatea ta, asta e.

— Nu sunt bună, mamă. În casa noastră bunătatea era dispreţuită, luată în batjocură. Înăbuşeam bunătatea din inimile noastre. Eu mă străduiesc doar să fac ce pot. Iar tu... O singură dată n-am reuşit să ajung la timp şi mi-ai pregătit un întreg spectacol. Deşi, uite, eu nu te întreb ce caută peruca asta aici, crema, oglinzile? Nu-i aşa că nu te întreb?

— Ce tot spui, ce tot spui acolo? Domnişoara Tereze, ea le-a cărat toate astea. Bolnavele sunt doar şi ele tot femei, şi uneori au chef să mai facă şi câte-o şotie, hi-hi. În adâncitura întunecată dintre perne încep să se audă un fel de trosnete ca şi cum, acolo, cineva ar aprinde nişte chibrituri. Râde mama – i se cutremură obrajii buhavi şi bărbia înecată în grăsime. Râzând, vrea să-şi ascundă frica, se teme că n-o să fie crezută şi va fi obligată să-şi recunoască greşeala. Se smiorcăie puţin şi, pentru orice eventualitate, îşi încreţeşte nasul – să fie gata să dea drumul şi lacrimilor. Acesta-i bastionul ei, ultima fortăreaţă, ce nu se lasă uşor cucerită.

— Da’ înţelege odată, mamă. Nu pentru mine mă fră- mint, eu n-am nevoie de nimic. Dar tu ştii că nu te am numai pe tine – mai e şi Aloyzas. El scrie o carte. Iar eu trebuie să-i creez condiţii. Să am grijă de el ca de un copil. Un copil mare, mofturos. Şi, crede-mă, mamă, nu sunt nici eu de fier, zău! Iar pe deasupra am şi studiile. Ai uitat? Or, dacă o să trageţi toţi de mine, o să se întâmple o catastrofă. Aşa că, mai bine, hai, să nu ne mai facem zile fripte una alteia, de acord?

— Du-te, du-te, fetiţa mea, du-te la copilul tău ccl mare. Înţeleg eu foarte bine, cum să nu înţeleg. Eşti cea mai bună fiică din lume, deşi, Dumnezeu mi-e martor, nu te-am prea răsfăţat. Lasă că, încet-încet o să ajungă şi taică-tău acasă şi o să-mi dea el ce îmi trebuie. Că doar o să sece odată şi butoiul acela, nu? Văd că ai adus alimente, îţi mulţumesc şi pentru atât. Şi nu te mai zbuciuma aşa pentru o epavă bătrână, o babă năzuroasă ca mine, hai, du-te. Taică-tău...

— Mamă, mamă! De câte ori vrei să-ţi mai repet? Tata s-a

prăpădit. Doar ai văzut fotografiile făcute după moartea lui, ţi-am povestit cum l-au găsit într-o mlaştină.

— Şi, brusc, Lionginei îi scăpă tocmai ceea ce căuta ea să tăinuiască şi cât mai în adâncul sufletului, de fiecare dată când venea aici.

— Şi să mai ştii că pe taică-meu – numai tu l-ai dat gata! Din cauza capriciilor tale a alunecat el tot mai jos şi mai jos. Că a delapidat de la fabrică? Tata? Să mori de râs nu alta! Tu ţi-ai dorit o şubuliţă foarte scumpă şi escrocii ţi-au făcut rost de ea. Ca după aceea, la adăpostul şubuliţei ăsteia, să-şi facă de cap cum poftesc în spatele tatii.

— Tadas mă iubea. Mama face o mare sforţare, se înroşeşte toată, încât pare că e gata să se elibereze din strânsoarea unor cătuşe invizibile, dar nu, singurul lucru care se întâmplă este că revista „Kino“, foşnind uşor, îi -alunecă de pe burtă. Nu-i adevărat, şubuliţa aceea de zi- belini tata mi-a făcut-o cadou. Mă iubea, de asta mi-a făcut-o cadou. O să semeni cu Milady din „Cei trei muşchetari”! Asta o spune puţin peltic, imitând vocea soţului. Uite, tu, când o să ajungi ca mine nici n-o să ai ce-ţi aminti. În schimb eu am, da, am, am!

— Milady. Şi, mă rog, ştii ce era Milady asta a ta? Dar, la urma urmei, despre ce tot vorbim noi acum? Şubuliţa ţi-au confiscat-o şi tata… e în pământ.

— Era o frumuseţe de femeie Milady, o frumuseţe de femeie! Ce, parcă n-am văzut eu filmul? Şi să ştii că >el – nu ţi-e tată. Aşa că nu-l mai lua în stăpinirea ta, hi-hi! Şi iarăşi, în ochiul cufundat printre perne se • aprinde o scăpărare vicleană. Îţi este tată vitreg. Aşa să-i şi spui: tată vitreg.

— Vai, ce ticălos! Şi eu care-l consideram – tată ’bun. I-am săpat chiar şi flori pe mormânt, ca unui tată adevărat. Ce să fac acum? Să mă duc să le smulg? Lion- -gina începe să bată voiniceşte din picioare legănându-şi şoldurile, umerii, ca o cântăreaţă de la teatrul de estradă. ’Chipul însă nici nu i-a tresărit măcar, ci a încremenit doar şi s-a făcut livid. Un astfel de chip îl poţi scoate şi. Apoi îmbrăca din nou, ca pe o mască de ghips.

Mama începe să scâncească. Urât, respingător, ca o babă, deşi n-a împlinit nici cincizeci.

— Fata mea, iartă-mă, m-am purtat ca o femeie prost • crescută. Limba mi-e la fel de respingătoare ca şi mirosul pe

care-l răspândesc. M-am săturat de grăsimea asta a mea şi m-am săturat de trupul meu. Uf, dac-ai şti cât de ’tare m-am săturat de el!

— Mai rabdă puţin, acuşi o să-ţi încălzesc nişte apă. Tu ai fost întotdeauna nerăbdătoare, mamă. Şi nu l-ai înţeles pe tata. Dar parcă cine l-a înţeles? Eu?

Tata e aici, Liongina ştie că e aici, printre cei ce fac larmă – bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni. Adunaţi în semicerc, se înghesuie unul intr-altul cu atâta zel, încât nu se aude doar vuiet de glasuri, ci şi trosnet de încheieturi. 3toiul acesta mohorât, încleştat într-un tot unitar, e atras de un magnet: butoul galben pe care scrie citeţ, cu litere de-o şchioapă: „BERE“. Camuflat cum e de frunzişul des al teilor, butoiul nu poate fi observat decât cu mare greutate din stradă. E ca o pată abjectă imprimată pe cartierul nou construit la periferia oraşului, de aceea a şi fost înghesuit între un perete orb şi un zid dantelat de cărămidă, prin care se văd aruncate în dezordine nişte plăci din beton armat.

Tata e aici, Lionginei nu-i rămâne decât să se strecoare pe lângă cei câţiva inşi care, ţinându-şi strâns în mâini cănile cu bere, s-au depărtat târâş de roi, după aceea, să-şi facă loc cu coatele, să răzbească în interiorul ghemului negru, pentru ca acolo să se agaţe de mâneca murdară, ce încă mai răspândeşte mirosul drag, familiar. Liongina ocoleşte îmbulzeala – îi e frică să se desprindă de stradă, de obişnuita armonie şi ordine, a căror părticică se consideră şi ea, în ciuda faptului că viaţa ei e atât de răvăşită şi lipsită de bucurii. Ai să întârzii la serviciu! La cursuri!

O să te blesteme mama, care a obosit aşteptându-te! Ai să-l scoţi din minţi pe Aloyzas, care-şi dezleagă careurile cu cuvinte încrucişate! S-a îmboldit singură cu asta, aşa cum îmboldeşti cu nuiaua o mârţoagă care, sleită de puteri, refuză să mai tragă în ham, – şi pe dată i-a apărut curajul. Câţiva paşi şi se află deja în inima mulţimii înghesuite – într-o văgăună întunecoasă i se năzare ei, – deşi atât butoiul cât şi gloata sunt pe un teren neîmprejmuit. Ochi care-o străpung cu privirea, guri căscate ce-şi revarsă asupra ei duhoarea şi nu se sfiesc să-şi exprime necuviinţele.

— Ia te uită, moşu’! Să dosească el de ochii noştri frumuseţea asta!

— Nu-i mai daţi nicio cană!

— Dacă vrei să bei, fetiţo, acostează lângă noi!

Chipurile buhăite, torturate de setea cumplită ce le arde rărunchii, prind viaţă îndată ce-şi dau pe gât cana cu bere, pentru ca, pe urmă, să devină şi mai negre sau şi mai palide, să înceapă să tremure laolaltă cu mâinile ce caută ceva şi nu găsesc. Pe Liongina o înspăimântă mai ales chipurile istovite ale tinerilor. De lângă un asemenea chip tânăr cu privirea stinsă, întotdeauna se străduie din răsputeri s-o zbughească cât mai repede, de parc-ar trece pe lângă o mână nemiloasă, ce ascunde un cuţit, – nu poţi şti când anume şi pe cine o să înjunghie. Alt bărbat tânăr

— În aparenţă încă neviciat, în aiară poate doar de un imperceptibil început de descompunere lăuntrică – nu bănuieşte că s-a prăbuşit într-o groapă rău mirositoare, ci dimpotrivă, socoate că s-a cocoţat în vârful unui turn, din înălţimea căruia poate scuipa, amuzindu-se, în capul celor din jur.

— Nu vă supăraţi, oameni buni, mă duc să ascult predica şi mă întorc imediat.

Tata nu-şi arată nemulţumirea că fiică-sa a fost insultată, chiar dacă altădată n-ar fi îngăduit astfel de ironii, la fel cum nu îngăduia nici hoţia. Însă nu de frică le face el pe plac prietenilor săi – el nu se teme de nimeni, aceeaşi nesăbuinţă de beţiv scânteiază şi în ochii lui ca şi în ai celorlalţi! — *predica* e doar un paravan cu care îşi acoperă ruşinea ce-l cuprinde sub privirea pătrunzătoare a fiicei, deşi aceasta, ca de obicei, îşi fereşte ochii. Şi, într-adevăr, Liongina nu mai vede nimic, doar mâinile zorite ale vânzătoarei şi spuma ce se prelinge din căni şi cade pe pământ plescăind zgomotos.

— Bagă de seamă, să nu ţi-l sugă tot până vin şi eu! zice tata făcându-i ştrengăreşte cu ochiul stăpânei butoiului.

Vocea ţipătoare a femeii voluminoase spintecă larma glasurilor. Unuia îi toarnă cea de-a treia cană azvârlindu-i copeicile în farfuria cu monezi lipicioase – bravo, ăsta nu şi-a băut minţile! — altuia refuză să-i toarne şi pe cea de a doua – s-a şi îmbătat ca un porc, ducă-se dracului! Fără a se hotărî încă dacă trebuie s-o laude sau, dimpotrivă, s-o certe pe tânăra femeie, pentru că-i răpeşte un client permanent, ea îi petrece pe cei doi care se îndepărtează, cu o privire posacă.

— E om tare bun! strigă în urma lor, ştergându-şi cu mâneca

udă fruntea năduşită. Auzi, muieruşcă, nu-l ocări prea rău! Că dacă-l rog – mai udă cu furtunul prin incintă, mai mătură pe-aici. Cu unul ca ăsta nu-i chiar aşa de îngrozitor, hei, mă auzi sau ba?

Acum, pe cei doi îi petrece, chicotind, toată gloata de beţivani. De-ar fugi cât mai repede de aici, acolo – unde nu mai pot ajunge privirile murdare ca nişte furci de bălegar, unde nu mai pluteşte în aer duhoarea de bere şi urină, îmbibată până şi în cărămizile zidului dantelat. Înainte de a izbuti să iasă din câmpul de atracţie al butoiului se aude o pocnitură – cineva care-şi turna, cu mână nesigură, vodcă în cana de bere a spart sticla, izbind-o de cărămizi. Cioburile s-au împrăştiat în toate părţile zăngănind şi vinzătoarea răcneşte ca din gură de şarpe:

— Căscatule! Ai spart sticla şi ţi-ai năclăit palma de sânge! Nu-mi mai vârâţi batistele voastre murdare! Marş la farmacie după iod şi pansament, dacă nu vreţi să chem miliţia!

Liongina fuge mâncând pământul, aşa că şi tata este nevoit să-şi grăbească pasul, deşi grozav nu-i vine să plece

— Alături, nişte bărbaţi şi-au suit cănile pe mormanul de plăci de beton armat şi se luptă cu un peşte afumat. Ce plăcut ar fi să se aşeze lângă ei. Cu atât mai mult cu cât il chinuie astma. Nu-l doare nimic, dar simte că nu are cu ce respira – deşi în jurul său e aer cât pofteşti – ceea ce nu se întâmplă cu berea pe care, uneori, trebuie s-o aştepte ceasuri în şir pentru a-şi stinge focul arzător din stomac. Dacă Liongina o să-l mai târască mult aşa, cine ştie unde, o să se ambiţioneze şi gata! niciun pas mai departe! Insă numai gândul acesta e de ajuns ca s-o pornească, zorind cu paşi mărunţi în urma ei, de parcă i-ar fi teamă că fără ea n-o să nimerească poteca, de parcă ar auzi foşnind deasupra capului alţi copaci şi nu pe aceştia de oraş, plini de praf. Toc-toc – ciocănesc picioruşele subţiri şi cărarea, presărată cu pietriş, şerpuieşte ivindu-se în răstimpuri prin lentilele aburite ale ochelarilor, până când devine umedă, până când se ascunde în tufişurile dese de arini. Miroase a mâl, a pene de păsări şi tata începe să râdă cu glas răguşit, aşteptând ecoul – celălalt râs, chicotit şi timid.

Însă aici – în zgomotul maşinilor şi foşnetul copacilor, ce n-au cunoştinţă de păsări – fata năpădită de griji nu-i mai ţine isonul. O fi ea fricoasă, o fi bulgăraş de gheaţă, dar vede şi înţelege totul, de parcă, din voi doi, ea – şi nu tu – ar fi mai vârstincă! — iar când te rătăceşti în vreun desiş, poteca vine în fugă ca un

căţel credincios s-o întâm- pine anume pe ea.

După ce s-a oprit puţin, aşteptând să i se potolească junghiul din coastă, tatăl o ajunge din urmă pe Liongina. Ea nu se miră că gâfâie şi nici că o prinde de mână. Din nou mâna ei se încălzeşte în palma lui viguroasă – ca pe timpuri – şi din nou, copleşită de o duioasă blândeţe, simte un nod în gât. Pe ei doi îi despart butoiul, boala mamei, ca încă multe altele, şi totuşi, ce curios! încă n-a fost dat uitării acel ceva care pe ea o sileşte să se ţină în urma lui ca o umbră, iar pe el să-şi domolească glasul şi să se uite în toate părţile, căutând vreun divertisment – ici, poate, nişte frunze înfoiate de ferigă, dincolo un mic cuib de pasăre, rămas de anul trecut! — mă rog, orice, doar s-o facă să-şi mute de la el privirea ageră, mereu întrebătoare. Cine eşti tu? Cine sunt eu, tată? De ce trebuie să-mi amintesc în permanenţă mie însămi că palma ta îmi încălzeşte degetele doar din milă? Sau de teamă ca nu cumva să-mi treacă prin minte că te lupţi încă şi azi cu acea veche jignire ce ţi s-a adus, cu rana aceea care-ţi sângerează întruna? Uneori izbuteam chiar să cred că ai nevoie de mine, că atunci când încep să scot ţipete ascuţite te pot înveseli, însă de cele mai multe ori

— Uite, ca de pildă şi acum! — simţeam că dintotdeauna n-am încetat să fiu altceva decât o greutate peste măsură de împovărătoare pentru bunătatea ta, pentru generozitatea ta. Ştiu că n-ai fi rămas cu mama nici măcar o singură zi dacă n-aş fi existat eu – jalnica ei anexă. Doar n-ai fi putut, tu, care ai un suflet atât de minunat, atât de cutezător, să mă laşi în voia soartei! Cu destinul meu de copil orfan ţi-ai justificat sentimentul pentru femeia care te-a trădat nu o dată, ţi-ai justificat firea ta afurisită, rigidă, care te conduce pe drumul ales fără să ţii seamă de coborâşurile abrupte şi virajele periculoase…

— Zău, tată. Eu nu ştiu cum poţi tu rezista printre aceşti?..

Şi, brusc, fiică-sa îşi eliberează mina, de parcă şi el ar fi fost unul din cei cărora ea nu le poate găsi un nume. E oare cu putinţă ca tocmai ea, cea pentru care îşi sacrificase întreaga viaţă, să-l dispreţuiască? O clipă mâna lui umflată se bălăbăneşte inutilă, respingătoare ca o broască râioasă, dar, imediat, inima i se umple de ciudă, simţământ ce-l cuprinde tot mai des când se află în preajma butoiului. Nu invidiază pe nimeni, dar vrea să fie lăsat în pace şi el, să nu i se mai ceară

nimic, pentru că a dat deja totul – şi ce avea şi ce nu avea. Băgaţi de seamă, să nu pretindă el cumva cine ştie ce de la voi, cei ce vă temeţi să nu vă murdăriţi mânuţele îngrijite!...

— Oameni, suntem oameni cu toţii.

— Unii dintre ei – au încetat să mai fie oameni.

— Şi, îţi închipui, poate, că dacă-l strângi de gât, pe altul sau pe tine însuţi, pentru o rublă, ori pentru nişte boarfe, e mai bine?

— Altfel nu se poate? Numai dacă strângi de gât pe cineva sau bei?

Tatei îi vine greu să discute în picioare – îngrijoraţi, ochii lui caută ceva de care să se rezeme. Dar butoiul e prea departe şi, în afară de asta, în jurul lui trebuie să fie acum forfotă mare şi tămbălău – o fi venit în goană „Salvarea" sau miliţia. E foarte tulburat, ca şi cum ar fi vinovat şi el de ceea ce se întâmplase acolo. Da, se intâm- plase ceva ce nu trebuia să se întâmple. Sângele de pe asfalt – e o mărturie în favoarea fiicei sale. Aruncă o privire fugară în direcţia ei, însă în aşa fel ca ochii să nu li se întâlnească. Ochii ei sunt necruţători. Se agaţă de viaţă cu ultimele puteri. Oameni cu chipuri din astea n-au ce căuta aici. E tare femeia asta, gândeşte el pătruns de respect, însă aşa cum ar gândi despre o străină, fără obişnuita sa duioşie şi milă.

— Să ştii că nu trăieşte toată lumea ca tine, zice su- râzând dispreţuitor, ceea ce nu făcuse altădată.

— Ca mine? vocea ei e plină de uimire şi tristeţe. Interesant, şi CUm trăiesc eu, mă rog?

— Onorabil, echilibrat. Cum ar trebui... De altfel, ce ştiu eu!? Fiecare trăieşte în felul său.

— Ah, tată! Liongina se eschivează de la explicaţii, dar îşi lasă capul în jos. Ce greu îi vine să care povara pe care i-o pune el în cârcă. Deşi, lasă-l în pace, mai bine să fie sarcastic decât taciturn. De vreme ce are poftă s-o jignească, înseamnă că mai e încă viu.

În micul scuar cu pământul bătătorit se află o scuipătoare, o urnă din ciment pentru gunoi, trei bănci vopsite în galben, şi şase tei. Unul din cei şase s-a uscat, crengi- le-i moarte împung, ţepene, văzduhul. Se trântesc amândoi cu toată greutatea într-un colţ, cât mai departe de cărucioarele de copii cu coviltirul ridicat – unul roşu, celălalt verde. Zgomotul îndepărtat din jurul butoiului asediat ajunge până la ei doar în rafale abia

perceptibile, ce răzbesc prjn vuietul monoton al troleibuzelor.

— Nu fij supărată pe mine. Deodată, tatei i se năzare că ar fi pe malul unui râu. Iată-i, abia au ieşit din desişul pădurii. Stând lângă apa care curge, se simt mult mai aproape unul de celălalt, parcă şi-ar fi scufundat mâinile în timp, în timpul care zboară fără să cruţe pe nimeni.

— Dar nu m-am supărat deloc. Duc o existenţă de invidiat. Ce altă mulţumire mai mare pot să am decât aceea de a mă speti muncind pentru voi toţi. Mai bine nu m-aş mai însănătoşi niciodată…

În glas i se simte hohotul reţinut. Ea n-a ştiut niciodată să plângă cu lacrimi.

— Da, ai fost foarte greu bolnavă. Acum eşti iar frumoasă. Tata îşi înghite din nou nodul din gât, amintindu-şi ce alb şi fără pic de sânge în obraji, ca de ghips, îi era chipul atunci când au internat-o în salonul acela de spital.

— Ia te uită, te-ai învăţat să faci şi complimente de când te învârţi în jurul butoiului! Deşi continuă să fie supărată, Liongina îi este şi recunoscătoare – chiar dacă izgonise atâtea amintiri din viaţa sa, boala ei n-o uitase. Dacă ai sta măcar câteva ore pe zi acasă, tată, n-aş mai fi nevoită să mă împart în şapte. Uite, ţi-am adus o cămaşă curată, hai, schimbă-te. Ce te codeşti? Mai repede, că n-am timp de pierdut.

Tatăl aruncă pachetul şi sare în picioare.

— Eu nu ţi-am cerut nimic! De ce vă băgaţi în sufletul meu, de ce mă linguşiţi? Sunt sigur că ea… ea te-a trimis să mă spionezi! Îi e ciudă că sunt liber, că respir o gură de aer, că sunt printre oameni! Mi-ajunge câtă ruşine am înghiţit din pricina ei, ajunge că am trădat clasa muncitoare – ce mai vrea? Am putrezit destul în închisoare şi nu mai vreau să putrezesc iarăşi! N-am nevoie s-o văd nici pe ea şi nici pe tine! Tu te-ai împăcat întotdeauna foarte bine cu ea, de mic copil te-ai împăcat foarte bine. Ai fost o unealtă în mâinile ei, o unealtă perfidă cu inima plină de venin… Dacă aş şti că scap de voi două, aş fugi nu numai la butoi – şi-n iad m-aş duce!

Acum urlă şi se îneacă cu salivă, nu el – ci butoiul, îmbulzeala aceea întunecată, beată, patimile nepotolite ale oamenilor rataţi, care se aprind şi se risipesc odată cu alcoolul.

— Cândva erai gata să lupţi cu o lume întreagă şi acum te-a strivit butoiul. Uf, tată!

Din nou butoiul, din nou micul scuar, până şi cărucioarele de copii sunt aceleaşi – unul roşu, celălalt verde – doar frunzele copacilor s-au îngălbenit. Timpul s-a mutat din loc şi s-a mutat şi durerea – s-a înfipt undeva mai adânc. Orice-ai face, oricât te-ai zbuciuma de grija tatei, totul nu e decât amăgire. Fie că-l cauţi, fie că nu-l cauţi, oricum, tot de butoi o să te izbeşti. Acolo e casa lui.

— Nu-mi mai spăla cămăşile. Că doar am şi eu miini. Gitul tatei se roteşte într-o cămaşă cu gulerul curat, pe care abia a îmbrăcat-o. Îşi exprimă nemulţumirea bombănind că din cauza săpunurilor şi a detergenţilor Lionginei îl mănâncă pielea, dar în realitate nu face decât să-şi amintească cum strigase la ea ultima dată. Fireşte, nu el strigase – simţea că parcă îi deschide gura altcineva, mai puternic şi mai aprig decât el, cineva căruia nu putea să i se împotrivească. Ce n-ar da ca fiică-sa să uite strigătele lui disperate. Doar nu-şi închipuie că gândurile lui sunt la fel de ticăloase ca răcnetele de atunci, doar nu este el mai rău decât cel mai sălbatic dintre dobitoace!

— Ce face bărbatu-tău? Ce se aude cu cartea lui?

— Scrie la ea.

— Şi nu te bucuri?

— Cred că o s-o termine de scris. Cândva… o s-o termine. Eu îi ascut creioanele.

— Numai atât?

— Ce, e prea puţin? Vasăzică, tot nu fac destul?

— Mare lucru pentru cineva – încrederea femeii! zice, tuşind uşor, tata, care-şi dă seama că s-a ambalat într-un nou bucluc, naiba l-a pus să aducă vorba despre ginerele său. Pentru Aloyzas Hubertavicius, un client fidel butoiului nu mai e om. Şi din nou, parcă asmuţit de cineva care-i îndeasă cu sila vorbele în gitlej, tata rosteşte cuvinte ce nu s-ar cuveni să le audă fiică-sa, al cărei chip păleşte tot mai mult. I-am citit ultimul articol. Aduseseră oamenii nişte peşte învelit în el. Să nu te superi, fata mea, că ţi-o spun. Ştii, el pluteşte în stare de imponderabilitate, cum se obişnuieşte să se spună acuma. Băiatul nu e prost şi e cinstit, însă… pentru el – omul viu nu prezintă niciun interes. În ceea ce mă priveşte, mă rog, eu, care-s aşa şi pe dincolo, n-am nicio pretenţie… Dar ceilalţi oameni?

— Nu cred că am văzut articolul. De ce nu i-o spui lui, lui spune-i-o! Of, Doamne, nu ştiu ce-aveţi toţi cu mine?

Liongina îşi strigă cuvintele nervos, strident şi tatăl, obişnuit cu tonul ei reţinut, rămine mirat.

— Eşti bolnavă, cumva?

— Sunt sănătoasă tun. Sănătoasă ca o vacă, numai că n-am să nasc. Nu mai există nicio speranţă! şi o podideşte plinsul, care nu are nicio legătură cu gândurile ei despre tată, soţ sau despre ea însăşi. N-a vrut să spună aşa ceva, nici prin minte nu-i trecuse aşa ceva. Şi, imediat, face o imensă sforţare să poată urmări cu indiferenţă cărucioarele scârţâitoare, pline de ţipăt şi de dantele.

— Îmi pare rău. Mărturisirea fiicei a strâns dureros inima tatălui, la fel ca şi cealaltă, cea proprie, nerostită data trecută şi păstrată, pentru orice eventualitate, în rezervă. Ar trebui neapărat s-o consoleze cumva, s-o îmbărbăteze. Îşi scormoneşte memoria, dar acolo totul e-atât de încâlcit! Cândva, scotea din buzunar o mică ciocolată pe jumătate topită.

— Fiecare om are destinul său. Tu, fata mea, ai fost în munţi.

— Nu există munţi, tată! A fost un delir de tinereţe, pentru care am plătit un preţ exagerat de mare. Şi nici nu ştiu pentru ce.

— Pentru munţi, fetiţo, pentru munţii aceia care se înălţau în depărtări. Şi tata desenează ceva în aer cu mâna sa tremurătoare şi dezgustător de umflată.

— Şi ce câştig ai tu, ca om, din asta? Te convingi doar de un singur lucru: cât eşti de mic, de neînsemnat. Ca după aceea…

— E mare lucru, Lionge, dacă ajungi să te convingi de asta.

— … ca după aceea să înţelegi că, de fapt, munţii tăi nu-s altceva decât nişte năluciri tremurătoare, un miraj, o amăgire.

— Că sunt inaccesibili… e foarte adevărat. Dar e firesc să fie aşa – munţii trebuie să se înalţe deasupra noastră. Imaculaţi, fără nicio pată. Eu aşa cred, fetiţo.

Dar oare, ce face? Desenează, cu mâna lui tremurătoare de beţiv, conturul unor piscuri de munţi? El cel care, în mod tacit, a cedat altora îndoielnica fericire de a urca şi a cădea? Şi, brusc, simte o dorinţă ostilă să se răzbune pentru eşecurile suferite, dintre care cel mai dureros e acela că niciodată nu va deveni mamă.

— Nici eu şi nid tu, tată, nu suntem în măsură să discutăm despre munţi. Noi am mânjit, am pângărit totul. Dacă te-ai vedea într-o oglindă… Doamne, în ce hal arăţi… costumul tău…

Pe vremuri când îl îmbrăcai – la soare te puteai uita, dar la tine ba! Şi de unde a apărut pata asta de cerneală pe mânecă? Doar nu te-ai apucat să scrii denunţuri!

Tatăl îşi smuceşte capul, ca şi cum l-ar fi pălmuit cineva, şi îndată devin vizibile gâtul cu pielea crăpată, ceafa tunsă până foarte sus, cicatricea de lângă ureche. De când i-au spart capul lângă butoiul de bere. Asta a fost la început de tot, când încă nu înţelegea în ce fel de mocirlă se scufundă. Se legaseră de el doi indivizi şi-i cereau o rublă. O trataţie le-ar fi oferit bucuros, dar aşa... să cedeze unor presiuni? Drept răspuns i-au crăpat capul cu o cană.

Mâna Lionginei se întinde timid spre cicatrice. Tatăl sare cât colo de parcă şi acum l-ar mai durea locul acela şi, cu limba uscată, albă, îşi linge buzele. De atâtea discuţii i s-au uscat iască măruntaiele şi dacă nu le udă imediat, o să se prăbuşească chiar aici, pe loc. Aşa i se pare, cel puţin.

— Asta aşa-i, ai dreptate, mormăie el dindu-se îndărăt. Dar să ştii, fata mea, că o să mă îndrept, mă las de băutură... Am început chiar să nu mai trag la măsea întruna, de dimineaţă până seara. Ba şi seara, doar două, trei, hai să zic, patru căni, nu mai mult. Or, ce-nseamnă patru-cinci căni pentru un bărbat?

Glasul acesta plângăreţ, plin de umilinţă, nu e al tatălui ei, e unul dintre glasurile gloatei de lepădături, scursura aceea adunată în jurul butoiului. Şi Liongina nu-şi poate învinge dezgustul. Pentru că asta îi provoacă o scârbă mai mare decât îmbrăcămintea murdară, pe care e nevoită s-o spele.

— Nu te teme. N-am să dispar nicăieri. Tata tresare, l-a fluierat un prieten nerăbdător să-l vadă. Să nu crezi că nu mi-e milă de mama. Şi când spun: mi-e milă, e puţin spus. Uite, mi-am cumpărat o plasă. Să-i pot duce Ligijei lapte. Ştii, odată l-am luat fără să am plasă şi mi-a alunecat din mână... Nu mă crezi?

— Te cred, tată, te cred, nu te mai înjosi atâta.

— Dispreţuieşte-mă, fata mea, pentru că o merit. Şi mie mi-e silă de mine. Put a butoi din cap până-n picioare, hainele, mâinile, limba, totul. Să-ţi spun un secret: nu fug de mama, de mine însumi fug! Tu n-ai simţit niciodată că-ţi vine uneori să... cu propriile mâini, un om... omul iubit?

— Dar de ce, tată, îmi spui asta – mie?

— Tu ai (ost întotdeauna şi rămâi judecătorul meu. E greu să iubeşti o viaţă întreagă, e foarte greu... Trebuie să pui pe foc

atâta murdărie, atâta ură, ca să poţi păstra nealterat un sentiment... Fie şi numen o mică părticică din el...

Acum nu mai e ipocritul care abia aşteaptă să plece pentru a se lipi de butoi. Îşi smulge vorbele din fundul sufletului. Acelaşi suflet, din care ţâşnise cândva hotărî- rea dârză de a frânge coloana vertebrală a vechii lumi, de â o învinge. Acelaşi – care n-a putut bănui însă că cel mai greu lucru pentru un om este să se învingă pe sine.

Aşadar, nu-i rămâne altceva de făcut decât să-i dea crezare şi să recunoască deci şi ea că nimic nu-l mai poate ajuta. Sărmanul, sărmanul tata!... Spăla la nesfârşit rufele, freca duşumeaua, dar îndată ce-şi băga nasul într-o carte – auzea bocăniturile. Lovituri din ce în ce mai puternice de ciocan – ciocanul lui de la închisoare, nu altul, care bătea într-un taburet. Ceştile şi farfurioarele începeau să joace, să sară în sus, sticluţele cu medicamente se rostogoleau cât colo. Il chema, cumva, bolnava? Nu, vroia să-l alunge de acasă, pentru ca după aceea, când se va întoarce, arătând ca un criminal, să-l prăjească la foc scăzut, puricându-i pas cu pas toată activitatea, toată viaţa, îl cicălea, şi-l dcălea întruna, înroşindu-se şi învineţindu-se, până îşi pierdea răsuflarea şi începea să horcăie, de parcă o sugruma cineva, şi în tot timpul acesta mâna ei izbea şi izbea fără încetare cu ciocanul pentru ca el, ajuns la capătul răbdării, să se repeadă, să-i smulgă ciocanul şi cu o singură lovitură s-o scape de toate suferinţele, dintre care cea mai insuportabilă pentru ea este aceea că îl vede cum îşi umezeşte degetul şi întoarce paginile una după alta, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum ea* nu zăcea lată, ca şi cum mai aveau de trăit amândoi o viaţă întreagă!...

— Nu te mai frământa din cauza laptelui, tată. Până una, alta, mă descurc eu şi singură. Şi Liongina îi zâmbi larg, vrând să-i uşureze conştiinţa, deşi ştia că acolo, lângă butoi, el avea să uite îndată şi pocăinţa şi făgăduielile făcute. E-atât de neînsemnat tot ce poate face ea pentru el!

Sub valul de dogoare ce-i încinge ochii, tatei i se aburesc ochelarii. Insă nici zâmbetul, nici înduioşarea, de care

21 – Spre culmi, dus-lntors se simte copleşit, nu vor putea schimba nimic. Vor rămâne şi de aici încolo nişte străini unul faţă de celălalt, aşa cum le fusese lor dat chiar de la început. Fiecare din ei îşi urmase şi va continua să-şi urmeze propria sa

cale.

— Rămâi cu bine, floricica mea! Brusc, tata îşi amintise cum îi spunea când era mică. Şi se îndepărtează luând cu sine ochelarii aburiţi şi imaginea unei fetiţe micuţe ce culege frunze de toamnă.

Privind în urma lui, Liongina simte cum o parte din fiinţa ei, poate cea mai bună parte, se îndepărtează odată cu el, cel care-i este atât de străin. Oare la ce s-o fi gândând acum? Am să-l întreb data viitoare, data viitoare…

Dar o dată viitoare nu avea să mai fie. După o săptămână l-au găsit la o sută de kilometri depărtare de oraş, în mijlocul unei mlaştini enorme, cu un coş de răchiţele alături. Nu se mai dusese după lapte – şi-a amintit că Ligijei îi place chiseli *-ul de răchiţele.

Aşa cum căzuse cu faţa în jos pe grămada aceea de muşuroaie presărate cu boabe roşii, aşa l-au şi găsit – n-a mai fost în stare să se ridice. Două zile şi două nopţi a zăcut acolo închircit într-o poziţie nefirească, până când au început a se roti păsările deasupra lui. Atunci a şi fost descoperit! împreună cu cadavrul, autorităţilor li s-a pus la dispoziţie şi coşul cu răchiţele, drept probă materială. Probă care să dovedească ce? Dragostea lui pentru mama? Tot ceea ce a fost şi mai era încă, doar că-şi luase zborul undeva în depărtări inaccesibile?

Liongina munceşte ca un robot, ba chiar ca mai mulţi roboţi, adunaţi laolaltă. Deschide larg ferestrele, îşi pune la încercare rezistenţa pieptului şi a braţelor, ca să scoată din casă mirosul oribil, aşază alimentele în frigider, aruncându-le pe cele stricate în găleata de gunoi, descurcă ghemul de fire încâlcite de la aparatele electrice, dă cu aspiratorul, şterge, spală rufe, încălzeşte apă. Apoi, opintindu-se din toată puterea, întoarce pe-o coastă trupul imens, ca un munte, al mamei, îl spală şi îl fricţionează cu spirt, după ce l-a mutat deja în aşternutul curat, abia schimbat – lenjeria murdară a înghesuit-o într-o faţă de pernă pentru a o duce la spălătorie, – piaptănă părul lipit şi bătucit, îl stropeşte cu colonie, iar pe noptieră, arborează, ca pe o luminare aprinsă, crizantema galbenă cu petale bogate şi creţe. Se luptă din răsputeri cu mirosul bolii, al singurătăţii şi al agoniei, însă acesta doar se diminuează, refuzând să se cărăbănească definitiv de acolo, ca un căţel la care dacă te stropşeşti, se furişează ba sub pat, ba în spaţiul dintre taburet şi

aragaz, sau mai degrabă... îşi zice Liongina abătută, cred că mirosul ăsta s-a încuibat în mine, în mâinile mele fără astâmpăr, ce ard de nerăbdare să evadeze cât mai repede de aici – ce mă fac dacă a început şi cea de a treia oră, ce mă fac dacă Aloyzas s-a adâncit din nou în rezolvarea careurilor acelora stupide?

— Sau, mă rog, nu e deloc exclus să născocesc şi eu chestia cu mirosul, aşa cum a scornit mama şoarecii care fac murdărie, pentru a-mi linişti anticipat conştiinţa, care-o să înceapă să mă roadă de îndată ce, răsuflând uşurată, voi izbuti s-o şterg de-aici.

Dar când e gata să ţâşnească pe uşă afară, pe Liongina o reţine ceva care seamănă cu un psalm sau poate cu un cintecel. Il mormăie glasul monoton, de o ipocrită veselie al bolnavei. Spălată cum e şi dându-ţi impresia că, odată cu murdăria, a aruncat de pe umeri un car de ani, mama cântă, şi nu oricum, ci în ruseşte:

...flăcăul e tinerel, tinerel...

...cu cămaşa roşioară...

...frumuşel, dragul de el...

Cântecul l-a adus tata din Rusia. Oare mama l-o fi iubit cu adevărat, deşi i-a distrus viaţa? Şi mai continuă să-l iubească şi acum, când nu mai e printre cei vii?

Adorabila R... cu opt-nouă ani în urmă Aloyzas nici n-ar fi visat că va rosti cu atâta dispreţ şi indiferenţă numele ei, fiind gata să se unească *de jure* prin legăturile lui Hymeneu[27] de o altă femeie. În pieptul acestei alte iemei viaţa abia dacă pâlpiia, se ascundea ghemuindu-se în cele mai îndepărtate şi tainice unghere ale sufletului, – prin care de altfel, rătăcea şi singură, în dorinţa de a se afia pe sine. Adorabila R. Îi era diametral opusă.

Deşi la fel de scundă ca Liongina, ea părea mai înaltă – poate datorită vioiciunii sale şi a bretonului, galben ca paiul, care-i sălta zglobiu pe fruntea senină. Blondă, ca şi viitoarea sa rivală, R., pe lângă faptul că ea însăşi era strălucitoare, iradia cu dărnicie lumină şi asupra celor din jur. Din pricina chipului oval şi zâmbitor, din pricina albastrului din ochii săi, oriunde ar fi apărut R. Totul devenea, dintr-o dată, mai luminos. Iar persoana căreia

i se adresa îi era întotdeauna recunoscătoare pentru atenţia

27 *Hymenaios* — zeul grec al căsătoriei, conducător al corte- .giilor nupţiale şi al cîntecelor de nuntă.

acordată şi o petrecea cu priviri admirative, deşi mulţi îşi dădeau seama imediat că strălucirea nu le fusese destinată lor. Era un motiv în plus ca Aloyzas să se socoată şi mai mândru pentru că, dintre toţi ceilalţi, el fusese cel remarcat. Ori de câte ori se întâlneau, în timp ce pălăria lui descria un arc larg în aer, ochii lui R. Nu-l străfulgerau cu luciri albastre de gheaţă. Căci, şi atunci când sclipea, privirea ei ştia să îngheţe şi să rănească, însă Aloyzas nu era nevoit niciodată să se crispeze sub această lumină orbitoare. Pentru el, albastrul din ochii ei se unduia în două mici lacuri calde, îmbibate cu mireasma de zmeură coaptă la soare, pe care-o răspândeau tufişurile de pe malurile acestora. Prima dată, R. A fost cea care l-a luat de braţ pe Aloyzas – nu el pe ea. Adevărat, la început o făcuse ştrengăreşte, de parcă mâna ei micuţă ar fi fost gata în orice clipă să-şi ia zborul şi să dispară odată cu razele de lumină ale ochilor. Dar nu zburase. Şi atâta timp <*ît bretonul blond tresălta lângă umărul lui, Aloyzas se simţea bun şi îngăduitor, deşi, în realitate, tocmai aceste calităţi îi lipseau – căci Gertruda îl educase ca pe o viitoare glorie a neamului, pentru care toţi ceilalţi oameni sunt datori să se jertfească, să-şi dea viaţa. Căpşorul frumos de alături, freamătul diafan al farmecului şi eleganţei, care-i silea pe trecătorii întâlniţi în cale să se întoarcă, îi sădiseră în suflet speranţa că toate idealurile ştrengarului, ce răzbise prin păienjenişul anonimatului şi al destinului, sunt pe punctul de a se realiza. Bunăvoinţa lui R., măgulitoare în felul ei, făgăduia să-i aducă mare reuşită în viaţă, gata să-l întâmpine, curând, la prima cotitură sau la cea dintâi răspântie a drumului său, şi care nici nu putea fi evaluată în bani sau în realizări profesionale, într-atât de importantă şi nobilă avea să fie.

Iată-i, aşadar, navigând amândoi în torentul ce gonea nu se ştie încotro, pe strada împodobită sărbătoreşte

El – un bărbat înalt, prezentabil, cu pălărie pe cap – cine e? Ea – o fată mândră, conştientă de valoarea sa, având pasul uşor şi un chip cu trăsături regulate – cine e?

— *It’s splendid weather, isn’t it?*[28]

— *I think we couldn’t wish for finer weather*.[29]

---

28 Ce vreme splendidă, nu-1 aşa ? (lb. engleză).

29 Să fi vrut şi n-am fi avut o vreme mal frumoasă (lb. engleză).

— You *cannever be sure of the weather*[30].

— Mai bine să vorbim despre altceva, dragul meu. Ah! îţi vine să-nnebuneşti, nu alta!

— Câţiva gură-cască aud râsul rezervat al blondei. Sunt oare străini, sau poate – artişti? Ea, o fi cumva... balerină? Nu, nu e artistă, studiază logica la universitate şi consacră studiilor mai mult timp decât pare când o vezi de la distanţă. Replicile în engleză – stridente pentru unele urechi, – nu sunt câtuşi de puţin maimuţăreală. Se apropie examenul de stat şi ar fi îngrozitor să renunţi la el, pentru că dincolo de acest prag, se deschid în faţa ta perspectivele râvnite.

— *You speak English with a slight accent*[31].

— I *find it difficult*[32].

Nu, nu e artistă, însă cântă într-un octet şi participă la toate marile festivităţi academice. Iată de ce lumina rampei pare a se contopi cu cea iradiată de chipul ei. Evident, un număr foarte mare de reflexe îşi trimit strălucirea şi asupra carnetului de note, în care nu sunt decât cinci pe toată linia. Chiar şi cei mai severi dintre profesori se topesc sub lumina ochilor ei senini. Fermecaţi de vocea plăcută de alto, înscriu în carnet, fără voia lor, note foarte bune, deşi nu întotdeauna meritate. Şi, totuşi, majoritatea zdrobitoare a acestora, R. Le obţine în mod cinstit. Are multă răbdare şi ştie să muncească cu perseverenţă atunci când e necesar – în timpul sesiunilor de examen – zile şi nopţi la rând. Se plânge că din cauza unei strungăreţe nenorocite, care o împiedică să pronunţe corect englezescul *the,* îi vine greu să înveţe engleza. Cu ajutorul lui Aloyzas pronunţia lui R. Se îmbunătăţise din ce în ce mai mult, dar aici era şi meritul ei – nu se jena să înveţe oriunde, atât pe strada înţesată de lume, cât şi atunci când erau într-un intim *tete-ă-tete.* La obţinerea bursei nominale contribuiseră, desigur, nu numai farmecul chipului ei, şi nu doar deosebita putere de muncă de care dădea dovadă, ci şi mintea ageră, ce încerca să aducă lumină şi armonie în toate. R. Nu era, aşa cum presupuneau câţiva, fiica unor părinţi înstăriţi. Maică-sa murise de cancer când ea abia absolvise liceul, mai avea două surori eleve, iar câştigul tatălui – deţinătorul unui post lipsit de importanţă undeva într-un fund de

---

30 Cînd e vorba de vreme — nu poţi ti niciodată sigur (lb. engleză).

31 Vorbeşti engleza cu puţin accent străin (lb. engleză).

32* Mie mi Be pare o limbă dificilă (lb. engleză).

provincie – se dovedea insuficient pentru întreţinerea celor trei fiice. Aşa că R. Era nevoită să se descurce singură, culmea e că izbutea chiar să se şi îmbrace cu gust. Pantofiorii, rochiile, căciuliţele ei erau întotdeauna în pas cu cele mai noi cerinţe ale modei – acelaşi rămânând doar bretonul de pe frunte, albastrul ochilor, ce priveau cu încredere şi curaj lumea din jur şi, bineînţeles, zâmbetul care-i scotea în evidenţă strungăreaţă. Foarte curând Aloyzas înţelese: teribil îi mai displăcea lui R. Strungăreaţă aceasta. Lui, însă, acest mic defect – poate nu chiar un defect, ci mai degrabă un detaliu, o particularitate individuală —

i se părea nostim. Doar nu putem pretinde ca omul să fie perfect până în cele mai mici amănunte. Şi chiar dacă pe vremea aceea Aloyzas avea o părere excelentă despre propria-i persoană, el nu se socotea, totuşi, o întruchipare a perfecţiunii, de aceea, poate, uneori căuta s-o evite pe R., tocmai pentru echilibrul ei, pentru armonia fără de cusur ce se degaja din întreaga ei fiinţă. Aşa încât, pentru el, imaginea strălucitoare a fetei, reunind într-un tot unitar un chip cu trăsături regulate, gust şi eleganţă, nu pălea câtuşi de puţin din pricina nostimei strungăreţe. Aloyzas aflase de unde avea R. Bani pentru toalete, într-un mod cu totul neaşteptat, atât de neaşteptat încât puţin a lipsit ca idealul pe care şi-l făurise despre ea să nu se spulbere.

Îi plăcea să iasă în lume cu R., să urmărească cum razele luminoase pe care le răspândea ea se fixează pe chipurile oamenilor, cunoscuţi şi necunoscuţi, pe vitrinele magazinelor şi ale cafenelelor, reuşind parcă să atenueze atmosfera lipsită de atractivitate a vieţii. În jurul ei aerul se electriza devenind plin de încântare şi de bună- cuviinţă. Uneori, simţind un junghi săgetându-i în piept

— Ceva asemănător cu gelozia – îl cuprindea dorinţa să-şi ascundă prietena din calea vârtejului lacom ce o devora. Şi-atunci căuta s-o scoată cât mai repede din intersecţiile străzilor animate şi s-o conducă într-un mic local izolat şi modest. Acolo aveau un colţ al lor, o măsuţă a lor. Ficusul cu frunze mari, aşezat într-un butoi verde cu pământ mereu umed, îi ferea de priviri sâcâitoare. Mirosea a igrasie, a tutun şi era cât se poate de agreabil să schimbe între ei, în glumă sau în serios, câteva fraze în engleză:

— *L’m hungry*![33]

— *Will you dine* i*cith me today*?[34]

— *Yes, î will if you lâke it!*[35]

Cândva îşi vor aminti amândoi de acest ficus, iar frunzele lui de un verde închis vor deveni simbolul unui colţişor de rai. Dar nici chiar raiul nu te poate apăra împotriva vieţii. Într-o zi, încă înainte de a avea vreme să guste pe deplin clipele de singurătate din local, R. Sărise în sus ca arsă. Cât pe ce să răstoarne şi măsuţa. Niciodată până atunci Aloyzas n-o mai văzuse atât de nervoasă şi de dezorientată.

— Dar cu ce ţi-am greşit, mă rog, de mă pedepseşti aşa – două biftecuri? — încercase el s-o reţină, glumind.

— Lasă-mă, trebuie să fug!

— Şi era foarte clar că ru-i ardea de glumă. Nu dădea nicio explicaţie, nu mai zâmbea deloc şi părea cuprinsă de o neliniştitoare panică, ce o absorbea cu o forţă necunoscută, forţă cu care lui îi va fi dat să lupte şi mai târziu. Chiar şi în acel moment, rici o altă făptură blondă şi cu ochii albaştri nu s-ar fi putut compara cu R., şi totuşi ea singură, din proprie iniţiativă, începuse să coboare grăbită de pe piedestalul pe care el i-l înălţase.

— Dacă nu mă laşi să plec, o să ne certăm foarte serios! îl avertizase cu un glas plin de încordare, dezagreabil de strident. Nu e vorba de nicio tragedie, însă trebuie neapărat să plec. Peste o oră sunt înapoi!

El îi strânsese mâna şi mai tare. Unde se duce? Pe fiecare din sutele de drumuri o pindesc primejdii. Vrea să-l pună la încercare? Joacă teatru? De altfel, ştia, simţise întotdeauna că în farmecul ei există o anumită notă teatrală.

— Peste o oră o să-ţi spun. Vezi să nu dispari undeva. Sau… la urma urmei, n-ai decât să faci ce vrei.

Şi smulgându-şi mâna din strânsoare, o luase la fugă. Răceala din palma lui suise, năpădindu-i inima. Şedea acolo încătuşat de incertitudini, torturat de bănuieli.

— Bravo, eşti grozav! Ce bine-mi pare că nu te-ai evaporat! Te rog mult de tot, iartă-mă!

În pas uşor, puţin săltat, R. Reapăruse după o veşnicie – o oră

---

33 Mi-e foame ! (lb. engleză).

34 Nu vrei să luăm astăzi masa împreună ? (lb. engleză).

35 Da, dacă doriţi '. (lb. engleză).

şi douăzeci de minute. Aloyzas se ridicase de câteva ori şi plecase pentru totdeauna. Adevărat, o făcuse doar în gând. Acum, bucuria ei i se revărsa în suflet ca un val fierbinte cuprinzându-i-l şi silindu-l să se dezgheţe pe încetul. Cu siguranţă că nu i-ar fi chipul atât de radios, că nu şi-ar etala cu atâta graţie strungăreaţă

— Pe care nu-i plăcea să şi-o expună în public – dacă în spatele ei s-ar fi profilat un alt bărbat.

— Realitatea este că m-am simţit atât de bine cu tine, Aloyzas, încât am uitat de toţi şi de toate. Îţi dai seama? Am întârziat la repetiţia de la clubul administraţiei municipiului.

— Dar ce legătură ai tu cu cei de acolo? vocea lui enervată continua să fie ameninţătoare, la fel cum îi era şi chipul.

Ea îşi apăsase palma răcoroasă peste gura lui.

— Scuză-mă că nu ţi-am spus. Mi-a fost jenă. Pregătesc pentru festivalul lor un octet feminin al instalatoarelor de apă. Reiau repertoriul octetului nostru de la universitate. Şi pentru că tot ţi-am spus asta, cred că-i mai bine să-ţi mărturisesc totul de la început. — R. Îşi mijise ochii, era evident că nu-i este deloc uşor s-o facă.

— Şi-apoi, în afară de asta, mai conduc şi un cerc de lectură artistică de la clubul oamenilor muncii din comerţ. „La apus, din munţii sumbri…” – Şi recitase solemn, autopersiflându-se, o strofă dintr-o poezie de Neries Sa- lomejos.

Aloyzas şedea posomorit ca şi cum i se luase înapoi ceva. Intâi i se dăduse, spre bucuria lui, iar acum i se lua înapoi.

— Acum ştii totul, n-o să-ţi mai închipui că am jefuit banca de stat! R. Îşi potrivise, cu un gest graţios, fusta gri, plisată, şi îngenunchease făcând o reverenţă adâncă. Patru sute dintr-un loc, patru – din celălalt. Ce e? S-ar părea că te-ai supărat, nu-i aşa?

Aloyzas n-avea de gând să obiecteze în vreun fel, treaba ei, n-are decât să facă cocteil din studii şi succese obţinute pe o scenă de mâna a treia. Expresia de nemulţumire de pe chipul lui şi, mai ales, încercarea de a-i interzice ceva, ar avea aerul că o face dintr-o obligaţie ce-i revine de drept, ori, deocamdată, drumurile lor mergeau paralel, cine ştie dacă aveau să se încrucişeze vreodată? Era decepţionat, ca un copil care descoperise arcul mecanic în interiorul jucăriei ce alerga atât de sprinten.

— Asta-i viaţa, n-ai ce-i face! în ochii limpezi ai lui R. Licărise pentru o clipă o undă de răceală, de înstrăinare. Dacă se ridică acum de la locul ei – n-o să se mai întoarcă. Ah, de-ar putea să-i stârnească interesul prin ceva, dar imediat, în clipa asta chiar, înainte ca ea să se ridice…

— Să nu-ţi închipui că n-am decât o unică plăcere – să mă gătesc. Sau să cânt şi să recit. Dar trebuie să le mai trimit câte ceva şi surorilor. Şi-apoi, dacă vrei să ştii, repetiţiile cu octetul le fac pe ascuns. Să afle cei de la catedră, nu m-ar prea lăuda! în vocea ei răsunaseră rezonanţe metalice.

Până atunci, Aloyzas nu fusese nevoit niciodată să dea piept cu viaţa, când aceasta suna ca metalul. Chiar şi cnocautul ar fi putut să-l evite – doar nu fusese decât un antrenament, nu o luptă pe viaţă şi pe moarte. Iar Gertruda îl apărase întotdeauna din răsputeri, ferindu-l de boala familiei şi împingându-l mereu de la spate pe calea ascensiunii în ierarhia intelectuală. Curios însă că ceea ce îl speria la alţi oameni, ceea ce îi provoca dispreţ sau dezgust – încăierarea pentru o rublă, dorinţa să te ridici cu orice preţ un pic mai sus, fie şi numai cu un deget! — se dizolva la fata aceasta, se mistuia într-o cuceritoare perseverenţă. Repetiţiile ei aveau loc seara, când în jurul cluburilor era pun de beţivi şi de huligani. Auzea înjurături din cele mai murdare şi, în mod sigur, era acostată şi ea şi, totuşi, când o priveai – arăta curată ca rouă dimineţii. Cum observă o pată micuţă’de noroi pe panto- fiorul de lac, smulse repede din suport un şerveţel de hârtie şi o şterse. Evident, nu trebuia să facă asta în văzul lumii, aşa că izbucniră amândoi în hohote de râs, de parcă împreună făcuseră năzbâtia. Râzând, Aloyzas, începu treptat să se mai trezească din amorţeală.

Dar simţământul penibil – cât de aproape se aâla ea de prozaismul vulgar, pe care el îl evita cu atâta grijă!

— N-a dispărut, s-a retras doar undeva în adânc, răminind tăinuit acolo, printre celelalte senzaţii penibile, doar în parte atenuate, şi care din când în când il făceau să sufere. Suferinţele lui erau fie de scurtă durată, fie, dimpotrivă, dintre cele ce-şi înfigeau pentru multă vreme colţii şi pe care era incapabil să le înlăture. Aloyzas era prea mândru ca să recunoască faptul că acest simţământ pusese stăpânire pe el şi că întreaga lui duioşie pentru ea nu-i putea anihila neîncrederea faţă de tânăra care-şi procura venituri „dubioase”.

Oricât ar părea de ciudat însă, modul de viaţă al lui R. N-o făcuse pe Gertruda să-şi iasă din fire. E oare cazul să mai spunem că vigilenţa ei sporea înzecit, de îndată ce se ivea cineva care ar fi ameninţat, fie şi numai într-o infimă măsură, independenţa, viaţa tihnită şi îmbelşugată a lui Aloyzas? Sora-sa urmărea cu răsuflarea tăiată toate aventurile lui, simţind uneori cum i se cască pământul sub picioare, chiar şi atunci când, de fapt, cei din jur, care priveau şi ei, nu observau nimic suspect. Crăpături invizibile stăteau gata să dărâme fundamentul creat de ea, pentru asta fiind de ajuns să răsune, cu clinchet de clopoţel, vocea unei fete, sau să se simtă unda de parfum învăluitor, răspândit de o femeie cu experienţă. Dar cutremure se produceau rareori, Aloyzas îşi dedica toate forţele studiului şi lucrării sale. Când lega vreo cunoştinţă cu cei din jur, o făcea nu atât pentru că tânjea după dragoste cât, mai ales, din dorinţa de a o necăji pe ea, pe soră-sa. După ce-o hărţuia până se sătura, o anunţa că povestea de dragoste luase sfârşit. Pământul înceta să se mai zguduie şi, în schimb, el izbutea să recucerească o părticică din propria independenţă, răpită de soră-sa. Dintre fetele pe care le aducea Aloyzas, niciuna nu-i plăcuse şi nici n-ar fi putut să-i fie pe plac Gertrudei, pentru că, socotea ea, ele atentau la mândria neamului, la lumina ochilor ei, aprinsă, anume pentru a străluminа întreaga boltă cerească. Cândva, bineînţeles, o să fie şi ea nevoită să se dea la o parte, că doar şi mamele sunt silite să se dezo- bişnuiască de mirosul pruncului lor, însă problema alta era: căror anume mâini avea ea să-l încredinţeze atunci? ■Gertruda visa o prietenă cu totul neobişnuită pentru idolul său – o făptură ştearsă n-ar fi fost pe măsura unui astru atât de luminos. Or, adorabila R. Strălucea cu scânteieri pure şi orbitoare, contrastând cu cenuşiul şi nuanţele incerte din jur. Când lata venise pentru prima oaifi la ei, Gertruda nu se abţinuse s-o întrebe dacă nu cumva îşi vopseşte părul. R. Nu şi-l vopsea. Bretonul galben ca paiul, ca şi strălucirea aureolată a acestuia – era naturală, ca o aşchie de aur strunjită cu rindeaua. Ce să-i faci, are pete chiar şi soarele, se străduise Gertruda să mediteze, examinând nimbul musafirei. Da, într-adevăr, o preocupă foarte mult aspectul său exterior şi în multe privinţe reuşeşte să facă progrese, însă evident, natura nu poate fi învinsă! Să luăm, de pildă, strungăreaţă… E nostimă, nimic de zis, dar mai bine era să n-o aibă – nu i-ar mai ieşi aşa

limba în afară.

Spre deosebire de alte femei însă, a căror primă • vizită reprezentase un semnal de alarmă, la fel ca un vânt din vest prevestind ploaie, R. Nu stârnise în sufletul surorii lui Aloyzas o îndârjită ostilitate. În aerul din jurul ei nu se simţea planând dorinţa nesăţioasă de a înşfăca, de a-şi însuşi totul, cum, de altfel, nu dădea impresia că ar fi copleşită de o pasiune nimicitoare. Nările sensibile ale Gertrudei nu sesizară fum de incendiu, urechile ei ciulite nu desluşiră bubuitul tobelor şi al trâmbiţelor destinului vestind sfârşitul lumii, chiar dacă, firește, pământul se cam clătina. R. Îşi exprimase fără jenă părerea în legătură cu tapetele şi perdelele din apartament, considerând că nişte draperii roz s-ar fi armonizat mai bine cu tapetul verzui – însă, departe de ea intenţia să-l rupă neîntârziat pe Aloyzas de arborele său genealogic. Dar mai ales, ei i se păreau insuportabile ideile profanatoare de a-l folosi ca altoi pe trunchiul altor esenţe, silindu-l astfel, prin pierderea propriilor rădăcini, să se hrănească cu seva unei vieţi străine şi să împrumute frunzelor sale un alt foşnet decât cel propriu. Ochiul de uliu al Gertrudei apreciase imediat la tânăra fată spiritul practic şi agerimea minţii, care compensau cu prisosinţă surplusul ei de strălucire. Dacă s-ar căsători vreodată cu ea – firește, nu-l obligă nimeni să alerge la însurătoare mincând pământul, atâta vreme cât soră-sa se simte în putere să-i poarte fratelui de grijă!

— Aloyzas va fi întotdeauna îmbrăcat cum se cuvine, hrănit pe săturate şi instalat comod la masa lui de scris, iar dacă vor veni copiii, aceştia vor creşte fără să ştie ce-i mizeria şi îşi vor aranja o situaţie bună. Că lucrul acesta se va petrece cândva – nu imediat, şi nu azi-mâine

— Dovedeau în mod concludent planurile lui R. După absolvirea universităţii se preconiza trimiterea ei la Moscova – la aspirantură.

— Fata nu-i deloc o fluşturatecă, o lăudase cu rezervă Gertruda, pentru ca după aceea să nu mai sufle o vorbă despre ea.

Ficusul nu reuşise să-i ascundă pe îndrăgostiţi de ochii celorlalţi oameni. Legătura amoroasă dintre profesorul plin de perspective şi frumoasa studentă ajunsese de notorietate. Gertruda, care fusese avertizată la timp, se precipitase să

culeagă informaţii. Pe atunci ea începuse deja să urce treptele carierei şi nu mai era nevoită să realizeze venituri suplimentare traducând materiale tehnice din limba germană. Un corespondent de la gazeta învăţământului descoperise câte ceva despre Ignas Hubertavicius: un învăţător foarte grav bolnav, care cu preţul vieţii sale salvase nişte cetăţeni sovietici urmăriţi de fascişti. Aşa cum se întâmplă adesea în cazuri similare, un *urmărit* se transformase în *urmăriţi.* Gertruda fusese invitată fără întârziere la ministru, care până atunci nu-i acordase nici c atenţie. Bunul simţ şi modestia ei i-au fost pe plac – să nu se laude ea niciodată cu asemenea merite! — astfel că, din cabinetul ministerial, Gertruda ieşise cu o decizie de avansare în funcţie. Iar după decesul unui lucrător vârstnic din minister, primise o altă avansare. În viaţa Gertrudei începuse o nouă perioadă care nu i-a schimbat caracterul, dar i-a lărgit orizontul. Planurile ei începură să semene cu partidele de şah oarbe, jucate în gând. Cum-necum, tatăl adorabilei R. Era vicepreşedinte la un comitet executiv, într-unul din raioanele pitoreşti din ţară, renumit pentru lacurile şi pădurile sale. Numai acest simplu fapt de-ar fi fost – şi tot nu era de lepădat. Dar şi mai important era că o rudă a tatălui – adevărat, cam îndepărtată – constituia firul de legătură dintre vicepreşedinte şi unul dintre sus-puşii din capitală. Detaliul acesta, dacă te gândeşti la viitor, putea să devină foarte util pentru Aloyzas.

Firul acesta subţirel de rudenie, descoperit întâmplător, nu juca, fireşte, un rol decisiv în atitudinea binevoitoare a Gertrudei faţă de R. Viitorul lui Aloyzas, fericirea lui, nu se cuvenea să depindă de simpatiile sau antipatiile unor rude. Şi… chiar dacă Gertruda se aştepta, poate, la un anumit sprijin, în niciun caz nu-şi punea prea mari speranţe în eL Că doar nu s-ar fi istovit R., alergând încolo şi încoace pe la cluburi, dacă ar fi avut un spate solid. Fata căuta să-şi deschidă drumul prin posibilităţi proprii, prin energia şi pregătirea sa. Nu avea nicio intenţie să asedieze cetatea ştiinţei prin descoperiri epocale, însă, în mod indiscutabil, avea să devină un specialist de înaltă calificare – de asta nu se mai îndoia nimeni. Sub fruntea cu gânduri dârze şi extrem de sistematizate a Gertrudei, micul gând rapace, care se strecurase acolo, n-o împiedica să aibă vederi largi asupra vieţii. Fiece om îşi făureşte propria fericire şi cu atât mai mult omul însemnat de soartă, omul care s-a născut cu căiţa pe cap.

Aloyzas habar n-avea de toate aceste planuri. Atitudinea binevoitoare a Gertrudei faţă de R. Îl scotea din sărite şi-l neliniştea totodată. Până la urmă, însă, n-a mai apucat să se lămurească prin ce anume reuşise R. S-o cucerească pe soră-sa, căci tocmai atunci fusese absorbit de o preocupare cu mult mai importantă. Plecarea lui R. Cu avionul la Moscova, ce părea atât de îndepărtată şi ireală se apropiase dintr-o dată şi lucrul acesta îi sfâşia inima. Gândurile lui R. Care, pline de însufleţire, îşi fâl-fâiau acum aripile prin largi spaţii, îl îndurerau teribil. Ochii ei, ce nu se mai puteau concentra, se desprindeau mereu de privirea lui şi dădeau buzna către ziua de mâine, care nu avea aproape nimic comun cu liniştitele lor plimbări în doi. 11 îndurerea neputinţa lui – era incapabil s-o facă să se întoarcă la el, incapabil să-i soarbă tot albastru! ochilor, astfel ca nimeni să nu mai aibă parte de el. Simţea cum se înjoşeşte – nu faţă de ea, ci faţă de sine însuşi! — pentru că nu era în stare să se gândească la nimic altceva decât la ochii ei, la vorbele ei, la strungăreaţă ei – care i se părea şi mai nostimă ca înainte – deşi R. O ura, pur şi simplu. Cum o să apară ea la o instituţie de învăţământ, celebră în lumea întreagă, cu astfel de dantură?

Febra pregătirilor de plecare şi a schimbărilor ce urmau să aibă loc diminuaseră strălucirea lui R., ea devenise mai nepoliticoasă, mai nervoasă, şi, una-două, îi apăreau pete roşii pe gât. Se grăbea să se facă nevăzută încă înainte de plecarea din localitate, dar se lipea de umărul lui tot mai tare, cu şi mai multă disperare, de fiecare dată când se întâlneau sau se despărţeau. Aloyzas simţea organic îndepărtarea ei şi în acelaşi timp lipsa lui de fermitate, ce-l scotea din minţi, pur şi simplu, şi de care ar fi vrut să scape desprinzând-o cu sila pe R. De lângă el, despărţindu-se de ea încă înainte ca R. Să facă singură acest gest şi să-l părăsească. I se părea că stă pe malul unui râu de munte, privind cum torentul, dornic să se elibereze, să scape la lărgime, se rostogoleşte năvalnic fără să poată fi stăvilit. Ah, cât ar fi vrut să tulbure undele râului, să prăvălească în apa curgătoare o parte din mal! Hotărârea dea îndepărta printr-o smucitură voalul subţire, aruncat peste intenţiile sincere ale lui R., punea din ce în ce mai des stăpânire pe sufletul lui Aloyzas, cu fiecare tentativă a ei de a lua drept glumă precauţiile lui mute, de a umple printr-o volubilitate exagerată, care nu-i era caracteristică, pauzele ce se prăbuşeau peste ei, grele ca nişte

plăci din beton armat, strivindu-i. Şi cu toate acestea, R. A fost cea care i-a luat-o înainte, asta întâmplându-se în ziua aceea aiurită, în care fusese cumpărat biletul de avion

— Trecuseră deja câteva zile de când, la catedră, şampania de rămas-bun îşi revărsase spuma prin cupe – şi acum, istoviţi amândoi, abia târându-şi picioarele, ajunseseră acasă la ea.

— Cina o s-o pregătesc îndată. Lepădându-şi oboseala, împreună cu jacheta udă leoarcă, R. Se înviorase brusc şi se năpustise să gătească, iar lui i se năzărise dintr-o dată că scena aceasta face parte dintr-un viitor căruia nicicând nu-i va fi dat să devină realitate. Parcă am fi soţ şi soţie, gândise: bărbatul – cumplit de obosit, femeia – prepară mâncarea, dar asta nu se va mai întâmpla, e doar o amăgire. Nu şi-a mai continuat gândurile despre viitor; şi-a aţintit privirea pe o scoică maire şi trandafirie aflată pe etajeră. Doamne, cum de ajunsese aici obiectul acesta atât de desăvârşit?

— Ia să vedem, la ce ţi-au rămas ochii? Şi urmărindu-i privirea, R. Zâmbise. E talismanul meu. Îl car cu mine oriunde mă duc. Am dat pe el două sute cincizeci de ruble. Ia ascultă puţin cum vuieşte. Noi ne schimbăm mereu, glasul scoicii însă – rămâne acelaşi. Orice s-ar spune – e o permanenţă, nu-i aşa?

Şi iată că a apărut pe masă cina – ceai, crenvurşti prăjiţi, vin gruzin, iar în locul buchetului de flori – scoica, să al la ce te uita când privirea se ruşinează s-o întâlnească pe a celuilalt, şi pentru a nu lăsa să-ţi scape fără voie vorbe, pe care după aceea vei fi nevoit să le regreţi.

— Ce tot scormoneşti în farfurie, nu-ţi place? Şi, în timp ce amândoi îşi pironiseră ochii pe scoică, R. A fost cea dintâi care n-a mai putut suporta tăcerea. Să nu te miri, Aloyzas. Ceea ce o să spun acum, s-ar putea să sune ca o necuviinţă. Doar tu eşti cavaler, rob al ritualurilor şi al datoriei, iar pe deasupra şi timid ca orice lituanian.

— Femeile însă sunt cele care trec mai uşor barierele ridicate de obiceiuri şi prejudecăţi. Ele, care sunt mai slabe, sunt totodată şi mai curajoase.

R. Vorbea foarte desluşit şi rar, lăsându-i timp să reflecteze la ce spune ea, dar nu să şi obiecteze. Interpretarea scenică, vocea ei, păreau să ignore într-o anume măsură trista solemnitate a discursului său.

— Sunt un om în toată firea şi îmi dau seama ce înseamnă trei

ani de aspirantură – e o perioadă de timp înspăimântător de uriaşă. În acest timp îndelungat, neînchipuit de îndelungat, se pot întâmpla multe. Atât de multe, că până şi noi o să ne mirăm, ca să nu mai vorbim de ceilalţi. — R. Se gândise la Gertruda, în primul rând la Gertruda.

— Singură scoica va rămâne aşa cum a fost, numai că-şi va schimba proprietarul. Eşti de acord?

— Da, confirmase Aloyzas cu voce surdă. Ar fi spus şi el acelaşi lucru, doar cu alte cuvinte. Vorbele ei însă curgeau fără efort, libere, pe când el ar fi fost nevoit să dărâme obstacole de neînlăturat pentru a le rosti.

— Pe mine viaţa nu m-a răsfăţat. Ochii ei îl priveau drept în faţă, ca şi buzele, ca şi strungăreaţă, fata părea mândră de sinceritatea sa. Despre familia mea ţi-am povestit puţine lucruri. Că mama a murit, ştii. Că tata întreţine o altă familie, o familie neoficială, – poate ştii şi asta, poate nu ştii, dacă nu te-a înştiinţat Gertruda cea atotştiutoare. Or, aşa cum se obişnuieşte să se spună în zilele noastre şi aşa cum în curând mă voi exprima eu însămi, un viitor candidat în sociologie este obligat să introducă, să instituie, în toate domeniile, inclusiv în acela al vieţii sale personale, o riguroasă planificare socială. Aşa încât şi eu am intenţia să-mi planific viaţa. Să-mi asigur viitorul.

— Stai puţin, eu…

— Aloyzas nu reuşise să ajungă şi el la timp pe cotitura pe care porniseră gândurile ei.

— Să nu mă înţelegi greşit, Aloyzas. De la tine nu pretind nimic. Vrei oare să devin o povară pentru tine? Aşa încât, singură trebuie să iau o hotărâre şi tot singură trebuie s-o aduc la îndeplinire.

— Ne-am putea… căsători.

— Rostise exact ceea ce n-avea de gând să spună, toată ziua, cât s-a ţinut ca o umbră după ea, îşi repetase în gând această variantă a despărţirii care i se părea mai puţin chinuitoare.

— Eu nu mă refer la asta. Şi prea curând nici nu mă voi referi. Nu am intenţia să te privez de libertate pe tine, ci pe mine. Ştiu că n-am să mă simt mai puternică – fără a avea alături umărul tău. Fără a avea permanentul tău sprijin spiritual. O să-mi fie greu fără ele şi de aceea vreau să-mi umplu plămânii, să sorb cu nesaţ din forţa ta. Proprietarii mei au plecat să-şi viziteze fiul – e la armată. Şi R. Trăsese cu coada ochiului înspre uşă, ca şi cum

lor, amândurora, ar fi trebuit să le fie teamă de cineva, însă imediat privirea ei se aţintise asupra lui ca un spin ce se înfige în carne vie. În noaptea aceasta, Aloyzas, o să dormi aici. Îţi repet, asta nu presupune niciun fel de obligaţii din partea1 ta. Dacă va trebui să fie cineva decepţionat sau să plătească în vreun fel, – şi una şi cealaltă o voi face eu. Deci, eu, ca fiind mai slabă, am dreptul la prima mutare, cum se spune.

Îl iritata şi vocea şi tonul categoric al cuvintelor ei, însă ea – înălţată deasupra propriei fiinţe, de parc-ar fi plutit în zbor domol prin văzduh, ţinând în mâna înseninată de o lumină trandafirie scoica – era atât de strălucitoare, cum n-o mai văzuse niciodată până atunci. O însoritä şi diafană pâclă azuriu-trandafirie.

— Nu, un sacrificiu ca acesta…

— Sacrificiu? R. Pufnise în râs, un râs puţin vulgar, cum avea să i se pară lui mai târziu, mult mai târziu, când deja nu-şi va mai putea verifica impresia de atunci. Dă-mi voie să duc cu mine, în ţinuturi îndepărtate, un crâmpei de fericire. Vreau să am ceva, pe care nimeni să nu mi-l poată lua înapoi. Iar ţie… ţie o să-ţi las scoica.

— Nu vreau scoica.

— Aloyzas, dragul meu, dar tu nici singur nu ştii ce vrei. Pe când eu ştiu. Ia scoica… Scoica o să-ţi amintească de R., când o să fiu departe de tine. Farmecul ei constă tocmai în caracterul său enigmatic. Căci acum şi eu sunt pentru tine o enigmă, o misterioasă Necunoscută, nu-i aşa?

— E un schimb inechitabil. În conştiinţa lui Aloyzas mai rămăsese treabă o fărâmă de bun simţ.

— Doamne, Dumnezeule, Aloyzas! Doar nu facem un schimb de suveniruri. Încetează odată să te frământi şi să mă chinui şi pe mine. Înţelege că asta e ultima noastră seară la Vilnius!

Aloyzas îşi petrecuse noaptea în cămăruţa lui R. Pe divan era aşternută o cuvertură croşetată de mâna ei, pe pătrăţelul de duşumea – un covoraş ţesut tot de ea. Aşternutul ei, cămaşa ei de noapte, trupul ei, totul strălucea de curăţenie.

Într-un moment de odihnă, când, sleiţi de puteri, stăteau culcaţi alături şi vorbeau în şoaptă, au căzut de acord ca la aerodrom să nu se dea, în spectacol cu scene înduioşătoare de despărţire. Şi, totuşi, Aloyzas a venit s-o conducă. R. Şi-a luat zborul, iar el a rămas cu scoica. În ceea ce-l privea, nu avea

motive să-şi facă reproşuri de niciun fel – astfel de clipe sunt ca fulgerele, nu le poţi opri – şi cu toalte acestea Aloyzas era foarte dezamăgit de propria-i persoană.

— *I love you*![36] auzise el prin vuietul motoarelor puse în mişcare. Îi strigase în engleză? De ce în engleză? Aloyzas încercase s-o ajungă din urmă cu gândul şi, plin de speranţă, scrutase cu privirea spaţiile întinse în care dispăruse R., simţind, de astă dată nu numai în mod teoretic, cât de necuprins e cerul şi cât de neînsemnat este omul condamnat la aşteptare. Ca să poţi susţine deasupra capului tău un cer atât de mare, îţi trebuie o imensă înore- dere în tine însuţi şi o neclintită speranţă.

Pe scară e lumină. Dacă nu cumva înlocuise becul Liongina, înseamnă că s-a întâmplat o minune. Să fi alergat ea mai devreme acasă pentru ca eu să am lumină când urc şi deci să mă pot aşeza puţin mai calm la, masa de lucru? Aloyzas se stăpâneşte cu greu să urce treptele în zbor, dintr-o singură răsuflare, până sus. Dar şi aşa, chiar dacă încearcă să-şi domolească nerăbdarea, tocurile ghetelor bocănesc prea tare pe scara de beton, pe care se avântă sărind mai multe trepte dintr-o dată. Îşi impune să se agaţe cu putere de balustradă, pentru a n-o lua la goană. Sus însă nu-l întâmpină nimeni, în spatele uşii e linişte şi întuneric. Nici nu se putea să fie altfel, decât poate doar dacă s-ar fi întâmplat o nenorocire care s-o mine acasă înainte de miezul nopţii. Fără să aprindă lumina, începe să asculte cu atenţie. Nu cu urechile – cu fruntea, cu mâinile întinse înainte. O clipă licăreşte speranţa – te pomeneşti că se ascunde undeva? Da’ de unde, nicăieri nici urmă de Liongina. Dacă ţi s-a făcut dor de parfumul ei, n-ai decât să deschizi dulapul şi să-ţi îngropi nasul în rochiile ei de vară. Nu, n-o să facă el aşa ceva. Destul că, oricum, e îmbibat de sus până jos de mirosul lăcrămioarelor. Fără a mai deschide, ca de obicei, cu un scârţâit, uşa dulapului, întoarce comutatorul, pentru ca lumina, să-i spele fruntea şi palmele de senzaţia aproape certă a prezenţei ei. În căutarea lor plină de neastâmpăr, mâinile rămân brusc neclintite în aşteptare – inutil, nu e nimeni. Şi totuşi, parcă licărise ceva… care însă a dispărut laolaltă cu întunericul, mistuindu-se în obiectele pe care le atinseseră mâinile ei grijulii. Evident, e o prostie să simţi şi să gândeşti aşa ceva, o prostie mai mare chiar decât aceea de a

36 Te iubesc Gb. englezi).

încerca să-i desluşeşti respiraţia prin întuneric, meditează Aloyzas, peste măsură de nemulţumit de sine însuşi.

Gata! La lucru acum, fără nicio întârziere! Auzi, să intri în propria-ţi casă, ca. Pe un teritoriu părăsit de inamic, cu teamă şi cu nelinişte. Unde s-a mai văzut una ca asta? începe să se descalţe umplând apartamentul cu gî- fâieli şi pufăituri optimiste, menite să demonstreze marea sa poftă de lucru. Nu-şi scoate costumul, ca să nu mai piardă timpul degeaba, dar mai ales pentru a nu fi năpădit de sentimentul singurătăţii, care nicăieri în altă parte nu poate fi atât de insuportabil ca acasă. Târşindu-şi papucii, se apropie de birou şi, încă din mers, se trânteşte ■cu zgomot în fotoliu, ca într-o barcă legănaltă de valuri. O barcă ce nu-i mai aşteaptă pe întârziaţi ci se depărtează în larg, spre un alt ţărm, care să prezinte mai multă siguranţă.

Vai de mine, doar n-o fi chiar luntrea lui Haron? Alungă gândul acesta lugubru şi răsfoieşte mai departe manuscrisul. Hm, ia să vedem noi, unde ne-am oprit? *„De vreme ce artiştii imită oameni reali, înseamnă deci că oamenii aceştia trebuie să fie buni sau răi* – situaţie pe «care aproape *întotdeauna caracterele sunt dispuse s-o accepte, întrucit...”* Eh, e cât se poate de evident chiar şi pentru un copil că aşa ceva nu se mai potriveşte cu vremurile noastre măcinate de toate drăcoveniile. Cine naiba m-a pus să transpir atâta traducind citatul ăsta din Aris- totel? *„Un contrast autentic este doar cel dintre caractere şi situaţii – contrastul de interese.“* Uite, schema lui Diderot se potriveşte mai bine, în special dacă subliniem *„contrastul de interese“.* Sainte-Beuve... Ce legătură poate exista între aspectele examinate de Aristotel, Diderot şi Sainte-Beuve? Creioanele au vârfurile foarte bine ascuţite, hârtia e netedă şi rezistentă şi nimeni nu-l împiedică să caute această legătură, cu excepţia ei, a... Lionginei. Şi hârtia, şi creioanele le-a rânduit în aşa fel, încât îţi scot ochii pur şi simplu, de îndată ce-ţi trece prin minte să răsufli şi tu un pic mai uşurat. Totul în jur e impregnat de prezenţa ei, iar ea – nicăieri, iată de ce până şi favoritul său, Sainte-Beuve, devine total neinteresant.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce stai să te coci în casă cu haina pe tine? Şi dacă intră Liongina pe neaşteptate – n-o să se sperie? Da, într-adevăr, a obişnuit-o cu aspectul lui îngrijit de totdeauna, cu neschimbatele lui obiceiuri. Ei asta-i,

doar nu-s un automat! Şi, în loc să-şi desfacă grijuliu cravata, şi-o trage peste cap cu o smucitură, după care, cu haina şi cravata în mână, se îndreaptă spre şifonier. În timp ce face toate astea, aşteptarea de care abia izbutise să scaipe pune din nou stăpânire pe el. Deschide uşile şifonierului cu precauţie, de parcă înăuntru s-ar afla Liongina, nu toaletele ei ce continuă să emane şi acum parfumul discret al zilelor de odinioară. Şi de ce, mă rog, de odinioară? se răzvrăteşte el împotriva) valului de tristeţe ce-l năpădeşte. Lăcrămioarele nu pot fi nici vesele, nici triste.

Şi Aloyzas, de astă dată cu puloverul pe el, revine la masa de scris. Poftim, aveţi cuvântul, stimate Sainte- Beuve! *„Ce poate fi mai banal decât autoprea slăvirea în public şi afişarea unor nobile, curate, înalte, altruiste, creştineşti, filantropice simţăminte proprii*? *Şi cine mă obligă să iau în serios aceste discursuri şi să le elogiez pentru rafinamentul lor, aşa* cum *fac tista zi de zi confraţii mei în ale scrisului, sau* bunii *oratori, care, foarte generoşi, mă copleşesc şi pe mine cu laude răsunătoare*?“ Exact la ţintă! Şi totuşi... unde-i Liongina? Să fi dat o fugă până aici, ca să înşurubeze becul şi să fi dispărut apoi luând-o iaj* la picior? Şi, pe deasupra, iată, ca nu cumva să se îndoiască el că trecuse pe acasă, a pus în mica glastră verde o ramură de ciuboţica-cucului. Floarea, pe care n-o observase ieri, ar fi trebuit să-l măgulească, dar Aloyzas o ia drept reproş. Uite, uite, vezi cât sunt eu de muncitoare, de grijulie, de devotată în comparaţie cu tine, care eşti un trândav? Mă împart în şapte, abia îmi mai târăsc picioarele, dar nu uit că tu nu suporţi întunericul şi că îţi plac grozav de mult florile...

E nebunie curată, se înfurie şi mai tare Aloyzas, nebunie curată şi, în plus, un act de totală trădare faţă de tine însuţi, să tot stai să aştepţi, fără să te poţi apuca de nimic, până când catadicseşte dumneaei să apară târâş-gră- piş, iar după aceea, văzând-o atât de istovită, în vreme ce o compătimeşti, să te apuce turbarea de necaz că ţi-ai pierdut atâta timp în zadar. Nu! Trebuie neapărat să-şi scoată gâtul din ştreang! Să n-o mai aştepte! Iar dacă o 9-0 mai aştepte totuşi, să nu se mai chinuie aşa, să nu mai stea cu urechea la pândă, doar-doar îi va auzi răsuflarea, în primul rând, să-i facă vânt de aici ceasului, tam-tara- ram, tararam-tam-tam! Şi ceasul de mână e expediat în sertarul biroului. Degeaba, şi de acolo i se aude ticăitul. Să-i fie

de bine! N-o să-l mai asculte şi gata! Cu sau fără ceas, oricum te-apucă disperarea simţind cum zboară timpul. O simţi cu fiecare bătaie a pulsului, cu fiecare respiraţie. Dar important este să scapi de deprimare. Da, deprimare – altfel cum poţi numi o asemenea stare sufletească? Când n-ai poftă să scrii, când ideea abia ivită ţi se agaţă de lucruri şi detalii ce n-ar trebui să te intereseze şi totuşi... ia stai puţin, oare ăsta-i un motiv să-ţi ieşi din fire? Dacă ţi-ar scăpăra în minte vreun fulger, dintr-un salt ai îndepărta obstacolul în faţa căruia baţi pasul pe loc de-o săptămână încheiată. Până una, alta însă, ia să ascultăm puţină muzică. Muzica înnobilează simţămintele, calmează ş.a.m.d.

Odată, cuprinşi de o irezistibilă dorinţă, au cumpărat un picup stereo şi au început să asculte muzică, întâi în fiecare seară, apoi tot mai rar, până când au pus capăt acestui obicei. Plin de însufleţire, el se apucă să cerceteze plicurile cu discuri Şostakovici? Nu, când vrei să fugi de nelinişti, muzica lui e prea' apăsătoare. Mozart? Exact, Mozart! Sobru şi graţios, la el chiar şi tristeţea e la fel de pură ca lumina candelabrelor de cristal reflectată pe parchetele regalelor palate. În tovărăşia lui Mozaft te simţi agreabil şi când eşti trist şi când eşti năpădit de nelinişti. Ei, drăcie! Nu se învârte. E înţepenit. Liongina! Fără ea, aparatul nu poate fi nici curăţat, nici uns. Insuccesul cu picupul îl aruncă pe Aloyzas înapoi în braţele funestei aşteptări. Nu ştiu să fac nici cel mai mărunt lucru, din fragedă copilărie Gertruda m-a învăţat să mă păstrez numai pentru treburi importante şi să aştept întotdeauna ca altcineva să îndepărteze neajunsurile. În privinţa asta se înţeleg amândouă de minune. Şi Lionginei îi place să mă poarte de zgardă şi încă de una cât mai scurtă. Deci, fără ea n-ai cum să asculţi muzică, asta ca să nu mai vorbim de faptul că nu eşti în stare să formulezi nici măcar o singură frază când ea nu-i aici. Hm, interesant – dar ia să vedem, aşa, în general, ce poţi face tu fără ea, colega Hubertavicius? Dar întrebarea retorică se izbeşte de un blindaj invizibil. Cum adică? Păi, orice, eu pot face absolut orice, tam-tararam, tararam-tam-tam! Doar eu sunt cel care conduce nava noastră avariată de furtună – şi nu ea. Pe ea o ţin la o bătaie de puşcă depărtare de cartea mea. Aaa, ca să şteargă praful de pe birou, poftim, cu plăcere. Însă în problemele de la catedră îi interzic să-şi bage nasul. Nu suport nici cea mai neînsemnată

intervenţie din partea ei. Că doar n-o să stau să mă consult cu soţia cui şi ce notă să-i dau, nu-i aşa? Şi, deşi nu-mi place, nu-mi place deloc povestea asta cu cele trei J.

— Almone, Audrone şi Aldona – nu-i nimic, mă descurc eu cumva şi singur.

În pofida situaţiei conflictuale – ei, haide, să nu-i spunem chiar conflict, căci la urma urmei nu e decât un foarte mititel dezacord de păreri! — lui Aloyzas îi face o mare plăcere faptul că are şi el ceva numai al său, ceva complet separat de Liongina. Ceva cu care oricând îi poate ţine piept – ei. Mirosul lui Almone începe să se lupte cu Liongina, chiar în propria-i casă. Brusc, îşi aminteşte trupul masiv şi fierbinte, mâinile hrăpăreţe, gata să apuce scoica, – chipul însă nu i-l vede desluşit. Îl împiedică scoica să-şi concentreze atenţia asupra, chipului fetei. Scoica trandafirie, luminoasă, vorbind un grai numai de ea ştiut. Şi pe care au înşfăcat-o degetele transpirate ale sportivei. Cu o mişcare rapidă, temându-se parcă să nu se murdărească, el înghesuie scoica într-un colţ al mesei de scris. Respirând sacadat, Almong cea fără chip se apropie foarte mult de el, mai-mai să-l atingă. Supărat, Aloyzas împinge scoica mai încolo şi aceasta, alunecând, cade în servieta deschisă, rezemată de piciorul mesei. Acum Almone se îndepărtează, umbra ei lipsită de consistentă dispare. Iar el începe să mediteze la întreaga triadă – Almone, Audrone şi Aldona – întrebându-se cum ar putea lichida toată povestea? Cele trei studente ce se făcuseră vinovate, parcă s-au prins în horă în jurul lui. Chipurile, glasurile lor se combină, se amestecă laolaltă, însă mirosul celei dintâi, cea pe care o cheamă Almone J., e atât de percutant încât anulează pe cel al prietenelor sade şi îl atrage după ea ca pe un orb. De-ar fi numai una. Nu s-ar împotrivi atât. I-ar pune un trei şi cu asta basta! Cum-necum, e vorba de sport şi anumite înlesniri sunt, oarecum, permise. Pentru celelalte, însă, nicio concesie! Şi totuşi, Audrone e una dintre cele foarte înstărite: are vilă la Palangş, pe ea nu-i chiar atât de simplu s-o nedreptăţeşti. Iar Aldonei va şti să-i apere interesele influentul ei tătic. Nu, cel mai corect ar fi s-o separe pe Almone de celelalte două. Ei să-i dea, notă de trecere, lor nu. Din punct de vedere tehnic, treaba n-ar fi greu de aranjat. N-avea grijă, se târăşte ea singură până aici. Ce, parcă n-a mai apărut şi altădată fără invitaţie? Ei? Ai văzut? Gata, nu-i aşa! s-a rezolvat,

tam-tararam, tararam-tam-tam! Şmecherule! Vasăzică, după părerea ta, Almone merită un suficient şi celelalte două nu? Şi de ce, mă rog, din pricină că i se bagă în suflet, din pricină că îl excită? Şi, brusc, spiritul de dreptate, pe care Aloyzas şi-l înăbuşise complet adineaori, reînvie din nou. Halucinaţii, erotism, ce naiba! Şi iarăşi, ca atunci, în amfiteatru, are senzaţia că faţa i-a devenit spongioasă. Că ar putea s-o străpungă, s-o perforeze, fie şi numai cu degetul, nu neapărat cu o andrea sau cu altceva ascuţit. Cum aşa? Gata, ai şi început să te sclifoseşti, să visezi la depravata asta piep- toasă, cu coapse vânjoase? La trândava asta? Toate trei sunt nişte depravate, nişte leneşe impertinente. Şi e chiar foarte posibil ca unii să şi gândească deja: ingenios Hubertavicius ăsta, întâi ameninţă dinadins cu nuiaua, pentru ca după aceea să-i vină mai uşor să-şi facă aranjamentele. Scârbos cuvânt şi ăsta – aranjamentele! Hei, trezeşte-te. Cui crezi c-o să-i treacă prin minte aşa ceva? Mie o să-mi treacă prin minte, mie, dacă n-o să tai răul de la rădăcină. Ar trebui să-ţi fie ruşine. Cu atât mai mult cu cât acum aştepţi ca Liongina, istovită, grăbind pasul pe micile ei cărări de furnică, să se întoarcă a, casă.

Pe unde-o fi umblind brambura şi ea? În locul părerii de rău, izbucneşte ura. Mă rog, n-are decât să-ţi treacă orice prin minte cina îi duci dorul, dar e posibil să gândeşti astfel? Prea senzual n-a fost el niciodată, astfel că nu i-a venit deloc greu să respingă asaltui studentelor, fără a regreta ocaziile pierdute. Şi când colo, acum – poftim! Dar ar fi oare el capabil să înlocuiască senzaţia de puritate de care e atât de mândru, cu atitudinea binevoitoare faţă de o depravată cu mintea mărginită? Puţini l-ar crede că, după nuntă – o săptămână încheiată nu s-a atins de nevastă-sa. Ei îi era teribil de frică, iar el refuza să facă uz de forţă fizică. Or, se înţelege, lui nu i-a fost prea uşor, doar cunoştea deja aspectul intim al dragostei! Chiar şi mai târziu, după ce în sfârşit, cu chiu, cu vai, ajunseseră la un acord în relaţiile lor, se purtase destul de reţinut. Adevărat, se înfierbântase de vreo două ori când se aflau în munţi – în munţii aceia îngrozitori, unde impertinenţa şi forţa fizică îşi strigă la tot pasul superioritatea faţă de înţelepciune şi stăpânire de sine. Da, acolo, pentru scurt timp – din fericire pentru scurt timp! — cedase în faţa forţei.

Pentru ca gândurile neplăcute, sau mai bine zis indecente, să se risipească mai repede, la fel ca mirosul urât al unei ţigări de

proastă calitate, pe care cineva ar fuma-o alături, Aloyzas începu să-şi caute pipa. Rareori se mai delecta în ultima vreme cu ea – îl cam speriase medicul radiolog.

Se apucă să îndese, cu degetele lui mari, tutunul în pipă. Dar parcă nu erau degetele lui şi nici pipa lui. Altădată era de ajuns să simtă atingerea lemnului lustruit, de îndată ce-şi culca pipa în palmă, ca într-un leagăn, pentru a încerca o sublimă stare de spirit. Aroma tutunului

— Nu a fumului, ci a tutunului – de care încă nu apuca să se apropie flacăra chibritului aprins, îl izola de tot ce înseamnă grabă, neajunsuri, necesitate permanentă de a-ţi demonstra ţie însuţi că mai continui să rămâi, încă, un om onest. Nu avea obiceiul să sugă cu lăcomie muştiucul, aşa cum o fac cei cărora dorinţa de a uita de toţi şi de toate le arde măruntaiele – pentru asta sunt bune ţigările ieftine, le fumezi una după alta până când umpli până la refuz scrumiera cu mucuri veninoase, ce sfârâie con- sumându-şi plictisul. Nu, dimpotrivă, trebuie să-ţi stârneştt amorul propriu, senzaţia că eşti mai presus de tot ce te înconjoară, să-ţi chemi în ajutor simţul umorului – chiar dacă acesta nu are prea multă vitalitate şi doar rareori îşi mai aprinde făclia – asta înseamnă pentru el pipa, şi nicidecum tremurai degetelor, sau amăreala ce-ţi arde cerul gurii, ca şi cum ţi-ai fura ţie însuţi plăcerea fumatului. Îl ustură ochii de fumul tutunului turcesc, cu ăsta nu-i de glumit – are o aromă minunată, l-a cumpărat de ia un cunoscut, un marinar – şi ar vrea să nu-l expire, ci să-şi pârjolească, să-şi ardă cu ajutorul lui ceva dinlă- untrul fiinţei sale. Şi nu aşa, orice, ci ceva cât se poate de* precis – afecţiunea pentru Liongina. Afecţiunea aceasta^ a lui, care e ca o rană: de-abia dacă ajunge să se acopere cu o cojiţă transparentă, că, în urma unei mişcări imprudente – dar ce spun? nici vorbă de mişcare, e de-ajuns fie şi numai un gând! — şi cojiţa plesneşte, îndată plesneşte. Ce e cu ea, ? Cine e ea 7 E o făptură total lipsită de voinţă, nu are încredere nici măcar în forţele proprii. E. Fricoasă, se sperie până şi de umbra ei. De toţi se teme

— De şeful ramolit, de mama răsfăţată, de Gertruda – şi totuşi, dacă ar fi izbită în plin, nu s-ar frânge, ci, la fel’ ca plăpândul copăcel căruia i-ai îndoit tulpina, s-ar ridica iarăşi în sus, dreaptă. Ca atunci, după catastrofa din. Munţi, în pustiul acela neîndurător de piatră. Delira, era plină de răni, sleită de

puteri, şi totuşi a reînviat, la fel ca iarba călcată în picioare, pe care ploaia şi soarele o fac să se înalţe din nou. Ce-i drept, ea are parte de foarte puţin soare. E atât de prinsă de treburi din zori şi până noaptea: serviciul, mama, studiile, casa. Dar, ce anume o face să se înalţe? Ce ajiume n-o lasă să se usuce? O siluetă micuţă, singuratică, umblând de colo-colo printre oameni, maşini şi case, asta e ea! Un punct în infinit Lionge, hai, vino o dată, te implor!…

Şi Aloyzas tresare. Spusese asta cu voce tare – poftim, vorbeşte singur, în loc să acţioneze cu hotărâre, şi bărbăteşte, tam-tararam-tararam-tam-tam! Face o mişcare bruscă şi înhaţă, ca pe un şarpe veninos, receptorul.

— Bună seara. Dumneavoastră sunteţi de serviciu pe institut? Vă rog să mă iertaţi, nu ştiţi, ultima, oră de curs», s-a terminat?

— S-a terminat. De un ceas s-a terminat.

— Şi, prin amfiteatre nu mai e nici ţipenie, nu-i aşa?

— Au mai rămas câţiva. Care nu se mai pot ţine pe picioare. Stau şi eu să-i păzesc până s-or trezi.

— Şi chiar nu se afla niciun om zdravăn pe-acolo?

— Au plecat în goana mare, urlând cât îi ţinea gura. Trăgeau şi de mine, femeie bătrână, să merg să mă bat cu bulgări de zăpadă. Zburdau ca viţeii scăpaţi din ţarc.

S-a dus şi Hubertaviciene să se bată cu bulgări de zăpadă? Furios, Aloyzas pune receptorul în furcă – puţin a lipsit să nu strige şi asta la telefon. N-are decât să se bată cât o pofti cu bulgări de zăpadă, dar ce, mare lucru era să ridice receptorul când a trecut pe lângă cabina telefonică şi să-i spună? Doar au telefon public la poartă. El, firește, nu-i interzice nimic şi nu e gelos, ca alţi soţi. Însă ar trebui totuşi să priceapă şi ea ce se cuvine şi ce nu se cuvine să facă o femeie măritată. Că doar nu drn vina lui excursia pe munte, singura pe care au făcut-o în viaţa lor, s-a transformat în cutremur de pământ. În ceeai ce-l priveşte, el nu are ce-şi reproşa în legătură cu excursia, decât poate doar încrederea exagerată în tânăra soţie şi în autoritatea; sa proprie. Că doar, când zăcea acolo neputincioasă şi nefericită – în treacăt fie spus, şi destul de vinovată! — el se comportase ireproşabil. Şi atunci, şi mai târziu. Biruindu-se pe sine, biruindu-şi intransigenţa. Coloana lui vertebrală, ca şi a Gertrudei, – sunt dintr-un singur os. Adevărat, acum, când e puţin mai în vârstă, îşi dă şi el seama că acesta e un neajuns,

dar în tinereţe habar n-avea, umbla întotdeauna semeţ, întotdeauna cu fruntea sus. În fond, nici în prezent nu va îngădui nimănui să-şi permită să facă, fie şi numai o aluzie, cum că acesta cir fi un neajuns. Curios, oare ce crede ea, Liongina, despre asta? Şi pe unde umblă haimana, că uite, nu mai pot s-o mai aştept şi gata!

Pe maică-sa, fireşte, a izbutit s-o spele. Şi s-o hrănească, şi să flecărească pe săturate cu ea, dacă bătrână o mai fi în stare să-şi mişte limba în gură. Un morman diform de carne. E suficient să mă gândesc la ea şi mi se face greaţă. Nu ştiu, zău, cum o suportă Liongina? Te pomeneşti că de aceea, când vine acasă, are o faţă împietrită şi albă ca varul?

Nu, mai bine să şi-o închipuie pe Liongina pe stradă. Bâlăbănindu-şi sacoşele golite şi respirând aerul în voie, cu nările dilatate. Nu mă îndoiesc că zâmbeşte fericită, acum când a reuşit să scape din birlogul sumbru al mai- că-sL

Zâmbeşte?

Duduitul unui camion face geamurile să vibreze. Vibrează atât de puternic încât stratul de zăpadă de pe pervazul de sus al ferestrei se desprinde şi cade. Unda sonoră pare să smulgă din loc faţada casei. Cu siguranţă că acum are să se întâmple ceva, gândeşte Aloyzas înfrigurat, nu se poate ca un astfel de duduit să nu atragă o nenorocire. Uite! S-a şi izbit metalul de un alt metal. Frânele scrâşnesc subţire, pătrunzător. Ţipătul lor strident, lugubru, e însoţit de un hârşâit, de parcă cineva ar târî pe asfaltul neregulat un sac cu surcele sau un sul de porolon.

Şi dacă acolo – e ea, Liongina?

E o manie asta, o manie care, progresând, îi paralizează demnitatea şi voinţa! Ideea cu mania însă îl ajunge din urmă târziu, când se află deja pe scări. E fără căciulă, cu paltonul aruncat pe umeri. El, Aloyzas Hubertavicius, să alerge aşa cu capul descoperit?! Ce vor crede vecinii? Nicio grijă! Vecinii zac în faţa televizoarelor, iar pe stradă nu-i picior de om. Vântul spulberă zăpada pe cal- darâmul îngheţat al carosabilului. Expediază salvă după salvă. Pustiu peste tot, nici urmă de maşini care să se fi ciocnit. Iar pe asfalt – nimeni nu tirăşte pe nimeni. În timp ce se uită de jur împrejur, mai-mai să-l îmbrâncească un cojoc. O mutră de buldog. Un miros puternic de vodcă. Abia are timp să sară într-o parte, că pe alături trece agale un câine ciobănesc. Câinele e uriaş, în botul lui se

bălăbăneşte lesa. La o distanţă respectabilă, în spatele matahalei patrupede, merg pălăvrăgind două fete. Oare, în caz de ceva, fiara o să le dea ascultare? O „salvare“ goneşte în direcţia clinicii imense, care-şi înalţă, deasupra tuturor acoperişurilor, fagurele ferestrelor viu luminate. Sirenele., salvărilorclaxonează şi tot claxonează întruna* grăbindu-se să umple până la refuz cu oase sfărâmate toate pavilioanele abia construite. Vai de mine, oare pe cine transporta salvarea asta? Nu cumva pe ea, pe Liongina?

Taxiurile trec în goană, însă niciunul nu opreşte. Urcând scara – sare câte trei trepte deodată!

— Aloyzas se minunează singur. Acesta să fie chiar el, sau e altcineva înnebunit de spaimă? Gura căscată, părul vâlvoi, ud din pricina zăpezii topite. Cât pe ce să trântească telefonul de pe masă, când îşi întinde mâna îngheţată să apuce receptorul. Deci s-a năpustit afară şi fără mănuşi, nu numai fără căciulă. Fulgerul unui avertisment ţâşneşte şi tot atunci se mistuie: de azi încolo n-o să te mai poţi spăla de ruşine.

— Alo, alo! Vă rog mult să mă scuzaţi, dar…

— Aşteptaţi!

E lăsat să aştepte şapte minute. La celălalt capăt al firului cineva geme, iar altcineva râde şi flecăreşte verzi şi uscate.

— Iertaţi-mă, vă rog, eu am nevoie de o informaţie urgentă, iar dumneavoastră nu-mi răspundeţi. Pe cine a transportat „salvarea” numărul 203, indicativ L.I.U., 53— 54? Pe cetăţeana Hubertaviciene?

— Noi lucrăm aici. Cine-i Bertaviciene?

— Nu Bertaviciene. Hubertaviciene, Liongina Ta- dovna.

— Dictaţi câte o literă. Care-i prima literă?

— Hubertaviciene. H – de la Honololu să zicem.

— Honolulu? Ce mai e şi honolul ăsta?

— Insule. Sunt nişte insule în Oceanul Pacific. O clipă numai, să mă uit în atlas. După părerea lui Aloyzas orice informaţie trebuie să fie cât se poate de exactă.

— Noi aici ne spetim muncind, şi nişte beţivi imbecili…

— H! Hubertaviciene! Vă rog din suflet!…

— Să-ţi fie ruşine, porc beţiv!

Receptorul alunecă din mâna transpirată şi Aloyzas îşi şterge obrazul având senzaţia că l-a scuipat cineva. Acum e cât se poate de limpede totul: Liongina n-a păţit nimic. Dar pentru

asta… a plătit el! A plătit, pentru ca ea să fie în deplină siguranţă. Pentru ca ea să nu păţească nimic rău. A plătit cu nervii pe care şi i-a zdruncinat, a plătit expunându-se jignirilor. Nici măcar nu şi-a dat seama cu cine a vorbit, cu un bărbat sau cu o femeie. Dar parcă, de fapt, cei de acolo i-au vorbit? Nu! Au răspuns rugăminţii lui – cu un lătrat. Lătratul unui bot automat, acţionat prin învârtirea unui arc. Principalul era, însă, că pe targa plină de sânge nu fusese transportată Liongina. Şi nici nu va fi. În clipa asta – s-a convins că o iubeşte mai mult ca oricând. Că de dragul ei ar accepta să fie jignit chiar şi mai brutal, şi scuipat în obraz. Dar asta n-o poţi înţelege decât după ce ai fost trântit la pământ, lovit şi călcat în picioare – nu atunci când păşeşti ţanţoş şi îţi ţii capul foarte sus. Acum, fără îndoială ar fi fost gata să izbucnească şi în plâns, deşi nu avea cine să-l vadă şi să-i şteargă lacrimile… Să plângă pur şi simplu de bucurie că ea respiră, că merge… că va reveni acasă… Ce bine te simţi după ce-ai îndurat o jignire. Începe să nu-ţi mai fie teamă deloc. Totuşi, curios, ce-ar spune Gertruda, dacă şi-ar arunca puţin privirea ei sticloasă aici? Dacă l-ar vedea pe frăţior cum se târăşte în patru labe, fără a scrâşni din dinţi. Fără a drăcui şi a înjura de mamă. Ba mai mult, să-l vadă împăcat cu sine, ca orice om care a făcut un sacrificiu. Ah, dar ştii tu oare ce ai sacrificat?. Ieri ţi-ai sacrificat mândria – oferindu-te să găteşti mâncarea, iar acum – fermitatea, fermitatea şi voinţa, fără de care nu vei izbuti să rezolvi nici careurile tale de cuvinte încrucişate… Şi de azi înainte ce ai de gând să faci? Să implori, pe toată lumea – fiţi amabil, scuipaţi-mă în obraz, vă rog –, ca nu cumva să i se întâmple ceva rău ei? Este exact ce urmăreşte şi Liongina! încă n-ai priceput asta? Nu cred! Imposibil! Şi de ce, mă rog, să fie imposibil, dacă, atunci, ea… Ah, ăstaH curat blestem! Ce se întâm- plă cu mine? Nici acolo, în munţi, nu m-am perpelit atâta, ca un ieşit din minţi, şi nu m-am tânguit făcând să se cutremure valea, chiar dacă ceilalţi încercaseră să mă doboare, şi când colo, poftim, tocmai aici… Aici e mai îngrozitor, să ştii, pe cuvânt de onoare că e mai îngrozitor!

Liongina dă buzna în apartament foarte târziu – e, desigur „inutil să mai scoţi ceasul din sertar. Dă buzna şi nu se miră câtuşi de puţin că e pusă cu de-a sila să bea ceai fierbinte, poruncindu-i-se să soarbă din el câte puţin. Ceaiul l-a fiert Aloyzas cu mâna lui. Făcuse ceva ce îi era interzis să facă. Ceva

ce nu era obişnuit şi nici obligat să facă, pentru a nu-şi pierde prestanţa. Altădată, spiritul lui de sacrificiu – căci ce altceva era acesta dacă nu spirit de sacrificiu? — i-ar fi stâmit Lionginei mirarea şi bucuria, totodată. S-ar fi lipit tandră de el, pentru ca apoi să sară speriată: uite, nu l-am ferit de afurisitele treburi cotidiene, deşi promisesem s-o fac. În timp ce bea şi mânca

— O silise să înghită şi o bucăţică de brânză – nici măcar nu-i zâmbi.

Jignit şi bosumflat – s-ar fi simţit şi mai jignit, dacă n-ar fi fost atât de târziu!

— Aloyzas nu mai aşteaptă acum recunoştinţa ei. Vrea doar un semn că spiritul lui de sacrificiu nu a trecut neobservat. Parcă ce, are să-i rămână gura strâmbă dacă o să-i zâmbească şi lui puţin? Şi Aloyzas meditează: oare cum va fi interpretată fapta sa eroică? Act de generozitate, capriciu, eşec 1 Sau, pur şi simplu, n-o să-i dea nimeni nicio interpretare? Chipul posomorit al Lionginei vorbeşte de la sine: nu-şi dă seama ce bea, nu simte câtă căldură s-a acumulat în sufletul soţului ei.

Faţa îi e albă, rigidă, înţepenită – şi nu din pricina gerului. De fapt, ea încă nici nu se află aici – e abia undeva pe ia jumătatea drumului. În fiecare seară vine tot mai târziu. Cu cât se grăbeşte mai tare, cu atât întârzie mai mult. Din pricina numeroaselor obligaţii ce cad în sarcina ei s-a gârbovit, s-a veştejit, pare o tulpiniţă subţire, subţire de tot. De aceea (are şi faţa asta. O faţă pe care s-au întipărit semnele unei certe anemii – nu o mască, aşa cum i s-a părut lui la început. Drumurile ne- sfârşite pe care le are de făcut, nu duc nicăieri. Ce rost au, de pildă, studiile ei? Ce-o să facă după absolvirea lor? Teoretic, va fi economist; practic, însă, lucrător în comerţ. Merită această îndoielnică onoare – calvarul ei de fiecare zi? Se înscrisese la cursurile serale ale facultăţii fără nicio tragere de inimă, parcă o duceau la tăiere, nu alta, iar acuma… ia încearcă să-i ceri să le abandoneze, că… Cu chiu, cu vai, dar de mers, merge înainte. Şi chiar când plânge de oboseală – bineînţeles fără lacrimi – nu dă niciodată vina pe învăţătură. Nici despre maică-sa nu-i spune prea multe, numai în treacăt, din când în când, printre suspine:

— Numai mofturi, doar ştii şi tu. Exact ca un copil mic.

Sau:

— Dacă nu-i dau pesmeţi, plânge. Că o las să moară de foame. A prins gustul pesmeţilor, îi ronţăie întruna şi se umflă.

Când trebuie s-o pun pe oală… îţi dai seama câtă forţă…

— Cum se simte mama?

Nu s-a bucurat că a întrebat-o de maică-sa. Doar a clătinat din cap cu nepăsare. Şade acolo strivită de greutatea zilei nesfârşite, care nu s-a terminat încă nici acum, refuzând s-o elibereze din încleştarea mâinilor ei neîndurătoare. Trupul i se încovoaie tot mai în jos – cincizeci de kilograme, cifra asta a înscris-o pe o hârtiuţă bătrânul cantaragiu de pe stradă. Fără pantofi şi palton ar cântăn şi mai puţin. Pare o şcolăriţă, cu spatele încovoiat din pricina unei devieri de gradul doi a coloanei vertebrale.

Ce te cocoşezi aşa, stai dreaptă, i-ar striga dacă nu ar avea faţa asta de cretă. Care, la cea mai mică atingere, ameninţă să se sfarme.

— Te rog să mă ierţi. Îşi freacă puţin ochii. Mă port oribil. Dar în curând o să se schimbe totul. Totul.

Ce o să se schimbe? O să dai toată vina pe mine? Nu vezi că m-am înhămat şi singur, din proprie iniţiativă? Iar cu voce tare se interesează:

— Nu cumva eşti bolnavă, Lionge?

— Nu, sunt sănătoasă.

Numai după ce se dezbracă, devine şi ea din nou femeie. Ba nu, mai degrabă… fetiţă, fetiţa aceea’ pe care, în primele nopţi după nuntă, nu îndrăznea s-o atingă. Una ca asta… ţi-e teamă că o să ţi se frângă în braţe. Nu cân- tăreşte nici patruzeci şi nouă de kilograme. Numai sânii sunt de femeie. N-au putut adormi multă vreme – nici el, nici ea. Cum aţipesc puţin, simt că parcă mă aruncă cineva în sus, s-a plâns ea. Cu mâna lipită de şoldul ei, o simţea şi el cum tresare mereu. După aceea probabil adormiseră amândoi, pentru că Aloyzas se trezise la un moment dat auzindu-i glasul. Ascultase cu atenţie şi întinsese mâna. Fruntea îi era răcoroasă, netedă, pleoapele lipite, calde. Cu mare băgare de seamă îi atinsese cu vârful degetelor genele. Erau uscate. Se înşelase deci. Apucase să aţipească din nou, când a auzit iarăşi glasul Lionginei. Glasul era foarte limpede, ca şi cum n-ar fi vorbit în somn. Era alt glas, nu cel obişnuit, cel din ajun, glasul stins, inexpresiv al femeilor măritate, întotdeauna foarte ocupate, vlăguite de treburile cotidiene. Nu-i mai auzise demult glasul de acum, cu profunzimi şi rezonanţe de orgă.

— Tu eşti, Vangute? Ia te uită, aşa, fără picioruşe, şi ai urcat

sus de tot, până în cer! Ce spui? Nu, micuţa mea, nu. Aceştia sunt munţii, Vangute. Sst, să nu ne audă cineva. Să nu ştie nimeni, numai noi două. Munţii sunt cei dintâi care întâmpină zorile. Şi tot ei – căderea nopţii. Cum arată? Ca o pasăre albă plutind în depărtări, sus, sus de tot. Ca nişte nori îngrămădiţi pe cerul serii. Nu, mai bine o să-ţi explic altfel. Ai văzut vreodată cămile? Ei bine, munţii par a fi o nesfârşită caravană de cămile. Şi apoi, ei mai seamănă cu nişte elefanţi. Sau cu pangolinii, care au dispărut cu milioane de ani în urmă. Munţii, Van— gute. Sunt ceea ce se înalţă deasupra noastră. Deasupra* caselor, a drumurilor, a turnurilor de televiziune. Deasupra oamenilor şi a gândurilor. Să nu-ţi fie teamă când,. Uneori, scânteiază şi răspândesc o lumină orbitoare. Dacă vreun nesăbuit se apropie de ei prea mult – îi pot străpunge inima. Chiar şi o inimă împietrită, nesimţitoare o- pot străpunge. Dar ţie, Vangute, nu trebuie să-ţi fie frici. Mie mi-a fost frică lat început. Nu-i nimic. Lasă că îi vopsise noi altfel, ca să nu mai strălucească. Vrei? Îi vopsim *cape* fluturii tăi. Îi facem negri. Pentru că dacă-s negri – numai strălucesc şi nu atrag nimănui atenţia. Negri fiind, se mistuie în noapte. Se contopesc cu întunericul, cu gândurile negre. Negri fiind, se poate spune că e ca şi cum nici ni» există. Nu, Vangute... nu!...

După care Liongina n-a mai rostit niciun cuvânt cu glasul ei de odinioară. Dormea somn liniştit, netulburat „pe care nu te înduri să-l întrerupi. Poate că el i l-ar fi întrerupt totuşi, dacă n-ar fi simţit că nu mai e în stare să-şi mişte nici mâinile, nici picioarele. Parcă se prăbuşise tavanul peste el, deşi îl vede răspândind de acolo, de sus, aceeaşi lumină spălăcită ca mai înainte. Ce-a fost ăsta T *Un* vis? Matriţa unor gânduri, tăinuite undeva în străfundul creierului, care ieşise la suprafaţă acum, într-un moment când Liongina nu se putea controla? Munţii! Şi nu se fi şters oare dinlăuntrul fiinţei ei, să fi rămas vii şi acum munţii, chiar dacă-s încremeniţi în nemişcare? Să nu se fi şters, să fi rămas vii pe negaltivul acela negru T *Să* fie deci suficient un relevator adecvat şi o instalaţie de iluminat, pentru ca aceştia să-şi imprime în toată splendoarea imaginea? Vasăzică în felul acesta, păstrând mereu vie iluzia munţilor, cu care se desfată pe ascuns, înţelege ea să-l răsplătească pentru comportarea lui ireproşabilă, pentru străduania lui de a uita totul? Adevărat că şi el se izbeşte mereu de munţi, de amintirile

insuportabile, obsedante de atunci! — dar asta e cu totul altceva. Pentru că, de fapt, cine a avut de suferit mai mult ca oricare, dacă nu el? Cine a fost, cu atâta cruzime, călcat în picioare, dacă nu el? Aseară, când se lupta cu stafiile şi a terminat prin a fierbe ceaiul – ce-a fost, mă rog, asta, dacă nu tot o consecinţă a prăbuşirii de atunci, din munţi? Rănile s-au închis, cicatricile însă i-au rămas pentru tot restul vieţii. De ajuns să-i scapere o clipă în amintire imaginea lanţului muntos, cu colţii săi mari şi ascuţiţi, că simte săgetându-l durerea la fel ca un invalid cu piciorul amputat. Cândva, în timpul antrenamentului fusese făcut cnocaut. De fapt, s-ar putea spune că singur se expusese, vrind să-şi pună la încercare propria rezistenţă. Dar lovitura primită în munţi al fost de o sută de ori mai puternică. Măsurată nu în kilograme, ci în mega- tone. Şi-atunci, să te mai miri că trage cu urechea, că tresare la orice foşnet suspect? Pe când ea, ea ce rost are să scormonească în cenuşa trecutului? Totul a fost uitat, iertat, nesocotinţa ei – ca să nu-i zicem mai rău – i-a fost trecută cu vederea. Are în prezent o situaţie solidă, poate privi cu seninătate viitorul – care este în deplină concordanţă cu ţelul măreţ urmărit de el – e înconjurată de grijă, de dragoste, ce altceva mai vrea? Poftim, el nu s-a speriat de şuieratul ceainicului, va trebui să fiarbă şi mâine ceaiul, fără să aştepte recunoştinţă din partea ei. Şi-atunci, ce nevoie mai are ea de munţi? De munţii încremeniţi în nemişcare? Dar dacă-s vii? Aloyzas o trage foarte aproape pe cea adormită, apoi o îndepărtează brusc. Fără a se trezi, Liongina scoate un geamăt. Nimic uimitor: s-a istovit, cincizeci de kilograme cu tot cu haine, deci netto – patruzeci şi şapte sau şi opt. Doar sânii i s-au mai împlinit puţin – ca la o zeiţă indiană. Scoate un geamăt şi ţâşneşte la suprafaţă din prăpastia fără fund, care o ademenise cine ştie pe unde.

— Ai visat ceva, Lionge? Lui Aloyzas îi vine mult mai greu s-o întrebe calm, decât să-şi strige întrebarea.

Inima ei îşi accelerează bătăile, pieptul începe să i se zbată. Palma lui îi atinge gâtul. Vâna de acolo – un firicel subţire – zvâcnea, gonea grăbită încotrova zvârcolindu-se.

— Ai visat ceva, te întreb? Şi se apleacă deasupra ei, ridicându-se într-un cot. Din pricina poziţiei incomode şi a dorinţei arzătoare de a lămuri totul, începe să se bâţâie.

— Nu, şi Liongina îşi clatină bărbia abia perceptibil. Capul şi

bărbia ei vibrează cuprinse de tremur: se vede că tainica prăpastie îşi mai căsca încă hăul ademenind-o. Nu-mi amintesc, adaugă apoi cu voce şovăielnică. Cât e ceaisul?

În adâncul fiinţei lui mai continuau să răsune rezonanţele uitate şi atât de îndepărtate, deşi vocea nu mai avea limpezimea de adineauri.

— Mai stai în pat. E abia şase jumătate.

— Dă-mi drumul. Ieri n-am făcut curat. E praf şi murdărie peste tot. Începe să se foiască, îndepărtează mâna lui şi se furişează în răcoarea ticsită de grijile obişnuite, de feluritele treburi care o aşteptau – în ziua nesfârşită ce abia, începea.

Aloyzas îşi încordează muşchii sub plapumă, parcă pregătindu-se pentru un salt.

— Visai ceva. Vorbeai în somn! Spatele ei, pată alburie şi gingaşă în semiobscuritatea odăii, tresare la vorbele acestea.

— Nu-mi amintesc. Chiar dacă am visat... Ce-aş putea eu să visez, ce? Şi Liongina îşi aruncă halatul pe umeri.

— Munţii, de pildă. Aloyzas îşi ţine răsuflarea. După tăcerea care se lasă pe neaşteptate, înţelege că făcuse exces de zel – lovise mai dureros decât ar fi vrut. Mâinile Lionginei se lasă neputincioase în jos. Pieptenele se rostogoleşte pe podea zornăind.

— Am uitat absolut totul. Demult am uitat. Respiră sacadat, trăgând lacom aerul în piept. Unde, care munţi? Dormi, eu n-am să fac zgomot. Iar pentru ceaiul de aseară – îţi mulţumesc. Inspiră din nou, având grijă să-şi facă o rezervă mare de aer. Gestul tău m-a impresionat, Aloyzas, dar nu te mai ambala în treburi de astea. Mă descurc eu şi singură. În timp ce cotrobăie prin întur. Eric să caute pieptenele, respiraţia îi revine la normal. Doar am şi mâini, şi picioare. Mai bine-ai avea grijă de tine, de lucrarea ta. Altfel o să-ncepi să-mi reproşezi că nu-ţi creez condiţii.

— N-o să-ţi reproşez.

— Ai tot dreptul să-mi reproşezi. Mă port oribil. Repetă fraza de aseară, de parcă ar fi ridicat-o de jos împreună cu pieptenele. Dar să ştii că atunci când merg, grăbind pasul, cum îţi place ţie să spui, pe micile mele cărări de furnică, văd mereu în faţa ochilor lumina lămpii tale de pe birou. O văd şi zâmbesc, ca o prostuţă. Şi nu mă mai tem de nimic. Eh, la ce altceva m--aş mai putea gândi?

Cuvintele ei sună sincer, deşi prea patetic pentru ora şase şi jumătate. Celălalt glas şi celelalte cuvinte nu porniseră din mintea ei – nu, acelea izvorau din adâncurile subconştientului.

— De aci înainte am să mă scol în fiecare dimineaţă la ora şase şi jumătate. Deocamdată nu există altă soluţie. Curând, însă, totul are să se schimbe.

Şi totuşi, nici de data asta n-a spus ce înseamnă acest totul şi cum anume avea să se schimbe.

Brusc, irupe, stridentă, lumina electrică. Încep să urle robinetele deschise. Să vâjâie gazul. Să pocnească uşiţele dulăpiorului din bucătărie.

Liongina lucra ca o maşină cu mai multe braţe. Aloyzas nu se putea opri din căscat. Ce fel de munţi? Ce fel de vise? Sau, te pomeneşti că sunt gata amândoi să-şi iasă din minţi?

— Şi ce-o să mai rămână din tine? Că şi aşa ai ajuns cât un firicel de iarbă.

în zgomotul casei care se trezise la viaţă, Liongina nu-l aude.

în timp ce coborau scara şi, după aceea, când mergeau alături pe trotuar, n-au reuşit să-şi risipească încordarea. Aloyzas păşea mândru, cu capul sus, îşi ridica fără grabă, plin de prestanţă, pălăria, dar gândurile îi zăboveau încă acolo, în odaia unde Liongina se îmbrăcase în grabă, izbutind să facă sau să înceapă o grămadă de treburi. Stând în faţa oglinzii se şi rujase, lucru pe care până aftunci nu obişnuia să-l facă. Or, dacă buzele colorate în roşu aprins nu se asortau cu delirul şi visul ei din noaptea trecută, în schimb se potriveau de minune cu prefacerile la care făcuse aluzie. Una din aceste prefaceri devenise deja evidentă: vor fi ciopârţite nu numai serile lor, ci şi dimineţile, din care până acum el reuşea să soarbă o mare doză de vigoare şi înţelepciune ce se degaja apoi din toate, până şi din aburul ce i se strecura din gură. Aloyzas păşea calm şi respira în voie, minutele acestea îi aparţineau – era starea de acalmie dinaintea luptei, o luptă din care trebuia, neapărat, să iasă învingător şi, totuşi, nu simţea niciun fel de bucurie, şi nici obişnuita mândrie, deşi ochii Lionginei îl mângâiau cu priviri mai respectuoase şi mai devotate decât în alte dimineţi. Unde e ea – cea adevărată? în somn? Pe stradă? Deodată, fără a-i lăsa timp să se desprindă de lângă el, o apucă acolo, în mijlocul trotuarului şi, cu o smucitură, o atrase foarte aproape. În ochii limpezi, devotaţi i-a citit teama că iar nu-i intrase în voie cu ceva. Potrivindu-i, cu

mâna fără mănuşă, fularul ieşit în afară, începu, jenată, să se scuze pentru visul ei:

— Bietul de tine. Nu te-am lăsat să dormi. Hai, du-te, tu n-ai voie să întârzii. Te aşteaptă studenţii.

— Mă aşteaptă, ba bine că nu!

Mă aşteaptă neplăceri, mă aşteaptă triada celor care umblă să ciupească note de trecere, mă aşteaptă tentaţii ieftine şi naiba ştie ce mă mai aşteaptă!

— Spune-mi, Aloyzas, s-a întâmplat ceva la tine la slujbă? De la o vreme nu mi-ai mai spus nimic.

Şi dacă ţi-aş fi spus mai înainte, m-ai fi auzit, în timp ce delirai? Sau acum, când aici, lângă mine, de fapt nu eşti tu – ci patruzeci şi opt de kilograme de piele şi os! Până şi glasul parcă nu-i al tău, e altul, lipsit de căldură şi inexpresiv, nu ştiu cum. De aceea şi tac. Să ştii că adineaori cu greu m-am abţinut să nu ţip şi să nu te plesnesc în plină stradă.

— Nu, nimic. Ce-ar putea să se întâmple? Mă lupt şi eu cu cei care-au căpătat note proaste. Studenţii au fost, de când lumea, oameni turbulenţi. Şi adăugă cu amărăciune, simţind totodată şi singur dogoarea reproşului rostit: Iar în vremea asta tu stai şi visezi, îţi visezi munţii!

Se îndepărtă fără a întoarce capul, vrând să se desprindă de lângă ceai care îi aparţinea lui cu trup şi suflet, dar mai aparţinea şi altcuiva, chiar dacă acel altcineva era impalpabil şi în realitate inexistent. Îngrozitoare năluciri! Cu nimic nu poate fi asemuit freamătul de valuri din subconştientul unui om. Poftim! Munţii – iar la poalele lor, fetiţa aceea care murise. De unde până unde combinaţia asta? Doar în munţi nu existase nicio Vangute! Şi nici mai târziu nu existase. Liongina n-a văzut-o niciodată pe Vangute când aceasta mai era în viaţă, deşi de câteva ori a avut de gând să meargă o dată cu Aniceta şi s-o viziteze. Nici la înmormântarea ei n-a fost, şi când colo, dintr-o dată, micuţa devine o misterioasă tovarăşă de drum a gândurilor sale. Ce poate să însemne asta? Că mai hoinăreşte încă prin munţi, chiar şi acum, când imaginea acestora s-a estompat mult, că mai continuă să-şi rânduiască cu grijă, tot acolo, în umbra lor, tot ce îi este mai drag pe lume, mai aproape de suflet? Pentru că, în realitate, munţii ei s-au pleoştit demult, ca un sac cu grăunţe care s-a rupt. Ceea ce o încântase acolo, în ţinuturile acelea străine, n-a fost decât o farsă de prost gust –

doar simţise asta pe propria-i piele. Da, cu neputinţă de găsit o definiţie mai bună – asta a fost: o regretabilă farsă. Puţin a lipsit să nu devină amanta unui aventurier oarecare. Sub ochii soţului legitim şi a întregului sat patriarhal. Cu raţiunea paralizată cum era, ea n-ar fi opus niciun fel de rezistenţă dacă nu s-ar fi aflat acolo el, Aloyzas, şi dacă n-ar fi existat fermitatea lui… Şi totuşi, se pare că nu fusese destul de sever, aşa cum o cerea demnitatea sa de bărbat călcată în picioare. Aşa încât, iată că înclinaţia ei pentru fantezii nesocotite, ce nu fusese retezată cu securea la vreme, a prins rădăcini adânci. Ba, pe neaşteptate, s-a împodobit cu o fascinantă vegetaţie îmbibată cu venin. Astfel l-a răsplătit ea pentru generozitatea sa, pentru strădania de a uita totul, pentru… ceai! Râs cu plâns, nu alta – el, Aloyzas Hubertavicius, înconjurat de ceşti, linguri, zahărniţă? Şi, la urma urmei, nici nu-i de râs, e pur şi simplu o tâmpenie! Ce-ar spune Gertruda dac-ar afla? Parc-o şi vede aici, în faţa lui, pe Gertruda: poartă haine de iarnă, o căciulă de blană, din nări i se rostogolesc, ca un mic norişor, aburi, iar pe mustăcioară i s-a prins promoroacă. Niciodată până atunci nu şi-o închipuise pe soră-sa cu promoroacă pe buza superioară. Evident, şi pe ea ar fi îngrozit-o visul Lionginei, dar şi mai mult comportarea fratelui – atât nechibzuitele lui servicii, care încurajau escapadele soţiei, cât şi răbdarea lui nelimitată, atitudinea atoateiertătoare. Mă rog, ce-ar fi trebuit să fac, să mă năpustesc cu pumnii asupra ei când dormea? Să-mi înfig mâinile în părul ei şi s-o izbesc cu capul de pereţi? Şi Aloyzas se supără pe Gertruda de parcă aceasta într-adevăr s-ar ţine scai de el pe stradă şi, schimonosindu-şi buzele în fel şi chip, l-ar sâcâi, povăţuindu-l să-şi potolească soţia. O faţă de ghips, patruzeci şi şapte sau şi opt de kilograme greutate, un robot pus în funcţie din zorii zilei până în miez de noapte… Iată ce fel de soţie are el! Şi totuşi, nu altă femeie, ci tocmai ea îi stârnise simţământul acela copleşitor ce-i storcea şi-acum lacrimi din ochi… Da, uiţi de tine, până şi lacrimile uiţi să ţi le ştergi… N-au decât să i se rostogolească pe obraji. Oricum ar fi, delirul ei e îngrozitor – un fel de striptis al subconştientului… Probabil e din pricina deznădejdii, a istovirii. Ar trebui neapărat s-o ajuţi cumva, să n-o laşi să se prăpădească. Poftim, ajut-o dacă eşti atât de deştept – şi nu-ţi pasă că ai mâinile legate! Exact, în primul rând trebuie să-mi eliberez mâinile. Pentru că n-o pot ajuta cu adevărat decât dacă

iau talurul de coarne. Tam- tararam-tararam-tam-tam! Hm, dar ia să vedem, unde anume se află talurul? încurcăturile cu domnişoarele acelea din grupa lui M. De care i s-a făcut lehamite? Bagă de seamă, nu cumva, din greşeală, să apuci vreun motan de coadă – că te zgârie şi o ia la sănătoasa. Ehei, taurul care mugeşte şi scurmă pământul cu copitele – nu e altul decât manuscrisul de pe masa ta de lucru, asta trebuie să tii minte mereu. Fără îndoială că şi triada acelor neruşinate leneşe te scoate din sărite. Da, da, indiscutabil, trebuie neapărat să rezolv problema: ori-ori…

— Ah, colega Aloyzas!

Şi colega sa C., mergând alături cu paşi mărunţi şi grăbiţi, se încumetă să-i atingă mâneca. E toată, din cap până-n picioare, o albă scânteiere – faţa, căciuliţi zâmbetul, totul e alb. Ai impresia că şi vorbele fără sens pe care le rosteşte tot albe sunt, ba chiar că întreaga ei făptură e inodora – nu miroase nici a transpiraţie, nici a parfum. Dincolo de zidurile institutului, viaţa ei e poezie doldora de suspine. Căutări ale unor uitate urme, deplângerea altora găsite şi din nou, noi deziluzii. Pentru ea însă deziluziile sunt un prilej de satisfacţii, nu doar de îndurerare. Poate pentru că sunt ţesute din ceţuri şi neguri. Ecoul cheamă, la rândul său, tot un ecou, el nu i se adresează omului viu.

O astfel de poezie trebuia să-i placă lui Aloyzas dar, nu se ştie de ce, ea încetase să-l mai încânte.

— Nu te deranjez, colega?

— Nu am obiceiul să vorbesc singur.

— Iartă-mă, colega, dar trebuie să te întreb ceva. Ai cumva neplăcerei cu grupa sărmanului M.?

Zâmbetul binevoitor de pe chipul lui Aloyzas dispăru. Buzele i se crispară, sprâncenele se încruntară. Se închise în sine, având grijă să nu rămână pe nicăieri nici cea mai mică crăpătură, prin care s-ar putea strecura cineva dinafară. Pentru el, C. A încetat să mai fie C. — acum ea este doar încercarea cuiva de a-l seduce prin compasiunea ce-i arată, pentru ca după aceea, să-l înfeşe cum i-o veni mai bine şi să-l expună ca pe o momâie.

— N-am a mă plânge de nimic. Treburile îmi merg excelent.

— Nici n-am afirmat cum că ceva n-ar fi în ordine la dumneata. Eşti unul dintre cei mai buni specialişti de la catedră, aşa că nimeni, şi cu atât mai mult eu, nu mă; n- doiesc că…

— Colega C. Se tulbură foarte, şi totuşi niciun fel de alte

nuanţe nu-i modificară albeaţa impecabilă. Studenţii o porecliseră *Die weifie Ziege*[37].

— Am auzit… Mi s-a părut că…

— Nu ştiu ce-ai auzit dumneata, dragă colega. Dar eu, pur şi simplu, nu intenţionez să cobor nivelul exigenţelor, acordând îngăduinţă unor studenţi incorecţi.

— Dumneata să nu-ţi închipui cumva că te dezaprob! Dimpotrivă, sunt plină de admiraţie faţă de un coleg ca dumneata. Vroiam doar…

— De-a lungul întregii mele activităţi profesorale, n-am pus nimănui vreo notă pentru care ar trebui să-mi fac reproşuri.

— Da, da, sunt absolut convinsă de asta. Tocmai de aceea…

— Iar eu sunt curios să aflu, dragă colega, la ce anume faci dumneata aluzie, sau, cum s-ar zice, baţi şaua să priceapă calul. Haide, curaj!

— Dimpotrivă, eu vreau să te apăr pe dumneata de bătaie. Uite, ştii, cazurile izolate ale studenţilor cu note proaste – sunt departe de a fi totul. Există, în schimb, unele circumstanţe secundare de o excepţională importanţă.

— Te referi la ocrotitori, la apărători, nu-i aşa?

— Deocamdată nu ştiu nimic precis, însă…

— Asta nu constituie o noutate pentru mine. Am simţit din capul locului că există aici astfel de personaje! Aloyzas se amuza teribil urmărind modulaţiile vocii sale şi mutrişoara speriată a colegei. Simţea pur şi simplu cum creşte în propriii ochi, prin aceea că respinge cu hotărâre o idee abjectă şi anume faptul că avertismentul lui C. Ar corespunde existenţei unui nor negru, ce devine din clipă în clipă tot mai ameninţător.

— Mă bucur, colega, că pentru dumneata acest lucru nu reprezintă o noutate. Înseamnă că vei şti să ieşi din încurcătură.

0 secundă Aloyzas rămase ţintuit locului, cu bărbia săltată foarte sus. Cu greu s-a stăpânit să nu ridice degetul arătător, ca la catedră, când îşi rosteşte aforismele.

— Eu joc cinstit. Nu intenţionez să ies şi, de fapt, nici n-aş avea din ce anume încurcătură să ies, şi nu mă tem de nimic.

— Nu te supăra, colega. În ochişorii albaştri ai lui C. Licări o undă de tristeţe. Ştii, tocmai cel care joacă cinstit trebuie întotdeauna să se teamă mai mult.

— Fleacuri! i-o reteză el cam brutal, făcând un gest hotărât cu

37 Capra albă (lb. germană).

mâna, de parcă C. Ar fi fost vinovată de toată harababura din grupa lui M.

— În primul rând, e un lucru ştiut că nu întotdeauna şi nu toţi oamenii apreciază cinstea la justa ei valoare.

— Şi în al doilea?

— Iartă-mă, poate nu e cazul să mă amestec. În al doilea rând, vroiam să spun că uneori s-ar putea întâmpla să plăteşti prea scump pentru cinstea dumitale.

Oare de ce-or fi poreclit-o pe femeia asta tânără şi simpatică *Die weifie Ziege?*

— Nu-ţi face griji. Doar nu-s nici eu din humă. Pe mine e greu să mă doboare cineva.

— Tare mă tem că îmi va fi imposibil să te mai ajut în vreun fel.

— Dar m-ai ajutat destul şi aşa, îţi mulţumesc.

— Mă refer la evoluţia evenimentelor în viitor. La situaţia în care încurcătura asta, debordând, va ieşi la suprafaţă. În sfârşit, colega C. Roşi, dar imediat îşi ascunse obrajii, acoperiţi cu pete de un roşu palid, în guleraşul alb şi pufos al hainei.

Da, acum e clar, e cât se poate de clar de ce i se spune *Ziege.* Pentru că se teme să nu-şi piardă petecul acela nenorocit de păşune – postul de profesor şi cămăruţa de la cămin, în care îşi mâzgăleşte versurile. S-o ameninţe oare chiar şi pe ea o astfel de primejdie? Ei, aş! Mai mult ca sigur că se autosugestionează doar. Fricosul până şi de umbra lui se teme.

— Eşti liberă să procedezi cum vei crede de cuviinţă, colega. Şi Aloyzas îşi ridică pălăria.

— Am socotit că e de datoria mea să te avertizez. Mai mult...

— E suficient şi-atât.

— Îmi dau seama că asta e prea puţin. Regret, dar... Nu mă simt deloc în stare să lupt cu oameni neciopliţi, al căror simţ practic e prea dezvoltat.

— Dar ţi-am cerut eu oare să lupţi, dragă C.? După câte ştiu, nu.

Dacă lângă el s-ar fi aflat, în locul mutrişoarei îmbujorate a binevoitoarei colege C., o altă colegă, sau coleg, răspunsul lui Aloyzas ar fi fost mult mai tăios. Ce păcat că nu-l vede Liongina acum când, odată cu răspunsul foarte ferm pe care-l rosteşte, pălăria sa descrie un amplu arc în aer. Da, da, aşa o să-i pună la punct pe toţi cei care vor atenta la dreptul lui de a continua să

rămână el însuşi!

De astă dată, chiar la intrarea în facultate l-a luat cu asalt colegul D. Dacă nu eşti atent, poţi să te şi arzi, pentru că faţa rotundă şi roşie a acestuia dogoreşte ca o maşină de călcat încinsă. Toţi îl evită din cauza obiceiului său de a-l împunge, pur şi simplu, pe interlocutor cu fizionomia lui incandescentă. Arşiţa obrajilor străini şi stropii de salivă cu care te împroaşcă sunt ceva extrem de dezagreabil! Dar şi mai dezagreabilă este pasiunea lui de a se năpusti, fără să se gândească, în viitoarea unor evenimente absolut imaginare.

— Bravo, Aloyzas! Am auzit că ai răvăşit viesparul. Demult era timpul s-o facă cineva. Le-am spus-o tuturor şi o mai spun şi-acum. Era timpul!

— Personal, n-am auzit de niciun fel de viespar şi de nimic asemănător. Vrând să-l evite pe D., care se năpustise asupra lui, Aloyzas întoarse capul spre dreapta. Dar şi celălalt o porni tot către dreapta. Avea albul ochiului congestionat, din pricina unui mic vas de sânge plesnit.

— Modestia îl înfrumuseţează pe om. Le-ai trântit note de doi – protejaţilor decanatului! Bravo!

— Ce importanţă are pe cine inviţi să se prezinte pentru a doua oară? Se vor prezenta încă o dată la examen şi gata! Aloyzas se întoarse cu faţa spre stânga ca să scape de respiraţia grea şi de stropii de salivă care o însoţeau. Insă gâtul scurt şi roşu al colegului o luă tot înspre stânga.

— Asta poţi să le-o spui altora, mie să nu-mi arunci praf în ochi. Ai făcut-o dinadins... dinadins le-ai dat protejaţilor conducerii câte un bobârnac! Hehei, câţi ar fi vrut s-o facă! Bravo, Aloyzas!

— Nu zău, oare aşa să fie? Nu mai ştia cum să ocolească răsuflarea umedă şi fierbinte. Regret, dacă ştiam... l-aş fi cruţat.

— Vai de mine, se poate?! Noi suntem cu toţii în admiraţia ta. Eu unul, cel puţin, în mod cât se poate de sincer. Nu cumva să te retragi de pe câmpul de bătălie! Ar fi ruşinos, teribil de ruşinos! Făcea impresia că micile vase de sânge din ochii lui continuau şi acum să plesnească, din cauza efortului la care se expuneau pupilele, pentru a cuprinde în raza lor vizuală mai mult decât erau capabile să vadă. Ce, parcă tu nu ştiai că Aldona J. Capătă numai cinci, indiferent de răspunsurile pe care le dă?

— Păstrează-ţi calmul, colega. De data asta doiul din carnet i-a fost acordat pe merit.

— Cum să-mi păstrez calmul, când din pricina unor astfel de, iartă-mi expresia, mici tirfe, ne pierdem autoritatea? Uşor de spus, păstrează-ţi calmul! Dar dacă eşti indulgent cu una sau alta dintre ele, gata, s-a terminat cu tine! Şi, ca şi cum nu-i dea j uns că eşti obligat să dai numai note de cinci, pe deasupra mai trebuie să suporţi şi tot felul de bârfe. Întâi îşi ating scopul şi după aceea fac haz că eşti lipsit de caracter!

— Păi, nu mai fi lipsit de caracter, şi gata.

— În sfârşit, iată că vorbim aceeaşi limbă! Şi colegul D. Izbucni în hohote de râs, devenind de astă dată nu roşu, ci purpuriu cu reflexe albăstrii. Şi să nu îndrăzneşti să-mi spui că le-ai dat peste bot din întâmplare. Vai, Aloyzas, e cu putinţă să-ţi fie frică de mine? Care sunt cu tot sufletul de partea ta! Şi, ştii ceva? Proştilor să le îndrugi minciunile astea, că adică nu ţi-ai dat seama ce faci – nu mie, care-s lup încercat, îmbătrânit în institut. Ai răvăşit viesparul, asta e! Bravo, Aloyzas!

— Iartă-mă, dragul meu D., nu prea înţeleg: dumneata, personal, ce motiv ai să te bucuri că viesparul e răvăşit?

— Eu? Eu nu aspir să ajung om mare, cum şi-o doresc unii. Nu urmăresc niciun profit pentru mine personal. Eu sunt doar pentru sfânta dreptate! Şi fruntea lui, presărată cu pori dilataţi, atinse încetişor, exact ca o cârpă udă şi caldă, vârf ul nasului lui Aloyzas.

— Dacă-i aşa, puteai să-ţi exprimi dragostea pentru sfânta dreptate într-un mod puţin mai rezervat. Făcu un pas în lături şi, supărat, îi întoarse spatele. Pentru că, sunt convins, eşti gata să mă trădezi chiar şi pentru o copeică, îndată ce ţi-ar oferi-o cineva, dragă D. Hai, du-te şi bate toba că Hubertavicius, vrând să se răzbune pe cei de la catedră şi decanat, a trântit la examen nişte biete studente.

— Cred că glumeşti. Nu zău, vorbeşti serios?

— Absolut serios.

— Mă rog, dragoste cu sila nu se face. Mie nu-mi stă în fire, să ştii, să mă bag în sufletul cuiva, mai ales dacă am de-a face cu înfumuraţi! Dar ia aminte, când peste puţină vreme vor începe să te hărţuiască pentru neobrăzarea ta, n-o să ridic niciun deget să-ţi vin în ajutor! Maşina de călcat încinsă îl mai arse odată cu dogoarea ei şi se dădu la o parte, împreună cu întreaga sa viaţă

lipsită de conţinut, indiferentă faţă de bine ca şi faţă de rău, faţă de oameni ca şi faţă de nenorocirile lor.

— Cei de felul dumitale se bucură de nenorocirea altora, rosti Aloyzas cu voce tare exact ceea ce gândea în clipa aceea.

— Viteazule! Ia te uită, unde era propovăduitorul dreptăţii! Las' că o să vezi tu ce bine e când te-or strânge cu chinga! ţipă scos din fire, undeva mai încolo, D.

Aloyzas bătu odată din picior şi D. Alunecă pe pătratul neted al duşumelei, agitându-şi foarte caraghios manile. Aloyzas izbucni în hohote de râs. Râsul îi atenuă puţin durerea ascuţită de la lingurică – în fond fusese ameninţat fără echivoc! Nu-şi mai auzise râsul de multă vreme. Avea chiar impresia că, de-a lungul multor ani, nu făcuse altceva decât să stea mereu cu urechea la pândă ascultând şoapta lugubră a soţiei, visele şi delirurile ei, ce îl scufundau mereu şi mereu în coşmarul trăit cândva, iar coşmarul acesta ajunsese să-l absoarbă şi pe el în aşa măsură, încât nu mai era în stare să deosebească ce anume e delir şi ce e realitate. Şi asta în timp ce peste tot în jurul nostru există viaţă, tam-tararam, există luptă, tararam- tam-tam! Tu mă auzi, Lionge?

Adorabila R. I se dăruise într-un mod atât de fermecător şi dezinteresat, încât Aloyzas avea toate motivele să spere că legătura lor, atât de prelungită, ca şi incapacitatea sau refuzul lor de a-şi uni vieţile şi a merge pe un drum comun, care să ducă spre un ţel unic, acelaşi pentru amândoi, va avea un deznodământ fericit. Dar, vai, un asemenea ţel unic pentru amândoi nu exista – şi el şi ea îşi păzeau cu străşnicie ce îi aparţinea fiecăruia, fără intenţia de a face vreo concesie. Ceea ce se întâmplase atunci, înainte ca R. Să-şi ia zborul la Moscova, a fost ca un curcubeu. În mod cu totul neaşteptat, curcubeul incen- diase cerul şi la fel de neaşteptat se mistuise, – Aloyzas n-a apucat nici măcar să desluşească cum se cuvine culorile palide ale acestuia. Să fie iarăşi un nou început – şi nu un sfirşit? se întrebase el. Un început încă mai nebulos şi mai contradictoriu, care va nimici temeliile vieţii? înnebunit de fericire, Aloyzas îşi desfăcuse larg de tot braţele, dar nu izbutise să îmbrăţişeze altceva decât scoica. Aceasta vuia misterios făcând amintirile să reînvie. Dar ce pot să însemne, chiar şi cele mai încântătoare amintiri, la lumina necruţătoare a zilei, în faţa unor imense depărtări şi a timpului ce zboară fără să ai puterea

de a-l opri în loc? Uneori îl copleşea mândria – da, se comporta aşa cum se cade să se comporte un bărbat adevărat, însă de cele mai multe ori simţea un zbucium surd stârnit de vuietul scoicii – misterios şi-atât de nepăsător faţă de toţi şi de toate.

Şi de ce, mă rog, ar trebui să se zbuciume? Ce lucru imprevizibil, neaşteptat ar putea să i se întâmple? Pe R. Nu avea intenţia s-o fascineze, mai degrabă fusese el fascinat de ea. Şi chiar dacă nu se întâmplase aşa, oricum, din cauza ei a fost rupt de mersul obişnuit al zilelor, ca şi de concepţia sa, de asemeni obişnuită, referitoare la propri- ile-i îndatoriri. El personal ţinea minte asta foarte bine – nu-i promisese absolut nimic. S-au împrietenit, dar niciunul din ei nu şi-a luat asupra sa vreo obligaţie anume. Era oare de presupus că ea, după ce-o să se mai dezmeticească puţin, o să pretindă ceea ce urmărise din capul locului să obţină? Dar timpul trecea şi R. Nu dădea niciun semn de viaţă. Să-l fi uitat? Să fi uitat cum se topea de plăcere când o îmbrăţişa?! Lui R. Nu-i plăcea să scrie scrisori – i-a vorbit despre asta în câteva rânduri – şi de aceea, tot cerul pe care la plecare îl luase cu ea, atârna acum deasupra capului lui Aloyzas, ca o uriaşă scrisoare cu plicul nedesfăcut. Dor, dispreţ, avalanşă de reproşuri

— Câte nu mai conţinea scrisoarea aceasta imaginară? Enigmaticele intenţii ale lui R. Îi amărau lui Aloyzas mai ales nopţile, când nu-i mai puteau veni în ajutor gândurile şi treburile de peste zi. Şi atunci se agăţa de cuvintele ei de bun-rămas, încerca să le încălzească cu răsuflarea şi buzele sale, ca pe un fruct scos din frigider. Dar fructul nu mai avea aroma livezii – mirosea a gheaţă şi chimicale, deşi, rostite de ea, aceleaşi cuvinte avuseseră un sens sacru. I *love you!* Te iubesc! Vreau să fiu a ta – nu a altuia! Şi-ţi aparţin numai ţie, cu trup şi suflet! însă tocmai asta nu reuşea el să audă. Ambalajul lingvistic străin îi sfărâma pur şi simplu dinţii.

Întâi a pus la îndoială sinceritatea lui R., şi abia după aceea, mai târziu, a început Aloyzas să se îndoiască şi de propriile sale simţăminte. La drept vorbind, nu ştia ce anume îl făcea să sufere mai mult: faptul că ea dispăruse, fugise din preajma lui, sau faptul că R. Nu mai avea nevoie de el? Ambele, şi unul şi celălalt, îi lezau ambiţia, îl dureau. El, Aloyzas Hubertavicius, să apară în rolul bărbatului umilit, a cărui dragoste fusese respinsă? Fleacuri! Să mori de râs, nu alta! Las’ că facem noi

câte un duş rece în fiecare dimineaţă, completăm exerciţiile de înviorare cu câteva minute de alergare în plus, şi ne revenim la normal, după care începem din nou să vedem, în locul norilor apăsători de pâclă, situaţia aşa cum se prezintă ea în realitate. Însă nici mintea lucidă, nici exerciţiile sportive suplimentare nu i-au fost de niciun folos, dimpotrivă, simţământul vinovăţiei sale se accentua tot mai mult. Da, el, el personal se dovedise nepregătit pentru a răspunde la acea frază sacră, cu una la fel de sacră. Ba mai mult, chiar în ajunul nopţii pe care au petrecut-o împreună, el luase hotărârea să se despartă de R. Pentru totdeauna. O admirase foarte multă vreme aşa cum admiri o floare – petalele viu colorate, parfumul acesteia!

— Chiar dacă ea, se ştie doar, nu crescuse, în niciun caz, într-o seră. Dar în momentul în care R. Şi-a scos masca aceea de neseriozitate şi i-a arătat o altă faţă a sa – reală sau tot una falsă, cine poate şti? — brusc, l-a cuprins teama. Nu atât de ea, nu, mai degrabă îi era teamă pentru lumea pe care el visa să şi-o făurească. În caz contrar, dacă s-ar fi decis totuşi s-o păstreze, ar fi încercat cel puţin să-i smulgă de pe buzele pe care şi le muşca originalul

— Şi nu duplicatul englezesc. Căci, până şi ceea ce îl impresiona la ea – înduioşătoarea goană după bani, zbuciumul ei din pricina strungăreţei – în taină, îl stânjenea. Evident, lui Aloyzas nu i-a fost deloc uşor să-şi recunoască nestatornicia. La fel de greu, de altfel, ca şi vinovăţia, însă trebuia să termine odată cu ipocrizia. Că doar nimeni nu începe să construiască ceva pe un fundament fisurat!? Da, însă totodată îşi dădea seama că nu va fi în stare, aşa, de unul singur, să se descotorosească de ea. Pentru că nu-şi mai aparţinea în întregime sieşi.

— Toţi experţii iau acum cu asalt Moscova. Nu crezi c-ar fi bine să te duci să vezi şi tu Goya? îl întrebase odată Gertruda, calm, şi fără urmă de insinuare.

Aloyzas. Care nu venise cu o treabă anume, ci doar să-i facă o scurtă vizită, descoperise în mod cu totul surprinzător o serie de urme ale lui R., bine conservate pentru a rezista multă vreme. Aici, ea mai rămăsese încă, cea pe care o pierduse. Scăpărările mânioase ale ochilor ei, când vroia să placă cuiva. Pauzele ei pline de gravitate. Posibilitatea de a o revedea, fără să se umilească, îl străpungea cu săgeata de foc a bucuriei. Aloyzas

îşi bea caâeaua şi transpira de parcă îşi pusese deja paltonul şi pălăria pe el şi era gata s-o pornească la drum.

— Da, au început să se agite toţi filistinii. Nu ştiu. S-ar putea, spuse el cu jumătate de gură.

Vierme, moluscă, meduză mizerabilă, se ocăra Aloyzas în drum spre Moscova, ba chiar şi după ce ajunsese deja în capitală. Printre chipurile fioroase ale lui Goya îi apărea mereu chipul angelic al lui R., zâmbetul ei triumfător. În „Maja nudă“ văzu strălucind o altă nuditate, cea pe care el nu apucase s-o privească cu atenţie, dar o simţise în permanenţă ca pe o flacără îndepărtându-se – trupul de neuitat al lui R. Imaginea aceasta a propriei sale persoane îl indignase, bineînţeles, în mod iremediabil. Da, e cât se poate de clar: R. Îl distrugea – pe el şi vocaţia lui. Neasemuita bucurie pe care o încercase contemplând pân- zele originale ale lui Goya, şi nu nişte copii după acestea, fusese vulgarizată de o sexualitate josnică. În loc să-şi simtă spiritul cuprins de entuziasm, se lăsase târât în noroi, ah, tretuie să plece de aici fără întârziere. Această prelungită luptă ce se dădea în sufletul său, îl adusese în faţa unei construcţii din lemn, lungă, cu colonete şi cornişe cu înfloriturі, care se înălţa pe o străduţă liniştită. Din când în când se auzea huruitul tramvaielor, sporind şi mai mult parcă senzaţia de linişte, ba chiar de adormire din jur. Casa, cu o curte mare – casă de negustor tipică începutului de \eac – nu răspândea niciun fel de zgomote şi nici luminată nu era. În răstimpuri ieşea dinăuntru câte un bărbat încotoşmănat în haine groase, făcând să răsune foşnetul uşor al paşilor săi pe sub teii iernatici, despuiaţi... Când a simţit că nu mai poate suporta să zacă pe sub ferestre, s-a hotărât să intre înăuntru. O scară de lemn, înnegrită şi mâncată de cari, ducea la etaj. Pe coridorul cu lumină difuză şi un preş uzat aşternut pe jos, mirosea a rufe muiate, a blinele arse la prăjit şi a liliac

— Probabil, adus de undeva din Sud. Da, prin alte părţi înflorea deja liliacul, pe când aici, pe acoperişurile şi balustradele caselor mai stăruia încă un strat de zăpadă afinată. R. Nu locuia singură în odaie – ci cu o buriată[38], o tânără cu pometii ieşiţi în afară, rumeni ca merele an- tonovka[39] bine coapte, şi cu nişte ochi negri ce străluceau prin crăpăturile lor

38 Buriati — locuitorii din Republica Socialistă Autonomă Bu- riato-Mongolă.

39 Varietate de mere de toamnă.

foarte înguste plini de vioiciune. În aceştia se aprinseseră pe dată licăriri jucăuşe, prieteneşti. După ce a strâns cu o mânuţă puternică degetele oaspetelui, ea s-a furişat afară din odaie, fără zgomot – păşea pe vârfuri, ridicându-şi sus de tot picioruşele cu şosete înflorate de lână.

— Aşa-i obiceiul aici.

Ce obicei mai e şi ăsta? Să dispari dacă vecina ta e vizitată de un admirator? Interesant, şi oare deseori e nevoită simpatica buriată să dispară din odaie? Ar fi vrut s-o întrebe şi s-o tot întrebe, îl împiedica însă înfăţişarea vrednică de milă a lui R. Ambianţa de aici nu-i era propice, nu se potrivea cu tabloul splendid pe care el îl tot contemplase de la depărtare vreme de trei luni, înălţându-l mereu deasupra cenuşiului vieţii de zi cu zi. Pe frigider trona silueta unui ceainic şi se tăvălea o coajă de brânză, dar astea nu erau decât mici pete pe chipul luminos, fără îndoială încă luminos, al lui R. Adevărat, în viitoarea milioanelor şi milioanelor de moscoviţi, chipul ei se înceţoşase întrucâtva. Părul nu mai avea luciul de odinioară – când îşi scutura capul, după obicei, părea veştejit, sub apăsarea căciuliţei de iarnă. Şi nici scânteietoare ca altădată nu mai era, ca şi cum pâcla iernii de afară, prelingându-se picătură cu picătură prin ferestre, ar fi în- văluit-o în cenuşiul ei.

— Recunoaşte că nu-ţi prea place aici la noi, nu-i aşa?

Ai fi zis că un cal nărăvaş o izbise drept în obraz cu copita, atât de vizibilă îi era strungăreaţă – nici gând să- dispară, dimpotrivă, părea că avea să se întipărească nu numai pe înfăţişarea exterioară, ci şi pe fondul lăuntric al fetei. Ea i-a povestit cât de greu se deplasează până la institut: cu tramvaiul, pe urmă cu metroul şi, în sfârşit, cu autobuzul. Dimineţile, abia izbuteşte să se îngrămădească în autobuzul care la ora aceea vine ticsit până la refuz, noroc că la întoarcere e ceva mai uşor. Dar, după ce-ai zăcut atâtea ceasuri la bibliotecă şi te-ai înghesuit pe la cozile din magazine, cu greu îţi mai poţi face timp, şi nici putere nu mai ai, să mergi, de pildă, la un teatru. Coafat, manichiură – toate cer timp, dragul meu! în timp ce stăteau de vorbă la masa încărcată cu cărţi, caiete, lucru de mână, îşi făcuse apariţia îngrijitoarea, având cu ea găleata şi peria.

— Madama Maşa – ea e cerberul moralităţii noastre! i-a şoptit R.

Madama Maşa cotrobăise puţin cu peria întâi sub un divan, apoi sub celălalt, de parc-ar fi vrut să alunge un motan pitit acolo. Îi măsurase – şi pe fată şi pe prietenul ei – cu o privire iscoditoare, severă şi ieşise val vârtej, fără să tragă uşa după ea.

— Nu vrei să bei un ceai cu noi, madama Maşa? a strigat R. În urma ei. L-ai cunoaşte pe prietenul meu.

— Prieteni şi iar prieteni – toţi, hai? Da' bărbaţii, bărbaţii unde-s? Bărbaţi nu mai sunt. Cei adevăraţi s-au prăpădit în război. Numai muieri peste tot! bombănea bătrână posacă, pentru care războiul, pe semne, încă nu luase sfârşit. Şi copiii, cine o să-i nască, cine o să-i crească?

— Vine ea vremea şi o să-i naştem, ba o să-i şi creştem tot noi, madama Maşa.

— Să nu te superi, porumbiţa mea, da nici tu, nici prietenul tău nu prea semănaţi cu ăi de s-apucă să facă copii! se auzise de după uşă.

— Poate vrei să-ţi dovedesc pe concret? i-o întorsese R. Zâmbind cu dispreţ, însă fără a-şi ascunde amărăciunea, şi Aloyzas simţise cum i se strânge inima, ca atunci la Vilnius, când îi mărturisise în ce mod îşi realizează veniturile suplimentare. Întinsese mâna s-o mângâie tandru, dar ea, crezând probabil că va începe s-o agaseze, se dăduse la o parte.

— Nu ne-am mai văzut de trei luni. M-am dezobişnuit de tine, Aloyzas. Acum nu mai ştiu cine eşti tu – şi cine sunt eu.

Supărat, Aloyzas obiectase: în ceea ce îl privea pe dânsul – nimic nu s-a schimbat.

— Aşa, să fie, oare? Nu prea cred că eşti sincer, amice.

îl mâhnise, mai mult decât cuvintele neplăcute, tonul ei. Plin de indiferenţă, parcă aprecia cu răceală distanţa la care se aflau acum unul faţă de celălalt. Cu un astfel de ton nu-ţi vine greu să-i arunci omului verde în faţă orice, sau să citeşti sentinţa de condamnare la moarte a unui nevinovat.

Niciunul dintre noi doi nu mai este la fel ca altădată. Nu la asta se referise, el intenţiona să biruie dintr-un salt timpul, care se aşezase între ei, îndepărtându-i. Noaptea aceea unică n-o putea nimeni contesta – nici chiar R.! — dar parcă asta era o dovadă? Mai degrabă părea să fie un rug în care se mistuiseră toate faptele adunate cu rivnă şi răbdare laolaltă. Acum, peste cenuşa rece a acestui rug se aşterneau fulgi de zăpadă.

— Crezi că aş mai fi venit eu, dacă…
— Să-i fim recunoscători maestrului Goya!

în ce stare de spirit se afla acum – nu mai era un mister. Brazda dreaptă, pe care-o trăsese de-a lungul vieţii sale, n-a reuşit să i-o mute din loc nici chiar viitoarea simţămintelor, deşi, într-adevăr, aceasta încetinise zdravăn ritmul arăturilor. Remuşcările, dorinţa de a pătrunde în universul zăvorit al altui om erau în contradicţie nu numai cu egoismul, care-i fusese insuflat ani şi ani în şir, ci şi cu încercările stăruitoare ale raţiunii, potrivit căreia, în orice situaţie trebuie să te ridici deasupra relaţiilor, atât de confuze, dintre bărbat şi femeie. Căci, odată împotmolit în ele, ca în nişte câlţi, vei începe să-ţi iroseşti forţele proprii nu în numele unei idei şi nu pentru a-ţi atinge ţelul propus, ci doar pentru clarificarea acestor relaţii. În ceea ce-l privea, s-a temut întotdeauna de pornirile oarbe, de nestăpânit, şi le-a evitat, deşi n-a uitat nicio clipă de obligaţia luată voluntar asupra sa, dar, evident, în mare parte şi impusă – dacă n-ar fi fost aşa, parcă mai zăcea el atâta în cămăruţa asta neprietenoasă de cămin, sau mai stătea să se întrebe, numărându-şi bătăile puternice ale inimii, de ce a tărăgănat totul vreme de trei luni de zile? Şi, totuşi, nici chiar în privinţa aceasta Aloyzas nu era pe deplin convins: dar dacă atitudinea lui era condiţionată de apropierea lui R., de dorinţa să-i atingă din nou pielea uimitor de albă, să se desfete admirându-i trupul, ca atunci când admiri transparenţa unui porţelan foarte preţios, a cărui valoare n-o pot aprecia decât experţii.

Nu ştia cu destulă certitudine ce devenise R. În prezent. Dar putea, fireşte, bănui că pentru rolul său anterior, scena – o alta, mult prea mare acum, – nu-i mai este pe plac, pentru că o împiedică să mai fie axa de rotaţie a planetei, chiar şi a uneia minuscule. La Vilnius R. Era o persoană cunoscută, silueta ei frumoasă se înscria imediat în sfera altor siluete cunoscute, atrăgând asupra sa atenţia generală. Acolo scânteia şi ea, dar totodată reflecta strălucirea celorlalţi aştri, fără a se gândi întotdeauna câtă lumină anume absoarbe şi câtă răspândeşte. Pe când în imensa Moscovă, izbită neîncetat de valuri omeneşti, ea devenise doar un fir de nisip rostogolit de colo-colo de ape. Răsfăţată de atenţia tuturor, stimată pentru frumuseţea şi talentele ei – şi mai ales pentru că participa la octetul universităţii – R. Se trezise deodată în pielea unei aspirante de

rând. Ar fi trebuit deci să-i farmece din nou pe toţi cei din jur, să-şi dovedească isteţimea minţii şi profesionalismul său, ceea ce nu era deloc o treabă simplă într-un mediu complet străin. Iar, în plus, o mai împiedica şi insuficienta cunoaştere atât a limbii engleze, cât şi a celei ruse. Faptul că era nevoită să locuiască într-o cameră comună, să audă veşnica bombăneală indolentă a madamei Maşa, apărătoarea moralităţii, o deprimau de asemenea. Când puternicele reflectoare şi-au încrucişat fascicolele de lumină pe micuţa-i siluetă, înlăuntrul lui R. S-a frânt ceva. Trasă la faţă, dezorientată, ea s-a izolat închizându-se în sine. Se prea poate ca schimbarea să fie spre binele ei, dacă nu cumva se va prăbuşi sub povara ce devenea tot mai apăsătoare. Aloyzas nu se putuse hotărî să afle ce locuşor anume ocupă el în acest crispat univers lăuntric al lui R. Îi e silă de mine? Mă suportă, convinsă fiind că n-o să rămân prea mult aici? I-ar fi fost cu neputinţă să spună, de pildă, dacă atunci când l-a văzut ea se bucurase sau nu. Primele impresii au fost umbrite de modul de viaţă al căminului.

— Să-ţi fac un ceai? Din păcate, n-am cu ce să te tratez. Abia peste o săptămână, nu mai devreme, o să mă îmbogăţesc. La Moscova banii se topesc cât ai clipi. Nu ştiu nici eu pe ce îi cheltuiesc. Ştiu doar că zilnic sunt nevoită să-mi cumpăr ciorapi.

În timp ce se autoironiza că e mină-spartă, cotrobăia prin frigider. Glasul ei răguşit au părea să fi dezvăluit niciun mister.

— Nu te teme, nu murim noi de foame! Colega mea a primit din Buriatia un peşte uriaş. Dar mai mult chiar decât nemaipomenitul peşte, ei îi place slănina lituaniană afumată. Aşa încât, în felul acesta, vom avea un meniu variat.

— Nu! Şi Aloyzas se ridicase plin de hotărâre. Avea impresia că, în sfârşit, dezlegase una dintre enigmele lui E. Lipsită fiind de un venit suplimentar, nu mai putea trăi în prezent aşa cum era obişnuită, şi de aceea se dispreţuia. Mergem amândoi la restaurant. Am auzit vorbindu-se mult de „Aragvi“ dar n-am avut încă prilejul să trec pe acolo.

— Vai de mine, dar nu sunt deloc aranjată. Părul mi-e murdar, – se fandosea ea, însă ochii i se înveseliră şi glasul se înviorase de o bucurie demult uitată. Părea că, împreună cu capoţelul pe care şi-l lepădase, căzuse, făcindu-se ţăndări, şi carcasa cenuşie de pe ea.

Din încăperea alăturată, unde era duşul, se auzeau foşnete şi

plescăituri, care dădeau impresia că R. Se stră- duie să iasă dintr-o văgăună întunecată, către lumina ei dintotdeauna.

— Nu-i aşa că ţi-a plăcut micuţa mea buriată? Un copil al naturii teribil de naiv. Ai observat ce dinţi sănătoşi are? ciripea cu însufleţire R. Sprijinindu-se cu o mână de balustrada scării, în vreme ce pe cealaltă i-o încredinţase lui.

El, bineînţeles, nu băgase de seamă, era total absorbit de ea, de surprinzătoarea ei ofilire şi la fel de surprinzătoarea ei renaştere. Nu reţinuse decât merele din obrajii fetei şi frumoasele ei şosete înflorate – atât.

— Nişte dinţişori extraordinari. Perle, nu alta! Încântării ei i se adăuga, evident, şi invidia. În Occident şi-ar putea câştiga fără nicio dificultate existenţa făcând reclame pentru pastă de dinţi sau proteze dentare!

— De acord, mâine o s-o studiez cu mai multă atenţie, spuse Aloyzas surâzând.

— Ai grijă, totuşi, să nu-i rezervi prea multă atenţie! l-a ameninţat R. Cu degeţelul, deplasându-se cu multă uşurinţă parcă în zbor în zilele lor de odinioară. Vai, cât mă bucur că ai venit!

Cuvintele mult aşteptate – *„Vai, cât mă bucur că ai venit!“* au răsunat pentru a doua oară exact în clipa când intraseră deja în lumea şi sub pavăza belşugului şi veseliei sudice. Oameni frumoşi, îmbrăcaţi sărbătoreşte, tăvi care se încovoiau sub greutatea mâncărurilor şi a băuturilor, mireasma apetisantă de ierburi aromatice şi vinuri…

În restaurant R. Se lăsă în voia unui calm sublim, părea o floare cu petalele albe, desfăcută sub un soare după care tânjise îndelung. Aidoma ţăpuşelor, pe care sfârâise până adineaori, pe mangalul încins, şaşlâcul, se implântau în ea privirile învăpăiate ale celor din jur. Insă atenţia nesătulă a bărbaţilor n-o stânjenea şi n-o mira deloc. Su- râdea bucuroasă scuturându-şi părul de stropii umezelii de afară. Datorită chipului ei uscăţiv plin de vioiciune, datorită ochilor albaştri scânteietori, interiorul, decorat în tonuri întunecate, deveni dintr-o dată luminos, iar bolţile scunde şi greoaie, spaţioase. Nici n-au apucat să se încălzească puţin – abia se aşezaseră la o măsuţă – că apăru pe masa lor, parcă plutind, o sticlă de şampanie pe care n-o comandaseră. Chipul lui Aloyzas deveni sumbru. R. Însă îl sfătui în şoaptă să nu facă scandal, nu se cuvine să-i jignească pe

sudici, mai bine să le răspundă în acelaşi mod. Aşa că trimise şi el o sticlă de şampanie în colţul unde stăteau complotiştii, câţiva bărbaţi ce le zimbeau prietenoşi. Urmă propunerea de a-şi apropia masa de a celorlalţi.

— Vai, cât mă bucur că ai venit, rosti iarăşi R., ignorând ambianţa ispititoare şi lipindu-se de el cu obrazul delicat, încins de vin şi de atenţia generală.

Aloyzas arunca din când în când în jurul lui priviri pline de mândrie, ca unul ce fusese cu generozitate ales, dintre mulţi alţii, probabil mai frumoşi, mai cutezători şi mai bogaţi decât el. Înţelegea că nu are niciun merit în asta. Farmecul lui R. Îşi trimitea reflexele şi asupra lui. Acum, bretonul vaporos, galben ca paiul, se legăna din nou pe fruntea ei minunată, ca şi cum n-ar fi existat nici balustrada de la cămin mâncată de cari, nici interminabila săptămână până la primirea bursei şi nici singurătatea unei femei frumoase care nu era obişnuită să zacă între patru pereţi. Ar fi fost cu neputinţă să găseşti în tot restaurantul şi, posibil, chiar în toată acea uriaşă Moscovă

— În care încăpea jumătate de univers – o alta pe care s-o poţi compara cu ea, după cum era greu să presupui că ar exista altul care să-l egaleze în vreun fel pe el, pe Aloyzas.

— I *love you!* îl salută R. A doua zi făcându-i cu mâna, dar abia după ce ajunse acasă, fraza englezească, împlân- tată până în adânc, îşi scoase la suprafaţă vârful ascuţit al aşchiei.

Sintagma aceasta banală îi reaminti iarăşi lui Aloyzas exact ceea ce ar fi vrut să uite – silueta cenuşie profilată pe fundalul cenuşiu al căminului – şi chipul lui R. Care înflorise la restaurant datorită atenţiei bărbaţilor turmentaţi din jur. Iar gestul său plin de devotament – la plecare i-a lăsat o mie de ruble pentru pardesiu! — aici, sub soarele sărac din Vilnius, nu i se mai păru generos, ci mai degrabă – un onorariu pentru ceva.

L-o fi iubind oare? Nu reuşise să afle nici atunci şi nici când s-a dus s-o viziteze a doua oară. S-a izbit ca într-o armură de glasul ei, de ochii care, deşi păreau să-i cunoască până şi gândurile, nu-i mărturiseau nimic sincer, sau, cine ştie? poate că nici nu tăinuiau nimic.

— Ştiu, ţi-e silă să urci scara de la cămin, să te furişezi pe lângă madama Maşa. Ei haide, spune-mi, când o să începi să mă şi blestemi?

Era măcinată de ciudă, o ciudă absurdă împotriva lui.

Împotriva ei însăşi, ba uneori şi fără a viza pe cineva concret. Câteodată, cuprinsă de un dispreţ suveran faţă de greutăţile serioase, reale, fata asta se aprindea dintr-un fleac. Aloyzas bănuia că o nemulţumeşte şi tema sa de candidatură, şi conducătorul ştiinţific, ba chiar şi institutul, unde îşi făceau stagiul specialişti din câteva ţări străine, – deşi ea nega acest lucru.

Ca şi mai înainte, îi îngăduia lui Aloyzas să fie apărătorul ei şi organizatorul suprem, ori de câte ori ieşeau în oraş. Hoinărind în jurul bisericuţelor simpatice şi neîngrijite, care în timp ce îşi mai aşteptau vechile căciuli de aur atrăgeau turişti din toată lumea, R. Reînvia. Străvechile bisericuţe îi readuceau, probabil, în memorie trecutul: petele de lumină ale soarelui jucând pe zidurile de piatră cioplită – undeva pe vreo străduţă îngustă – cârdurile de porumbei fâlfâindu-şi alene aripile... Se însenina şi reînvia în restaurant când chelnerii umblau forfota în jurul lor, iar orchestra cânta asurzitor. Nemulţumirea ei însă nu se risipea niciodată definitiv – se îndepărta doar târându-se într-un ungher ascuns al sufletului, de unde îşi făcea simţită existenţa printr-un oftat, o vorbă răutăcioasă sau o privire distrată care părea să caute ceva.

— Ah, nu mă întreba nimic. Nu-mi strica buna dispoziţie.

Şi Aloyzas se străduia să nu i-o strice. Să nu se supere când la masa lor luau loc oameni străini, propunându-le insistent să-i cinstească cu ceva. Sau să se târască în urma unor tineri dubioşi prin subsoluri şi şoproane, pentru a viziona capodopere dubioase. Fel de fel de pseudogenii. De meseriaşi înfumuraţi, sau speculanţi de icoane. Una din aceste icoane R. A vrut neapărat să şi-o cumpere.

— Asta, dacă nu mă înşel, e din secolul XVII. Hai s-o cumpărăm!

— Nu, nu te înşeli, însă icoana este furată. Crezi că, dacă n-ar fi furată, ar sta cineva s-o vândă aici, sub strea- şina porţii?

— Ah, Aloyzas, tu nu ştii să trăieşti. Nu ştii şi n-ai să înveţi niciodată! Ochii îi scăpărau plini de dispreţ, strungăreaţă, ştirbindu-i zâmbetul, se căsca gata-gata parcă să-l muşte, astfel ca, pe obrazul de provincial cinstit, să se imprime pentru totdeauna stigmatul mediocrităţii şi al laşităţii.

Aloyzas se năpusti afară de sub poarta aceea şi sări din mers în tramvaiul ce trecea huruind chiar pe alături.

— Ce, vroiai să mă laşi acolo? Respirând precipitat ea se agăţă de umărul lui, vagonul gol o zvârlea când într-o parte, când în cealaltă.

Aloyzas nu-i răspunse – simţea cât de îndârjită e împotriva lui, fapt care, la Vilnius, l-ar fi făcut să-şi iasă din sărite. În adevăr, n-ar fi luat pentru nimic în lume un lucru de furat, şi totuşi adineaori, sub poarta aceea cu streaşină, se învârtise şi el, respirase şi el aerul îmbâcsit de acolo. Clocotea de mânie, îşi zicea că e un ticălos şi i se părea că seamănă cu un beţivan sadea, gata să se înece în balta cu alcool. Îndârjirea ei, care-l indignase, îi făcea greaţă, însă totodată şi plăcere, ca atunci când îţi rupi cu unghia o crustă ce-ţi produce mâncărime.

— Sunt o nulitate, sunt dezgustătoare, ştiu, nu e nevoie să mi-o spui. Pe câtă vreme tu – eşti un nobil cavaler! Mă ierţi, cavalere?

Şi cavalerul, ce era să facă, a iertat-o. Iar în noaptea petrecută la cămin, a trăit momente de extaz, cu care nu mai spera să se întâlnească vreodată. Simţindu-se vinovată, R. Se grăbi să rupă zăgazurile celor mai limpezi izvoare ale fiinţei sale, să se înalţe deasupra tuturor neînţelegerilor şi conflictelor, deasupra noroiului care-i pân- deşte, în egală măsură, pe cei cinstiţi ca şi pe cei necinstiţi.

înainte de plecare, Aloyzas strecură dedesubtul uneia dintre cărţi câteva hârtii de o sută. Se vede că îmi cumpăr dragostea, se gândea el posomorit, aşa cum stătea lungit în fotoliul avionului, plătesc pentru fiecare mângâiere. Aceste necruţătoare presupuneri se izbeau ca într-un zid de principiile lui de neclintit, de intenţiile lui foarte serioase şi cu toate acestea îl torturau în asemenea hal încât se părea că un călău experimentat îi jupoaie pielea de pe frunte. Nimic nu era în stare să-l izbăvească de suferinţă, nici raţiunea, nici autodisciplina – numai ea, R., când veselă, agreabilă, când morocănoasă, plină de capricii. Aşa că nu era deloc simplu s-o viziteze, or, scrisori ea nu scria, şi la urma urmei tot n-ar fi crezut o iotă din ce i-ar fi scris. O scrisoare uriaşă, cu plicul desfăcut acum, îi atârna deasupra capului – acoperind tot cerul – încă de atunci, din prima zi a plecării ei.

...De astă dată micuţa buriată ciripea întruna, o clipă nu-i tăcea guriţa. În adevăr – ce dinţi minunaţi, se mira Aloyzas, unul ca unul şi albi, de parcă acum un minut şi-i lustruise cu cretă.

Fără îndoială că în apropierea ei R. Se necăjeşte din pricina strungăreţei mai des decât ar trebui. Fata se străduia să-l întreţină pe musafir, care, făcându-şi apariţia la Moscova fără să se anunţe, n-o găsise acasă pe R.; deşi o refuzase în fel şi chip, ea se repezi totuşi să-l trateze cu ceai tibetan, zâmbindu-i plină de bunăvoinţă cu ochii ce licăreau prin micile lor crăpături şi cu dinţişorii orbitori de albi. În munţi îşi culege singură ierburile, a învăţat să le cunoască de la un unchi, fost călugăr budist. Bătrânul lama posedă vechea scriere rapidă mongolă, care nu e cu nimic mai prejos de stenografia europeană! Să vă arăt? Şi cât ai clipi fata înşiră câteva mici coloane de sus în jos. Ceasul ticăia tot mai grăbit, paşii lui R. Nu se auzeau şi buriata nu ştia ce-ar mai putea face ca să-l reţină pe musafir. O clipă doar, şi a să-i arate şi nişte diapozitive color! Imediat aduse tirâş, din odaia alăturată, aparatul de proiecţie şi agăţă un cerceaf pe perete. Defileuri, ruinele unei mânăstiri, animale nemaivăzute cu părul foarte lung. Interesant, pitoresc, dar deasupra acestor stranii privelişti exotice mereu apărea R., surâsul ei amăgitor.

— Mai staţi un minut, acuşi trebuie să sosească! Şi fata, când auzi ţăcănitul cu care îşi închise el servieta, îşi aşeză cu un aer rugător mâinile pe piept. Încetase şi huruitul tramvaielor. S-ar fi putut crede că se înţeleseseră amândouă.

R. Se strecură pe uşă cam pe la miezul nopţii, cu pantofii în mână şi zâmbetul pe buze. Dădu nas în nas cu el. Într-o clipă, vioiciunea de pe faţa-i îmbujorată se topi fără urmă.

— Tu? Nu te aşteptam. Mirosul de alcool birui aroma ceaiului tibetan.

— Văd. Aloyzas se stăpâni, era cât pe-aci să-i ardă o palmă.

— Controlul proprietăţii?

Trezită brusc din ameţeala băuturii şi recăpătindu-şi stăpânirea de sine, R. Îl întrebă dacă cinase. Şi în timp ce buriata dădea afirmativ din cap – da, o, da! — se apucă să povestească cum se ambalase într-o istorie penibilă. Tocmai când traversa strada Gorki, fusese din întâmplare martora unui accident. Un autobuz a strivit sub roţile lui o femeie – trecuse în goană pe roşu dintr-o parte în alta a străzii. S-a presupus că a fost sinucidere. Pe ea însă a impresionat-o puternic întâmplarea şi interogatoriul. In- torcându-se de la miliţie, a intrat în restaurantul gării Bie- lorusskaia şi a dat pe gât un pahar de vin.

— Ce vrei, ăsta nu-i Vilniusul, e un oraş mare, spuse R., şi el

rămase stupefiat, mai mult chiar decât aşteptarea istovitoare şi apariţia ei la miezul nopţii, îl ului uşurinţa cu care se lepădă ea de trecutul lor comun. Căci Vilniusul însemna pentru ei nesfârşitele hoinăreli pe ulicioarele oraşului vechi, unde vorbeau englezeşte, însemna idealurile şi speranţele lor.

Când buriata se pregăti să iasă din odaie cu perna în braţe, Aloyzas protestă. Se culcă pe duşumea, lângă prag, cu senzaţia că cineva îi răzuie cu un cuţit bont faţa şi pieptul. Şoapta insinuantă, vinovată a lui R., nu-i domolea durerea. Nu-i răspundea. Foarte curând o auzi sforăind uşor. Adormise. Pentru că băuse, avea respiraţia precipitată, şuierătoare şi nu se trezi când el, găsindu-şi pe dibuite pantofii, ieşi pe furiş în coridor. Pe scara de lemn, penibil de scârţâitoare, îl ajunse din urmă buriata:

— Ce să-i transmit? Nu plecaţi aşa, fără să-i spuneţi o vorbă. Asta-i îngrozitor, e ca şi cum i-ai da omului o lovitură de moarte.

— Transmite-i… transmite-i… I se făcu milă de fata aceasta bună la suflet. N-am să mai pun piciorul aici, dacă nu vine ea fără întârziere… la Vilnius.

Şi o luă la goană.

După aceea, fie că ameninţarea a avut efect, fie că R. S-a năpustit pe urmele lui stârnită fiind de insulta primită, fapt e că foarte curând ea îşi făcu apariţia. Numai pentru atât şi Alovzas ar fi fost gata să-i ierte multe, să închidă ochii, uitând de faptul că îşi trădează astfel propriul său credo, acela de a nu face nimănui nicio concesie. Totuşi, la Vilnius relaţiile lor n-au avut o evoluţie mai bună decât la Moscova. Întrevederea de aici era mereu umbrită de amărăciunea întâlnirilor anterioare şi în special a ultimei dintre ele. Se mai aflau încă amândoi sub impresia acelui miez de noapte plin de nelinişti de la Moscova, şi totuşi, fiind din nou împreună, n-au încercat să-i desluşească substratul, de teamă să nu complice lucrurile şi mai mult. Chiar şi în cazul în care R. Şi-ar fi dat toată silinţa, ea n-ar mai fi fost capabilă acum să se familiarizeze din nou cu viaţa de care se dezobişnuise, să se contopească cu nişte amintiri ce o înduioşau, adevărat, dar încetaseră s-o mai entuziasmeze. Arbuştii şi copacii de prin parcuri crescuseră, cvartalele de blocuri cu multe etaje se înălţau pretutindeni şi un nou val de tineret izbea cu putere de torent străduţele vechiului oraş. Însă, în jurul căpşorului blond al lui R. Aerul nu se mai învolbura şi

trecătorii nu mai şuşoteau, când o vedeau că apare. În piaţa din faţa castelului i-a ajuns din urmă un cuplu de culoarea ciocolatei, un bărbat şi o femeie. Iată cine erau examinaţi acum cu o atenţie plină de încordare! Un bărbat cu pălărie de pai, o grăsană tânără cu două sacoşe enorme în mână – şi gloata de copii se luă după ei fără a-şi ascunde încântarea.

— Un sat – asta e, un sat mare, o auzi Aloyzas şoptind. Trăiesc la capătul lumii. N-au văzut de când sunt negri! De *you understand me? I*

— I *understood everything you said* Aloyzas i-ar fi putut răspunde ceva sarcastic, dar nu mai vru s-o enerveze – şi aşa era supărată deja.

Hoinăreau prin oraş căutând ceva care nu mai exista, sau mai degrabă nu mai existau ei, cei de odinioară. Cele câteva fraze spuse din obişnuinţă în englezeşte, nu făceau decât să sublinieze înstrăinarea lui R. Şi, ca din întâmplare, ea începu să vorbească de întoarcerea sa la Moscova. Vrei, nu vrei, paşii te poartă spre locuri străine, chiar dacă acestea sunt doar provizorii, dintr-o dată capătă importanţă referatul colegei buriate, ţi se face dor de bombăneala madamei Maşa.

— Nu vrei s-o fericeşti pe Gertruda făcându-i o vizită? Aloyzas avea nevoie de un sprijin şi, aşa cum bănuise, îl găsi sub acoperişul sorei sale. Atitudinea binevoitoare a Gertrudei sparse gheaţa aşternută între cele două maluri – cel de ieri şi cel de azi. Timp de o oră-două R. Păru să aparţină vechiului oraş, modului de viaţă lent al acestuia. Aspiranta renumitului institut moscovit s-a bucurat din partea Gertrudei de o primire cu mult mai bună decât absolventa de odinioară a facultăţii. Discutau prieteneşte amândouă simţindu-se deodată foarte apropiate una de alta şi nu luau deloc în seamă mutra lui posomorită. De câteva ori, atât el cât şi soră-sa i-au adresat musafirei zâmbete pline de căldură şi s-au arătat încântaţi de aspectul ei exterior. Acompaniată de semnele de încuviinţare pe care soră-sa le făcea cu capul, R. Analiza plusurile şi minusurile vieţii moscovite. Aptitudinile analitice, independenţa şi curajul său se bucurau de o mai mare apreciere în ochii Gertrudei decât latura sentimentală.

Discuţia se desfăşura în clinchetul sărbătoresc al argintăriei şi cristalurilor scoase din bufet. Acum cele două îşi împărtăşeau părerile relativ la arzătoarea problemă a culturii vieţii de toate zilele.

— Chiar şi în ziua de azi oamenii noştri ar putea avea o existenţă mai frumoasă, susţinea musafira. Ne tot justifi- ficăm cu trecutul nostru de mizerie, mai-mai să-l luăm pe cel din vremurile iobăgiei.

— De acord, dar asta e misiunea care vă revine vouă, tinerilor intelectuali, să inoculaţi oamenilor o concepţie modernă, o întrerupse Gertruda cu blândeţe.

— Nouă? Până ne va fi încredinţată nouă această sarcină, vom fi deja bătrâni! ripostă plină de înflăcărare R. Ţi-e şi groază să te gândeşti cum zboară zilele. Zilele noastre cele mai bune!

Aloyzas nu se mai sătura admirând răbdarea Gertrudei.

— Tineretul din zilele noastre adesea nu ştie nici singur ce vrea. Recunoaşte, nu-i aşa că am dreptate?

— Sunt unii care, într-adevăr, nu ştiu, dar sunt în schimb alţii care ştiu şi încă foarte bine! Ochii lui R. Se învăpăiară, de parcă în clipa asta se pregătea să le mărturisească o taină. Să mă iau de exemplu – pe mine… Ce-i drept, uneori încep să mă îndoiesc şi eu. Şi totuşi, ştiu foarte bine ce e frumos, ce îmi doresc şi fără de ce anume n-aş putea trăi!

Da, ea ştie ce vrea, asta e important, pentru că momente de slăbiciune are fiecare om. Gertuda îl privi pe Aloyzas cu coada ochiului, ca şi cum i-ar fi transmis mai pe înţeles opinia musafirei, însoţind-o cu un comentariu plin de simpatie.

— Câteodată te simţi, vai, atât de singur, se plânse R., surprinzând privirea Gertrudei. Vroia să verifice până unde merge atitudinea favorabilă a acestei familii faţă de persoana sa.

Gertruda îl împunse cu privirea pe tăcutul său frate şi Aloyzas înţelese îndată că relaţiile lui cu R., care trecuseră de mult hotarul prieteniei, nu constituiau o taină pentru soră. Ea încuraja lenta evoluţie a acestora urmărind, probabil, ca astfel să poată lupta cu o dublă ameninţare: împotriva grabei de a face pasul hotărâtor – adică o căsătorie timpurie, nedorită – şi împotriva pericolului ca simţămintele lor reciproce să se ofilească.

Apoi, Gertruda nu mai căutase s-o provoace pe R. Să facă alte mărturisiri.

— Ce inel frumos ai! Şi atinse cu degetul său rigid degeţelul delicat al lui R., sau mai precis inelul cu micul lui mugur de jad.

— Mi-e foarte dragă pietricica asta. Şi R. O duse la buze cu un gest cochet, fălindu-se astfel, mai mult decât prin cuvinte, cu

faptul că inelul i-l dăruise Aloyzas.

Iar Aloyzas se gândi la rândul lui că soră-sa ştie, pesemne, şi de ajutorul material pe care i-l acordă lui R.

Curios, ce-o să mai ciripească Gertruda acum? Parcă ce, tu vede ea oare cum îşi bate joc? Că, după ce a pus mâna pe mine îmi etalează, în văzul tuturor, slăbiciunea? Rana mea sângerândă? Dar oare îmi este cu adevărat ruşine? îi corectez disertaţia, începând chiar cu virgulele, şi-i umplu doldora cu fapte şi idei capitole întregi— şi, atunci, ie ce trebuie să mă jenez de evidentul meu devotament? Când îi strecor şi eu o sută-două acolo doar n-o fac pentru că-mi petrec noaptea cu ea, şi-atunci de ce trebuie să mă plâng de asta, ca şi cum mi-ar părea într-adevăr rău că procedez aşa? Dacă-i mai trimit câteva mandate poştale, o să-ncep să calculez cât anume capital propriu am investit în nurii acestei făpturi! La început n-o să calculez din zgârcenie, ci mândrindu-mă doar, însă treptat voi deveni mai practic. Îi voi cere să mă iubească strângând în pumn cupoanele mandatelor. Ah, Gerta, de ce taci, de ce nu-i bagi sub nas infamia asta, broasca asta învelită în frunză de brusture? Grozav se mai teme de broaşte, tipă cât o ţine gura dacă din întâmplare calcă pe vreuna, şi, totuşi, când aude foşnetul bancnotei în buzunarul capoţelului nici nu tresare măcar. Ar cam fi timpul să priceapă şi ea în ce situaţie dubioasă mă pune, la ce supliciu mă condamnă. Umilirea asta mă mâhneşte în asemenea măsură, încât încep să mă îndoiesc că, în cazul în care voi ajunge să văd realizat sfârşitul fericit pe care-l aştept, o să fiu în stare să uit jignirea îndurată. Mi-e teamă că o să mă răzbun în mod meschin pentru umilirea suportată, că n-o să mă pot abţine şi-o să-i trântesc în faţă că singurul motiv pentru care s-a arătat binevoitoare faţă de mine a fost profitul. O să mă răzbun pe ea sau... pe alta! Şi o să fiu îngrozitor cu altă femeie, dacă aceasta va apărea vreodată în viaţa mea. Nu voi fi doar pretenţios, ci şi bănuitor, bănuitor până la meschinărie, până la nebunie. Chiar şi mie însumi mi se pare odioasă viitoarea mea înfăţişare plină de cruzime. Îţi mulţumesc, Gerta, că n-ai respins-o pe biata R., aşa cum a procedat întregul oraş, dar să ştii că dacă, rănită, inima mea va sângera din pricina acestui jad, va trebui să te fereşti de mine şi tu! Atunci se va sfârşi cu fortăreaţa dragostei tale egoiste, pe care chiar dacă de-atâtea ori am nimicit-o, din milă – nu i-am sfărâmat

niciodată fundamentul! Se va sfârşi şi cu aspiraţiile tale legate de faima neamului nostru! Sau, te pomeneşti că tu, surioară, faci totul dinadins? Ştii totul dinainte, prevezi totul şi continui să mă împingi spre catastrofă, numai pentru ca pe urmă să mă poţi ajuta, mărinimoasă, să mă ridic, după ce mă voi fi prăbuşit? Vezi ce ticălos sunt?

Cuvintele acestea Aloyzas avea să i le strige Gertrudei mai tirziu şi va fi nedrept, pentru că şi ea se înşela crezând că dirijează de la distanţă spectacolul, fără a forţa lucrurile şi, totodată, fără a le lăsa să eşueze. În momentul acela, evoluţia acţiunii n-ar fi putut-o opri sau modifica nici*o* voinţă din lume, nici chiar aceea a lui R. Însăşi, dacă admitem că, brusc, s-ar fi molipsit şi ea de la Aloyzas de mustrările lui de conştiinţă. Or, ea nu se simţea deloc vinovată, mai ales pentru că, din capul locului încă, îi acordase lui dreptul de a alege. *I love you!* Vă amintiţi? în seara aceea însă Gertruda râşnea cafeaua cu o râşniţă manuală, aşa cum cerea obiceiul casei, de fiecare dată când veneau: musafiri onorabili. Aloyzas sorbi din băutura aromată şi, treptat, starea lui de spirit se amelioră. Şi el şi R. Deocamdată se află aici, unde miroase îmbietor a casă de oameni

— Chiar dacă nu e casa lor! — pe când viitorul... e hăt-departe, n-are rost să se gândească încă la el şi să se frământe. Viitorul e încă sumbru, de nepătruns, aidoma pânzei de nori ce pluteşte deasupra Vilniusului, a Moscovei sau deasupra oricărui alt punct de pe planeta noastră, dar eî are să se împlinte foarte curând în viaţa lor, şi are să se împlânte în modul cel mai fatal cu putinţă.

în timp ce păşeau amândoi pe străzile cufundate în noapte, un vânticel cald şi umed ciufulea superbul păr al lui R. Era plăcut şi era bine în întuneric – prin foşnetul paşilor se întreţeseau cuvinte aproape uitate, câte un gingaş sărut, sau vreun hohot de râs, ce demult nu se mai făcuse auzit. Poate că dreapta necruţătoare a destinului nu se va prăbuşi peste capetele lor, nu-i va despărţi azvârlindu-i în direcţii diferite!? Căci s-au lipit strâns unul lângă celălalt şi atât de fermecător se armonizează umbrele lor în lumina electrică a felinarelor?

— Nu vreau să plec nicăieri... nu vreau, suspină deodată R. Şi, aplecându-se îi muşcă lui Aloyzas palma cu dinţii ei răriţi din faţă.

Erau foarte emoţionaţi amândoi, şi totuşi ea îşi luă zborul spre Moscova, aproape cu un simţământ de uşurare, pe câtă vreme el avea senzaţia că fusese părăsit, lăsat singur, lângă un morman de bagaje nepăzite, în mijlocul unei mari pieţe, li erau dragi îndoielile ei, îi era drag chipul ei – aci palid, aci înflorind în noi şi noi nuanţe. Îi erau dragi înflăcărarea ei, tăcerile, micile şiretenii, ca şi adevărul ei plin de reproşuri. Evident, se întâmplă şi accidente pe strada Gorki şi probabil că acolo, intr-adevăr, murise o femeie, însă e cert că R. N-a urmărit această sinistră întâmplare singură, ci strâns lipită de umărul unui bărbat. La începutul prieteniei lor umbre de felul acesteia l-ar fi îndepărtat pentru totdeauna, căci pe vremea aceea nu avea intenţia să se sacrifice pe sine ci, dimpotrivă, vroia doar să ia el de la alţii. Acum însă defectele ei – ca altă dată strungăreaţă – îl legau mai mult chiar decât aspectele pozitive. Blestemându-se pentru inerţia sa, aşa denumea el, când judeca lucid, situaţia în care se afla în prezent, Aloyzas îşi pierdea tot mai mult sentimenul propriei demnităţi. Puţin a lipsit să nu se năpustească în urma ei, s-o prindă cu putere în braţe şi să-i sfarme carapacea mincinoasă sub care fără îndoială bate o inimă bună, delicată şi iubitoare. Şi nu reticenţa din această inimă, şi nu teama lui de a fi respins sau ironizat l-a oprit de la acest pas ireparabil, ci groaza în faţa unei eventuale capitulări. Oare să fi căzut chiar atât de jos încât, înainte de a parcurge măcar jumătate din calea către ţelul său, să abandoneze totul din cauza a trei cuvinte spuse în engleză? Să nu-şi mai scrie cartea proiectată, împovărându-se în schimb cu disertaţia lui R., cu ambiţiile ei ştiinţifice şi femeieşti? Mai ales că timp ar avea destul, susţinerea disertaţiei s-a amânat cu un an, iar deznodământul nu are să-l hotărască decât viaţa însăşi. De fiecare dată după ce o conducea pe R., Aloyzas se cufunda în vid, gândul prindea viaţă cu greu, şi el, profitând de orice prilej – sau chiar şi fără vreunul grăbea spre Moscova, pentru ca să se întoarcă de acolo cu buzele umflate. O ajuta pe R. Cu bani, îi corecta disertaţia, din când în când se întâmplă să aibă prilejul să se strecoare şi în patul ei, deşi apropierea lor nu mai era aceeaşi ca prima dată. Nu-l mai încerca nici bucuria plină de prospeţime, nici uimirea în faţa intensităţii simţământului – care era mai curat decât ei amândoi la un loc şi aproape desprins de actul posesiunii – simţea doar un spasm în gâtlej şi o ciudă cumplită că întreg

trecutul se mai afla încă pe undeva pe aproape, deşi ei îl azvârliseră şi îl striviseră cu propriile lor picioare.

— Ce mai vrei şi tu? Ne-am obişnuit prea mult unul cu celălalt. El tăcea, se justifica numai ea. Suntem aproape soţ şi soţie. Ce, n-o să mă mai iubeşti când voi deveni soţia ta?

Atâta timp cât glasul ei lucid nu-i reînvia amărăciunea, ajungeau până la el rezonanţe ce-l convingeau mai mult, luându-i totodată, pentru un timp oarecare, piatra de pe inimă, care-l împiedica să respire.

— Mă simt obligată faţă de tine. Obligată în fel şi chip. Imediat după susţinerea disertaţiei o să ne căsătorim. Vom sărbători şi disertaţia şi nunta. Şi vom economisi o mulţime de sute.

— Dar ştii şi tu foarte bine că locuiesc la cămin. Aloyzas ar fi vrut să clarifice totul, până în cele mai mici detalii, dar în astfel de momente i se năzărea că Gertruda îi şopteşte la ureche toate astea şi atunci se detesta.

— Tu – eşti bărbat! riposta R., de astă dată nu ca un viitor candidat în sociologie, ci ca o femeie neputincioasă, incapabilă să gândească. Casa, spaţiul pentru viitorul *baby,* cad în sarcina ta, nu în a mea.

Bineînţeles, de-ar trebui să se lupte cu întreg institutul, tot o să dobândesscă el o casă pentru fericirea lor. Cât priveşte pe *baby,* a luat-o şi pe ea gura pe dinainte, a spus asta fără să se gândească. Pentru că nici el şi nici ea nu erau dornici de copii. Fericire? Există oare fericire care să nu izvorască dintr-o chemare lăuntrică, ci să se hrănească doar cu şoapte ameţitoare, rostite pe întuneric, atunci când ştii dinainte că în zori coasa dimineţii va reteza, culcând la pământ, toate florile înălţate peste noapte?

R. N-a mai apucat să-şi serbeze susţinerea disertaţiei şi nunta. Înainte de a-şi termina aspirantura, cu totul pe neaşteptate, s-a măritat cu un aspirant – un coleg polonez

— Şi a plecat la Wroclaw. Greu de spus dacă această căsătorie a ei fusese fictivă sau nu, cert era altceva: peste un an şi jumătate ea a plecat cu avionul cu un american în vârstă – proprietarul unui mare ranch – în statul Kansas.

Mult mai târziu, când durerea provocată de lovitura primită se atenuase deja – doar rareori îl mai înţepa – Aloyzas se întâlni, la Leningrad, nas în nas cu fosta colegă de cameră a lui R., buriata. Îşi susţinuse lucrarea de candidat şi în prezent aduna

material pentru disertaţia de doctorat, care avea ca temă istoria unor populaţii nordice.

— Nu trebuie s-o judeci prea sever pe sărmana R. Ochii ei străluceau prin deschizăturile lor înguste, iar zâmbetul îi dezvelea perlele dinţişorilor. O chinuia îngrozitor strungăreaţă aceea. Voi bărbaţii n-aţi putea înţelege niciodată cât de mult suferea. Crede-mă, era în stare să sacrifice totul în schimbul unor dinţi de porţelan, pentru ca apoi să zâmbească cu o dantură strălucitoare. Or, acolo – stomatologia face minuni.

— Dumneata îţi baţi joc de mine? Aloyzas se făcu alb ca varul.

Buriata scoase o mică pipă şi, aprinzându-şi-o, începu să tragă din ea. Acum nu mai era o simplă aspirantă şi putea să se poarte cum îi trăsnea prin minte.

— Mi-a trimis o fotografie. Dinţii – şirag de mărgăritare. Dar, dacă e să fiu sinceră, strungăreaţă o prindea totuşi mai bine.

Vrea să mă consoleze, îşi zise Aloyzas, să mă convingă că am iubit o altă R., una mai bună. E un neadevăr, firește, dar durerea nu mi se mai pare atât de acută. Doar rareori, când mă atinge cineva străin, mă arde cumplit.

— Nu fumezi? se miră buriata luându-şi rămas-bun. Chipului dumitale de nordic cu trăsături regulate i s-ar potrivi foarte bine o pipă.

Chiar acolo, la Leningrad, Aloyzas îşi cumpără o pipă şi când se privi în oglinda din holul hotelului, i se păru că: oată viaţa nu-şi scosese pipa din colţul gurii! Enigmatic, maiestuos şi chipeş, nu semăna câtuşi de puţin cu unul care şi-ar fi putut risca viitorul din pricina unei fete cu dinţişori ca mărgăritarele.

Good bye1. Adorabilă R.! Nimic n-ar fi izbutit să-l călească mai mult pe Aloyzas Hubertavicius ca saltul dumitale peste Atlantic. Un călău invizibil îi jupuise pielea din creştet până în tălpi, îmbrâncindu-i în locul celei vechi „o alta: ţeapănă, rigidă. Devenise în sfârşit bărbat, care, când i-a sosit timpul, a ştiut să lupte cu munţii cei înalţi. Da, căci a luptat din răsputeri şi a învins, cu toate că adesea, e lucru ştiut, izbânda se poate întâmplă să semene cu o înfrângere. Dar aceasta nu mai e vina dumitale, adorabilă R., cea căreia îi spun pe veci go*od bye!*

Carul maşinii zboară, lunecă înainte-înapoi şi pe foaia albă curge ţăcănind fără încetare ploaia de litere. Robotul Lionginei trudeşte sârguincios. Însă, brusc, se împotmoleşte. Gata? Nu, nu e gata, robotul îşi cască iar gura metalică.

Un anunţ. Acelaşi care fusese început cândva, demult, şi rămăsese neterminat. Liongina scoate o coală din teancul de hârtii pregătite pentru memoriile şefului. O hârtie netedă, cretată. Verge. *Se închiriază una cameră,* bate rigid, ca un beţişor, degetul ei mijlociu. Şi cui i se închiriază, mai ţii minte? Unei fete fără copii şi fără cobai, îi şopteşte robotul. Încetează, îl repede Liongina. Ah, da, de preferat sunt asistentele medicale, însă ele resping cu bună ştiinţă astfel de oferte, îi reaminteşte robotul. Şi-atunci, cine rămâne de fapt? Fata între şaisprezece şi patruzeci şi şase de ani – memoria robotului e acum complet epuizată. Stă acolo taciturn, iar în faţa lui – gârbovită şi abătută – Liongina. Îşi dezmorţeşte mâinile, trosnindu-şi încheieturile degetelor. *O iată care lucrează în schimbul de noapte.* Ingenioasă idee, nu-i aşa? Noaptea o să lucreze, iar ziua o să poată îngriji bolnava. Şi, la urma urmelor, ce mare îngrijire are de dat? Trebuie doar un glas de om viu şi cineva care se mişcă. Care să-i aducă sau să-i servească ceva. Pentru că în odaie nu se află nimeni în afară de bătrână paralizată, care face pe ea. Nu, nu bătrână. Ci *mama mea, mama, mama.*

Robotul prinde viaţă. Bate pe nerăsuflate câteva reprize. Una şi încă una. Valul ţăcănitor izbeşte şi izbeşte fără încetare, până când din tot anunţul nu mai rămâne nicio literă. Coala verge zboară la coş. După ce ia o alta, proaspătă, neatinsă încă de gheruţele literelor, pe întinderea splendidă a acesteia apare imprimat, exact ca un filigran, *o_fată.* De statură mijlocie, îndesată, cu faţa osoasă, acoperită cu o piele neîngrijită. Nişte ochi mici, înecaţi în stratul de fard, pe care nimic din câte există pe lume nu-i mai poate mira şi cu atât mai mult un anunţ. Numele fetei

— Zita. Este şi acesta imprimat pe hârtia pe care încă n-au apucat s-o mâzgălească rândurile robotului. Curând, Zita o să-şi cumpere ediţia de seară a ziarului, ca să afle la ce cinematograf rulează filmul „Dragoste eternă“ şi, căscând, o să descopere, cu ochi somnoroşi dar ageri, anunţul. Nu, niciodată. Robotul rămas în priză izbeşte cu zgomot, ca o ghilotină retezând capete. Iar coala de hârtie se umple până jos cu X-uri şi Y-uri.

— Lucrăm de ne trec năduşelile, ai? Pot să ştiu şi eu la ce te străduieşti aşa, dacă nu-i secret?

— Eh, nimic. Liongina abia are timp să smulgă din maşină anunţul împestriţat cu X-urL ll face ghemotoc, dar nu-i dă

drumul din pumnul transpirat.

— Ce te holbezi aşa la mine? Nu te teme, că doar n-o să te mănânc! în încăperea neprietenoasă, trxită cu lucruri inutile şi probabil insalubră, şeful nu se simte deloc în largul lui. Ia te uită, îşi zice el, stă pitită într-un colţişor ca un păianjen, un păianjen foarte harnic. Hărnicia ei – particularitate de nepreţuit a poporului nostru – îl încântă.

Şi îl mai încântă ceva – căldura pe care-o răspândeşte silueta ei delicată şi faţa micuţă, uscăţivă. Dacă nu cumva i s-a părut doar că e aşa, atunci, în ziua când o certase pentru greşeala făcută.

Ea îi zâmbeşte, la fel ca atunci, ba şi mai larg, recapitulând exerciţiile făcute în faţa oglinzii.

— Ai vreo nemulţumire? Sau vreo dorinţă anume? Hai, nu-ţi fie teamă, dă-i drumul!

— Dacă te adresezi oamenilor tutuindu-i, îţi vine mai uşor să le asculţi păsul, să le dai sfaturi, sau să iei măsuri.

— N-am nicio nemulţumire.

— Foarte rău! Cine-a trântit toată arhiva aici? Ei, las’ că-i arăt eu nemernicului ăstuia de administrator…

— Eu vă sunt şi aşa recunoscătoare pentru condiţiile de muncă. Pentru că pot să-mi urmez studiile.

— Că studiezi, asta-i bine, numai că, de vorbit, vorbeşti ca o inconştientă. Te pomeneşti c-o să te repezi să-mi pupi şi mâna ca unui domn patron! Eu nu-s patron, să-ţi intre bine în cap treaba asta o dată pentru totdeauna. Instituţia este a statului, a poporului, nu-i a mea!

Mai ridică şi el glasul, se gândeşte Liongina, pentru că a venit să se plingă. Oare să fi făcut blonda iarăşi vreo trăsnaie, nevrând să mai suporte nici cea mai mică şotie din partea copilului?

— Ce părere ai despre memoriile mele? întreabă el cu glas sever, pironindu-şi ochii în perete fără să clipească.

Memoriile nu se referă la viaţa actuală a şefului, nici la capricioasa lui soţie. Ele înfăţişează vremuri îndepărtate, ce se pierd în negura trecutului. Şi, totuşi, o anumită legătură – deşi vagă, greu de sesizat – se pare că se simte, întrebarea pusă pe neaşteptate îi confirmă Lionginei această presupunere.

— Sunt interesante, îl laudă ea cu rezervă. Mai ales pentru noi, tinerii.

gg – Spre culmi, dus-lntora

— Ascultă, pe mine să nu mă iei aşa, să nu mă duci cu zăhărelul I Nu laude aştept eu de la tine. Dacă te întreb, înseamnă...

De fapt, nici el nu ştie prea clar ce vrea de la ea. Liongina însă simte că e momentul să-l mai stimuleze, să-i insufle puţin curaj.

— Sunt foarte interesante, tovarăşe şef, dar, nu vă supăraţi că vă spun, scrieţi prea puţin despre frământările dumneavoastră lăuntrice, despre sentimentele dumneavoastră. Cititorii de azi...

— Ştiu, vor să le dezgropi toate nimicurile, să le vân- turi pe dinainte rufele murdare – asta vă interesează pe voi! Şeful respinge cu atâta înverşunare sentimentele pe care încearcă cineva să i le bage pe gât, încât coama lui căruntă se ridică vâlvoi. Sentimente? Pe atunci sentimentele astea noi le ţineam în frâu şi le înăbuşeam din faşă! Şi nu se poate stăpâni – strânge pumn mâna sănătoasă.

— S-ar putea să mă înşel. Totuşi, Lionginei i se face teamă puţin de glasul lui, de ochii care-i clipesc în răstimpuri, de pumnul puternic. Am vrut să spun că...

— Habar n-aveţi de nimic, pe vremea când noi făceam sacrificii nemaipomenite, voi vă scăldaţi în râuri de lapte şi vă răsfăţaţi în scutece de mătase! De astă dată „voi“ nu însemna doar ea singură, ci generaţia ei, ba chiar câteva generaţii consecutive.

— Da, da... Nu-i rămânea decât să bolborosească ceva nedesluşit şi să le ordone buzelor să surâdă mai larg, mai amabil, însă, în niciun caz, linguşitor.

— Şi de ce, mă rog, de ce noi eram obligaţi să ştim totul, absolut totul? Şeful se înfierbântase din cale-afară şi privirea lui ursuză, după ce-şi croise drum prin avalanşele timpului, cerceta acum cu atenţie micuţele crânguri, ogoarele sărăcăcioase cu pământ nisipos, pe care le cunoştea atât de bine.

— Ascultă! Când am fost numit în sectorul acela important de colectivizare, am pătruns întâmplător într-o şcoală sătească. Şi am pus ochii pe învăţătoarea din localitate. Se pare că şi ea, chipurile, mă plăcuse. Încă nu eram schilod. — îşi mişcă puţin mâna mutilată.

— Fata desena grozav, câteodată pavoaza atât de frumos gazeta de perete cu steaguri şi stele, că nu te mai puteai sătura ad- mirând-o. Avea şi o voce plăcută – organizase un cor. Eu mă

tot uitam la ea, ea la mine. Intr-o zi, şedinţa care s-a ţinut acolo, s-a prelungit până târziu – a trebuit să rămân peste noapte la şcoală. Eram tânăr, plin de foc şi nici ea nu ora o adormită... Dimineaţa când m-am trezit, ce văd? Se făcuse ghem la picioarele mele şi plângea. Ce crezi că s-a intâmplat? Mă păzea ca nu cumva, în timp ce dorm, să-mi spargă careva capul. Peste vară ne-am legat tare unul de celalalt, mă şi băteau deja gânduri de însurătoare, când, pleosc! mă trezesc cu o anonimă pe birou – era, chipurile, odraslă de chiabur, părinţii şi un frate de-al ei fugiseră în Occident.

— Era orfană?

— Pentru alţii era orfană, pentru mine – odraslă de chiabur, duşman de clasă. Am verificat prin organele competente, faptele s-au confirmat...

— Şi aţi părăsit-o? întrebările Lionginei erau aproape «Ri eaive, dar el nu băga de seamă asta.

— Păi, ce puteam să fac? Perfidia duşmanului fusese demascată. Pe atunci luptau împotriva noastră chiar şi fustele. Să-i strecori unui secretar de comitet raional o chiaburoaică – nu era deloc rău, nu-i aşa?

— Dar ea... Cu ea ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. N-am mai văzut-o. A plecat aiurea. Şi dupfi o pauză: Intr-o vreme s-a zvonit că născuse.

— Copilul... dumneavoastră?

— Cine poate să ştie! Se perindase atâta lume prin şcoala aceea! Da’ uite că de câte ori îmi aduc aminte de eu, cum stătea ghemuită la picioarele mele...

Într-adevăr, tulburătoare poveste. Il mai torturează şi «cum pe omul care, eliberat din negurile trecutului, se bunii fi de lumina altui soare. Dar oare nu-i pare rău că el, cel ce se înşelase pe sine, a fost atât de cumplit înşelat de vremuri? Şi oare nu-i trece niciodată prin minte că tertipurile pline de cruzime ale blondei durdulii, care-i nă- pastuieşte copilul iubit, sunt, de fapt, poliţa ce i-o plăteşte destinul? Se prea poate că lucrurile n-au ajuns încă până «lei. Insă omul e neliniştit, atât de neliniştit, încât a ajuns fiii i se destăinuiască unei femei aproape necunoscute, aflată pe cea mai de jos treaptă a ierarhiei din instituţia pe care o conduce.

— Iertaţi-mă, poate că n-am înţeles bine totul. Şi Lion- «inu trage adânc aer în piept. Eu cred, totuşi, că n-ar trebui să v&

faceţi reproşuri din pricina… învăţătoarei aceleia. Că doar dumneavoastră n-aveţi nicio vină. Aşa erau timpurile.

— Crezi cu adevărat ce spui sau… sau iar mă duci cu zăhărelul?

Dacă i-ar fi spus altceva – n-ar fi suportat, s-ar fi pornit să zbiere, aşa însă, aşteaptă, fruntea lui noduroasă, furişată atât de aproape de ea, e transpirată. Grozav ar vrea, dar nu se poate hotărî să creadă, că femeia asta tinără şi modestă este şi sinceră cu el. Oare nu încearcă să-i intre doar sub piele, urmărind cine ştie ce avantaje?

— Nu mă pricep să linguşesc, tovarăşe şef.

Te pricepi deja, vai, cât de bine te pricepi, şopteşte cineva în urechea Lionginei. Până şi glasul îţi tremură puţin, pentru a părea cât mai sincer cu putinţă.

— Aşa erau timpurile, repetă ea parcă şi mai adânc emoţionată, deşi, din modesta sa experienţă ştie că, atunci când trebuie să iei vreo hotărâre, timpurile sunt întotdeauna grele şi pline de ispite. Numai cei foarte curajoşi nu se tem de timpuri – uite, tata de pildă, n-a părăsit-o pe mama cu un copil în braţe, deşi nu era al lui şi deşi, e foarte posibil, că îl ura chiar? A plecat un timp de lângă ea, dar s-a întors din nou. Da, tatăl meu! Tata, care nu-mi era tată bun, dar era, totuşi, cel mai bun tată din toţi câţi există pe lumea asta!

— Da, aşa erau timpurile. Necruţătoare timpuri. Ai dreptate! Şi şeful îşi clătină capul leonin – ochii, reîn- torşi din negurile trecutului, încep din nou să-i strălucească, iar pasul, acum când se pregăteşte să plece, îşi recapătă iar fermitatea.

Ajuns în dreptul uşii, capul cu coama de păr se întoarce spre ea.

— Până la urmă, tot nu mi-ai arătat ce băteai de zor. Însă, dacă ai terminat ce aveai de făcut, nu mai sta aici ca o cloşcă. Pentru că sunt sigur că ţi-e gândul la casă, la fel de fel de manichiuri şi pedichiuri, ce, n-am dreptate?

Cel mai alarmant gând – mama. Înainte de a intra la curs, trăsese o fugă până acolo cu alimentele necesare pe care apucase să le cumpere în drum spre dânsa. Vecina Tereze nu venise, iar fochistul Feliksas, care pentru o sută de grame de băutură o mai ajută uneori, uitase să mai dea pe acolo. Haide, strânge bine din pleoape şi intră o dată, îşi făcea Liongina curaj, însă nu mai avu timp să strângă pleoapele. Duhoare, rufe

murdare, colosul greoi, peste putinţă să-l ridici. Ora liberă căzută plocon, pe care L-o dăruise şeful, chiar dacă nu-i putea rezolva toate problemele, îi ameliora totuşi puţin starea de spirit. Avea spor la treabă, ba mai mult, lucra cu un fel de agresivitate şi asta-i sporea mamei, care n-o slăbea din ochi, starea de nelinişte.

— Ia te uită ce vrednică eşti azi. Parcă începe să-mi fie şi teamă de tine. Şi râse în surdină, mascându-şi astfel adevărata spaimă ce-o cuprinsese.

— Foarte bine faci, trebuie să-ţi fie teamă de mine! i-o tăie Liongina, în timp ce aduna gunoiul cu mătura. Doar mi-am vândut sufletul diavolului!

— Eu ţi-am dat o bună educaţie. De ce vorbeşti cum nu se cuvine?

— M-ai educat după chipul şi asemănarea ta.

— Dac-ar fi fost aşa, ajungeai artistă. Turnee, flori, admiratori…

— Păi, artistă şi sunt. Am lăudat adineauri pe cineva pentru că a părăsit o fată cu un copil, tnchipuie-ţi, âsta-i şeful meu. L-am lăudat, în loc să-i povestesc întâmplarea cu tatăl meu…

— Nu ţi-e decât tată vitreg, vitreg.

— … întâmplarea cu tatăl meu vitreg, care nu te-a părăsit, cu toate că meritai s-o facă. Meritai, da, meritai!

liongina strânse cu putere mătura la piept, spasmul plânsetului înăbuşit, sau poate al osului, îi zguduia spinarea firavă. Recăpătându-şi stăpânirea de sine, continuă:

— Între altele fie spus, diavolul meu nu-i chiar dintre cei mai afurisiţi. Nu-mi pretinde tot sufletul dintr-o dată. Mi-l ia treptat, bucăţică cu bucăţică.

— Ţi-ai ieşit din minţi. Ţi-ai ieşit din minţi definitiv. Mama tremura din tot trupul, să fi putut, s-ar fi târit să se ascundă oriunde, dar, spre marele ei regret, nu putea să se mai ascundă decât doar în ea însăşi. În mormântul acela de neputinţă care era trupul ei. Eşti pur şi simplu nebună! Uf, mai bine să ai o boală ca a mea decât să-ţi ieşi din minţi.

— Desigur că e mai bine, mamă. Ce, abia acum ai aflat lucrul ăsta?

Deodată, cu tot zgomotul străzii, auzi că o strigă cineva pe nume. Un vânt cald de sud-est lingea zăpada. Pe alocuri, pingelele hârşâiau direct pe asfalt sau pe dalele de ciment.

Terminând cu dereticatul la mama, Liongina se grăbea la cursuri. Mirosul de aer stătut îi îmbâcsise părul, baticul, paltonul. Se opri puţin şi îşi expuse faţa în bătaia umedă a vântului. Aşa putea să-şi spele mirosul şi totodată să şi asculte cu atenţie. Nu, n-o strigase nimeni. Şi, de fapt, cine putea să aibă nevoie de ea? Ca de obicei, între şase şi opt, grosul gloatei se revarsă către case. Iar valurile mai mici

— Pornesc dinspre case către: teatre, cinematografe, restaurante, la schimburile de noapte, întâlniri, sau convorbiri interurbane.

Aşa că, îşi făcu şi ea apariţia în piaţă. În lărgime şi la lumină glasul cuiva poate dobândi un trup sau, în cel mai rău caz, măcar câteva particularităţi precise. În timp ce traversa dintr-un capăt în altul deşertul de ciment n-o părăsi nicio clipă senzaţia că cineva o urmăreşte. Fără a se trăda, se mistuia în umbra clădirilor, în rafalele vântului, în foşnetul impermeabilelor de pe siluetele celor ce alergau să prindă troleibuzul. O răsuflare străină îi dogorea ceafa, ochi străini – rămânând invizibili – scotoceau, la fel ca boldul ascuţit al felinarului electric, printre dalele ude ale pieţii năclăite de rămăşiţele frunzelor din anul trecut. Întoarse capul – nimeni, doar motocei de zăpadă, laolaltă cu stropi de ploaie înfundând botul căscat al felinarului – o perdea albă, compactă. Nimeni nu încearcă s-o ajungă din urmă, iar dacă, din grabă, careva dă nas în nas cu ea, se trage brusc îndărăt, buimăcit din pricina chipului alb, de ghips. Iar ei, aproape că-i face plăcere spaima acestor gură-cască. Eu sunt! Ce, nu mă placi? Apoi, auzi din nou şoapta – în mod sigur, urmăritorul îşi bătea joc de încercările ei de a dispărea, de a se ascunde în dosul măştii albe. Numele ei – rostit tărăgănat, într-un mod bizar, cu o anume uimire şi durere – se rostogolea iarăşi în urma ei. Lon-gina? Exact ca acum o sută de ani, când soarele in- cendiase totul, când tocilele pietrelor şlefuiau cu grijă fiecare vocală şi consoană, făcându-le să capete rezonanţe muzicale. Şoapta asta trebuie călcată în picioare, strivită, aşa cum striveşti un şarpe, o flacără ţâşnită brusc undeva. Şi trebuie să-şi astupe urechile cât mai repede. Ce neruşinare – vise şi şoapte în timp ce te bălăceşti în noroiul lipicios, iar pe obraji ţi se mai prelinge încă lichidul cleios, fetid. E, pur şi simplu, o impietate asta, căci astăzi Aloyzas abia s-a târât la serviciu, nici gând să păşească semeţ şi gătit sărbătoreşte ca de obicei. Până şi să se

admir*» nu s-a hotărât, cu toate că îi place să se vadă în oglindă în toată splendoarea, mai ales dimineţile, când încă nu apucă să-şi irosească avansurile zilnice de prospeţime. Un fulger globular scânteietor se prăbuşise până la patul lor, în vrenr. A ce ea dormea, iar Aloyzas veghea. Apoi el ieşise din casă clătinându-se pe picioare, orbit de strălucirea fulgerului. Oare ce-am trăncănit eu prin somn? Ce venin i-am picurat în ureche? Nu-mi amintesc absolut nimic, în jurul meu era doar vid şi întuneric. Mi se pare că târându-mă încet, în vârful picioarelor, străbăteam cel mai întunecat colţişor al acestui întuneric, fundul negru ca smoala al abisului. Atâr- nam cu capul în jos ca liliecii şi am avut cea mai înfricoşătoare vedenie...

— Liongina, stai puţin! Fie-ţi milă de mine, că doar nu-s recordmană la alergări.

Vocea profundă, sonoră, pălăria de culoare închisă, purtată invariabil în toate anotimpurile anului, şuba lejeră de astrahan, îmbrăcată doar pentru prestigiul funcţiei

— Căci iarna rămăsese mai mult în calendar, decât pe stradă! — şi faţa, luată parcă direct din gravurile în lemn ale vechilor graficieni lituanieni. Nici zăpada grea, îmbibată de apă, nici lumina tremurătoare a felinarelor n-au reuşit să-i modifice în vreun fel trăsăturile pronunţate ale feţei, gravitatea lor. Mereu neschimbate, fie că se află la tribună, fie că stă îngenuncheată pe mica treaptă a confesionalului, ele i-au rostit în şoaptă numele şi n-au mai avut răgazul să-şi schimbe atitudinea meditativ-impunătoare, cu o expresie banal-cotidiană. Concentrându-şi privirea de oţel, ea putea, probabil fără prea mare efort, să sfredelească omul până în fundul sufletului, pentru a-i extrage de acolo toate încurcăturile sentimentale. Da, aici nu mai ai de-a face cu şeful tău gata să-şi mărturisească greşelile şi care, să vrei doar, ar fi la cheremul tău. Acum ai nevoie de întreaga ta atenţie, de toţi nervii tăi, pentru a ţine piept acestei agresivităţi, ce în aparenţă nici nu există – de bună seamă, tu singură ai născocit-o dar care, tocmai pentru că nu poate fi dovedită, devine şi mai ameninţătoare. Intr-adevăr, unde sunt faptele ce pot proba atitudinea ostilă? Obiectase vreodată Gertruda împotriva căsătoriei lor? Nu i-a scăpat nicio vorbuliţă referitoare la asta, deşi era împotrivă, cum e şi în prezent împotrivă şi cum va fi tot împotrivă până la ultima ei suflare. Evident, *împotrivă* nu înseamnă neapărat contestarea

ei, a Lionginei, aşa cum nu contestăm noi existenţa cataclismelor ucigătoare, de care absolut nimeni nu are nevoie, ca de pildă inundaţiile, uraganele, cutremurele. Ne dăm doar toată silinţa ca, atât cât ne stă în outinţă, să ne adaptăm, să ţinem în frâu sau să diminuăm consecinţele violenţei acestora.

— Ce te uiţi aşa la mine, fetiţo? Ce, nu mă mai cunoşti?

— Bună seara, Gertruda. Şi Liongina abia se abţinu s& nu spună *tovarăşă Gertruda,* pentru că femeia cu faţă prelungă, fără zâmbet, în afară de faptul că e sora lui Aloyzas, este. Totodată, şi o autoritate destul de marcantă.

— După câte văd, nu la cafenea te grăbeşti, nu-i aşa?

Cu o intenţie de zâmbet îngăduitor, Gertruda încercă să năruie eternul zid ce le desparte. Liongina se silea să-i răspundă cu indiferenţă, deşi ardea de nerăbdare să astupe cât mai repede toate crăpăturile, oricât de mici ar fi, ale acestui zid.

— La cursuri mă duc, la cursuri.

— Adineauri am trecut pe lângă o cafenea. Erau numai femei înăuntru. Vrei să intrăm şi noi?

— Cafeneaua, după câte ştiu, nu-ţi prea foloseşte la studii.

— Ei, haide, nu-ţi mai bate joc de o femeie bătrână I Am bea o cafeluţă fierbinte şi am mai trăncăni puţin. Ne întâlnim la fel de rar ca vapoarele în largul mării. Nu m& prea răsfăţaţi cu vizitele nici tu, nici Aloyzas. Niciunul.

Niciunul. Gertruda nu spune ceea ce ar fi vrut să spună, ceea ce-i răscoleşte capul mare, trupul voluminos. Tu, numai tu l-ai răpit pe frate de lângă soră, l-ai smula de sub influenţa ei, ai tixit în el, ca într-un sac. Toate fră- mântările tale derizorii, istovitoare.

— Ah, Gertruda, doar dumneata ştii tot.

— Care tot? Ei, fetiţo... Jignită, Gertruda îşi înclină capul şi de pe borurile pălăriei se rostogoli o picătură de apă. Crezi că n-am şi aşa destule griji? Omul care are o muncă de răspundere e legat de mâini şi de picioare! Îşi scoase batista şi, după ce şterse picătura de pe obraz, o puse din nou în poşeta încăpătoare de culoare neagră. Ia stai puţin, tu vii de la serviciu? Las' că-i trag eu mâine un perdaf şefului tău, să mă pomenască. Toată lumea şi-a terminat ziua de lucru, iar el...

— Şeful n-are niciun amestec. Liongina nu vroia ca ochiul pătrunzător al Gertrudei să se bage în treburile ei de serviciu şi de aceea se grăbi să arunce momeala, ce va fi înhăţată cu

lăcomie. Aduse vorba despre maică-sa, deşi aproape niciodată nu povestea nimic despre ea unor străini, şi cu atât mai mult Gertrudei. Am zăbovit la bolnavă. Vecina ei, Tereze, nu s-a simţit prea bine şi n-a venit.

— Călugăriţa aia? Fii mai prudentă, fetiţo, cu fanatici ca ea, o povăţui cu asprime Gertruda.

— Sunt prietene încă din liceu. Două bătrâne bolnave.

— Oricum, oricum, fii prudentă. În schimb tu, fetiţo, Îmi stârneşti numai admiraţie. Eşti demnă de toată lauda Adevărat, că aşa se şi cuvine – cine să le poarte de grijă unor părinţi neputincioşi, dacă nu proprii lor copii? Dar e tot atât de adevărat că mulţi uită cu uşurinţă de această obligaţie.

— Nu-s nici eu mai bună decât ceilalţi. Dacă ar exista altă soluţie…

— Să nu zici asta, fetiţo. Maică-ta, deşi e grav bolnavă, a avut mare noroc.

Gertruda continuă s-o laude adresându-i vorbe goale, decolorate, ţinute parcă în clor, pentru că nu vroia să se apropie nici măcar cu un pas de mama Lionginei, de boala, de singurătatea acesteia. Şi în fond, ce-ai vrea, ca cineva străin să nu strâmbe din nas, dacă tu, care-i eşti fiică, scrâş- neşti din dinţi şi o suporţi cu greu? Oh, n-am s-o iert niciodată pentru ciocan – îl izgonea pe tata mânându-l întruna lângă butoi, până când, în cele din urmă, a nimerit în mlaştină… Tot aşa cum n-o să-i iert ipocrizia şi hotărirea statornică de a nu se lăsa învinsă – ele îmi provoacă ura, dar îmi stâmesc totodată şi admiraţia. Închid ochii, îi fac curat, însă plec de acolo stăpânită de un mare dezgust faţă de mine însămi. Mă simt mânjită din cap până-n picioare de putregai, de bacteriile descompunerii şi putrefacţiei. Pot molipsi pe oricare de orice boală. Ceea ce e cât se poate de primejdios, în special pentru Aloyzas. Şi chiar dacă amândouă ne dăm osteneala să nu-i pronunţăm numele, acesta pluteşte între noi. Ca un memento că există o altă îndatorire, cu mult mai înaltă şi mai însemnată…

La fel ca şi acum – binevoitori şi reci, străduindu-se din răsputeri să nu se trădeze prin vreo licărire suspectă

— Ochii Gertrudei, rotunzi, strălucitori, parcă acoperiţi cu o sticlă foarte fină, o pândeau şi atunci, pe vremea când purta în pântece pe continuatorul neamului Hubertavicius. Urma să se întâmple ceva neobişnuit, în stare să întoarcă întregul Univers

cu dosul în sus şi să distrugă ierarhia stabilă a valorilor – oare nu cumva noul idol, deşi prea slab, va îndreptăţi speranţe mai mari şi îl va putea înlocui pe predecesor? — şi totuşi, simţământul de nelinişte resimţit de Gertruda în permanenţă, nu dispărea la gândul acesta, dimpotrivă, devenea mai puternic atunci când se uita la Liongina – matca fragilă şi şubredă, căreia îi fusese dat să poarte şi să ocrotească fragilul fruct al speranţei, ridicând în jurul lui trainice valuri de fortăreaţă.

— Nu ţi-e greaţă niciun pic, fetiţo? o implora cu insistenţă Gertruda să-i mărturisească.

— Nu.

— Dar capul? N-ai ameţeli? Nu ţi se-ntunecă înaintea ochilor?

— Parcă nu.

— Să mănânci morcov, asta o să-l ferească pe noul născut de icter. Se vede că Gertruda studia o literatură proprie. Dar, ia spune, nu pofteşti niciodată ceva acrişor?

— Nu, parcă nu. Liongina i-ar fi răspuns bucuroasă: da, Gertruda, da! Îi era parcă şi ei ruşine – greţuri n-are, picioarele nu i se umflă, ba chiar şi pântecele nu i-a crescut prea mare – e doar mai rotund şi puţin mai tare sub palma lui Aloyzas, atât.

— Când ai fost la consultaţie? Eu, în locul tău, m-aş duce din nou.

— Am fost alaltăieri… Asta-i a treia oară.

— Şi ce ţi-au spus?

— Că totul merge normal. Doctoriţa m-a şi lăudat.

— E o noutate plăcută, foarte plăcută, o laudă şi Gertruda, însă ochii strălucitori, ca de sticlă, sunt departe de a fi convinşi de asta, ei continuă să spintece pântecul Lionginei, năzuind să pătrundă acolo, unde în căldura umedă, hrănindu-se cu tainice seve, dormitează moştenitorul.

Nici Liongina nu e mulţumită de ea însăşi – parcă ar simula doar că e însărcinată – deşi nimeni n-o învinuieşte de nimic, din contră, toţi o înconjoară cu o grijă din ce în ce mai mare. Se vede că ea e altfel decât celelalte femei, de vreme ce şi omuleţul, ce se alcătuieşte înlăuntrul ei, nu îndrăzneşte s-o plictisească mereu, doar uneori dă semne de viaţă prin slabe lovituri. O obligă ca, încet-încet, să se deprindă cu mersul liniştit şi uşor, cu curgerea lină a gândurilor, cu suspinele adinei prin care te desparţi de tinereţe. Zămislit nu din dragoste – ci dintr-o pasiune frenetică – spera că, treptat, o să-i adoarmă

împotrivirea din suflet, o s-o facă să se împace cu destinul ei de femeie căreia nu-i sunt îngăduite răzvrătirile şi vijeliile năvalnice.

— Fii prudentă, fetiţo, chiar dacă totul decurge normal, o dojeneşte, prevenitoare, Gertruda, fără a lăsa să i S€ răsfrângă impresionanta buză superioară, care o înspăi- mântă atât pe Liongina. Şi, mă rog, de ce te-ai apucat să speli geamurile?

— Erau pătate de muşte.

— Oricum, nu poţi curăţa toată murdăria din lume. Trebuie să te gândeşti la tine şi la copil.

— Aş vrea să am mai multă lumină, îi scapă fără voie Lionginei.

Mereu treji, gata să surprindă cea mai mică schimbare, ochii Gertrudei rămân severi. În ei stăruie îndoiala, ce vizează nu atât mediul înconjurător, condiţiile, mai mult sau mai puţin favorabile, ci însăşi scoica în care se alcătuieşte mărgăritarul. Este oare protejat cum se cuvine fragilul giuvaier de influenţa factorilor fizici, de capriciile metabolismului, de viaţa zilnică în care mişună tot felul de infecţii – dar, mai cu seamă, de psihicul lipsit de maturitate al viitoarei mame? între Aloyzas şi Liongina se întâmplase ceva acolo, în munţi, ea ca soră, simte asta, tot aşa cum simte durerea surdă din genunchi ori de câte ori stă gata să plouă, cum simte pustiul singurătăţii ce o aşteaptă – posibil să fi fost surprinşi de o avalanşă sau de o altă catastrofă, însă cert e că se schimbaseră foarte mult amândoi, după cum e prea puţin probabil ca schimbarea respectivă să ia întorsătura dorită. Liongina n-a suflat o vorbă despre ceea ce se petrecuse între ei – pentru femeia asta însărcinată ea, cumnată-sa, e o persoană absolut străină – iar Aloyzas e prea mândru şi reţinut pentru a-i face confidenţe despre eşecul vieţii sale de familie. Şi în fond ce ştim noi despre enigmele naturii, despre perfidia eredităţii? Cine ar putea garanta că dezastruoasele consecinţe ale catastrafei nu vor avea repercursiuni asupra pruncului? Străduindu-se să pătrundă înlăuntrul trupului gravidei cu propriii săi ochi şi cu cei ai lui Aloyzas, Gertruda dădea în vileag tocmai ceea ce el căuta să-şi înăbuşe în suflet, străduindu-se din răsputeri să biruie toate neliniştile şi bănuielile ce îi secătuiseră inima.

— Doctorii nu te-au prevenit în niciun fel? Nu ţi-au spus nimic despre R. H.—ul negativ, sau despre anemie?

— Nu te mai frământa atâta, Gertruda. Am un sânge bun. Mi s-a spus că totul se prezintă normal.

— Să dea Dumnezeu, să dea Dumnezeu!

Era prima dată când cumnată-sa îl pomenea pe Dumnezeu de faţă cu Liongina. Altfel, respecta cu stricteţe principiile ateiste – nu-l invoca niciodată pe Dumnezeu, după cum nu recunoştea nici mâncărurile tradiţionale care se prepară pentru Crăciun.

— Gravidă? Halal pleaşcă pe capul tău, Jokymas ’

Omul cu halatul aruncat în pripă pe umeri, ce pare a fi medic, nu-şi poate stăpini deloc tremurul buzelor umflate şi al obrajilor căzuţi, care, invadaţi cum sunt de ţepi aspri, arată ca mânjiţi cu funingine. Faţa şi mustăţile lui zbârlite şi dese ca peria se cutremură de râsul cu greu domolit, ai zice că e unul dintre oamenii aceia străini de afară, de pe străzile micului orăşel şi nu chirurgul ale cărui mâini – sensibile ca de orb sau de violonist, puternice şi sigure – precizaseră adineauri diagnosticul: apendicită. Şi încă nu una din cele obişnuite. Purulentă.

— În ce lună, a treia? A patra? Haide, dă-i drumul şi spune tot cum spui preotului la spovedanie! Medicul, care-şi zisese Jokymas, începe chiar din capul locului s-o tutuiască pe Liongina. Când te hârjoneai cu bărbatu-tău, vezi bine că gungureai ca o porumbiţă, ai? Şi, potolindu-şi cu mare efort râsul, bolboroseşte iar, ca pentru sine: Hala! pleaşcă pe capul tău, Jokymas!

— A şasea… a şasea, doctore… — se forţează Liongina să-i răspundă printre gemete, năucită de diagnostic, dar mai ales din pricina consultaţiei. N-ar fi îndrăznit să deschidă gura, dacă nu era durerea ce-o scotea din minţi şi teama pentru copil, care, simţind primejdia, a început să se agite – încearcă să scape, să iasă pe furiş din zona dureroasă.

— Grozav noroc ai, dacă-i a şasea. Poţi zice că ai câşti- gat la loterie! Nu-i aşa, Jokymas? Chirurgul cu obrazul năpădit de ţepi aspri, vorbeşte singur, aci râde în hohote, aci, cuprins de furie, scrâşneşte din dinţi.

În timp ce o femeie cu faţă rotundă şi ochi speriaţi, probabil asistenta medicală de la chirurghie, îl susţine luându-l de braţ, el se îndepărtează de canapea clătinându-se pe picioare şi răspândind în jur un puternic miros de alcool. Cine naiba a sfătuit-o pe femeiuşcă asta să-şi care apendicita purulentă în orăşelul nostru uitat de Dumnezeu? Şi încă nu într-o zi de lucru,

ci într-o duminică? Şi încă nu într-o duminică obişnuită, ci în aceea a judecăţii, când corifeul chirurgiei locale Jokymas, îmbătându-se criţă, serbează despărţirea de fosta aleasă a inimii sale? Nu ţi-a fost de-ajuns o singură surpriză, Jokymas, poftim, o ai şi pe a doua – apendicită purulentă la o gravidă în şase luni!

— Spuneţi-mi, doctore, e grav? rosteşte într-un târziu Aloyzas, cântărindu-şi fiecare cuvânt, pentru a nu întreba ceva inutil, care l-ar putea deranja pe medic.

Nicio reacţie, nimeni nu-l ia în seamă, nici pe el şi nici fraza rostită cu un aer plin de importanţă. Inima i se sfâşie, pe de o parte de necaz că nimeriseră într-o situaţie complicată, dependentă de împrejurări, şi pe de alta de milă faţă de soţia care trece prin chinuri îngrozitoare. Pe lângă tortura acestor simţăminte îl mai sâcâie şi un gând stupid: cât de ridicol trebuie să pară el ţinând în mână jacheta ei portocalie. Uf, de vreme ce tot o luase cu ea, de ce n-a îmbrăcat-o acolo, în curtea castelului? Atunci poate că n-ar fi pătruns-o vântul până la os, iar el n-ar fi fost obligat să zacă acum cu mutra asta vinovată, pierzându-şi vremea aici, în acest fost azil de bătrâni, lângă soba mare, ţărănească îmbrăcată în plăci de teracotă cafenie. E o prostie, fireşte, să gândească astfel, dar ce anume, ce-ar putea el să facă dacă ea, cu fiecare geamăt se îndepărtează tot mai mult de el, îi alunecă din braţe pur şi simplu, lăsându-i în loc doar jacheta asta idioată? Veniseră împreună în orăşelul îndepărtat de aici, el – să ţină o conferinţă, ea – să vadă ruinele castelului. Temelia dărâmată a unei construcţii, un morman de cărămizi roşiatice şi o văcuţă tărcată, care păştea ronţăind cât se poate de calm iarbă, – asta era toată antichitatea. Liongina înţepenise de frig, buzele

[i] se învineţiseră în timp ce se întreţinea, nu cu istoria – ci cu paznicul, foarte îngrijorat de faptul că vaca lui şchiopăta.

[ii] — Cât de înalt e aici cerul, nu ţi se pare? — întrebase ea, stând lângă poarta de fier restaurată, şi în aceeaşi clipă o străpunsese durerea. Atât de puternică, încât scosese un ţipăt de parc-o înjunghiase cineva. Lui Aloyzas nu-i plăcuse chiar de la început dorinţa ei de a pleca împreună, cum nu-i plăceau nici orăşelul, nici ruinele castelului, nici spitalul funcţionând într-un fost azil de bătrâni, în care, după părerea sa, totul era în contradicţie cu cerinţele unei instituţii medicale moderne.

— Ce caută aici flăcăul ăsta? se răsteşte chirurgul aţintindu-şi privirea asupra lui, şi Aloyzas, pe care nimeni şi niciodată până atunci nu-l onorase spunându-i flăcău, s-ar fi supărat nu glumă, dacă n-ar fi avut mâinile legate cu zdreanţa aceea portocalie şi dacă, pe canapeaua tare, tapisată cu muşama, n-ar fi gemut Liongina, care avea urgent nevoie de ajutor. Să stea deci aici, lipit de sobă şi să tacă din gură, pentru a nu-l mai deranja pe medic. Nu de alta, dar, din cauza sobei uriaşe, e aşa de strimt în camera de gardă, încât până şi respiraţia unui om străin deranjează.

— Ei, ce zici, Jokymas, – se sfătuia chirurgul cu sine însuşi, adresându-se parcă unui asistent de al său, care deşi invizibil, s-ar fi aflat totuşi, pe undeva, prin apropiere, – mergem la sala de operaţii?

— Doctore, n-ai voie să operezi! şi asistenta rotundă la faţă îl fulgeră cu privirea.

— Bine, n-o să operăm. Că nu-i face nimănui nicio plăcere să se chinuie în ziua judecăţii. Chiar dacă femeiuşcă asta are să moară. Şi copilaşul ei, la fel. Dar tu crezi că-i bine să se întâmple asta, Kaze?

— Dar, doctore, dumneata eşti beat, beat! Şi sora Kaze îşi agită în direcţia lui mâinile puternice de ţărancă, vrând parcă să se apere de un duh necurat. Haide, la culcare, până trece beţia. Un duş rece şi – în pat! Avem un salon liber.

— De băut am băut, recunosc, dar nu sunt beat! Suferinţa mea nu se poate spăla cu vodcă! N-ai dreptate, Kaze,. Porumbiţo, şi medicul clatină din cap. Uite, să spună flăcăul ăsta – sunt, sau nu sunt beat?

— Nu sunteţi beat… Doctore, salvaţi-o! încuviinţează Aloyzas, tolerând cu docilitate – *flăcăul.* Evită ochii asistentei, ah, dacă aceştia n-ar mai arunca atâtea fulgere, medicul şi-ar îndrepta imediat spatele şi ar înceta să se mai clatine. Cred că acum arăt, într-adevăr, ca un flăcău. Mi-e milă de Liongina că se istoveşte chinuită de durere, mi-e milă şi de mine, dar unica soluţie este să închid ochii.

— Mâine dimineaţă, doctore, mâine, cu capul limpede, încearcă sora Kaze să-l înduplece pe medic adresându-i-se ca unui copil neascultător.

— Eşti tu şmecheră, Kaze, dar ai rămas tot ageamie, cum erai şi la început. Păi, mâine dimineaţă o să fie prea târziu. Poate că

şi acum e deja târziu, cine ştie? Haide, marş, după instrumente şi nu mă mai ameţi cu vorba! Medicul strigă şi obrajii fleşcăiţi îi tremură. Iar noi doi, Jokymas, o să ne ţinem binişor în frâu şi bisturiul o să înceapă să cânte în mâna noastră ca un arcuş!

— E periculos, doctore! Ce ai de gând să faci? Ar trebui să te cruţi, se împotriveşte asistenta, de astă dată însă fără nicio convingere.

Bine dispus, vrând să demostreze cât e de puternic, suplu şi sigur pe mişcările sale, medicul se lasă de câteva ori pe vine şi se ridică imediat în sus, de-ai fi zis că se dă în scrânciob.

— Bineînţeles, cum să nu! Păi, dacă nu era periculos mi-aş mai fi pierdut eu timpul într-o zi atât de fericită pentru mine? De fapt însă, nu mai era zi – ci seară, ba chiar noapte, aşa că ajutorul nu mai putea veni de nicăieri, decât doar de la el, uriaşul ăsta care abia se ţine pe picioare, – dacă ai fi întâlnit unul ca el pe stradă, l-ai fi luat drept un beţivan ce şi-a uitat pe undeva căciula.; – E periculos, cine spune că nu-i periculos. Pentru că, în caz de ceva, toţi câinii or să se pună pe lătrat: a operat în stare de ebrietate! Ei, aşa-i întotdeuna: câte unul se îmbată numai cât miroase băutura, iar altul trage zdravăn la măsea şi nici gând să se îmbete. Uite, cu mâinile astea, Jokymas a smuls din ghearele morţii zeci de vieţi. În ziua judecăţii însă nimeni n-o să-şi aducă aminte de asta.

Senzaţia de sufocare i-o provoca nu narcoza, ci mirosul de vodcă răzbind prin masca chirurgului, aşa i s-a părut mereu Lionginei şi imediat după operaţie, când, culcată în salonul liniştit, cu pereţii de lemn, îşi recăpătase cunoştinţa, şi mai târziu, în maşina sanitară care o transporta la Vilnius, – aceasta gonea şi în răstimpuri, lăsa sirena să urle lugubru, pentru că septicemia izbucnise ca un incendiu şi trebuia să ajungă grabnic la destinaţie. Ea continua să se mai lupte cu duhoarea de vodcă, fără să ştie încă nimic despre incendiul ce nu-i făgăduia nicio scăpare. Până şi ochii sticloşi ai Gertrudei, descoperind-o în salonul imens al clinicii, după a doua operaţie, când îi goliseră pântecul

— Mărgăritarul nu se mai afla în scoică! — s-au abţinut să-i facă vreun reproş. Liongina se afla undeva, de cealaltă parte, acolo unde nu pot pătrunde ochii nimănui, doar sunetele şi mirosurile. Şi din nou simţea duhoarea din gura lui Jokymas. Oare acesta să fie mirosul morţii?

Cândva, demult, i s-a părut că vrea să moară, vorbea despre moarte, iar Aloyzas era uimit şi protesta. Atunci îşi închipuia că moartea va fi ceva fulgerător, mirosind a piatră rece, a iarbă veştedă, ţepoasă şi a zbor asemănător zborului păsării ce nu-şi desface aripile, lăsându-se în voia atracţiei terestre. Aici însă, în spital, moartea care-i dădea târcoale – mirosea urât. Deci a muri – însemna o nesfâr- şită senzaţie de sufocare. Gândul acesta, pătrunzându-i în conştiinţă, îi săgeta trupul pe jumătate afundat în nefiinţă şi n-o lăsă să se prăbuşească definitiv. Încetul cu încetul, trupul tânăr ce nu fusese răsfăţat cu medicamente, birui febra şi ea fu îmbrâncită din nefiinţă – pe terenul de joc căruia i se spune viaţă. În salon, unde erau bârfiţi soţii, unde se râdea şi se plângea la fel şi din pricina nimicurilor, ca şi din motive serioase, stăruia un miros sufocant de alcool, care pentru Liongina se transformă într-un acompaniament al căinţei. Nu era evlavioasă, însă de fiecare dată când o cuprindea fierbinţeala sau o scuturau frisoanele, nu mai avea nicio îndoială: totul trebuie să fi fost o pedeapsă pentru ceva, mai mult ca sigur pentru gândurile ei neroade, pentru iresponsabilitatea sa. Simţământul de vinovăţie devenea cu deosebire apăsător când i se scurgea în venă, picătură cu picătură, sângele altor oameni. Aceşti alţi oameni, şi în primul rând Aloyzas, au fost nevoiţi să plătească pentru greşelile ei: pentru simţurile ei nestăvilite şi sarcina tardivă. Şi una şi cealaltă – răzvrătirea ei de pe munte şi apendicele, extras nesteril de chirurgul Jokymas – erau două ţărmuri opuse ale aceleaşi mări. Pentru oricare altă raţiune lucidă ar fi fost cu neputinţă să descopere vreo legătură între cele două catastrofe. Şi chiar dacă aceasta, raţiunea lucidă, o ajuta mai mult decât orice altceva, tocmai ea o silea, în salonul post-operatoriu al clinicii, să asculte cu atenţie ţăcănitul monoton al monitorului – ritmul inimii tale e bun, ritmul inimii e bun! — şi totodată să se îndepărteze de celălalt, de ritmul haotic, care însemna aritmie. O altă femeie de aici – nu tu – se zbuciumă în agonie, încerca s-o convingă raţiunea lucidă pe ea, cea care refuza să-i dea ascultare, refuza să respire, refuza să trăiască, însă cu aceeaşi înverşunare, refuza să se şi sufoce din cauza duhoarei de alcool, fie că era reală sau doar închipuită. Va refuza şi acum şi altădată, mai?

tirziu. Întotdeauna. Când era deja întremată şi pocăită, raţiunea lucidă începu s-o domolească cu mai multă asprime: cu

petele de sânge de pe cearceafuri, pe care îngrijitoarea i le înlocuia pentru o rublă, cu venele ciuruite da împunsături, cu abcesul – când i l-au incizat, s-a umplut de puroi jumătate din sala de pansamente. Ce plăcut e să respiri, ce plăcut e să atingi o faţă de pernă curată, chiar şi atunci când ai de gând să mori. După ce se însănătoşi, Liongina nu se mai gândi la pedeapsă şi la alte lucruri de felul acesta, care ţin mai mult de credinţă, decât de sentimente. Greşise, se făcuse vinovată faţă de Aloyzas şi se va strădui să-şi îndrepte greşeala. Prin bunătate, grijă, abnegaţie. I-a fost întins un firicel subţire, de care va trebui să se agaţe şi să-şi târască cu greu picioarele pe ţărmul vieţii, fără a-i mai fi teamă că o să se prăbuşească în prăpastie…

Aloyzas fusese trimis la Leningrad, la o conferinţă ştiinţifică. Când Liongina a trebuit să se externeze din spital „a venit Gertruda după ea. Răbdătoare şi plină de importanţă, aceasta urcă şi coborî de nenumărate ori de la un. Etaj la altul, ciocăni pe la uşile cabinetelor. Obţinu relativ repede extrasul din foaia de observaţie privind evoluţia bolii, biletul de externare, reţetele şi, în cele din urmă, hainele bolnavei. La fel de eficient ar fi rezolvat ea toate treburile dacă aş fi murit, îi trecu prin minte Lionginei. În. Automobilul instituţiei, obrazul Gertrudei se contractă de un spasm.

— Instituţiile de felul acesteia au o influenţă nefastă asupra mea. Expresia oficială îi redresă obrazul, acum şedea dreaptă, privind cu atenţie drumul. Degeaba se grăbise atât – urmărind propriile ei recomandări, şoferul mergea încet, ca şi cum Liongina mai era încă şi acum scoica ce conţinea mărgăritarul familiei.

— A venit iarna. Liongina privea temătoare în jur. Cât timp a zăcut în pat, unele culori se spălăciseră şi în locul lor îşi făcuseră apariţia altele. Pe ogorul bătătorit al trotuarelor, urnele de piatră înfloriseră somptuos cu flori albe.

— Ce ai de gând să faci cu Vegele?

Numele de familie al doctorului Jokymas era Vegele.

— Cine? Eu?

— Tu, bineînţeles că tu.

— Nimic.

— E un asasin! Buza superioară a Gertrudei deveni purpurie. Nu-mi pare rău de el.

— E un om nefericit.

— Un alcoolic. Toţi alcoolicii sunt nefericiţi.

— Nu era beat. A operat excelent. Mi-a povestit sora Kazimiera. Toate i se trag de la infidelitatea femeii iubite: şi şperţurile şi beţiile.

Şi eu sunt o femeie *infidelă,* cu toate că nu sunt *iubită,* gândi Liongina, simţind o înţepătură în inimă. Am adus numai necazuri în viaţa lui Aloyzas. Infidelitatea din suflet este şi mai gravă decât cea obişnuită, vizibilă.

— Un chirurg beat e o brută! şi Gertruda făcu o strâmbătură dispreţuitoare.

— Eh, el şi-a cântat cântecuL De ce să îmbrânceşti omul în puşcărie?

— Să fiu în locul tău, nu l-aş ierta.

Că nu l-ar ierta, asta se poate citi în ochii ei reci, dar oare de ce mă iartă pe mine? Că doar şi eu şi Jokymas V6g£l£, amândoi suntem la fel de vinovaţL Ba nu-i adevărat, vina mea e chiar mai mare decât a lui. Eu nu mi-am dorit copilul. Nu însemna pentru mine nici speranţă arzătoare şi nici bucurie, îmi era străin cu desăvârşire. Nu l-am aşteptat, nu l-am dorit şi nu-mi pare rău de el, ci de Aloyzas.

Liongina nu putea pricepe deloc de ce ochii Gertrudei scrutau drumul, străzile oraşului pe care le parcurgeau, ca şi cum ea, şi nu şoferul s-ar afla la volan. Privirea pătrunzătoare străpungea vălul cenuşiu al iernii, încercând parcă să desluşească ceva anume undeva departe în faţă. Cine ştie, poate că încă nu e totul pierdut? Trupul tânăr, viguros a învins septicemia. Poate că va mai avea şi alţi copii, concepuţi în condiţii mai normale? Lecţiile de felul acesta costă scump şi ele sunt inevitabile atunci când nu există un simţ al răspunderii înnăscut, inoculat prin educaţie, care adesea poate înlocui un ţel cu mult mai înalt strălucind deasupra vieţii de toate vilele. Căci, puţini sunt cei cărora le este dat să sesizeze imperceptibila legătură dintre generaţii, dintre părinţi şi descendenţii lor. Cum n-o sesizează, vai, de altfel, nici cumnată-mea! E încă o fetiţă. O fetiţă sleită de puteri, mai mult moartă decât vie.

S-au aşezat să bea ceaiul în salon. Gertruda a scos husele de pe două dintre fotolii. Al treilea a rămas mai departe sub pânza cenuşie de în.

— Eu mănânc de obicei la bucătărie, mărturisi Gertruda. Singură cum sunt...

Liongina îşi simţi gâtul încleştat de vin spasm, ca şi cum nervii i-ar fi fost subţiaţi pe o nicovală. Oare până şi pe femeia aceasta atât de puternică o împresoară urâtul?

— Îţi miroase părul a spital, spuse Gertruda grijulie.

Nu vrei să te speli pe cap? Haide, te ajut eu.

Imediat se răspândi parfumul şamponului, ţâşniră stropi de apă în jur şi în odăi pătrunse aburul. După aceea băură din nou ceai.

— Ai suferit mult, spuse Gertruda, dar să ştii că nici mie nu mi-a fost dat să mă chinui mai puţin. Aşa a fost mereu, încă de pe când eram copil: care cum avea vreun necaz, eu trebuia să-i vin în ajutor. Şi e doar o simplă aparenţă faptul că am o viaţă personală: serviciu, apartament, lucruri de preţ. Ţie, însă, nu-ţi reproşez nimic. Cred că înţelegi la ce mă refer.

Liongina încuviinţă printr-o mişcare a capului, şi îşi simţi iar gâtul încleştat de acelaşi spasm.

— Şi uite, nu te supăra, Liongina, că-ţi spun. Eu am ştiut că aşa o să se întâmple. Aşa, sau aproximativ aşa.

Ia ghici, cine m-a avertizat?

— Aloyzas?

— De unde vrei să ştie el? Cactusul! Acela pe care l-ai văzut la bucătărie!

— Aa, cactusul? Puţin a lipsit să nu adauge cactusul acela *scârbos,* şi brusc, pornirea abia înfiripată de tandreţe pentru Gertruda dispăru.

— Îţi mulţumesc, Gertruda. E timpul să plec şi eu acasă.

În jur licăresc fulgi zdrenţuiţi de zăpadă, licăreşte colosul alb al catedralei, – deşi e întuneric, se vede bine. Pe una din laturile pieţei mari înaintează grăbite, cu paşi mărunţi, două femei. Una – voluminoasă, înaltă, purtând şubă, cealaltă – plăpândă, tremurând în paltonaşul subţire ce flutura în bătaia vântuluL

— Ce surpriză! Ba nu ne vedem cu lunile, ba ne în- tâlnim în două seri la rând, ca acum! Sub pălăria Gertrudei cu borul rotund lucesc ochii, ce nu se miră niciodată de nimic.

Mă supraveghează, îi trece prin minte Lionginei. Mă controlează cum îmi petrec timpul şi dacă-i adevărat că o îngrijesc pe mama.

— Nu te supăra, Gertruda, sunt tare grăbită! Glasul Licnginei e plin de nerăbdare, tonul cam rece. Oare, de fapt, mă spionează chiar? Din proprie iniţiativă sau la rugămintea lui

Aloyzas? Nu, nu e în firea lui Aloyzas să se înjosească nici faţă de străini şi nici faţă de unui de-ai lui.

— Încotro, fetiţo, la cursuri?

Nu, la dans! Unde în altă parte dacă nu la dans? i-ar fi plăcut Lionginei să-i răspundă. Dar nu mai are niciun minut la dispoziţie pentru o sfântă răfuială. Jumătate din orele de curs zburaseră deja, iar ea n-o avertizase pe responsabilă s-o treacă prezentă. În fond Liongina nici nu avea de gând s-o roage vreodată aşa ceva

— Acum responsabilă era Anicetq L. *Da' copacii* – de *ce nu zboară*? Eh, Vangute. Nu, n-a existat vreodată şi nu va exista… nicio Vangute!

— Cum îi merge mamei? S-a făcut bine vecina ei?

— Pe vecină au intemat-o în spital.

Pieptul îngust al Terezei clocotea de horcăituri, obrajii mici, de un roşu aprins, aduceau cu o pictură străveche prost restaurată. Cămăruţa ei îngustă şi albă, cu un scrin demodat înăuntru, părea un sicriu cu capacul dat la o parte.

— I-am promis să-i hrănesc porumbeii.

Şi Liongina simte arsura unei amintiri penibile: în timp ce targa „salvării" se izbea cu zgomot de balustrada scărilor, ea se frământa supărată gândindu-se mai ales la situaţia ei – devenită şi mai gravă ca înainte – decât la bătrânica aceea cumsecade şi foarte devotată mamei. Abia mişcându-şi buzele, Tereze se ruga în şoaptă dumnezeului ei, pe care nu-l speriaseră izbiturile târgii lovite de balustradă. Ce bine ar fi să poată zâmbi şi ea ca Tereze, aşa cum stătea atunci cu ochii pironiţi în cer sau în vid – n-are importanţă ce vedea acolo! — şi cu mâinile obosite, sleite de puteri, aşezate una peste alta.

— Să-i hrăneşti porumbeii? face Gertruda plesnindu-şi din când în când palma, cu mănuşa scoasă de pe una din mâini. Ăştia răspândesc fel de fel de boli şi fac murdărie. Nu trebuia să-i promiţi. Parcă n-ai destule griji şi aşa, fără porumbeii ei?

— Fac eu cumva… Gata, acum trebuie să alerg.

— Aş putea şi eu să merg uneori la mama ta…

— Mama a dat în mintea copiilor. E greu să-i mai Intre cineva în voie. Cuvintele îi sună reci, de gheaţă. Iartă-mă, Gertruda, trebuie să alerg.

— Aleargă, fetiţo, aleargă. Gertruda îşi flutură puţin mâna, la fel cum ar face în faţa unui subaltern din serviciul său, şi totuşi

să scapi de autoritatea ei, nu e chiar atât de simplu. Spune-mi, Aloyzas… te ajută?

Pentru o clipă faţa mare, imobilă iese domol la suprafaţă de sub umbra pălăriei şi capătă o anumită căldură. Aloyzas. Imperceptibilul soare din viaţa Gertrudei. O viaţă singuratică şi tristă, care probabil nu e cu mult mai veselă decât a mea, îşi zice Liongina. Aşteaptă să mă înduioşez puţin, ca să încep să pălăvrăgesc. Oricum, n-o să creadă o vorbă din ce-o să-i spun. Şi compasiunea ei se evaporă imediat.

— Nu-i cer eu să mă ajute. Când nu scrie, stă seară de seară la bibliotecă. Învaţă italiana.

Se hotărâse să înveţe italiana, îşi cumpărase o mulţime de dicţionare, însă dacă învaţă cu adevărat, asta nu mai ştie nici ea.

— Limba italiană zici… Foarte bine, dar…

— Un bărbat nu apucă să facă puhoiul de treburi femeieşti. Măcar de s-ar descurca cu ale lui! izbucneşte Liongina neputând să se mai abţină.

— Din câte-mi spui, treburile-i merg destul de prost, nu-i aşa? Gertruda îi strânge cu mai multă putere cotul, pentru ca ochii Lionginei să nu poată evita privirea ei fixă, sfredelitoare.

— N-am motive a mă plânge de ceva. Totul decurge bine, – şi Liongina se eliberează din strânsoare.

— Aaa, în mod sigur Aloyzas o să înveţe italiana, numai să vrea! Gertruda continuă să meargă alături fără însă s-o mai ia la braţ. Cu toate astea, ştii… nu publică nimic nou. Şi nici despre carte nu se aude nimic.

— Dar ţi-am spus, învaţă italiana…

— Tu, fetiţo, îmi ascunzi ceva. E deprimat, abătut, nu-i aşa?

— Astea-s născociri de-ale dumitale, Gertruda. Nu-i bine să tot născoceşti întruna câte ceva! Liongina vrea să atenueze stridenţa vorbelor cu un surâs, dar acesta n-are pic de căldură. Ieri nu s-ar fi decis să se comporte astfel. Sunt invulnerabilă, gândeşte ea, ca un cărăbuş în carapacea sa. — . Griji mărunte sunt desigur, destule. Ei, nişte încurcături cu examenele. Aşa că nu mai născoci şi dumneata fel de fel de lucruri înspăimântătoare.

— Dar ce s-a întâmplat? Spune-mi, ce anume? Gertruda nu ţine seama de tonul ireverenţios ai Lionginei, deşi nu e obişnuită să i se vorbească impertinent. Insa important este că temerile ei

se confirmă.

— Dar ţi-am mai spus, nişte mărunţişuri…

— Ţie nu-ţi povesteşte nimic?

Liongina clatină din cap în semn că nu.

— Şi se frământă tare de tot?

— Nu mai da atâta importanţă la toate. Bine că e sănătos, capabil de muncă. Cât despre mărunţişuri…

— În ochii lui, mărunţişurile iau întotdeauna proporţiile unor turnuri ca ăsta! Şi mâna Gertrudei se înalţă spre cerul greu de întunericul nopţii.

— Nu e chiar aşa. Te înşeli.

Aseară i-ar fi fost milă de ea, astăzi însă nu. Cât de insuportabilă e dorinţa asta a Gertrudei de a afla toate dedesubturile din viaţa lui Aloyzas. Croncăneşte ca o cioară, când vede o surată albă de a ei! Ce i-ar mai plăcea să i-o trântească de la obraz: nu mai croncăni atâta, cioara bâtrână ce eşti! Şi Liongina încearcă să-şi imagineze ce teribilă satisfacţie ar avea, dacă s-ar pomeni repezind-o astfel. Dar nu, deocamdată nu. În clipa asta nu sunt în stare. N-am puterea. Încă şi acum îmi mai aduc aminte ce milă mi-a fost de ea. Încă şi acum mi-e milă de mine însămi.

— Ce mult aş vrea să mă înşel. Faţa ei prelungă se strecoară din nou sub pălărie. E boţită, ca şi cum trecuseră peste ea nişte roţi şi nu-ţi face plăcere s-o priveşti. Să ştii că eu simt totul, crede-mă!

Iarăşi cactusul? Tot mai stă proţăpit pe pervazul ferestrei? Bufetul străluceşte de curat ce e, geamul se decupează albastru, fără urmă de pată, în timp ce cactusul, dezgustător, ţepos, plin de praf, năclăit de pânza păianjenilor şi pătat de muşte, tot mai continuă să prezică, ne- tulburat, fel de fel de nenorociri? Căpăţâna aproape sferică, din care a dat un lăstar, pare mai degrabă moşneag ursuz decât plantă. Până şi în plină zi ţi-e scârbă să-l priveşti. Pe neaşteptate începe să se înnegrească, să putrezească. De fapt nu tocmai pe neaşteptate, ci atunci când deasupra capului lor – al ei şi al lui Aloyzas – se adună norii. Din proprie iniţiativă se înnegreşte, din proprie iniţiativă înverzeşte, deşi nu rămâne multă vreme înverzit. Dacă n-ar fi decât cactusul acesta şi tot am motive s-o urăsc pe cumnată-mea, îşi zice Liongina.

— Scuză-mă, e timpul să plec!

— Te conduc. Gertruda se ţine scai. Şi-a zgândărit rana. Aloyzas. Acum vrea să vorbească despre el. Să respire puţin din aerul lui. Chiar dacă acest aer îl expiră o fiinţă de calitate inferioară, de care e legat doar printr-un capriciu al destinului.

— Toată lumea şi-a pus deja demult hainele de iarnă.

— Gertruda, care nu speră să obţină fără efort un succes, încearcă o manevră de ocolire.

— Asta ţi-ar mai lipsi acum, să contractezi o pneumonie.

— Alerg mult, nu contractez nimic! N-am timp să merg încet.

— Şi cine ţine cursul, mă rog, de te grăbeşti aşa?

— Profesorul P.

— Oh, de ce nu mi-ai spus asta de la început?! O să-i dau eu un telefon şi o să vezi că va fi teribil de indulgent cu tine! Gertruda îşi potriveşte pălăria, ce-i alunecase pe frunte şi devine neobişnuit de veselă – din pricina zâmbetului obrajii i se brăzdează de crăpături.

— Inutil. Profesorul e foarte principial.

— Ce naivă eşti, nu-i greu de înţeles de ce te iubeşte atât de mult Aloyzas! Asta e doar o concesie tacită, o reverenţă adâncă şi atât, deoarece de fapt Gertruda nu consideră că Aloyzas e tare îndrăgostit de soţia lui, – so- coate că nu se desparte de ea doar din pricina hipertrofiei simţului său de răspundere şi din mândrie! — iar dacă e într-adevăr îndrăgostit, atunci e greu să poţi fi de acord cu această slăbiciune a lui. Bine, uite, eu nu sunt o fire atât de închisă ca tine. Cândva, profesorul era îndrăgostit de mine. Greu de crezut, nu-i aşa?

Liongina se simte stânjenită, de parcă în locul femeii cu şubă, în faţa ei s-ar afla o altă Gertruda, cu fustiţă mini şi ţigara în colţul gurii.

— Îndrăgostit? Şi dumneata – de el?

— Cine ştie prea multe… Gertruda îşi înghesuie toate rămăşiţele veseliei într-un ungher din care probabil nu le va mai putea scoate la iveală nici ea însăşi. Şi totuşi, în jurul borurilor pălăriei, deplasată din nou de la locul ei, continuă să plutească ceva ce-i înmoaie ariditatea gla sului. Se miră şi ea cu câtă lăcomie s-a repezit cumnată-sa asupra momelii. Să fie oare asta o dovadă că ar putea s-o atragă, s-o câştige de partea sa prin tandreţe?

— Nu v-am mai văzut de mult pe amândoi. Nu vreţi să vă repeziţi într-o zi pe la mine? V-aş pregăti o masă festivă.

— Duminică. Dacă bineînţeles şi dumneata, Gertruda,. Eşti de acord. Glasul Lionginei răsună mai blând.

N-ar recunoaşte pentru nimic în lume că ea va trebui să-l convingă pe Aloyzas să accepte invitaţia şi-apoi să-l pregătească dinainte pentru o zi lungă şi plicticoasă. Oare să fi iubit Gertruda vreodată? Gertruda asta împietrită? Să fi iubit şi… să se fi sacrificat de dragul frăţiorului ei, de dragul lui Aloyzas?

— Pentru voi casa mea e deschisă oricând, nu numai duminică. Bine, fie şi aşa, rămâne pentru duminică deci!

De obicei cu o faţă şi cu o voce ca asta se trin’cese uşile. Aşa încât, dacă n-ar fi fost uluitoarea mărturisire a Gertrudei, cu siguranţă că Liongina ar fi refuzat în mod politicos invitaţia.

Profesorul P. Nu e niciodată atent la cei care întârzie. După ce dictează tema lucrării de control, se instalează cât mai comod în fotoliul capitonat. Cine ştie, poate reuşeşte să şi moţăie puţin. P. E un om în vârstă, însă are- o minte lucidă. Ştie că după o zi de serviciu şi stat pe la cozi, nu poţi băga prea multe în capetele năucite ale sera- liştilor. Cu acelaşi stoicism suportă el şi faptul că studenţii aflaţi în aula imensă pot fi număraţi pe degete, şi faptul că, atunci când răspund, îndrugă nişte năzbâtii de îngheaţă apele, iar cei de pe băncile din fund îşi găsesc diverse ocupaţii străine studiului, de pildă: ronţăie câte ceva, croşetează, unii mai sforăie din când în când, flirtează, ba chiar joacă cu mare pasiune şi cărţi. Bine ce] puţin că deocamdată studentele nu-şi aduc cu ele sugarii! La rândul lor, studenţii suportă cu îngăduinţă atât prezenţa sa, cât şi anosta sa inteligenţă, în timpul pauze; bărbaţii fumează cu el câte o ţigară, iar fetele se întâmple uneori să-i pună o floare pe catedră. Eu, în schimb, nu. I-am adus niciodată o floricică, îşi zice Liongina cu părere de rău, nici chiar azi, când profesorul ar fi binemeritat-o. Floarea imaginară – tremurătoarea crizantemă galbenă – se aprinde brusc în chip de luminare şi luminează ridurile profesorului. I s-au întipărit foarte adânc, anii i-au in-cleştat chipul în păienjenişul lor comprimându-l, făcându-l cenuşiu şi veşted. Cheleşte în smocuri, parcă l-au jumulit, cămaşa are gulerul şifonat, iar reverele hainei – pete de scrum. Doar buzele şi-au păstrat prospeţimea, acum sunt moleşite de lâncezeala ronţăitului, care îi trage tot mai în jos nasul mare, coroiat şi barbişonul ce dă impresia că e lipit. El – iubitul Gertrudei? Tot ce se poate, doar şi P. A fost tânăr cândva şi,

judecind după nas, probabil a fest şi destul de prezentabil. Iar Gertruda ora şi ea tânără. Fireşte, mult mai tânără decât el. Faţa ei – masca aceea lipsită de expresie – s-a dezobişnuit să mai râdă... Iar mâna lui uscăţivă, care chipurile ar trebui să-i susţină fruntea gânditoare, în realitate îi acoperă pleoapele gata să se închidă... Aşadar, atât a mai rămas din dragostea acestor doi oameni? Şi-atunci, merită oare să mai regreţi, să tânjeşti după măiastrele păsări ale dragostei, plutind prin cine ştie ce văzduhuri, de vrane ce copacii pe care, din imprudenţă, aceste păsări se aşază – se usucă? Cândva, tot astfel vor privi cei tineri şi chipul meu ofilit. De pe acum am început să fiu trasă la faţă şi cu obrajii scofâlciţi, deşi femeile susţin cu invidie că pe zi ce trece mă fac mai frumoasă. Oare păsările dragostei să fie simple născociri? Ce-ar fi dacă m-aş furişa şi aş şopti la urechea fleşcăită a profesorului...

Şi Liongina se surprinde ridicându-se în picioare şi încleştindu-şi mâna pe marginea măsuţei sale. Vai de mine, trebuie să scriu, trebuie să fac ceva, uite, toţi ceilalţi lucrează! Căldura şi oboseala au moleşit-o complet, nici tocul nu-i în stare să-l mai ţină în mână. Mai bine aş aţipi puţin. Nu, mai bine mă apuc să lucrez!

începe să scrie cifre, să deseneze încă o dată un tabel, copiindu-l de pe la vecini. Deodată, cifrele se împrăştie şi-apoi, aliniindu-se într-un lung cortegiu zornăitor, se năpustesc în spaţiul de trecere. Uşile încep să se clatine şi se deschid încetişor, fără zgomot. Iar stolurile de cifre, ia-le de unde nu-s! Brusc năvăleşte înăuntru un val de aer proaspăt, cineva vrea să intre şi nu se hotărăşte s-o facă. Haide, curaj, P. Doarme! Perdeaua compactă de aer din dreptul pragului se dă la o parte şi o femeie, fără să ţină seama de liniştea absolută din jur, îşi face apariţia – înaltă, zveltă, cu pălărie pe cap. Pălării din astea, în formă de pateu cu foietaj, nu se mai poartă demult, îi trece prin minte Lionginei. Şi nici voalete. Femeia se uită de jur-împrejur. Lucrul cel mai ciudat este însă că nimeni n-a observat-o. Apariţia ei e o taină numai a lor, doar ele două îşi simt reciproc prezenţa. Femeia merge îndreptându-se spre partea din fund a amfiteatrului. Şi, de fapt, nu merge cu adevărat, ci pluteşte prin văzduh. Se menţine în aer datorită voaletei, care aşa, lăsată pe ochi cum e, freamătă neîncetat. Nici paşii nu i se aud, cu toate că poartă nişte pantofi negri cu vârf ascuţit – ah,

pantofiori ca ai Marlenei Dietrich sau ai Gretei Garfao! În plutirea sa, doamna cea elegantă se opreşte înainte de a ajunge lângă măsuţa la care moţăie P. – profesorul are barbişonul ciufulit şi îşi ţine capul sprijinit în palmă. Respiraţia lui ritmică leagănă femeia, ale cărei picioare nu ating duşumeaua. Iat-o, acum s-a aplecat, îşi întinde buzele vrând să le apropie de fruntea înclinată a lui P., însă respiraţia celui adormit o împiedică să-şi realizeze intenţia. Cu un gest plin de graţie, doamna îşi ridică voalul. O frumuseţe de femeie cu păr blond, zână, nu alta! Ochii limpezi ca apa de izvor, chipul nordic, cu trăsături regulate, poate doar buza superioară să pară cam mare, dar detaliul acesta aproape că nu se observă. Trupul celui ce doarme abandonându-se îmbrăţişării fotoliului, începe să se modifice. Burta voluminoasă se suge singură, devine suplă, picioarele încrucişate sub masă se alungesc

— Ia te uită! ce zvelte, ce viguroase sunt! — nasul se îndreaptă, păstrând doar o uşoară încovoiere, pentru a fi un frumos nas acvilin, iar păienjenişul ridurilor dispare fără urmă de pe chipul său. O clipă doar, şi P. Astfel întinerit, are să se trezească.

Surâzând întristată, femeia se trage brusc înapoi şi începe a se depărta, plutind, ca şi mai înainte, la un centimetru deasupra duşumelei. Stai, nu pleca! De ce îl părăseşti? Stai, nu pleca! Liongina aude un glas semănând cu al său şi vede ochii celorlalţi colegi îndreptaţi asupra ei. Strigătul a întrerupt graţioasa plutire. Voalul, sfâşiat în bucăţi, se risipeşte în toate părţile şi de sub el iese la iveală faţa prelungă, cabalină, buza superioară se umflă tot mai mult, e imensă şi presărată cu fire negre de păr. Aceasta nu seamănă nici pe departe cu făptura misterioasă de adineaori, aceasta-i Gertruda! Oare l-a abandonat? L-a abandonat cu adevărat? Da, de dragul lui Aloyzas.

— Ce-i cu tine, ţi-e rău? Mâinile ciolănoase ale Anicetei o strâng cu putere. Studenţii s-au adunat cu toţii în jurul celor două, iar profesorul P., după ce a tras un pui de somn excelent, se apropie şi el şchiopătând.

— Colega e foarte obosită. Să meargă cineva s-o conducă acasă. Surmenajul nervos – iată flagelul secolului nostru.

— Dă-mi drumul! Liongina îşi înhaţă lucrurile şi se năpusteşte pe coridor. Doar n-o să-i permită ciolănoasei Anicet^ s-o ajute. Să nu îndrăzneşti să te ţii după mine!

— Dar ce rău ţi-am făcut?

— Nu vreau să vii!

Aniceţş miroase întotdeauna a pârlit, ca o buturugă arsă doar pe jumătate. Chipul trist, cu ochi adânciţi în orbite, cu nas subţire şi ţeapăn, pare a prevesti ghinioane. Doliul... Un suflet larg deschis, fără niciun fel de acoperâmânt, ca o bulboană în care ea însăşi s-a înecat şi în care ar putea să se înece şi Liongina.

— Ce vrei de la mine? M-am săturat, nu te mai suport!

— Să ştii că nici mie nu-mi face prea multă plăcere să te dădăcesc. Aniceta mai face un pas-doi în urma ei, tîrându-şi cu greu picioarele, apoi se opreşte, aşteptând.

Poftim, n-are decât să se întoarcă şi să-şi sprijine fruntea de faţa ciolănoasă a Anicetei. Să urle vărsându-şi năduful pricinuit de Vangute, pricinuit de toate nedreptăţile vieţii, pricinuit de ceea ce nu fusese în stare să facă pentru ceilalţi oameni aşa cum s-ar fi cuvenit. Să se întoarcă? Da- de ce apa *nu e verde, dacă iarba e verde?* Incoloră sau verde, parcă e vreo deosebire? E un neadevăr că omenirea devine mai bună datorită copiilor. Parcă n-am fost şi noi toţi copii, dar ce am devenit? Totul mi se trage de la ea, da. De la Aniceta asta cu păr negru a început iar toată drăcovenia, imediat după spitalul acela înspăimântător, care mi-a scopit trupul şi sufletul, şi după acea ucigătoare nepăsare în faţa vieţii şi a morţii. Râsul acesta mut din pricina fetiţei moarte! Dorinţa asta blestemată de a trăi, de a nădăjdui, de a crede... Întâi o renaştere, apoi – un nou abis, o nouă prăbuşire. Oare tot nu e de ajuns?

Anicet^ mai stă în acelaşi loc.

— Să ştii, Lionge, că nu-s supărată pe tine. Doar că nu pricep de ce fugi de mine parc-aş fi ciumată?

— M-am săturat de toate! M-am săturat! Ce, parcă tu nu vezi, Aniceta? Eu nu mai exist, există o femeiuşcă hrăpăreaţă, abilă, care o să ajungă orice altceva, dar în niciun caz o prostuţă sentimentală. Curând, vei încerca zadarnic s-o recunoşti pe aceasta din urmă!

Pe coridor era întuneric – economie la electricitate. Amândouă – şi liongina şi Anicetq – desluşeau, licărind într-un colţ întunecos, nişte picioruşe albe. Care alergau din toate puterile spre depărtări nemărginite, goneau către eternitate.

— Eu sunt, tovarăşe profesor!

Aceeaşi studentă pieptoasă şi cu şolduri mari, înfăşurată în broboada ei. Intr-o mână ţinea geanta sport, în cealaltă carnetul de note gata deschis. Ochii – pietricele colorate, implântate în plastilină. Arată exact ca atunci şi, totuşi, ceva îi lipseşte, ceva specific, sau mai ştii? poate doar imaginaţia lui adăugase acel ceva.

— La ora asta? Aloyzas îşi coborî mâna înţepenită pe clanţa uşii de la intrare cu care încercase să-i baricadeze drumul. Să fi vrut şi tot n-ar fi putut-o opri pe cea care ardea de dorinţă să pătrundă înăuntru. Iar el, tocmai că nu-şi dădea seama dacă îşi doreşte sau nu lucrul acesta. Se dădu la o parte nemulţumit – de sine şi de ea. Dar cum de-ai bănuit, colega, că sunt acasă? Sau, te pomeneşti că în clipa asta eu, de fapt, nici nu mă aflu aici! încercă el să glumească cu vizibilă încordare în glas şi se încruntă. De altminteri, cu cât mai repede…

Studenta, care, oricum, nu se aşteptase la o primire ni ai amabilă, se strecură repede în vestibul. Când, fără să vrea, îl atinse uşor cu umărul, el simţi învăluindu-l o undă de parfum. Şi Aloyzas pricepu imediat ce anume sesizase el că-i lipsea – mireasma violentă, respingătoare şi totodată atrăgătoare a trupului ei.

— Am stat de planton pe stradă. Dar aţi trecut pe lângă mine în goană, ca un bolid. Vă aşteptaţi soţioara, nu-i aşa? înainte, mi-am zis…

Aloyzas îşi privi vizitatoarea pe sub sprâncene: o să se apuce să bată toba în tot institutul cum îmi aştept eu soţia – n-o să mai scap de şicane şi chicoteli. Şi, pe urmă, acest *înainte.* Ce vrea să spună cu asta?

Vizitatoarea nu ştia ce să creadă despre privirea lui îmbufnată.

— Sunt – Almone. Almone J. Nu mă mai recunoaşteţi?

Şi, de unde dăduse buzna, plină de impertinenţă şi gata de orice, acum se zăpăci puţin. Oare chiar nu mă mai recunoaşte? Ca să vezi, şi data trecută mă sorbea din ochi.

— Ei, dacă eşti exact aceeaşi Almone…

— Aloyzas se sili să zâmbească rezervat. Vocea nu-i era tulburată, deşi adineauri, când fata intrase pe uşă cu forţa, un spasm îi încleştase gâtul

— Ne cunoaştem bine amândoi. Chiar foarte bine! Buzele crăpate ale fetei se întinseră într-un zâmbet, dând la iveală nişte

dinţi mari şi regulaţi – cu ăştia sparge nucile fără efort. Zâmbea bucuroasă, ca şi cum n-ar fi năvălit seara târziu într-o casă străină, ci s-ar fi întâlnit amândoi în piaţa din vecinătatea institutului, în parc sau în pădure.

— Eu n-aş spune că ne cunoaştem foarte bine. Îşi agită puţin mâna prin aer, îndepărtând mirosul parfumului ei. O dată cu mireasma trupului dispăru şi puterea ei de atracţie. Vrând să-i placă cu orice preţ, fata se pocise îngrozitor. De sub haina lejeră, de o culoare incertă, i se vedea fusta. De un galben ţipător şi atât de grosolană, că părea nituită din bucăţi de tablă. Avea în picioare nişte pantofi cu vârfuri strălucitoare, potriviţi mai degrabă pentru teatru decât pentru noroiul de pe stradă.

— Asta nu-i vina mea, tovarăşe profesor. E a dumneavoastră! ripostă Almone, făcând aluzie la ceea ce se petrecuse sau ar putea să se petreacă între ei.

— Nu ştiu la ce anume te referi?

— Aa, nu, la nimic. Pot să-mi scot haina?

— Cred că nu e cazul ca vizita dumitale să se prelungească.

Fermitatea care-l caracteriza îi dădu curaj. Urmări cu indiferenţă cum îşi scoate ea fularul lung, înfăşurat în jurul capului. De sub el apăru gâtul-durduliu, cu o piele gingaşă, feciorelnică –, părul tapat, dar frumos, totuşi, îşi descheie nasturii şi aşteptă s-o invite el să-şi scoată paltonul, pentru a-l da gata cu bluza roz. Doamne, dumnezeule, roz cu galben! Aloyzas fu cât pe ce să geamă cu voce tare.

— Ia loc, dacă tot ai venit până aici…

— Îi agăţă haina şi-i arătă cu mâna fotoliul de lângă birou. Nu avea niciun dubiu: fata, care-şi etala fusta ţipător de galbenă şi bluza trandafirie, are să se trântească cu zgomot, şi de data asta, tot pe divan.

Şi, într-adevăr, nu se înşelă. Arcurile gemură sub greutatea trupului voluminos. Legănându-se o vreme, vizitatoarea cea pestriţă îşi expuse genunchii – rotunzi şi trandafirii în ciorapii kapron bine întinşi pe picior. Din pricina gestului frivol, fusta i se ridică sus de tot; în jurul gâtului se încolăcea un colier din boabe mari de chihlimbar, ce nu corespundea deloc cu îmbrăcămintea de pe ea şi, mai ales, cu starea lui de spirit, care era insuportabilă. Observând strâmbătura gazdei, Almone îşi potrivi fustiţa dezgolindu-şi şi mai mult genunchii. Pentru o clipă se simţi din nou mireasma ei naturală, pe care parfumul enervant

de ieftin îl înăbuşise până atunci. Mireasma trupului sănătos, a bulzilor tari de sub bluză. Aloyzas se cutremură de dezgust, însă tocmai de mireasma aceasta avea el nevoie. Ce bine ar fi fost dacă era acum în amfiteatru. Şirurile de măsuţe, catedra cu furnirul jupuit, pervazul ferestrelor pătat de grăsime l-ar fi potolit într-o clipă. Infierbântată, Almone îşi făcea vânt cu mâna, aşa că iar se simţi unda parfumului ieftin de Riga, însă, de astă dată, mireasma trupului – nu mireasma, ci ţipătul lui – n-a mai putut fi atenuat.

— Vin direct de la antrenamentele de control! Am reuşit cu chiu cu vai să fac şi un duş, după ce-am stat la coadă. Avea de gând, deci, s-o pornească pe făgaşul confidenţelor şi asta ar fi fost de nesuportat.

— Care-i problema? Haide, spune mai repede… E târziu…

Aloyzas îşi încleştă fălcile şi îşi puse bărbia în palmă ca să nu-i tremure. Înţeapă? Asta mai lipsea! Dar acum ştia că n-o să fie în stare să ignore această neglijenţă a sa şi se bucură: barba aspră şi ţepoasă va deveni, aşadar, linia de demarcaţie între el şi juna necuviincioasă din faţa sa. Formula internaţională precisă îi spori curajul, impulsionându-l la o oarecare faptă eroică. Întoarse fotoliul şi se aşeză vizavi de vizitatoare. Şi îşi aminti imediat: data trecută l-a găsit cu pantalonii sport umflaţi la genunchi. Se lăsă pe spătarul fotoliului, pentru ca distanţa dintre el şi Almone să devină mai mare. Judecind după impresia produsă asupra lui la prima întâlnire, fata era atunci mult mai atrăgătoare decât acum – împopoţo- nată vulgar şi tolănită cu neruşinare, atâta doar că pe aceasta ai putea s-o atingi, dacă tu, n-ai fi tu – dacă n-ai fi Aloyzas Hubertavicius.

— Îmi ard tălpile ca pe jeratic. Vă supăraţi, tovarăşe profesor, dacă mă descalţ puţin?

El mormăi ceva nedesluşit, care nu semăna nici a încuviinţare, nici a obiecţie. Ea se ridică şi îşi aruncă pantofii din picioare – unul din ei zbură sub birou.

Oare îi împrumutase de la vreo prietenă? Altfel, greu de crezut că în escaxpenii ăştia încăpeau lopeţile ei roşiatice, pline de bătături. Acestea ocupau acum întregul spaţiu dintre divan şi birou. Să umble fără încălţări şi să bătătorească fânul în stog, iată pentru ce anume au fost create tălpile astea. Temelia puterii şi a sănătăţii înseamnă senzaţia existenţei pământului sub picioarele tale şi senzaţia existenţei propriului trup. Tălpile

mari nu violau câtuşi de puţin esenţa, fondul ei, aşa cum făceau parfumul ieftin, sau combinaţia bizară de galben cu trandafiriu a hainelor. După ce umblă puţin prin cameră, se aşează din nou, avea chipul vizibil înseninat. Aloyzas se aplecă după pantoful aruncat sub birou. Dacă până acum izbutise să nu fie ridicol, ei bine, în clipa de faţă merita, pe bună dreptate, să-şi atârne clopoţei de bufon.

— Uite ce e, din două una: ori îmi spui de ce te-ai prezentat aici, ori pleci imediat! Supărat, îi întinse cu brutalitate pantoful, de parcă acesta ar fi fost un că'el neascultător.

Privindu-l ţintă cu ochii săi lipsiţi de expresie, Almone îşi aşează pe genunchi carnetul de note.

— Ştiţi singur de ce, tovarăşe profesor.

Aloyzas sări în picioare furios şi jenat în acelaşi timp. Oare, într-adevăr, nu pricepuse că venirea ei, ca şi toate fandoselile, sunt interesate? În ceea ce-l privea, mă rog, nu-şi reproşa nici acum nimic de care să se jeneze, căci nu se lăsase prostit de cine ştie ce aiureli, dimpotrivă, îşi făcuse chiar şi unele iluzii. Ptiu, e dezgustător…

— Bine, bine… Ea nici nu se clinti din loc. Ar trebui să mă mai stăpânesc şi eu, îşi zise el. Şi se aşează din nou. Cu condiţia să-mi răspunzi la vreo două întrebări.

— Şi n-o să fiţi chiţibuşar cu mine?

— Ei haide, că doar nu sunt eu chiar atât de fioros. Important este să văd cum judecă studentul! Aloyzas vorbea tare, cu aerul că îi strigă pe martori la tribunal De pildă, vorbeşte-mi despre aspectul subiectiv şi obiectiv al aprecierii estetice. Cum se stabileşte corelaţia între acestea? Ce rol i se atribuie gustului artistic al celui care emite aprecierea? Poţi să-mi spui cu cuvintele dumitale, colega. Hai să filosofăm puţin.

— Ei fie, am înţeles! Almone începu să-şi agite palmele mari, izbite de loviturile mingilor. Ştiţi ce, tovarăşe profesor? Nu-mi puneţi nici cinci şi nici patru, puneţi-mi un trei şi gata.

— Să-ţi dau nota trei fără să-ţi verific cunoştinţele?

— Sincer să spun, cunoştinţele mele sunt cam slabe. Bulzii sânilor se ridicară sub bluza trandafirie şi, din coşul pieptului izbucni un oftat adânc. Parcă eu sunt o studentă adevărată?!

— Atunci poate că nici eu nu sunt profesor? Brusc, Aloyzas îşi dădu seama că făcuse o glumă neizbutită. Sări în picioare, apoi se aşeză din nou.

— Sunt voleibalistă, doar v-am mai spus-o. Echipa institutului nostru a ieşit campioană republicană anul trecut. În plus, mai joc şi în selecţionata Lituaniei. Şi atunci, când să mai tocesc? De unde credeţi că am venit la dumneavoastră în toiul sesiunii? De la antrenamentele de control. Parcă de multe ori m-aţi văzut în amfiteatru? Cantonamente, antrenamente, campionate. Atât.

— Într-adevăr, nu-mi amintesc să te fi văzut, recunoscu, sincer, Aloyzas. Sper că la cursurile colegului M. Ai apărut mai des, nu-i aşa?

— El nici nu m-a văzut la faţă, plicticosul ăla de M. Şi, nu vă supăraţi că vă spun, nici prelegerile dumneavoastră nu le frecventez, deşi uneori aş mai avea timp. Vă spun cinstit, arta – nu e pentru mine. Nu-i de nasul meu! Almone începu să râdă – sânii i se conturau tot mai distinct prin bluza care aveai impresia că stă gata să plesnească. Mireasma trupului fetei, biruind definitiv parfumul ieftin, se zbuciuma plescăind între ei ca un val impetuos.

Aloyzas îşi încleştă degetele pe bărbie. Uitase că e nebărbierit. Îl atrăgeau şi trupul arzând ca flacăra şi simplitatea ei neîngrădită de niciun fel de convenienţe. Până şi micile ei şiretlicuri degajau francheţe. Instinctiv, se mută cu fotoliu cu tot mai aproape de genunchii trandafirii.

— Zici că nu-ţi place arta? Dă-mi voie să nu te cred… Arta nu se află neapărat în muzee. Vorbea despre artă, deşi acum aceasta nu-l interesa câtuşi de puţin şi de aceea se considera un ticălos derizoriu. Arta, dacă priveşti cu atenţie în jur, se află pretutindeni. E imposibil să n-o observi, chiar şi în cazul în care ai dori cu tot dinadinsul lucrul acesta. Natura, locuinţele, îmbrăcămintea, – absolut totul – este fie artă, fie… non artă. De exemplu, fularul ăsta al dumitale. Singură l-ai croşetat? E splendid, aş spune chiar că nuanţele lui sunt combinate cu măiestrie.

— Vă bateţi joc de o sărmană făptură ca mine. Eu casc în sălile de expoziţie, adorm la concertele simfonice. Câte cineva discută în contradictoriu despre asta, cuiva îi place sau nu-i place, mie însă nu mi-e nici cald, nici rece.

— Bine, dar n-am nicio intenţie să fac din dumneata un critic muzical, colega, şi Aloyzas se simţi deodată proiectat brusc, spre linia de demarcaţie, pe care singur şi-o fixase încă de la început, şi care era deosebit de fragilă – de-ai fi atins-o fie şi

numai cu un deget, s-ar fi năruit. Nu-ţi pretind decât un minimum de cunoştinţe.

— Un minimum?

Almone surâse privindu-l cu ochii ei inexpresivi, de nevăzător, se legănă din tot trupul şi se tolăni pe o coastă, rezemându-se într-un cot. Aloyzas continua să şadă drept, cu umerii larg desfăcuţi, în timp ce în ochi îi zâveneau flăcări trandafirii şi galbene. Cele două culori se ciopâr- ţeau reciproc, iar pe el îl tortura o nesuferită dorinţă de a atinge văpaia lor cu mâna. Îşi privi mâinile – tremurau, aveau vinele umflate. Mâini de tâlhar şi de borfaş. Oare acesta eşti în adevăr, tu, Aloyzas Hubertavicius? Dar, ia priveşte, în faţa ta nu se află cea care îţi este mai necesară decât viaţa, ci o alta, ajunsă aici întâmplător, o studentă neghioabă, total dependentă de indulgenţa ta, chiar dacă dogoreşte ca un rug încins. De te vei arunca în vâlvătaia acestuia – Liongina o să se evapore, o să dispară pentru totdeauna în munţii aceia ai ei lipsiţi de viaţă, revopsiţi în negru. Vino-ţi în fire, Aloyzas Hubertavicius, acum cât încă nu e prea târziu!

Cu mare greutate îşi desprinse privirea de la fata instalată comod pe divan, de la rugul cuprins de flăcări încinse, ce mistuia o anumită parte a fiinţei sale – pornirile cu neputinţă de stăpânit, ce-i scăpaseră de sub

— Spre culmi, dus-Intors controlul voinţei. Îi era imposibil să priceapă ce se întâmplă cu el. Îşi băgă mâinile în buzunare şi străbătu odaia întâi în lung, apoi în lat. Nu se decise imediat s-o privească pe Almone, care aştepta calmă la adăpostul unui zâmbet – şi sfios şi neruşinat, în acelaşi timp.

— Uite ce e, Almone, – se aşeză din nou continuând să simtă, nebiruită încă, atracţia pentru ea şi condamnându-se pentru slăbiciunea sa, – eu niciodată, te rog să reţii asta, niciodată nu procedez în felul acesta.

— Vasăzică e-adevărat ce se bârfeşte pe socoteala dumneavoastră. Şi eu, toanta, nu credeam. Almone se necăji, se indispuse. Iarăşi se simţi adierea parfumului ieftin şi iarăşi combinaţia lipsită de gust – galben şi trandafiriu – începu să-i irite ochii. Înseamnă că degeaba m-am mai gătit, dacă dumneavoastră nu sunteţi ca toţi ceilalţi!

— Nu sunt ca toţi ceilalţi? Aloyzas fu cât pe ce să-i mângâie genunchii care dogoreau. Dezorientată, sincer necăjită pentru

insuccesul său, fata era, în felul ei, atrăgătoare.

— Chiar pe toţi n-am fost nevoită să-i vizitez. Aşa că nu ştiu. Însă cei mai mulţi nu se sfiesc deloc!

Mafia, îi răsună lui în urechi vocea scârţâitoare a fostului său coleg N., mafia.

— Nu ştiu zău, colega, ce să fac cu dumneata. Vorbele erau cu dublu înţeles, desigur, dar el nu se mai gândea acum la trupul ei. Almone înţelese: era momentul să termine jocul care reuşise s-o indispună.

— Ştiţi ce? Atingeţi-mă cu un trei şi, hai, să nu ne mai certăm! O să se necăjească grozav tata, dacă o să pic la un fleac din ăsta, la un colocviu. Îi spunea tată – părintelui ei, la fel ca Liongina. Când se transmit meciurile noastre el închide televizorul. Vrea să am o diplomă, să fiu şi eu în rând cu lumea. Iar pe mine sportul m-a pasionat încă din şcoală. Şi numai datorită sportului am fost primită la institut, unde chiar şi unele cu note de cinci pe linie nu reuşesc să intre decât cu mare greutate. Sunt sportiv calificat. Am făcut alergări, înot, baschet. Prinde, aruncă, smulge din mâini! Altceva nu ştiam şi nici nu vroiam să ştiu. Aşa că acum pun umărul la greu. Iar ceilalţi se uită la mine ca la… măgarul ce cară, pentru alţii, povară…

— Cu ce se ocupă tatăl dumitale?

— A fost strungar. Acum e pensionar de invaliditate, are T.B.C.

— Oftică?

— Nu. Tuberculoză.

— Nu cunoaşte vechea denumire a bolii.

— Are caverne. Scuipă sânge.

Oare tatăl acestei fete cu sâni mari şi care plesneşte de sănătate, e într-adevăr ofticos? Greu de crezut, când îi simţi mireasma trupului sănătos. Tatăl lui, al lui Aloyzas, a fost ceea ce se cheamă un intelectual ofticos clasic. Obraji slabi şi supţi, ochi strălucind bolnăvicios. Se mindrea cu boala lui. Mai ales în timpul războiului, când morţii i s-a smuls vălul sacru de mister şi taină, iar cimitirul a fost pângărit. O clipă revăzu mâna tatălui plesnind cu zgomot surd obrazul Gertrudei. Atât de limpede i-a apărut, după trecerea multor ani, mâna aceea costelivă încât Aloyzos clipi din ochi. De data asta, pe el îl lovise tatăl.

— Pe cuvânt de onoare, sunt gata să jur, dacă vreţi. Sânii lui Almone fremătară, ea încercă să-l prindă de mână. Pot să vă

arăt certificatul medical.

— Nu-i nevoie. Dă-mi carnetul. Şi scrise ceva, fără să vadă, fără să se gândească măcar ce notă pune.

— Şi acum, du-te. Făcuse un lucru inadmisibil, în- călcase unul din principiile sale. Dar în acelaşi timp simţea o mare uşurare, pentru că săvârşise ceva copleşitor de bun în memoria tatălui său.

Almone îi zâmbea larg, slută şi frumoasă totodată, din pricina neaşteptatei bucurii.

— Un patru? Mi-aţi pus un patru?

— Un trei sau un patru pentru neştiinţă – tot un drac, rosti Aloyzas încreţindu-şi fruntea.

— Să nu fiţi supărat pe mine! Plină de recunoştinţă, ea îi prinse cotul şi i-l strânse. Fără a-i pricinui vreo durere, aşa cum fac câinii credincioşi, conştienţi de forţa maxilarelor proprii.

Aloyzas se întoarse cu faţa spre birou şi, fără să vadă nimic, începu să răscolească printre hârtii. Ll stingherea fata care stătea tot acolo, neavând de gând să plece, şi parcă mai aşteptând ceva.

— Am de lucru. Nu vezi că am de lucru?

Dar ea nici nu se clinti.

— Pleacă odată! Pleacă! Strigase dând frâu liber supărării.

— Vreţi să-mi vindeţi mie scoica dumneavoastră, tovarăşe profesor? Ea nu credea că e intr-adevăr supărat.

— Ce-ai spus?

— Vindeţi-mi-o. Ştiţi, am visat într-o noapte scoica asta a dumneavoastră.

— Scoica? Asta de unde-ai mai născocit-o?

— Vindeţi-mi-o. Dumneavoastră sunteţi un om atât de serios… Ce nevoie aveţi de jucării?

Splendidă ocazie de a se descotorosi de vechitura asta inutilă, de nişte amintiri care nu-i erau de niciun folos. Altfel, din proprie iniţiativă, niciodată n-ar fi fost în stare să arunce scoica.

— Mi-o vindeţi? Vai, ce drăguţ sunteţi!

— Cineva a plătit pentru scoica asta douăzeci şi cinci de ruble. Nu-i prea mult pentru dumneata?

Almone se năpusti spre birou, înhăţă scoica, ascultă puţin şi, fără s-o lase din mână, o lipi de urechea lui. Pietricelele ochilor ei străluceau ca lustruite, – în ele licăreau mici puncte aurii. Uitând de toate, chiar şi de nota patru pe care-o căpătase, ea

asculta vuietul unor îndepărtate mări, dialogul tainic dintre necuprinse întinderi şi adâncuri fără fund. La urma urmei, de ce n-ar încerca să-i trezească gustul artistic printr-un şoc al frumosului? Dar scânteia pedagogică a lui Alyozas se stinse îndată ce auzi foşnetul rublelor.

— Număraţi-i şi dumneavoastră. Sunt douăzeci şi cinci.

— Mulţumesc. Lasă-i pe masă.

Ea puse deasupra bancnotelor, presându-le, vasul cu creioane şi mai zăbovi o clipă. Apoi, fără a mai aştepta privirea lui, se îndreptă încet, târându-şi picioarele, spre uşă.

N-ar fi trebuit să ia banii. Aloyzas se dezmetici şi, brusc, sări la fereastră lipindu-se de ea. Se purtase ca un netot. Almone ţopăia pe trotuar sprintenă şi aproape fragilă, cu toată înălţimea şi neîndemânarea trupului ei mare.

Rămase nemişcată. Căzuse pe spate şi i se părea că se prăbuşeşte undeva, ca şi cum şi în somn continua să se scufunde în abis, să înfrunte depărtări cu nimic mai mici decât cele din timpul zilei, când e cu ochii deschişi. Privind-o de la distanţă, puteai crede că de cealaltă parte, la ieşirea din puţul fără fund, o aşteaptă cineva şi că ea, fără să stea pe gânduri, goneşte spre îmbrăţişările acelui cineva care o aşteaptă, fără să-i pese ale cui sunt îmbrăţişările de acolo – ale uitării de sine sau ale nefiinţei. Aloyzas se culcase deja – bineînţeles, nu dormea, era gata să sară în orice clipă! — dar asta n-a mirat-o deloc, sau dacă s-a mirat cumva, doborâtă de oboseală cum era a şi uitat îndată de toate. Trăgându-şi cu greu fusta de pe ea, murmura cu voce tânguitoare, promiţând să fie rezistentă şi puternică, să se îngrijească de buna lui dispoziţie şi de condiţiile optime pentru munca lui de creaţie – căci dacă există cu adevărat un sens în viaţă, el se concretizează în această lampă, care arde pe biroul tău, nu-i aşa, Aloyzas? — şi chiar în clipa aceea căzuse de pe picioare, fără a mai apuca să se pieptene măcar. Murmurul ei semăna cu o bâiguială de om turmentat.

— Tu eşti bun, Aloyzas, şoptise ea şi se prăbuşise fără să mai aştepte vreun gest de tandreţe din partea lui.

El s-a retras la marginea divanului dar n-a putut adormi. Ochii arzători şi reci căutau să se agaţe de întunericul din jur, sfâşiat de reflexele luminilor de pe stradă. Era istovit de acele lungi aşteptări, când îţi vin în minte toate spaimele posibile şi imposibile. Nu-i aducea alinare nici întoarcerea ei, de fiecare

dată tot mai apăsătoare, ca atunci când se întoarce cineva grav rănit ce-şi târăşte cu greu picioarele şi e pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Dar şi mai rău era când se apuca de fel de fel de năzbâtii, ca, de exemplu, să vină cu sufletul la gură ziua-n amiaza mare ca să schimbe vreun bec, pentru ca el să aibă mai multă lumină fie pe scară, fie pentru lucrul la carte. Toate eforturile acestea, care, Dumnezeu ştie cât o costau, demonstrau de fapt un singur lucru – că se apropia falimentul. Cuvântul acesta străin, care bă- tea la ochi, îi părea suspect lui Aloyzas, la fel ca strălucirea unei cutiuţe metalice plină cu exploziv. Unde văzuse el o astfel de cutiuţă? Mai mult ca sigur în vreun film de război. Metafora nu-l satisfăcea pe deplin, dar era exactă. Oare Liongina chiar nu bănuieşte că el trândăvise şi azi fără să scrie nici un singur rând? Adevărat că nu desenase nici careuri pentru cuvinte încrucişate, dar ăsta nu-i meritul său, ci al lui Almone J. Poftim! Nu era de ajuns că se istovise aşteptându-şi soţia dispărută fără urmă, a trebuit să se mai lupte şi cu ispitele. Lopata plină de bătături a lui Almone şi picioruşul marmorean al Lionginei… S-o pună pe ea alături de Lionginei, a cărei respiraţie uşoară abia dacă o putea desluşi, o astfel de comparaţie – înseamnă o batjocorire a simţului său estetic. Pe Liongina o alcătuise din evadarea aceea bizară, din privighetoarea temătoare, ea e mereu alta, şi nimeni – nici chiar ea însăşi! nu ştie care va fi următoarea sa întruchipare, pe câtă vreme Almone J. Este modelată din lut, pe ea o poate face să renască doar una, o unică pornire, doar unul, un unic gând rectiliniu. Liongina îi e destinată numai lui, Almone – oricui i-ar câştiga bunăvoinţa şi ar fi gata să profite de această bunăvoinţă. Dar uite că mă gândesc la ea aici, în pat, unde nu m-am gândit la nicio altă femeie în afara Lionginei. Oare am fost, cu adevărat, atras de ea? Neglijentă, sportivă, altădată n-aş fi catadicsit să-i arunc măcar o privire, se înfuria tot mai mult Aloyzas, dacă între mine şi Liongina nu s-ar fi căscat prăpastia. Mă rog, deşi ţi-ai pierdut puţin capul, ai reuşit totuşi cu chiu cu vai, să rezişti, dar fe- reşte-te de următoarea întâlnire. De fapt, o întâlnire următoare nu va avea loc! Se descotorosise pentru totdeauna de Almone, la fel ca şi de adorabila R., atât cât mai rămăsese din ea, acolo, în scoică. Dacă Lionge ar vedea cu preţul câtor eforturi a reuşit el să stingă incendiul acela! Poate că abia atunci ar înţelege şi ea că relaţiile lor au ajuns la capăt…

Dar cum să-i povesteşti toate astea, când ea în mod intenţionat se scufundă tot mai, în adânc, lăsându-şi la suprafaţă, în calitate de ostatec, <ft>ar trupul, îi simte căldura – gingaşă, abia perceptibilă, unică – şi tânjeşte după soţia sa, cu fiecare zi tot mai mult, neînţelegând şi singur ce se întâmplă cu el, – să se fi îndrăgostit din nou de ea, acum, când a avut posibilitatea s-o compare cu o fată apărută întâmplător în calea lui? — şi totuşi, cum să cuteze el s-o atingă dacă-i atât de istovită? Ar fi îngrozitor, s-ar sfărâma ca o jucărie fragilă.

În timp ce stătea astfel culcat, încercând zadarnic să pătrundă în conştiinţa Lionginei care dormea, noaptea înainta pe drumul său. Înaintare lipsită de sens, după cum lipsite de sens erau şi bătăile accelerate ale inimii lui, atunci când muia ei, alunecând inconştient spre el, nu-i era de niciun ajutor. Deodată, un fel de şoaptă, nu, mai curând un foşnet abia auzit l-a făcut să-şi ridice repede capul. S-a întors pe o coastă rezemându-se în cot şi s-a aplecat mult spre Liongina. A încremenit aşa cu răsuflarea tăiată. Un foşnet. Nu al cămăşii de noapte şi nici al părului, ci al buzelor crăpate, arse.

Ca de obicei doarme pe spate, cu capul uşor întors într-o parte. Părul i s-a lăsat pe umeri, – bogata lui povară nu s-a răsfirat prea mult— îi încadrează ca o masă compactă, chipul. În întunericul spălăcit, sau în lumina tulbure a dimineţii – pe pereţii şi tavanul odăii apar şi dispar întruna umbre! — nu-i poţi desluşi clar trăsăturile feţei. Abia i se zăresc, albe, fruntea şi pieptul neacoperit de plapumă. Şi din nou nu se mai aude nimic, nici măcar respiraţia. Liongina şi-o tăinuieşte de parc-ar vrea să înşele vigilenţa cuiva. Şi de fapt, nu a altcuiva, ci a lui. Că doar nu poate un om, când doarme, să stea aşa, ca un mort, poate doar să facă pe mortul.

Aloyzas se apleacă şi mai mult – pe gâtul ei zvâcneşte o arteră, încet, inima împinge în sus sângele dens. Viaţa curge prin tot trupul fără grabă, alimentată de ceva necunoscut pentru Aloyzas, de ceva cu mult mai important decât banalitatea cotidiană, de ceva căruia nu-i sunt necesare în mod obligatoriu oxigenul şi globulele roşii ale sângelui, saturate de acesta şi aflate în creierul obosit. Se săvârşeşte ceva misterios în liniştea asta înşelătoare, în această nefiinţă reflectată doar de pielea palidă – radiind o undă aproape imperceptibilă de căldură şi de respiraţie neauzită.

Liongina visează ceva şi pentru Aloyzas e cât se poate de clar ce anume visează – ea nu poate visa altceva decât munţi, munţii aceia blestemaţi! — visează, ocrotită fiind de aripa somnului, ca nu cumva să-i scape vreun suspin ce i-ar trăda infidelitatea. E absurd, e o nebunie – caută să-şi strunească Aloyzas imaginaţia dezlănţuită, e pur şi simplu istovită şi doarme profund, îşi zice el şi, totuşi, îi este cu neputinţă să se descotorosească de impresia că ea îl înşală – acum, în clipa asta chiar. Se află acolo, în munţi, în munţii ei blestemaţi, în care s-a împotmolit pentru totdeauna! — deşi el, mărinimos, i-a întins mâna, a ajutat-o să se ridice din noroi şi până azi o tot târăşte după el. Nu se trădează nici în momentele de veselie, nici în acelea de întristare, se izolează de el atât prin conştientul său, cât şi prin bezna subconştientului. Prostii, nici io- ghinii nu-şi dirijează subconştientul, Aloyzas ştie asta, dar nu se poate linişti, pentru că ea l-a repudiat atât de violent, atât de total! El o vrea întreagă pe Liongina, de ea are nevoie, nu doar de trupul ei, pe care l-ar putea poseda îmbrăţişându-l şi răvăşindu-l. Are nevoie de viaţa ce susură domol înlăuntrul ei, de tainicile ei gânduri şi senzaţii, ce se învălmăşesc laolaltă şi se risipesc, ca o pulbere, la cea mai mică atingere. El are nevoie de ceva anume, de ceva care, poate, nici nu există în ea. Şi, nefiind în stare să-şi stăpânească obida, copleşit de suferinţă din pricina înstrăinării ei, Aloyzas se întreabă, cu luciditate şi detestându-se pe sine însuşi: ai fi putut admite vreodată tu, Aloyzas Hubertavicius, că o să stai la pândă nopţi întregi să asculţi respiraţia soţiei tale, care doarme, stră- duindu-te să prinzi ceva ce nu poate fi prins, – visurile ei? Ce ar gândi Gertruda, ce teribil s-ax umfla cuprinsă de tremur, buza ei superioară, dacă şi-ar vedea frăţiorul adorat într-o astfel de postură?

— Nu dormi? Şoapta fierbinte îl sperie. Poftim, ea întreabă, nu el! Deşi, demult – el ar fi trebuit s-o trezească.

— Dar tu? Tu de ce nu dormi?

— Eu dorm.

— Acuma nu dormi, visezi! izbucneşte el şi răsuflarea lui fierbinte învolburează părul Lionginei.

— Ce-aş putea eu să visez? Pe chip, niciun muşchi nu i se clinteşte din loc, da, deşi respiră şi vorbeşte, ea se află cine ştie pe unde.

— Munţi! Visezi munţi! şi ţipătul lui se izbeşte de ochii ei larg

deschişi. Asurzit de propriul glas, înţelege în sfârşit că tocmai prin reproşurile acestea pline de ură şi în total dezacord cu judecata sănătoasă, el singur sileşte munţii să reînvie, el singur, încordându-se din răsputeri, o împinge pe Liongina în sus pe povârnişurile lor colţuroase.

— Munţii s-au prăbuşit, demult i-a înghiţit pământul.

Are glasul suspect de calm, se vede că şi-a tot repetat vorbele acestea până a ajuns, în cele din urmă, să le şi creadă – indiferent dacă e sau nu convinsă că asta-i realitatea.

— Nu-i adevărat, visezi munţii! Şi pe el, pe escrocul acela! Aloyzas îşi aude ţipetele stridente. Pe aventurierul acela îl visezi!

— S-a prăbuşit şi el. O dată cu munţii.

— Nu minţi! Îl visezi! Mai bine recunoaşte, îl visezi, nu-i aşa? Are senzaţia penibilă că a sculat un mort din mormânt. Munţi uriaşi – uriaşe mormane de cadavre încremenite. O halucinaţie a creierului excitat, o absurditate.

— Se poate să fi visat ceva într-adevăr, de vreme ce tu susţii asta cu atâta insistenţă… Liongina se întoarce spre el dar de astă dată nu mai pare o fantomă, e trup cald de femeie – şi e altul, complet schimbat. Am visat-o pe chiriaşa pe care am adus-o să stea cu mama.

Silueta masivă a munţilor s-a mişcat domol şi, clătinând-se, s-a dat la o parte. Dar n-a dispărut cu totul, s-a dizolvat în bezna ce nu se grăbeşte deloc să se destrame.

— Asta ce invenţie mai e?

— N-ai decât să nu mă crezi dacă nu vrei. Am închiriat unei femei locuinţa mamei.

La timpul său, o mai sfătuise cineva în sensul acesta, dar atunci s-a arătat teribil de indignată, o jumătate de an a fost supărată pe Gertruda, cu toate că aceasta n-a mai vrut să se amestece. Se uita chiorâş şi la Aloyzas ca şi cum el ar fi constrâns-o să se descotorosească de mai- că-sa. Poate că aşa va fi mai bine, cine ştie, dar de ce trebuie să fie el întotdeauna ţapul ispăşitor?

— Aşa nu mai puteam continua! Se lipeşte cu tot pieptul de el, dar în glas nu e nicio urmă de duioşie: pare strivit de o greutate pe care are de gând să i-o treacă lui în spate, în locul celeilalte, născocită de el din pricina neliniştii şi a geloziei sale. Eu nu reuşesc să mai fac nimic. Deşi mă strădui, mă fac luntre şi

punte, degeaba, tot nu reuşesc. Bătrânelul de pe stradă a refuzat să mă mai cân- tărească. Dumneata, mi-a spus, ai nevoie de un cântar pentru copii. Mama are escare, e îngrozitor. Şi nici pe tine, Aloyzas, nu te îngrijesc cum ar trebui, nu-ţi creez condiţii bune pentru lucru. Niciodată nu avem timp să stăm serios de vorbă amândoi, ba, am încetat chiar să ne mai şi înţelegeam unul pe celălalt.

— Nu ştiu, nu ştiu. Nu se grăbeşte deloc să se arate tandru cu ea, deşi părul ei îi atinge gâtul, gâdilându-i-l. Dar pe cine o să mai acuzi după aceea? Pe mine?

— Te-am acuzat eu vreodată de ceva?

— Dar visurile tale? Munţii tăi blestemaţi? izbucneşte el din nou, deşi vestea supărătoare – chiriaşa – îi mai potolise puţin ardoarea dinainte.

— Chiar dacă mai visez uneori, nu e vorba de munţi. Doar nişte defilee, nişte cheaguri de negură…

— Negură, defilee… Aiurea! Visezi munţi! Pentru că ceea ce gândeşte omul când este treaz, îi apare şi în vis, draga mea.

— Glumeşti, nu-i aşa? Aloyzas? Eşti prea inteligent ca să poţi crede asta.

— Glumesc, scrâşnind din dinţi, dacă vrei să ştii. Şi te avertizez că de azi înainte n-am de gând să mai glumesc.

— Şi atunci, ce pot să fac? Să mă culc separat? De cum închid ochii simt că mă înhaţă cineva şi mă îmbrân- ceşte într-o prăpastie. Grijile, asta o ştiu eu bine. Aia n-am făcut, pentru ailaltă n-am avut timp! De aceea mă prăbuşesc… Toţi oamenii, Aloyzas, visează câte ceva. Dar pe cu vânt de onoare că nu-mi amintesc absolut nimic!

— Ei, asta-i! Visai ceva, visai, şopteai şi nu-ţi aminteşti?! sare Aloyzas nefiind în stare să se stăpânească şi să nu-şi mai zgândăre rana, care-l mânca teribil, până n-o jupuia zdrenţuind- o tare de tot, pentru ca apoi, după ce durerea se potolea şi pojghiţa de deasupra se mai usca puţin, să înceapă iar durerea şi mâncărimea care-l sâcî- iau până n-o jupuia din nou. Parcă pe Liongina n-o doare când o hărtănesc întruna cu fierăstrăul neascuţit pentru vedeniile ei? Bineînţeles că o doare, şi poate chiar mai tare decât pe mine! Sigur că nu vreau s-o chinuiesc cu munţii ei, dar reproşurile mele ţâşnesc şi se revarsă fără voia mea, ca şi cum altcineva mi s-a vârât în suflet şi se terorizează singur acolo, otrăvindu-mă cu venin. E o nebunie s-o învinuieşti

acum când nu mai e noapte, dar nici zi încă nu e, pe ea, care-i atât de istovită încât abia îşi mai trage sufletul. Ba e mai mult decât o nebunie – ăsta-i sadism! Oare mă transform într-un sadic, căruia i-ar face plăcere s-o sfârtece de vie?

— M-am cam înfierbântat, Lionge, te rog să mă ierţi, încearcă el să facă pace, dar vocea-i aspră scârţâie la fel ca uşa de la balcon când bate vântul.

— Eu sunt de vină, pentru că am început să mă justific cu atâta seriozitate. Spre deosebire de vocea lui, ce blândă e vocea Lionginei, care se apropie acum lipindu-se cu şi mai multă gingăşie de el.

— Bine, bine, hai, să nu ne mai frământăm atâta.

Aloyzas o mângâie pe păr. Înlăuntrul său mai clocotesc încă ruşinea şi furia – s-a înjosit şi el, dar a înjosit-o şi pe ea cu învinuiri grele, care pentru orice raţiune să- nătoasl sunt sub orice critică. O să se zbuciume, desigur, toată ziua din cauza acestor neghiobii, şi totuşi, degeaba, tot nu poate fi pe deplin convins că nu există absolut niciun temei pentru ele. Foarte ciudat, cum a fost posibil ca vreme de şapte ani – câţi au trecut de la plecarea lor în excursia aceea nefastă pe munte! — să doarmă liniştit, fără a se gândi că lângă el, în tenebrele subconştientului soţiei sale, se află o altă lume, ostilă lui, care, poftim, acum începe să iasă la iveală şi să se aşeze între ei doi.

— Chiriaşă, zici? Una care să stea în gazdă? Gândul lui Aloyzas face un salt la altă temă, la fel de primejdioasă. Oricum, tot va trebui să treci din când în când pe-a- colo. Într-un fel sau altul…

O chiriaşă – deci alte neînţelegeri, alte certuri. Fără a mai vorbi de aspectul moral jenant: doar bătrână are o fiică, un ginere. De fapt, asta-i treaba Lionginei, îşi zice, îndepărtând dezgustat cât mai la distanţă aceste nelinişti, laolaltă cu respiraţia precipitată a soţiei. Nu încape îndoială că în problemele astea ea se descurcă mai bine ca mine şi, la urma urmei, e mama ei, nu a mea!

— Ah, n-ai fi fost tu însuţi dacă nu mi-ai fi adus aminte de asta. Să ştii că n-am intenţia s-o las pe bolnavă cu totul la discreţia chiriaşei.

— Ce, iar am spus ceva ce nu trebuia?

— Dimpotrivă. Sunt mândră de tine, Aloyzas. De tine, de corectitudinea ta, de lucrarea ta!

— Termină! Are senzaţia penibilă că i se aduc laude pentru nişte obiecte furate. Dar o senzaţie şi mai penibilă îi provoacă trupul soţiei, fierbinte, lipit de al lui, şi oferindu-i-se – pentru că în clipa asta el şi-l simte pe al său, murdar. Murdar? Altădată nu i-ar fi trecut aşa ceva prin minte.

Zita şi-a făcut apariţia imediat, ca şi cum ar fi stat ascunsă în cutia poştală, în care Liongina introdusese opera robotului: anunţul adresat ediţiei „de seară” a ziarului. Fireşte, nu se numea Zita, dar Liongina nu avea să se împrietenească prea curând cu ea, aşa că abia după trecerea multor ani va începe să-i spună pe nume. Era suficient să-i spună „dumneata”, iar când nu era de faţă: „chiriaşa”, cu toate că nu-i pretindea niciun fel de plată pentru cameră. Şi evident, chiriaşa nu semăna nicidecum cu acea fată – între şaisprezece ţi patruzeci şi şase de ani – pe care şi-o imaginase. Nu avea deloc o faţă osoasă şi nici ochi mici, pe care nimic nu i-ar putea tulbura, dimpotrivă, avea ochi albaştri şi o faţă delicată, cu pielea albă ca porţelanul. Ar fi fost chiar frumoasă, dacă n-ar fi urâţit-o jimbătura din colţul buzelor încleştate. Gura ei părea să facă dovada că femeia, spărgând ceva între dinţi, rămăsese cu ea strâmbă pentru totdeauna.

— Am douăzeci şi trei de ani! se prezentă viitoarea chiriaşă neaşteptând să fie întrebată, deşi ar fi putut fără grijă să mai scadă vreo doi anişori, arăta mai tânără. Ştiu să fac torturi, prăjituri, pişcoturi…

— Serios? se miră Liongina. Şi o aromă plăcută de vanilie, specifică preparatelor de cofetărie, păru să învăluie dintr-o dată afacerea ce urma să se încheie.

— Nu mă credeţi? trăncănea volubilă fata. N-aveţi decât să cereţi referinţe. Antecedente penale nu am. Şi nici în evidenţa dispensarului de boli venerice nu sunt. Alcoolică nu sunt, deşi nici abstinentă nu-s.

— Ce studii ai?

— Opt clase şi am absolvit un curs de doi ani pentru cofetari. După ce-a murit tata, mama l-a adus la noi pe tatăl vitreg. A început să se lege de mine şi a trebuit să plec de acasă. Dinţişorii ei scrâşniră a răzbunare şi ron- ţăiră cu poftă o poveste bine ticluită. Un beţiv! Ala n-a fost om – hârdău de lături, asta era! Da’ las’ că şi eu l-am învăţat minte.

Brusc, vanilia se combină cu un miros sufocant de parfum

prea puternic.

— Văd că vă surprinde gura mea. Fata zâmbi, îşi duse mâna la cicatricea care-i trăgea într-o parte un colţ al gurii şi o atinse uşor. Am alunecat pe un albuş de ou căzut pe podea. M-am lovit de colţul unei tăvi. Chirurgul care m-a operat., n-a fost prea iscusit.

— Cicatricea nu te urâţeşte. Liongina aproape că se simţea vinovată pentru gura strâmbă a fetei.

— Ştiu şi singură că nu-s o frumuseţe. Dar, hai să trecem la chestiunea noastră.

— Care chestiune?

— Anunţul, anunţul dumneavoastră.

— Cum să-ţi spun, eu, deocamdată, n-am definitivat încă!…

— Bine, bine. Totul este cât se poate de omeneşte, totul este cât se poate de limpede. Hai, daţi-i drumul, care-i marfa? Să vedem despre ce-i vorba.

— Cum ai spus? Marfa?

— Dumneavoastră sunteţi vânzătorul – eu cumpărătorul, Doar n-o să spuneţi că de dragul meu îmi oferiţi locuinţă, nu-i aşa?

— Nu ştiu, nu ştiu cu ce să încep.

— Nu vă jenaţi! O să trebuiască să plimb câinele? De acord. Să dau de mâncare unei crescătorii de bizami? De acord. Cum dorm noaptea în depozitul unei brutării, printre saci şi lăzi…

— O să trebuiască s-o îngrijeşti, mă rog, s-o supra- veghezi pe mama mea.

— E clar, e clar. După ce rătăci o vreme ici-colo pe chipul ei, zâmbetul plin de satisfacţie îi reveni pe buze şi i le îndreptă aproape complet. Când pot să mă mut?

— Să mai vedem, să ne mai gindim. Liongina încerca să tărăgăneze, de parcă ar fi aşteptat să-i vină cineva în ajutor.

— Eu trebuie să mă mut imediat! Guriţa cofetăresei se închise ermetic.

— Păi, cum să-ţi spun, ştii, ea face pe ea.

— Clar.

— Şi e paralizată, nu uita.

— Nici nu mă aşteptam la altceva. Mă mut chiar azi.

— Nu-i nevoie să-ţi aduci patul pliant, ai un divan acolo. Glasul pierit al Lionginei dovedea cât se poate de evident: ea era cea strânsă cu uşa. Adevărat, nimeni n-o îmbrâncise, singură se băgase în belea.

— Cu atât mai bine. Patul meu pliant de-abia dacă se mai ţine.

— Ia loc puţin, până dau o fugă să mă învoiesc. Ştii, când pleci de la slujbă în orele de program…

— După câte văd, sunteţi prea conştiincioasă, dădu glas guriţa strâmbă.

Bineînţeles, Liongina nu se dusese nicăieri – s-a încuiat la toaletă. În faţa ei, în oglindă, se învolbura o mască de ghips cu ochi înnebuniţi, ieşiţi din orbite. Ce vreau să fao?! Ce-ar fi să-l sun pe Aloyzas, să mă sfătuiesc cu el?… Nu, exclus să-l amestec pe Aloyzas în chestia asta. El trebuie să aibă mâinile curate. Doar scrie o carte despre frumos. Poartă pe umerii lui grijile zilei de mâine pentru noi amândoi. Pentru că trebuie să existe întotdeauna cineva pe care să te poţi bizui, nu-i aşa?! Şi dacă el nu realizează nimic, doar fumul din pipă şi-atât? Dacă toate sacrificiile vor fi zadarnice? Dacă n-o să-şi termine niciodată cartea, dacă nici n-are intenţia s-o termine ci, la adăpostul atitudinii de seriozitate şi concentrare pe care o afişează, îşi camuflează egoismul şi lenea? Mai bine, uită-te puţin la tine, decât să-l ocărăşti pe Aloyzas. Da, văd… Dezgustătoare mutră! O să mă rostogolesc tot mai jos, din ce în ce mai jos. Guriţa chiriaşei, care se închide ermetic, ţăcănind cu zgomot ca un lacăt metalic, o să mă ţină şi pe mine sub cheie… Nu-i adevărat, n-o fac pentru mine şi nici pentru comoditatea mea! Am datoria să-i creez lui Aloyzas o viaţă mai uşoară. Pentru el. În numele lui o fac!

— Aa, dar asta nu-i cameră, e salon de dans! exclamă bucuroasă viitoarea chiriaşă, după ce Liongina deschise uşa în lăcaşul mamei. Văzuse, fără îndoială, şi aşternutul mototolit, şi bătrână înţepenită arătând groaznic, însă tabloul acesta nu-l mai comentase.

Trupul diform fu cuprins de un tremur îndată ce se auzi vocea ei stridentă, şi apoi tot timpul cât viitoarea chiriaşă a luat cunoştinţă de mobila existentă, de toate ustensilele, de confortul locuinţei, şi chiar de aerul pe care urma să-l respire, tremurul acesta n-a contenit, de ziceai că nişte lanţuri nevăzute, ce ţinuseră până atunci bolnava strâns legată, se rupseseră pentru o vreme lăsând-o slobodă! Şi, totuşi, oricât de ciudat ar putea să pară, în camera cu tavanul foarte înalt şi ferestre înguste, de biserică, aerul irespirabil prinse dintr-o dată să se

primenească şi, la început abia perceptibil – ca şi cum în masa compactă stătută a acestuia se dizolvaseră arome de migdale şi vanilie – apoi tot mai pronunţat, începu să se simtă o adiere proaspătă, de parcă aşternutul fusese stropit cu un deodorant care înăbuşise duhoarea. Fireşte, nimeni nu stropise cu nimic aşternutul, nici măcar ferestrele n-au fost larg deschise, mâna Lionginei desfăcuse o idee mai mult oberlihtul, atât. Unda percutantă de prospeţime, ce se Infiltra pretutindeni, pornea de la activitatea febrilă a chiriaşei, de la părul ei vopsit, blond ca paiul, care-i cădea în şuviţe neregulate pe guleraşul alb de nailon, de la fotografiile ei cu rame de lemn, agăţate la repezeală pe pereţi, alături de fotografiile gazdelor – a mamei, a tatălui şi ale Lionginei – când era micuţă de tot, şi când mai crescuse puţin.

— Nu-i aşa că-s frumoase? Chiriaşa se făIea cu portretele ei grosolan retuşate, executate de fotografii atelierului din oraş – pe una din ele, care era color, pata buzelor ocupa jumătate din chipul său, iar cealaltă jumătate, şuviţa de păr ce îi alunecase de pe frunte.

Faptul că ar putea fi şi aşa cum o arătau fotografiile, privind cu ochi iscoditori de sub pieptănătura înfoiată, o speria puţin, de parcă o dată cu chiriaşa lăsase să intre în casă şi o altă junâ cu obiceiuri dubioase, însă Liongina îşi dădu toată silinţa să nu acorde prea multă atenţie recuzitei respective. Nici chiar picupului, scos din sacoşă şi aşezat pe un taburet! Ceea ce o frământa şi o îngrijora însă era activitatea febrilă, cu totul ieşită din comun, care a invadat, atotstăpânitoare, camera şi a anulat nu numai mirosul dezgustător al mamei, ci şi atitudinea ei, a Lionginei, nelimitatul ei spirit de sacrificiu, de parcă cineva ştersese cu cârpa udă de pe tablă rezolvarea greşită a problemei – asupra căreia ea îşi bătuse capul atâta vreme în zadar – şi înscrisese rezultatul corect.

— Va trebui s-o hrăneşti. S-o speli. Să-i pui plosca. Liongina se grăbea să-i înşire fetei toate neplăcerile care o aşteptau. Să-i cumperi alimente. Să-i găteşti câte ceva. Pentru cameră nu vei plăti nimic. Sunt dispusă să-ţi plătesc eu ceva pe deasupra. Pe de o parte, se gândea să nu se sperie cumva chiriaşa şi să dea bir cu fugiţii, iar pe de altă parte vroia să-şi liniştească puţin propria-i conştiinţă. La urma urmei, atâta timp cât ea este cea care plăteşte, toţi ceilalţi sunt obligaţi să-i dea ascultare ei!

— Vă pierdeţi timpul de pomană. Noua chiriaşă, citind parcă în sufletul Lionginei, vedea cât de mult se străduieşte aceasta să amâne momentul în care va trebui să-şi lase mama în grija, şi, de fapt, la discreţia unei necunoscute. Ne-am înţeles, am căzut la învoială, ce altceva mai e? Aha, să nu uit, prăjituri o să mănânce pe gratis, iar smântână proaspătă, ouă, unt n-o să mai fie nevoie să cumpere nimeni. Şi pentru că veni vorba, scorţişoară, migdale, alune nu vă trebuie?

— Mulţumesc, am de toate.

— Da’ mămica n-o să mă refuze, nu-i aşa?

— Să ştii că eu o să trec pe aici.

— Nu e cazul să vă mai deranjaţi.

— O să trec în fiecare zi!

— Mă rog, cum doriţi. Eu, să fiu în locul dumneavoastră, m-aş mai odihni puţin. Să ştiţi că nu arătaţi prea grozav.

— Nu-mi purta dumneata mie de grijă!

Pe măsură ce se apropia de patul mamei, Liongina vorbea tot mai răstit şi mai nervos cu viitoarea chiriaşă, însă aceasta continua să se ţină scai – umbla în urma ei târşindu-şi papucii – pusese deja stăpânire pe papucii uzaţi ai mamei, ca şi cum vroia să sublinieze cu fiecare pas că de azi înainte ea e stăpână aici. Respiraţia străină, zgomotoasă, mirosul străin ce se răspândea impregnând totul în jur, o împiedica pe Liongina să se concentreze, pentru a-i spune mamei ceva important, cu toate că nici ea nu ştia ce mai putea fi important acum, după ce o renegase – căci, de fapt, dând-o pe seama chiriaşei, îşi renegase mama, nu-i aşa? Şi totuşi, poate că după aceşti lungi ani de înstrăinare ce-i risipiseră amintirile plăcute, va izbuti să-i mai spună şi ceva tandru, de care uitase – că doar e imposibil să nu existe şi lucruri plăcute, înălţătoare, ce mai pâlpâie încă în sufletul ei! Poate ceva despre tata, care îi spusese acolo, în micul scuar, când vorbiseră de ea, că o iubeşte. Dar întrebarea foarte directă a fetei o luă înaintea tuturor cuvintelor tandre:

— Da’ ce-i cu ea, ce, nu mai poate vorbi?

— Ba nu! Uneori vorbeşte mult şi repede.

— Vasăzică, e încăpăţânată?

— E bolnavă, e grav bolnavă. Printre altele, să ştii, dumneata să nu te miri, – Liongina îşi recăpătase judecata lucidă, ştia că orice manifestare de slăbiciune faţă de şmechera asta i-ar fi fatală, – dacă uneori se plânge de şoareci. Probabil că aici sunt

în adevăr şoareci, cum să nu fie într-o casă atât de veche? Da' ei i se năzare că aceştia aleargă prin toate ungherele, se urcă pe pat, fac murdărie.

— De ce m-aş mira? Şi la noi în sat era o bătrână de aista care putrezea. Ei bine, ea se plângea că nişte porci se strecoară în izba ei şi îi sfâşie o coastă.

— Putrezea, cum asta?

— Nu vă mai speriaţi aşa. E-adevărat că putrezea, dar i-a supravieţuit sorei lui bărbatu-său, care ducea tot greul gospodăriei! zise fata pufnind în râs.

— Te rog, lasă-ne puţin singure.

Liongina clocotea de mânie şi fata, prevăzătoare, o zbughi la bucătărie. Acum n-o mai deranja nimeni şi, totuşi, nu ştia despre ce să-i vorbească mamei.

— Nu te supăra, mamă, pronunţă ea anevoie. N-am putut face altfel. Terese nu se ştie dacă o să mai iasă din spital. Eu sunt complet extenuată. Nu reuşesc să învăţ pentru orele de curs, iar atunci când reuşesc, adorm în sală. Aloyzas şi-a abandonat cartea, are neplăceri la slujbă. Nu trebuie să-ţi fie teamă, pentru că noi nu te părăsim. Eu am să vin la tine! Auzi, mamă? O să vin des, foarte des. Ai înţeles? N-o să fii nevoită să baţi cu ciocanul ca atunci când îl chemai pe tata. Iar dacă ea o să se poarte urât cu tine…

Pierdută în cutele de grăsime, bărbia mamei nici nu se clinti.

— Bolnava a obosit, o întrerupse cu severitate chiriaşa, apărută pe neaşteptate în spatele ei Vorbea, ca şi cum în patul acela ar fi zăcut propria sa mamă. Ar trebui să se odihnească.

— Toţi restanţierii sunt aici?

Nu răspunse nimeni. Probabil erau toţi. Exceptând una sau două figuri, nu cunoştea pe nimeni din cei adunaţi în amfiteatru. Erau studenţii din grupa lui M., aflat în spital pe patul de moarte. Aloyzas nu obişnuia să ţină evidenţa frecvenţei la cursuri, aşa cum făceau ceilalţi profesori. Desenarea aripioarelor de stăncuţă ale bifajului în catalog, însemna pentru el o subminare a autorităţii. De asemenea, nu accepta nici relaţiile de apropiere cu studenţii, după orele de curs, adică micile poveşti de dragoste cu studentele, sau chefurile cu studenţii. Se ţinea cât mai departe de ei, indiferent dacă erau agreabili sau dezagreabili, pentru a nu fi obligat să inhaleze mirosul acru al unor guri străine, sau acela de picioare şi subţiori transpirate.

Da, atunci când distanţele se micşorează, e imposibil să poţi evita relaţiile personale. Aşa cum s-a întâmplat cu Almone de pildă. Abia acum înţelegea el pe deplin că încălcase unul din principiile sale esenţiale.

— Spuneţi-le să se grăbească. Trebuie să depun raportul la decanat.

Dintre cei adunaţi se remarcau Audrone J. Şi Aldona J., fiind cele mai frumoase şi mai modem îmbrăcate. Pete luminoase pe un fond cenuşiu. Însă nici urmă de Almone. După ce se milogise atâta până a căpătat un patru, gata, ce să mai caute ea aici? Şi oare n-o s-o mai revăd niciodată? Întâlnirea lor, deşi comică în felul ei, avusese un anumit farmec. Brusc, îi atrase atenţia un student mic de statură, cu un pulovăr de culoarea morcovului, care se instalase în imediata apropiere a lui Audrone. Avea un cap micuţ, ţuguiat şi nişte umeri exagerat de laţi – îţi dădea impresia că cineva, cocoţându-se pe ei, îi bătătorise bine de tot trupul, îndesându-i-l pentru a nu mai creşte în sus. E infirm sărmanul, şi eu mă înfurii fără să ştiu nimic despre el. Da, da, e suficient un singur pas greşit

— Unul cât de mic – pe de lături, pentru a determina un altul. De vreme ce i-am arătat înţelegere unei sportive

— Care de altfel nici nu era într-o situaţie prea gravă! — ar trebui acum să-mi fie milă şi de nenorocitul acesta. Şi-atunci, de ce să mai fii profesor? N-ai decât să eliberezi diplome unor inculţi… şi gata!

— Au venit toţi? Aloyzas îşi ridică ochii pironindu-i asupra grupului de studenţi.

Nu avea timp să aştepte. Dar nu pentru că cei de la catedră îl sileau să termine cu colocviul. Ci pentru că îl neliniştea comportarea Lionginei – poftim, s-a decis să-şi lase mama pe mâini străine. Asta înseamnă, în primul rând, că este literalmente vlăguită. Căci, atâta vreme cât mai era în stare – se înhămase să tragă singură la jug. Iar în al doilea rând, asta dovedeşte o dată în plus ce fire închisă are ea. Atât de închisă, că te şi sperie, te face să-ţi aminteşti de cele mai întunecate zile ale vieţii lor în comun. Exact ca un peşte de adânc, ea îşi tot rotise înotătoarele prin mâlul de la fund, şi dintr-o dată ţâşnise la suprafaţă tulburând oglinda apei. Picăturile pe care le-a stârnit au sărit până departe şi l-au stropit din cap până-n picioare. Lui n-a venit să-i ceară sfatul, deşi consecinţele se vor

repercuta şi asupră-i, atunci când apa tulbure va începe să miroase urât. Dar la urma urmei asta-i treaba ei, încerca el să se calmeze. Doar n-o silise nimeni pe Liongina să procedeze aşa sau în alt fel, ea singură se tot ascundea în spatele lui ca după un scut. Ce-i drept, mai bombănea el, fireşte că bombănea, când o vedea ajungând acasă după miezul nopţii mai mult moartă decât vie, dar oare, o mustrase vreodată că becul ars nu fusese înlocuit, sau că i-au rămas creioanele neascuţite? Şi, cu atât mai mult, nu făcuse nici măcar o singură aluzie cum că ea ar trebui s-o lase în părăsire pe maică-sa. Consecinţe în mod sigur vor mai exista, nu se poate să nu existe, şi tocmai de aceea el trebuie să aibă mâinile libere, pentru a respinge lovitura ce-l ameninţa. Liongina, numai ea e cea care a conceput şi a pus în practică ideea riscantă denumită *chiriaşă.* Aşadar, nu e el chiar atât de smintit când se căzneşte să-i descifreze visele, să se aşeze între ea şi vedeniile care o urmăresc mereu.

— E frig. Aproape că mi-a îngheţat nasul. Şi Aloyzas îşi împunse vârful nasului cu degetul. Sper că nasurile studenţeşti sunt mai călite, nu-i aşa?

Nimeni nu pufni în râs, nici nu zâmbi măcar. Poate ar fi fost mai nimerit un banc. Nu izbutea deloc să stabilească un contact care să-i uşureze sarcina. Încordarea din amfiteatru creştea, ca înainte de o execuţie, deşi el era animat de cele mai bune intenţii şi foarte dispus să fie îngăduitor. Eh, de câte ori îl aşteptaseră studenţii tot aşa copleşiţi de emoţii, dar niciodată nu simţise el că-l doare la lingurea ca acum, de parcă nu ei, ci el urma să fie reexaminat. Dar, cu cât mai mult tergiversa Aloyzas, cu atât mai apăsătoare devenea atmosfera. Zăbovea presimţind că va suferi un eşec şi aşteptarea sa inexplicabilă îi stânjenea tot mai mult pe studenţi. Ia te uită, ce chipuri încremenite au cu toţii! De întâmplat nu se întâmplase nimic deosebit, situaţia lor nu devenise mai dramatică

— Almone luase examenul, îl vor lua deci şi ceilalţi, – şi totuşi, o încredere reciprocă nu exista. Aldona J., care se plictisise să tot stea nemişcată, îşi scoase pila de manichiură. O rază de soare începu să joace pe limba de nichel a pilei şi pe inelele de pe degetele ei. O rază albă, iernatică. Audrone J. Îi şopti ceva la ureche, – părul ei strălucitor, proaspăt spălat i se revărsă pe frunte şi pe umeri. Oare îmi critică înfăţişarea, râd de nasul meu

roşu de frig? încercă să ghicească Aloyzas.

— Dar Almone, unde-i? Almone J. Absentează. Recunoscu imediat vocea vioaie, serioasă a lui Audrone J., ai cărei părinţi au o căsuţă *micuţă-micuţă* la Palang^.

— Nici nu-i nevoie să fie prezentă, ea şi-a luat examenul, zise el zâmbind, dându-le astfel de înţeles cât se poate de limpede că în curând or să-l ia şi ceilalţi.

— Interesant, şi când l-a luat?

— Aseară.

— Nu avea intenţia să facă un mister din asta.

— Şi putem şti… unde? Asta o spusese cu vocea ei cântată Aldona J. Al cărei tată *merge la vânătoare împreună cu Eugenijaus E.*

— Acasă la mine. E chiar atât de important unde? Aloyzas simţi că roşeşte şi se înfurie. Mai sunt şi alte întrebări?

Pila de manichiură străluci puternic, privirile Aldo- nei J. Şi ale lui Audrone J. Se încrucişară. Cu degete ce-i tremurau uşor, Aloyzas îşi deschise servieta şi scoase de acolo un teanc de hârtii.

— Aveţi aici biletele. Conţin cele mai banale întrebări din programă. N-am deloc intenţia să vă chinuiesc, să nu vă închipuiţi că Aloyzas Hubertavicius e un canibal. Mă interesează doar capacitatea dumneavoastră de a gândi. Cum vă orientaţi, cum analizaţi, apreciaţi şi aşa mai departe. Bineînţeles, totul în linii generale. Nu demult am descoperit un nou experiment pedagogic. Aloyzas nu spuse că ideea îi aparţine. Profesorul vine cu biletele, ca mine acuma, şi le resfiră pe masă. Scutură şi bătu puţin teancul de bilete, la fel cum se face cu nişte cărţi de joc, apoi le împrăştie pe toată masa. Nu vă fie teamă. Biletele sunt cu faţa în sus. Veţi citi întrebarea de pe fiecare din ele şi dacă unul vă convine, îl veţi lua. Dacă nu, alegeţi un altul.

— Şi de câte ori avem voie să tragem bilete? întrebă cu o voce de bas studentul cel mic de statură cu pulovăr de culoarea morcovului.

— Nu trebuie să trageţi niciunul. Biletele sunt deschise. Le citiţi şi vă alegeţi ce vreţi.

— Şi pe urmă? bubui sumbru din nou basul, şi studentul expedie un ghiont în coasta lui Audrone.

— Pe urmă stăm de vorbă, discutăm, dacă vreţi. Nu intrăm în amănunte. Stăm de vorbă în mod civilizat, ca între colegi, iar eu

vă dau notă la colocviu.

Restanţierii tăceau deprimaţi. Nu erau pregătiţi pentru experimente. Nici măcar pentru unele la care s-ar fi cerut cunoştinţe de şcoală elementară. Ei veniseră acolo să transpire până la epuizare şi să se tocmească, punându-şi toată nădejdea în proverbialul noroc studenţesc şi nicidecum să fie supuşi unor experimente – chipurile lor îngrijorate exprimau neîncredere, ostilitate.

— Nu vă fie teamă, dragi colegi. Faptul că ideea lui nu-i bucura, că nici măcar n-o acceptaseră, îl făcu pe Aloyzas să-şi piardă cumpătul. Vi se propune un sistem uman, democratic. Temele sunt simple şi binecunoscute tuturor. De pildă: importanţa mitologiei în formarea culturii artistice. Sau, influenţa pe care o exercită arta în formarea concepţiei despre lume a omului. Sau, imaginea artistică – formă de reflectare a realităţii. Şi, în sfârşit, o chestiune mai cuprinzătoare, iarăşi cunoscută fiecăruia: elemente estetice în relaţiile reciproce dintre oameni. Cine vrea să rupă gheaţa?

Se lăsă o tăcere deplină, ca şi cum se aştepta căderea unui enorm ţurţure de gheaţă pe o stradă ticsită de oameni. Pocnindu-şi degetele acoperite de inele, Aldona J. Se ridică în picioare.

— Poftim, poftim, colega! şi Aloyzas îi zâmbi prietenos.

— Eu nu sunt cobai, deci nu-s potrivită pentru experienţe. Cu bine, profesore.

— Nici eu nu sunt cobai, deşi m-am născut la mare![40] îşi etală umorul Audrone ajungind-o din urmă pe Aldona, ale cărei tocuri subţiri bocăneau pe duşumea.

în dreptul uşii s-au oprit amândouă. Le urma, rosto- golindu-se pe picioruşele lui scurte, studentul cel scund. Căra cu greu o servietă, doar cu puţin mai mică decât el, în care zăngăneau nişte sticle şi o pereche de patine.

— Ar fi interesant să ştim la ce experiment aţi supus-o pe Almone J.! rosti cu voce cântată Audrone. Părul. Spălat cu şompon de bună calitate, îi acoperea ochii.

— Nu cred că şeful catedrei o să fie de acord cu experimentul dumneavoastră!

— Sigură pe ea, Aldona J. Îşi ridică brusc capul frumos

---

40 Joc de cuvinte intraductibil: în lb. rusă cobai = *morskaia svinka — (morskaia* însernnînd : de mare, sau marină).

pieptănat şi zâmbi răutăcios. Apoi, luându-l demonstrativ de braţ pe studentul cel scund, cele două ieşiră trântind uşa.

Mai rămăseseră în amfiteatru patru studente. Îşi făcuseră socoteala că pentru posibilităţile lor experimentul era foarte bine venit.

— Tare aş vrea să ştiu ce înseamnă asta? se răsti Aloyzas.

Nu primi niciun răspuns.

După ce le puse note bune tuturor – după părerea sa experimentul îi reuşise – Aloyzas părăsi amfiteatrul. Dacă nu era gândul la acea sfântă treime care plecase şi din pricina căreia nu va putea evita unele mici neplăceri —; doar adusese prejudicii procentajului cu succesele la învăţătură ale cursului respectiv, ale facultăţii şi chiar ale întregului institut! — ar fi fost pe deplin mulţumit de sine. Evident, de scandalul acesta care urma să se desfăşoare în continuare erau tangenţial legate şi avertismentele amicale ale colegei C., şi provocările ostile ale colegului D. Adevărat că Aloyzas sperase că impertinentele studente se răzgândiseră şi acum se foiau, ruşinate şi cu ochii în pământ, în spatele uşii. Dar coridorul era pustiu – nici urmă de Audrone sau de Aldona. Până şi studentul mic de statură nu se vedea pe nicăieri. Treaba lor, de vreme ce nu s-au prezentat la reexaminare e ca şi cum şi-ar fi pus singuri, cu mâna lor, nota doi! Tam- t ar aram, tararam-tam-tam!

În vestibul îl întâmpinară mici băltoace din zăpada ce se topea, pete de soare —; palide, călcate parcă în picioare – şi… colegul N. Aloyzas simţi ceva zvâcnindu-i în piept – la început nici nu-şi dădu seama dacă senzaţia era plăcută sau, dimpotrivă, dezagreabilă. Cum încă îşi mai ţinea în mână pălăria, ar fi fost destul de complicat pentru el să-i demonstreze fostului său coleg cât de profund este dispreţul ce i-l poartă. Strecurându-se pe lângă el, făcu un semn de salut, aproape imperceptibil însă, astfel ca oricând să poată susţine că nici nu-l salutase. În forul meu interior însă, află dumneata, că nu te salut, hotărât, nu! Dar N. Se agăţă chiar şi de acest gest nedesluşit – el se înclină de câteva ori la rând în semn de răspuns, legănându-şi capul posac, plin de preocupări, doldora de nenumărate proiecte. Nici acum nu era singur, îl însoţeau un bărbat şi o femeie, care îi explicau cu însufleţire ceva, uitându-se la el cu ochi plini de speranţă ca la un judecător. Aloyzas nu se îndoia câtuşi de puţin,: fostul coleg se târâse până la institut

numai de dragul lui, şi nu aştepta decât un semn ca să sară ţopăind de la locul său şi *să-l apuce de revere.* Nu era necesar, probabil, nici semnul, ar fi fost de ajuns doar o privire. Sau era suficient să-şi încetinească pasul şi n-ar mai fi putut să se descotorosească de respiraţia lui urât mirositoare, de sâcâiala lui, de modul lui bizar de a subjuga hotărârea celor din jur. Da, n-ar fi deloc rău să lase în seama altcuiva măcar o parte din griji, pentru a-şi verifica propriile bănuieli în legătură cu motivele ce i-au determinat pe colegii C. Şi D. Să acţioneze şi, în sfârşit, n-ar strica deloc să afle mai multe despre Audrone J. Şi Aldona J. Atitudinea provocatoare pe care ele au afişat-o în amfiteatru nu dovedea doar înfumurare, ci şi altceva: faptul că aveau un spate solid, atât în institut cât şi dincolo de zidurile acestuia.

Şi tocmai pentru că, fără voia lui, ardea de această dorinţă – să paseze altuia neplăcerile sale!

— Aloyzas o zsughi pe lângă N. Fără să-l salute, dar şi fără să-i întoarcă spatele. Nici data trecută, chiar şi după ce se depărtase la o distanţă respectabilă, nu izbutise să se desprindă complet de sub acţiunea forţei de atracţie a lui N. Acum avea senzaţia că îi nimerise în păr o scânteie de la ţigara ce pâlpâia între degetele fostului coleg, pe care acesta o tot agita întorcându-se când spre bărbatul cu care vorbea, când spre femeie. Aloyzas făcu un gest cu mâna ca şi cum ar fi alungat o muscă – e de-a dreptul ridicol să-ţi fie teamă de un individ cu o înfăţişare atât de neglijentă ca a lui N.! Umerii i se desfăcură din nou bine de tot şi îi purtară mai departe – de astă dată cu mândrie – capul ce nu se liniştise cu totul, bân- tuit fiind de idei contradictorii. Gata, nu mai gâfâia nimeni în spatele lui, nu-l enerva nici respiraţia străină mirosind a usturoi – şi de fapt putea oare el, Aloyzas Hubertavicius, să aibă de-a face cu un asemenea escroc? Se vede că N., care cu dragă inimă l-ar fi înşfăcat de reverele paltoului, simţise lucrul acesta de la distanţă şi de aceea nu îndrăznise să se năpustească pe urmele lui. Şi totuşi lui Aloyzas i se păru că, poate doar din neatenţie, acesta închisese cu zgomot uşa pe care ar fi dorit grozav de mult să intre şi el. O uşă jerpelită, din tapiţeria căreia ieşeau în afară smocuri de câlţi. Mai văzu foarte clar că învelişul ei de dermatină era tot numai găuri făcute cu chibritul aprins – de, amuzamente de copii! Intr-o uşă ca asta n-ar fi nevoie să mai

baţi, de-ajuns să respiri o dată cu putere şi s-ar porni să scârţâie din toate balamalele, ce abia se ţin prinse în tocul ei cu tencuiala din jur căzută. Dincolo de uşă, în zăpuşeala înăbuşitoare

— Cel puţin aşa îşi imagina nu se ştie de ce Aloyzas – un godin ticsit cu cărbuni şi gunoaie, ei bine, aici ţi-ai putea lepăda pălăria şi paltonul şi, o dată cu ele, expresia arogantă de pe chip, ai putea să înjuri în lege şi să-i laşi să se bucure de libertate pe toţi dracii, pe care altfel cauţi mereu să-i domesticeşti. Parcă nu tot nişte draci ca ăştia, nu tot nişte forţe asemănătoare i se împotriviseră atunci în munţi, când nebunia lovise mintea Lionginei? în doi timpi şi trei mişcări o domolise el, dar din păcate, nefiind consecvent până la capăt, ea a şters-o şi s-a avân- tat spre culmile care-o ademeneau. După aceea a fost nevoit s-o transporte acasă mai mult moartă decât vie, cum era când se rostogolise de pe panta abruptă. Dar oare se comportare el corect cu ea atunci, chiar la început? Despre detalii ca acestea nu mai vroia să-şi amintească! însă pe vremea aceea ar fi putut sfărâma piatra în pumn, atât de puternic era. Şi dacă fluşturaticul acela, actoraşul acela impertinent n-ar fi renunţat la cea care căzuse, ar fi fost nevoit să discute altfel cu el – s-ar fi luptat corp la corp, i-ar fi înfruntat cu pumnii forţa pumnilor, exact ca în timpurile străvechi. N-ar fi ezitat nicio clipă, zău că n-ar fi ezitat! Aloyzas se opri şi ascultă atent, ca şi cum, toate astea i le şoptise la ureche cineva. Oareîntr- adevăr ar fi dat buzna forţând uşa străină, ar fi bătut ca un mitocan cu pumnul în masă, făcând să salte pe tăblia ei sticla cu resturi de băutură şi i-ar fi povestit de-a fir-a-păr lui N. Tot ce se întâmplase acolo? Halal trebuşoară, nimic de zis, te pomeneşti că m-a cuprins şi pe mine văpaia duioasei iubiri pentru aceşti munţi, la fel ca pe biata Liongina, căreia nu mai isprăvesc să-i reproşez păcatele tinereţii!? Eu? Cel pe care munţii aceia l-au făcut una cu pământul, l-au lipsit de vedere, de auz şi i-au băgat sub nas, cu de-a sila, în locul ţelului adevărat – unul imaginar? Asta ar mai lipsi, să-i ţin tovărăşie Lionginei visând şi eu munţii aceia – lipsiţi de viaţă, inexistenţi – unde noi amândoi – ha-ha! am fost fericiţi, se-nţelege, fiecare în felul său! De pildă, eu am avut parte de o porţie atât de zdravănă de fericire, că mi-a stat în gât... Mă rog, dacă a fost bine sau a fost rău, nu ştiu, dar în orice caz a fost cu totul altfel decât e acum.

Acolo sorbeam cu nesaţ aerul, atingeam cu mâinile pietrele, pâinea. Trupul de neuitat al Lionginei, care se împotrivea să-mi aparţină, iată cum a fost acolo! Aşadar, nu numai împotriva Audronei şi a Aldonei vreau să mă plâng lui N.? Caut, cum s-ar zice, prilejul să mă pocăiesc pentru toată viaţa? Dar ia stai, cui vreau eu să mă confesez? Şi iar văzu uşa jerpelită tapisată cu dermatină. Ha-ha, izbucni în râs Aloyzas, dar asta-i uşa soacrei mele, exact semilunele astea arse cu ţigara! Ha-ha-ha, la crept vorbind, unde în altă parte ar mai putea exista o sobă atât de nesătulă ca a ei? Da, însă, deşi nu-mi explic de ce, tare aş fi vrut s-o pot băga pe ea în locuinţa insuportabilului N. Nu, relaţiile cu fostul meu coleg atât de amabil s-au încheiat. Şi în clipa aceea Aloyzas era absolut convins că ele se încheiaseră pentru totdeauna.

— Ah, când toată lumea umblă cu nasul pe sus, eu trebuie să salut cel dintâi!

Aloyzas nu i-ar fi călcat pragul. Trecând pe lângă catedră, nu se simţea deloc cuprins de mândrie. Dimpotrivă, avea unele mustrări de conştiinţă. P. Însă n-a aşteptat ca Aloyzas să binevoiască să intre din proprie iniţiativă, îl apucă şi-l trase înăuntru, iar acesta nu se împotrivi în mod deosebit. P. Nu e un coleg oarecare, pe care-l poţi trimite la naiba, – e şeful catedrei. Asta s-a întâmplat chiar a doua zi după experiment.

— Vai, cât vă invidiez, fraţilor! Îţi turui dintr-o răsuflare molitva, îţi ţii examenul şi eşti liber precum pasărea cerului! Pe când soarta noastră e cu mult mai dificilă. Şi P. Oftă din greu, tăinuindu-şi sub expresia plină de suferinţă a chipului, atât intenţiile, cât şi împrejurarea esenţială că aflase deja totul.

De obicei P. Nu-şi aţintea privirea direct în ochii interlocutorului, deşi se apropia foarte mult de acesta, aproape atingându-l şi observa fulgerător totul: dacă eşti sau nu bărbierit, ce pantofi porţi, dacă ţi-ai înlocuit ceasul cu unul modern. Obrazul nebărbierit sau hainele după ultima modă îi vorbeau destul despre schimbările intervenite în viaţa sau chiar în sufletul omului. Privirea senină sau, dimpotrivă, tulbure îi povestea despre buna înţelegere sau dezbinarea din familie, colectiv, societate – aşa că, fii atent, nu care cumva să laşi să-ţi scape vreo umbră brăzdându-ţi chipul, sau vreo cută necălcată pe haină. Ochişorii vioi, pătrunzători, Care de cele mai multe ori nu se văd – căci şuviţe de păr, ţepene şi aspre, îi atârnă pe

frunte – înregistrează orice informaţie. Pieptănătura aceasta îl făcea să semene cu un filosof, ai zice retras în spatele unei bariere.

— Ei, cum îţi merg treburile, colega? încercările superiorilor de a fi familiari, de a se lăsa pe vine pentru a deveni egali cu el, cu Aloyzas, îl înfuriau întotdeauna. Treburile, sănătatea şi aşa mai departe. Ce, nici să glumesc n-am voie?

— În ceea ce mă priveşte, tovarăşe şef, nu sunt deloc dispus să glumesc. Poate altă dată, de acord?

— De ce? Viaţa e-atât de scurtă! Observând mica încreţitură de nemulţumire de pe fruntea lui Aloyzas, P. Îşi curmă râsul. Ştiu, ştiu, dumneata nu eşti dintre cei vorbăreţi! De aceea n-o să încep nici eu cu întrebările. Printre altele însă vreau să-ţi spun că nu văd tabelul dumitale cu reexaminarea.

De fapt, pentru acest *printre altele* şi începuse el discuţia, restul era doar fum. Şi ochişorii severi, ironici ai lui P. Risipiră pentru o clipă fumul.

— Încă nu l-am predat.

— De ce? Iartă-mă, te sâcâi parc-aş fi copilul de cinci anişori al soră-mi. De ce nu ia foc soarele? De ce nu cade luna?

— Puţini sunt cei cărora le-ar fi mai uşor să răspundă la întrebarea dumneavoastră, tovarăşe şef.

— Ei, haide, haide, să nu facem pe modeştii!

— În mod excepţional, am permis unor studenţi să. Se prezinte din nou la examen. Cred că ştiţi şi dumneavoastră foarte bine lucrul acesta.

— Evident, doar nu sunt un străin pe care să nu-l intereseze nimic. Unii – cu răspunderea, alţii – cu scamatoriile. Şi, din nou, săgeata ironică a ochişorilor săi străpunse claia de păr.

— Depinde la ce vă referiţi când spuneţi scamatorii.

— Nu te înfierbânta aşa, Hubertavicius. Am trântit-o şi eu aiurea. M-am plâns de soarta de câine a unui şef de catedră. Căci, pe cine crezi că jupoaie conducerea pentru procentul mare al rămânerilor în urmă la studii? în niciun caz pe dumneata.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, mormăi Aloyzas, aruncând pe furiş o privire spre uşă.

— Vreau să sper că totul o să se aranjeze, tovarăşe Hubertavicius, nu-i aşa? În glasul şefului răsună o iritare mai pronunţată. Atât glasul, cât şi săgeţile din ochi dovedeau că nu are deloc intenţia să accepte situaţia creată.

— Toţi studenţii, care mai înainte nu s-au prezentat la mine la colcoviu, au obţinut note de trecere. În afară de Audrone J.. Aldona J. Şi încă unul...

— Tare-s curios să ştiu ce sex are acest *încă unul* al dumitale?

— După câte văd sunteţi destul de bine informat?!

Şi Aloyzas făcu o strâmbătură, deşi intenţionase să zâmbească sarcastic. În cazul de faţă e vorba de un bărbat. Studentul acela infirm.

— Funcţia! Funcţia mă obligă să mă interesez absolut de toate, inclusiv de zăpada de acum un an. Şi tot funcţia mă obligă, tovarăşe Hubertavicius, să-ţi recomand în mod stăruitor: pune-le notă de trecere *în corpore* şi • uită de chestia asta.

— Fără să mă conving că au cât de cât idee de materie?

— Spune-mi, nu te-ai plictisit să tot tergiversezi atâta? Pui vreo două mici întrebări pro *forma* şi...

— Nu cred că pot încălca în mod atât de scandalos normele academice.

— Vasăzică te angajezi, totuşi, în războiul rece, da? P. Se străduia din nou să zâmbească, în gâtlejul lui se auzi un fel de gâjâit. În cazuri din acestea, însă, e mai line să nu dramatizăm situaţia! Printr-o mişcare bruscă a capului P. Îşi coborî şi mai mult părul pe frunte, pentru a nu i se mai putea ghici adevăratele gânduri. De fapt, nu e vina nimănui. Se pare că tovarăşul M. N-a ales momentul potrivit pentru a nimeri sub maşină. El îşi preda cursul într-un fel, iar dumneata pretinzi altceva. De aici şi porneşte neînţelegerea.

— Eu le-am creat toate condiţiile. Aproape ca unor înapoiaţi mintal. Aloyzas îşi smuci umerii.

— Se pare că nu pentru toţi le-ai creat, nu pentru toţi! Şi şuviţele care acopereau ochii lui P. Începură să-i salte vesel deasupra sprâncenelor. Cui i le-ai creat... acela şi-a dat examenul. De exemplu, Almone J. Am fost corect informat?

— Corect. Mi-a fost milă de biata fată. Când să înveţe? Ea e gladiator, nu studentă. O victimă a ambiţiilor sportive ale institutului.

— Dumitale nu-ţi place sportul? De altminteri despre însemnătatea sportului în educaţia tineretului rămâne să discutăm amândoi data viitoare. Minte sănătoasă în corp sănătos! Oare nu aceasta era înţelepciunea romanilor? Bine, de acord, Hubertavicius! Dar ce te împiedică pe dumneata să aplici

acelaşi procedeu şi celorlalţi? Audrone J. Şi Aldona J. Sunt studente destul de bune. Guriţa mică a şefului surise cu şiretenie, în timp ce vârful limbii subţiri – aidoma celei de şarpe – linse rapid buzele. Ştie perfect ce fel de studente sunt ele şi nici măcar nu încearcă să ascundă asta de ochii încinşi de revoltă ai îndărătnicului profesor. Ştiu şi eu, ştii şi tu, mărturiseşte surâsul lui, dar trebuie să facem totul spre binele iubitei noastre *Alma Mater* şi totodată spre binele nostru, deci să evităm prin orice mijloc complicaţiile, atunci când acestea nu se impun cu necesitate.

— Nu am intenţia să fondez o filială a armatei salvării. Aloyzas nu încuraja deloc zâmbetul conspirativ al şefului. Asta în primul rând. În al doilea, aici situaţia este total diferită de cazul lui Almone J. Este vorba de un abuz de influenţă, o tentativă de a beneficia de anumite privilegii, la care e puţin probabil că ele două au dreptul.

— Da de unde! Da de unde! În societatea noastră nu are privilegii nimeni, cu excepţia copiilor, cum se afirmă asta într-un cântecel. Or, obiceiurile studenţeşti nu cred că se deosebesc prea mult de acelea ale şcolarilor: s-a îmbolnăvit profesorul – ura, de bucurie nu invaţă nimeni! Parcă noi eram altfel? Dumneata, Hubertavicius, ai fost întotdeauna renumit pentru nobleţea caracterului. Cine şi-ar fi închipuit că o să scoţi cuţitul?

— Exigenţă elementară – nu cuţit.

— Am exagerat, fireşte, şi totuşi în situaţia concretă dată, neînduplecarea dumitale... P. Îşi scutură iarăşi şuviţele şi îi zâmbi cu îngăduinţă, aproape părinteşte, deşi nu era decât cu câţiva ani mai vârstnic. Dar, uite că ne-am cam luat amândoi cu vorba! Haide, Hubertavicius, pre- zintă-ne un tabel frumos de reexaminare şi incidentul e lichidat.

Fără a-şi ascunde dispreţul – era evident că P. Se zvârcolea ca un şarpe!

— Aloyzas clătina din cap în semn că nu e de acord.

— Uf, am obosit! Şi şeful trase tare de nodul cravatei, gest paşnic, invitând la compromisuri, dar ochişorii ce se iţeau după perdeaua de păr îl arseră nemiloşi pe Aloyzas cu un fulger alb. Bineînţeles, suntem oneşti, sân- tem mai oneşti decât toţi ceilalţi care se vând pentru aur, pentru o lingură de hrană gustoasă, cum spune poetul! Lui Almon6 J., de care am pomenit deja mai înainte, îi punem pentru incapacitate... un patru, iar

celorlalte două, pentru aceeaşi incapacitate… nota doi. Despre ce principiu poate fi vorba aici? Şi să ştii că şi inovaţiile dumitale sunt sub orice critică. Examenele nu sunt momentul cel mai propice pentru experimente. Cum a putut să-ţi trăsnească prin cap una ca asta? Studenţii s-au zăpăcit, s-au enervat. Dacă se află la rectorat…

— Ce se va întâmpla atunci, tovarăşe şef? Vreţi să mă speriaţi?

— Da' de unde, dragul meu Hubertavicius! Vreau doar să-ţi propun încă o dată să mai chibzuieşti bine, în linişte şi fără să te înfierbânţi deloc…

— Am chizbuit foarte bine totul.

— Nu totul! Ne-ai târât pe toţi într-o poveste odioasă, aşa că acum fă bine şi repară situaţia. Prin perdeaua de păr ţâşniră din nou scânteieri ostile.

— S-o repar sunt de acord, dar numai în mod cinstit.

— Bine! Haide s-o facem pe copilaşii care nu mai isprăvesc cu „de ce"-urile şi să întrebăm de ce nu cade luna. Uite, nu ştiu din ce motive, ai trecut sub tăcere cazul studentului infirm. Spune-mi, dumneata socoţi că ai procedat cinstit cu el?

— Nu e vorba de el. Lui, sunt gata să-i pun un trei. Tânărul a trecut de partea Audronei J. Şi a Aldonei J. Numai din vanitate. A părăsit amfiteatrul la braţ cu două fete frumoase!

— Ah, înţeleg, te-a ofensat atitudinea ostilă a fetelor! P. Se bucură şi primind o nouă încărcătură de energie se puse în mişcare. Îţi vor cere iertare neîntârziat. Da, neîntârziat.

— Nu-i nevoie, mai bine să repete cursul! Şi – cât se poate de serios.

Aloyzas se ridică, discuţia 11 năucise. Capul îi vâjâia, dacă mai dura prelucrarea asta încă vreo zece minute, ar fi bătut în retragere.

— O clipă, te rog! P. Îl opri în uşă. Deci, nu-şi utilizase încă toate încărcăturile de care dispunea. Dacă nu vrei să mă ajuţi, dă-mi cel puţin un sfat, Hubertavicius… Ce să fac în cazul în care vor începe discuţiile, pasămite cei de la catedră o persecută pe studenta Aldona J.? De ce o persecută? Numai pentru că tatăl ei e o persoană influentă?

— Originală întorsătură, nimic de zis!

— Da de unde, nu fac decât să mă sfătuiesc cu dumneata. Printre altele, – evident, şi de astă dată *printre altele* era pentru

el lucrul cel mai important, – tatăl Al- donei J. Şi prorectorul nostru Eugenijaus E. Sunt prieteni. Ştiai asta?

— Nu manifest un interes deosebit pentru viaţa oamenilor importanţi. Şi, totuşi, ştiind chiar… Dar, hai să nu-i calomniem în niciun fel. Oare dumneavoastră credeţi într-adevăr că Eugenijaus E. Este prieten cu tatăl studentei, numai pentru că acesta ocupă un post înalt? Sau, dimpotrivă, cel care ocupă postul înalt e prieten cu prorectorul, pentru că fiica lui învaţă în institutul nostru?

— Am spus doar: *printre altele.* Comentariile sunt rodul unei imaginaţii înfierbântate. Au dreptate studenţii să se eschiveze de la experimentele dumitale. Atât de îndoielnice! Ba, mai mult decât îndoielnice! Care nesocotesc instrucţiunile de examinare! La asta te-ai gândit?

— După cum mi-am dat eu seama, pentru mine gândeşte conducerea. În privinţa imaginaţiei înfierbântate, însă, n-aş da-o pentru nimic în lume în schimbul unui creier programat pe cameleonism!

— Ai fabricat, cum s-ar zice, o grămadă de rebuturi, îi sileşti pe ceilalţi să le repare şi pe deasupra insulţi oameni care-ţi doresc binele! Acum P. Se înfuriase de-a binelea.

— Oare în grupa lui M. Eu am fabricat rebutul, cum vine asta? Continuaţi, continuaţi, vă rog!

— Lasă ironiile. Pentru examen – dumneata răspunzi!

— Doar pentru colocviul parţial.

— Cu atât mai mult nu se cuvenea să faci atâta vâlvă.

Ţii cu orice preţ să cucereşti o faimă de om trufaş şi de nimic?

Aloyzas îşi miji ochii. Argumentele şefului i se agitau în faţa ochilor aidoma unor panglici colorate dintr-un spectacol de prestidigitaţie. Îndată ce ai fi întins mâna, fie după cea portocalie, fie după cealaltă, de culoarea sma- ragdului, P. – ţinând bine în mâna sa celălalt capăt al panglicii – te-ar fi bătut prieteneşte pe umăr.

— Hei, ce faci acolo, dormi? P. Se apropie în fugă şi îl zgâlţâi. La ce te gândeşti?

— Mă gândeam de ce Eugenijaus E. Este prieten cu tatăl Aldonei J.

P. Îşi plesni palmele uimit.

— În fond, cine eşti dumneata, Hubertavicius? Un ambiţios neobrăzat sau personificarea sfintei naivităţi?

— Aţi binevoit să mă lăudaţi, tovarăşe şef?

— Bravo, colega. Simţul umorului o să-ţi prindă bine!

— Dar mai cu seamă o să-mi prindă bine conştiinţa faptului că am refuzat să fac o porcărie, chiar dacă cineva m-a îndemnat s-o fac.

Asta-i mafie 1 Păi, dacă nu e mafie, atunci ce e? Propuneri dintre cele mai mârşave, presiuni nemaipomenite! Şi toate astea în numele a ce, pentru ce? Pentru propăşirea hiatului, pentru ca nimeni, doamne fereşte, să nu-i deranjeze pe cei câţiva trândavi să ducă o viaţă foarte amuzantă şi încă nu aşa, oriunde, ci chiar aici, între zidurile Institutului de cultură? Dar, ia să-i lăsăm puţin la o parte pe aceşti pierde-vară, împreună cu ocrotitorii lor şi să ne întrebăm pe noi înşine: ce înseamnă să pui o notă bună – care nouă ne este smulsă cu dinţii – în loc de un insuficient? Uzând de un sistem similar, îi poţi pretinde unui medic să nu-i trateze pe bolnavi şi să se ocupe de cei sănătoşi, unui judecător să-l achite pe vinovat şi să-l condamne pe nevinovat, unui furnizor să înregistreze boabele nelivrate, iar pe cele predate să le dosească, ş.a.m.d. Or, asta e acelaşi lucru cu a declara noaptea-zi, răul-bine şi invers! E cu putinţă ca P. Şi complicii săi să tindă, în mod conştient, către aşa ceva? De necrezut! Ar fi putut să se înfurie puţin, să-mi denatureze intenţiile sau chiar să nu le înţeleagă cu desăvârşire, dar aşa... în mod conştient, înţelegând totul, să-mi propună o mârşăvie? În ceea ce mă priveşte pe mine, e bine să se ştie că Aloyzas Hubertavicius va apăra neclintit valorile academice, chiar dacă a greşit şi el... atunci când i-a fost milă de Almone. Eşti nevoit uneori, oricât de rău ţi-ar părea, să recunoşti că şi din milă sau din bunătate pentru cineva, poţi săvârşi un delict... Şi, totuşi, cum să reuneşti, să îmbini sentimentele cu principiile? Sau, mai ştii, poate că rezolvarea acestui irezolvabil – e o sarcină pentru oamenii viitorului? Până atunci noi vom trebui să apărăm singuri acest petic de pământ – postulatul – pentru ca nu cumva să ne alunece de sub picioare...

Treptat, i se atenua şi transpiraţia de pe spate şi enervarea. Îşi pierdu din intensitate şi zgomotul uşii, ce-i răsuna în urechi – ieşind, o trântise cu bubuit de tunet!

— Oare nu cumva i se năzărise tot balamucul acesta? Nu cumva, neizbutind să înţeleagă ceva, trăsese concluzii greşite care au mers prea departe? Ar fi bine să se sfătuiască cu cineva,

să audă o judecată lucidă. Dar sunt atât de singur!. Şi pentru prima dată Aloyzas se mustră pentru firea exagerat de reţinută, pentru nepriceperea lui de a stabili relaţii cu oamenii.

în timp ce stătea aşa, meditând la situaţia penibilă în care se afla, un tânăr în scurtă albastră de nailon şi şepcuţă din acelaşi material veni în fugă la el. Tineri din ăştia sunt cu miile, nu-i poţi deosebi unul de altul.

— E pentru mine?

— Pentru dumneavoastră, pentru dumneavoastră.

Când desfăcu plicul, căzu din el cartea de vizită a fostului coleg N.: adresa de acasă şi numărul de telefon.

— Hei, n-am nevoie de asta! strigă Aloyzas, dar tî- nărul se şi mistuise în mulţimea studenţilor.

Te pomeneşti că pe undeva prin apropiere se ascunde N. În persoană!? Aloyzas arboră o mină severă. Şi, totuşi, îi părea bine că îl susţine cineva. Ar fi suficient deci să facă cu ochiul şi acea dezgustătoare căţeluşă s-ar pune pe mârâit, gata să muşte pe oricine. Imaginea nu-i fu pe plac – se asocia cu câinii vagabonzi răpciugoşi care, scotocind cu botul pe la marginea drumurilor, distrug şi cuiburile păsărelelor nevinovate. Avea senzaţia că e năclăit din cap până-n picioare de murdărie – purtarea impertinentă a studenţilor, tocmeala odioasă cu şeful catedrei, care înţelege la fel de bine ca el cine are dreptate dar, fără să şovăie, ia partea celor nedrepţi! Sufocându-l cu mirosul de haine vechi şi usturoi, N. Va începe desigur să-l compătimească, se va repezi să-l felicite nu se ştie pentru ce, şi poate, să-l ponegrească pe Eugenijaus E.

Brusc, licări scânteind geamul spart al unei cabine telefonice. Aloyzas introduse o monedă, formă patru din cele cinci cifre ale numărului – pe a cincea însă nu reuşise s-o alăture celorlalte. Să nu îndrăzneşti cumva să te înfigi ca o căpuşă în biata Liongina! Las-o în pace, să-şi tragă şi ea sufletul măcar vreo două zile după ce a scăpat de munca silnică de la maică-sa. Desigur, libertatea pe care o gustă ea acum din plin e iluzorie. Să-i aduci mamei paralizate o fată de pe stradă, înseamnă pentru Liongina totuna cu a închide acolo o fiară sălbatică, răpitoare.

Şi totuşi, instinctiv, el mai înţelegea şi altceva: că scufundându-se în negurile subconştientului, în visele ei întunecate care nu-i alimentau în niciun fel aducerile aminte, Liongina nu-şi dorea decât să se ascundă de un nou coşmar ce

se apropia. Nu din pricină că duce o existenţă fericită caută ea munţii prăbuşiţi – finalul acela ruşinos al tinereţii sale. Nu, pentru că dacă analizezi cu luciditate totul, îţi dai seama că în munţi ea nu încercase decât ruşine şi umiliri. Şi aşa fiind, e oare cu putinţă ca pata neagră de atunci să fie pentru ea mai luminoasă decât ziua de azi? Şi e posibil oare ca el, Aloyzas, să fie vinovatul? Nehotărârea lui, incapacitatea lui de a se desprinde de lucrurile mărunte, pentru a lua taurul de coarne? Căci, iată, la el până şi povestea asta fără importanţă privind colocviul s-a transformat într-un nor ameninţător de furtună…

Receptorul răsună de bâzâit şi păcănituri, aşteptându-l să formeze în sfârşit şi ultima cifră. Simte atât de aproape căldura obrajilor şi a buzelor Lionginei, trupul slab al celor patruzeci şi nouă de kilograme, care în ultimele zile îl tulbură din ce în ce mai mult. Pentru Aloyzas sim- ţământul acesta era cu totul neobişnuit, îi abătea gândurile de la situaţia periculoasă în care s-a băgat singur, animat de necesitatea de a lupta şi a învinge. Trebuia, deci, să-şi adune toate forţele pentru a evada în necuprinse spaţii libere, în loc să lâncezească şi să se lamenteze în faţa Lionginei…

Trebuia, deci, să acţioneze.

De pildă, demult se impunea cu necesitate să treacă pe la spital. Cum îi merge, cum se simte M. Acolo? Te

— Spre culmi, dus-lniors pomeneşti că ar reuşi să afle şi unele lucruri relativ la grupa lui! De ce s-a adunat tocmai acolo un buchet întreg de trândavi? Oricum, M. Este cel care a condus grupa şi ar putea, mai bine ca oricare altul, să-i destăinuie câte ceva despre fiecare din cele trei J. Oare notele excepţionale ale tuturor şi aproape la toate materiile – sunt, în realitate, doar o ficţiune? Sau mai ştii, poate că pusese stăpânire pe el spiritul vindicativ al megalomaniei, făcându-l să se năpustească împotriva unor nevinovaţi? Da, cel mai potrivit şi mai precis termen pentru o astfel de comportare este – mania. Ar fi acceptat cu dragă inimă să joace şi rolul maniacului, dacă n-ar trebui să abdice de la corectitudine, transformind dreptatea în nedreptate, pâinea în piatră.

încă de multă vreme vroia să-şi viziteze colegul mutilat în accidentul de automobil. Ceea ce îl împiedicase să-şi pună în practică intenţia a fost vechea teamă, pe care i-o provocau spitalele şi alte instituţii de felul acestora. Avea mereu impresia

că e suficient să-ţi petreci un timp oarecare într-un mediu saturat de mirosul medicamentelor, ca să te umpli din cap până în picioare de bacterii, de invizibili agenţi patogeni. Foarte tulburat, neştiind cum e mai bine să ţină borcanul cu compot de piersice, el pătrunse în lumea albă, sau mai degrabă cenuşie, în care cele mai aprinse pete de culoare sunt pijamalele bolnavilor deplasabili. Aloyzas se trăgea brusc la o parte sau îndărăt din calea lor, de-ai fi zis că se fereşte de un gard proaspăt vopsit.

— M. Al dumitale este în stare gravă, îi comunică un medic scund şi îndesat, cu halatul descheiat, privind undeva pe lângă cotul vizitatorului, sub care acesta strân- gea spasmodic borcanul cu compot.

— Nu s-ar putea să mă lăsaţi măcar pentru cinci minute? Vreau să vorbesc ceva cu el.

— Dumneata îţi imaginezi cum arată o mumie? Şi medicul ridică o mână, ca şi cum mumiile n-ar sta culcate ci în picioare.

— Da. Aloyzas trase pe gură mult aer, deşi hotărâse dinainte că nu va respira decât pe nas. Şi... aş putea să vin la el altă dată?

— Da, dacă va mai fi încă aici.

— Intenţionaţi să-l transferaţi în altă parte?

— Nu, de ce, n-are sens. Deodată, glasul medicului se desprinse de depărtările pe care nu le putea vedea ci şi le imagina doar. Te rog să mă ierţi că nu ţi-am explicat. M. Este conectat la aparat.

Fraza avu o rezonanţă plină de amărăciune şi ambiguitate, ca şi cum M. Însuşi devenise un obiect neînsufleţit, un fel de accesoriu al unui aparat.

Trecând pe lângă un bătrinel în pijama liliachie, Aloyzas îi băgă în mână compotul.

— Nu ştiţi cumva, aici domiciliază... locuieşte?...

Lui Aloyzas i se păru că s-a rătăcit, că a confundat numărul imobilului, deşi consultase tot timpul cartea de vizită. Nici urmă de oribila scară în spirală cu treptele roase, nici urmă de pereţi înnegriţi de desenele ştrengarilor. Uşa gălbuie, din lemn natural de frasin, strălucea, ca de altfel şi numerele metalice şi vizorul.

Aloyzas se îndoia absolut de toate, inclusiv de dreptul lui de a se afla acolo, deşi nimeni nu-l luase în colimator. Şi deşi nimeni nu-i aţinuse calea nici chiar după ce uşa se deschisese, fără scârţâitul obişnuit, care ar fi trebuit să se audă, pentru a-l

convinge că nimerise intr-adevăr acolo unde era aşteptat.

— Il căutaţi pe profesorul N.? Aici, aici. Intraţi, poftiţi, îl invită vocea plăcută a unei femei, care putea fi în egală măsură soţie sau fiică, în timp ce el simţi în nări, în locul mirosului de cartofi înăbuşiţi, pe acela de ceară de parchet.

Profesor? De unde până unde profesor? Colegul N. Nu urcase mai sus de titlul de asistent universitar. Uimirea i se risipi abia mai târziu, când se mai familiariză puţin cu rafturile ticsite de cărţi şi cu mocheta de culoare zmeurie.

— Intraţi, poftiţi înăuntru, intraţi vă rog. Gânguritul politicos al femeii îi mângâia plăcut timpanele, împiedicându-l să audă cum îi ţiuie urechile clin pricina liniştii, a strălucirii parchetului, din pricina mobilei scumpe, ca şi a celorlalte surprize.

În salon îl întâmpină – împodobit cu plăci de teracotă de un cafeniu închis – căminul. Cum aşa? În locul sobei, a cărei fum nu te lăsa să respiri? Chiar la perete se afla un divan de modă veche cu picioare arcuite şi un secretaire cu acelaşi gen de picioare, iar deasupra acestuia, în frumoase rame, câteva tablouri în tonuri întunecate, în care se reflectau petele de lumină ale geamurilor. Intr-unui din ele, pictat în stilul realismului antebelic, imitând maniera lui Kalpokas[41], îşi ţuguia buzele însuşi N., iar dedesubt, dintr-o glastră din ceramică neagră se înălţau ţepeni nişte mâţişori. Să fie oare acesta sanctuarul familiei? Oare N., cel mereu luat în derâdere în prezenţa oamenilor, îşi lua acum revanşa aici, acasă, unde deţinea puterea absolută? Şi oare de asta i se spunea *profesorul?*

Lângă un peisaj romantic îşi revărsa lucirile o fotocopie de mari dimensiuni după *Căinţa Magdalenei*[42] a lui Tizian. Aloyzas

---

41 *Peatras Kalpokas* (1B80—1945), cunoscut pictor lituanian.

42 In volumul 3 din „Vieţile pictorilor, sculptorilor şi arhitecţilor" de Giorgio Vasari (Ed. Meridiane, 1968, în traducerea lui Ştefan Crudu) găsim la pag. 278—279, următoarea precizare referitor la această lucrare a lui Tizian : „...După aceasta, Tiziano a pictat — spre a trimite regelui catolic — un tablou în care a în- făţişat-o pe sf. Maria Magdalena, dar numai de la piept în sus şi cu părul despletit, căzindu-i pe umeri, în jurul gîtului şi pe piept, în vreme ce ea, aţintindu-şi privirile către cer, arată, prin roşeaţa de pe chip şi prin lacrimile care-i curg şiroaie, căinţa şi mîhnirea pentru păcatele săvirşite ; iată de ce această pictură mişcă pe oricine o priveşte, cum nu se poate mai mult şi — cu toate că este minunat de frumoasă — nu îndeamnă la desfrîu ci la milă. O dată terminat, tabloul acesta i-a plăcut atît de mult lui Silvio... *, gentilom veneţian, încît — ca unul care nu îndrăgea nimic mai mult decît pictura — i-a dăruit lui Tiziano o sută de scuzi ca să i-1 dea lui; din această pricină, Tiziano a fost nevoit să facă încă unul — nu mai puţin frumos decît celălalt — spre a i-1 trimite regelui catolic". **, ***

* „Pare să fie vorba de un anume Badoaro (Badoer) Silvio";

** „Tabloul a fost pictat în 1561. N-au rămas decît cîteva copii, originalul fiind pierdut".

*** „Nu se cunoaşte soarta acelei lucrări".

cercetă cu interes fotografia decolorată, plesnită pe alocuri, comparând-o în gând cu celebra reproducere în culori. Părea că cineva invizibil îşi pusese în gând ca, prin intermediul acestei surprinzătoare copii, să-i zădărnicească intenţia de a nu atinge nimic din tot ce se afla în încăpere. Îşi îndreptă privirea spre gazdă. Aceeaşi lumină ce cădea deasupra tabolului mângâia şi chipul ei durduliu... Părul de culoare închisă, uşor ondulat, împrumuta o notă de gingăşie frunţii ei înalte. Refuzând să accepte ideea unei vagi asemănări a Magdalenei cu femeia aceasta, Aloyzas se întoarse spre fereastră. Între două ziduri de piatră se înşiruiau crengile dezgolite ale copacilor, ce păreau să sublinieze, odată în plus, gustul lui N., cu care totul aici era în deplină concordanţă, până şi natura dinafara pereţilor casei.

— Puteţi răsfoi nişte albume, dacă doriţi. Profesorul a lăsat vorbă că nu întârzie. Şi femeia cu păr uşor ondulat şi chip cu trăsături delicate, semănând cu al Magdalenei, aşeză pe o măsuţă un teanc de albume. Claude Monet, Cezanne, El Greco, Goya. Aloyzas nici n-ar fi visat să vadă astfel de reproduceri.

— Iar aiici sunt stampele unor pictori. Femeia începu să dezlege cu stângăcie o mapă uriaşă. Mâinile ei grăsuţe, goale până la cot, sugerând o tandră intimitate, nu prea erau obişnuite cu stampele – planşele alunecau, cădeau pe jos. Cred că sigur o să vă descurcaţi mai bine ca mine.

Aloyzas tocmai se pregătea s-o întrebe ce fel de rudă este ea cu stăpânul casei, când îi atrase atenţia o planşă înfăţişând o linie neobişnuit de graţioasă şi tulburător de albă pe un fond negru. Un chip de om plutea în văzduh, sau poate în cosmos, sau poate în spaţiile nemărginite ale raţiunii pure. Nu-l purta fâlfâitul unor aripi de păsări, nici mişcarea unei rachete, ci imensa forţă a ideii izvorând chiar din acea linie. Aloyzas rămase uimit: cât de uşor pot fi înfăţişate sferele raţiunii pure spre care nă- zuise şi el dintotdeauna, fără a izbuti, cu niciun chip, să ajungă la ele. Stasis Krasauskas? Trebuie neapărat să reţin numele acestui pictor, îşi zise.

— Sunt secretara profesorului, spuse femeia. Profesorul întreţine relaţii strânse cu pictorii tineri.

— Aveţi o colecţie deosebit de interesantă, o lăudă Aloyzas.

— O, da! Zâmbetul furişat pe chipul ei nu era câtuşi de puţin vesel, mai degrabă trist.

— Vă puteţi mândri cu ea. În special cu planşa aceasta. Şi îşi

ţinu palma suspendată deasupra gravurii lui Krasauskas, ca şi cum i-ar fi fost teamă să atingă cu degetele îmbinarea fragilă a liniilor de acolo.

— Da, da! Aceasta este şi părerea mea! În glasul ei trist se făcu simţită o notă de încântare.

Dintr-un colţ îndepărtat al casei ajunse până la ei un ţăcănit metalic.

— Acolo lucrează celălalt secretar. O dactilografă, se grăbi femeia să-l informeze, deşi el nu avusese de gând să-i pună vreo întrebare.

Doi secretari particulari? Lucrând amândoi pentru sărmanul coleg N., dat afară din institutut fără menajamente? Interesant, cu ce bani îşi plăteşte stimabilul profesor acest supermodern service? Maşina de scris ţăcănea înainte, era un zgomot real – mai real chiar decât foarte multe altele, – şi îngemănat cu Liongina. Prin urmare nu visez, decise Aloyzas, mă aflu, cu adevărat, în apartamentul lui N. Atunci de ce, ce rost au înfăţişarea lui umilă, paltonul uzat? Şi cine este în realitate acest N. – prinţ sau cerşetor?

Pe culoar se auzi soneria telefonului. Femeia clătină din cap, oftă. Când minunatul păr al Magdalenei îşi stinse foşnetul abia auzit, pe Aloyzas îl cuprinse o şi mai mare nedumerire.

— Era cineva care se interesează de ceva. Il caută, îl caută mereu pe profesor. Telefonul nu te lasă să lucrezi! se plânse secretara revenind în odaie.

— Nu vă supăraţi, dar la ce lucraţi dumneavoastră?

— Cercetez cu multă atenţie şi clasific materialul care se adună. Traduc texte germane şi italieneşti din original. Ştiţi, profesorul scrie concomitent două cărţi. Despre ecoul pe care l-a stârnit în Lituania Renaşterea europeană şi despre rolul satirei în Marea revoluţie franceză. În plus, mai întocmesc şi diferite dosare.

— Ce fel de dosare?

— Diferite, în special... personale. Alte lămuriri n-a mai vrut să-i dea. Acestea ţin de activitatea obştească a profesorului, – adăugă ea.

Dosare? De fapt, pentru activitatea lui obştească s-ar potrivi mai degrabă alte forme. Dosare?

— La dumneavoastră se află, dacă nu mă înşel, şi un dosar relativ la tovarăşul Eugenijaus E., nu-i aşa? întrebă Aloyzas,

coborând fără să vrea glasul.

— Da. Şi e un dosar destul de voluminos. Secretara îşi lăsă ochii în pământ, pentru ca el să nu-şi vadă în ei imaginea vinovată, încinsă de ruşine a propriului chip. De altfel, nici ea nu avea de gând să-i mai spună şi altceva despre Eugenijaus E.

Fiindu-i aproape recunoscător pentru asta, Aloyzas inspiră adine aerul mirosind a ceară de parchet şi a rame de tablouri. Încă înainte de a-şi fi revenit complet, i se trezi bănuiala că i-a fost întinsă o cursă. La gândul acesta fu cât pe ce să scape din mâini planşele pe care le cerceta.

— Să aprind lumina?

— Nu, nu-i nevoie! Aloyzas începu să dea din miini, vrând parcă să se agaţe cu putere de lumina tot mai cenuşie a zilei, de realitatea care trebuia să existe pe undeva, dacă nu aici, măcar dincolo, de cealaltă parte a ferestrelor, unde crengile dezgolite şi ţepene împungeau cerul, iar pinii foarte tineri se cocoţau pe dâmbul din apropiere.

— Vă nelinişteşte ceva, nu-i aşa? şi femeia surise, îndemnându-l astfel să uite problemele care-l îngrijorau. Profesorul vă aşteaptă încă de ieri. Mă duc să vă fac o cafea.

— Mulţumesc, nu vă deranjaţi.

Dar ea nu vru să dea nicio atenţie faptului că musafirul se pregătea în mod vădit s-o şteargă.

— Mi s-au dat dispoziţii să mă ocup de dumneavoastră şi să vă tratez cu ceva. Ca nu cumva, doamne fereşte, să vă plictisiţi. Şi privirea ei, după ce rătăci o vreme prin cameră, se fixă, surprinsă parcă, pe fructiera cu mere ce se afla pe bufet. Dacă nu vreţi cafea, atunci poate – nişte mere?

— Mulţumesc. Acum nu.

— Profesorul era foarte nerăbdător să vă vadă. Dimineaţa, înainte de a pleca, m-a avertizat. Mi-a spus: o să-l recunoşti imediat, e un bărbat prezentabil şi distins.

Asta-i nebună, se gândi Aloyzas observându-i pupilele dilatate. Poate că nici N. Nu-i în toate minţile? Poate că eu însumi… m-am ţicnit?

Trupul i se afundă mai adânc în fotoliul moale. Era evident: căzuse în capcană.

Mă vor sili să latru precum clinele şi să miaun ca pisicile, iar eu voi decide că aşa şi trebuie să fac.

— Nu mai pot să aştept. Am treabă. O grămadă de treburi,

mormăi Aloyzas, continuând să şadă în fotoliu.

— Nu plecaţi! Profesorul o să se supere pe mine că nu v-am reţinut. Asta o să-l indispună foarte mult. Staţi puţin, să vă aprind focul în cămin. Numai că nu ştiu unde sunt chibriturile. Femeia se agita în jurul căminului, dar nu reuşea să găsească nici pe raft, nici jos, lângă butucii de mesteacăn, cutia de chibrituri. Până le găsesc eu, poate sorbiţi o gură de vin, să vă mai încălziţi.

— Nu beau. Eu nu beau aproape deloc. Aloyzas o refuzase, dar şi de astă dată ea nu acordă nicio atenţie refuzului. Deschise întâi una din uşiţele bufetului, apoi alta şi în cele din urmă, lovindu-se la degete, trase un sertar scârţâitor. Nu ştiu deloc unde a dispărut vinul, se tângui ea cu glas plângăreţ, negăsind sticla. Credeţi-mă, pe cuvânt de onoare, că profesorul o să se înfurie. Şi o să mă dea afară. Ce-o să mă fac atunci?

— Bine, gata, ajunge! Aloyzas sări în picioare, parcă sfărâmând cu strigătul său strident nişte cătuşe nevăzute. Rămase uimit când îşi dădu seama că era cât pe ce să atingă tavanul cu capul. De ce îi spui dumneata lui N… profesorul? Nu e niciun fel de profesor.

— Aşa a hotărât el. Ea oftă din adânc, clătină cu tristeţe din cap şi brusc încetă să mai fie misterioasă. Era acum o femeie de patruzeci de ani, frumoasă şi terorizată. Dacă, zice el, nu m-ar fi dat afară din institut, aş fi fost demult profesor.

— Dar dumneata cine eşti? De ce te-ai prezentat drept secretara lui? Glasul lui Aloyzas bubuia, de parcă nu mai avea loc în cameră şi nici în propriul său cap. Da, trebuia neapărat să rupă vraja de care se mai temea încă.

— Aşa vrea el.

— Dar, iartă-mă că te întreb, cine eşti dumneata de fapt?

— Sunt jumătatea lui neoficială.

— Neoficială?

— Am o fată mare. El aşteaptă ca ea să plece de la noi.

— Soţie nu are?

— S-a prăpădit, biata de ea. În urma iradierilor.

— Şi… apartamentul? Ar fi vrut să spună – *decorul?*

— Tot ce este aici, aparţine fratelui meu – celibatar. El e pictor.

— E limpede. Dar maşina de scris? într-o clipă vraja se risipise, atât mobila, cât şi tablourile păreau acum false, dar,

ciudat lucru, ţăcănitul maşinii nu înceta.

— Se aude din apartamentul vecin.

— O ultimă întrebare! Aloyzas simţea cum îl cuprinde părerea de rău pentru ceva care dispare, se risipeşte, aşa cum i-a părut rău în copilărie, după balonul cumpărat de Gertruda care se spărsese. Dosarele – fac şi ele parte din recuzită?

— Dosarele sunt reale. Grămezi de materiale. Dar, vă rog mult, aveţi grijă, niciun cuvânt, nimănui! Şi cu o expresie de implorare, femeia îşi lipi degetul de buzele groase, devenind din nou o parte din acea lume stranie, absurdă şi primejdioasă, cu care el, Aloyzas, nu avea şi niciodată nu va avea nimic comun. Nici astăzi, nici mâine – nicicând!

Geamul scânteia la fel ca alte zeci de geamuri, de fapt, strălucea învăpăiată şi se clătina întreaga clădire în stil modern, pe care, nu se ştie din ce motive, până în prezent încă nu fusese atâmată tăbliţa *Ocrotit de stat,* cu toate că şi balconaşele, şi cornişele, şi cărămizile ce au rezistat câtorva bombardamente ar fi fost îndreptăţite s-o primească. Şi totuşi, nici vorbă de incendiu provocat de vreo instalaţie electrică veche, sau de un muc de ţigară înfipt în mormanul de gunoi, pentru că de fapt aici nu ardea nimic, iar tapiţeria – jupuită ca o scoarţă de mesteacăn – cu care era capitonată uşa nici măcar nu pâlpiia. Ceea ce duduia, vuia şi urla din răsputeri, nu erau flăcări – era picupul. El zguduia din temelii şi era gata să arunce în aer imobilul, supravieţuitor al câtorva războaie, de-ai fi zis că înăuntrul lui bântuia oastea din noaptea Valpur- giei – în zorii zilei aceasta o să se facă nevăzută încălecându-şi roibii de jăratic, ale căror urme de copite vor mai stărui multă vreme pe bolta cerului, prevestind tot felul de nenorociri.

Da, ceea ce arunca în aer locuinţa mamei era frenezia dansului. *Aaa, dar asta nu-i cameră, e sală de dans*. Doar ştii că fata te-a avertizat. Acum va trebui să intri val-vârtej şi să te răsteşti odată, pentru ca pălălaia să se potolească, să devină cenuşă! Da’ de unde! Asta ar face-o pe chiriaşă şi pe bunii ei prieteni să se dezlănţuie şi mai tare, Dacă ar fi aici, cu mine, Aloyzas…

Silueta lui Aloyzas, apărută pentru o clipă, îi mai domoli puţin mânia. Ce, gata, te-ai şi descotorosit de schi- loada de maică-ta, nu-i aşa? Nu-i adevărat, eu singură am optat pentru Aloyzas. Şi încet, se îndepărtă de clădire, de acea muzică dementă. Trebuie

să faci totul pentru liniştea lui. Singură ţi-ai pus în spinare povara, aşa că n-ai decât s-o cari fără să te mai vaiţi. O povară lipsită de viaţă. La fel ca farmecul închipuit al munţilor.

— Dans? Da' de unde, s-au înghesuit puţin câteva perechi pe-aici, şi atâta tot. Chiriaşa nu-şi pierdu deloc cumpătul. Liongina o mai găsise acasă dimineaţa, în timp ce făcea ordine: îndesa într-o sacoşă nişte sticle goale. Nu vă enervaţi, pentru că nici eu n-am de gând să-mi cer iertare.

— E îngrozitor, sunt pur şi simplu consternată!

— Haideţi mai bine să cădem de acord că n-o să ne înfuriem, în regulă? După noaptea nedormită, faţa delicată de porţelan era palidă şi nu mai părea atât de tânără. Doar singură mi-aţi povestit că, în tinereţe, mămicăi dumneavoastră îi plăcea să se distreze. De aceea m-am hotărât şi eu s-o mai înveselesc puţin pe bătrânică.

— Şi presupun că asta a înveselit-o foarte mult, nu-i aşa?

— Ei, n-o să mă apuc acum să susţin că foarte mult, dar în orice caz, nu s-a plictisit.

— Îmi închipui.

— E greu să vă închipuiţi fără să fi văzut totul. Era o veselie... ca la circ. Vaska-Ţiganul intrase în viteză şi încerca mereu s-o trateze pe mămica cu vodcă, să-i toarne paharul pe gât. Noroc de Edka, alergătorul de curse, că nu l-a lăsat. Asta zic şi eu bărbat, numai muşchi de sus până jos! În schimb vinul mămica îl sorbea cu plăcere. Amintirea celor petrecute o înveseli pe fată.

— Cu toate astea, să ştii, eu nu permit să se danseze aicI

— Păi, nici n-am intenţia să fac asta în fiecare seară...

— Eşti cumplită!

Brusc, chiriaşa încetă să mai zornăie sticlele.

— La mine să nu ţipaţi. Că nu-s surdă. Credeţi că-mi face mare plăcere să admir zi şi noapte o paralitică? Să-i ascult cotcodăceala prostească? Ca să nu mai spun cât de puţin încântată sunt, ori de câte ori trebuie s-o şterg la fund! Ia mirosiţi, simţiţi ceva? Da' numai eu ştiu cât deodorant trebuie să prăpădesc ca să scot putoarea de aici.

Da, am dansat şi noi puţin, am mai glumit, şi am înveselit-o şi pe mămica. Alergătorul fugea de-i sfârâiau căl- câiele după tehnicianul sanitar – beat turtă! Ce-am mai râs! Nu-i aşa, mămico, că nu te-ai plictisit?

Şi guriţa strâmbă expedie un surâs conspirativ direct în

ungherul mamei. Unde, întocmai ca la o comandă de dresor, masa greoaie începu să se agite şi izbuti chiar să stoarcă un sunet care să semene a râs. Dar veselia nu ţinu multă vreme, se înţepeni ca un fierăstrău într-un copac putred.

— Dumneata nu te gândeşti că e şi ea un om?! Să fie pentru prima şi ultima dată când se întâmplă aşa ceva!

— Vă anunţ că n-am de gând să mor de plictiseală. Mă rog, fie, n-o să-l mai las pe Vaska Ţiganul, scandalagiul ăla să intre aici. Nu vă speriaţi, nu-i ţigan, doar părul îl are negru.

— O să trec mai des pe aici.

— Dacă aveţi timp…

— Am sau n-am, o să trec!

Dar nu prea izbutea să treacă mai des. Ar vrea să tragă mai mult aer în piept şi să nu se mai gândească la nimic, să nu-şi mai facă atâtea mustrări de conştiinţă, ci să se mişte doar aşa, ca un firicel de iarbî neştiut de nimeni, ce se lasă purtat de torentul timpului. O ispiteşte teribil strada – bomboana aceasta lunguiaţă în în- velitoare colorată, la care râvnise atât de mult în copilărie. Cele câteva clipe dintre slujbă şi orele de curs i le devorează câte o treabă neobligatorie – coaforul sau cafeneaua. Pitindu-se într-un colţişor, stă degeaba şi cască gura. Nu toate femeile veghează la căpătâiul bolnavilor sau trebăluiesc acasă pentru a le crea soţilor confortul de care au nevoie. Nu toate sunt bucuroase să se chinuie stând pe la cozi şi cărând sacoşele cu alimente. Probabil lucrează ele pe undeva, dar şi în timpul serviciului îşi mai găsesc o oră liberă să se destindă puţin. Căpşoarele lor tapate modern sunt ticsite de o sumedenie de griji deloc banale, dimpotrivă: mărfuri de import, câte-o petrecere la iarbă verde, un flirt nevinovat. Şi, mă rog, de ce nevinovat? Că doar ele nu se jenează deloc să flecărească chiar şi despre unele plăceri mai substanţiale. În timp ce-şi sorb cu mici înghiţituri catranul aburind – cafeaua neagră – în oglinzile de pe pereţi privirile interlocutoarelor se întâlnesc. Uneori, alături de ceşcuţele cu cafea mai scânteiază şi câte o cupă de şampanie, sau un păhărel de coniac – astfel înfierbântate, femeile caută să soarbă cu nesaţ suflul lipsit de griji al libertăţii. Ah, de-aş putea zburda şi eu ca o căprioară învingând cu uşurinţă obstacolele! Ce bine-ar fi să-mi pot scoate din cap nu numai toate spaimele mele, dar şi maşina de scris, la care trebuie să bat până mă apucă nebunia, şi totodată să scap şi de

căscatul ce îmi mută fălcile din loc la orele de curs. Dar oare aş putea eu să zbor aşa, pur şi simplu, dintr-un loc în altul? Pe furiş, ascunzându-mă de chipul meu, de munţii lipsiţi de viaţă ce se înalţă în depărtări? Mă chinui fără răgaz, parcă ce, cochetăria nu-i şi pentru mine? De ce mi-am băgat în cap că trebuie să mă frământ pentru toată lumea? Dacă aş fi cu adevărat altfel decât toate celelalte, oare mă mai străduiam să desluşesc şoapta aceea neliniştitoare şi indecentă? Singură mi-am băgat în cap încă din copilărie cum că aş fi altfel – o prostuţă lovită cu ceva în moalele capului. Îmi înăbuşeam dorinţele şi sentimentele de parc-ar fi fost lalele din acelea pe care unii le bagă în frigider să nu înflorească prea repede. Mă temeam de mine însămi, de propria-mi umbră, ca nu cumva să-i stau cuiva în cale! Haide, zâmbeşte, pleacă-ţi urechea spre necunoscuta cu coafură modernă, care în clipa de faţă are nevoie, mai mult ca de orice pe lume, de o interlocutoare – chiar adineauri şi-a făcut rost de un amant! — şi vei deveni tu însăţi printre cele de-o seamă cu tine. De ce tot amâni întruna?

Venindu-şi în fire, Liongina se îngrozi – doamne, dar oricare dintre ele, după ce se va amuza o vreme pe seama ei, va începe să ţipe şi s-o alunge lângă maică-sa, în ochii căreia de fapt se află întipărit adevăratul ei chip: o fiică nerecunoscătoare, care s-a lepădat de ea, grăbindu-i astfel sfârşitul. Ori de câte ori se duce la dânsa cu o garoafă, nişte mere, sau câteva bomboane, o întâmpină reproşuri ostile, sau, mai exact, întotdeauna o sentinţă plină de asprime. În timp ce mama doarme, sau îşi ascunde doar ochii sub pleoapele umflate, Liongina se simte pândită parcă de tot ce se află acolo, de tavan ca şi de celelalte lucruri dimprejur. Dar cu deosebire insuportabilă este chiriaşa: peste tot curăţenie, un aer acceptabil şi surâsul strâmb al tutoarei. De ce cheltuiţi, de ce aruncaţi bani pe ciocolată? Că ciocolată avem din belşug! Toate vecinele vin la noi să capete pe degeaba ciocolată, scorţişoară, migdale şi alte raritäţi aromatice. Bineînţeles, nu le primeşte nimeni gratuit, doar în schimbul unor vorbe dulci. Comandă şi torturi de parcă laboratorul cofetăriei ar fi proprietatea ei, când de fapt e limpede că fură! Ei, şi ce-i cu asta? Şi totuşi… Da, ar trebui să mă sfătuiesc cu Aloyzas.

Aloyzas – iată cine reţine mâna Lionginei, ce se şi ridicase deja, să cheme discret chelnerul care serveşte pe la mese

paharele cu băutură. Ca să nu tulbure liniştea soţului, îşi zdrobeşte ea neruşinata dorinţă de libertate, până când aceasta devine mică, mică de tot, cât bobul de mac. Cum va izbuti oare Aloyzas să se descurce în povestea stupidă cu examenele, la care se ataşează în mod dezgustător vrute şi nevrute? O dată, întâlnindu-se pe stradă cu C., colega lui Aloyzas, aceasta i-a spus câte ceva despre toate astea. În loc să treacă cu vederea năzbâtiile studenţilor, el s-a încăierat cu cei de la catedraă, cu decanatul, cu toată lumea. Dacă-şi frânge gâtul o să devină mai conciliant. Nu, nu este el omul care să-şi poată pleca încet-încet spatele, – la el de fiecare dată apare o nouă fisură…

Dacă ar fi întâlnit-o în altă parte, Liongina nici n-ar fi recunoscut-o, într-atât de elegantă era. Peste tunica de uniformă – o vulpe argintie, pe cap pălărie neagră, trasă pe o sprinceană, în picioare cizmuliţe negre, de import, bine strânse pe pulpă. Odată cu exclamaţia de uimire – ah, dumneavoastră sunteţi? — guriţa făcu o strâmbătură, spărgând între dinţi şi găurind învelişul de eleganţă şi tinereţe, care o fermecase pe Liongina. Sub borurile pălăriei dispăreau pe rând efemerele trăsături ale necunoscutei şi se ivea chipul neînduplecat, gata să întâmpine orice furtună, al chiriaşei.

— O să trăieşti o sută de ani – nu te-am recunoscut! Datorită surprizei, glasul Lionginei tremura uşor.

— Îmi vine bine? Şi mănuşa elegantă a chiriaşei bătu uşor blana de vulpe. În spatele ei se zăreau decoraţiile străvechi ale frontonului în stil modern: balconaşe, arcuri, cornişe. În dreptul unui geam, înalt şi îngust, prin nimic deosebit de toate celelalte, dar înfipt dureros în amintire încă din copilărie, licări, pentru o clipă, o umbră. Mama? Să se fi târât ea până acolo, ridicându-se cu chiu cu vai în picioare şi lipindu-se de fereastră? Gânduri nebuneşti, cu adevărat nebuneşti.

— De ce vă uitaţi acolo? E pisica, a sărit jos de pe pervaz.

— Pisica?

— O ţineam în magazie. Ei, şi am adus-o, biata de ea, în odaie.

— Şi mama… nu ţi-a spus nimic? Nu-i plac deloc pisicile.

— Parcă mie şi dumneavoastră ne place chiar totul? Fata surise cu îngăduinţă. Asta-i viaţa – până la urmă te obişnuieşti cu toate.

— Mă rog, pisica îţi aparţine. Liongina se străduia din

răsputeri să nu cedeze în faţa guriţei impertinente! Dar pălăria, după câte ştiu, e a mamei.

— Am spus eu că nu?

— Ea ţi-a dat-o?

— Aş putea să trag o minciună, dar sunt obişnuită să spun adevărul. Mi-a plăcut, am aranjat-o puţin şi m-am gătit cu ea. Ce, nu mi se potriveşte? Doar singură aţi spus că, dimpotrivă.

— Mama mă plesnea peste mâini pentru pălăria asta. Nu lăsa pe nimeni să se atingă de hainele ei.

— Da? N-am ştiut că se ţine aşa măreaţă. Fata se strâmbă dispreţuitoare. Când îi masez spatele, văd că suportă destul de bine.

— Nu, hotărât lucru, dumneata nu poţi înţelege aşa ceva. Liongina i-ar fi răspuns mai tăios dacă nu s-ar fi simţit copleşită de vinovăţie. Doar a ştiut din capul locului că-i va da mamei o lovitură mortală, lăsând-o pe mâini străine. Un simplu gest volitiv – permiteţi-mi să mă prezint, sunt chiriaşa! — şi pui capăt suferinţelor, asta şi-a repetat în sinea ei de sute de ori înainte de a se hotărî, dar niciodată n-o spunea din inimă, numai din gură. Şi iată că acum, mama e sfâşiată de vie, deşi nu mai stăruie acolo mirosul greu pe care altădată era nevoită să-l smulgă din podea, de pe pereţi, de pe propriile mâini.

— Nu pricep nici în ruptul capului. O haină la care ţine mult, nişte bijuterii care-i aparţin – sunt pentru un bolnav incurabil…

— Să ştiţi că mintea mea e destul de ageră, dar oare avea vreun rost? Totuna-i, o să-i mănânce moliile tot.

— Mă rog, chiar dacă îi mănâncă moliile tot. Dumneata să nu te mai atingi de nimic, ai înţeles?

— Trebuie să vă dau în scris că mă oblig la asta?

— Ascultă, îţi interzic! Şi pălăria, şi vulpea… Liongina îşi apăsă tare de tot poşeta pe şold, pentru a nu-şi face vânt s-o plesnească cu ea. Nu mai simţise niciodată atât de vie dorinţa de a lovi cu sete, de a snopi în bătaie, cu mâinile ei slabe, o făptură vie.

— Aşadar vă pare rău după vulpea asta paradită, bombăni cu un aer docil chiriaşa. Poate ar fi mai bine să mă mut? Mi s-a promis un loc la un cămin. Există acolo şi o bucătărioară, şi un closet.

— Dar nu te dă nimeni afară. Liongina aruncă o privire asupra casei, liniştea din jur o deprima. Nicio uşă nu scârţâia, niciun

copil nu striga. Dacă se supără şi se mută de aici cofetăreasa, casa o să devină şi mai posomorită. Dar dacă, totuşi, e adevărat că nu se laudă singură, dacă nu le şantajează? înţelege, draga mea, sunt unele lucruri pe care femeile... Chiar şi cele care nu mai sunt tinere şi-s bolnave ca mama... De pildă, vulpea asta...

— Bine, ne-am înţeles, rosti îngăduitoare chiriaşa, pe care însă zâmbetul paşnic al Lionginei o lăsă rece. Hainele, sau, mă rog, bijuteriile mamei dumneavoastră o să le iau numai când mă duc să rezolv ceva pentru ea, să zicem la magazin sau la farmacie. Şi o să-mi dau silinţa să fiu fată bună, să mă port fără cusur.

— Dumneata şi acum te porţi fără cusur. Lionginei îi era silă de propriul glas atât de linguşitor. Puţină afecţiune pentru un om nenorocit...

— Ha-ha, afecţiune!...

Şi tocurile ei începură să ţăcăne pe asfalt. Depărtându-se, mistuindu-se în picla albăstruie a serii, fata aceasta neobrăzată redevenea din nou făptura fermecătoare şi plină de mister de mai înainte. Liongina râmase locului neclintită, bezna din jur se învârtoşa pietrificându-se, strivindu-i tâmplele. S-o ajungă din urmă? Să dea o fugă până la mama? O creangă trosni deasupra capului, iscând un fel de scârţâit – de pe ea se desprinseră câteva picături reci ca gheaţa. Sus, în camera enormă şi goală acum, probabil scirţâie la fel uşile larg deschise ale dulapului. Scârţâitul lor, aidoma unui fierăstrău ruginit, sfişie inima mamei. După arestarea tatălui, ea salvase vulpea de molii şi de la confiscare. Vulpea i-o dăruise el, dar nu atunci când era director şi putea să risipească în dreapta şi în stânga cadouri scumpe...

Tepluşka[43] e ticsită până la refuz ca butoiul cu sardele, ăsta nu-i vagon, e pur şi simplu – coşmar. Te sufocă şi căldura acoperişului de metal încins, şi trupurile transpirate, ciorapii nespălaţi ai bărbaţilor, legăturile, aşternutu- rile, dar mai cu seamă... gaura din colţ – closetul public al vagonului. Toţi s-au infofolit, care cu ce a apucat, dar în general haină peste haină, ca şi cum dincolo de pereţii de scândură s-ar fi lăsat deja un ger să crape pietrele, numai ele două, ea şi maică-sa – bunica Prudencija – sunt mai mult dezbrăcate. Căci e în toiul verii şi ele nu şi-au luat altceva decât umbrelele de plajă şi sacoşele, dacă nu pui la socoteală geamantanul cu lenjeria de corp şi rochiţele

43 Vagon de marfă încălzit, adaptat pentru transportul oame— nilor.

de vară. Bunica, puţin mai prevăzătoare decât fiică-sa, luase şi o şubă căptuşită cu blană de dihor, însă bărbătească. Asta i-a mai rămas de pe urma celor trei case de piatră, care nu erau ale bunicii – ale celui de al treilea bărbat al ei, notar pe timpul polonezilor – dar cine avea s-o creadă acum că nu-i decât fosta lui slujnică, de vreme ce notarul zace sub lespedea de marmoră, iar stăpâna bate pragurile parchetelor? Brusc, se auzi zornăitul zăvorului de metal —strident ca un guiţat – în curând trenul va porni huruind, ducându-i pe toţi departe, la urşii albi sau la cei bruni, din pricina culorii părului acestor urşi se iscaseră în vagon discuţii vehemente, în care fiecare îşi vărsa necazul şi deznădejdea, unii susţineau că, văzându-i^ vor începe să urle urşii albi, alţii că, dimpotrivă, cei bruni. Celor două însă le era cu desăvârşire indiferent dacă aveau să ajungă la cei albi sau la cei bruni – aşa cum se aflau numai cu ce era pe ele – cu umbrelele lor pestriţe şi în ciorăpei de mătase erau amândouă atât de diafane, de frumoase, bunica încă mai arăta foarte bine – nu degeaba îşi pierdeau bărbaţii capul din cauza ei şi nu degeaba nevolnicul acela de notar îi dăduse, fără să clipească, o jumătate de cvartal de case vechi şi pline de şoareci Că-i duceau cu sila cine ştie unde, că era o zăpuşeală îngrozitoare, că nu li se dădea de băut, asta mai treacă-meargă. Mai important însă era că n-aveai cum să te piepteni ca lumea în faţa unei oglinzi, n-aveai cum să joci o carte cu cineva, iar pe deasupra, aveai în faţă o momâie urâcioasă, înfofolită într-o şubă, care se holba din vârful unui munte de boccele, şi cu degetul înfăşurat în nişte mătănii o tot împungea pe cea tânără – ţintea să-şi bage unghia neagră drept în decolteul rochiei – şi şuiera printre dinţi; las’ c-ai să vezi tu ce-o să te mai bucuri cu nămeţii ăştia ai tăi albi ca zăpada, când are să te ardă gerul năprasnic învineţindu-te şi-o să ţi se umple de răni trupul ăsta des- frânat, că numai din pricina unor târfe de-alde voi ne duce la capătul pământului, pentru păcatele lor ne pedepseşte cerul! … Stă şi molfăie după ce a pescuit din desagă un cârnat afumat, iar cu buzele unsuroase îl proslăveşte pe Dumnezeu, tot ciocănindu-şi mătăniile ca pe un abac, apoi, dându-se mai aproape, iar începe să împungă cu unghia ei neagră pieptul celei tinere – tu, tu, eşti o destrăbălată, dezmăţul Sodomei, acoperă-ţi goliciunea măcar cu o batistă! Momâia era proprietara unei gospodării mari – apucase să le împuieze capul

la toţi cu ogoarele ei, cu pajiştile ei, ba şi cu vacile ei de lapte – bărbatul a părăsit-o chiar în ajunul dezastrului, în ajunul neruşinatei izbucniri roşii de pe străzi şi de prin pieţe, zicea ea, s-a dus să trăiască cu o fostă argată, mutându-se într-o cocioabă din cel mai îndepărtat colţ al regiunii. De el nu s-au atins, a intrat să lucreze într-o fierărie ca simplu fierar, pe ea, însă, au alungat-o din casă noaptea, împreună cu boccelele ei... Orice se poate suporta, îşi zicea tânără cu umbrelă şi ciorapi de mătase, că doar şi acolo trăiesc, desigur, şi oameni, nu numai urşi – o să se găsească un locşor pe undeva pe la vreo cantină sau la vreun spital, dacă nu chiar la o frizerie, însă mirosul cârnatului de casă după care îţi lasă gura apă, bombăneala ipocrită – acopere-ţi goliciunea, neruşinato, dezmăţul Sodomei, de ce nu vrei să te acoperi cu ceva?! — suliţa unghiei înnegrite, care ţi se înfige mereu drept în coastă, astea, într-adevăr, nu se pot suporta. Nu izbutea cu niciun chip să scape de cumplita femeie, însă în afară de Prudencija nimeni nu putea vedea cum se chinuie fiică-sa, ceilalţi, ocupaţi cu propriile lor treburi, nu ascultau – care îşi cârpea îmbrăcămintea ruptă, care plăpgea, care îngâna încetişor vreun cântec. La început, vrând s-o îmbuneze pe zgripţuroaică, ea îi oferise nişte bomboane de la oraş, dar, drept răspuns, baba se oţărî şuieiind ceva printre dinţi! Asta a scos-o din fire pe Prudencija: combină în mod vulgar trei degete de la mână şi, cu toată neobrăzarea, i le băgă bătrânei sub nas

— Nu-i vorbă, i-ar fi arătat ea cu deosebită plăcere şi fundul gol, însă n-avea cum să se dezbrace în îmbulzeala de acolo, – da, aprigă mai era bunica Prudencija! Momâia îşi făcu semnul crucii, de parcă-l văzuse pe diavol şi-o îmboldi cu o cruciuliţă de plumb drept în nas. Tâşni sânge şi răsunară blesteme, unii râdeau, alţii căutau să le aţâţe una împotriva celeilalte, – ce mai, doar circul ăsta lipsea în ziua aceea înfricoşătoare, – câţiva se repeziseră să le despartă, sau să se răstească la cei ce râdeau, când deodată cineva începu să bată foarte tare cu patul puştii în peretele vagonului. Până atunci tânăra, deşi cuprinsă de tristeţe reuşise să-şi păstreze cumpătul, amuzându-se în răstimpuri în sinea ei pe seama bagajului său – umbrela şi rochiile de vară! — acum însă, firicelul de sânge prelins pe bărbia maică-si şi loviturile în perete au scos-o din sărite şi ea începu să plângă în hohote. I se părea că se sfâr- şise totul –

adio viaţă, adio tinereţe, care nici n-ai apucat să înfloreşti – merită oare să mai crezi în ceva, când totul e atât de mârşav? Şi deodată avu impresia că chipul mamei, aşa cum arăta acum cu buza umflată, e la fel de respingător ca acela al baborniţei făţarnice – nu-i nimic, găseşte ea momentul potrivit şi se aruncă sub roţi... Dar înainte de a-şi duce până la capăt gândul plin de amărăciune, se auzi din nou scrâşnetul zăvorului. În vagon năvăli deodată cerul, un soare galben, zidul întunecat al unei magazii şi vălătucii negri de fum de la locomotiva aflată pe linia alăturată. Şi un glas tânăr, poruncitor, se rostogoli aidoma unui tunet ce vesteşte vremea bună:

— Hei, care eşti acolo, cetăţeana Rickauskaite Ligij a? Ieşi afară!

— Cum adică, ieşi afară? Pentru ce? Neînţelegând de ce trebuie să fie din nou nedreptăţită, cea tânără începu să ţipe de ziceai că-i o pisică pe care au călcat-o pe coadă, căci ea, şi nu alta, era acea cetăţeană Rickauskaite Ligija, chiar dacă toţi cei ce-o cunoşteau o strigau Lealea, Lealka. Cu ce v-am greşit eu? Uite, ea, zgripţuroaica asta bă- trână, a bătut-o pe mama mea! Pe ea s-o înhăţaţi, nu pe mine, ţipa fata arătând-o pe femeia cu şubă, care-şi zgâl- ţâia şi-şi tot zgâlţâia mătăniile, mişcându-şi neauzit buzele învineţite.

— Nu fi toantă, du-te. Dacă asta-i porunca! Du-te, cât încă nu-i prea târziu – şi o femeie necunoscută, căreia

i se făcuse milă de fetişcana prostuţă, o îmboldi în coastă pe cea tânără. Bunica Prudencija – care mirosise înaintea fiică-si că e rost de libertate – îşi adună îndată toate boarfele şi începu să-şi croiască drum către ieşire, iar fata o urmă. Dar e puţin probabil că ar fi reuşit ele să se strecoare, dacă nu le-ar fi ajutat o femeie binevoitoare împingându-le de la spate.

ii — Ştii ce te rog? ia şi motanul meu, că aici o să se prăpădească sărmanul! Şi, fără să aştepte încuviinţarea Ligij ei, femeia i-l vârî în braţe pe vărgatul ei.

Aşa a şi sărit pe peron – cu motanul mieunând în braţe

— Acesta o zgâria, iar ea nici gând să-i dea drumul. Cum stăteau aşa amândouă, mai mult moarte decât vii – de toate le era teamă, chiar şi de locşorul din vagon să nu şi-l piardă cumva – deodată, ce să vezi? Cu faţa înnegrită, leoarcă de transpiraţie, alerga în întâmpinarea lor tatăl Lionginei. Al Lionginei? Da de unde! Pe vremea aceea încă nu exista niciun fel de Liongina. Şi

nimeni nu ştia dacă atunci când va scoate cel dintâi strigăt pe lumea aceasta, bărbatul necunoscut care venea la frizeria unde lucra Ligija va fi pentru ea un tată bun sau unul vitreg. Omul căuta cu tot dinadinsul ca de fiecare dată să nimerească pe scaunul la care lucra ea. Prudencija a fost cea care o îndemnase pe fiică-sa să se facă fmeriţă, pasămite, acum cine nu mirosea a muncă, o să înceapă foarte curând, ptiu! să miroasă urât. În jurul Ligijei Rickauskaite – deşi nu era cea mai bună meseriaşă – se forma întotdeauna, nu se ştie de ce, coadă. Câteodată, în timp ce fata îşi vedea de lucru ţăcănind cu foarfeca, bărbatul acesta mult mai în vârstă, foarte serios, nu-şi lua ochii de la ea. Stătea acolo ţintuit locului, doar în răstimpuri se muta de pe un picior pe altul, în vreme ce mâinile lui mari îşi făceau de lucru cu şapca – se vede că e muncitor, altfel cine mai are mâini din astea ca nişte butuci? Auzi, Lealka, a venit al tău – o striga vreuna din prietene, luându-l peste picior – dar lui nici nu-i păsa, îşi pironea ochii pe foarfeca Ligijei, ca şi cum n-ar fi fost o foarfecă obişnuită din oţel, tip Solingen, ci o rândunică furişată din întâmplare în salon. Aveai impresia că omul e gata să facă un pas înainte, chiar dacă nu-i venise încă rândul, să deschidă fereastra şi să elibereze rândunică – locul ei nu era aici – şi-apoi, imediat, să-şi ia şi el zborul. Rickauskaite Ligija sau Lealka nu-i dădea nicio atenţie, cu toate că pe vremea, aceea, În primul an al puterii sovietice, prostănacii de felul lui se bucurau de mare putere şi autoritate. Pe ea însă o interesau în mod deosebit studenţii cu şepcuţe colorate, mutaţi acolo de la Kaunas – te tratau cu bomboane, îţi spuneau câte-o anecdotă hazlie. Ba, îi era chiar necaz că plicticosul ăsta o sâcâia atâta – îl lăsa să aştepte până termina cu toţi ceilalţi şi după aceea ori îl tundea prea scurt de arăta ca un buştean, ori îi lăsa un moţ în creştet, cum avea cazacul din cărticica ei preferată „Taras Bulba“. Dar nu-l auzea adresându-i niciun cuvinţel de reproş, o lăsa să facă ce vrea cu el. O dată îl sfătuise în glumă să-şi lase mustaţă – peste o săptămână se prezentă la ea cu mustaţă. Aşa că acolo, în gară, chiar mustaţa aceasta era udă de transpiraţie când cele două femei l-au văzut alergând cu faţa înnegrită în întâmpinarea lor. Negru la faţă de parcă mâncase ţărână, tremura din tot trupul, dar ţinea în mână hârtia oficială. Exact aşa arăta când Ligija şi Prudencija l-au văzut pe viitorul tată al Lionginei.

— Mare noroc ai avut, tinere, să ajungi la timp! găsi de

cuviinţă să glumească superiorul din escortă. Că ai vrut să iei bobocul ăsta de fată – foarte bine, dar ce nevoie ai de soacră?

— Şi de soacră, şi de logodnică, şi de motan am nevoie! Şi zicând aceasta, viitorul tată al Lionginei îmbrăţişă cu amândouă mâinile întregul său destin – inclusiv motanul, pe care Ligija nu-l lăsa din braţe – şi-l duse la maşina, al cărui motor nu fusese oprit.

— N-a vrut să pornească nici în ruptul capului! O vechitură! bombăni el şi izbi cu piciorul în cauciucuri. Nici acestea nu făceau impresia că te poţi bizui pe ele.

Logodnică? Necioplitul ăsta îndrăzneşte să-mi spună logodnica lui? Şi lacrimile porniră să-i curgă şiroaie – fireşte, în dimineaţa aceea avea toate motivele să plângă Ligija Rickauskaite, sau Lealka, care peste câteva zile urma să împlinească doar nouăsprezece primăveri. Vrând s-o facă să se oprească din urlat, salvatorul ei îi aruncă pe genunchi o splendidă vulpe argintie.

— Nu-ţi fie teamă, nu-i confiscată, acum câteva zile am cumpărat-o de la talcioc, mi-am dat toată leafa pe ea, spuse el ţanţoş, dar întristat totuşi că lacrimile frumoasei fete nu se uscaseră cu totul.

îlu începea nicio îndoială că avea o leafă destul de mare – era comisar sau locţiitor de comisar la o mare uzină. Dar lucrul acesta nu le interesa în mod deosebit pe cele două, mult mai important era faptul că plecase fără ele, trenul acela înfiorător, gaura ce se căsca în colţul vagonului, căldura insuportabilă, duhoarea grea şi bătrână zgripţuroaică.

Motanul se ţinea după ei, deşi acum ar fi putut fugi oriunde. Viitoarea mamă a Lionginei – care mai avea doar câteva zile până la cei nouăsprezece ani ai săi – începu să mângâie în răstimpuri blana vulpii argintii, cu mişcări din ce în ce mai domoale şi mai tandre.

Să se întoarcă în casa răscolită a notarului, în care totul fusese întors cu susul în jos, ar fi fost o nechibzuinţă. Lucrul acesta l-au înţeles chiar şi femeile. Întâi s-au oprit cu toţii pe o stradă cu nume ciudat. Pe ambele părţi ale caldarâmului curat, probabil măturat dis de dimineaţă, se înşirau nişte case frumoase cu etaj, proprietate personală, având fiecare câte o curte separată – tăbliţa de la colţul străzii te înştiinţa că aceasta era Aleea Trandafirilor. Şi într-adevăr, în grădiniţele din faţa

caselor se aflau trandafiri înfloriţi, răspândind o aromă înviorătoare de ceai lăsat să se răcorească. În vila cu etaj în care au intrat, nici ţipenie. Dulapuri din lemn de nuc cu uşi scârţâitoare larg deschise, un bufet plin de cioburi de sticlă, câteva lustre de cristal sparte, nişte covoare pe care se vedeau urme murdare de tălpi... în semiobscuritatea de pe coridor se zărea chiar şi un frigider. Defunctul notar era un veritabil plebeu în comparaţie cu proprietarii acestei vile. Şi totuşi, nicăieri nu te puteai nici culca şi nici aşeza, pe fotoliile şi pe divanul din piele, era un strat gros de praf. Praful acoperea şi oglinzile, şi mobila lustruită, şi faianţa din baie. Insă prezenţa luxului răzbătea până şi prin stratul acela de praf. Viitorul tată al Lionginei scotoci fără să ezite toate ungherele, inclusiv podul. Paşii lui se pierdeau fără ecou, de pe strada care se rostogolea în pantă răzbătea ţăcănitul înăbuşit al unor copite de cal, iar printr-o altă fereastră – deschisă şi cu draperia bălăbănindu-se de colo-colo – pătrundea înăuntru parfumul delicat al trandafirilor ce se ofileau.

— Nu, Tadas, nici vorbă să locuieşti tu aici, făcu el, rumegându-şi mustaţa şi parcă sfătuindu-se cu altcineva mult mai înţelept decât el. Cunosc eu un locşor anume. La nişte oameni cumsecade. Gata? Pornim?

Şi, fără să le întrebe dacă sunt sau nu de acord, le înghesui din nou în maşină. Prudencijei îi părea nespus de rău că părăseşte vila superbă înecată în verdeaţă. Straturile nebătătorite din grădiniţă îşi înălţau văpaia florilor – parcă aşteptau să le rupi şi să le aşezi în glastre t Ligijei însă nu-i păsa deloc unde vor pleca. Tadas? Tadas îl cheamă? Şi ea o să fie obligată să şoptească cu duioşie numele lui ţărănesc? Nu, asta pentru nimic în lume!

Oamenii cumsecade – o familie de muncitori – s-au arătat bucuroşi să-i găzduiască, le-au pus la dispoziţie o cameră, unde se aflau chiar şi o masă rotundă şi două scaune, care ce-i drept abia se ţineau pe picioare! — însă prin toată casa alerga de colo-colo o liotă de făpturi mucoase, ce ţipau pe mai multe glasuri. Copiii se ţineau scai după ei şi, fără nicio ruşine, le cereau bomboane.

— Uite cum facem, decise Tadas, după ce se sfătuise cu stăpânul casei, proletar ca şi el. Madam Prudencija ră- mâne să doarmă aici, iar noi doi – ne repezim până la Pavilni!

— Vai, nu cumva să mă laşi printre golanii ăştia! Auzi, Lealea? se crampona Prudencija de fiică-sa.

Acum sunt pierdută, acum chiar că o să fiu nevoită să-l iubesc pe netotul ăsta mustăcios! Viitoarea mamă a Lionginei vru să izbucnească din nou în plâns, însă năsucul ei fosăi cu prea puţin zel, iar când, în sfirşit, reuşiră cu mare greutate să iasă din aglomeraţia oraşului în spaţiul întins al câmpiilor, când drumul prinse să alerge printre dealuri acoperite cu păduri de pini, ea îşi reveni aproape cu totul. Ah, cât mai departe de oraşul înspăimân- tător, de amintirile din vagon, cât mai departe de Prudencija!

începu să-l privească cu interes şi aproape cu respect pe Tadas, care-şi strângea cu putere mâinile pe volan. Cravata – răsucită într-o parte şi bătută de vânt – îi flutura deasupra umărului, iar pe spatele hainei, se vedeau urme întunecate de transpiraţie. La un moment dat îi trecu prin minte că, de fapt, lui i-ar trebui altfel de soţie, pentru care n-ar fi deloc important dacă e corect legat sau nu nodul de la cravată, dar fără să vrea îşi simţi inima străpunsă de o neaşteptată gelozie faţă de această soţie imaginară. Şi deşi era o fluşturatică, n-a putut să nu-şi dea seama că Tadas e un om bun, vrednic de încredere, cum rar poţi întâlni. Mult mai târziu, după ce farmecul acelei zile pline de nelinişti s-a risipit, începu să-l preţuiască şi pentru curajul lui. Puţini oameni s-ar fi găsit în acea zi, sau într-o altă zi asemănătoare cu ea, să se hotărască să procedeze ca el. Căci nu-i ştia decât numele când s-a năpustit s-o elibereze din vagon, riscându-şi în felul acesta propria piele, situaţia sa şi riscând absolut totul. Şi-a pus toată încrederea în sentimentul său şi asta a fost suficient, aşa cum mai târziu, cu aceeaşi încredere, va găsi destulă putere să treacă peste toate suferinţele îndurate din pricina nobleţei caracterului său. Cât priveşte te- pluşka, aceasta a avut foarte curând ecou asupra sa: de fiecare dată când se poticnea niţel, i se şi amintea de legătura lui cu elemente sociale străine, ale căror umbre

— Alăturate acolo, pe peronul posomorit – s-au târât după aceea în urma lui toată viaţa. Puţini bărbaţi ca el au existat şi vor exista, avea să-i spună mama mai târziu adolescentei Liongina, mângâind cu un aer visător blana vulpii argintii, a fost un om adevărat, fata mea, şi un comunist adevărat. Mama Lionginei nu-i prea vedea cu ochi buni pe comunişti, aşa că ceea

ce spusese nu erau doar vorbe goale. Scot vulpiţa asta din dulap, îi mângâi puţin blana şi mă văd din nou tânără, frumoasă – chiar dacă mă şifonasem puţin acolo, în vagon – şi îl văd şi pe el, pe tatăl tău, care tremura de dragoste şi teamă, ca nu cumva să-mi facă cineva vreun rău. Dar ce putea să i se mai întâmple uneia ca mine, care fusesem salvată din infern – mai rău decât în vagonul acela nu putea fi nicăieri – or, eu auzeam în jur pinii foşnind, vedeam tufe de zmeură înflorite, obloanele proaspăt vopsite ale caselor, lucind în soare…

— Vai de mine, motanul! Unde-i motanul? îşi aduse aminte Ligija deodată, deşi nu-i era deloc gândul la motan, şi îşi propti bărbia în spinarea puternică şi transpirată. Puterile o părăsiră imediat, de parcă s-ar fi rezemat de un munte pe care-l încălzise soarele până atunci.

— Acuşi ajungem la destinaţie, acuşi! Şi muntele apăsă din răsputeri pe accelerator. În vinele lui puternice sângele vuia şi Ligija auzea cum îi bate inima ca motorul unui vehicul supraîncărcat de preaplinul simţămintelor.

— Multă apă a curs de atunci, pinii aceia cred că nu mai foşnesc acolo, dar eu încă mai aud rostogolindu-i-se prin tot trupul valurile acelea năvalnice ce mă izbeau şi pe mine, aşa că nu-mi mai venea să bocesc – dimpotrivă^ să râd de bucurie.

— Mamă, dar eu? Eu când am apărut? insistă Liongina, văzând că mama se apucase din nou să mângâie vulpea argintie.

— Tu, tu! Numai tu lipseai! Eh, e o poveste lungă…

A început războiul, la Vilnius au venit nemţii, tatăl tău a plecat în răsărit cu Armata Sovietică. Ne-a promis că o să se repeadă cu o maşină militară să ne ia. L-am aşteptat cu lucrurile gata adunate, dar n-a venit nici în ziua aceea şi nici a doua zi, ci abia peste trei ani şi jumătate!

— Stai puţin, mamă, nu te grăbi aşa. Era timpul să risipească vălul pâclos al confuziilor, pentru ca acestea să nu-i mai acopere cerul. Dacă tata a plecat în iarna lui patruzeci şi unu, înseamnă că nu el e tatăl meu. Doar n-ai fost gravidă cu mine paisprezece luni! Eu m-am născut în august patruzeci şi doi. Înseamnă că… ori m-am născut din duhul sfânt, ori…

— Dumnezeu n-are niciun amestec aici. Iar eu, aşa cum nu l-am minţit pe tatăl tău, nici ţie n-am să-ţi spun că te-ai născut din duhul sfânt… Altcineva a fost, un filfizon, client şi el la

frizeria noastră. Unul din studenţii aceia veseli din Kaunas. El pur şi simplu m-a forţat: dacă nu te culci cu mine, am să informez unde trebuie că bărbatul tău e comisar bolşevic. Dădeam din colţ în colţ, nu ştiam ce să mă fac, îmi ridicam ochii la cer aşteptând parcă să se rostogolească de acolo Tadas cu paraşuta, să se năpustească spre noi la fel ca atunci în gară, mai puternic decât însuşi destinul. Iar pe deasupra, şi Prudencija a început să-mi facă zile fripte, punând sare pe rană: atât de îngrozitor e războiul ăsta că nu cred să mai apuce să se' întoarcă viu bărbăţelul tău, ciiine ştie pe unde i-or fi putrezind oscioarele, pe când aici e destul să-i zâmbeşti cuiva şi gata, te pui la adăpost, scapi de necazuri. Ce mai co- doaşă şi bunică-ta, filfizonul o cumpărase cu o cartelă de alimente, adevărat că pe atunci, dacă n-aveai cartelă, mureai de foame. Nu-mi trebuia mie nici cartela şi nici mângâierile lui, dar oare puteam să mă îngrop în pământ de vie? După aceea, vezi bine, îndată ce m-am rotunjit puţin, cirlionţatul a dat bir cu fugiţii – nici vorbă să-l mai văd vreodată de-atunci. Aşa că, faci cum crezi, fata mea, n-ai decât să mă scuipi între ochi şi să nu-i mai spui tată omului care nu-ţi este decât tată vitreg…

— Pentru mine, el e un tată mai bun decât unul adevărat. Mai ales acum, după ce mi te-ai spovedit. Dar de ce mi-ai ascuns atâta timp toate astea?

— De ce, de ce? Crezi că mare lucru ai fi priceput tu pe atunci, pisicuţo?

— Nu-i adevărat, eu am simţit, am simţit totul, chiar dacă mi-aţi ascuns şi tu şi tata… Mi s-a pus în spate o povară nespus de grea – nu ştiu când şi nu ştiu cine mi-a pus-o – ştiu doar că nu mi se îngăduie s-o arunc. Când mă priveşte tata, am impresia că ochii lui vor să mă bage în pământ, iar când îmi vorbeşte, chiar şi cu blândeţe, dimpotrivă, el e cel care-şi fereşte privirea…

— Gata, ajunge, nu mai tot trăncăni. Vrei să spui că simţeai, chiar dacă nu erai decât o pisicuţă?

— Pisicuţă, zici? Mă rog, fie şi pisicuţă. Dar să ştii că nu împlinisem nici cinci ani când simţeam deja: simţeam că între noi exista ceva ce n-ar trebui să existe… că ne desparte un zid vâscos, respingător. Şi tata şi-a dat seama că eu înţeleg lucrul acesta. Vai, cât de greu îmi era uneori…

— Termină cu toate scornelile astea! Mult mai târziu ai început tu să fii închisă, tăcută, în perioada maturizării deja.

Orice fată trece prin stări din astea. Dar, în sfârşit... dacă, aflând, m-ai fi urât, ţi-aş fi răspuns: el nu mi-a reproşat asta niciodată!

...Hei, flăcăul e tinerel, tinerel...

cu cămaşa roşioară...

frumuşel, dragul de el... tare frumuşel!

— După cum văd, n-ai de gând să-ţi mai scoţi vulpea asta argintie de la gât, nu-i aşa?

— Cum de nu vă e ruşine să mă spionaţi? Supărată, chiriaşa aruncă pălăria, vulpea şi îşi trase grăbită halatul pe ea. Altceva vreau eu să vă spun, stimată...

— Reţine, te rog, că vulpea asta...

— Avem lucruri mult mai importante la ordinea zilei. Ştiaţi că mama dumneavoastră... e o simulantă?

— Asta cum trebuie s-o înţeleg, mă rog?

— De la o vreme n-o mai hrănesc cu linguriţa.

— De ce? Vrei s-o înfometezi? Frumoasă treabă, nimic de zis. Şi demult faci asta?

— Acum mănâncă ea singură.

— Nu înţeleg.

— Dar e foarte simplu. Îi pun mâncarea pe pat şi mă îndepărtez. Mina stângă n-o are paralizată.

— Pălăvrăgeli!

Liongina vru să izbucnească în hohote de râs, însă nu-şi auzi glasul. Obrajii îi ardeau, iar rădăcinile părului o înţepau transformate parcă în ace.

Chiriaşa se năpusti la bucătărie şi se întoarse imediat înapoi.

— Ia uitaţi-vă, ce am în mână? L-am găsit în spatele patului într-o crăpătură.

Chiriaşa agita un ciocan – ciocanul -tatălui – cel pe care-l adusese de la închisoare. Cu ajutorul acestuia îl silea pe tata să sară ca ars de la locul lui, cu ajutorul lui îl alungase la butoi şi poate că şi la moarte. Nu, nu-i adevărat, el a murit cu chipul înseninat, plin de bucuria belşugului de răchiţele care trebuiau să-i facă plăcere mamei, să-i reînvie amintirile despre neasemuita lor dragoste.

— Şi de ce, mă rog, vă frământaţi aşa? Altădată bătea cu ciocanul, iar acum ţine foarte bine lingura în mână. Parcă ce, era mai bine când răbda de foame aşteptând să vină vreun binefăcător?

— Şi ea… a acceptat?

— Trebuia să accepte, trebuia.

Guriţa chiriaşei se ferecă. Liongina se îndepărtă ferindu-se parcă de o muşcătură. Ştia şi ea că mama îşi poate folosi mâna stângă, deşi se preface că nu e în stare să mişte niciun deget. Prefăcătoria aceasta – faptul că nu-şi lua nimic singură pentru a fi, ca şi mai înainte, hrănită, cu linguriţa! — era unica ei şiretenie. Cu cât părea mai neputinciosă, cu atât putea obţine mai mult de la viaţa care-i întorsese spatele. Mama îşi „înţepenise11 mâna stângă pe vremea când turba de mânie că tata se înstrăinase de casă. Mai târziu, prin acelaşi sistem, continua să se răzbune pe toţi oamenii sănătoşi, pe boala ei, care transformase o femeie încă tânără şi dornică de viaţă într-un putregai. Acum însă i se smulsese şi ultima armă, fusese călcată în picioare şi batjocorită. Şi nu numai ea, ci şi

Liongina, care-i tolerase cu răbdare capriciile, parcă ştiind dinainte că, mai devreme sau mai târziu, înşelătoria avea să fie dată în vileag.

— Bună, mamă, spuse ea apropiindu-se. Am auzit că ai început să te întremezi, adevărat?

Trupul uriaş nici nu se clinti, doar respiraţia şuierătoare se mai domoli un pic.

— Cum te simţi, mamă?

Patul începu să scârţâie, trupul umflat se încorda, ca şi cum mama s-ar fi străduit să se ghemuiască, să devină invizibilă. Să nu rămână la suprafaţă, unde era foarte vulnerabilă, ci să se prăbuşească acolo unde cândva se simţea ocrotită şi liniştită, lângă un bărbat ce-i drept cam nerod, dar care o iubea foarte mult, ba nu, în altă parte, undeva şi mai în adânc, acolo unde fetişcana zburdalnică ce nu se dădea în lături de la fel de fel de aventuri amoroase era întâmpinată cu îmbrăţişările atoateiertătoare ale Prudencijei. Dar iată, fu de-ajuns ca amândouă – atât mama cât şi Liongina, ce stătea aplecată deasupra ei – să-şi amintească de soarta bunicii, ca trupul greoi să iasă din nou la suprafaţă, ca piatra lansată fulgerător de catapultă.

— Nu m-aş mira dacă într-o bună zi se va dovedi că poate să şi umble, începu să se fandosească în spatele Lionginei chiriaşa.

— Taci din gură! Nu-i treaba dumitale, făcu Liongina cu un fel de implorare în glas.

— S-ar putea crede că sunt o străină aici.

— Salvează-mă, fata mea! Capul mamei tresări, din aluatul dospit al feţei, ochii ei ca două butoiaşe scânte- iară. Apără-mă de fiinţa asta atât de murdară… de femeia asta depravată!

— Linişteşte-te, mamă. Nu are nimeni de gând să te jignească.

Nici pentru Liongina nu era uşor să renunţe la cea din urmă taină ce le reunea laolaltă pe amândouă şi care clarifica atât de multe, căci, ori de câte ori o mustra conştiinţa, ea se justifica mereu cu această mână stângă – uite ce trebuie să îndur fără să mă plâng nimănui! Or acum mâna aceasta devenea dintr-o dată o dovadă nu atât împotriva mamei, cât mai ales împotriva ei. Achita cu bună ştiinţă un avans, plătea pentru ce avea să intervină ulterior, pentru un fapt regretabil: dependenţa de un om străin, acceptat la întâmplare. Plătea pentru o inevitabilă trădare.

— Mă sileşte să mănânc cu stânga, se tângui mama cu un glăscior de copil, implorându-le pe amândouă să consimtă în mod tacit că nu vor atenta la ultima ei şiretenie. Nu pot. Vărs mâncarea pe mine. Mă doare…

— Te-ai prefăcut destul, mamă. Eu îţi suportam capriciile. Unui om străin, însă, nu i se poate cere să suporte aşa ceva.

— Dar Terese? De ce Terese?…

— Terese a murit, mamă.

— Nu-mi spune că a murit! Mama refuza să creadă. Decesul prietenei o făcea să presimtă propria, sa moarte „căreia i se împotrivea cu cele din urmă forţe. Un tremur puternic îi zgudui tot trupul, gata parcă 3ă i-l smulgă din menghina care-l încătuşa şi s-o lase să meargă clătinându-se, să verifice dacă e adevărat că Terese nu mai există. Liongina nu încercă s-o convingă, tăcerea, mai mult decât cuvintele, o făcură să se împace cu realitatea. Mama îşi strânse tare de tot pleoapele, pentru a nu mai vedea nimic. Pe moviliţele neregulate ale obrajilor se rostogoli o lacrimă, iar din adâncul pieptului izbucni un suspin. Apoi, încă, şi din nou încă unul… La început înăbuşite, abia auzite, suspinele deveneau din ce în ce mai puternice, ajungând să semene cu un urlet de fiară, o fiară rănită de moarte, astfel că, auzindu-le, Lionginei îi îngheţă sângele în vine. Din nou, pe chipul mamei scânteiarâ butoiaşele tulburi, dar acum nu se mai împotriveau ca mai înainte – capitulaseră.

— Mi-a venit şi mie timpul… De mult era timpul să plec acolo… Sunt o criminală, o criminală îngrozitoare… Inima tatălui tău am zdrobit-o… Pe mama care m-a născut, am îmbrâncit-o în azil… Copilăria ta… tinereţea ta – le-am distrus… Tu, fata mea, în- junghie-mă cu mâna ta, n-o lăsa pe cofetăreasă… Ia cuţitul şi înjunghie-mă… Termină, fata mea, ce ai început după moartea tatălui… Fă în aşa fel să nu pier din pricina ei… să nu pier de mâna care miroase a vanilie…

— N-o mai ascultaţi, sărmana de ea nu-şi dă seama ce vorbeşte… Liongina se întoarse spre chiriaşă, acoperind-o pe mama cu trupul său.

— Am impresia că şi dumneata gândeşti la fel.

Urcată pe taburet, chiriaşa îşi lua geamantanul de pe dulap. Are să plece şi n-o să se mai întoarcă.

— N-am vrut să te jignesc. Nu pleca. Te rog foarte mult! Şi Liongina se apropie de ea, cu toate că i-ar fi făcut mult mai mare plăcere să-i înşface geamantanul şi să i-l zvârle cât colo.

— Mă rugaţi doar, sau vă cereţi şi scuze?

— Fie, sunt de acord să-mi cer şi scuze.

— Trebuie să vă cereţi scuze din tot sufletul.

— Te rog din tot sufletul să mă scuzi.

— Până acum v-aţi purtat cu mine fără pic de suflet.

— Ascultă! Dintr-un salt, Liongina aproape că se lipi de ea, gata parcă să-i înfigă mâinile în păr. Sunt foarte ascultătoare de felul meu. Toate problemele, tot ce trebuia, a rezolvat şi a făcut întotdeauna ea pentru mine, ea, care acum e atât de neputincioasă. Eu nu ştiu să lupt. Dar fii sigură că în curând o să învăţ s-o fac. S-a adunat şi în inima mea destulă voinţă de fier. Aşa că nu te mai încăpăţâna atât. Profiţi de ocazie că bolnava urlă…

— E un capriciu obişnuit al bătrânei. Şi eu n-am de gând să-i suport istericalele.

— Îi este, într-adevăr, frică. Şi mie mi-e frică. Iar dumneata… Spune-mi, de fapt ce vrei dumneata? Bani?

— Vreau garanţii.

— Iartă-mă, ce fel de garanţii?

— Că o să-mi rămână mie camera.

— Tragi nădejde să moară? Poate chiar vrei să-i grăbeşti sfârşitul? Până acum Liongina nu vorbise nimănui în felul acesta, aşa încât rămase ea însăşi uluită.

— Deocamdată sunt tânără. O să aştept cât o să fie nevoie. Că doar şi acum o fac aici pe stăpâna după cum doresc.

— Şi-atunci, ce-ţi mai trebuie garanţii?

— Prevederea – nu-i un cusur.

— Asta e şi convingerea mea!

— De fapt, dumneavoastră trebuia să-i purtaţi de grijă mămiţicăi. Aşa fiind, de ce mi-aţi băgat-o mie pe gât?

— Dumneata ai răspuns la anunţul din ziar. Doar te-ai prezentat singură.

— Singură! Singur merge şi ursul pe bicicletă. Dar, oare, de prea mult bine?

— M-a convins comparaţia. Să zicem că accept condiţia dumitale. Nu pricep însă în ce fel o să-ţi pot satisface pretenţiile cu privire la spaţiul locativ?

— Faceţi-mi formalităţile de curatelă.

— În cel mai bun caz, pot doar să-ţi fac o înscriere în cartea de imobil, atât.

— Acesta-i ultimul dumneavoastră cuvânt, tovarăşă Hubertaviciene? Nu acceptaţi condiţia pusă de mine?

— Să ştii că nu ţi-ai găsit prostul.

— Atunci, haideţi să ne luăm rămas-bun.

— În ceea ce mă priveşte, de mult mi-am luat rămas- bun de la dumneata! Până acum Liongina încă nu ştia că poate să răspundă cuiva atât de metodic, de tăios. Se vede că acum vorbesc de undeva din viitor, din strălucitele zile ce vor veni, strivindu-mi inima cu toată greutatea lor apăsătoare, mai apăsătoare decât munţii cei negri. Fireşte, eu încă nu mă aflu acolo, dar de acum nu mă mai aflu nici aici.

Nici chiar chiriaşa n-a avut vreodată ocazia să audă de la ea ceva asemănător. Zâmbi stânjenită. Colţişorul buzelor ei, cusut strâmb de chirurgul neexperimentat, părea gata-gata să se descoase.

— Când v-am cunoscut mi-am zis: ia, o gâscă acolo. Dar de fapt sunteţi o adevărată vulpe. Mamă, ce vulpe!

— Prefer să fiu vulpe, decât gâscă! O să-ţi acord timp să te mai gândeşti. Vezi deci, că nu sunt chiar atât de rea. Şi Liongina arboră un zâmbet fermecător, unul din viitoarele sale zâmbete.

Chiriaşa nu răspunse, încă nu era pe deplin convinsă, dar uimirea ei nu se risipi.

Bravo, ai învins! Zâmbetul îţi este într-adevăr neobişnuit, însă

acum nu ştiu, zău, în ce fel vei face să te întorci şi să te strecori afară de-aici, fără să-ţi pierzi echilibrul? Pentru că la cea mai mică mişcare de-a ta şi pereţii şi duşumeaua or să se burzuluiască, barându-ţi calea. Haide, simulează că-ţi aprinzi din mers o ţigară…

Abia pe scări îşi reveni, după ce se lăsă cu toată greutatea trupului pe balustradă. Rămase aşa suspendată între cer şi pământ, iar în jur nu era nimeni să-i întindă o mână de ajutor.

Uşa biroului se deschise fără zgomot, deşi n-ar fi trebuit să se deschidă – secretara politicoasă şi vigilentă veghea ca ordinea să fie cu stricteţe respectată. Gertruda rămase în uşă cercetând cu privirea sala de aşteptare, ca un comandant de oşti câmpul de luptă. Intuiţia îi sugerase că în năvod s-ar putea afla un peştişor mai deosebit. N-ar vrea să-l sperie careva! Privirea ei cam rece, care observa totul, deşi, dimpotrivă, dădea impresia că nu se opreşte asupra nimănui, silea capetele tuturor să se plece, astfel că scaunele prinseră să scârţâie. Cei care au venit la audienţă se tem de ea, gândi Liongina, iar eu mai mult ca oricare dintre ei, deşi n-am venit să-i cer nimic, şi deşi ştiu bine că în fundul sufletului… ei îi e teamă de mine.

— Următorul?

— Cu un gest voluntar, Gertruda îi tăie calea unui bărbat cu fruntea înaltă şi albă, ale cărui urechi mari, pleoştite, păreau dilatate din cauza căldurii.

Cu o privire scăpărătoare, ea îl cercetă şi pe solicitant şi hârtia pe care acesta i-o întinse.

— Problema dumitale nu este prea urgentă. Aşteaptă!

— Eu zac aici de o jumătate de zi! sări de pe scaun o femeie cu o imensă beretă galbenă; ţâşnise brusc, cât era de lungă, ca o plantă exotică.

— Nu aşteptaţi decât de douăzeci de minute. Vecina dumitale din dreapta a venit mult mai devreme. Cu aerul unui om deosebit de ocupat, Gertruda îşi aruncă ochii pe ceasul bărbătesc de la mână şi zâmbi unei femei cu basma pe cap, ce părea de la ţară şi care, de uimire, rămase cu gura căscată.

— Eu am plecat de la slujbă! Trebuie să înţelegeţi că noi suntem în câmpul muncii! ţipă cu voce stridentă sclivisita.

— Şi după părerea dumitale, ceilalţi care au venit aici taie frunză la câini? Gertruda îşi roti privirea de-a lungul pereţilor, se uită la secretara ce îşi aranja hârtiile pe birou – aceasta stabilise

chiar adineauri ordinea celor veniţi – şi guraliva se ghemui sub bereta ei ca o ciupercă găunoasă.

— Eu aştept… până se termină audienţele…

— Liongina se simţea penibil că acum, după ce le făcuse vânt tuturor, şefa cea severă o ridică de pe scaun pe ea şi o luă de braţ.

— Ia zi, cum ţi se pare la noi, Liongina?

— Greu de spus… nu-mi dau seama. Sala de aşteptare îi lăsase o impresie deprimantă – oamenii aceia cu chipuri inexpresive, bereta imensă, urechile pleoştite, basmaua grosolană, altceva nu reţinuse. Se mira teribil că biroul Gertrudei e atât de mare, că mobila imită lemnul de nuc şi că e foarte multă sticlă în jur. Gertruda, care purta o rochie din stofă de un albastru închis strânsă în talie cu un cordon strălucitor, arăta tânără şi elegantă – altfel decât acasă, unde devenea severă şi-i timora pe ceilalţi.

— Ar trebui neapărat să-ţi mai vii în fire, fetiţo. Ocolind fotoliul enorm, ea se aşeză pe un scaun. Ce bei, o cafea? Un ceai?

— Dar oamenii de dincolo…

— Nu le purta lor de grijă. Că nu pe ei îi stoarce statul – ei storc statul de bani! Ăştia caută pe toate căile, posibile şi imposibile, să obţină mai mult decât li se cuvine. Şi-atunci, obligaţia noastră… începu să râdă şi deveni foarte clar că nu-i deloc simplu să obţii de la ea nici măcar o copeică în plus.

— Cât te invidiez, Gertruda, oftă Liongina cuprinzând cu privirea biroul spaţios, strălucind de curăţenie. Eu nu-s în stare să mă descurc cu o singură chiriaşă impertinentă.

— În orice caz, insist să bei o cafeluţă. Nuanţele familiare din glasul Gertrudei îi trădau bucuria. Aşteptase clipa asta, o aşteptase cu teamă şi nerăbdare.

Cu paşi neauziţi intră secretara aducând ibricul cu cafea, iar Gertruda deschise cu un gest hotărât uşiţele bufetului, de unde scoase o sticlă pântecoasă.

— Un şef este, nu ştiu cum să-ţi spun, o persoană fără sex. Şi surprinzând privirea întrebătoare a musafirei, surâse. Împinse în direcţia ei unul din pahare, apoi turnă câteva picături şi în al său. După ce isprăveşti studiile, s-ar putea să ajungi şi tu printre şefi. Aşa că, ia aminte!

Liongina îşi miji ochii cu o mină docilă, sorbi din coniac şi arşiţa din piept îi năvăli în ochi, făcându-i să lăcrimeze.

— Hei, hei, fii tare! Gertruda o bătu pe umăr, încercând fără a o sâcâi s-o îmbărbăteze. Liongina simţi cum o părăsesc puterile şi se apucă să povestească despre greutăţile sale.

— Sfatul pe care pot să ţi-l dau eu, Liongina, – cât timp vorbise musafira, Gertruda îşi schimbase poziţia şi acum şedea într-o atitudine maiestuoasă, cu spatele drept şi pleoapele lăsate pe jumătate, având aerul că dialoghează cu sine – nici mie însămi nu-mi prea place. Indiscutabil, să fi auzit pe altcineva că procedează în felul acesta, l-aş fi dezaprobat. Noi două însă, atât eu cât şi dumneata, Liongina, – i se alăturase şi ea deci, şi când pomeni despre asta, surprinse tresărirea Lionginei – avem aceeaşi justificare: Aloyzas.

Ochii ei sticloşi răspândeau o adiere rece şi Liongina simţi cum îi îngheaţă faţa, pieptul.

— Şi ce-mi propui să fac?

— Să faci un schimb, oferind ambele locuinţe pentru una mare.

— Şi cu mama ce facem?

— Va trebui s-o luaţi la voi pentru o perioadă.

— Spune-mi totul până la capăt, Gertruda! Ah, comit o infamie după alta, cel puţin spune-mi cât încă nu m-am dezmeticit complet. Sau, cine ştie, poate n-o să mă mai dezmeticesc niciodată, dar… Haide, spune mai repede!

— Un lucru indispensabil, nu-i o infamie. Mai tirziu o s-o internezi pe mama într-o instituţie de irecuperabili.

— Şi cine îi dă aprobare, de vreme ce are o fiică?

— Te ajut eu, n-avea grijă. Să ştii că pe lângă căile drepte există şi altele, ocolite. Pentru o mică treabă din asta e suficient să fac uz de influenţa mea, procedura însă

— Ţin să te previn – nu este dintre cele mai agreabile.

— E o mârşăvie, nu-i aşa? Vrei să-mi mai torni puţin?

Gertruda aplecă sticla turnându-i pe fundul paharului.

Parcă i-ar picura unei bolnave o doctorie otrăvitoare, îşi zise Liongina.

— Ar fi mai simplu pentru mine dacă mi-ai aduce o adeverinţă…

— Ce fel de adeverinţă?

— Ei, să zicem, că aştepţi un copil. Doar eşti femeie tânără încă…

— Exclus. După a doua operaţie am fost avertizată că n-o să

mai pot avea copii.

— Pronosticurile sunt adesea eronate. Şi la urma urmei pentru noi e important să avem hârtiuţa.

— Minciună peste minciună. Perfidie peste perfidie! Şi toate acestea va trebui să le fac eu?

— N-ai decât să nu le faci. Dar în cazul ăsta chiriaşa o s-o bage în mormânt pe mama, iar pe deasupra, o să pună stăpânire şi pe un spaţiu locativ ce-ţi aparţine de drept dumitale. Să ştii însă, Liongina, că în genere prea dramatizezi totul. Mie, mi se pare, dimpotrivă, că mama dumitale o să se simtă mult mai bine într-o instituţie de irecuperabili.

— Să nu mai vorbim de locul în care-o să se simtă ea mai bine. Dar ce-o să spună Aloyzas?

— Ce-ar putea să spună micul copilaş? El pluteşte în nori. Grijile cotidiene îl sâcâie şi îl derutează. Şi-apoi, chiar dacă n-o să-i fie pe plac demersul acesta, demersul întreprins de dumneata şi de mine – rectifică ea, surprinzând din nou tresărirea Lionginei – dumitale el o să-ţi ierte totul. Mie nu, dumitale însă da!

— Şi în ochii sticloşi licări o scânteiere vicleană.

— Cum e cu putinţă să te îndoieşti de asta?

— Ceea ce o să trebuiască să fac… e îngrozitor, nu se poate compara cu nimic…

— Bine, dar situaţia lui Aloyzas e şi mai proastă. Fe- meia-i aidoma ierbii – creşte chiar de-i călcată în picioare. El însă a fost retezat, doborât, şi dacă n-o să fie ajutat, nu va izbuti să se ridice şi să stea drept. Or, anii zboară, Aloyzas nu poate aştepta multă vreme succesul, ca dumneata, care eşti atât de tânără în comparaţie cu el! Deşi nici Gertruda nu prevăzuse că se va întâmplă aşa, înţepătura ei merse drept la ţintă şi Liongina, scrâşnind din dinţi, scoase un geamăt. Aveam un cactus pe geamul de la bucătărie, mai ţii minte? Am fost nevoită să-l arunc la gunoi. A putrezit tot, şi a început să miroase atât de urât, de ziceai că-i stârv putregăit, nu plantă.

Soarta cactusului, parcă anume extrasă dintr-un vechi basm pentru copii, n-o impresionă deloc pe Liongina. Eu însămi sunt înfiorătoare, eu însămi sunt – stârv putregăit. Vai, cum să mă obişnuiesc cu mine cea de acum?

— Nimeni nu-şi doreşte, mai mult decât îmi doresc eu, ca Alayzas să fie fericit! începu ea, dar buza Gertrudei, acest imens

teritoriu al ostilităţii – care se întinse mult în afară şi încremeni astfel – o împiedică să-şi ducă la capăt consideraţiile. Bine, o să mă mai gândesc. O să chibzuiesc serios şi... Dar, ştiu că primul om care n-o să mă mai respecte o să fii chiar dumneata, Gertruda.

Cu un gest protector, Gertruda îi atinse genunchiul:

— Pentru altceva o să te respect eu. Pentru spiritul dumitale de sacrificiu. Pentru că amândouă, şi eu şi dumneata, nu trăim pentru noi înşine. Noi nu dorim decât ca el să fie fericit. Şi va veni o vreme când Aloyzas Hubertavicius o să-şi spună cuvântul!

Dar dumneata, dumneata tot aşa ai fi făcut? ardea de nerăbdare Liongina să întrebe, dar nu mai întrebă. Şi biroul somptuos, şi înfăţişarea sobră, şi scena de adineauri din sala de aşteptare – totul, absolut totul e doar un înveliş exterior. Ajunsă acasă, Gertruda va îmbătrâni imediat, redevenind inutilă – ei însăşi şi celorlalţi. Pentru ea ar fi o adevărată binecuvântare să dureze serviciul zile şi nopţi la rând, fără zile libere şi fără concedii. Parcă nu-i cât se poate de limpede că şi-a sacrificat întreaga viaţă unui singur idol – lui Aloyzas? Şi-a sacrificat-o evident, dar care zeul ei i-o fi acceptat sacrificiul? Şi eu, eu ce-o să mă fac dacă Aloyzas o să-mi respingă sacrificiul? Gertruda, cel puţin, are pe cine să-şi verse focul pentru decepţiile ei, ină dispreţuieşte, mă urăşte, se teme de mine – dar îşi găseşte consolarea la slujbă, unde atotputernicia ei se reflectă în geamurile dulapurilor, în ochii solicitanţilor, în spaima şi recunoştinţa lor, chiar dacă aceasta nu e din cale afară de sinceră. Pe când eu, voi găsi eu oare ceva de care să mă agăţ când voi păşi în vid? Nu e totul să te sacrifici. Că idolul nu-ţi acceptă sacrificiul? Nici asta nu e totul... Ce te faci dacă acesta nu-i autentic, dacă-i o zeitate imaginară? M-am îndoit de nenumărate ori de asta, iar acum inima îmi e pur şi simplu torturată de îndoieli: poate că de vreme ce slujesc unui pseudozeu, îşi vor întoarce faţa de la mine nu numai trecutul tatălui şi al mamei, dar chiar şi visele... Deci, n-o să mai văd nici măcar uriaşii aceia întunecaţi şi lipsiţi de viaţă, acoperind din capăt în capăt cerul...

Hespirind zgomotos în spatele ei, un bărbat o depăşi şi, brusc, se întoarse cu faţa la ea. Nu mai vru să se bi- zuie pe sprinteneala picioarelor proprii şi se agăţă de mi- neca Lionginei.

Cu degetele lui tremurătoare, ba i-o strân- gea cu putere, ba i-o slăbea din strânsoare. Scund, mustăcios, cu o gură foarte mare, semăna cu un bondar picat de undeva de sus.

— Felicitările mele, tovarăşă Hubertaviciene! Deşi dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, va trebui, totuşi, să-mi primiţi felicitările. Un braţ întreg de felicitări!

— Nu te supăra, cine eşti dumneata? Liongina se grăbea la cursuri – întârzia. N-a fost nevoie să se smulgă din strânsoare, căci îndată ce-şi încruntă puţin sprâncenele, mâna omului lunecă în jos.

— Felicitări şi din nou... felicitări! Sunt N.! Nu încape nicio îndoială că aţi auzit de mine! Pentru că eu şi tovarăşul Hubertavicius suntem colegi. Mai precis, suntem foşti colegi. Eram în relaţii foarte bune cu el, excelente, atâta timp cât am lucrat umăr la umăr!

Profitând de momentul de derută al Lionghinei, mâna omuleţului îi prinse din nou, ca un cleşte, mâneca. N. Mirosea a usturoi şi a haine vechi.

— Felicitările mele! Comportarea soţului dumneavoastră m-a impresionat, mi-a dat curaj şi m-a entuziasmat.

— Ce comportare? Liongina aruncă o privire spre mâneca destrămată, roasă până la luciu a paltonului lui şi cleştele aproape că se desprinse din nou.

— Ah, am bănuit eu: ţine secret totul. Păi, a declarat război mafiei! Felicitările mele!

— Mafiei? Ce tot îndrugi dumneata?...

— Ba nu îndrug deloc! Mâna lui dreaptă îi strânse mai puternic mâneca, iar stânga ridică în sus o uriaşă servietă neagră, ca şi cum acolo, înăuntru, s-ar fi aflat mafia de care vorbise. Da, mafia! Camarila, sau, ca să-i spunem pe şleau, banda condusă de respectabilul prorector Eugenijaus E.!

— Ascultă, află dumneata că... Liongina făcu un pas îndărăt. Avea nevoie de aer, vroia să se mişte liber, să fie cât mai departe de omuleţul acesta, care pe nesimţite, prin înfăţişarea neglijentă, îndârjirea şi îngâmfarea sa, o deprima din ce în ce mai mult.

— Exact, o bandă de paraziţi care a împresurat institutul de sus până jos! Dând drumul mânecii, cleştele lui se întinse către mânerul poşetei ei. Au depăşit orice limită, îşi fac de cap în fel şi chip. Pentru ei albul e negru, iar negrul alb! Iată, aveţi în

persoana mea… o victimă. Am fost descalificat! Şi, pentru ce credeţi? Pentru că i-am criticat! Dar parcă ăsta-i unicul exemplu? Poftim, soţul dumneavoastră, el n-a criticat pe nimeni ci, pur şi simplu, ca un om cinstit ce este, a refuzat să participe la o maşina- ţiune murdară cu examenele. Şi ştiţi care a fost rezultatul? E ameninţat, i se întind tot felul de curse. Reţineţi un lucru: ăştia nu suportă nici cea mai mică împotrivire! Felicitări, vă felicit din tot sufletul, Aloyzas Hubertavicius are o comportare bărbătească, poate chiar eroică, da, da! Observându-i încordarea ce i se citea pe faţă şi respiraţia tot mai precipitată, N. Nu-i dădu răgazul să-şi vină în fire şi continuă: Evident, nu sunt singurul entu ziasmat de atitudinea lui, mai sunt încă mulţi alţii, dar

— Credeţi-mă! — o astfel de povară este peste puterile unui om. Singur – nu le poţi veni de hac. Te înfulecă cu fulgi cu tot! Eh, cu mine e cu totul altceva, eu nu-s de nar sul lor, sunt o pilulă mult prea amară pentru ei, vai, cât de amară! Şi se strâmbă de parc-ar fi înghiţit o gură de pelin. Am pregătit un material straşnic. Un material grozav de interesant! În timpul meu liber întocmesc un dosar…

— Dumneata baţi câmpii! Brusc, Liongina avu impresia că mâna ca un cleşte a omului se străduie să prindă nişte hârtiuţe ce zboară în bătaia vântului – o ladă de gunoi plină cu astfel de hârtiuţe. Îşi reveni imediat, apoi, cu o zmucitură, îşi trase poşeta aşezându-şi-o în faţă ca pe un scut. Ce legătură am eu cu toate astea? De ce mi sâcâi atâta?

— Colegul Aloyzas mă evită pe nedrept. Or, în timpul acesta, deasupra capului său se adună norii… Nori de plumb! Eu vreau să-l ajut prieteneşte, ca pe un fost coleg. Dumneavoastră ştiu că sunteţi o femeie inteligentă. Şi, o femeie… poate face multe.

— Fă bine şi slăbeşte-mă, refuz să te mai ascult!

N. Nu încercă s-o reţină şi ea o luă la fugă de parcă vroia să se îndepărteze de un maidan de gunoi. Îşi simţea faţa şi mâinile mirosind a lături, iar sufletul cuprins de o mare suferinţă pentru Aloyzas, care nici de astă dată nu era un zeu – era, dimpotrivă, doar un om cinstit, incapabil să se apere şi foarte vulnerabil.

— Ce s-a întâmplat? Ai fugit de la cursuri? Ia seama, Lionge, nu-i bun deloc obiceiul să tragi chiulul!

Fotoliul lui Aloyzas scârţâi. După felul grăbit în care B-a întors spre ea, după privirea-i stupidă era clar că nu scria – desena

careuri de cuvinte încrucişate.

— Nu s-a întâmplat nimic, dragul meu. Sunt mai liberă acum când o am pe chiriaşă.

— Chiriaşă? Cu un vădit efort, el se furişă în celălalt univers, neprietenos, plictisitor, mirosind a resturi de mâncare şi medicamente. Uf! Parcă nu-i erau de-ajuns propriile necazuri! Da, mi-amintesc. Ei, eşti mulţumită de ea?

— Foarte!

— Şi de ce te bucuri, mă rog, aşa?

— Sunt foarte, foarte mulţumită.

— Ah, tu nici măcar o vorbuliţă nu eşti în stare s-o spui simplu.

— Să plec?

— Te-am alungat eu?

Fără să-i răspundă, Liongina se apropie tiptil, îşi miji ochii şi, cu mâinile răcoroase încă de aerul străzii, prinse în palme capul lui Aloyzas, un cap bântuit de nelinişti, care încerca să se elibereze din strânsoare. Degetele încălzite de la pielea lui fierbinte rătăceau pe fruntea înaltă, netezeau micile riduri ce tresăreau sub atingerea lor. Pleoapele, acoperite de palma ei, se împotriveau nervoase gingaşei captivităţi. Nas proeminent, drept – dovada nobilei obârşii. Buzele subţiri, crispate, ar putea spune mult mai mult decât privirea. Un cap ca ăsta e tocmai bun de sculptat. O zeitate! Ah, de-ar rămâne aşa, multă, multă vreme fără să deschidă ochii. Toată viaţa…

Aloyzas îşi reveni din visare şi-i îndepărtă palmele.

— Ce mai e nou… la tine la slujbă?

— Hai mai bine să nu vorbim despre asta.

— Te ocupi de grupa altcuiva? Şi nu poţi găsi un pretext să scapi de ea?

Aloyzas o examină cu suspiciune, se bosumflă.

— Eli au scăpat de mine. Era mult mai simplu.

— Te-au concediat?

— Ei, asta-i! Mi-au luat grupa. Au transferat-o unui aspirant.

— Ar trebui să te bucuri, era o grupă străină. Nu înţeleg.

Liongina ocoli fotoliul, se strecură anevoie în spaţiul dintre masă şi perete. Ochii ei îl fixau fără întrerupere, pentru ca privirea lui să nu se sustragă lunecând pe-ală- turi. Aloyzas se simţea stânjenit să rămână aşa, pe piedestal, – dar parcă îţi dă mâna să cobori când te urmăresc nişte ochi necruţători?

— Nici n-ai ce să înţelegi. S-au pus în mişcare păzitorii mecanismului birocratic.

— Stai puţin, stai puţin. Tu într-adevăr nu te bucuri?

— Mă bucur. Nişte tâmpiţi ca ăştial demult n-am mai avut în grupă! Odrasla răzgâiată a unui ştab mare, moştenitoarea depravată, tare de cap ca o oaie, a unor bogătani din Falanga, o sportivă. Cu toate acestea…

— Cu toate acestea?

— Prin îndepărtarea mea, ei îşi salvează bunul renume. Pricepi?

— Care… ei?

— De unde vrei să ştiu? Şeful catedrei. Decanatul. Careva de pe la rectorat. Doar institutul nostru e o adevărată seră pentru cele de teapa lui Audrone J., sau sidefia J. Examene fictive, note fictive…

— Ai vreo dovadă?

— Păi, astea câteva cazuri – nu-s dovezi?

— Sunt insuficiente! Ascultă ce-ţi spun, sunt insuficiente! Liongina tresări din pricina propriului glas neobişnuit de poruncitor, ca şi cum ea înşăsi s-ar fi cocoţat pe piedestal, Aloyzas rămânând undeva jos, rezemat la picioarele acestuia. Şi totuşi, părerea de rău întârzia s-o Încerce. Lasă emoţiile, stai şi reflectează cu calm!

— Vorbeşti serios? Aloyzas nu ţinu seama de tonul ei. Cum rămâne atunci cu relaţiile, cu goana după profituri? Cu acel dă-mi – ca să-ţi dau?

— Parcă e careva în ziua de azi, să nu facă uz de relaţii!?

— Sunt şi din ăştia! Sunt şi din ăştia! Şi se bătu în piept plin de mândrie. Iar tu – nu cumva să îndrăzneşti să faci aşa ceva, dacă o să ţi se propună!

— Spune-mi, cum ai de gând să procedezi?

— Nu ştiu.

— Ascultă, n-ar fi bine să vorbeşti cu prorectorul? Cu Genius ăsta al tău? Fără să-i ceri şi fără să-i pretinzi nimic, doar aşa… prietenește.

— Să nu te mai aud pomenind de Eugenijaus!

— Tu vorbeşti, tu… care l-ai respectat întotdeauna peste măsură?

— M-am înşelat! Aloyzas dădu din mână a lehamite. Intr-o zi, în loc să mă adresez oficial, l-am acostat undeva chiar lângă

institut, în apropierea cafenelei. S-a bucurat, a tras de mine să intrăm să bem o cafea, a comandat coniac. Situaţia nu-mi convenea, fireşte, nu-mi convenea deloc, dar, mă rog, eu cu Genius… O tuşică de acolo ne-a servit pe amândoi cu lapte de capră… Fie, mi-am zis, n-aveam încotro.

— Şi i-ai permis cumva să plătească el consumaţia? Glasul Lionginei sună autoritar – venind din viitorul în care, curând avea să păşească ea însăşi.

— Da' ce-ţi închipui, că bărbatul tău e un milog? Eu am plătit, evident. I-am expus fondul chestiunii, fără să mă plâng împotriva nimănui. Adică, uite, Genius, aşa şi pe dincolo, sfătuieşte-mă ce să fac. Iar el mi-a povestit, prieteneşte, o mică anecdotă.

— Genius, eu îţi vorbesc serios!

— Eu de asemeni, Aloyzas cel Preaînţelept 1 —; Ştii, m-au poreclit cândva astfel.

— Dacă dădeam eu atenţie unor nimicuri din astea, mi-a zis, ajungeam demult la un spital de psihiatrie. Asta-i, bătrâne.

— Poftim. Frământările mele erau, pentru el, nimicuri.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

— Iii pe pace, i-am răspuns eu.

— Şi totuşi… ce?

— Astea le socoţi tu nimicuri, i-am zis, dacă pentru obţinerea unei note, întâi se încearcă mituirea ta, apoi eşti provocat şi în cele din urmă se năpustesc asupra ta toţi cei de la catedră… Tu, dacă erai în locul meu, cum ai fi procedat, Genius?

— Şi? Ce-a zis Genius ăsta al tău?

— Nu cred, bătrâne, mi-a zis, că eu aş putea ajunge vreodată în situaţia ta.

— Bravo lui, excelentă replică! Liongina declară asta cu acelaşi glas autoritar la care abia se adapta şi singură deocamdată. De data asta însă, în el pleoscăia ironia.

— Şi asta încă nu e tot. Aloyzas trase aer în piept. S-a interesat, printre altele, dacă nu cumva sunt vânător. Nu, Genius, i-am zis, nici nu vânez şi nici nu pescuiesc. Din principiu!

— Şi el?

— M-a invitat să-i fac o vizită. Să ne-amintim de tinereţe, să ciocnim împreună un păhărel, două.

— Nu mă îndoiesc, te-ar fi consolat cu coniac franţuzesc!

— Cum adică, îţi baţi joc de mine? Aloyzas îşi săltă capul pe

spate, îşi repezi bărbia mult înainte, se dădu la o parte nemulţumit şi se ridică din fotoliu, vrând să fie cât mai departe de ea. Ei, ce te uiţi aşa la mine?

— Mi-e tare, tare dor de tine. Doar ţi-am mai spus.

— Ţi-e... ţi-e dor? Gândurile lui se încâlceau, buzele îi tremurau. Se retrase lângă birou şi, enervat, începu să răsfoiască, fără să vrea, un teanc de hârtii. Nişte foi goale, dezolant de goale..

Acesta-i omul ei cel mai apropiat, singurul. Doar n-o mai are în grijă acum pe maică-sa. Iată-l, se aşază din nou, îşi pune picior peste picior şi, stând astfel, şi le leagănă în răstimpuri. Un zâmbet strâmb îi flutură pe buze. Negreşit, are să trântească acum cine ştie ce, cu vocea-i mânioasă şi răguşită, o voce stridentă de bătrân. Bătrân? Ei aş! El şi – bătrân? De-abia a împlinit treizeci şi opt de ani. Şi Liongina îşi întoarse privirea – să nu mai vadă, prin cămaşa descheiată la gât, petecul de piele albă, care-l făcea să pară şi mai bătrân. Unuia ca el îi sunt eu mai necesară decât oricărui idol, decât oricărui zeu imaginar. Dar de unde să iau puteri... pentru definitiva împăcare cu ticăloşia, pentru cea din urmă capitulare?

Liongina îşi sorbea în mare grabă cafeaua fierbinte şi privea din când în când în jur. Deodată se aşeză lângă ea o fată voinică şi cu nişte sâni voluminoşi care-i dădu la o parte poşeta şi, luând linguriţa Lionginei, începu să-şi mestece cafeaua din ceşcuţă.

— Mă cheamă Almone J. Şi sunt studenta lui Aloyzas al dumitale. El mă place, dar să ştii că între noi n-a fost nimic. Pe cuvânt! N-a fost deloc aşa cum se întâmplă cu alţi profesori! trânti ea fără şi-i pese cum îi va primi mărturisirea femeia pe care o asculta cu atenţia încordată, fixând-o cu ochi bănuitori. Fata era mândră că îl cunoaşte pe respectabilul profesor iar de azi înainte şi pe palida, simpatica lui soţioară.

— Ai o căciuliţă foarte frumoasă, singură ţi-ai tricotat-o, Liongina? Ştie, deci, şi cum o cheamă! Pe umerii puternici ai lui Almone J. Atârna un pulovăr lăbărţat, franjurile unui fular lung de lână îi ajungeau până la genunchi. Părea că toate rotunjimile fetei sunt alcătuite din lână şi că i-au fost împlântaţi, în loc de ochi, nişte năsturaşi negri. Vai, ce subţirică eşti dumneata, numai piele şi os, nu îngheţi iama de frig? Vrei să-ţi tricotez un fulăraş vernil pentru căciuliţă asta, am lână asortată la culoare, nu te costă nimic, vrei? Degeaba mă refuzi, pentru că ţi-ar sta

foarte bine cu el, Liongina!... Ia te uită, m-am luat cu vorba şi-am uitat că am antrenament. Dintr-o smucitură Almone îşi trase de sub masă Bacoşa grea, ticsită cu echipament sportiv şi începu s-o balanseze, dar nici gând să se urnească din loc. Vai, cât pe ce să uit, vezi ce zăpăcită sunt? Transmite-i dumneata lui Aloyzas, – era a nu ştiu câta oară când îi spunea profeso rului pe nume, fără să observe cum trersăreau de fiecare dată sprâncenele soţiei acestuia – să fie cu ochii în patru: şobolanii de la catedră şi de la decanat pun ceva la cale împotriva lui! Şi asta din pricina mea, numai din pricina mea! Almone îşi repezi un pumn zdravăn în umăr, scânteieri pline de căinţă şi de mânie spintecară somnolenţa ochilor ei. Am bătut toba prin tot institutul, proasta de mine, cât de înţelegător a fost Aloyzas, care – fără să se calicească – mi-a dat un patru! Da' nu mult după aceea Audrone J. Şi Aldona J. M-au descusut ca pe-o neghioabă, aflind toate amănuntele, când, în ce fel anume s-a petrecut totul, ce mi-a spus Aloyzas şi ce i-am spus eu lui. Parcă poţi ascunde ceva de nişte prietene... doar ştiam că el ne-a repezit pe toate trei! Eu mi-am deschis inima în faţa lor, iar ele, scorpiile, hop! — la catedră cu „faptele"! Până şi scoica le-am arătat-o, de unde era să ştiu că, neobrăzatele, or să mă denunţe? Aloyzas mi-o vânduse cu douăzeci şi cinci de ruble. Dar n-am apucat să mă bucur ca lumea de ea că m-au şi chemat la catedră şi pe urmă la decanat. Însuşi P., – şeful catedrei în persoană – m-a interogat. Nemernicul ăsta nu se uită niciodată în ochii omului, da' groapa i-o sapă întotdeauna. Vroia să mă silească să recunosc că m-am culcat, chipurile, cu al dumitale, şi că el mi-a dat în schimb douăzeci şi cinci de ruble, îţi spun cinstit: dacă ar fi vrut – nu l-aş fi respins, da' Aloyzas nu-i ca ceilalţi, nu-i ca P. He-he, ăsta de câte ori vine să controleze cum lucrăm noi la colhoz, nu pierde nicio ocazie... Dar eu nu, şi nu, şi-atunci P. A schimbat placa, pasămite, cele douăzeci şi cinci de ruble pe care le-am dat pentru scoică sunt mită, scoica, pasămite, nu face nici cinci ruble, codicele moralei academice, pasămite, interzice profesorilor să cumpere de la studenţi sau să le vândă acestora vreun obiect. Las' că ştim noi cum nu iau ei nimic de la studenţi: dacă taică-tău lucrează la fabrica de ardezie – fă-le rost de ardezie, dacă e la controlul auto – vor permis, dacă... Ce nevoie aveai tu, mi-a zis, de scoică? Ce, eşti copil mic, fetiţă de vârstă preşcolară? P. Turba nu alta, dar şi eu

parcă turbasem de cât m-au hărţuit, aşa că m-am pus pe bocit şi-atunci mi-a dat drumul, punindu-mă să dau o declaraţie scrisă, în care să arăt cum am obţinut nota patru fără examen. Ar fi trebuit să îndrug numai minciuni, ar fi trebuit să arunc praf în ochii tuturor – m-a examinat, pasămite, două ore în cheiate! — dar apucasem deja să bat toba peste tot. Iar scoica, auzi, cică ce nevoie am eu, o sportivă, de scoică?

O pun la ureche şi îndată apa caldă, albastră a mării începe să plescăie, palmierii foşnesc, în apă se scufundă păsări neobişnuite şi înoată peşti cu aripioare minunate, iar laolaltă cu ei înot şi eu… Oho, da ştiu că am pălăvrăgit! Almone îşi înfăşură fularul în jurul gâtului, se năpusti spre uşă, dar se întoarse fuga înapoi. Povesteşte-i totul lui Aloyzas, eu n-am îndrăznit să dau iar buzna în casă

— Mai ştii, poate că mă pândeşte careva şi răspândeşte bârfa că eu cu el… Ai cumva; idee, la ce le-a trebuit declaraţia mea? Pentru că acolo am scris adevărul – i-a fost milă de mine şi gata… Nu pricep nici în ruptul capului: odată ce lui Aloyzas, oricum, i-au retras grupa, ce rost mai are fiţuica asta a mea?

— Îţi mulţumesc, Almone, zise Liongina înduioşată. Poftim, nişte oameni complet străini se sacrifică pentru Aloyzas, fiecare după puterile lui, în timp ce eu?… îţi mulţumesc, Almone.

Chipul cu trăsături pronunţate al Gertrudei s-a luminat pur şi simplu, când fratele său cu soţia au venit la ea. Degete invizibile i-au îndepărtat de pe ochi pojghiţa sticloasă. Puţin mai târziu, când are să se obişnuiască cu bucuria că Aloyzas se află aici, sub acoperişul ei, înconjurat de mobila ei, de lucrurile ei, pe care le-au atins atât mâinile şi răsuflarea ei, cât şi apăsătoarele gânduri şi nerostitele sale speranţe, sticla o să-i acopere desigur, din nou ochii limpezi şi rotunzi, pentru a-i ascunde tulburarea şi teama, căci foarte curând fericirea aceasta se va sfârşi, o ştiau bine cu toţii – şi ea, şi ei doi – se va sfârşi aşa cum sfârşeşte tot ceea ce nu e premeditat şi dinainte plănuit! — însă deocamdată mai stăruie clipa în care nu-ţi vine să te gândeşti la ce va fi dincolo de ea. Garoafa adusă de Aloyzas, pe care fără îndoială n-ai cumpărat-o el, ci femeia aceasta ce are de gând să rămână veşnic o fetiţă – dă-i pace acum, n-o sâcâi cu întrebările tale, lasă fructul să se coacă şi să se desprindă singur! — este aşezată cu solemnitate în glastra de cristal. Argintăria, cristalurile, farfuriile din serviciul de gală, totul e scos la lumina

zilei şi scânteiază, husele cenuşii de pânză au fost îndepărtate de pe fotolii şi în odaie miroase plăcut a nou, ca într-un magazin de mobilă.

— Vai de mine, mi se arde friptura!

Gertruda se năpusteşte la bucătărie, şi colierul

— Boabe mari de chihlimbar, piesă rară de muzeu – zornăie pe pieptul ei. Orice privire exagerat de stăruitoare şi orice cuvânt nesocotit ar putea nărui atmosfera plină de însufleţire a paşnicei lor întâlniri – mai ales acum, când veniseră să se războiască cu ea, chiar dacă ea le doreşte doar binele şi e gata să-şi dea lumina ochilor, pentru ca steaua lui Aloyzas, ce şi-a pierdut treptat din strălucire, să redevină din nou scânteietoare.

— Pot să te ajut cu ceva?

Liongina o însoţeşte pe gazdă doar din gură, Gertrudei nu i-ar fi pe plac ajutorul ei – moftul ăsta l-a pregătit dinainte: politicoasa propunere, precedând mărinimosul refuz, însoţit de fluturarea palmei mari şi albe. Aragazul Gertrudei funcţionează excelent, durata este calculată cu precizie, ustensilele pentru scos carnea din cuptor ca şi tava pe care trebuie pusă strălucesc toate ca într-o sală de operaţie – ce-ar avea de făcut acolo un străin? Doar atât: să se apropie dintr-un salt şi să şoptească în urechea mare a gazdei: acţiunea pentru întemniţarea mamei a fost declanşată, s-au solicitat actele necesare, inclusiv unele fictive.

— La bucătărie mă descurc singură. Tu, draga mea, ocupă-te de Aloyzas, să nu se plictisească. Oferă-i ceva de biut!

E o mare favoare – *draga mea* şi permisiunea de a face puţin pe gazda N-ar fi fost onorată cu acordarea acesteia, dacă Liongina nu accepta să facă pasul acela înţelept, aşa cum fusese sfătuită.

— Bei ceva? Ce să-ţi dau?

— Orice, n-are importanţă.

Luând cu neîndemânare paharul plin până sus, el îşi udă degetele. Dă băutura pe gât, se cutremură din tot trupul, pune paharul gol pe marginea mesei, apoi îşi scoate batista. Bineînţeles, acum batista lui mare şi albă o să miroasă a vin. Şi, pe deasupra, a vin scârbos. Poţi să cauţi mult şi bine, că n-ai să găseşti o băutură de bună calitate la Gertruda. Ea cumpără sticlele doar de dragul etichetelor.

— Fii mai atentă! o avertizează, băgându-şi batista pătată în

buzunar, de teamă ca soţia să nu se murdărească şi ea.

— Nu mi-am dat seama când am turnat. Sticla fiind prea groasă, mi s-a părut paharul încăpător.

— Se poate, Lionge? Ce, tu confunzi sticla cu cristalul?

— Nu mai fi supărat, dragul meu. Hai să schimbăm batistele, da? Nu vrei? Atunci, hai să toastăm amândoi.

— Pentru ce?

— Propune tu.

— Să bem pentru marele *Nimic,* de acord?

— Nu prea înţeleg…

— Nimicul – înseamnă Nimic. De pildă – iluziile oamenilor.

— Atunci, mai bine fără toasturi.

— Ei ce, gata, ţi-ai lăsat nasul în jos? Să accepţi marele Nimic, înseamnă deja ceva. Recunoaşte că nu oricine are curajul acesta!?

— Nu ştiu. Nu cuvintele o sperie pe Liongina, ci mâh- nirea sinceră cu care-au fost rostite. Încă nu sunt destul de coaptă pentru discuţiile cu tine. Mai ales pentru cele pe teme abstracte.

— Eu în schimb sunt copt, ba mai mult, sunt chiar răscopt. În fond, ce altceva dacă nu marele Nimic stârneşte toate eforturile noastre de a năzui, de a învinge, de a ne ridica deasupra celorlalţi? Şi cât de ridicoli suntem apoi, zvârcolindu-ne în botul larg căscat al acestuia, cât de ridicoli!

Ia te uită ce atitudine demnă arborează, ca şi cum altcineva, – nu el făcuse adineaori atâta gălăgie din cauza batistei pătate, ca şi cum altcineva, nu el o să se năpustească acuşi s-o tortureze pe mumia de soră-sa. Şi tu, tu ce faci, îl laşi, în schimbul câtorva cuvinte banale, garnisite cu un pic de sinceritate, să-ţi închidă gura?

— Eu aş propune un toast mai simplu. Să bem pentru viaţă.

— Trebuie precizat. Merită să bem, de pildă, pentru una ticăloasă?

Cât mă urăşte în clipa asta, parcă a şi aflat deja cum o să fiu mâine, când o să învăţ nu numai să nu leşin pe scară, ci, dimpotrivă, să-mi bat joc de cei care-şi pierd cunoştinţa sau plâng cu sughiţuri.

— Ai început o discuţie foarte interesantă, dragul meu, n-ar fi mai bine s-o continuăm după ce o să-mi dai batista aceea udă? Chiar şi Lionginei i se pare dezgustătoare această meschină răzbunare a sa.

— Bagă de seamă, nu cumva să-ţi scape în faţa Ger- tei ceva despre treburile mele împuţite! face el ca asprime.

Dar de la bucătărie năvăleşte în sufragerie aroma densă a foilor de dafin. O tavă de argint îşi face apariţia, în sosul turnat acolo ard – întocmai unor mici sori – felioare rotunde de morcov. La mijloc, o pulpă de porc bine rumenită, cu pojghiţa de deasupra plesnită. Purtând un şor- ţuleţ orbitor de alb peste rochia bleumarin, Gertruda, cu buza superioară uşor umflată, păşeşte solemn, apropiindu-se de masă. Acuşi o să-şi contracteze buza şi o să îm- plânte cuţitul în carnea întunecată ca noaptea, pe care scânteiază, aidoma unor boabe de rouă, mici picături de zeamă. Interesant, îşi zice Liongina, oare ce ar putea s-o determine pe Gertruda să scape tava din mâini? Consideraţiile fratelui referitoare la marele Nimic? Sau o micuţă şi nevinovată întrebare în legătură cu cactusul putrezit? Miroase urât? Nu trebuia să-l arunci, Gerta, pentru că în curând o să-nceapă să miroase şi aici în asemenea hal, că va trebui pus un indicator vizibil, astfel ca oamenii cumsecade să ocolească de la distanţă locul. Nu vă apropiaţi! Pericol de moarte! Cuţitul a fost deja împlân- tat în came, nu te teme, Gerta, nu-i el atât de prost ca să renunţe la pulpa de porc. De altminteri, Gertruda n-ar lăsa tava din mână, nici dacă ar fi copleşită de emoţie până-n fundul rărunchilor. Ea ghiceşte întotdeauna intenţiile oamenilor fără să-i privească măcar. Poate cunoaşte până şi gândurile tuturor – a moştenit perseverenţa asta îndârjită de la înaintaşii săi, oameni care nu plecau de acasă înainte de a-şi lăsa bunurile în seama unui ochi vigilent, însărcinat să supravegheze şi să apere totul. Căci, ce s-ar întâmplă oare dacă legătura dintre un timp şi altul, dacă lanţul armonios al succesiunii şi al repetării s-ar întrerupe? Dar n-are sens să exagerăm, pentru că în clipa aceasta, chipul cu trăsături pronunţate al Gertrudei nu e stăpânit decât de acea stupidă grijă a oricărei gospodine – o trec şi pe ea toate năduşelile de teamă că a pus fie prea multă, fie prea puţină sare. Spiritul ei de prevedere nu vede acum mai departe de nasul lui Aloyzas, căruia îi şi întinde de altfel – înfiptă în furculiţă – o bucată de friptură.

— Trebuie să recunosc, Gerta, demult n-am mâncat o carne ca asta!

în fine, după un stăruitor clefăit, glasul lui Aloyzas o răsplăteşte pentru răbdarea cu care a aşteptat acest moment

solemn, ca şi pentru celelalte numeroase lovituri ale soartei primite pe nedrept, şi într-un colţişor al ochiului ei de sticlă tremură o lacrimă – însă aceasta se şi evaporă imediat, ca de altfel şi lauda lui Aloyzas, care, iată-l, a mâncat pe săturate şi, dintr-o clipă în alta, are să devină din nou insuportabil, iar ei o să-i fie teribil de greu să-l urnească din loc.

— În orice caz, ar trebui să te mai consulţi cu cineva în privinţa băuturilor, aruncă el cea dintâi pietrică în ograda ei, înecându-se cu lichidul cafeniu închis, căruia Gertruda îi spunea coniac.

— Ai dreptate, la asta nu mă prea pricep. Gertruda îşi dă toată silinţa să nu se supere.

— Îmi face o deosebită plăcere, surioară, să aud că există ceva la care tu să nu te pricepi! Cât de greu trebuie să-ţi vină însă să mărturiseşti lucrul acesta, nu-i aşa?

Nici de data asta Gertruda nu obiectează, deşi buza îi tresare şi Aloyzas o bate protector pe umăr.

— Dar când nu te pricepi la ceva, surioară, nu te jena, un sfat îţi putem da şi noi. Oricând îţi putem da' un sfat!

— Ce să mai vorbim, merit să mă iei peste picior! Am vrut să-ţi cer părerea, dar... Să-ţi bat capul cu prostii? face Gertruda, nelăsându-l s-o scoată din rosturile ei, dar, deşi privirea sa buimacă şi nota respectuoasă din glas măgulesc orgoliul lui Aloyzas, el continuă s-o cicălească. Are neapărată nevoie de supunerea ei, chiar dacă aceasta e tot atât de maleabilă cum e oţelul când vrei să-l îndoi. Şi, la drept vorbind, cine ar izbuti s-o învingă pe Gertruda? Afară de cazul când i-ar spune ceva extraordinar şi atât de uluitor încât s-o facă să-şi piardă uzul raţiunii. Dar altceva are importanţă: când încerci să îndoi un asemenea oţel, te simţi şi tu puternic, mai ales când ştii că nu ţi se va răspunde cu o lovitură – cum, de altfel, nici victorie nu vei obţine – căci Gertruda întotdeauna se sacrifică pe sine încă de la început.

— Da' ce ce-i aşa întuneric aici? Aaa, catifeaua... Aloyzas aruncă în direcţia storurilor o privire sfredelitoare, sunt noi-nouţe. Nostalgii feudale în modul de viaţă sovietic, felicitări!

Gertruda trage storurile de la fereastră şi aprinde ve- ioza, catifeaua smeurie capătă reflexe roşii ca singele, semănând cu o cortină de teatru. Gustul soră-si nu e câtuşi de puţin rudimentar, ci rafinat, ca la majoritatea oamenilor ce şi-au

îmbunătăţit şi înfrumuseţat rapid existenţa pentru că le-a mers bine. S-ar cuveni s-o laude pentru storuri, el însă, dimpotrivă, are să se străduiască din răsputeri s-o ironizeze pentru toate, şi în special pentru acel ceva ce îi face să semene unul cu celălalt, acel ceva care prin imperceptibile gene mocneşte undeva în adâncul lor, sub trăsăturile familiale falnic modelate. Înalţi amândoi, cu umeri largi, cu glasuri puternice, cu nas drept, proeminent, cu ochi de culoarea mărilor nordului, ei nu au decât un singur cusur: buzele cam subţiri, poate chiar prea subţiri, pentru nişte chipuri atât de distinse. Da, uluitoare asemănarea lor, şi totuşi... chipul sorei are trăsăturile imobile, ba chiar împietrite – astfel de trăsături se fac ţăndări mai curând decât să-şi schimbe expresia! — pe când chipul fratelui, în permanenţă măcinat de ceva pe dinăuntru, ai zice că-i acoperit cu o pojghiţă subţire de gheaţă, sub care clocoteşte năvalnic un torent, că totul se poate schimba brusc năruindu-se sau cine ştie în ce alt fel dis- trugându-se, fără ca nimeni altul în afara Gertrudei să prevadă apropiata catastrofă. E adevărat că soţia lui intuieşte într-o oarecare măsură toate acestea, că uneori reuşeşte să pătrundă chiar şi în gândurile lui, cum pătrunde cuţitul în unt, dar Liongina n-a fost făcută să se sacrifice în numele înaltei lui meniri, ba mai mult, prin oarba sa feminitate, semănând cu apele freatice care caută să răzbească la suprafaţă, ea, dimpotrivă, periclitează înfăptuirea acestei meniri!

— Hm, vasăzică, aşa stau treburile... Aloyzas nu mai găseşte de ce să se agaţe. Bea încă un pahar de porto extrem de dulce, se îneacă, apoi se răstoarnă în fotoliu holbându-şi nedumerit ochii şi inspirând aerul cu gura cuprinsă de arsură, gura în care se împotmolesc şi alte cuvinte, care, evident, distonează – la fel ca şi lacrimile ce

i se rostogolesc pe obraji – cu chipul lui foarte bărbătesc.

Dar oare, nu tocmai pentru această clipă se pregătise el, în timp ce o tot hărţuia pe Gertruda? Şi-acum? îi e cumva teamă că-şi calcă demnitatea în picioare apelând, fie şi numai pentru scurtă vreme, la bunăvoinţa soră-si, care, iată, aşteaptă să-l înfeşe din nou? Nu, nici gând să-i ceară sfatul, doar n-are cine ştie ce încurcături – o să îngaime el ceva despre birocraţii de la institut deveniţi supărător de impertinenţi, şi-atât! — dar oare asta nu-i totuna cu a recunoaşte că de cum a ieşit de sub tutela

sorei, n-a făcut decât să se rătăcească mereu, să trăiască în alt fel decât s-ar fi cuvenit? Deci, după povestea cu adorabila R., când a decis să nu-mi mai împărtăşească năzuinţele şi îndoielile lui, uite că e nevoit, totuşi, să-mi ceară mie să-l ajut, o să gândească Gertruda, tăinuindu-şi satisfacţia sub sticla transparentă, lipsită de expresie a ochilor săi. Da, ea trebuie să-l ajute! Nu soţia – care a fost şi a rămas o străină pentru el – ci ea, care-i ghiceşte fiecare bătaie accelerată a pulsului. Căci în acelaşi ritm pulsează şi sângele din arterele ei şi, chiar dacă domeniile lor de activitate, modul de viaţă şi căile pe care fiecare din ei le urmează, sunt diferite, nu stă nici în puterea lui şi nici în a altcuiva din afară să distrugă legătura ce trăieşte înlăuntrul ei prin acea permanenta nelinişte şi prin capacitatea de a fi gata mereu să-i insufle curaj ori de câte ori el abandonează totul, să-l consoleze şi să-l legene în braţe ca pe un prunc.

Aloyzas râgâie fără să-şi ducă mâna la gură, ceea ce nu se mai pomenise la masa aceasta. Gertruda se cutremură din creştet în tălpi şi gestul acesta spontan, exprimând doar spaimă şi nimic altceva, a rupt firul subţire, abia înfiripat între ei, al încrederii.

— Ce te holbezi aşa? Aloyzas bate cu palma în masă şi vesela îngrămădită deasupra zăngăneşte. Am râgâit, atât, doar n-am omorât pe nimeni. M-am opintit din răsputeri ca amelioratorul ăla al tău – cum era să nu râgâi? Orice om sănătos sughiţe, iar eu, nu se ştie de ce, trebuie să mă înec. Ce-ţi închipui, că mă hrănesc cu duhul sfânt*?*

— Cafeaua! Am uitat cafeaua! intervine tocmai la timp Gertruda.

Apogeul tradiţiei duminicale era întotdeauna cafeaua cu totul specială – dinainte prăjită şi râşnită manual într-o mică râşniţă – cafeaua a cărei minunată aromă salvase de atâtea ori buna lor înţelegere, dar acum Aloyzas- se răsuceşte în fotoliu şi o înhaţă de mâneca largă a rochiei bleumarin, care pârâie undeva la subţioară.

— Stai aici, Gerta, şi ascultă! Ce tot ţopăi în jurul meu, parc-aş fi copil mic sau moşneag neputincios? M-am săturat. Ia zi, cât ai dat pe pulpa asta de porc? Nu era mai bine să-ţi fi invitat superiorii, subalternii – măcar trăgeai şi tu un folos din asta! Haide, recunoaşte, ai az- vârlit degeaba banii pe fereastră!

— Vai, Aloyzas...

— Şi de molitvele tale m-am săturat, să ştii. Taci puţin şi ascult-o pe a mea. O tot repet din ce în ce mai des când nu mă aude şi nu mă vede nimeni. Frate-tău e o nulitate! O nulitate, cu mânecile roase-n coate – nu un Prometeu înlănţuit! Un profesoraş de rând! Un îngâmfat fără pereche... Un îngâmfat fascinat de propria-i persoană...

Pe Gertruda era mai bine să n-o priveşti. Se gâr- bovise şi înlemnise, dacă ar fi fost tăiată în bucăţi n-ar fi simţit. Aloyzas ţinteşte nu numai în ea, ci şi în mine – şi Liongina simte un fior în spate. Ceea ce-şi doreşte el cu ardoare e să zdruncine nu atât voinţa Gertrudei – cât pe a mea. Pentru ca nici măcar să nu încerc vreodată să îndrept viaţa noastră pe un nou făgaş... pentru ca să uit până şi gândul de a schimba ceva! Iar Gertruda, dacă ar înţelege că nu e ea ţinta principală, n-ar mai părea în clipa asta atât de bătrână şi atât de nefericită. Vasăzică, în timp ce eu sunt gata să renunţ definitiv de dragul lui. La mine însămi, el, în schimb, declară în ultimul moment, că refuză să mai fie el însuşi. De îndată ce o locomotivă mai puternică o s-o pornească la drum zgâlţâindu-l puţin, el o să şi sară din vagon. Mă avertizează şi mă ameninţă totodată! Vai, ce om slab, lipsit de voinţă... Şi oare n-o să se mai schimbe chiar deloc? Dar dacă tot ceea ce spune el acum e sfântul adevăr, e glasul inimii lui? Doamne, ce milă mi-e de el... de mine... Ei bine, în cazul acesta eu trebuie să fiu cea puternică, să pot "trage... pentru amândoi.

— Taci? Ţi-a pierit, în sfârşit, şi ţie graiul? Ar fi însă foarte interesant să aud ce spui – doar asta-i eterna ta placă, nu-i aşa? O spune pentru Gertruda, care se încovoia din pricina vorbelor lui ca secerată de plumbul unor gloanţe, dar totodată o spune pentru ea, pentru Li- . Ongina. Ehei, talentul, Gerta... e un mare înţelept, pasăre planând la înălţimi ameţitoare! Eu însă, buimăcit cum -eram de laude, m-am obişnuit să-mi tot înfoi coada ca un • curcan. Îndată ce m-au zădărât puţin – nu m-am lăsat, m-am -şi năpustit să lovesc cu ciocul. Credeam că e da ajuns să bâlbâi precum curcanul, pentru ca, vedeţi dumneavoastră, toţi ticăloşii s-o ia la sănătoasa care-ncotro. Dar lor nici prin gând nu le-a trecut să facă aşa ceva. Ei mi-au repezit un genunchi drept în dos, iertaţi-mă, stimate doamne! Aşa că a trebuit să mă rostogolesc de-a berbeleacul şi să mă tăvălesc în praf. Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala,

prăpăditule! E umilitor, dureros, e ruşinos, dar n-am încotro, o să mă obişnuiesc cu asta. Ceea ce te rog însă, surioară, e să termini odată cu osanalele, nu le mai suport!

Gertruda se ridică sprijinindu-se de masă.

— Ia să vedem noi, ce ne lipseşte oare? Cred că ne-sr prinde bine câte o ceaşcă de cafea tare... Un zâmbet timid se căznea să se contureze, dar nu izbutea cu niciun preţ să se agaţe de buza ei superioară, cuprinsă de tremur spasmodic. Cine e pentru?

Prin urmare, ceremonia prinzului duminical avea să se încheie, totuşi, cu un acord final.

Liongina – nu însă cea care îşi fixa în răstimpuri ochii înceţoşaţi de lacrimi pe buza tremurătoare a cumnatei sale, ci cealaltă, femeia îndepărtatelor zile de mâine – e copleşită de admiraţie pentru Gertruda. Ţine minte clipa asta, îşi repeta ea mereu, o să-ţi prindă bine cândva. Crezi că o să fii şi tu în stare să zâmbeşti, când te vor pune pe rug, ca pe dânsa?

Se ridică de la locul ei şi, năpădită de un simţământ greu de definit, o urmează. Ce simţea: milă, curiozitate, uimire? Aşa, pe loc, n-ar fi fost în stare să se dumirească nici ea. O să-i dau un pahar cu apă dacă-şi pierde cunoştinţa.

— Ce-ţi face chiriaşa? Gertruda pronunţă asta cu oarecare greutate, însă în rest – nimic neobişnuit. Ai început să faci rost de... hârtiuţe? Grăbeşte-te. Ai văzut*?* Nu de mine să-ţi fie milă – de el trebuie să-ţi fie... de el î

Rămase nemişcată din pricina ţăcănitului. În timp ce- stătea aşa şi asculta atent stăpânindu-şi cu grijă neliniştea, înăuntru ţăcănea fără încetare o maşină de scris.

În lumina verzuie a abajurului, învăluit într-un norişor de fum aromat, Aloyzas şedea la biroul său şi pufăia în răstimpuri din pipă. Era atât de absorbit, încât tresări abia când îşi simţi părul rărit din creştetul capului învol- burându-se sub respiraţia ei.

— N-o să-ţi vină să crezi, Lionge, draga mea! Uite, bat de zor – fără nicio ciornă. Iar degetele abia pridideşc să ţină pas cu gândurile. Demult nu m-am mai simţit atât de puternic, de inspirat!

Sări de pe scaun, ieşi din norul de fum şi o îmbrăţişă. O îmbrăţişă laolaltă cu aerul rece al străzii şi povara cumpărăturilor, laolaltă cu scânteierile de nelinişte şi neîncredere din ochii ei.

— Cari şi cari în fiecare zi, cum îşi cară furnica firicelele ei de iarbă! Şi, iute, îşi vârî nasul în cumpărături. Iar eu ţi-am pregătit o surpriză. În seara asta nu cinăm!

— În ceea ce mă priveşte n-am nimic împotrivă, putem să nu cinăm!

— Nu, plecăm de acasă! Şi ce mai plecare! Mergem la restaurant. Am reţinut o masă. Gata. S-a isprăvit cu plictiseala!

— Da' ce s-a întâmplat? Explică-mi şi mie!

Buzele Lionginei deveniră cenuşii – nu se aştepta să afle veşti bune şi nici ea n-avea cum să prezică astfel de veşti. În poşeta ei foşneau câteva adeverinţe obţinute cu eforturi imense. O parte din nenumăratele acte necesare schimbului de locuinţă şi mutării lor împreună cu mama. Internarea într-o instituţie de irecuperabili era cu mult mai dificilă decât îşi imaginase ea şi chiar decât prevăzuse experienţa birocratică a Gertrudei. Un nesfârşit calvar. Pentru fiecare hârtiuţă era nevoită să se zbată, să mintă, să se înjosească. Totul se obţinea cu sânge…

— Ia te uită la ea! S-a speriat de buna dispoziţie a soţului ca de o nenorocire! Aloyzas se năpusti la maşina de scris să-şi termine fraza, însă atingând claviatura doar de câteva ori, reveni din nou lângă ea.

Asta pentru că în casa noastră nu se furişează niciodată un zâmbet, Aloyzas. Pentru că de multă vreme am alungat de aici lipsa de griji şi bucuria. Sau poate că nici nu le-am lăsat să intre vreodată la noi… cu voce tare însă, rosti doar atât:

— Pentru că am obosit… Am obosit, Aloyzas!… înţelegi?

Fac ceea ce nu vreau să fac, ceea ce e împotriva firii mele, ceea ce-mi nimiceşte toate simţămintele! Poţi, oare să înţelegi asta, Aloyzas?

— Dar, la urma urmei, ce s-a întâmplat?

— Nimic, absolut nimic! El îşi trecu uşor vârful degetelor peste părul ei – ceea ce făcea rareori – şi asta, în loc s-o liniştească, îi trezi noi temeri.

— Ce, ţi s-au prezentat scuze… pentru grupa lui M., aşa-i?

El clătină din cap, zâmbi larg, cu o gură până la urechi şi muştiucul îi căzu dintre buze. Nu părea deloc preocupat să arboreze o ţinută potrivită cu o situaţie specială.

— Sau te-ai decis să scuipi pe toate intrigile şi să te dedici, cu trup şi suflet, lucrului?

Aloyzas clătină iar din cap. Gâtul şi bărbia lui străluceau de

transpiraţie, ca şi cum adineaori nu bătuse la maşină ci trudise din greu cu toporul.

— Intrigi, ai spus? Nici vorbă de intrigi, draga mea. Voi fi nevoit să distrug întregul eşafodaj, iar în locul lui să ridic altul – nou şi mult mai înalt! Când m-am apucat să descurc toată intriga, cum îi spui tu, am descoperit atâtea, că mi s-a făcut părul măciucă... În dosul indulgenţei şi a greşelilor e camuflată cu grijă o întreagă activitate antisocială, adevărate crime. De la grupa lui M. – firicelele se întind până la rectorat!

Liongina nu se aşteptase la asemenea rafală, mai ales după prânzul duminical, la care Aloyzas declarase public că renunţa la luptă.

— Firicele?... Dar faptele, unde sunt faptele, dragul meu?

— Ascultă! Mi s-au povestit atâtea... Nu numai pentru examenul de estetică se ia direct sau indirect mită, ca de pildă camere la mare în timpul sezonului, sau ciment – pentru construirea unor vilişoare în afara oraşului! Şi profesorii de la alte discipline se plâng că sunt păcăliţi cu amabilităţi şi că se exercită asupra lor presiuni de sus. Şi-apoi, nu numai copiliţele unor mari ştabi ci şi odraslele responsabililor de depozite, ai preşedinţilor de colhozuri, ai lucrătorilor din comerţ se strecoară şi obţin diplome fără să înveţe. Şi încă e puţin spus se strecoară! Sunt înscrişi nu se ştie în ce mod, termină în stitutul cu diplome de merit, iar la repartizare, cais mai bune locuri lor li se oferă! Da, da! Nu mă crezi 7 Aloyzas ridică degetul arătător, ceea ce nu-i stătea în obicei, şi în felul acesta căpătă o alură ameninţătoare, dar şi naivă în acelaşi timp. Da, cu tot egoismul lui – mai este şi acum un copil, o îmboldi gândul pe Liongina – an copil sincer, cinstit. Nu ştie să facă concesii, nu ştie să se adapteze, dar dacă-l întărită cineva... Bine, cel puţin, că mă descurc singură cu marea mea nenorocire.

— Faptele, unde sunt faptele, dragul meu? nu accepta ea deloc, să cedeze, deşi iritarea lui o îngrijora tot mai mult.

Sunt o ticăloasă, dărâm castelul de nisip pe care copilul şi l-a construit. De ce nu l-aş lăsa să se desfete ad- mirându-i turnurile fragile? Hai, mai bine să-i dau pace...

— Mi s-au povestit atâtea! Oamenii văd totul, aud totul. Şi nu numai eu jinduiesc după dreptate! N-am nicio îndoială că or să mă susţină şi alţii, toţi profesorii cu conştiinţa curată se vor aduna în jurul meu. Aceştia constituie majoritatea, dar sunt

timoraţi. Cu mafia din institutul nostru nu poţi lupta de unul singur, asta am simţit-o pe propria-mi piele. Îndată ce miroase puţin a ars, pac, şi sare siguranţa!... S-a defectat? La coş cu ea! Pe unii dintre tovarăşii mei de idei o să-i vezi la restaurant. I-am invitat, te superi!

— Cu alte cuvinte, adio carte? Lionginei îi tremura bărbia.

Renunţă oare, într-adevăr, renunţă definitiv la înalta lui menire, de dragul căreia am făcut amândoi atâtea sacrificii? Ea, încă niciodată, şi-atunci când credea în iz- bândă, şi-atunci când nu credea – da, deseori îşi pierdea orice nădejde! — nu s-a putut hotărî să bată în retragere atâta timp cât în el mocnea fie şi numai o minusculă scânteie.

— Ia stai puţin, Lionge! Ce făceam eu când ai intrat tu pe uşă, necăjită, de parcă ţi se înecaseră corăbiile? Erai indispusă că n-ai făcut rost de portocale pentru copilul tău cel mare? Am ghicit, nu-i aşa? Dar eu nu mai sunt copil, Lionge. Ducă-se naibii citricele! Părinţii noştri au trăit şi şi-au născut copiii fără ele. Deci: când ai intrat – eu scriam... Scriam, Lionge, şi o să scriu! Însă altfel decât până acum, plasindu-mă cu faţa către universul în care trăim noi toţi! Şi, proptindu-şi degetul în gropiţa din bărbia ei, îi ridică puţin capul. Părul ei se risipi leşnind uşor şi el îşi aşeză palma dedesubt, ca sub un şuvoi de nisip fin sau de apă caldă.

— Etica frumosului... La ce-ţi foloseşte idealul, dacă sub nasul tău... mârşăvia este în floare, dacă şperţarii şi acaparatorii îşi fac de cap nepedepsiţi? Iar noi, noi oftăm puţin pentru a ne linişti conştiinţa şi-apoi începem din nou să înălţăm turnuri din vorbe mari. Aşa că, ducă-se naibii cărticica aceea născocită, abstractă, lasă că scriem noi alta – mai utilă, mai demnă de crezare... Etica frumosului? De acord! Însă nu o etică plutind în sfere foarte îndepărtate ţi hrănindu-se cu himere, ci una inspirată din existenţa noastră aspră de fiecare zi...

— Şi o să începi din nou de la zero? După ce ţi-ai trăit o jumătate din viaţă – începi din nou, de la zero?

De nu era chipul solemn şi inspirat al lui Aloyzas, ar fi izbucnit în plâns.

— Când începi să înţelegi că n-ai ştiut nimic... că ai fost surd şi orb, asta înseamnă pentru tine zero? Dimpotrivă. Lionge, asta-i foarte mult. De azi înainte o să scriu altfel şi o să trăiesc altfel. Pentru că şi ţie îţi vine greu cu mine, nu-i aşa? Eu văd

asta, chiar dacă tu n-o spui şi nu-mi reproşezi nimic. De fiecare dată când trebuie înlocuit un bec ars, n-o fac eu, ci tu. Parc-ar fi mare lucru să scot un taburet şi să-mi mai dezmorţesc puţin degetele? Insă aşa am fost povăţuit din copilărie: alţii sunt sortiţi să-şi facă de lucru cu cuiele şi ciocanul, cu instalaţia electrică şi cu fel de fel de fleacuri asemănătoare, preocupările tale sunt altele: ştiinţele abstracte, idealurile, foaia de hârtie imaculată şi foşnitoare!.. De aceea am şi devenit atât de sterilizat, de răsfăţat, de nepregătit pentru viaţă, că era cât pe ce să te pierd pe tine, buna mea Lionele! Ssst! Gata, să nu mai aud nicio vorbă despre asta! Surprinzând în ochii soţiei umbra unor amintiri, îi acoperi gura cu palma sa umedă, mirosind a tutun. N-are sens să mai vorbim de ce a fost! N-o să îndrăznească fumul rugului de-atunci să ne înlăcrimeze ochii! Mai bine. Spune-mi, draga mea, prin ce se deosebeşte un cetăţean sterilizat, căruia îi e teamă să atingă ceva murdar, ce animalul lipsit de conştiinţă? Poate doar prin faptul că, în loc să-şi facă necesităţile în văzul lumii, îşi varsă veninul acumulat în casă, între patru pereţi, când nu-l văd oameni străini, cum am făcut eu duminică… Atunci, nu numai pe Gertruda o desfiinţam – ci şi pe tine, da, pe tine! Ţi-ai dat seama, nu-i aşa?

— Nu pot deloc să-mi vin în fire, Aloyzas… Nu pot să fac faţă la toate… Vreau din tot sufletul să te ajut. Şi o să fac pentru asta tot ce stă în puterile mele, chiar şi peste puteri. Liongina îşi propti fruntea de pieptul lui, Acolo, în dosul coastelor, inima lui bătea cu putere, bărbăteşte. Totuşi, dă-mi voie să mă-ndoiesc… doar o singură dată. Oare, ferindu-te de una dintre morile de vânt, nu cumva intri în luptă cu o alta?

Mâinile lui Aloyzas îi cuprinseră uşor mijlocul.

— Aşteptam întrebarea asta, Lionge. Tu nu m-ai minţit niciodată. Nici autoritatea mea exagerată, nici caracterul meu insuportabil n-au reuşit să-ţi biruie francheţea. Sunt un om fericit – am o oglindă care nu mă minte. Trebuie să ştii că sunt gata să lupt împotriva oricărui rău reaL Inclusiv împotriva răului dinlăuntrul meu. Dar pentru a descoperi adevărul, eu nu mă îndrept spre alte lumi. Şi n-o să chem în ajutorul meu farfuriile zburătoare. Răul, precum bălăriile, creşte la marginea tuturor drumurilor… Şi el trebuie stârpit… stârpit… stârpit…

Liongina se lipea tot mai tare de soţul ei – să nu mai audă vuietul străzii, foşnetul de pe scară, propriile ei împotriviri ce nu

vroiau deloc să se domolească. Te cred, Aloyzas... vreau să te cred... Mă străduiesc să te cred! Doar am sacrificat totul, tot ce-am avut... Munţii aceia, din pricina cărora era cât pe ce. Să-mi ies din minţi, să mor chiar... Negativul lor negru... Iar acum, uite, fac rost de* adeverinţe – umilitoare... pe când tu... De unde să ştiu, poate că mâine vei descoperi un nou astru?

— Mă tem că ceea ce spui tu, Aloyzas, sunt doar nişte- fraze din cartea ta.

— Se prea poate. N-am învăţat încă să gândesc şi să vorbesc în alt fel. Dar am să învăţ s-o fac! Aloyzas îşi desprinse mâinile viguroase şi cu un gest involuntar îşi- îndepărtă soţia de lângă el. Şi-acum, du-te, du-te şi te aranjează, Lionge. Azi trebuie să fii frumoasă!

— Dar cu cine o să cinăm?

— Am invitat-o pe colega C. — o cunoşti şi tu, e una blondă-blondă, foarte albă. Şi pe colegul, pe fostul meu coleg N. Mulţi nu-l prea înghit, tipul are ciudăţeniile sale, însă... Tocmai oamenii aceştia excentrici luptă pentru dreptate, te rog să reţii asta!

N-am nevoie de colegul tău N... Vai, tare n-am nevoie de el! Aşa cum n-am nevoie de cine ştie ce boală!

Cu voce tare, însă, Liongina nu rosti niciun cuvânt. Dinspre dulap se auzea foşnetul rochiilor mirosind a lăcrămioare.

Partea a treia

TRAGICOMICĂ

VUIETUL MOTOARELOR navei aeriene de pasageri amuţi – „TU-114“ parcursese o distanţă egală cu diametrul Europei. Ca o balenă gigantică aruncată la ţărm, nava încremeni pe fondul cerului din Vilnius, un cer aproape la fel de întunecat ca şi pământul. Dacă nu erau luminile multicolore de semnalizare, ar fi fost chiar dezagreabil să vezi cum – aidoma unui peşte de pradă jigărit – se înfige în coasta ei o scară, cum zgribulindu-se şi ascunzându-şi faţa în gulerele hainelor, din pricina burniţei, ţâşnesc din pântecele spintecat şi probabil cald încă al monstrului, fiinţele vii pe care acesta le înghiţise. Pe întinderea netedă a aerodromului, conduse de mâini omeneşti, forfoteau

fel de fel de maşini dând la o parte, aşa cum se înlătură zăpada murdară, întunericul căzut pe neaşteptate. Zăpadă nu era – ţi se părea doar că acuşi- acuşi o să auzi cum plescăie sub picioarele tale un lichid murdar şi cleios. Pe măsură ce sub aripa avionului se înghesuiau tot mai mulţi pasageri, încordarea celor veniţi să-i întâmpine îşi pierdea din intensitate. Un lanţ lung cu verigi dispersate – bărbaţi, femei, copii, militari – se întindea de lângă navă până departe către una din marginile aerodromului; agitându-şi mâinile, stârnind o larmă de nedescris, ei se învârteau pe platforma de bagaje şi în faţa ieşirii spre oraş. Unul dintre oamenii aceştia nerăb- datori, ce nu-şi reveniseră încă după zbor, ar fi trebuit să fie şi un anume Ralph Igerman.

Audrone J., inspector la Agenţia de impresariat artistic – o femeie înţepenită de frig, cu ochi albaştri şi o floare în mână – cerceta cu privirea sa profesională bagajele pasagerilor. Garoafa învelită în celofan o ridicase sus, aproape deasupra capului, iar privirea ei scotocea pe rând toate geamantanele, sacoşele şi legăturile, întocmai ca o perie de curăţat praful. Pentru a nu sta chiar în bătaia vântului, se lipise de zidul pasajului, în spatele unei femei solide cu tunică de uniformă. Audrone nu se arăta prea interesată de chipurile celor veniţi cu avionul, pentru că într-o asemenea înghesuială bagajele puteau destăinui mult mai multe lucruri despre posesori decât chipurile lor. Mai ales dacă era vorba de bagajul unui artist: instrumentele muzicale aşezate în huse, recuzita.

Însă nicăieri nu se vedeau instrumente muzicale. Trecuseră defilând ţanţoş pe lângă ea şi câteva geamantane de provenienţă desigur străină, foarte frumoase, cu în- chizături strălucitoare de nichel.

— Iertaţi-mă, sunteţi cumva... Igerman? Aţi venit în turneu? se năpustea Audrone din ce în ce mai alarmată la posesorii geamantanelor onorabile.

Să nu fi venit?

E cu putinţă să nu ne fi întâlnit?

Doamne, Dumnezeule, ce-o să le spun eu la conducere?!

Gândul acesta o consterna. Şi aşa Audrone era serios hărţuită din pricina serviciului agitat şi a numeroaselor griji femeieşti – dovada o făceau ochii ei albaştri neliniştiţi, incapabili să se concentreze asupra unui lucru anume.

Iar conducerea – adică Liongina Hubertaviciene, aceeaşi

Liongina cunoscută deja nouă, care însă cu greu mai putea fi asemuită cu cea dinainte – căci de la ultima noastră întâlnire se scurseseră aproape zece ani! — nu se gândise nicio clipă în acea seară posomorită de toamnă la Ralph Igerman. Adevărat că ziua, în timpul serviciului, gândurile ei, colindând în lung şi-n lat, se fixaseră şi asupra lui, insul care venea în turneu. Numele neobişnuit, potrivit mai degrabă pentru un cetăţean străin decât pentru un artist sovietic, se desprindea foşnind din benzile dezlipite ale telegramelor – avea un maldăr în-

Ireg pe birou! — apărea din când în când în coloanele planului trimestrial de pe perete şi, în sfârşit, atrăgea atenţia din afişul colorat în roşu şi albastru, pe care era înscris deasupra capului unui bărbat cu păr negru, lins şi un inel pe mâna sa foarte expresivă. Frizura foarte retuşată, dar mai ales inelul gros, cu piatră mare, atenuau interesul stârnit de numele neobişnuit de familie, ce părea să fie un pseudonim. Telegramele nu vroiau să accepte o Scenă Mică, pretindeau una Mare, categorie lux sau cameră de două locuri la hotel ş.a.m.d. Cu toate acestea, turneul nu promitea nimic interesant. Fragmente de roluri din filme şi piese de teatru. Lectură artistică. Parodii. Cu alte cuvinte, resturi rămase de pe la îmbelşugatele festinuri de altădată…

…Termină cu cinismul, se autoapostrofă Liongina Hubertaviciene. Şi deoarece nu e deloc agreabil să te simţi un cinic, se strădui să şi-l scoată din cap pe Ralph Igerman, artist emerit al R.S.S. Turkmene şi R.S.S.A. Iakute. Treaba era cât se poate de simplă, căci la Agenţia lor de impresariat artistic se instituise de multă vreme un ritual invariabil. La orice întâlnire de acest fel, răsărea sub nasul maestrului fără faimă o floare modestă împachetată în celofan. Dacă, dimpotrivă, era o celebritate, în celofanul foşnitor se aflau trei garoafe în loc de una. Asta constituia unica deosebire. Şi mai era ceva… Celebrităţii îi înmâna florile chiar ea, directorul comercial al agenţiei, după ce în prealabil trecea pe la salonul de cosmetică şi coafură să se aranjeze.

Liongina îşi strânse toate hârtiile de pe birou – mişcările degajate, pline de graţie o destinseră. Cu aceeaşi îndemânare şi obişnuinţă încuie şi sertarul. Pe birou nu rămase nimic în stare să stârnească curiozitatea femeii de serviciu, când va începe mâine dimineaţă să trebălu- iască pe aici. În fine, putea pleca.

Se ridică şi întinse mina spre comutator. Simţi un junghi în umăr, din pricina oboselii – nu mai răsuci comutatorul. Ia să vedem, ce-am făcut eu pe ziua de azi? Două deplasări la minister, unde am fost chemată. Discuţie cu zugravii, care datorită salopetelor pătate de var imprimă o notă de dezordine şi indecenţă întregii clădiri a agenţiei. Un accident: cât pe ce să fie electrocutat un muncitor care lucra la pregătirea scenei. Bineînţeles, din vina lui – se îm- bătase de dimineaţă. Apoi – artiştii, pretenţiile lor. Şedinţa comitetului sindical pe instituţie. Abonamentele, activiştii obşteşti, difuzorii voluntari de bilete, ş.a.m.d., ş.a.m.d.

Liongina se lăsă din nou în fotoliul ce încă mai păstra căldura trupului său şi scoase cheile. Pachetul de ţigări „Tallin", în celofanul lui strălucitor, se afla în sertar. Dimineaţa erau două ţigări. Ah, o ţigară, o singură ţigară. O fumă cu lăcomie, înecându-se cu fumul ca şi cum cineva ar fi stat la pândă gata să se repeadă şi să i-o smulgă din mână. Undeva sub lingurică simţea mocnind un fel de neastâmpăr plin de bucurie, dar neîngăduit. Destul, ajunge, îşi ordonă ea după cea de a doua ţigară. Inima îşi înteţise bătăile, sângele îi pulsa năvalnic. Percepea cu o sporită acuitate tot ce o înconjura, toată larma oraşului năpustindu-se înăuntru prin ferestrele deschise... Interesant, oare ce-o să zică Aloyzas? Duhnesc de la o poştă, ca o scrumieră! Nu-i nimic, cât mă târâsc eu până acasă, se evaporă.

Ciudat, astăzi nu-i oferise nimeni nici cutii cu bomboane, nici parfum şi nici vreun alt „suvenir11. Ei îi plăcea în mod deosebit să primească flori. Ţăcănind cu tocurile pantofilor parcurse dintr-un capăt în celălalt coridorul plin de afişe. Unul dintre ele i se întipărise în minte – îl văzuse de nenumărate ori: deasupra unei planete ovoidale atârna, gata s-o strivească, o gheată soldăţească cu talpa enormă. Se strecură pe lângă afiş abia aruncându-i o privire.

Nici la ieşire, unde ţipa în culori roşii şi albastre afişul: RALPH IGERMAN, Lionginei nu-i dădu nimeni nicio atenţie. De-ar fi avut în mână un buchet de flori însă, toţi ar fi mâncat-o din ochi. Gândise astfel despre sine, ca despre o străină. Pe stradă, oamenii treceau grăbiţi pe lângă ea fără a întoarce capul. Nişte mitocani! Pentru că cizmuliţele ei fac toate paralele – italieneşti, ultima modă, cu carâmbul puţin lăsat în jos! îşi dădu capul pe

spate şi începu să înainteze ca pe catalige, ascultând cu atenţie cum scârţâie uşor pielea moale, încreţită în micile cute ale carâmbilor. În sfârşit, era încălţată cu cizmuli- ţele pe care şi le-a dorit atât! Le-a cumpărat în R.F.G. N-a fost o treabă prea uşoară acceptarea ei ca îngrijitoare la un ansamblu de copii, pe care să-i şteargă la nas şi la funduleţ. Şi nici să economisească – din amărâta aceea de valută – suma necesară achiziţionării acestor minunăţii, nu i-a venit mai uşor s-o facă. Iar pe urmă, când avea deja cizmuliţele, de unde accesoriile necesare: mănuşi, poşetă? Ce şi-a mai bătut picioarele până să le stoarcă şi pe acestea de la precupeţii din Vilnius! Poveste fără sfârşit, oftă ea. Cât pe ce să se demodeze paltonul care, fiind cu pelerină, te face mai zveltă. Între timp, ciclonul modei ce bântuise vreme îndelungată, brusc se transformă în anticiclon. Nu-i nimic, născocesc eu ceva. O şubuliţă e întotdeauna modernă. O şubuliţă – mintea i se încinse cuprinsă de vâlvătăi, ca cerul învăpăiat al apusului. Nu era încă un plan acesta, nu era nici măcar o schiţă de plan, ci doar aşa, o scânteiere palid trandafirie, tremurând pe suprafaţa unei bălţoace, pe care paşii oamenilor aveau s-o pulverizeze în mii de stropi. Ssst, deocamdată nicio vorbă despre asta, tovarăşă director comercial! Titlul nou, ca de altfel şi funcţia, o făceau din când în când să simtă parfumul aparte al acestei noutăţi şi-i provocau o uşoară ameţeală.

Iarăşi îi sări în ochi roşul şi albastrul afişului. Apoi încă unul şi, chiar lângă acesta – un al treilea. Invadase tot oraşul. Pretutindeni acest Igerman oarecare. Se opri din mers o clipă, apoi o porni din nou. O reclamă colosală... Doar e opera ta! Cochetezi cu tine însăţi? Nu crezi oare că va trebui să regreţi? Căci, absolut sigur, chiar mâine careva o să-ţi facă bucata. Neapărat o să cârpăcească cine ştie ce, sau, din prea mare zel, o să născocească ceva ce nu se cuvine. În timp ce se autopersi-fla astfel, Lionginei aproape că-i părea rău că nu s-a dus singură la aerodrom. De-ar fi ştiut însă cum va decurge totul, dimpotrivă, s-ar fi indispus teribil.

Vântul îi arunca în faţă stropi mărunţi de ploaie, purtind încolo şi încoace frunzele înnegrite. Liongina Hubertaviciene îşi scuturâ cu energie capul, vrând să alunge cât mai departe toate grijile. Sfârşitul de zi îi aparţinea întotdeauna ei. Îi era atât dragă bucăţica asta de timp – mică şi încreţită ca un petec de piele

şagrinată – când încă nu e întuneric, dar nici lumină nu mai e. Când saltelele pufoase ale norilor închid ermetic spărturile decolorate ale cerului. Când frontoanele caselor şi feţele oamenilor îşi pierd, din pricina ceţei şi a violenţei vântului, precizia contururilor. O frunză desprinsă dintr-un ulm zgârie dureros obrazul Lionginei, o clipă doar şi degete necunos cute i-ar putea smulge masca de pe faţă. O mască invizibilă S-a prins atât de tare şi e atât de elastică încât a devenit imperceptibilă. Nici tu însăţi n-o mai simţi. Decât poate doar acum, în intervalul acesta de timp când totul e atât de confuz: ar putea începe să ningă, să plouă, să se pună pe bubuit tunetele. Liongina izbuti să prindă frunza din zbor şi o strivi cu degetele, vrând să-şi demonstreze sieşi că nu există nimic care să nu depindă de voinţa sa.

Clipa de îndoieli luă sfârşit. Tare-s curioasă să ştiu, oare mai miros a ţigară? Inspiră cu toată puterea aerul în plămâni, apoi îl expiră. Acum vedea din nou foarte clar prin lumina tremurătoare a felinarelor şi a reflexelor ei, tot ce o înconjura. Da, pentru nimic în lume n-ar renunţa la claritatea aceasta. Vedea feţele cenuşii, de nepătruns şi obosite ale oamenilor. Petele întunecate de rugină pe faţadele vopsite în culori vii ale caselor medievale. La parcare, în grămada de automobile, observă un gol, care n-ar fi existat dacă s-ar fi aflat acolo micul şi foarte galbenul ei „Jiguli“, micuţa ei „lămâie“. L-au pus pe ROŞU. E la reparat. Liongina se uită în toate părţile, ca şi cum, simţindu-şi stăpânul prin apropiere, „micuţa lămue“ neapărat avea să-şi facă apariţia ca un câine credincios. Aşa, zomăindu-ţi cheile, chiar dacă nu sunt proprii – maşina este a instituţiei! — te simţi om cu adevărat. E cu totul altceva decât în troleibuzele ticsite până la refuz, în care devii o făptură afurisită şi fără sex. De fapt, e mai bine că „micuţa lămâie“ nu se află aici. Măcar într-o seară. Dar, evident, n-o să-i fie dat nici să se târască pe jos până acasă, asta o presimţea ea.

— Dar ce văd, nu sunteţi cu micul pegas? Luaţi loc, luaţ i loc, măicuţă-şefă, vă duc eu!

O „Volgă” albastră, cu portiera din faţă larg deschisă, se urni de la locul ei. Dinăuntru năvăli imediat o undă binefăcătoare de căldură plăcută şi odihnitoare, care o învălui pe Liongina. Chipul şoferului era de asemeni plăcut. Păros cum cere moda, cu barbă şi mustăţi. Nici prea tânăr, nici prea bătrân, în jur de cincizeci de

ani. Liongina nu-şi mai amintea: tenor sau bas? În timpul zilei ochii aceştia albaştri de prunc străluciseră pe coridoarele agenţiei, şuşotiseră nu se ştie ce cu contabila şi cu casiera. Deci omul o pândise cu răbdare fără să atragă atenţia, pentru ca nimănui nici măcar să nu-i treacă prin

33 – Spre culmi, dus-tntors minte că ar urmări un scop anume. Îşi întinsese capcana exact acolo unde îşi parcă ea „micuţă lămâie“ şi astfel reuşi s-o captureze.

— Ea dumitale? Lebăda asta, zic, e a dumitale?

— Lebădă? Chipul păros se lumină de mândrie şi recunoştinţă. Da’ de unde, e o maşinuţă ca toate celelalte. Şi e a mea, senţelege. Oare puteam îndrăzni să invit o femeie ca dumneavoastră într-o maşină furată?

Roşeaţa răzbătu prin peria deasă a bărbii, – ia te uită ce s-a învăpăiat! Oare să-i fie amabilitatea chiar pornită din inimă? O dezinteresată nechibzuinţă de bărbat, care nu speră să capete bilet la vreun spectacol mai bunicel?

Ochii albaştri continuară să împrăştie aceleaşi luciri de supunere gingaşă şi învăluitoare, chiar şi după ce omul închise cu un pocnet, portiera. Ţac! — şi centura se închise şi ea strivindu-i sânii. Liongina începu să se foiască pe locul ei ca o captivă, iar el, ca s-o liniştească, se bătu de câteva ori peste genunchi, al său – al ei nu îndrăzni să-l atingă – şi deveni limpede că toată atitudinea amabilă, la fel ca şi cuvintele rostite familiar de care făcuse risipă adineaori – *micul pegas, măicuţă-şefă, maşinuţă* – aveau un scop precis. Cuvintele şi gesturile se asemănau de fapt cu barba bogată şi foarte creaţă ce ascundea chipul adevărat al omului: un cap mititel aşezat pe nişte umeri atletici.

— Mergeţi la nănică? La Antakalnî?

— Aşadar, excelent informat în legătură cu domiciliul meu – nu degeaba se învârte pe coridoarele agenţiei, gata oricând să alerge mâncând pământul la vreo uzină, la un incubator, la căminul de bătrâni, ba chiar şi la ocolul silvic, dacă ştie că la întoarcere îl aşteaptă ştatul de plată. Asta se vede că, ferindu-se de ochii autorităţilor, a cântat pe la bisericile catolice din Polonia. Se pare deci că mai ştiu şi eu câte ceva despre el, nu numai el despre mine. Are şi un nume de familie, un nume frumos, de mare rezonanţă, eu însă o să-i spun de acum înainte altfel – micul Pegas. Micul şi dragul meu Pegas!

— O să regreţi că m-ai luat cu dumneata. Am o mulţime de treburi, surise cu şiretenie Liongina Hubertaviciene, arborând un surâs dinainte studiat care nu face riduri.

— Vai de mine, se poate, ziulica asta e o fericire pentru mine!

— Şi n-o să mă blestemi chiar deloc?

— Când mi-a zâmbit fericirea, când…

— Bine, bine! Dacă dumitale îţi face plăcere să goneşti prin oraş în orele de vârf, n-ai decât, mergem la „Prestări de servicii”. Ăia de o lună îmi tot repară umbrela!

Trecură prin Oraşul vechi, lăsară în urmă o stradă centrală foarte lungă şi pătrunseră anevoie în mâneca îngustă a unei ulicioare.

— Aşteaptă-mă aici. Sper să nu întârzii mult.

— Fie şi toată nopticica!

Ei, chiar toată… n-o să fie nevoie, dar de aşteptat o să mă aştepţi, micule Pegas.

Ah, vorbuliţele, diminutivele astea ale lui ce i le-aş mai îndesa eu înapoi în gâtlej! Şi totuşi, într-un anume fel, îi era agreabilă amabilitatea acestui bărbat solid care se înjosea – căci se înjosea, ăsta-i adevărul, da, se înjosea! — exclamaţiile lui pline de falsă admiraţie cu modulaţii de bas profund extrase din pieptul puternic.

Recepţionerul atelierului cotrobăia alene pe rafturile pe care erau aruncate claie peste grămadă, ca nişte vreascuri, o mulţime de umbrele. Lumina de neon te orbea, în încăperea strimtă stăruia un miros urât de clei, piele, dermatin.

— Bleumarin cu porumbei? îşi repetă morocănos întrebarea tânărul palid cu umeri înguşti. Şuviţe slinoase de un cenuşiu murdar îi ascundeau gâtul şi urechile, îi cădeau în ochi, i se vârau în gură şi recepţionerul le az- vârlea nervos când cu o mână, când cu cealaltă. Cu porumbeii păcii? mai întrebă el.

— Cu porumbei obişnuiţi. E o umbrelă japoneză.

— Aşa trebuia să spuneţi de la început. Nu se hotăra să-şi înalţe asupra Lionginei ochii înroşiţi din pricina luminii puternice. Cele japoneze sunt pe alt raft.

Dar umbrela cu porumbei nu se afla nici pe raftul celălalt.

În spatele ei clienţii începură să dea semne de enervare – se înfuriau mai ales, femeile.

— Vreţi să v-o arăt eu, îmi daţi voie? Zărise mai demult umbrela, încă atunci când se afla pe la mijlocul cozii.

Şi, sprintenă ca o fetiţă, Liongina trecu peste şnurul îmbrăcat în catifea uzată ce atâma greoi, reuşind în felul acesta să-şi etaleze cizmuliţele italieneşti.

— Asta-i umbrela mea, îi şopti ea confidenţial şi calm.

Recepţionerul rămase uluit, ca şi cum ar fi asistat la o scamatorie. Scoţând umbrela din grămada pestriţă, Liongina atinse uşor cu sulul de nailon al acesteia obrazul slab, scofâlcit. Din pricina atingerii mângâietoare buzele tânărului se desfăcură într-un zâmbet larg. Una dintre femei bombăni:

— Ce mai artistă! Ia te uită, ce se fandoseşte!

Recepţionerul trecu şi el, ca un somnambul, în urma

Lionginei peste şnur şi o conduse până la uşă.

Păi, cred şi eu, gândi ea, ce-s proastă să arunc la coş patruzeci şi cinci de ruble? Cum-necum, la urma urmei, tot trebuia s-o iau de-aici.

Buimăcit, tânărul nu-şi putea desprinde ochii de la ea. Pelerina, mirosul parfumului şi al ţigărilor scumpe... Părea mai degrabă doamna Kennedy-Onassis, decât o oarecare cuconiţă din Vilnius care în mare grabă – ocrotită de umbrelă – avea să se târască până la magazin să cumpere lapte şi brânză de vaci. Dă Doamne să i se defecteze iar umbrela!... După aceea, cuprins de bănuială, îşi trecu mina peste obrazul care-l ardea de parcă-l muşcase o viperă. Ba îşi cercetă cu mare atenţie şi palma, surprins că nu vede pe ea urme de sânge.

— Oricum o s-o aruncaţi! O să se rupă la cea mai mică adiere de vânt! zise cu însufleţire micul Pegasj care la apariţia Lionginei se înviora imediat.

— Fără îndoială că am s-o arunc. Se abţinu de la alte obiecţii, pentru că brusc simţi apăsând-o toată osteneala zilei. Junele m-a luat drept tânără, iar eu sunt bătrână, o babă în toată regula.

— Parcă ce, sunt ăştia în stare să-ţi repare ceva ca lumea?

Nu. Adevărul e că nu ea bodogănea, ci oboseala. În fond, nu-i părea deloc rău de umbrela pe care probabil va trebui s-o arunce.

— Întâi plăteşti... reparaţia. Iar după aceea îi plăteşti gunoierului ca să te scape de obiectul respectiv. Numai eu ştiu cât m-am mai chinuit cu televizorul! Nişte cân- paci! Ăştia ar trebui împuşcaţi!

Nici o singură vorbuliţă din acelea diminutivale. În schimb, din albastrul ochilor micului Pegas ţâşniră două ascuţişuri

incandescente. Cine să i le fi ascuţit? Cine să i le fi încins atât? De obicei e un om liniştit – o salută pe femeia de serviciu de la agenţia de impresariat. Ah, da! maşina mare ce se leagănă uşor... Când şezi pe perna ei moale înţelegi cu totul în alt fel lumea. Aşa şi eu, văzută prin geamurile maşinii par cu totul altfel. Accesibilă. Putând fi cumpărată în schimbul unui transport la domiciliu.

— Nu ţi se pare că ai virat prea brusc, dragul meu?

— Ei, mai glumesc şi eu, măicuţă-şefă. Ar fi vrut să alunge umbra ce întunecase fruntea directorului comercial, dar nu era în stare să se stăpânească. S-au prăsit ca gândacii de bucătărie. Trântori şi cârpaci peste tot!

Curios, doar şi el e de teapa acestora. Interpretează cântecele moderne şi câteva daine[44] pseudopopulare şi foarte banale. În afară de asta e şi meseriaş cu muncă la domiciliu – tricotează fulare. Se-nţelege, nu cu mâinile lui, ci cu ale neveste-si, sleită de puteri şi ale unei fiice vitrege, o fată sperioasă ca o veveriţă. Câştigul însă – îl ia el.

Las' că nici eu nu-s mai brează, uite că fără să clipesc măcar, m-am şi apucat să bârfesc omul. Dar în ziua de azi cine nu bodogăneşte, mă rog, deşi toţi trăiesc mai bine decât acum cincizeci de ani? Aş merita să mă dea jos din maşină şi zău că ar avea dreptate s-o facă! Bineînţeles, n-o să îndrăznească, pentru că sunt pentru el *măicuţa-şefi!* — să fi fost altcineva însă, nu l-ar fi iertat nici în ruptul capului pentru umbrela asta, s-ar fi pornit să tune şi să fulgere: trah-tararah, bum-bah!

Cum însă aşa ceva nu se potrivea deloc cu imaginea micului Pegas, Liongina izbucni în râs. Asta îi dădu imediat curaj. Ridicoli mai suntem noi oamenii! Ei bine, ştiu cum o să-l pedepsesc: îl oblig să-şi consume jumătate de rezervor de benzină!

— Acuma în ce parte porunciţi s-o iau?

— Stai puţin, să mă gândesc întâi.

— Vă las la dispoziţie douăzeci şi patru de ore să vă gândiţi. Azi sunt cel mai fericit posesor de automobil din Vilnius.

Şi Liongina Hubertaviciene, fără a se grăbi, începu să se gândească. În primul rând la faptul că oriunde s-ar duce acum, n-o să găsească pe nimeni în afară de ea însăşi: femeia uluitor de elegantă, a cărei înfăţişare tinerească – în dezacord cu vârsta – induce în eroare, la fel ca şi alte virtuţi ale ei tot atât de

44 *Haina* — denumire comună reunind diverse tipuri de cin tec popular lituanian.

îndoielnice. Ce rost are jocul ăsta? Umbrela, evident, n-o s-o folosească, aşa cum n-or să ducă la nimic nici alte vizite, pe care o să le născocească la repezeală, doar pentru a-l necăji pe micul Pegas şi a-şi măguli astfel propria vanitate lipsită de orice conţinut. Dar se mai gândi şi la faptul că nici să se ducă acasă n-o trăgea inima. Astăzi parcă mai mult chiar decât în alte seri – asta era de neînţeles pentru ea şi o speria niţel. Nu, mai bine să lase totul confuz cum e şi să se afunde până peste cap în treburi şi trebuşoare la care n-o obligă nimeni.

— Hai să mergem la restaurantul nou.

— Grozavă idee. Mai ales că aveţi aci de faţă şi cavalerul!

— Îţi mulţumesc, mă simt onorată. Vreau să-i fac o vizită neoficială bufetierei.

— A... mazăre verde?

— Nu numai asta. Te sfătuiesc să-ţi pui la încercare imaginaţia.

Traversară aproape jumătate de oraş până când, în sfârşit, goana lor încetă în faţa restaurantului.

— Să vă însoţesc, măicuţă-şefă? Că aici mişună peste tot haimanalele.

— Nu te deranja! Dacă te grăbeşti, mă întorc cu taxiul.

Bufetiera, purtând o boneţică albă, apretată şi un halat ce n-o putea cuprinde peste sâni, împingea cu îndemî- nare, când într-o parte, când în alta, tăvile ospătarilor. Era atât de grasă, încât părea umflată. Capul – umflat separat, separat umflate mâinile şi sânii. Gura micuţă se străduia în zadar să adune la un loc părţile componente ale feţei, la fel ca o mică închizătoare a unui geamantan uriaş, plin de despărţituri şi buzunare. Şi ce fată suplă şi simpatică era, se mira Liongina de fiecare dată când o vedea. De fapt nu atât se mira, cât mai degrabă, se mân- drea cu supleţea şi sprinteneala proprie.

— Doamne, Liongina, pe zi ce trece te faci tot mai frumoasă şi mai tânără!

— Dimpotrivă, dumneata înfloreşti, Vilhelmina!

Femeia care nu încăpea în propria piele şi în halatul său alb, era fosta chiriaşă a mamei. Am învăţat câte ceva de la ea, îşi zise Liongina. Adevărat însă că adesea... discipolii îşi întrec maeştrii.

— De sănătate nu mă pot plânge, însă cu trupul n-o duc bine deloc, gemu Vilhelmina. S-au răzbunat frişca, ciocolăţile şi

prăjiturile de pe vremuri. Da, da, Liongina! Acum nu beau decât apă şi tot mă umflu.

Un ospătar câm, care-şi tot netezea mustăcioara neagră, mormăi nemulţumit ceva şi îndată guriţa bufetierei se închise cu un ţăcănit de lăcăţel. Da, răutatea nu s-a evaporat din ea odată cu slăbiciunea trupului şi cu tinereţea.

— Hei, tu, sst, gura! se răsti ea, făcând ca bilele cărnoase ale obrăjorilor să-i tresară şi tânărul amuţi imediat. Tineri, dar bădărani. Fie că-i educi, fie că nu-i educi, pe neghiobi cu nimic nu-i poţi scoate dintr-ale lor. Dumitale ce să-ţi dau, Liongina? Am şuncă fără grăsime şi bine fiartă, somon, portocale. Poate nişte icrişoare? Se spune că sunt bune pentru creier. Hrăneşte-l bine pe Aloyzas, nu te zgârci!

— Aloyzas al meu a început să se cam îngraşe. Nu i-ar strica să evite icrele.

— Nu l-am mai văzut de-o veşnicie. Zici că s-a îngrăşat? Bărbaţilor nu le şade rău dacă-s puţin mai trupeşi. Ţin minte că…

— Grăsana se străduia să-şi amintească, dar nu reuşi să prindă şi să scoată la iveală ceva anume, potrivit cu situaţia de faţă. O împiedica să se concentreze strălucirea luminii venită de la lustra rotitoare de sus. O lumină puternică ce se reflecta în sticlele şi în cutiile de bomboane aflate dedesubt.

— Dă-mi totuşi nişte icre! Pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut Liongina – mai ales faţă de fosta sa chiriaşă – că icrele nu prea sunt nici acum, pe măsura buzunarului ei.

— Ai venit pe patru roţi? Hei, tu, ţapule! şi bufetiera îl plesni de câteva ori cu crenvurştii degetelor peste mâneca fracului pe ospătarul mustăcios. Du asta la maşină!

— O să se înfurie clienţii mei! se răsti el mânios.

— Lumea vine la restaurant să se distreze, nu să facă scandal. Mai bine vezi să nu mă-nfurii eu, că…

Tânărului i se zbirii mustaţa, dar nu îndrăzni să riposteze.

— Îţi mulţumesc! Nu ştiu zău, Vilhelmina, cum o să mă pot achita vreodată faţă de dumneata, rosti melancolic, cu o voce cântată Liongina. Deşi oricum ar fi, cre- de-mă, nu-i prea plăcut să dai târcoale bufetelor.

— Ba nu, eu trebuie să mă simt îndatorată faţă de dumneata, eu! Cine a ajutat-o pe Brigita mea?

— Fleacuri. N-am făcut decât să vorbesc cu unul sau cu altul

dintre profesori. Doar ei... vin cu toţii la noi să dea concerte. Şi Liongina surise protector şi cu modestie în acelaşi timp. Vai, nu mă pot obişnui deloc cu ideea – ai o fată aşa de mare!

— Nici nu-i de mirare! Am rămas însărcinată la cincisprezece ani. Cicatricea de la gură o am de atunci, uite! Şi Vilhelmina împinse înafară cu vârful limbii un colţ al buzelor. Pe Brigita a crescut-o bunică-sa.

Liongina scoase un oftat, aşa cum se cuvine în cazuri din astea, dar pentru ea, toată povestea nu mai era o noutate.

— Mă bucur, bineînţeles, că am putut să te ajut puţin. Cândva nu m-am purtat prea frumos cu dumneata, nu-i aşa?

— Vai de mine, draga mea, ţi-ai răscumpărat greşeala cu prisosinţă. Ori la conservator, ori mă-nec în râu! S-ar putea spune că dumneata ai salvat viaţa Brigitei mele, şi odată cu a ei şi pe a mea, cea care nu preţuiesc nici cât pingelele pantofiorilor ei!

Prin cuta înecată în grăsime, dintre obraz şi nas, se rostogoli o lacrimă de fericire. Şi atunci când se înfiinţase la ea ca s-o implore să-i vină în ajutor, pe chipul ei agitat tot o lacrimă cursese. Mai mult nu era capabilă să stoarcă – doar una. Briliant transparent al speranţei, sau cristal tulbure al deznădejdii, aceasta este unica ei lacrimă.

— Ori la conservator, ori mă-nec în râu! Mă mir că n-am înnebunit atunci.

Şi, brusc, chipul acestei femei indecent de grasă şi mâniată pe întreg Universul deveni atât de senin, de-ai fi zis că cineva o golise de măruntaie. De fapt, dacă i s-ar scoate în adevăr măruntaiele, nu s-ar găsi nimic altceva înăuntru, afară de spiritul ei de sacrificiu faţă de fiică-sa. În numele ei fusese o chiriaşă necruţătoare, în numele ei era acum femeia înfiptă şi hrăpăreaţă care dilua cu neobrăzare băuturile tari. Dacă ar fi avut mai mult curaj, Liongina ar fi recunoscut că tocmai acest răscolitor simţământ sau instinct al ei îi stârnea invidia. O treceau fiorii, pur şi simplu, când se gândea la el!

— Dumitale, prietenilor dumitale... oricând le stau la dispoziţie, Liongina. De orişice produs ai avea nevoie! continuă Vilhelmina, şi trupul ei uriaş părea acum, aşa cum stătea în spatele tejghelei, un şifonier cu uşile larg deschise. Dacă nu am eu, îmi mobilizez prietenele. Spune-mi, lui Aloyzas îi plac limbile? Hei, tu, gură-cască! şi cu un ghiont îi făcu vânt

ospătarului pisălog. Dă fuga la bucătărie şi adu două limbi marinate!

însoţită de tânărul furios, Liongina coborî scările, dar nu încetă să mediteze cam ce anume s-ar cuveni să-şi scoată definitiv din cap. Ah, trebuie neapărat să aleagă un vin pentru limba marinată! — şi, poftim, ea îşi pierde vremea ca să descâlcească ciudata metamorfoză a relaţiilor reciproce dintre ea şi Vilhelmina. Sunt o ticăloasă, ştiu că-s o ticăloasă, dar cu toate astea uneori îmi place să îac şi eu câte un bine. Şi nu doar de dragul icrelor sau al limbilor marinate. Zău dacă ştiu ce m-a apucat, când m-am oferit să i-o bag pe fiică-sa. Poate că îmi venise poftă să-mi arăt atotputernicia în toată strălucirea ei faţă de fosta chiriaşă? Sau poate că... vroiam să capăt iertare pentru păcatele adunate în număr destul de mare? Liongina înţelegea că simţământul care-o călăuzeşte era cu mult mai complex decât explicaţiile ei de astăzi. Oricum ar fi, marfa rară nu se tăvăleşte în mijlocul drumului, căută ea să-şi alunge din minte îndoielile, în timp ce tocurile ei ţăcăneau cu vioiciune.

— Oo, miroase a bucătărie regească! făcu micul Pegas adulmecând apetisantele arome.

— Ai să te alegi şi dumneata cu câte ceva dacă şi de azi încolo o să te comporţi ca un nobil şi devotat cavaler.

— De-ar fi să merg şi la capătul pământului, măicuţă- şefă!

— De ce la capătul pământului, mai bine în miezul lui.

Să opreşti, te rog, lângă un telefon public. E timpul să anunţ acasă că nu m-a răpit nimeni. Şi Liongina zâmbi fermecător, deşi ştia că, în întuneric, zâmbetul i se va irosi în van. Nu se văd nici străzile, nici podurile, nici casele

— Doar felinarele. Ba ca nişte tighele luminoase pe o pânză întunecată, ba ca nişte grămezi de cărbuni încinşi. Spintecând întunericul, maşina împroşca în toate părţile nu numai noroiul şi ploaia, ci şi luminiţele, care se regrupau neîncetat, se adunau alcătuind un fel de faguri, pentru ca din nou să se risipească.

Brusc, dintre copacii negri, pieptănaţi de vânturile toamnei, răsări chiar în marginea trotuarului o căsuţă de grauri – metalică, lăsată într-o rină şi cu geamurile sparte. Din prea marea dorinţă de a opri excesiv de bărbăteşte, micul Pegas era cât pe ce să intre în ea.

Receptorul era atât de năclăit şi rece, că îţi făcea silă să-ţi lipeşti urechea de el.

— Alo, tu eşti, motănelule? cântă ea cu râvnă în jargon telefonic. Fără vocea asta impasibilă, tandru-confi- denţială Liongina ar fi pur şi simplu, pierdută – atât la serviciu, cât şi acasă.

— Să presupunem că... aş fi eu, mormăi cu nepăsare o voce de bărbat.

Aloyzas nu se grăbi să ridice receptorul imediat. Poate chiar a sperat ca apelul telefonic să înceteze: majoritatea apelurilor ce deranjează liniştea caselor sunt ale celor care nimeresc „în altă parte“. Sau poate că, stând culcat cu cartea pe burtă, aţipise aşa, pe negândite?

— Iar aici, să presupunem că sunt eu, îl tachină, fără răutate, Liongina.

Ce mult s-ar fi bucurat dacă ar fi izbutit să-l atragă în jocul ei. Dar Aloyzas nu avea nicio intenţie să susţină un schimb glumeţ de ironii. Din când în când, sub talpa moale a papucilor de casă scârţâia podeaua, se auzea respiraţia lui greoaie, şuierătoare, ca şi cum în loc de unul ar fi respirat doi inşi deodată. Liongina şi-l imagina aşa cum arată – cu cămaşa lui groasă, flanelată, descheiată la piept. Frecându-se de ţesătura acesteia, părul cărunt care-i invadează bărbia fâşâie în răstimpuri. Aloyzas se simte atât de atras de divan – ca ursul de bârlog, tânjeşte încă de pe acum după căldură şi imobilitate.

— S-a prelungit vizionarea. Aşa încât, motănelule, nu mă aştepta prea curând!

N-o întrebă ce fel de vizionare.

— Brigada pentru gigantul petrolifer de la Mazeikius, ansamblul „Crinul”, trioul Jonaicio! Aloyzas tăcea şi volubilitatea ei profesională se curmă. Mint, mă justific, iar lui îi e total indiferent. Ba nu, mă dezaprobă. Odată pentru totdeauna. Interesant însă, cum ar mai putea el trage întruna la aghioase, dacă ev; nu m-aş speti muncind pentru amândoi! gândi ea furioasă.

— Asta, după câte ştiu, nu-i ceva nou pentru tine.

Mormăiala lui se făcu auzită abia după ce se scurse un minut încheiat. Se vede că a descoperit pe pipăite fotoliul comod şi s-a trântit în el. Căci respiraţia i s-a mai domolit, deşi încă mai avea impresia că respiră doi, unul

— Profund, celălalt – cu totul superficial. Acuşi o să se adâncească în lectura vreunei reviste.

— Ai putea cel puţin să te prefaci că eşti necăjit, motănelule, zău aşa!

— Sunt necăjit. Din cauză că şedea pe jumătate culcat, glasul i se auzea surd, înăbuşit.

— Altul, în locul tău, s-ar bucura de libertate! nu-i rămânea altceva de făcut decât să-l îmboldească puţin, ca să nu adoarmă.

— Păi, mă bucur. Ce, nu vezi?

— Te bucuri atât de tare, că ai uitat să mă întrebi când o să mă întorc.

— Te întorci tu. N-ai unde te pierde.

— O să-mi dau toată silinţa să nu te deranjez cât mai mult timp!

Liongina îşi luă revanşa pentru indiferenţa lui, pentru stângăcia, pentru inerţia lui, care de fiecare dată refuza să-i vină în ajutor. Dar zadarnic, îl simţea în permanenţă pe Aloyzas – cum simţi timpul când ţi se opreşte ceasul, cum simţi, furişându-se prin ceaţa nesfârşită, iarna. Ba nu, în alt fel îl simţea. Inerţia asta a lui, independentă de voinţa, de faptele şi cuvintele ei, era ca o frână pentru un automobil ce rulează în plină viteză. Savurând beţia vitezei, ar dispărea în goana mare cine ştie pe unde, dacă această frână n-ar exista.

Şi din nou, Lionginei îi reveni starea de spirit plină de voioşie dinainte.

— Mai am o mie de treburi, nu fi îngrijorat. Zbor ca vântul cu o „Volgă“ nou-nouţă!

— Asta trebuia s-o fi spus din capul locului. Sunt mân- dru de tine, să ştii.

Ea vedea ca aievea zâmbetul lui ironic, banal şi puţin strâmb, rătăcind prin barba deasă. Seamănă cu un obiect găsit în mod neaşteptat – o veche jucărie uitată, sau o broşă pierdută cine ştie de când.

— Şi eu de tine, motănelule! Nu fi leneş şi fierbe-ţi un ceai. În frigider, în castronaşul verde, sunt nişte pârjoale.

— Bine, consimţi Aloyzas fără a obiecta în vreun fel. Se auzi un foşnet: mâna liberă răsfoia deja revista.

— Sau mai bine, stai, nu te mai complica! Roag-o pe Aniceţş. Să le încălzească ea. Şi mâncaţi voi amândoi, nu mă mai aşteptaţi pe mine.

— Nu-i aici Anicet^ asta... a ta. Glasul lui suna de parcă

Aloyzas s-ar fi străduit din răsputeri să păstreze o anume distanţă, ca nu cumva din nebăgare de seamă să atingă o persoană străină.

— Da’ unde s-a dus?

— De unde vrei să ştiu?! Şi continuă înciudat: Doar nu era să mă ţin după ea.

— Sărmanul meu motănel. Toţi l-au părăsit, toţi! şi Liongina pufni în râs chiar în receptor, fără să priceapă nici ea singură de ce ridea. O să vină şi ea, o să alerg într-un suflet şi eu. Până una alta, însă, uită-te la televizor. De acord, motănelule?

— la stai puţin, parcă se învârte careva în faţa uşii. O fi Aniceta asta a ta. Aloyzas se mişcă agitat – din nou barba lui fâşâi, din nou foşniră paginile revistei.

— Bine, te-am pupat! Ai grijă să nu vă plictisiţi, da? îl eliberează, în sfârşit, Liongina.

Dar el n-o să se grăbească să pună imediat receptorul în furcă, o să-şi piardă o grămadă de timp ca să des- călcească şnurul lung şi răsucit. Fie că-i Anicetq, fie că-i altă femeie – pentru el nu are nicio importanţă, ll enervează orice om străin care intră în apartament – şi ăsta-i un lucru bun, chiar foarte bun, îşi zise Liongina. Unul ca el, dacă n-ar trebui să se îmbrace măcar din când în când mai îngrijit, să-şi rezolve mai repede problemele în baie sau la closet, să zâmbească din politeţe, s-ar sălbătici cu totul.

Clt de greu îi venea ei să se deprindă cu ideea că în apartamentul lor se află o femeie străină! Şi mai ales cu faptul că acea femeie e Anicet^. Se întâlniseră după o despărţire de zece ani, ceea ce echivala cu o veşnicie. Era ora prânzului, pe bulevard: – o îmbulzeală nemaipomenită, în preajma restaurantelor şi cafenelelor – răsuna larma cozilor, iar sus, în înalt, străjuia un cer senin şi pluteau alene frunze arămii, umplând oraşul cu foşnetul lor înviorător. Intâi, buimăcite din cauza surprizei, n-au apucat să se privească decât în treacăt una pe cealaltă şi purtându-şi fiecare noul chip – care spunea mult şi totodată puţin – şi-au îndreptat paşii în direcţii diferite. Abia peste un minut, când au reapărut la suprafaţă – despărţite acum de mica insuliţă a mulţimii – şi-au dat brusc seama că nu avuseseră prezenţă de spirit să se oprească. Au privit cu părere de rău în urmă şi ochii li s-au întâlnit din nou. Liongina a tresărit – de mult nu mai fusese atât de tulburată – ei bine, dacă eu, eu

sunt alta din cap până-n picioare, de Anicet^ ce să mai vorbim? Oare cum a fost cu putinţă să se schimbe în asemenea hal prăjina aceea neagră ca tăciunele, cu un nas care-i sluţea teribil faţa? Ochi mici, nas lung, subţire, dar ce zic nas – cuţit, să tai pâinea cu el, şi-acum, poftim, o femeie atrăgătoare, conştientă de valoarea sa! Chiar în aceeaşi zi prietena de odinioară mai apăru pentru câteva clipe în faţa ei, pălăria şi machiajul erau ale Anicetei şi totuşi parcă nu-i aparţineau Anicetei – îmbrăcată după ultima modă, ea nu se deosebea cu nimic de celelalte, totul făcea dovada rafinamentului şi posibilităţilor femeii care în permanenţă se îngrijeşte pe sine. Au trecut şi a doua oară una pe lângă cealaltă – n-ar fi exclus ca cea întâlnită să nu fie adevărata Anicetq ci altcineva, care-i semăna doar – însă ochii negri confirmară în tăcere că este chiar ea şi că e gata să-şi recunoască prietena.

Colega de la Agenţia de impresariat din Moscova o anunţase confidenţial la telefon că dansatoarea spaniolă Nunez e cât se poate de mediocră şi totuşi în seara respectivă, asaltată de solicitanţi, Liongina era leoarcă de transpiraţie.

— Ce doriţi? se răsti ea din spatele gemuleţului administraţiei, aruncind o privire absentă, ca şi cum dincolo s-ar fi căscat vidul – era obişnuită să-i privească astfel, în timpul invaziilor de fiecare seară, pe cei ce doreau cu ardoare să intre – când brusc dădu cu ochii de un chip care, deşi după toate probabilităţile nu-i putea aparţine Anicetei cea cu nas lung şi păr negru, îi aparţinea totuşi chiar ei!

— Bună, Lionge! Nu mă mai cunoşti?

— Dumnezeule, tu? Nu-nu, cred că visez! exclamă sincer uluită Liongina şi rămase nemişcată în chenarul gemuleţului ca prinsă în ochiul unui năvod. Timpul încremenise, iar ea încremenise în timp. Ba nu, timpul galopa nebuneşte, dar nu înainte – înapoi. Sau poate gonea nu se ştie încotro, într-o nedesluşită direcţie. Ah, ce mi-o fi venit să mă holbez aşa?

Cu un suspin, Liongina se desprinse de gemuleţ. Nu mai avea nimic de spus, nu mai avea nimic de oferit – poate doar un bilet pentru spectacolul lui Nunez? Bucuria şi uimirea că după zece ani se întâlneau din nou, se dovediră mai puternice decât neîncrederea, care era imposibil să nu existe, după ce cândva, prietenia lor încetase fără motiv…

— Te-ai făcut frumoasă! o complimentă sincer Liongina, lăsind

gemuleţul să cadă cu zgomot şi ţâşni în vestibul. Frumoasă, deşi nu e cuvântul potrivit, desigur. Spune-mi, eşti în adevăr Anicet^?

— Sunt, Lionge, sunt! Dar te rog să-mi spui Anea. Anicet^ e de domeniul trecutului. Lasă că şi tu… Artistă şi mai multe nu!

Se examinau reciproc, cu curiozitate şi cu ochi critic, copleşite de simpatia ce luase locul necugetatei prietenii din anii studenţiei. Undeva prin apropiere însă curgea un râu negru – şi una şi cealaltă îi simţeau adâncurile tenebroase – tocmai de aceea n-aveau de gând să se cufunde imediat în întunericul acestora.

— Unde-ai ancorat? Şi de ce nu ţi-ai făcut apariţia mai demult?

— Am mai venit eu şi altă dată, dar… tu – eşti tu. Ditamai directoarea Agenţiei de impresariat. Mă-ntrebam: o să vrei să mă mai bagi în seamă?

— Ei asta-i bună, am o activitate pur administrativă. Mă lupt cu îngrijitoarele, şoferii, tehnicienii. Tu trebuie să povesteşti, tu, dragă Anicetq… Ah, iartă-mă, Anea! Unde, pe ce meleaguri ţi-ai făcut cuibuşorul? Te pomeneşti că te-ai măritat pe negândite cu un businessman american şi ai decolat adineaori de pe aeroportul Şere- metievo?

— În realitate e mult mai simplu şi mai plicticos totul, Lionge. Trăiesc la Siauliuose. Şi am venit aici la cursuri. La nişte cursuri de perfecţionare. Anicetq sublime cu oarecare ironie cuvântul „perfecţionare”, fără a-şi pierde buna dispoziţie.

— La Siauliuose, zici? Minunat, minunat! Se spune că la Siauliuose e acum foarte frumos. Şi, şi, mai departe? Haide, povesteşte!

— Vrei să-ţi povestesc aici, Lionge?

Gloata de oameni care nu obţinuseră bilete la spectacolul lui Nunez se holba la ele. Una foarte brună, cealaltă foarte blondă, era un cuplu de mare efect, lumea sesizase asta, şi îşi savura plăcerea. Şi chiar dacă unora dintre cei de faţă le trecuse deja prin minte cât de insipide ar apărea acum alături de ele două Liongina cea de odinioară şi Aniceţ cea de odinioară, – aduse bineînţeles, cu forţa aici – oricum, ei nu suflară nicio vorbă în legătură cu asta.

— Vai, iartă-mă, pur şi simplu mi-am pierdut capul de bucurie. Liongina smuci spre ea geamăntănaşul prietenei. Să-l lăsăm la

garderobă!

— De ce? Ne mai întoarcem aici?

— Ce nevoie ai de haine?

— Am acolo o cămaşă de noapte, pasta de dinţi şi celelalte.

— Să dăm o raită pe la „Neringa“. De acolo... îl sun pe Aloyzas.

— Nu te supăra că te întreb. Mai trăieşti şi acum cu el?

— De ce nu?! La această aluzie ce-i gâdilă amorul propriu – şi care putea să însemne şi mult, şi nimic – Liongina izbucni în hohote de râs.

Aniceta o privi cu multă atenţie, aşteptând să vadă ce va spune mai departe, şi între timp, încântarea de o clipă se evaporă. Iar prinseră să se unduiască apele negre ale trecutului, bulboana neagră, neliniştitoare. Ar fi fost îngrozitor ca, mijindu-ţi ochii, să te scufunzi din nou acolo.

— Mă gândesc cu ce-am putea ajunge. Maşina mea e la reparat.

— Oho!

— Ea instituţiei, eu o conduc doar. S-a paradit însă cu totul şi am dat-o la reparat. Nu se ştie de ce, Lionginei îi veni poftă să-şi decepţioneze puţin prietena.

— Straşnic! Deci, nu te poate spiona nimeni, aşa-i? Varianta aceasta – fără şofer personal – îi plăcu grozav Anicetei.

Liongina nu luă în seamă complimentele cu toate că era mulţumită de impresia produsă asupra prietenei sale.

— Căutăm o ocazie, de acord?

— Oho! Ţie chiar şi autoturismele din Capitală ţi se supun! glumi Anicet^, când peste puţin fură invitate să ia loc într-o limuzină neagră.

Şoferul elegant îmbrăcat îndepărtă monedele care i s-au întins, fiind recompensat, în schimb, cu zâmbete fermecătoare şi miros de parfum franţuzesc.

— Îmi dau capul la tăiere că în maşina bufniţei ăsteia îngâmfate n-a mirosit niciodată atât de plăcut! Şi la asta socot ca am contribuit şi eu, spuse în şoaptă Anicetq.

Scoţând ţipete stridente din cauza râsului – nici în tinereţe n-a râs aşa – Liongina îşi târî prietena înăuntru la „Neringa“. Cu greu izbuti să-şi croiască drum prin gloata de băieţandri pletoşi. Şi să treacă apoi pe lângă portarul bătrân, rămas cu gura căscată.

— Oho-ho! Vasăzică până şi potentaţii acestei lumi se

prosternează în faţa ta? făcu nespus de uimită prietena, care o rugase de nenumărate ori până acum să-i spună Anea, nu Anicetq. Din Anicetq cea de odinioară nu rămăsese decât foarte puţin, poate doar nasul ascuţit, ieşit în afară, dar nici chiar acesta nu compromitea aspectul interesant al întregului.

O măsuţă în colţul rezervat intelectualilor, în faţa lor – cafeaua fierbinte, păhărelele cu coniac.

— Dar cum dumnezeu se face că eşti aici? De unde te-ai luat? continua să se minueze Liongina, deşi avea momente când ar fi vrut să se retragă pe furiş din jocul care, chiar dacă o impresionase profund, n-o obliga încă la nimic.

Cere-ţi scuze, dă fuga până la telefon şi întoarce-te de-acolo cu o mutră mâhnită. Au intervenit, chipurile^ nişte nereguli, electricienii au lucrat de mântuială în spa tele culiselor – vezi ce muncă de ciine am? — hai să ne întâlnim mâine, sau nu, mai bine dă-mi un telefon, uite cartea mea de vizită. Dar în aceeaşi clipă îşi văzu cartea de vizită, elegantă şi parfumată, alături de paharul Anei. Evident, gândul ei o îndepărtă imediat de acolo. Jocul o captiva, parcă-i făgăduia ceva şi o atrăgea acolo – unde i-ar fi fost teamă să se strecoare de una singură. Urmărea cu coada ochiului mesele vecine, pândind pe ascuns privirile ce li se aruncau. Apariţia era surprinzătoare nu numai prin simpla lor prezenţă acolo. Stind vizavi, îşi subliniau amândouă în mod fermecător calităţile şi defectele proprii fiecăreia. Se impune însă neapărat precizarea: acestea din urmă erau puţine la număr. Braţele cam lungi şi slabe ale Anei. Părul prea decolorat al Lionginei – vrând să-i fie pe plac, cei de la coafură depuseseră prea mult zel.

— Doar ţi-am mai spus. Vin de la Siauliuose. Ai auzit de uzina de tele-subansamble? Acolo lucrez. Evident, nu la banda rulantă. Ca economist principal.

— Spune, Anea, tu ai absolvit institutul? întrebă imprudent Liongina. Anicetq dăduse bir cu fugiţii înainte de a termina studiile. Mută şi scânteietoare, apa neagră iar năvăli ieşindu-şi din albie.

— Crezi că diploma e cel mai important lucru pentru o femeie? se eschivă cu abilitate Anea să răspundă.

— Atunci, care-i lucrul cel mai important, spune-mi!

— Aş putea să-ţi răspund cam cum scriu cei de la „Femeia sovietică11. Dragostea, familia, sensibilitatea, tandreţea şi aşa

mai departe. Eu o să-ţi răspund însă scurt şi clar: norocul!

— Să bem pentru norocul tău, Anea!

— Şi pentru al tău!

Tot ciocnind şi bând – Anea sorbea de fiecare dată mai mult – tot savurându-şi ţigările, ele nu conteneau să se studieze cu insistenţă. Liongina încă nu reuşea să-şi dea seama ce anume se schimbase de-a lungul celor zece ani pe chipul Anei. Machiajul – da, da, în mod indiscutabil, machiajul – şi totuşi, pe alte femei machiajul le transforma în păpuşi, în fragmente de perete tencuit. Chipul Anei însă – chiar şi aşa, cu nasul acesta mare care-l umbrea într-o anumită măsură – părea, ori de câte ori ea îşi întorcea capul, desprins dintr-un chenar de pictură străveche, într-atât de desăvârşit era rafinamentul cu care îi fusese tuns şi pieptănat părul negru. Şi-apoi mai erau şi spiriduşii din ochii ei, care nu încetau să te asigure repetându-ţi mereu: nu-i adevărat, nu nasul mare şi ochii mici sunt detalii importante pentru un portret. Cu atât mai mult cu cât tăietura ochilor era la ea, graţie cosmeticelor, mărită cu pricepere, iar nasul ascuţit, ieşit în afară, îi dădea o notă enigmatică de franţuzoaică sau italiancă. Dincolo de ele însă – dincolo de aceste trăsături expresive ale feţei, care puteau încântă pe unii şi displăcea altora – se ascundea ceva misterios, greu de explicat; buzele Anei, desenate în forma unui boboc de floare, tresăreau întruna, poate tocmai pentru a nu se desface peste măsură şi a-şi trăda astfel stăpâna. În consecinţă, făcea impresia că ea ironizează tentativele oricui de a defini – chiar de la început – fondul persoanei sale.

— Ştii de ce te suspectez eu mereu? recunoscu Liongina când coniacul i se urcă la cap. Că râzi de mine.

— Asta mi-o spun foarte mulţi. Dar tu, Lionge, se poate... Când te-am văzut, pur şi simplu mi-a pierit graiul! Şi încă înainte de a te recunoaşte, mi-am zis: iată femeia ideală! Oare mă dezaprobi pentru asta? Să ştii că mie mereu mi se pare că mă dezaprobi.

— Tu râzi de mine fără să râzi, eu te dezaprob când nici prin gând nu-mi trece să te dezaprob. Dar, în realitate, oare cum suntem noi două, Anea?

— Judecind după privirile săgetătoare ale bărboşilor din jur, s-ar părea că nu suntem chiar de lepădat! Şi Anea zâmbi cu cochetărie.

Ce senzaţie tulburătoare şi neobişnuit de agreabilă să umbli în vârful picioarelor deasupra abisului sincerităţii!

— Şi unde ai de gând să te aciuiezi cu geamantăna- şultău?

— Există în oraş un cămin.

— Şi-o să stai la cămin singură cuc? Pentru mine ar fi ceva foarte simplu să-ţi aranjez cazarea la hotel.

— Oho-ho! Doar n-am moştenit averea lui Onassis.

— Ascultă, nu vrei să stai la noi?

— Bine, dar ce te faci cu nobilul tău? El n-o să protesteze?

— Da, îmi amintesc, tu ziceai că e de viţă nobilă. Ce demult a fost asta, Anea!

— Crezi că n-o să-l deranjez pe savantul tău? Gândeşte-te foarte bine.

— Ei aş, pe dumnealui nimeni nu-l poate deranja.

— Eşti nemulţumită de el?

— De ce? Sunt foarte mulţumită. Ne împăcăm excelent amândoi, adevărat, Aloyzas e puţin cam... Cum să-ţi spun eu? Ei, cam irascibil, asta-i!

— Iartă-mă, el a trecut de jumătate centenar?

— Are patruzeci şi opt.

— Atunci e clar – nu-i deloc uşor când ai o nevastă tânără şi energică.

— Nu trebuie să gândeşti aşa despre mine. Şi Liongina suspină renunţând să mai vorbească şi despre păcatele mai apăsătoare. Mergem la noi? Să vezi şi tu cum ne-am aranjat. S-ar părea că nu stăm prea rău.

— Se-nţelege că n-am intenţia să mă obişnuiesc acum cu viaţa de cămin, pentru voi însă o să fie mare bătaie de cap. Bagă de seamă, nu cumva să regreţi pe urmă.

De sub bretonul negru o privea acum o Anea complet necunoscută, viaţa ei de nepătruns. Bobocul buzelor tresări cu perfidie, dar imediat prietena din anii tinereţii, care-i trezea amintiri atât de plăcute, luă locul femeii străine.

în drum spre casă, Liongina începu să se îndoiască de justeţea atât de pripitei sale hotărâri! *Să vezi şi* tu cum *ne-am aranjat. S-ar părea că nu stăm prea rău.* Îşi dădu toată silinţa să se convingă ea însăşi că nu urmăreşte nimic altceva – o să-i arate cele trei camere spaţioase cu tapete noi, baia placată cu faianţă colorată, mobila finlandeză din salon şi lustra cehoslovacă. Teribil îşi dorea să i le arate – numai ea ştie câte

eforturi au trebuit pentru covoare, vesela scumpă şi celelalte fără de care în ziua de azi un om care se respectă nu e respectat de ceilalţi! — ceea ce o neliniştea însă era senzaţia că tot ce se întâmplă acum nu porneşte din dorinţa ei, a Lionginei, ci e pus la cale de cineva, de mâna necruţătoare a cuiva. Cineva, probabil acel răsfăţat, care face totul după bunul său plac – timpul! — i-a înfipt, gheara de oţel în ceafă şi, zgândărindu-i-o dureros, caută s-o convingă că procedează bine, i-a redus la tăcere glasul ce se împotrivea, al raţiunii, glasul fără de care numai cu o jumătate de ceas mai devreme Liongina n-ar fi făcut niciun pas.

La rândul ei şi Anea părea indispusă – în înghesuiala din troleibuz, şarmul ei păli întrucâtva.

Micul Pegas fosăia, prăvălit peste volan – nu izbutea deloc să deschidă portiera.

— Şi-acum încotro, măicuţă-şefă? Ochişorii lui clipeau speriaţi – aţipise şi era cât pe ce să lase să-i scape norocul.

Or el era gata să dea ocol pământului, gonind ca vântul, dacă ea l-ar include în brigada propusă pentru turneu. Nu, nu, încă nu-i momentul, să mai vedem. Şi ea închise ochii lăsându-şi pe spate capul, ce-l simţea atât de greu. Cerul se împlântase în pământ, totul în jur era nemişcat, încremenit, singure luminile felinarelor hârşâiau dureros pesta pleoapele lăsate pe jumătate.

— Nicăieri! Răspunsul o surprinse şi pe ea.

— Da’ cu ce v-am greşit? Eu vă servesc din tot sufletul, măicuţă-şefă. Merg oriunde şi oricând. Numai un semn să-mi faceţi şi-s gata!

— Bine, bine, o să-ţi fac semn. Acum însă…

Acasă, unde în altă parte? Demult era timpul să fie acasă. Maşina o purta mai departe, dar n-o legăna pe ea – oboseala i-o legăna. Şi dacă îşi vor închipui că-i spionez? Am lăsat vorbă să nu mă aştepte, să gângurească amândoi în voia cea bună şi când colo, poftim, dau buzna… Nu, dragii mei. Faceţi schimb de amabilităţi după pofta inimii. Lui Aloyzas îi face bine dacă se mai mi*că puţin. S-a îngrăşat, abia mai răsuflă.

— … ia „Cronica”! Dacă nu mă-nşel, rulează „Fragii sălbatici” al lui Bergman. Vreau să-l mai văd odată.

— Şi eu!

— Dumneata? De ce? Glasul ei clocotea de enervare.

— Vroiam şi eu să-l văd… încă o dată.

— În cazul ăsta renunţ eu.

— Am glumit, măicuţă-şefă.

— Şi să nu mă aştepţi. Circulă troleibuzele.

Cinci spinări în faţa casei de bilete şi cinci minute până la începere. Am destul timp! Să uiţi de tine, cufundându-te în întuneric să nu mai exişti – nu oftezi şi nu-ţi ţii răsuflarea tu, ci altcineva, mult mai puţin complicat şi mai bun decât tine, deşi are o sută de ochi, sumedenie de inimi şi picioare, care încep să tropăie cu înverşunare îndată ce se întrerupe sonorul. Altădată îl căra cu ea şi pe butu- cui de bărbatu-său, acum nu-l mai poate scoate din casă. Nu suportă aglomeraţia, aerul închis. De fapt însă îi era teamă să nu se istovească prea tare, să nu respire împreună cu oamenii fără chip, dizolvaţi în întuneric. Cum adică, nici la cinematograf să nu mai mergem niciodată împreună, ca nişte oameni normali? Să mă bag şi eu ca tine în vizuina bursucului? Ba n-am să mă bag deloc! îşi auzi vocea – puternică, hotărâtă – cerându-i casieriţei un bilet. Peste o oră şi jumătate o iau la picior spre casă. Din adâncul sufletului trebuie să mulţumesc cerului şi pământului că am o casă. Cum, necum, se cheamă că este o casă… o vizuină.

Când, clătinându-se pe picioare şi cu o durere de cap sâcâitoare, Liongina se prăbuşi în întunericul umed – copia fiind veche, uzată, pe ecran plouase tot timpul! — „Volga“ se lipi, lin, de trotuar. Portiera se deschise larg, cu un pocnet, şi de acolo se aplecă în afară un cap ciufulit, ce moţăise pe volan până atunci – era al micului Pegas.

— Luaţi loc, măicuţă-şefă. M-am gândit că… E destul de primejdios să circuli atât de târziu încărcat cu mărfuri deficitare.

— Ce mărfuri deficitare?

— Daţi încoace pachetul. Ala din mână, ha-ha.

Ea desfăcu degetele şi îşi dădu drumul de sus în căldura întunecată, fără a-i mai păsa de pelerina şifonată, de gâtul transpirat.

Dragul şi micul meu Pegas. Dragul? Oricum ar fi, dar la era asta tot mai bine e să te deplasezi cu ceva, decât să tropăi pe jos, îşi zise cu luciditate, încercând să îndepărteze starea de spirit înviorătoare şi buimacă totodată, ce-o copleşise încă la cinematograf. Nu mai ai încotro, o să trebuiască să-l trimiţi la Mazeikius pe micul Pegas, deşi constructorii gigantului petrolifer meritau şi ei, fără îndoială, un solist mai bun. Cât despre marfa

rară – nici Berg- man n-a izbutit să i-o smulgă din mână. Tam-tararam, ta- raram-tam-tam, cum ar fredona Aloyzas.

— Cina e servită! Din dispoziţia Lionginei şi din porunca dumitale, dragul meu Aloyzas!

Ba nu-s deloc dragul dumitale. Doar nu-s căţeluş de casă sau pisicuţă pe care toţi o gonesc dintr-un colţ într-altul. Uite că exact în momentul acesta, de pildă, eu gindesc, meditez. Corpurile există în afara conştiinţei or, deci ele nu sunt raţiune (mind[45]), dar se deosebesc de ea. Prin aceasta eu admit că, la rindul său, şi raţiunea se deosebeşte de ele. *Uf, şi Berkeley ăsta, a încurcat totul în aşa hal, că nimeni n-a reuşit nici până azi să-i dea de capăt!*

În realitate. Însă, Aloyzas nu-l mai citise pe Berkeley de foarte multă vreme. Acum stătea culcat cu nasul într-o cărticică de aventuri ştiinţifico-fantastice, al cărui autor se căznea să se dea drept filosof. Anea îl întrerupsese într-un moment cât se poate de nepotrivit – eroul principal tocmai evada dintr-o închisoare cosmică, luând-o cu sine, într-o rachetă fotonică portabilă, pe fiica directorului închisorii, unul dintre admiratorii filosofului planetei provinciale Pământ – Berkeley. Fiica avea părul de aur. Acest păr auriu, obţinut dintr-un aliaj special, zornăia în bătaia vântului cosmic.

— Dragul meu, dragul meu Aloyzas! Auzi ce-ţi cânt eu aici?

Uf, şi musafira asta, Anea asta... O cioară neagră şi croncănitoare – ba nu, e mult mai zgomotoasă decât o cioară! — dacă ar fi s-o compari cu Berkeley-ana, cea cu părul de aur, care îşi exprimă gândurile nu prin vorbe, ci cu ajutorul privirilor şi prin sunetul aurului. Şi pe deasupra, părul celeilalte nu zornăie degeaba, fără rost, fiecare fir e o antenă dintre cele mai sensibile.

— Aud, cum să n-aud. Şi Aloyzas îşi strecură cărticica sub unul din tomurile enciclopediei.

Anea intră în birou cu un aer maiestuos. O asemenea intrare s-ar fi potrivit mai curând pe scenă, sau într-o sală de spectacol – camera modestă de aici nu făcea decât să diminueze nota solemnă a tabloului. Nu era ca de obicei în capoţel, ci într-o rochie de seară – ce-i drept, cu iz provincial – complet neagră. În decolteul adânc, nu se afla mare lucru – sânii Anei erau destul de plaţi – însă negrul de antracit al rochiei sublinia, scotea în

45 Minte, cuget (lb. engleză).

evidenţă albeaţa pielii. Iar Aloyzas, deşi n-o privea, îi vedea gâtul lung şi alb pe care se zbătea delicat o vinişoară. Umerii îi apăreau costelivi, într-adevăr, dar gâtul era neted, el îi susţinea cu graţie – împingându-i-l totodată puţin către spate – capul.

— Dumneata serbezi ceva, Anea? Zi de naştere, onomastică?

— Mi s-au dat dispoziţii să încălzesc pârjoalele pentru dumneata. Nu-i ăsta un prilej excelent? Spusese exact ce trebuia şi astfel toaleta solemnă încetă să mai fie stânjenitoare.

Nu se apropie mai mult, dar nici să se care de acolo nu avea intenţia, aşa că, jenat, Aloyzas se ghemui pe divan. Cămaşa flanelată, pantalonii sport bulbucaţi la genunchi

— Un sac îndesat cu paie, pur şi simplu, în comparaţie cu înfăţişarea ei sclipitoare, provocatoare.

— Nu crezi că la ora zece seara e cam târziu să te găteşti aşa?

— În faţa noastră – avem eternitatea, dacă e s-o luăm pe cale filosofică. După părerea mea, dumneata ai putea să nu te găteşti. Mă tem însă că asta n-o să-i placă Lionginei.

— Hm, hm, mormăi el, uitindu-se zadarnic de jur împrejur în căutarea unui pretext care să-i dea posibilitatea să nu se schimbe. Şi cât timp am la dispoziţie?

— Cinci minute! Doar nu-i nevoie să te şi bărbiereşti. Dumitale îţi şade foarte bine cu barbă. Nu ţi-am spus încă? Aşa bărbos, semeni cu… — hai, să vedem ghiceşti cu cine? — cu un viking.

Respectuoasele mele mulţumiri. Bandiţi, vampiri, asupritori, asta erau vikingii dumitale mult lăudaţi. Poftim, m-a ademenit ca pe un bursuc din vizuina lui şi acum începe cu linguşelile. Aloyzas mai privi odată cu atenţie şi părere de rău divanul îngrămădit cu cărţi şi reviste. Televizorul băgat în priză îşi tremura chenarul de lumină albăstruie – mai vizionează şi el uneori ţopăiala barbară, denumită dansuri şi ascultă urletele la microfon, denumite cintece moderne. Masa de scris se înălţa întunecată ca un sarcofag – era de preferat să nu te uiţi la ea.

Deschise dulapul din perete. Toate dulapurile din casă se aflau în pereţi – un capriciu al Lionginei. Dincolo, la vechea locuinţă era suficient unul cu patru uşi. Ce plăcut mirosea în el a lăcrămioare. Şi nu numai atât, în interiorul dulapurilor de aici străluceau oglinzi pe toate uşile. În casa părintească oglinda era un obiect cu care te mân- dreai, era atârnată în colţul cu icoane.

Pe când cele de aici te dezbrăcau până la piele cu scânteierile lor ca briciul de ascuţite. Prin părul rar i se străvedea craniul. Smocurile cărunte, cenuşii ale bărbii nu reuşeau să-i acopere obrajii plini de riduri şi nici gâtul cu pielea veştedă. Un moşneag, un moşneag în toată legea! Furios pe el însuşi, îşi scoase cămaşa flanelată, luă de pe umeraş alta, călcată, cumpărată de gata: 60% bumbac 40% poliester. Să-şi atârne şi hamul? Doar n-are să se consulte pentru asta cu Anea, şi de aceea, bombănind, îşi aruncă laţul cravatei în jurul gâtului.

Salonul arăta mult prea solemn, Aloyzas avea senzaţia că intră într-o sală spaţioasă, în care sunt aşteptaţi musafiri, unde se cuvine să fii elegant şi să porţi conversaţii galante. Lustra cehoslovacă – mândria Lionginei – strălucea ostentativ, ca şi cum Liongina n-ar fi avut niciun amestec, da, strălucea mai puternic decât în celelalte seri. Măsuţa joasă fusese trasă în mijlocul odăii de la locul obişnuit, acoperită cu o faţă de masă de dantelă şi avea rânduite pe ea farfurioare din serviciul pentru ocazii. Din glastra de ceramică îşi înclinau povara bogată a florilor nişte crizanteme galbene, tot Liongina a avut grijă – deseori vine acasă cu flori, de-ai zice că lucrează la vteo seră! — şi totuşi, din nou ţi se părea că tot ce se află în jur a fost făcut de mâinile subţiri şi harnice ale Anei.

Pârjoalele din ajun erau de nerecunoscut – tăiate în bucăţi, reprăjite puţin, presărate cu pătrunjel verde. Mica untieră din serviciul de ceai, un vas micuţ cu icre de Manciuria, iar în mijlocul mesei o sticlă de „Sânge de taur“ unguresc.

— Să nu te uiţi chiorâş la icre şi la vin. Asta-i modesta mea contribuţie. Cadoul unui admirator.

— Un adevărat ospăţ. Aloyzas era complet buimăcit, deşi se afla în propria sa casă, cu costumul de gală pe el şi cravată la gât.

— Lipsesc luminările, rosti cu adâncă emoţie Anea, mulţumită de propria activitate. Le-am găsit eu, dar sfeşnice… nu există. Am văzut unele la o pictoriţă. De argint, din acelea de pe vremuri, foarte grele! N-o să-mi pară rău, o să dau orice ca să achiziţionez şi eu două la fel. Te superi oare, Aloyzas, că-mi dau toată silinţa să satisfac gustul dumitale estetic?

— Nu mă supăr, dar nici nu mă bucur.

— Ar trebui să te bucuri. Impune-ţi să te bucuri.

— Să-mi impun?

— Bineînţeles! Pentru că viaţa e scurtă şi mizerabilă!

La crice pas ea caută să năpăstuiască omul. Poate n-o să mă crezi, Aloyzas, dar odată, demult, mă hotărâsem să-mi pun capăt zilelor. Acum rid singură, dar atunci… Mă năpustisem pe malul apei. Nu-mi aflam locul, eram ca scoasă din minţi, în jur însă iarba foşnea, florile înfloreau, păsările ciripeau. Apa o să mă înghită fără să-i pese cine sunt eu de fapt, şi de ce sunt aşa cum sunt. Şi atunci mi-am zis: la ce naiba s-o fac?! Odată ce totul e lipsit de sens, înseamnă că şi sacrificiul meu tot lipsit de sens ar fi, n-am dreptate?

— Anea, eşti un filosof. N-aş fi crezut.

— E unica mea concepţie.

— Cu alte cuvinte, niciun fel de limite, niciun fel de obstacole lăuntrice?

— N-am deloc intenţia să răpesc soarele de pe cer, cum spu i iiteraţii. Vreau să trăiesc, Aloyzas, vreau doar să trăiesc! Dă-mi voie să trăiesc aşa cum vreau şi n-am să mă ating de dumneata nici măcar cu un deget. Şi ea îşi trecu pe faţa de masă, de câteva ori la rând, unghia, roşie ca sângele a degetului mic.

— Dar ceilalţi, ceilalţi nu vor şi ei să trăiască?

— Treaba lor, îi priveşte!

— Nu m-ai înţeles. Dacă să zicem şi eu, şi dumneata, şi alţii câţiva… se năpustesc la aceeaşi bucată? Cu un aer meditativ, Anea îşi atinse gâtul mlădios.

— Mă rog, în cazul acesta o să învingă cel mai puternic. Ce, parcă în natură nu-i tot aşa?

— În peşterile oamenilor primitivi vrei să spui, nu?

— De la Adam încoace oameni nu s-au schimbat deloc, doar că înţelepţii de felul dumitale le-au insuflat convingerea că s-ar fi schimbat – de aceea poate ei plâng mai intâi o vreme şi abia pe urmă îşi iau avânt pentru a-şi lovi semenul. Îl lovesc şi iar se pun pe văicăreală: ah, ah! Vezi Doamne, omul are mustrări de conştiinţă. El plânge şi atunci când e bătut şi atunci când bate el însuşi – iată rezultatul caritătii dumitale.

— Nu te supăra, dar, în mod categoric, nu sunt de acord cu dumneata! Aloyzas se lăsă pe spătarul scaunului, pentru a fi cât mai departe de gura ei vopsită ce nu contenea să turie necuviinţe pline de neruşinare, şi de gâtul lung, suplu, ce părea că se unduieşte în tact cu vorbele. Ar fi prea trist dacă n-ar exista o alternativă.

— Aşa, vasăzică! Să stai deoparte şi să urmăreşti cum se ciomăgesc unii pe alţii, cei drepţi cu cei nedrepţi, cei puternici cu cei slab, asta vrei?

— Nu, pur şi simplu să nu faci nimic josnic, atât!

Aloyzas spuse asta pe nerăsuflate şi imediat îşi dădu seama că ieşise pe un câmp deschis ce nu era total lipsit de primejdii. Pretutindeni de jur împrejur erau înfipte simboluri de neînţeles, dacă ar fi întrebat care e semnificaţia acestora, n-ar fi ştiut să răspundă. Ce e josnic? Ce nu e josnic? De pildă, e cert că Ignas Hubertavicius a fost drept, când i-a tras o palmă simbolică tinerei Gertruda. Simbolul de atunci însă era în concordanţă cu conţinutul său, cu menirea sa. Dar eu, eu când anume am fost drept? Sau Liongina de exemplu? Şi unul şi celălalt am fost şi drepţi şi nedrepţi de sute de ori. Am agăţat pretutindeni cu nemiluita fel de fel de semne, ne-am rătăcit printre ele şi acum nu mai găsim ieşirea. De câte ori dăm nas în nas cu josnicia, salutăm politicos şi întoarcem privirea în altă parte.

— Pe mine personal, m-ar satisface pârjoalele fără sos filosofic, bodogăni el întorcându-se cu spatele la Anea. Aşadar, fusese ademenit în mod perfid într-un spaţiu deschis, orbitor iluminat şi răsunând de claxoane, spaţiu în care el se simte total dezarmat. Trebuie neapărat s-o şteargă de aici! într-un fel sau altul – s-o şteargă!

— Vai, Aloyzas, te rog, nu-mi strica seara, de acord? Eu m-am îmbrăcat frumos şi n-am făcut economie nici la parfum, care m-a costat o jumătate de leafă. Singura mea greşeală a fost că, vrând să-ţi fiu dumitale pe plac, am perorat frumos. Dacă vrei însă, dau banda înapoi şi minusurile mele se vor transforma în plusuri! Nu-i aşa? În cazul acesta, laudă-mă cel puţin ca gospodină: iată, nişte pârjoale reci s-au transformat într-un rafinat fel de min- care. Aruncă o privire şi o să te convingi!

Ce naiba îşi tot expune gâtul ăla lung îndrugând banalităţi? Şi Aloyzas îşi impuse să-şi ţină nasul în farfurie.

— Ştiu eu ce-ar trebui aici pentru o mai bună dispoziţie. Muzică! Şi Anea bătu din palmele ei ciolănoase – zgomotul produs era dezagreabil, ca un trosnet de creangă uscată. Am văzut că aveţi Prokofiev. Mie îmi place foarte mult Prokofiev!

Perplex, Aloyzas urmări cum mâinile ei mari aşezau placa. Sunetele stereofonice îl învăluiră, străbătură spaţiul înconjurător, când dilatându-l, când comprimându-l din nou.

Cine i-o fi spus ei că mă cuprind fiorii când ascult Prokofiev? La el fiecare cadenţă, chiar şi cea mai neînsemnată, vine în contact cu tot ce se află dincolo de uşă, dincolo de linia orizontului chiar. Trebuie să se întâmple ceva – şoptesc viorile, în mod implacabil se apropie ceva îngrozitor şi inevitabil – dau de ştire tromboanele. Tobele nu-i nevoie să le asculţi, totul are să se petreacă fără tunete – destinul s-a furişat aci în vârful picioarelor.

Anea, speriată de tunetul instrumentelor de percuţie, se repezi să-l atenueze. Comportarea ei e şi faţă de muzică aceeaşi ca şi faţă de farfuriile pe care le tot mută pe masă d intr-un loc în altul. Liongina simte muzica, chiar dacă refuză s-o asculte. Muzica, zice ea, picură direct din urechi, ha-ha! Dar unde-o fi Liongina? Şi cine a îndrăznit să chicotească? Oare nu despre ea şoptesc viorile şi dau de ştire tromboanele, gata să jelească moartea cuiva? E-o veşnicie de când lipseşte Liongina. Demult era timpul să fie acasă. De n-ar fi gâtul alb, lung al Anei – unduindu-se ca şarpele boa! — bineînţeles că nu l-ar fi neliniştit atât absenţa Lionginei. De fapt n-ar avea niciun sens să-l neliniştească. Doar pe *ea o duc cu o „Volgă“ nou-nouţă.* Unde o duc? Cine? De ce? Dacă a urcat cumva fără să se intereseze a cui e „Volga“? Biciuindu-i îngrijorarea, din stradă se auzi claxonul unei maşini ce se apropia. Propriu- zis, nu o maşină, ci un aliaj de metal şi viteză. Acuşi-acuşi o să scoată un urlet chiar aici, sub fereastră, şi îndată după aceea va începe să picure tremolo-ul tocurilor ei. O, *se pare* că am *nimerit la un* bal, *nu-i* aşa*?* Automobilul trecu cu o iuţeală inimaginabilă, strivind şi împrăştiind în toate părţile fraza dubioasă ce-i răsunase în cap. Nu opri. Un ţipăt strident. Al ei? Aloyzas se năpusti la geam şi dând la o parte draperia, îşi implântă privirea în întuneric. Alături de capul unui bărbat – un căpşor de femeie. Se lovi de sticlă. Din pricina încordării cu care privea ţintă, din pricina cadenţelor lui Prokofiev care apropiau căderea cortinei, în ochii lui ţâşniră zigzaguri de fulgere. E pelerina ei! Ea e acolo, acolo! *Unde o duc?!* Şi deodată, păru că o explozie spulberă, pulverizâ spaţiul de gheaţă. Aloyzas trase adânc aerul în plămâni, dintr-un salt străbătu coridorul, mai făcu unul – şi învinse cascada treptelor.

În stradă era întuneric şi umed. E ora lugubră când nici zidurile caselor, nici asfaltul umed cu copacii desfrunziţi, nici

întreaga omenire – străină de tine şi care acum îşi ia în linişte cina – nu-i în stare să-ţi vină în ajutor. Se mai năpustise el cândva în stradă în împrejurări asemănătoare. Acum însă devenise ingenios. Situaţii fără ieşire – nu există, de astă dată era gata pentru orice. Ca un meteor mititel, se apropie, rostogolindu-se, un mic şi robust „Jiguli”. Râschirindu-şi braţele, Aloyzas sări în mijlocul carosabilului. Frina, excelent reglată, ţipă strident.

— Urmăreşte „Volga“! N-o scăpa din ochi!

— O să te coste cam scump, şefule, rânji tânărul roşcat în scurtă de piele de la volan.

Aloyzas smulse din portofel şi-i aruncă o hârtie de douăzeci şi cinci de ruble.

— Yes, şefule! Nu-ţi face griji, punem noi mâna pe ei şi-n iad. La nevoie, acţionez aripile. Ai văzut filmele cu Fantomas?

— Ţi-ai primit tainul – tacă-ţi gura! scrâşni Aloyzas printre dinţi.

O vreme nu se auzi nimic – doar şuierul turbat al aerului spintecat. Şi nici nu se vedea nimic, în afara luminii ce zbura ca vântul în faţa lor. Două ghemotoace elastice de lumină se avântau mereu înainte, ba contopindu-se. Ba despărţindu-se din nou. „Volga“ storcea din ea o viteză nebună şi pe coastele abrupte rămânea suspendată în aer. În urma ei sălta şi plutea în văzduh meteorul lor.

— Ăştia s-au năpustit în munţi, şefule! zbieră roşcovanul. Pe serpentină nu pot goni cu aceeaşi viteză. Mi-e frică…

Serpentina dintre Vilnius şi Nemencines? Şi dacă acolo s-au îngrămădit laolaltă cheagurile de întuneric, sau desişurile negre ale pinilor de pe colină? Sau nişte nori care strivesc pământul?

Aloyzas îi aruncă şoferului încă o hârtie de douăzeci şi cinci de ruble.

— Acum e-n ordine, acum şi drac de-ar fi, că tot îi rupem noi coada! Urletul motorului se contopi cu răsuflarea lacomă a tânărului roşcovan.

— Pe undeva prin faţă – e un pod demontat. Ei n-au observat indicatorul!

— Depăşeşte-i, opreşte-i ’. Zbiară Aloyzas. Ea trebuie să trăiască, pricepi? Dacă i se întâmplă ceva ei – inima mea va exploda ca o grenadă!

Un ţipăt strident de cauciucuri şi de aer. Acuşi-acuşi o să te

asurzească o trosnitură înspămîntătoare şi după aceea, grea ca un bloc de plumb, are să te strivească o tăcere la fel de înspăimîntătoare.

— Ei, asta-i bună! Scrâşneşti din dinţi şi nu mănânci nimic. Cât poţi să ţii în furculiţă bucata aia de pârjoală? Liongina o să mă certe pe mine, dragul meu Aloyzas, că nu te-am hrănit.

Cine-i asta? Cine-i femeia asta în rochie neagră şi cu gâtul provocator de alb? Ce caută ea aci, unde totul e încărcat de aşteptare? Cine i-a îngăduit să intre aici – parcă anume pentru a-şi bate joc de mine? îngrozitor balul ăsta, când… Vino-ţi în fire, doar nu s-a petrecut nimic! Muzica lui Prokofiev… Parafrazele aventurilor… Ajunge, azvârle cât colo toate cărticelele alea neserioase ale tale! Pe ea o cheamă Anea – fostă Anicetei L. Şi este prietena Lionginei, dacă e să-i dai crezare Lionginei. Gâtul Anei freamătă din pricina râsului stăpânit cu greu. O fi bănuit şi ea pe unde am colindat adineaori? Pentru că râde ca şi cum ştie ce s-ar mai putea petrece aici! Ei bine, n-o să se petreacă nimic. Absolut nimic. Tot ceea ce trebuia să se întâmple

— S-a şi întâmplat deja.

— M-am săturat… Scuză-mă, m-am săturat!

Şi, clătinându-se pe picioare, Aloyzas se târî în vizuina lui.

Paşii cuiva lipăiau somnoros şi o clipă foşni fantomatic o ţesătură uşoară, suplă. Liongina îşi recunoscu deodată capotul ei japonez. Cum vine asta – stau culcată şi în acelaşi timp umblu?

— Lionge, – o strigă cineva cu voce scăzută, – întreabă cineva de tine.

— Cine?

— O femeie.

— Mulţumesc. Culcă-te, Aniceţş.

— Anea… Anea mă cheamă. Prietena o corectează cu perseverenţă şi zâmbeşte ironic. În întuneric se desluşesc, albi, sânii şi gâtul.

Ce nevoie am avut eu de Anicetq? Are să-mi pără- duiască de tot capotul ăsta nou-nouţ. Şi în fiecare dimineaţă se poartă prin faţa ochilor mei umbând de colo-colo prin casă. Dezgustător. Ce nevoie am eu de ea, aici? De ce? în timpul zilei ea, Liongina, avea să fie iar bună, liniştită, să ştie de ce e aşa şi nu altfel – are să ştie, şi încă foarte bine! — însă tocmai această evidentă deosebire dintre cele două situaţii o scotea din sărite.

Până în ultima secundă Aloyzas rămăsese culcat, fără să se trădeze în vreun fel. Ca un obiect netransportabil, ca un buştean.

— Cine e?

— Telefonul, dormi!

În timpul nopţii un aparat e scos din priză. Celălalt e lângă Anea.

— De-acum înainte or să înceapă să dea buzna şi noaptea! bodogăni el chiar în urechea ei.

— Nu dă nimeni buzna, dormi.

Aloyzas se ridică puţin. Întinse picioarele şi îşi aşează mâinile pe piept. Creştea în semiobscuritate aidoma unui copac retezat, pe care cineva se hotărise să-l sprijine de ceva. Vocea, fosăiala şi mişcările făceau dovada nemulţumirii sale. El nu încuviinţa nici ceea ce se întâmpla la ore rezonabile şi cu atât mai mult – ce era inoportun.

— Nu te cheamă pe tine, linişteşte-te.

— Dar m-aţi trezit.

— Şi cine te împiedică să adormi iar?

Tu, cine altul? Nici în somn nu uitase cât s-a chinuit aşteptând-o. Avea o senzaţie ciudată, i se părea că l-au părăsit şi puterile şi raţiunea. Gonise după nişte răpitori imaginari, pe nişte drumuri de munte imaginare. Oare îşi mai păstrase încă judecata sănătoasă? Când era tânăr se năpustea uneori noaptea în stradă. Atunci însă era obligat să procedeze aşa, altfel ea ar fi putut să se frângă ca un firicel de pai – dacă ar fi atins-o vreun străin. Acum însă circulă cu maşina instituţiei sau o transportă fel de fel de lingăi cu „Volgile“ lor. Oare, în realitate, nu cumva mi-am ieşit din minţi? Pe vremuri, când i se făcea dor de ea hoinărea într-adevăr pe lângă casă, plin de speranţe şi de o tainică bucurie – te iubesc, te iubesc, auzi ce spun? — pe-atunci tropăia voios de-a dreptul prin băltoace, mai ţine minte şi-acum stropii acestora, mirosul copacilor dezbrăcaţi de frunze, pe când goana turbată de aseară mirosea a cerneală tipografică decolorată. Avea senzaţia că înghiţise o mare cantitate de hârtie, pe care n-a putut-o rumega îndeajuns. *Dacă* i *se* întâmpla *ceva ei – inima mea va exploda ca o grenadă!* Asta nu poate fi decât o batjocură adusă Lionginei, mie, spaimei mele – permanentei mele spaime – că n-are să se mai întoarcă, şi asta nu pentru că ar ataca-o cineva sau ar doborî-o un camion…

— Cel mai bun lucru ar fi să mai tragi un pui de somn, motănelule.

— Nu-mi mai da denumiri din astea idioate!

— Bine, dar motănel – e o dezmierdare, nu?

— Mi-e scârbă de dezmierdări din astea. Întîi faci din mine un idiot cu blană moale, şi pe urmă…

— Bine, acum n-avem timp de explicaţii. Vrei nu vrei, eu trebuie să mă scol.

— Şi ce, nu te las eu?

— Dă-te la o parte, motănelule.

El nici nu se clinti. Liongina păşi peste picioarele lui. S-a îngrăşat Aloyzas, picioarele însă i-au rămas tare subţiri.

— Mai încet! Doar nu-s buştean!

— Aloyzas, în casă e un om străin, îi aminti, calmă, Liongina.

— Omul ăsta străin nu se prea sinchiseşte de noi.

— Încetează, dragul meu!

— Bine, bine. Gâtul alb, mlădios licări în faţa ochilor săi şi el simţi imediat broboane de transpiraţie pe frunte. Şi din nou începu să se îndoiască dacă judecata i-a mai rămas sănătoasă. Sufăr din pricina Lionginei, dar când ea e lângă mine nu-mi pot dezlipi ochii de gâtul Anei, de catifeaua lui caldă, fremătătoare.

— Culcă-te, ce tot umbli de colo-colo? se răsti Liongina la musafiră. Aceasta era plină de voioşie, ca şi cum cea mai mare plăcere pentru ea era să colinde fără rost în fiecare dimineaţă prin apartamentul străin.

— Ei, parcă nu vezi că ţin receptorul?

Şi, într-adevăr, strângea receptorul parc-ar fi fost mina unui partener.

— Culcă-te, culcă-te!

— Mie dacă-mi sare somnul, s-a zis cu el! Şi când îmi dau drumul – oho-ho!

— Hai, dă-mi-l! O fi ceva serios. Şi Liongina îi luă Anei receptorul. Alo, Hubertaviciene la aparat.

— Mare scandal, tov. Directoare! Mare scandal! chi- ţăia un glăscior subţirel, căruia lingăii îi proorociseră odinioară scena. Inspectoarea Agenţiei de impresariat artistic, Audrone J., era teribil de agitată. N-a venit Igerman, tovarăşă directoare! Ralph Igerman!

— Cine?

Ce belea! Am ştiut eu că o să aibă destule necazuri cu

Igerman ăsta.

— Igerman! Ralph Igerman! Cine altul ar mai fi fost în stare de o asemenea porcărie?! se indigna Audrone dramatizând situaţia.

— Dar, ia spune, fetiţo, tu ce-ai făcut până acum?

— Cum ce-am făcut?! Ara degerat la aerodrom, am aşteptat cursele de noapte.

— Ascultă, dragă, culcă-te şi dormi. N-are rost să intri în panică. Doar nu-i stafie Igerman ăsta. Acuma e ora şase, la zece te aştept la Agenţie.

— Dar cine e Igerman? se interesă, surprinsă, Anea.

— Un artist în turneu.

— Din străinătate?

— De-al nostru.

— Şi-atunci, ce se mai dă ea de anul morţii?

— E cu nervii zdruncinaţi, nu ştie să lucreze.

— Da' ia spune, tu n-ai avut prilejul să dai gata vreun străin? Anea o trase pe Liongina în odaie la ea. Că doar voi nu duceţi lipsă de artişti în turneu.

— La ce anume te referi? ŞI pentru orice eventualitate, Liongina închise uşa.

— E posibil să nu te fi îndrăgostit până acum chiar de nimeni? Nu neapărat ca Julieta de Romeo... Mai simplu spus, nu ţi s-a întâmplat să-ţi petreci noaptea cu cineva?

— La mine la slujbă? Liongina ridică din umeri.

— Nici cu de-ai noştri? nu se lăsă Anea. Cu de-ai noştri se pare că-i permis.

— Termină, Anea. Ce, încă nu te-ai trezit de-aseară? Unde te-ai distrat – la un bar de noapte?

— Ba bine că nu, toate barurile le-am trecut în revistă, unul nu ne-a scăpat! Intâi, încercasem să organizez un mic banchet. Am încălzit pârjoalele, le-am tăiat felii, am pus la bătaie serviciul tău cel mai frumos. Am pus muzică. Mă rog, am făcut o prezentare de înalt nivel. Din păcate, însă, cavalerul meu a şters-o. Mă dezaprobi? Uite, Lionge, să nu te superi, dar vreau să-ţi spun deschis ce gândese. Eşti o fire a naibii de ascunsă. Eu însă am următoarea convingere: în fundul sufletului – iubeşti tu pe cineva. Ţii însă un secret atât de mare despre taina ta, că nici singură n-ai şti să spui unde-ai vârât sentimentul ăsta. Iartă-mă dacă te-au jignit cumva cuvintele mele!

Investigaţia întreprinsă de fosta prietenă, deşi cam

îndrăzneaţă, îi făcu plăcere.

— Posibil să fi vârât ceva, cum spui, doar că nu ştiu ce. Fapt este că, în genere, nu simt nimic. Parcă-s de lemn. Tu nu păţeşti aşa ceva?

— Eu sunt liberă precum pasărea. N-are rost să mă prefac.

— Şi după părerea ta, eu mă prefac?

— Ei, nu te mai lega de vorbe, Lionge. Mai bine hai să stăm puţin şi să ne spunem ce-avem pe suflet. Mie, oricum, nu-mi mai e somn. Şi se rezemară una de cealaltă – ceea ce le apropia era haosul vremurilor şi condiţiilor în care trăiau, nu sentimentele. Ştii doar că am plecat fără să termin facultatea. Cum, de ce, o ştii şi pe asta. La ce-am mai îndruga poveşti?

Apele râului negru se revărsară, părea că le vor acoperi pe amândouă, le vor îneca în vrajba acelor zile de demult, vrajbă care prin puterea, prin impetuozitatea ei, era egală cu nespus de sincera prietenie ce le legase înainte de asta. *Dar ţânţarul, are şi el nume de familie?*

— Chiar singură-singurică trăieşti? Ca pasărea cerului?

— N-am să-ţi ascund. Fără bărbat nu pot trăi. Doar sunt femeie normală. Da’ parcă ce, trebuie neapărat să te măriţi ca să ai un partener?

— Mulţi sunt de părerea asta. Liongina surâse cu ipocrizie, sinceritatea Anei nu-i prea era pe plac.

— Omul e însurat şi tată a doi copii, înţelegi?

— Oho-ho! îşi felicită ea prietena. Iar tu nu vrei să distrugi o familie, nu-i aşa?

— Drept să-ţi spun, e puţin probabil că asta mă reţine, deşi tragediile nu-mi plac. Nu pot să sufăr tragediile.

— Atunci, ce altceva te reţine?

— Un semn dacă i-aş face, ar alerga cu limba scoasă la mine. Dar e gelos. Când nu sunt lângă el îşi închipuie dumnezeu ştie ce. De câteva ori a dat buzna în puterea nopţii căutând rivali. A trebuit, bineînţeles, să-l dezvăţ, eram gata să apelez la miliţie.

— Nu te înţeleg, Anea.

— De ce? Totul e cât se poate de simplu. Nu sunt convinsă că l-aş mai iubi, dacă ar fi bărbatul meu legitim. E frumos, înalt, bogat, însă leneş şi răsfăţat, îi place să fie slugărit. Mă rog, odată pe săptămână – în niciun caz mai mult! — sunt de acord să-i aduc papucii de casă, cămaşa să i-o calc, ba chiar să-i prepar şi nişte papanaşi. Te şochează mărturisirile mele?

— Aş putea oare să te consider mai rea decât eşti de fapt?

Şi din nou începu să plescăie apa neagră, rece ca gheaţa.

— Crezi poate că am împânzit maternităţile cu plozii mei? Nu, n-am făcut aşa ceva. Două avorturi, atât.

— Deci… trebuie într-un fel să plăteşti totuşi, nu-i aşa?

— În schimb, sunt liberă! După al doilea avort am devenit mai deşteaptă. L-am obligat să ia măsuri de prevedere. El e inginer-şef la o mare uzină. Nu la a noastră, la telesubansamble unde lucrez, la uzina învecinată. În cuibul tău nu se cuvine să faci murdărie – dacă nu eşti ultima dintre toante – aşa socot eu. Uzina lor întreţine relaţii cu firme din străinătate, cei de acolo pleacă adesea şi ei în Occident. Aşa că îmi aduce el şi tablete şi boarfe! Anea izbucni în râs şi râsul îi displăcu Lionginei mai mult chiar decât vorbele ei, cu toate că le sorbea cu nesaţ, desluşind în umbrele acestei vieţi străine ceva din ceea ce-i aparţinea şi ei, crezând şi totodată refuzând să creadă că această cinică Anea şi acea Aniceţ^ – dispărută odată cu trecutul – e una şi aceeaşi: bruneta care răspândeşte în jur mirosul greu al nopţii de orgie. Reţine şi altceva: dacă nu era el, nu vedeam eu postul de economist principal cum nu-mi văd ceafa, pentru că diplomă nu am.

— Într-adevăr, ai avut noroc, strecură cu răceală printre dinţi Liongina şi se dădu la o parte. Oare aş mai fi invitat-o aici dacă ştiam că o s-o văd în oglinda asta murdară? Şi, oare m-am necăjit, recunoscându-mă în ea pe mine însămi? Bine, dar e ridicol! Ce altceva avem comun noi două, în afară de avort? Eh, avem mult mai mult, mult mai mult decât aş dori eu.

— Mă dezaprobi, Lionge? Eu te consideram femeie modernă

— Mă gândeam doar, cum vor aprecia toate astea ceilalţi oameni… J

— Ce naivă eşti, Lionge. Emanciparea, draga mea! Epoca emancipării. De ce adică numai bărbaţilor să le fie permis totul?

— Bărbaţi, femei… Eu mă referem la oameni, la oamenii normali.

— Vai, Lionge, Lionge, oare căpşorul tău mai e şi acum ticsit cu romantism? Ba nu, eşti o artistă, te-ai molipsit de la fandosiţii ăia de artişti aflaţi în turneu.

Gura ovală a Anei se întinse până la urechi, ca la clovni. Chicoti. Amândouă, din acelaşi aluat suntem făcute – nu-s nici eu mai brează, o îmboldi gândul pe Liongina.

— Ah, cred c-a prins de veste Aloyzas că lipsesc. Noapte bună.

În picioare, la căpătâiul divanului, Liongina tremura de frig. Respiraţia lui Aloyzas nu se auzea, doar pieptul şi pântecele i se ridicau uşor, ritmic. Chiar în mijlocul creştetului îi licărea chelia. Dacă avea ochii închişi sau deschişi, aşa acoperiţi de întuneric cum erau, nu-ţi puteai da seama.

— Aloyzas, dormi?

Liongina se aplecă deasupra lui cuprinsă de căinţă. Da, când zbârnâie telefonul – e pentru mine. Femeia asta străină, care-o face pe stăpina aici în apartament ca la ea acasă – e tot iniţiativa mea. N-are importanţă ce anume am vrut să experimentez invitând-o pe această Anea, care nu seamănă prin nimic cu Anicetş de pe vremuri – dorinţa de a mă vedea pe mine însămi, sau aceea de a-l zgâlţâi puţin pe Aloyzas? L-a început s-au înfiripat luciri de foc plăpând – Aloyzas şi-a retezat smocurile ţepene ale bărbii, a încetat să-şi mai etaleze cămaşa flanelată groasă – dar foarte curând focul s-a stins. În prezent, din pricina acestei iniţiative a ei – numai neajunsuri: un om străin în casă, baia veşnic ocupată, halatul japonez părăduit...

Enervat, Aloyzas se întoarse cu faţa la perete. Liongina îşi aruncă papucii şi se strecură sub plapumă. Cu degetele piciorului îi atinse uşurel gamba. Pielea rece o făcu să tresară. Ar fi groaznic dacă la un moment dat el va începe să-mi provoace repulsie! Ieri nu-mi venea să mă întorc acasă, umblam fără rost prin oraş, vizionam – pentru a câta oară? — în săliţa ticsită la refuz, un film ce se întrerupea întruna!.. Îşi miji ochii şi se lipi de spatele lui cu pieptul pentru a-şi învinge repulsia. Să stea aşa cât mai mult, în lumina asta crepusculară, simţind cum treptat spatele lui Aloyzas se încălzeşte. E oare cu putinţă ca viaţa să nu-ţi ofere ceva mai bun decât o intimitate calmă, netulburată?

Aloyzas se trase cu totul lângă perete.

— Să nu-ţi închipui cumva că mai e noapte. Ceilalţi lucrează deja din plin.

Liongina îşi reţinu la jumătatea drumului mâna care vroia să mângâie mâna lui. Acum, da, ar fi dezgustat-o muşchii fleşcăiţi, stratul de grăsime ce-i acoperă umerii. În semiîntunericul din jur, ostilitatea lui Aloyzas sporea.

— Da, voi lucraţi cu toţii, numai eu – nu.

— Lasă că nu rămâi nici tu pe dinafară. Ai promis o broşură pentru Casa Corpului Didactic? Ai promis, nu-i aşa?

— Aia e broşură? Curată idioţie! se auzi după o vreme dinspre perete.

— Mă rog, dar conferinţa pentru radio?

— O s-o fac, se auzi după o prelungită tăcere de astă dată. Nu-mi mai place tema.

— Doar ai propus-o singur.

— Nu-mi amintesc. E o temă idioată.

— Sper că n-ai intenţia să spui că întregul Univers este o idioţie, născocirea unor idioţi?

— Tu mai ai dubii în privinţa asta?

— Numai din pricina dubiilor noastre, Aloyzas, n-o să se schimbe nimic. Atâta vreme cât trăim în Universul acesta idiot, cum îi spui tu, n-aş avea nimic de obiectat dacă te-ai mişca un pic mai repede, şi-apoi…

Se întrerupse fără să termine. Oare, într-adevăr, i-ar fi trântit-o că nu le-ar strica deloc o sută, două în plus? Fără o sumă rotunjoară n-avea cum să obţină şubuliţă, chiar şi în cazul când ar izbuti să răzbească până la acest produs, cel mai deficitar dintre produsele deficitare.

Şi în faţa ochilor îi apăru desluşit blana argintie, atât de desluşit că parcă fusese deja expusă în vitrină, pe manechin. Îşi văzu şi propriul căpşor înfăşurat într-un mic nor pufos, strălucitor. O să smulg, o să rup cu dinţii şi cu unghiile! Dacă Aloyzas nu face rost de nişte bani, împrumut eu de pe undeva. Dar banii – nu-s totul! oftă ea. Pretendente or să fie puzderie, mult mai de vază şi mai influente decât mine. Va trebui să mă descurc cum pot. În subconştient se contura deja o oarecare manevă diplomatică, dar deocamdată lipsea mobilul care s-o pună în acţiune

— Nu vreau să mă bag în templu laolaltă cu zarafii. Când aceştia vor fi alungaţi de-acolo, eu n-o să fiu nevoit să mă ruşinez. Clar?

Cuvintele lui Aloyzas aveau o atare rezonanţă, de-ai fi zis că se menajează pentru cine ştie ce realizări grandioase, în timp ce toţi ceilalţi – şi ea, firește, printre aceştia – se agită pentru nişte valori fictive, obţinute din metale abjecte.

— Bine, am înţeles, Aloyzas. Liongina n-avea de gând să mai asculte deşarta laudă de sine, ce zguduia din când în când

trupul lui tot mai împovărat – gândirea lui Aloyzas devenea cu fiecare zi mai leneşă şi mai greoaie. Dar, iartă-mă, nu cred că îţi încâlci principiile dacă i-ai răspunde, în sfârşit, sărmanului A.

Un oarecare A. Îi ticluia mereu scrisori plângăreţe. Il implora să vină şi să-l ajute, fiind la mare ananghie. L-a părăsit nevasta, luându-i singurul copil. Şi pe deasupra, rudele ei îl dau afară din casă.

— Asta, neapărat. De mult aveam de gând s-o fac. Dar în cazul acesta, scrisorile nu ajută la nimic. Ar trebui să mă deplasez personal la faţa locului.

— Păi, deplasează-te. De ce nu te duci?

— Dacă se face vreme bună, mă duc. Altfel, mi-e groază să scot nasul afară.

— Şi când o să se facă vreme bună? Când o să fie nămeţii cât casa?

Aloyzas tăcu, îi era milă nu numai de el însuşi ci şi de ea.

— Doar e prietenul tău din copilărie.

Dacă rămâi multă vreme lângă unul ca ăsta, devii şi tu greoaie, nu-ţi mai doreşti nimic şi începi să te îndoieşti de toate. Şi dacă totuşi, istoria cu A. O să-l trezească puţin şi pe el? Eh, e puţin probabil, de vreme ce nici insistenţa Anei n-a fost în stare să-l învioreze un pic. Şi cu toate astea, cercetarea văicărelilor lui A. Ar fi, la urma urmei, un fel de ocupaţie. Iar ea, nemaifiind legată de mâini şi de picioare, ar porni vânătoarea după şubuliţă.

— E timpul să mă scol. Liongina îşi scoase picioarele de sub plapumă.

— Mai stai puţin. Glasul lui părea a-i cere iertare, îşi amintise cum ieri uşa s-a închis cu zgomot anunţând sosirea ei, cum buzele lui s-au destins aproape până la durere într-un zâmbet larg când a simţit mirosul parfumului ei.

— Nu pot, motănelule.

— Te rog, mult de tot!…

— Bine, spune. Şi se ghemui din nou alături. Ce-ai vrut să-mi spui?

— Ce zici, mergem să luăm masa în oraş… amândoi?

— Rişti tu să mergi la restaurant? Tu?

— Şi, mă rog, de ce nu?

Ea chibzui în tăcere ce să-i răspundă.

— N-ai noroc. *Zeitnot*[46]. Altceva?

— Acest A...

— Şi cu glas foarte scăzut, adăugă: La drept vorbind, nu-mi amintesc deloc cine poate fi.

— Cum aşa, ţi-ai pierdut brusc memoria, motănelule? Doar mi-ai împuiat urechile cu el. Fiul vecinului. Elevul tatălui tău. În plus avea şi fruntea plină de coşuri. Ala care, ascuns în tufişuri, o pâdea pe Gertruda când se scălda.

Liongina tăcu speriată de propriile-i cuvinte, sau mai exact de cuvintele Gertrudei. Doar ea mai lipsea aici, când şi aşa ziua a început prost. Oare nu-mi ajunge cât m-am chinuit din pricina ei?

Gertruda intră fără cel mai mic zgomot. Faţa ei imobilă, cu trăsături pronunţate, nici moartea nu i-o făcuse mai blândă. De jur împrejur se făcu întuneric – ca la o eclipsă de soare – în mod egal peste tot şi fără nicio umbră. Da, chiar acum, după cinci ani de la nenorocire, ea încă se mai amestecă în discuţiile lor. E o veşnică sursă de încordare. Nu s-a schimbat şi nici nu se va schimba. Lionginei îi trecu prin minte că se gândeşte la Gertruda ca şi cum aceasta ar fi în viaţă.

— N-ai de gând să-i comanzi, în sfirşit, monumentul funerar? Trebuia neapărat să vorbească cu voce tare despre Gertruda, pentru că Aloyzas o vedea acum pe soră-sa. Fără îndoială că aşa e, îşi dădu seama după cum s-a îndepărtat de ea şi după respiraţia lui precipitată.

— Îţi mulţumesc că mi-ai amintit...

— Aş fi putut să fac singură toate demersurile, dar Gertrudei... Ea ar fi fericită dacă te-ai îngriji de asta tu, nu eu.

— Ar fi? Ce-s prostiile astea?!

— Iartă-mă, m-am exprimat greşit. Dar tu înţelegi ce-am vrut să spun.

— Înţeleg, totuşi... Modelele de la Combinatul pentru articole de uz curent sunt greoaie, urâte. Am intenţia să apelez la vreun arhitect pe care-l cunpsc.

E vie, da, e vie, e nemuritoare Gertruda ta!

— Asta rămâne să hotărăşti tu singur. Însă pentru mine e penibil că mormântul Gertrudei e mereu năpădit de buruieni. Eu nu mai pridides c. În primăvară am sădit flori în două rânduri. Primele mi le-au dezgropat. Celelalte s-au uscat.

---

46 Criză de timp (la jocul de şah) (lb. germană).

— Pe tine nu te învinuiesc în niciun fel.

— Se prea poate. În schimb alţii consideră că o fac dinadins... Pe ea n-am iubit-o, Aloyzas, ce rost are să mă prefac, dar am respectat-o în mod sincer.

— Măcar de-ai fi avut de ce! bubui în pieptul lui Aloyzas, ca un dangăt trist de clopot, răspunsul.

— Haide, nu mai fi necăjit. Iar eu, motănelule, trebuie să mă scol. A dispărut artistul acela venit în turneu. Ralph Igerman.

— Ăsta-i vreo celebritate? E cumva cetăţean străin?

— Oh, toată lumea parcă a căpiat cu celebrităţile astea! Nu ştim nimic despre el, habar n-avem. El e musafirul – noi gazdele. Vrei, nu vrei, n-ai ce-i face.

în timp ce vorbea, Liongina devenea din ce în ce mai neliniştită. Tot ceea ce se referea la Ralph Igerman o ocolise până atunci – trecuse în mod inexplicabil pe lângă ea – acum însă, părea că vor începe complicaţiile.

Coborî încetişor din pat, în vârful picioarelor, se îndreptă spre telefon. Îi trosneau încheieturile. Când ai în casă un străin, nu prea poţi face gimnastică în fiecare zi. Oare Anea chiar n-are de gând să plece? îşi reveni însă imediat, alungind gândurile străine şi îneercă să se concentreze asupra lui Igerman. Inelul cu piatră şi cărarea din părul retuşat nu-i spuneau mare lucru, iar ceea ce sugera rezonanţa numelui şi prenumelui era cât se poate de banal. Formă un număr în semiobscuritate – se obişnuise cu discul telefonului ca o pianistă cu claviatura. Cifrele le pescuia cu mâna dreaptă, iar cu stânga îşi masa abdomenul. Trebuie să se mai îngrijească puţin, masajul abdominal... Se mândrea cu supleţea trupului ei. Daci nu faci gimnastică în fiecare dimineaţă, muşchii îşi pierd elasticitatea. Trebuie neapărat să mă pun la punct, să-mi refac silueta.

Hotelurile încercau să se descotorosească de vocea ei impasibil-amabilă şi severă totodată. Nu, nu există niciun Igerman. Nu-i nimic, îl găsim noi, doar Vilniusul nu-i Moscova şi nici New York J Pe umerii, pe pieptul, ca şi pe tot trupul ei se revărsa acum valul dătător de viaţă al activităţii, spălând neliniştea stârnită de artistul dispărut, mustrările de conştiinţă din pricina lui Aloyzas – care e cu neputinţă să fie stimulat în vreo activitate, fie şi una măruntă, pentru a nu mai vorbi de ceva mai important – precum şi sentimentul de vinovăţie pentru faptul că încă nu era rezolvată problema locului de veci al

Gertrudei.

În faţa oglinzii depuse eforturi mai minuţioase decât în celelalte dimineţi.

Când era chiar pe punctul de a o lua la sănătoasa, se apropie în fugă de Aloyzas şi se aplecă deasupra lui.

— Bagă de seamă, bărbăţele!

— Şefa, ne-am ars!

Audrone J. Stătea lipită de uşa cabinetului Lionginei. Mare lucru dacă a apucat să doarmă puţin. Aparent, era încă o fetiţă – micuţă, slăbuţă – şi cu toate acestea avusese timp să se mărite cu un văduv de patruzeci de ani, să divorţeze şi să crească – până la vârsta de grădiniţă – doi copii.

— Ei, ce s-a întâmplat, Audrone?

Pe ea trebuia mereu s-o fad să se calmeze, şi asta o plictisea grozav, dar fata era devotată muncii şi şefei sale. Lionginei îi venea greu să se obişnuiască cu ideea că femeia asta micuţă, cu ochişori albaştri, buimăciţi şi seducătoarea studentă de altădată – extrem de eleganta şi răzgâiata odraslă a proprietarului vilei de la Palangş – e una şi aceeaşi persoană, aceeaşi Audrone J. Care jucase un rol important în eşecul lui Aloyzas. Ea, împreună cu Aldona J. Au declanşat o adevărată răzmeriţă, care se încheiase cu izgonirea lui de la catedră. Adevărat că oficial, Aloyzas Hubertavicius plecase de la institut din proprie iniţiativă. Acesta a fost serviciul – în urma rugăminţii ei, a Lionginei – pe care i l-a făcut lui Aloyzas prietenul din tinereţe Eugenijaus E., actualul rector al Institutului de Cultură.

— Mare scandal! Scandal în toată legea! Nu mi-a scăpat niciun avion.

— Pe mutrişoara ofilită bine de tot acum, ochişorii lui Audrone J., la fel de albaştri ca odinioară, aruncau priviri alarmate în toate părţile, de parcă sperau să găsească aici ceea ce le scăpase la aerodrom. Am ţinut floricica sus. Uitaţi-vă, aşa o ţineam! Şi cu1 o mişcare repezită ea ridică deasupra capului garoafa mai mult decât veştejită, înfăşurată în celofan. Doar n-a putut să se strecoare fără să-l observ! Am fost pur şi simplu induşi în eroare!

— De cine, dacă nu-i un secret?

— De el! De Ralph Igerman! Ochii albaştri, incapabili să se concentreze asupra unui punct anume, cercetau iscoditori taioraşul din tweed al Lionginei – reverele mici, linia umerilor

după ultima modă. Fustiţa era şi ea tot dintr-un tweed verzui Pentru o clipă Audrone uită de scandal. Nu se prea împăca ea cu moda. Nici cu moda şi nici cu ţinuta îngrijită, deşi, ca orice femeie, visa să fie elegantă. E nou taioraşul? Ce frumoasă sunteţi!

Biata Audrone! Liongina îşi concentră atenţia asupra ei, pentru a alunga gândul despre artistul venit în turneu, şi care dispăruse. Ciorapii stropiţi, jacheta atâmând pe ea ca un sac, nasturii rupţi. Şi când te gândeşti că era extrem de elegantă, că docenţii şi profesorii îi făceau curte – asta până când tăticuţul ei a fost arestat pentru o afacere necurată cu ţipari. Îi transporta peste graniţă, în Suedia, în loc de batog afumat! Adevărat că în scurt timp izbutise el să iasă din încurcătură înfundându-i pe cei ce organizaseră complotul. Şi-atunci cineva, vrând să se răzbune, a dat foc splendidei lui vile. De supărare, tatăl a făcut infarct, astfel că Audrone a fost nevoită să ia viaţa de la capăt în condiţii mai puţin favorabile de astă dată. A abandonat institutul, cu toate că avea un pic de voce. Şi oricât ar părea de ciudat, abia după ce a trecut prin foarte multe suferinţe, a ajuns şi ea om. Mai are parte şi acum de suferinţe şi încă din belşug – nu prea are, sărmana, noroc la bărbaţi.

— Trebuie amânate spectacolele, anulate locurile rezervate la hotel! Ce mă fac acum?

— Şi zi, îţi place într-adevăr taioraşul meu? îţi mulţumesc. Cu chiu cu vai am convins-o pe croitoreasă să-mi ridice puţin umerii. Haide, nu te mai frământa atâta, Audrone. El poate să apară în orice moment.

— Cine? Jeronimas?

— Artistul nostru venit în turneu. Lasă, că-i cunosc eu pe artiştii ăştia migratori cu turneele lor cu tot! Dumneata încă nu te-ai obişnuit cu ciudăţeniile lor? Iar ăsta, cum îl cheamă…

— Igerman? Ralph Igerman? În privinţa lui Jeronimas nu-mi fac griji! Se târăşte el până aici, îşi toacă ultimii gologani şi se târăşte. Insă taioraşul dumneavoastră e minunat!

— Pentru Audrone nu-i deloc uşor să se gândească în acelaşi timp la mai multe lucruri. Ea trăieşte numai în clipa prezentă, ba chiar şi acesteia abia reuşeşte să-i facă faţă. S-a îmbolnăvit unul din copii – aleargă, cheamă medicul, s-a însănătoşit – fă-i vânt înapoi la grădiniţă. A dispărut Jeronimas – în ultima vreme trăieşte cu un actor căzut în patima beţiei, dat afară din toate

teatrele, Jeronimas S., – fugi şi cutreieră toate bufetele expres până dai de el – în zdrenţe – după ce şi-a vândut ghetele şi costumul cumpărat de ea.

— Nu ne rămâne altceva decât să aşteptăm apariţia lui Igerman, sau măcar vreo informaţie în legătură cu el. Nu ştii, are cumva la Vilnius vreo femeie? Oare s& fi venit incognito? Fii cu ochii în patru, Audrone!'

Şi cu o mină dezgustată, Liongina îşi smuci umăruL Presupunerea că în dispariţia lui Igerman ar fi amestecată o femeie i se păru penibilă, nu se ştie de ce. Şi, în genere, se săturase până-n gât de toată povestea asta. Auzise pentru prima dată de Igerman în iarnă, rezonanţa ciudată a numelui de familie pătrunsese abia perceptibil până în sufletul ei şi dispăruse, spălată parcă de revărsarea apelor primăverii. Totuşi, peste puţină vreme ieşise din nou la suprafaţă această neobişnuită îmbinare exotică dintre nume şi prenume, care, ce-i drept, în loc s-o uimească, mai degrabă o enerva. Telegramele veneau în zbor una după alta. Fel de fel de artişti declamatori, exstele de cinema şi de teatru se prăsiseră câtă frunză şi iarbă. Igerman ar fi fost refuzat fără menajamente dacă nu erau insistenţele Goskonţertului[47] – îl susţinea cineva de foarte de sus. Or, cum tocmai atunci se duceau tratative cu privire la turneul unui celebru violonist^ Agenţia de impresariat artistic nu vroia să-şi strice relaţiile cu centrul. N-are decât să vină sănătos toamna, când publicul odihnit după vacanţă se năpusteşte nesăţios la orice momeală colorată pestriţ. Şi uite că acum, după ce anunţaseră deja spectacolele, Igerman ăsta nu le dă niciun semn de viaţă. Dumnealui n-a catadicsit nici măcar să le comunice pe unde şi-a frânt gâtul.

— Şi ştii ceva, nu mă mai zăpăci atâta cu protejatul dumitale 1 se răsti enervată Liongina.

— Protejatul... meu? întrebă Audrone ofensată şi mirată în acelaşi timp.

— Da, dumneata o să te ocupi de el...

în urma Lionginei Hubertaviciene uşa se închise cu zgomot. În faţa ochilor ei mai stăruia încă mutrişoara speriată a inspectoarei. Oare i-am oferit slujba asta la agenţie doar ca să am pe cine-mi descărca nervii? îşi reproşă Liongina. Ştia că nu acesta-i adevărul, şi totuşi... greu de spus de ce a scos-o pe

47 Instituţie de stat pentru organizarea de spectacole (concerte).

Audrone din atelierul acela amărât de fotografiat. Au existat, desigur, multe motive

— Printre care şi unele interesate – însă niciunul întemeiat. Oare mai continuă ea încă şi acum să preţuiască tot ce e în legătură cu Aloyzas, cu eforturile lui de a urca pe culmea pe care cândva i-o fixase Gertruda şi către care, mai târziu, îl împingea – prin concesiile şi sacrificiile ce le făcea pentru el – ea însăşi?

Lionginei nu-i plăcea să aibă regrete. Nici nu apucase bine Audrone să-şi rânduiască puţin gândurile, că uşa biroului se deschise larg.

— Da, era să uit. Pune floricica aia în apă. Crezi c-o să mai arate ca lumea?

Sertarul se deschide cu un scârţâit, înăuntru străluceşte un pachet de ţigări „Tallin” desfăcut. Ei drăcie, n-au rămas decât trei. Vasăzică, ce avem pentru azi? Acte financiare. Brrr, nu-mi place. Povestea cu spectacolul pentru şefi care… De clarificat problema cu şubuliţă. Punctul acesta de pe ordinea de zi fiind cel mai important, îl încercuieşte cu roşu. Şi mai ce? Ralph Igerman. Excelent, nicio grijă, i-o plătim noi cu vârf şi îndesat. Când în cele din urmă are să-şi facă apariţia, va trebui să-şi cumpere bilet de întoarcere pe cont propriu. Poftim! Tftnfl Ghilels a venit la timp. Tatiana Nikolaeva de asemenea, s-a prezentat fix la ora stabilită. Nici chiar simfonicul din San Francisco, după câte-mi amintesc, n-a întârziat. Cu toate trompetele şi timpanele lui. Iar un oarecare actor Igerman, recitator… Gata, Lionge, da?

Sună telefonul şi ea ridică receptorul.

— A, Vilhelmina! Bună, bună, Aloyzas îţi mulţumeşte mult pentru limbi! în realitate el încă nici nu mirosise limbile acelea, dar, mă rog, nu-i o crimă că mai gungureşte şi ea câte ceva la adresa lui. De unde vorbeşti, Vilhelmina, de acasă? Brigita e cumva pe aproape? Parcă o ungi la inimă când îi pomeneşti de fiică-sa. Bună ziua, fetiţo, bravo, ai fost la înălţime! Aici e tanti Liongina. Îmi pare foarte, foarte bine că la tine totul e în ordine. Mica ta vioară, sunt convinsă, o să farmece întregul Univers. Fie, fie şi numai Europa, dacă te sperie întregul Univers. O să vină în turneu o excelentă mezzo, o suedeză, una Eriksson. Ţi-am reţinut un locşor în rândul cinci! Se poate şi două, te însoţeşte cineva? Vorbeşti de mica ta vioară? Ai dreptate, fetiţo, ea n-o să

te înşele, atâta timp cât o s-o ţii strâns de tot sub bărbie. S-o strângi cât poţi de tare! Acuma, dă-mi-o, te rog, pe mămica, ciao, scumpo! Plescăie din buze, imitând un sărut şi cu totul pe neaşteptate îi trece prin minte: Doamne, ce flori pure şi parfumate cresc pe bălegarul nostru ticălos!

— O lauzi, da? Vezi să n-o copleşeşti cu laudele! Vilhelmina e acum atât de blajină, că ar fi gata să pună la picioarele interlocutoarei sale bunurile întregului Univers. Ah, ieri, chiar imediat după ce-ai plecat dumneata, mi-a trăsnit prin cap: am uitat să-ţi spun că primim banane. De aceea te-am şi deranjat cu noaptea în cap. Cât să reţin pentru dumneata, Liongina?

— Banane? Liongina nu râvnea câtuşi de puţin la banane. Reţine-mi vreo trei kile. Avem o musafiră. Şi, mă rog, într-un fel sau altul, o să le consumăm noi.

— Şi altceva, nimic?

— Nimic, poate doar...

— Spune, Liongina, nu te jena. Doar ştii că pentru dumneata, noi... Brigita, drăguţa de ea... Eu...

În glasul Vilhelminei se desluşesc, tremurând înfiorate, rezonanţele unicei sale lacrimi şi Lionginei nu-i vine la îndemână să-i spună aşa, de-a dreptul, despre şubuliţă de vulpe. Încă de la început, când abia o auzise pe Vilhelmina pufăind în receptor, îi trecu prin minte: uite unde-i capătul firicelului!

— Încântătoare – fetiţa dumitale! dezmiardă iarăşi Liongina urechea mamei, după care, pe un ton oficial, se interesează: Spune-mi, Vilhelmina, dumneata întâmplă- tor nu cunoşti pe cineva la Casa de mode?

— Trece uneori pe la noi inginerul-şef de la fabrica de încălţăminte „Aulo“. Îi fac rost de scrumbii. Îţi convine?

— Mă rog, ar fi ceva, dar...

— Mai cunosc un ginecolog. Vine să ia ţigări şi bere cehoslovacă. Toate femeile de vază sunt cliente de-ale lui. Fără îndoială că e şi tovarăşa director de la Casa de mode.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc.

— Lasă, dragă Liongina, că de relaţii nu duc lipsă. Dacă nu mă sileştfsă sar un gard prea înalt, poate reuşesc să-l trec.

— E înalt, Vilhelmina! Dar, de fapt, alţii vor trebui să se cocoaţe pe el, nu dumneata. Rolul dumitale o să se limiteze la informaţii.

— La ce, la ce?

— O să trebuiască numai să afli câte ceva.

— Ah, plesnesc de curiozitate!

— Ei, nu-i ceva nemaipomenit, o să fii dezamăgită când o să-ţi spun. Vocea încordată ar putea s-o trădeze şi Liongina nu mai scoate o vorbă, doar îşi face vânt cu palma un timp. Uite despre ce este vorba. Zilele trecute au fost prezentate la Casa de mode nişte modele aflate în producţie, printre care – o şubuliţă din deşeuri de blană de vulpe argintie. În mod confidenţial însă, s-a spus c& n-ar fi din deşeuri ci din blăniţe întregi, aşa au anunţat modelorii. În cazul ăsta preţul – trei sute şi ceva

— E pur şi simplu ridicol!

— E frumoasă?

— Mai întrebi!

— Şi o vrei pentru dumneata?

Liongina se fâstâceşte. Nu chibzuise totul până la capăt. Dar de fapt, Vilhelmina mi-e foarte devotată. Îi spun şi gata.

— Da, Vilhelmina, o vreau. Că e din deşeuri sau nu, n-are importanţă. Ceea ce e cu adevărat important este cine anume a pus ochii pe ea!

— Aha, vasăzică aici e buba! Eh, nu-i nevoie de studii superioare ca să pricepi.

— Fireşte, eu nu-mi fac prea mari speranţe.

— În caz de nereuşită, Liongina vrea să se pună la adăpost.

— Deocamdată m-aş mulţumi doar cu informaţii.

— O să-mi dau toată osteneala, de asta să nu te îndoieşti.

— Da, numai că trebuie acţionat fără întârziere, câtă vreme încă nu s-a evaporat şubuliţă.

— Vai, îmi închipui ce bine o să-ţi şadă cu ea! Că dacă e cineva vrednic de o podoabă ca asta, apăi aceea eşti numai dumneata, Liongina. Îţi sunt atât de recunoscătoare pentru Brigita, drăguţa de ea!

— Brigita e încântătoare. Aştept telefonul dumitale. Cu bine, Vilhelmina, aştept!

— Aşadar, un pas a fost făcut, prima săgeată a mers direct la ţintă. Liongina îşi aprinde o ţigară şi trage cu atâta nesaţ fumul, că se aud uşoare trosnituri. Privirea i se înseninează, fereastra devine dintr-o dată mai luminoasă; iată, au început să cadă primii fulgi şi pe stradă trece o doamnă zveltă într-o şubuliţă pariziană pudrată de zăpadă. Cine să fie? N-o fi cumva, Hubertaviciene, ha-ha? Nu, nu e bine, sunt prea emoţionată.

Trebuie să mă potolesc, să devin aceeaşi, să fiu la fel ca în oricare altă dimineaţă. Dar cum să fac? O bucurie neprefăcută, indecentă aproape, o împiedică să se liniştească.

— Alo! Bună dimineaţa! Şi, abia înghiţindu-şi un chicotit: Eşti liberă, tovarăşă contabil-şef?

Cu mişcări încete, de parcă şi-ar fi lăsat jumătate din trup de cealaltă parte a uşii, se prăvăleşte în birou con- tabila-şefă a agenţiei. Obrajii încinşi, plini de pete, demonstrează că nu are la dispoziţie nici măcar o secundă liberă.

— Ia loc, te rog, ia loc. Pe chipul Lionginei – un zâmbet binevoitor şi blând. De fapt acum şi ea este pe jumătate în alt loc – în acea zi din viitor scăldată în scânte- ierile primei zăpezi.

— Mulţumesc, tovarăşă director. Rămân în picioare.

Aşa, deci? Dacă n-o invitam să se aşeze, şi-ar fi trân- tit bubuind fundul ăla imens! Ei bine, atunci n-o să mă grăbesc nici eu, o să mă mai plimb puţin pe bulevardul alb, iar tu, sperietoareo, n-ai decât să stai în picioare.

Ca şi cum nu i-ar fi observat ostilitatea, Liongina o gratifică pe contabilă cu un zâmbet şi mai amabil.

— Sper că ai adus actele?

Şi Liongina începe să răsfoiască fără grabă hârtiile. Adulmecă micile coloane de cifre ca pe nişte capcane. Ar putea să nu-şi dea chiar atâta osteneală, căci e calculat şi verificat totul, dar ea îşi poartă unghia lungă ba ici, ba colo, până când contabila-şefă începe să fiarbă. Pe una din foi – o licărire, un nume cunoscut care apucase deja s-o sâcâie destul de mult. Din nou Igerman.

— Ce-i asta?

— O scrisoare de garanţie. Către hotelul „Gintaro”.

— Cu atâta întârâere?

— Avem cu ei o înţelegere verbală. Şi de fapt el, oricum, n-a venit.

— Asta nu te priveşte pe dumneata. Liongina îi zâmbeşte fermecător, ca şi cum în faţa ei s-ar afla un celebru maestru concertist şi nu contabila-şefă a Agenţiei de impresariat artistic, care roşeşte şi fornăie furioasă.

— Şi cine-o să plătească, dacă nu tot eu?

— Agenţia, nu dumneata. Trimite imediat curierul.

— Nu mai avem curier, tovarăşă director.

— Ce glumă mau e şi asta?

— S-a angajat ca infirmieră la spital. Era în ultimul hal cu

nervii.

— Sper că nervii dumitale nu sunt în ultimul hal, nu-i aşa? Liongina îşi desface buzele doar atât cât să-şi arate dinţii sănătoşi din faţă, fără însă a-şi dezveli coroanele. Contabila-şefă detestă dantura frumoasă, a ei e oribilă.

— Trimite-o pe Audrone.

— N-ar fi vrut s-o pună pe drumuri pe Audrone, dar n-avea încotro.

— Are copiii bolnavi.

— În cazul acesta, o s-o duci dumneata, îi propune cu voce melancolică Liongina, clătinându-şi cochet căpşorul.

— Asta-i bună! Atunci o să rămâneţi fără salarii! Şi contabila-şefă îşi iese din sărite. Era mult mai bine dacă nu vă făceaţi de lucru cu tot felul de escroci!

— La cine te referi dumneata?

— La Igerman ăsta, la cine altul?

— Ce-ar fi să facem schimb de atribuţii, noi două? Sunt sigură că într-o clipă s-ar rezolva toate problemele agenţiei şi o dată cu ele – şi problema curierului.

Liongina râde în gura mare, invitând-o şi pe contabila- şefă să-şi descleşteze buzele. Tocmai la timp sună şi telefonul.

— Ia loc, e mai comod. Şi Liongina îi arată femeii, care răsuflă greoi şi fornăie, fotoliul. Fie-ţi milă de venele dumitale!

Picioarele contabilei şefe, strâns înfăşurate în bandaje elastice, sunt ca nişte butuci. Ca răspuns la invitaţia mea, ea evident, n-o să se aşeze. E o întruchipare a subordonării ierarhice şi a datoriei de slujbaşă.

— Bună dimineaţa, Liongina, răsună vocea binecunoscută, profundă şi plăcută auzului, a celui care este directorul şi conducătorul artistic al agenţiei, prin urmare şeful ei direct, Leonas B. Îl deranjez cumva pe geniul meu comercial dacă îl rog să vină o clipă până aici? E o dimineaţă al naibii de cenuşie, care pur şi simplu ucide inspiraţia, brrr!

— Da de unde, tovarăşe director. Mie, dimpotrivă, mi se pare că e o dimineaţă splendidă! Un pic de romantism şi veţi vedea ceea ce văd şi eu…

— Mare lucru nu vedea nici ea – ziua cenuşie linsese zăpada inexistentă de pe mânecile şubuliţei inexistente.

— Grafia crengilor dezgolite e superbă!

De cealaltă parte a ferestrei e o porcărie – nu grafie, câţiva

copaci înlăcrimaţi, plini de umflături reumatice, însă conducătorul artistic asculta cu plăcere modulaţiile glasului ei, în timp ce faţa contabilei şefe devenea din roşie-vineţie.

— Eşti tare, tare ocupată, dragă Liongina? Şi numele îi face plăcere să i-l rostească.

— La drept vorbind, nu-i nicio grabă, o să mai aştept. O să mă delectez cu grafia dumitale. Păcat însă că nu eşti şi dumneata aici.

— Dacă e absolut necesar... Azi e ziua noastră de bancă, tovarăşe director. Salariile şi aşa mai departe!

— Liongina aruncă o privire complice femeii care stă acolo cu pleoapele tremurătoare, lăsate în jos. Dacă ar putea, şi-ar astupa urechile, să n-o mai audă cum flirtează în timpul orelor de serviciu, fără să se jeneze de oameni străini!

— Nu, nu, te rog, nu te deranja. A sunat unul, cum îi zice? Igerman. Rafael Igerman.

Rafael? De ce Rafael? A existat cândva un Rafael – dar într-o altă viaţă, în vremuri imemoriale, cu o sută, sau poate chiar cu o mie de ani în urmă.

— Ralph, tovarăşe director, îl corectează Liongina. Ca şi cum pentru ea n-ar fi fost totuna. Ralph Igerman!

Ralph şi Rafael – nu e deloc acelaşi lucru. Între ei doi e o distanţă uriaşă, ca cea de la pământ la lună şi totuşi... e o consonanţă înrudită, planetele-s şi ele, de fapt, înrudite. Rafael, repetă ea fără glas, ca şi cum i-ar fi teamă să nu uite. Ralph – e doar ca, zăngănitul trist şi banal al unui ciob de nume.

— O, iartă-mă, Ralph. Se auzea foarte prost. Ţiuituri, trosnete. A telefonat de la Tiumen.

— Nu cumva din lună?

— Te rog să mă scuzi, Liongina, e foarte posibil să fi făcut eu o confuzie.

— Da, se vede treaba că nu unui oarecare Igerman i se aplecase – ci chiar lui, directorului.

— Era foarte emoţionat, ne-a comunicat că e la Tiumen – da, da, la Tiumen! — unde i s-a decernat titlul de petrolist de onoare.

— Vasăzică, şi-a udat de zor titlul şi a pierdut avionul, nu-i aşa?

— Eşti rea, Liongina. Cine te-a supărat? Ce s-a întâmplat?

— Totul e cât se poate de normal. Rafael, iertaţi-mă, Ralph

Igerman, n-a sosit în turneu. Curiera a spălat putina. Iar spectacolul de la raion pentru şefi – a eşuat.

Liongina asculta cu atenţie ecoul din ce în ce mai stins al unui nume. Ralph! Ralph Igerman! Nu există şi n-a existat niciodată niciun Rafael!

— A eşuat? De ce a eşuat? Directorul, conducătorul artistic şi compozitorul Leonas B. Regreta că liniştea sa fusese tulburată.

— O să mă strădui să clarific problema, tovarăşe director... Vocea Lionginei e serioasă, rezervată, cum se şi cuvine să fie în orele de serviciu. Dar şi puţintel supărată, pentru că pe director îl luase gura' pe dinainte şi pronunţase greşit numele artistului. Combinaţia asta – Rafael Igerman – sună cât se poate de bizar!

— Acţionează în numele meu, Liongina. Ca de obicei. Nu ştiu, zău, ce m-aş face fără dumneata!

Suspinul jalnic al lui Leonas B., care face să vibreze receptorul, se înalţă spre bolţile străvechi de lemn ale biroului, se izbeşte în teracota verde a căminului – împodobit cu amoraşi zburdalnici – şi, prin ricoşeu, în trupul mătăhălos, fierbând de mânie, al contabilei-şefe. Aceasta continua să stea în picioare ca o martoră zeloasă în faţa instanţei, neţinând seama de durerea surdă a venelor sale varicoase. O rochie închisă la culoare, o basma roşie cu buline albe, legată aşa fel ca să-i mascheze gâtul gras. Te pomeneşti că o imită pe vreo fâşneaţă de la teatrul de estradă? Nu are pic de fantezie, dar asta n-o împiedică să-şi închipuie foarte clar cum eu şi directorul ne facem de cap tolănindu-ne în ambianţa candelabrelor şi a mobilei empire. Altfel, la ce-ar putea servi divanul ăsta mare de lângă perete, capitonat şi îmbrăcat în piele, dacă nu păcatului? Un singur lucru, probabil, i-a rămas confuz: unde ascundem perna?

— Cecul ăsta şi, uite, ăstălalt – nu le semnez.

Şi, înainte să-şi vină în fire contabila, zboară cât colo întâi unul din formularele verzui şi îndată după el, al doilea.

— Şefa, glumiţi! Puteţi să verificaţi, e calculat foarte exact!

— Nu pun la îndoială conştiinciozitatea dumitale. Dar uită-te în ce hal arată! Marginile înnegrite, murdare...

— Pentru petişoarele astea două? Contabila-şefă tremură de necaz, în clipa asta seamănă cu un sac legat la gură cu o cârpă colorată, pe care nicio forţă din lume nu l-ar putea ridica din loc. E prost indigoul. Doar nu-l facem noi!

— Nu mă interesează cine-l face.

— Banca le primeşte. Controlorul de acolo ne cunoaşte. Vă rog mult, tovarăşă director, semnaţi-mi-le! imploră ea.

— Indiferent dacă le primeşte sau nu, fă bine şi dă-le la redactilografiat. Noi suntem cei care oferim maselor frumosul. Estetica trebuie să domnească la noi pretutindeni. În sălile noastre de spectacol, în acte, ca şi pe chipurile noastre.

— Poftim?...

Pieptul contabilei se înalţă, fără însă a fi în stare să inspire aer.

— Da, da, şi pe chipiul! Resturile de omletă, zău că nu înfrumuseţează chipul dumitale. Şi, fireşte, nici pe acela al agenţiei noastre.

— Iertaţi-mă. M-am grăbit aşa de tare... m-am grăbit!

— Poftim o oglinjoară, dacă dumneata nu ai.

Contabila-şefă se uită pieziş în oglinjoară, aerul pe care-l inspiră cu zgomot se împotmoleşte în plămânii ei şi-apoi se năpusteşte năvalnic afară, dând impresia că cineva azvârle dinăuntru nişte pietricele. Se dezlănţuie un torent de lacrimi, şuvoaiele lor spală pleoapele fardate cu neîndemânare şi curg de-a lungul obrajilor. Ducându-şi mâna la inimă, clătinându-se, ea se rostogoleşte afară din cabinet, mirosul valocordinului – turnat din belşug – răzbate prin uşă.

Exerciţiile de voinţă sunt tot atât de utile ca şi gimnastica. În special pentru o femeie cu funcţie de conducere. Că femeile sunt mai fragile decât bărbaţii, asta-i doar o născocire. Dar, mă rog, dacă totuşi sunteţi unele, într-adevăr, mai fragile, vă dau un sfat: ţineţi-vă inimioarele în casa de bani sau la frigider. Liongina strânge ţigara între dinţi, aruncă fumul în sus, spre tavan. Revanşa e deosebit de mică, minusculă. Şi nu e deloc pentru acea primă zăpadă, ninsă şi apoi topită. Nu e nici pentru şubuliţă apărută cu atâta nesăbuinţă în visul ei, şubuliţă care deocamdată nu aparţine nimănui... Nu ştiu nici eu pentru ce e! Ce-i drept, îmi e destul de penibil să privesc namila asta, dar... M-a urât chiar de la început. Încă de pe când nu apucasem să schimb nici două vorbe cu Leonas B. M-a exasperat cu scrisorile de garanţie, cu rapoartele. Chiar şi acum – învinsă şi umilită – refuză să se predea. Culmea ridicolului este că nu-i geloasă pentru autoritatea care i-a scăpat printre degete – căci ea era aici stăpână absolută înainte de a deveni eu director comercial!

— e geloasă pe atitudinea binevoitoare a lui Leonas B. Faţă de mine. Se poate presupune chiar că e îndrăgostită de el. Toate se îndrăgostesc de el. De vocea lui, de acea spontană, puţin dispreţuitoare superioritate a lui, de muzica lui. Idiot lucru şi inima femeii! Chiar şi a uneia care seamănă cu un sac de grăunţe, cu o scroafă, sau cu orice altceva vreţi s-o comparaţi! Să trăieşti fără inimă e însă cu neputinţă şi, cu atât mai mult, să înfloreşti. Să-i dau voie, deci, să înflorească şi ea odată cu mine, ha-ha! Râsul răutăcios care-i sfâşie buzele, n-o înveseleşte. Puţin probabil că a reuşit să demonstreze ceva cu cruzimea ei. În locul ştiinţei anevoioase şi sâcâitoare dobândită nu prin experienţă, ci intuitiv – ieşise vorba că pentru ea e de ajuns să privească în treacăt umbra unui om, ca să-l înţeleagă pe deplin – s-au instalat deprinderile administrative, tonul categoric, agerimea spiritului practic. Perspicacitatea de odinioară – care, ce-i drept, o obosea şi o speria pe vremea când, chiar şi cu ochii deschişi numai pe jumătate, putea vedea cărarea – îi dispăruse. Pe-atunci, cu dt strân- gea pleoapele mai tare, cu atât vedea mai limpede. Acum însă, chiar şi cu ochii bine deschişi nu mă văd decât pe mine – avantajul meu, capriciile mele. Uite, şi adineaori, am batjocorit o femeie neajutorată, care nu ştie să se apere, asigurându-mă în acelaşi timp de atitudinea constant binevoitoare a conducătorului artistic – n-ai decât, adică, să te duci la el şi să mă reclami cât pofteşti, că tot n-o să obţii nimic! Ce gânduri ticăloase, cumplite îţi trec azi prin minte, se mustră Hubertaviciene, pentru a nu deveni încă şi mai neruşinată. Ia te uită, ce comperaj ieftin, dres cu intelectualism, destinat marelui public. Parcă aş avea de gând să uzez de poziţia mea profesională şi să dau buzna pe scenă, în lumina reflectoarelor. M-am lăsat prinsă de joc atât de tare, că mi se face greaţă şi mie – eh, dar acum n-o să mă mai mulţumesc doar cu o floricică înfăşurată în celofan. Cu o şubuliţă de blană de vulpe, însă, poate că da! Ia hai, s-o mai admirăm odată, înainte de a te lăsa copleşită de treburi. Însă oricât se străduie Liongina, minunea- nu mai apare scânteindu-şi steluţele de nea, pare că nu vrea să distrugă sobrietatea plină de cuviinţă a; oraşului. Nu vede decât şuba aceasta simplă din cuier, atât. Şi nici măcar să se mângâie cu vreo speranţă, nu are cum – o împiedică firul de praf intrat în ochi. Ce-ar putea fi? Nu cumva, floricica înfăşurată în celofan care n-a apucat să-i fie înmânată lui Igerman? Trebuie neapărat

să-i dea dispoziţie prostuţei aceleia de Audrone – că pe ea singură n-o va duce capul – să arunce garoafa veştedă cât colo… cât colo!

…Şefii, spectacolul eşuat, decada care urmează să aibă loc la Mazeikius. Stop! Spectacolul ăsta care n-o să aibă loc s-ar putea să miroasă foarte urât! Mai ales dacă presa adulmecă mirosul. Şi directorul comercial Hubertaviciene începe să învârtă discul telefonului cu mâna stângă – mai precis cu degetul mic de la mâna stângă – ceea ce înseamnă că nu-i vine nicio idee salvatoare. După ce formează cifrele pentru exterior, degetul mic rămâne suspendat în aer, putând fi astfel cercetat în plină lumină. Oja s-a jupuit, vai ce roşu strident! Trebuie numaidecât să-mi fac manichiura! Hotărârea luată nu are, evident, nicio legătură cu artistul venit în turneu – nicio grijă, nu se pierde, vine el! — însă prenumele lui enigmatic – Ralph, pus dintr-o eroare alături de celălalt prenume – Rafael, o îndeamnă din nou să se preocupe de propria-i înfăţişare.

îşi aprinde o nouă ţigară, se ridică în picioare, aude sub tălpi scrâşnetul covorului nou. Degetul mic se înfige iarăşi în disc. Ei, poftim, ce poţi să le spui şefilor ofensaţi? Oamenii aceştia destoinici, neţinând seama de noroi, s-au târât cu chiu, cu vai, din localitatea lor, împreună cu soţiile

— În rochii de seară şi cu pantofii înfăşuraţi în ziar – iar indivizii cu ghitarele s-au pus pe chefuit, vedeţi dumneavoastră, într-o cârciumă de la marginea şoselei! Pentru că autobuzul s-a defectat şi n-a mai pornit. Doar „Latvija”[48] agenţiei a intrat în cel de-al doilea milion de kilometri parcurşi de când tot bate drumurile – şi-atunci, ce să te miri? Iar ghitariştii, în loc să ajungă la destinaţie cu o cursă, s-au îmbătat. Ah, ce le-aş mai! Tu – lor, şi ei – ţie, când o să trebuiască să trimiţi brigăzile la punctele de agitaţie. Aşa că, mai bine abţine-te de la tunete şi fulgere. Dacă şefii mă iau din scurt, le promit pe oricare: Saulius Sondeckis, Vaclovas Daunoras, Giedre Kaukaite![49] Aşii, fireşte, or să se eschiveze, şi-atunci o să le bag pe gât ansamblul Pasagelâ[50] şi pe careva dintre artiştii veniţi în turneu. Dar mai întii – să-l liniştesc pe director. Şi formează numărul lui Leonas

48 Marca unui mic autobuz, fabricat la Riga.

49 Primul — renumit dirijor lituanian, următorii doi — foarte cunoscuţi cîntăreţi lituanieni.

50 „JPotcovioara“ (lb. lituaniană).

B.

— Iertaţi-mă că vă deranjez.

— De astă dată îşi studiază degetul mijlociu, ah, au rămas doar nişte fărâme de ojă. Şi constată cu uimire că, de fapt, nu şefii o îngrijorează.

— Vreau să fac o precizare în legătură cu Ralph Igerman.

— Şi chiar nu vrei să treci pe aici? accentele de bucurie din glasul lui Leonas se risipesc.

— Neapărat. Însă numai după ce o să-i împac pe şefi. Melancolia lui îi este dezagreabilă aşa că turuie în continuare ca o lecţie învăţată pe de rost: Dacă se supără – nu ne mai repară maşina!

— Ca să vezi în ce încurcătură am intrat şi noi! Şi nu se poate face nimic?

— Nu vă neliniştiţi, tovarăşe director. Lăsaţi că am eu grijă. Ne-o repară ei fără să crâcnească. Ce ziceaţi că vroia Igerman ăsta, dacă nu-i un secret?

— Să fie trecut pe afiş şi noul său titlu. Petrolist de onoare.

— Excelent.

— Cum? E oare cu putinţă, Liongina, să mă văd silit să-ţi explic şi dumitale că uneori publicul nostru nu poate fi atras nici cu titluri mâi impresionante decât ăsta?

— Într-un singur loc titlul acesta va da rezultate bune! În faţa şefilor noştri.

— Mă rog, procedează cum crezi. E de competenţa dumitale.;

— Nu fiţi îngrijorat. Totul va fi tip-top.

Contabila-şefă intră val-vârtej în birou:

— Banca! Dacă întârziem, oamenii rămân fără salarii, artiştii – fără onorarii! Restaurată cu pudră şi fard, faţa ei seamănă cu o vatră de foc bătătorită, peste care s-a presărat nisip.

Directorul comercial nici nu se uită la hârtii. Cecurile nu sunt murdare, dar nici curate nu-s. Vulpea asta bă- trână nici gând să le rebată. Liongina se aşază şi, fără să le cerceteze amănunţit, îşi scrie citeţ numele. Un conducător nu se cade să fie meschin. Nu-i este îngăduit, să distrugă în inima subalternului ultimele fărâme ale încrederii. Îi place cum arată propria-i semnătură. Aşteaptă puţin, până se usucă cerneala, şi semnează celălalt cec. Literele se înşiruie frumos, cu o grafie ireproşabilă.

— Asta-i tot?

Contabila îşi adună hârtiuţele şi dă din cap afirmativ, fără să

scoată o vorbă.

— Acum e-n regulă. Estetica şi toate celelalte. Şi Liongina laudă îmbrăcămintea stupidă a contabilei: Cine îţi coase dumitale atât de elegant?

Femeia se retrage spre uşă cu spatele înainte, emoţionată din pricina complimentului. Dar fornăitul ei, umerii zguduiţi de tremur, mapa ce-i saltă la subţioară, toate vorbesc despre acelaşi lucru pe care-l ţipa adineaori chipul ei: las'că ştiu eu, ştii şi tu, ştiu şi toţi cei din jur! Eşti o saltea, asta eşti. Te tăvăleşti cu conducătorul artistic. De nu ţi-ar fi faţa albă şi mijlocul subţire ai frământa noroaiele străzilor ca biata Audrone. Cât ai fost inspectoare ciripeai precum pasărea paradisului. Blândă, amabilă, lecuiai de toate bolile – penicilină, nu altceva! Bagă de seamă, nu te umfla prea tare în pene, să nu plesneşti, ca broasca aceea, care avea de gând să lipăie toată apa din fântână. Eu am supravieţuit la trei directori, trei adjuncţi şi, uite, tot mai exist şi o să exist în continuare. Da, o să exist şi-atunci când ai să plesneşti tu!

Uf, nemernică muiere! Nemernică. Liongina închide cu zgomot uşa în urma ei, apoi controlează dacă cele două canaturi sunt bine lipite. Nu se mai poate, trebuie să termin o dată cu ea! Mototoleşte pachetul de ţigări gol dar nu-l aruncă – ghemul strâns bine în pumn o face să se liniştească. Şi la drept vorbind, ce-ar fi să-mi petrec o noapte, două cu el? Ehei, asta ar fi o nimica toată pe lângă ce ştii tu despre tine şi despre el... Oricum, muierea asta e o nemernică. La pensie cu ea, la pensie!

Nu strigă în gura mare, deşi tare-ar mai vrea s-o facă. Dar un alt cerber care să fie în. Stare să apere banul statului la fel ca ea nu găseşti aşa uşor. Seamănă cu răposata Gertruda. Comparaţia o impresionează peste măsură, fiind complet neaşteptată. Parcă o şi vede stând la o oarecare depărtare de ea ca atunci când era în viaţă şi o supraveghea în tăcere pas cu pas. Oare tot nu mă pot gândi la Gertruda ca la o moartă? Mă tiranizează şi mai mult acum, când a dispărut pânda aceea meschină, privirea mascată furişându-se prin cratiţe şi pe sub poale – o fi însărcinată oare, şi dacă da, cu cine, cu Aloyzas sau cu altul, străin? Gertruda e impunătoare, parcă-i statuie, în special buza ei superioară – energică, puţin plesnită de-a lungul anilor, ca la sculpturile rămase multă vreme în ploaie. Faţa ei devenise buretoasă încă din timpul vieţii

— Anii i-o ciopliseră fără milă! — moartă însă, scăpând din îmbrăţişarea timpului, rămăsese neschimbată. Iată-mă, n-ai decât să te uiţi cât pofteşti, n-am ce ascunde. Tot nu-ţi plac, cum nu-ţi plăceam nici altădată, nu-i aşa? N-am ce-ţi face, eu însămi nu mă plac.. Ei, acum ce mai vrei, dacă am recunoscut cinstit singură totul?

Gertruda nu răspunde; n-a spus nimic nici atunci când încă mai putea vorbi. Întâmplarea avusese loc la clinică – după operaţia care durase o veşnicie – chirurgii erau obosiţi şi necruţători: Gertruda, de nerecunoscut aşa înfăşurată cum era toată în pansamente, se trezise cu precizia unui ceas deşteptător pus să sune. De la trupul ei terfelit în accident era imposibil să te mai poţi aştepta la aşa ceva şi de aceea începuse să licărească şi speranţa că, deşi măruntaiele i-au fost strivite, membrele rupte şi capul spart, ea ar putea să scape totuşi. Ei bine, când Gertruda şi-a recăpătat cunoştinţa şi ar fi putut spune printre gemete ce vroia, de ce anume o să aibă nevoie în permanenţă – indiferent dacă va supravieţui sau nu – ea a întrebat-o pe Liongina un singur lucru: în câte suntem azi.

Liongina se aşteptase să audă orice altceva desprins de pe buzele supte, însângerate ca o rană: un geamăt cutremurător, dovedind dureri insuportabile, rugămintea înfrigurată – apă! — un reproş făcut ei – *fetiţei* care nu îndreptăţise speranţele puse în ea – orice, dar în niciun caz această întrebare practică, uzuală, prin care Gertruda nădăjduia să restabilească echilibrul zdruncinat al Universului. Aşa schilodită, zdrobită cum era, pe ea o zguduise nu atât durerea şi prăbuşirea în întuneric, cât fua neîntoarsă din calendarul de pe biroul său. Şi dacă dintr-odată toţi ceilalţi nu vor mai urmări de azi înainte mersul timpului, iar caldarâmul pe care căzuse va rămâne în continuare cabrat, burzuluit – fără să se mai îndrepte vreodată – până când tot ea, Gertruda, va înnoda capetele firului ce-i fusese smuls din mână şi rupt? Buimăcită din pricina întrebării, Liongina uită ce dată era şi în loc să dea un răspuns exact, începu să bâiguie ceva despre operaţia izbutită şi medicii experimentaţi, devotaţi profesiei lor, despre speranţa lor – a ei şi a lui Aloyzas – că totul are să se aranjeze. Gertruda aştepta însă răspunsul la întrebarea sa stupidă – pe care nu se ştie dacă o pusese când încă mai era perfect conştientă – iar Liongina îşi pierduse memoria, oricât se străduia, nu-şi putea aminti ce cifră era

înscrisă în micul cerc al calendarului de birou. Şi în vreme ce ea îşi muşca buzele, asistenta medicală de la sala postoperatorie, având întipărită pe chipul său masca indiferenţei, o îndepărtă de lângă bolnavă, medicamentul curgea din siringă, în pipetă, ca într-o băltoacă. Când în cele din urmă Liongina se aplecă din nou asupra Gertrudei cu răspunsul gata pregătit – azi suntem în 15 martie şi e vineri, toţi aleargă, se grăbesc şi se schilodesc din cauza acestei grabe nebuneşti, de parcă mâine nu va mai fi o altă zi! — ochii Gertrudei se îngustaseră, se acoperiseră deja cu un văl înceţoşat. Şi de astă dată ea îşi bătuse joc de Liongina – aşa cum îi plăcea s-o facă de obicei când râdea cu ironie şi satisfacţie de ea, cea tinerică şi neştiutoare – prin faptul că îşi manifestase brusc indiferenţa tocmai faţă de ceea ce preţuia, în fond, mai mult ca orice – armonia şi ordinea din Univers – precum şi faţă de nenumărate alte răspunsuri înţelepte care ar fi ascuns minciuna, la fel ca şi întrebarea menită să mascheze unica ei grijă. Unica ei durere. Unica ei teamă. Grija, durerea şi teama al căror nume era – Aloyzas. Pe toate acestea le-a lăsat Gertruda în locul său.

Liongina ridică din umeri, se aşază la birou şi începe să foşnească hârtiile. Doar Gertruda mai lipsea aici, la slujbă. Nu-i ajunge că-i simte mereu respiraţia de gheaţă acasă? Dacă ar avea acum pe cineva de care să-şi bată joc puţin, starea ei de spirit s-ar îmbunătăţi într-o clipă. Haide, mai bine gândeşte-te la ceva plăcut, îşi ordona ea, de pildă cum o să-ţi bagi greblele astea două sub nasul manichiuristei Augute. Fata nu s-a înscris la institut pentru că o atrăgeau mirosurile plăcute ale salonului de coafură, părinţii şi profesorii îşi frângeau mâinile disperaţi, iar ea, ţinându-şi buzele ţuguiate, lustruia cu degeţelele ei subţirele şi trandafirii unghiile trecute prin foc şi pară ale sexului slab. Poftim, altă floare crescută pe bălegarul nostru ticălos! Te aşezi în fotoliul din faţa ei şi pentru o clipă ochii ţi se înseninează ca şi cum nu i-ai încredinţa mâinile – ci păcatele tale. Ei, ce altceva i-ar mai fi putut ridica moralul? Şubuliţă, fireşte. Chiar dacă nu acea nălucă pudrată delicat cu zăpadă, ci astălaltă, şubuliţă din cuier. E dispusă să-şi dea capul la tăiere că asta nu-i din deşeuri ci din pielicele întregi! Adevărate minuni din nişte rămăşiţe: pilotaj aerian de mare virtuozitate al celor ce-şi păzesc pielea luând toate măsurile de prevedere. Cele mai bune materiale se transformă pe hârtie în rebut, rebutul – în produse model. De

riscat, nu rişti nimic, iar pe deasupra îţi vine mai la îndemână să te desocotoroseşti de ele oferindu-le soţiei vreunui personaj influent. Soţul e mulţumit că soţia e elegantă —unde mai pui că l-a costat o nimica toată. Cât despre capodoperă – eterul continua să tacă în mod suspect, buletinul Casei de mode nu comunica absolut nimic. Nimic despre şubuliţă model în vederea expoziţiei ş.a.m.d., ş.a.m.d., dar nicio grijă, la timpul potrivit o să apară lăfăindu-se în ea cine ştie ce vulpiţă cu două picioare. În pofida faptului că altcuiva, ei de pildă, directoarei comerciale de la Agenţia de impresariat artistic

— Care nu-i deloc urâtă – şubuliţă asta i-ar fi cu mult mai necesară! Estetica trebuie să domnească la noi pretutindeni – în sălile noastre de spectacol, în acte ca şi pe chipurile noastre – da-da şi pe chipuri, cum pe bună dreptate i s-a atras atenţia astăzi contabilei şefe. Cu atât mai mult e necesar ca îmbrăcămintea noastră să fie estetică. Doar la noi vin şi străini, iar unii dintre aceştia când se întorc în parisurile şi romele lor, le povestesc corespondenţilor de presă fel de fel de întâmplări – trăite sau născocite – despre femeile noastre. Din păcate în întâm- plările trăite se vorbeşte despre cosmetică, despre mode. Dar artiştii noştri veniţi în turneu? Cu ei ce facem? Ce, lor nu suntem obligaţi să le arătăm, prin înfăţişarea noastră, respectul ce li se cuvine? Iată acum, de pildă, o să-şi facă apariţia acest Ralph Igerman, artist şi – aşa cum ne-a atras atenţia conducătorul nostru artistic – petrolist de onoare. Oare nu suntem noi datori să-l primim la fel de bine ca pe un străin, să ne îmbrăcăm cu haine frumoase, să ne aranjăm ţinuta? Dintr-o clipă în alta s-ar putea ca el să intre pe uşă, fie să ne roage ceva, fie chiar să-şi formuleze unele pretenţii. Da, o să vadă cum suntem îmbrăcaţi, o să creadă că suntem nişte provinciali amărâţi şi o să-şi arate nemulţumirea! Fără îndoială, nouă nu ne e frică de nimic, totuşi... Liongina presimte că se vor ivi neplăceri, chiar dacă grija pentru capriciosul oaspete cade în sarcina lui Audrone – da, da, vă rog să-i adresaţi ei toate pretenţiile!

— Nu, Lionginei nu-i este frică, dimpotrivă, ea aşteaptă cu mare nerăbdare, şi are impresia că din pricina acestei aşteptări geamul devenise mai luminos.

Liongina a plecat demult, se grăbea teribil; în amintirea lui mai stăruie acum doar paşii ei grăbiţi, sărutul – acea atingere

abia perceptibilă a buzelor ei –, mirosul pătrunzător al cosmeticelor de import, cele câteva cuvinte aruncate în fugă şi care nu exprimă nimic. Dar dacă, în ciuda aşteptărilor, cuvintele acestea exprimă totuşi ceva, ba poate chiar exprimă foarte mult? întreaga eternitate începe exact în foşnetul buzelor ei, în pauza dinainte şi în pauza de după cotidianul „Bagă de seamă, bărbăţele!“ când până şi în carminul dezagreabil de lipicios se simte în special suflul reproşului ei nerostit şi amărăciunea pentru statornica ei fidelitate, pe care, departe de a o afişa în văzul lumii, o tăinuieşte de ceilalţi şi chiar de sine însăşi. Oare l-au atins cu adevărat buzele ei atunci când pentru o fracţiune de secundă Liongina s-a desprins din învelişul ei strălucitor – anume lustruit pentru priviri străine – iar el, din carapacea plină de ţepi a neîncrederii? Au fost oare uniţi laolaltă ca odinioară, ca niciodată sau i se năzărise doar? Ea s-a aplecat prea repede, fulgerător, de parcă se temea că el o să pună stăpânire pe fiinţa ei mai mult decât în alte dimineţi, iar după aceea, o clipă a rămas nu se ştie de ce... împietrită. Între ea şi Aloyzas, între stratul ei de fard şi obrazul lui plin de ri-r duri, pe care-l atinseseră buzele ei, se afla ceva străin, aidoma unui vălătuc mititel de vată – oare ce putea fi, dacă în adevăr era ceva acolo şi nu fusese scornit de dânsul, supărat că se consumase o clipă de tandreţe, care cine ştie dacă avea să se mai repete vreodată? Ar fi vrut să-şi scuture violent obrazul, să îndepărteze cu mâna micul vălătuc, dar nu îndrăzneşte, pentru a nu atinge buzele ei, şi astfel, răsuflarea aceea unică – singura din lumea întreagă, chiar şi aşa amestecată cu chimicalele fardului cum era – prinse a se îndepărta, a se risipi. Ea nu mai e aici, nu mai e demult aici, dar micul vălătuc continuă să-l sâcâie, i se lipeşte şi acum de gingii, i se încurcă printre dinţi astfel că nici să-l scuipe n-are cum. Apropiindu-se, măsurându-i exact ceea ce îi aparţine în mod indiscutabil numai lui – nimic mai mult nu s-ar încumeta el să-i pretindă!

— Liongina nu era îngrijorată din pricina lui, ci a unui artist oarecare venit în turneu, şi era îngrijorată în aşa măsură, încât se prea poate că nici nu-i atinsese obrazul. Cel puţin aşa i se pare acum: şi-a apropiat buzele fără să se gândească ce face, fără să simtă cât de tare îl mistuie dorul pe el. Nu se ştia dacă artistul avea să vină sau nu şi totuşi gura ei, acel pripit şi în acelaşi timp prelungit rămas-bun, totul era îmbibat de

aşteptarea lui. Akerman, acest comis-voiajor care se străduie să-şi urce cât mai mult preţul, din pricina lui să fi fost Lionge atât de neatentă, de crudă? Zigerman? Egerman? Aloyzas poceşte dinadins numele auzit. Un oarecare Ralph Igerman! Poreclă dulceagă, răsuflată, nume idiot şi scâlciat probabil, care nu înseamnă nimir Dar în cifrul nedecodat al acestuia se ascunde o enigmă ce-i stârneşte neîncrederea. Pentru un Jonaicio sau Pe- traicio nu s-ar telefona atât, nu s-ar prăpădi nimeni cu firea până şi în toiul nopţii, n-ar vui agenţia ca un stup răvăşit, şi nici Liongina n-ar încălca obiceiul lor cotidian care poate că pe ea o amuză doar ca o joacă de copii

— O joacă de copii a unor oameni în toată firea – dar care sădeşte în sufletul lui speranţa că nu e încă totul pierdut – doar se întâmplă uneori ca ceva să nu aibă nu numai un sfârşit, ci nici măcar un început, ca de exemplu, acest imens dor de ea, în care s-au adunat cele mai fericite zile din viaţa lor.

Să fie numai zelul profesional al Lionginei, acesta îi răpise clipa cea mai plăcută a zilei, clipa aparţinându-i doar lui şi pe care – rămas singur – ar fi savurat-o la fel ca în copilărie ţurţur ele de gheaţă rupt pe furiş? Ţur- ţurele îi răcorea buzele şi mâna şi, deşi îi era interzis cu severitate – mai ales de Gertruda – prospeţimea umedă după care râvnise, îi făcea o mare plăcere. Să fie numai simţul datoriei cel care-o scosese din casă pe Liongina mai devreme decât în alte dimineţi, oare nu cumva curiozitatea de femeie, nu cumva dorinţa de impresii noi, pe care el nu i le mai oferă, căci mai presus de orice Aloyzas preţuieşte statornicia, ce-o poţi păstra doar ghemuindu-te şi ţinând în pumnul strâns cu putere nisipul – în permanentă curgere – al timpului? Se vede pe sine privindu-se de la distanţă, – s-a pitit ca un copil părăsit de mama lui. De azi înainte noi n-o să mai avem niciodată încredere oarbă în ea, n-o s-o mai lăsăm să plece înainte de a o chestiona, de a o preveni asupra eventualelor pericole, ca şi a răspunderii sale. Acest „noi“ îl mai linişteşte, ca şi cum n-ar mai fi singur, ca şi cum ar fi înconjurat de prieteni şi cunoscuţi. Să pleci – e uşor, asta o ştie oricine, să te întorci însă, nu-i chiar atât de simplu. Şi pe deasupra, nu ştii ce vei găsi la întoarcere, chiar dacă toate lucrurile or să rămână la locul lor, chiar dacă aerul are să miroasă, ca şi mai înainte, a parfum prelins din sticlă şi a aşternut.. E chiar ridicol cum pot oamenii, fără a sta mult pe gânduri, să se năpustească afară din

casă! S-o părăseşti e peste măsură de înspăi- mântător şi periculos, şi poate tocmai de aceea unii oameni – mai cu seamă el – nu-şi scot nasul din casă decât dacă e absolut necesar s-o facă.

Din vestibul se aude uşa trântită cu zgomot – Anea a luat-o la picior deci, se duce la cursuri. Dimineţile, ea redevine cenuşie ca un decor înlăturat de pe scenă. Până şi gâtul ei pare mai scurt: nu seamănă nici cu cel de girafă şi nici cu un şarpe mlădios. Vrând să se răzbune pe Liogina, Aloyzas se gândeşte la Anea un pic mai mult decât în dimineţile trecute. Zâmbetul ei pare să spună că ştie totul, absolut totul, pe câtă vreme tu – nimic. Zâmbetul sau cine ştie, poate strălucirea gâtului ei lung – e foarte greu să le separi unul de celălalt. Tare-s curios să ştiu, oare zâmbetul ăsta îl dăruieşte ea tuturor bărbaţilor? Aloyzas are impresia că gândurile despre Anea îşi croiesc drum exact prin deschizătura îngustă rămasă între buzele Lionginei şi obrazul lui. Slavă Domnului că a plecat Anea: o să-şi poată bea cafeaua fără a fi nevoit să se zgribulească sub privirea ei echivocă. Liongina o să ia o gustare în oraş. Anea – ia te uită, ce i-a trecut prin gând – a înfăşurat în prosop ibricul cu cafea. N-am rugat-o eu. Oricum, până mă dau jos din pat, cafeaua ei are să se transforme într-un lichid răcoros tocmai bun de adăpat. Ce minunată zi când nu trebuie să te duci la cursuri. Pe stradă e ploaie, noroi, iar tu îţi iei micul dejun pe îndelete ţinându-l pe genunchi pe poetul latin:

...Ispitit de chemarea cerului, se avântă în înalt. Vecină-
nătatea soarelui iute, l-a muiat ceara miresmată, legătura penelor.
Ceara s-a topit. El agită zadarnic braţele goale
Şi fără aripi, care nu mai întâmpină rezistenţa aerului *.

Excelent, uluitor spus, tema e complect epuizată – şi cu toate astea... Deşi nu cuceresc văzduhul, respir totuşi. Deşi cad, nu mă prăbuşesc totuşi. O asemenea metamorfoză n-a prevăzut celebrul poet – asta e! Iar Liongina nu ia micul dejun în oraş, face cură de slăbire. Pentru că ea trebuie să placă tuturor: conducerii, confreriei actorilor, igermanilor-zigermanilor. Cândva avea patruzeci şi nouă de kilograme şi era nefericită, acum însă dacă ar reveni la vechea siluetă ar înebuni de bucurie, deşi e slabă şi aşa... ca o fetiţă. Eu, în schimb, pot spune că sunt propriul meu stăpân, nu-s obligat să fiu pe placul nimănui şi pot

face numai ce socot eu că e necesar – atât şi nimic mai mult. Aloyzas îşi repezi bărbia înainte, deşi n-avea cine să-l vadă. Totuşi a încercat cineva să discute cu el şi recurgând la argumente necinstite a adus vorba din senin despre Gertruda. Ah, nu mă mai bateţi la cap întruna cu acelaşi lucru, că Gertrudei îi trebuie un monument funerar, asta o ştiu eu şi singur. Dar nu pot da cu niciun chip de urma acelui arhitect cunoscut – de aceea tot tărăgănez! Că Gertrudei nu se face să-i pui un monument oarecare! Or, combinatul pentru articole de uz curent toarnă adevărate coveţi. Auzi, să-i pui o covată din ciment! Asta ar însemna să-i pângăreşti memoria. Ea însăşi era ca un monument.

Încercând să se debaraseze de gândurile legate de răposata sa soră, Aloyzas începe să asculte cu atenţie. Cineva horcăie de parcă l-ar sugruma. Ce-i asta? Horcăie şi şuieră în propriul său piept! Oare nu tot aşa hârâiau plă- mânii găuriţi ai tatălui său şi ai fratelui Tautvydas? Când are să intre în ultimul stadiu, va începe să zornăie şi lanţul de bicicletă. Uite, l-au şi trecut năduşelile din cap până-n picioare, simte cum îi curg şiroaie de transpiraţie între omoplaţi. Nervii. Fruntea i se acoperă de broboane, sub cămaşa groasă i se umezeşte pieptul, transpiraţia îl înţeapă în regiunea abdomenului. Doctorul l-a asigurat că e bronşită cronică. N-a pronunţat îngrozitorul diagnostic TBC. Strâns cu uşa de întrebarea directă, el a negat clătinându-şi cu energie capul, asemănător unui craniu. Eh, azi or să-ţi cânte ceva despre şubrezirea generală a organismului, despre o agravare a bronşitei, iar mâine o să-i auzi vorbindu-ţi de bacilul Koch. Or, în pofida tuturor streptomicinelor, tubacidelor ş.a.m.d. Nimic nu poate fi mai înspăimântător decât acest bacii. Mi s-a recomandat să nu mă surmenez, să mă alimentez cum trebuie… Aşadar, să începem cu alimentarea. Ieri Liongina se lupta cu o sacoşă cât toate zilele.

Şi târşindu-şi papucii, Aloyzas se duce la bucătărie unde, fără să se mai spele, se aşază să mănânce.

Mestecă îndelung, atâta vreme că-l dor şi fălcile. Pe neaşteptate aude chiar lângă ureche un hârşâit zdravăn, de parcă cineva smulsese cu forţa un fierăstrău dintr-un lemn putrezit. Înspăimântat, se holbează la masa înclinată, la pervazul prăvălit şi la picioarele sale, ce par să se afunde în ceaţă. Oare astea să fie picioarele lui? Oare el, Aloyzas

Hubertavicius, sforăie încetişor – după ce şi-a terminat micul dejun atât de consistent – în loc să-şi croiască drum prin junglele neumblate. Ale ştiinţei, pe care hotărâse să le cucerească fără a ţine seamă de niciun fel de tentaţii sau obstacole, rămânând mereu fidel doar luminii reci, scânteietoare a adevărului? întrebarea n-a pus-o el ci Gertruda, bine, dar ea a murit – asta o ştiu cu toţii –, ce-ar fi putut ea să spună, şi asta o ştiu toţi, la fel cum ştiut este şi faptul că, retrăgându-se aproape intenţionat din rândul celor vii, ea şi-a pierdut orice drept de a mai cere şi de a mai judeca. Acum nu stă în puterea ei să mai audă vreun răspuns – chiar dacă s-ar afla aci, alături, – uf, sforăie camera, sforăie oraşul, sforăie întregul Univers.

Sună telefonul. N-are decât să sune până n-o mai putea! Universul – e numai lumină, Universul – e plin de viaţă şi energie, numai el, Aloyzas, parcă nu-i în toate minţile. Şi nu din pricina somnului greu – ci a zăcutului cu ochii închişi, înfofolit într-o picoteală plăcută, a cărei căldură mângâietoare o simte aşa cum simte asprimea brutală a străzii, biciuind chipurile trecătorilor ce gonesc nu se ştie încotro, chipuri printre care putea să fie şi al său. Se îmbrâncesc, se iau la întrecere unii cu alţii în- cercând zadarnic să se ferească de respiraţia sforăitoare a celor din jur, de ghionturile pline de răutate şi de privirile morocănoase. Câte unuia nimic nu-i este pe plac

— El se desprinde din masa comună – dar ajuns acolo, în faţă, nu mai ştie ce are de făcut, altul se tot învârte în cerc fiind pe deplin încredinţat că merge înainte, un al treilea – care se bălăceşte în acelaşi loc, împotmolit până la piept – caută să dea impresia că urcă tot mai sus. Total indiferent în faţa acestei pătimaşe competiţii, fără a-i condamna pe concurenţi – mai degrabă compă- timindu-i – Aloyzas se afundă din nou în binefăcătoarea sa odihnă.

Nu mă mişc de-aici, las’că se descurcă ei şi fără mine. Încearcă să se instaleze cât mai comod, exact în adânci- tura, devenită atât de familiară, a fotoliului. Ţipătul disperat – acum e ţipăt în toată legea! — îi sfredeleşte ceafa. Asta-i perseverenţa Lionginei. Se vede nevoit să întindă mâna după receptor, înainte chiar de a se văicări pe săturate!

— Stai şi tragi la aghioase ziua-n amiaza mare, aşa-i? Să-ţi fie ruşine! Şi lecţia? Să ştii că nu mă aşteptam de la tine la o asemenea surpriză!

În glasul ei răzbat accente triumfătoare, ca şi cum ar fi câştigat o bătălie, deşi mai mult ca sigur mustrase doar vreo curieră docilă sau o făcuse iar să plângă pe contabila-şefă. S

— În primul rând – nu dorm. Stau culcat şi cuget, în al doilea rând, s-a modificat orarul. Azi am fereastră.

— Nu ţi se pare că ai prea multe ferestre? Cât despre cugetat… Nu ţi-e teamă că toate ideile vor fi orizontale?

— Şi cine a stabilit, mă rog, că sunt de preferat cele verticale?

— Sofistica! Fie, în regulă. Dar broşura? Aia, băr- băţele, n-ai cum s-o termini stând culcat.

Aloyzas tuşeşte de vreo două ori.

— Ce-ai păţit, Aloyzas? Ai răcit?

— Mă cam supără gâtul… N-o să fie nicio broşură. Doar ţi-am mai spus asta.

— Perfect! Dar scrisoarea pentru bietul A.?

Liogina recurge la felurite stratageme cu abilitatea unui comandant de oşti, astfel că Aloyzas – luat prin surprindere – începe să tuşească cu şi mai multă râvnă, extrăgând din bronhii şi' din pleură argumentele menite să-l apere. Îşi scoate batista, scuipă în ea. Flegmă.

— Spune drept, eşti bolnav?

Aloyzas parcă-l şi vede pe tatăl său lipindu-şi batista de buze. Petele erau roşii. Ai fi zis că zdrobise zmeură pe pânza albă şi foarte fină a acesteia. Dacă nu sunt încă bolnav, o să mă îmbolnăvesc în mod sigur, meditează el mâhnit. Ce, nu-i acelaşi lucru?

— Nu, nimic serios. Cât despre A. Ăsta, uite, o să-i scriu îndată câteva rânduri. M-am săturat şi eu de epistolele lui.

— După ce-i scrii, ieşi şi tu pe afară şi plimbă-te puţin, ordonă receptorul. Te mai aeriseşti un pic. Anea încă n-a apărut?

— Habar n-am, doar nu-s paznicul ei.

— Te rog nu uita că ea e musafirul nostru.

— Nu se ştie cine şi al cui musafir e: ea al nostru, sau noi ai ei.

— Lasă, am văzut eu cât de nefericit eşti când îi faci ochi dulci!

— Lionge, cum îndrăzneşti, Lionge!… Aloyzas se sufocă de indignare. Se vede că vrea şi ea să se descotorosească de vălătucul acela mititel de vată lipit azi dimineaţă pe buzele ei, altfel n-ar căuta pretexte. Ai văzut dcar că azi dimineaţă nu mie, ci ţie îţi dădea târcoale infidelitatea, şi asta n-ai cum s-o scuipi,

s-o ştergi cu buretele. Ba nu, fii cu ochii în patru, nu te da de gol, deşi grozav ţi-ar mai plăcea s-o întrebi de-a dreptul, iar ea, zăpăcindu-se, să mărturisească singură.

— Eh, mai glumesc şi eu, şi Liongina izbucneşte în hohote de râs. Parcă ce, îmi interzice cineva să fiu geloasă? Numai tu ai voie, motănelule?

— Vrei să spui că încă… mă mai iubeşti? întreabă el cu un efort, jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Dar tu ce-ţi închipuiai?

Şi el se cufundă în aşteptare, ca înainte de pronunţarea unei sentinţe, chiar dacă nu are niciun dubiu: ei doi or să se despartă fără a se mai întâlii, micuţul vălătuc o să-i rămână în gură în continuare ca şi când ar fi dezlegat cu dinţii nodul unei frânghii.

— Bine, atunci hai să-ţi spun, nu de alta, dar văd că eşti gata să-mi ceri declaraţii scrise… Hei, ce faci acolo, ai adormit? I love you!

Receptorul lunecă din palma transpirată a lui Aloyzas. Plămânii i se umflă, dar nu poate inhala aerul. I love you? Să fi renăscut din cenuşă adorabila R., pe care-o uitase? Cu neputinţă! Gluma este asociaţia lovită prin ricoşeu de propriile lui mărturisiri pe care, imprudent, i le făcuse. Lionge a ridicat de jos nuiaua aruncată de rivala sa, tocmai pentru a lovi mai dureros. Şi aşa, începuse de multă vreme să fie dezgustat de activitatea ei, de jargonul pe care-l foloseşte la telefon. Uneori i se pare chiar ciudat că buzele frumoase a căror respiraţie o ascultă atent cu atâta nesaţ, nu scot la iveală strungăreaţă. Ea – e R.? O păpuşă mecanică, vorbind din când în când engleza şi posedând la perfecţie rusa germana poloneza? Şi-atunci, unde a dispărut mica sălbăticiune ce nu-şi lua ochii de la munţi şi delira despre piscuri şi necuprinse depărtări? Vino-ţi în fire, ce, vrei s-o readuci pe cealaltă care te-a nenorocit, te-a călcat în picioare prefăcându-te în pulbere, într-un putregai?! Nu, n-am nevoie nici de ea, nici de o alta. Redaţi-mi-o pe Lionge, pe Liongina, care nu uită în nicio dimineaţă să-mi atingă cu buzele ei fruntea, obrazul sau bărbia! Iar uneori, ca de exemplu astăzi, e neobişnuit de atentă – îşi cere chiar şi scuze pentru sărutarea neglijentă de dimineaţă…

37 – Spre culmi, dus-Intora

Aloyzas se târăşte spre masa de scris. Intr-adevăr sunt extrem de inactiv, ar trebui să fac totuşi ceva. Că doar nici

răbdarea Lionginei nu-i veşnică. Uite, deja nu mai poate face efortul de a-mi trânti aşa, pur şi simplu, că mă iubeşte – în lituaniană. A glumit, fireşte. Pentru că nu-i deloc uşor să vorbeşti serios cu unul care se văicăreşte tot timpul, e dezordonat şi se agaţă mereu de pulpana ta. Şi dacă – n-a glumit? O să-i dovedesc! O să fac? Ce? Cum? Ehei, aici sunt munţi de cărţi vechi, reviste şi manuscrise. Or să te treacă şapte rânduri de sudori până faci ordine în ele. Poftim! Pe dicţionarul de limbă portugheză tronează coşuleţul cu andrele. Când a început revoluţia garoafelor roşii[51] se hotărâse să înveţe portugheza. Dar s-a lăsat păgubaş. Tricotajul e al Anei. Iarăşi Anea asta? Lionge s-a apucat de andrele pe vremea când era un biet şoricel cenuşiu. Atunci i-a tricotat pulovărul ca să nu-i fie frig serile. Acuma n-ar mai fi în stare de una ca asta. Doar are o funcţie importantă. E o femeie eman- cipantă, modernă. Poate să i-o ia înainte oricărui bărbat

— Şi încă cu brio – rămânând mai departe feminină, fermecătoare şi atrăgătoare. Îşi mai poate ea permite să umble cu nişte degete jupuite de la firele de aţă sau împunse cu acul? S-o înhami pe ea ca ea în treburile gospodăriei ar fi acelaşi lucru cu a-i cere unei fiinţe aeriene – parcă anume creată să umble pe sârmă sub cupola circului – să ridice haltere. Pe neaşteptate, în faţa ochilor săi prinde să strălucească ceva, nişte puncte luminoase se răspândesc în toate părţile, iar unul din ele se avântă scânteind sus-sus de tot şi Aloyzas o vede pe Liongina pe al cărui trup se mulează perfect un tricou. Nu unul obişnuit – ci strălucitor, presărat cu steluţe. În mâinile ei, o nuieluşă subţire – e oare doar pentru echilibru? — şi, deodată încetează să mai semene cu o pământeană de pe Terra. Uşoară, eliberată nu numai de veşmintele pământene ci şi de atracţia terestră, făcând paşi de dans, ea se plimbă pe frânghia ei, execută salturi, face tumbe, se învârte ca o sfârlează, fără să cadă, cu toate că sub picioarele sale zvelte – semănând cu două raze de lumină – sârma împletită şi foarte subţire se clatină şi scârţâie. Iat-o executind acum un dublu salt ameţitor, ea însăşi scoate un suspin şi din înălţimi inaccesibile, se revarsă clinchetul cristalin al unui clopoţel de aramă. Ţi se pare chiar că nu ea şi nu din voinţa ei se saltă aşa, ci frânghia – cuprinsă de-un tremur

51 La 25.4.1974 insurecţia militară din Portugalia (revoluţia „garoafelor roşii"), care înlătură guvernul condus de Marcelo Gaetano, abolind regimul fascist.

frenetic – o aruncă în sus: de mult n-a mai vibrat aceasta sub astfel de picioruşe! Imponderabilă şi imaterială – o strălucire scânteietoare şi nimic altceva – ea este în acelaşi timp mai puternică şi mai elastică decât o spirală de oţel, căci e turnată din trei elemente ce se întrepătrund reciproc: râsul fetiţei foarte tulburată de odinioară, lucirile scânteietoare ale adorabilei R. Şi supleţea iscusinţei directorului administrativ Liongina Hubertaviciene. Uitând de toate – de griji ca şi de trecutul său – zburătoarea aceasta gustă din plin fericirea clipei prezente, evoluând sub ochii spectatorilor vrăjiţi şi doar unuia dintre ei

— Peste măsură de perspicace – pierdut în mulţimea înmărmurită de încântare, omului ce-i cunoaşte până şi gândurile, începe să i se pară că de fapt ea e o somnabulă, că execută în somn uluitoarele sale volte. Ar fi suficient ca *cineva* să scoată un strigăt puternic pentru ca ea să se trezească şi să cadă pe talajul galben, bătătorit al arenei, în zăngănitul dezonorant al clopoţeilor de clovn de pe tricoul său. Acolo se va dezagrega în trei elemente – trei grămăjoare de gunoi. Omul perspicace e prin apropiere, e chiar alături, lângă Aloyzas. Trupurile lor se ating, la fel hainele, respiraţia. Şi oare nu e el însuşi – acel *cineva* căruia îi e teamă mai mult decât oricui de un eventual strigăt şi care totodată doreşte mai cu sete decât oricine ca strigătul său să sfâşie tăcerea ce creşte în intensitate şi se răspândeşte de jur împrejur, în timp ce sprintenul fluture metalic continuă să zboare dintr-o parte în cealaltă, iar mulţimea e copleşită de încântare? El însuşi? El, care după plecarea aceea grăbită la slujbă, se mângâie doar cu atingerea cotidiană – ce nu semnifică nimic – a buzelor ei? El, care identifică mirosul fardurilor lipsite de personalitate – ce înăbuşesc tot ce e original – ca fiind graiul plin de sfială al sentimentelor? El, el însuşi ar fi strigat? *Un fluture din tinichea cromată* – asta *eşti,* chî-chî! În râsul lui se năpusteşte tuşea, pentru ca acesta să răsune cât mai sarcastic. Insă, dezmăţata artistă de circ – parcă ce, e cuviincios să faci tumbe în văzul mulţimii? — n-ar fi putut auzi decât primele sunete din hohotul lui… şi gata. La gândul acesta inima lui Aloyzas se strânge şi din stomac i se aude un ghiorăit, el îşi mijeşte ochii îngrozit, dar – şi după ce îşi recapătă vederea – punctul plin de lumină mai licăreşte încă undeva în spaţiu. Nici vorbă de arenă, nici vorbă de artistă de circ şi nici vorbă de om furios care abia aşteaptă

prilejul să-i joace cuiva o farsă perfidă. Ba nu, furiosul există, se află în el însuşi, dizolvat în picăturile de sânge din venele sale şi în respiraţia sa, iar Aloyzas nu e deloc convins că în clipa hotărâtoare va izbuti să oprească mâna nelegiuitului. Ah, toate astea sunt fleacuri! Nu e nimic, absolut nimic real – o zi banală, începută prost pentru că a scos-o din casă pe Liongina mai devreme decât de obicei. Un simţământ de singurătate care-l mistuie chinuitor, deşi s-a mai atenuat puţin. O senzaţie sâcâitoare că are în gură un vălătuc mititel de cinepă…

Acum, la treabă, apucă-te mai repede de lucru, se zoreşte el, speriat de nălucirea dinainte. Nu-i face plăcere să-şi aducă aminte, dar ştie că pe frânghia întinsă – adevărat, nu sub cupola circului ci în cosmos – cea care se avinta adineaori de colo-colo era Berkeley-ana evoluând între două farfurii zburătoare, mânuite cu dibăcie. Uf, nici măcar o istorioară stupidă nu eşti în stare să născoceşti. Mai mare ruşinea!

Aloyzas se prinde de marginea mesei. Grele, tremurătoare, mâinile lui înlătură cu dificultate rezistenţa cărţilor şi a revistelor gata să se prăbuşească, a scaunului ce scârţâie şi se clatină, a nepăsării pereţilor îngălbeniţi. Nu i-a ascuţit nimeni creioanele pentru ca acestea, foşnind uşor, să alerge sprintene pe coala de hârtie. Şi nici hârtie de scris de bună calitate nu are, doar câteva răzleţe sferturi de coală. Aloyzas s-a pregătit atât de multă vreme să se apuce de lucru, încât era cât pe ce să-şi uite intenţia de a-i scrie câteva rânduri acelui oarecare A. Devenind din nou conştient că e necesar s-o facă, începe să scrijeleze literele cu pixul său cu bile – cât îi e de nesuferit! — care rupe hârtia. În fundul sufletului însă îi stăruie ca şi adineaori îndoiala: oare, într-adevăr, acest A, e prietenul lui din copilărie? Ce-i drept, nu are dovezi care să conteste această afirmaţie… Dar cum, în ce fel să i se adreseze lui A.? Stimate? Dumneavoastră? Dragă prietene? Sau poate că nici n-are rost să-şi mai bată capul cu scrisori. Eh, o să-mi trag într-o zi cizmele de cauciuc în picioare şi o s-o iau din loc. Nu ştiu dacă o să-l găsesc sau nu pe A., dar sunt sigur că locurile natale o să le văd şi prelegerea de la asociaţia „Ştiinţa” o s-o ţin. Îmi mai pun şi eu puţin sângele în mişcare şi poate mai dau jos vreun kilogram, două. Ce plăcut o să fie să trec gonind pe drumul principal şi să privesc copacii, casele cu grădini, cărările zburând pe alături.

Savurând anticipat prospeţimea priveliştilor care-l aşteptau,

Aloyzas se înviorează, ca şi cum îşi rezolvase deja jumătate din treburi. Ziua nu i se mai pare acum deznădăjduit de mohorâtă, deşi negura nu s-a risipit, atârnă ca un linţoliu… Ei, lasă, că nu-i mai rea decât alte zile! Ore nu am, aşa că e aproape sărbătoare. Brusc îşi aminteşte ceva ce era gata să uite cu desăvârşire: acuşi începe emisiunea cu ecranizarea unei nuvele ştiinţifico-fantastice. Da, din povestirile astea ştiinţifico-fantastice poţi extrage uneori un sâmbure raţional. O acţiune pe care-o urmăreşti cu răsuflarea tăiată, o intenţie de idee, nimic mai mult. La urma urmei, eşti liber să nu crezi totul! Zâmbeşte dacă vrei, dar nu scăpa din vedere esenţialul…

Ecranul se luminează, mai trosneşte din când în când, papucii sunt zvârliţi cât colo. Ar fi, desigur, şi mai plăcut, dacă alături ar sforăi uşurel o făptură care să nu te sâcâie.

O replică-două, un mormăit aprobator când intervine o secvenţă de suspens în acţiune – şi plăcerea devine îndoit mai mare. Anea e la cursuri – cu alte cuvinte aleargă prin magazine – Liongina umblă de colo-colo printre celebrităţi şi marionete. N-are decât să umble de colo-colo, noi suntem răbdători, cha-cha! Deodată însă, Aloyzas are impresia că nu stă de unul singur ziua-n amiaza mare la televizor. Alături, s-a mai instalat încă cineva, care urmăreşte ca şi el plutirea aerienei acrobate. Cineva neglijent, cu o gură mare şi având în loc de nas – un ghemotoc dezgustător, diform. Oare asta să fie unica făptură căreia pot să-i încredinţez gândurile mele? Şi oare nu sunt chiar eu? Nu cumva ne-am mai întâlnit amândoi altădată? Dar groapa de gunoi a memoriei nu reuşeşte să scoată la iveală nu numai un portret, dar nici măcar o schiţă de desen sumară, făcută în grabă. Unul ca ăsta, care prinde rădăcini pe nesimţite într-un loc anume, e mult mai primejdios decât cel ce se înfiinţează cu totul întâmplător în mulţimea spectatorilor. Unul ca ăsta n-o să renunţe prea uşor la intenţia sa plină de ură – aceea ca prin strigătul lui s-o facă să cadă jos pe pasionata zburătoare. E bine, e chiar foarte bine că nu-l las de capul lui. Că nu-l slăbesc din ochi. N-o să am încredere în el nicio clipă, pentru că…

0 să-şi caşte botul şi… Mai bine să se îndoape cu tele- produse.

Acum, statul lui Aloyzas în faţa ecranului – foarte decolorat în plină zi – nu mai e chiar atât de absurd cum

1 s-ar părea de pildă Lionginei – dacă l-ar vedea – şi cum i se pare şi lui câteodată când iese pentru o clipă la suprafaţă din

negura ce-l învăluie...

...Aloyzas s-a cufundat în noua sa situaţie, înfofolită în negură deasă şi identică somnului cu ochii deschişi, cu zece ani în urmă. Evenimentele s-au desfăşurat cu totul în alt chip decât prevăzuse el când a decis să declare război propriei sale docilităţi şi bonzilor[52] influenţi de la institut. În acea seară memorabilă de la restaurant, sub scânteierea sărbătorească a lustrelor şi perindarea lină, solemnă a chelnerilor – lui Aloyzas nu-i plăceau ospe- ţele, aşa că incursiuni de felul acesteia i se întipăreau pentru multă vreme în memorie! — fostul coleg N. Des- făşurase o activitate plină de zel numai cu limba şi dinţii, fără să aibă însă câtuşi de puţin intenţia să se arunce neîntârziat în viitoarea care îl ademenise pe Aloyzas Hubertavicius.

— Excelent vinişorul! Dumneata nu eşti numai un cunoscător în materie de estetică ci şi în domeniul băuturilor de foarte bună calitate. Felicitările mele, felicitările mele! îl lăuda el pe Aloyzas şi trataţia acestuia, golind pahar după pahar. Lansez chemarea şi-ţi dau să guşti şi dumneata! Turna, zâmbea şi una-două, pufnea în râs.

Colegul N. Era însoţit de secretara şi colocatara sa, cea cu părul Magdalenei, iar Aloyzas de Liongina, palidă şi indispusă. În seara aceea ea fusese surprinzător de înţelegătoare – Aloyzas observase asta încă de la început, chiar dacă întreaga sa atenţie era absorbită de ofensiva proiectată, pe care însă grupul lor nu izbutea cu niciun chip s-o declanşeze. Colega sa *Die Weijie Ziege,* nu se ştie din ce motiv, nu-şi făcuse apariţia.

— Gustaţi puţin skilandzio! Trebuie mirosit ca o floare rară. Are o aromă uluitoare, nu-i aşa? N. Ridica în slăvi gustările, de parcă el urma să plătească totul şi nu Aloyzas, care ardea de nerăbdare să desfăşoare stindardele şi să se transporte în alt spaţiu – deosebit de cel de până acum – un spaţiu liber, capabil a-i stimula noi forţe.

Felurile de mâncare se succedau unul după altul, zadarnic încerca Aloyzas să pătrundă în formaţia de luptă, să-şi zornăie pe sub masă pintenii, pentru ca N. Să-şi amintească, în sfirşit, pentru ce se adunaseră cu toţii acolo, ba chiar suferiseră deja şi cele dintâi pierderi – Capra Albă, pe semne, renunţase! Ceea ce îl neliniştea în mod deosebit însă – pe lângă atracţia excesivă a lui N. Pentru produsele culinare – era chipul delicat al Lionginei

52 *Bonz* — preot sau călugăr budist.

cuprins în răstimpuri de tremur, ceea ce se întâmpla extrem de rar cu ea – chipul ei ba era plin de încredere, de absolută supunere, ba se îndepărta izolându-se, acoperindu-se de negura îndoielilor.

În ciuda elocinţei şi a rugăminţilor lui N., lui Aloyzas îi stătea în gât fiecare îmbucătură. Mai sorbea din pahar câteodată dar aştepta un semn – trei biblice cuvinte de foc apărând pe perete – dovada că, în sfirşit, au prins să necheze telegarii destinului. Între timp însă destinul se târa cu viteza unor mârţoage sleite de puteri. N. Care nu înceta să mănânce şi să bea cu poftă, a divulgat o istorioară necuviincioasă la adresa şefului catedrei şi a unei tinere asistente.

— Îţi dau crezare întru totul şi pe deplin, stimate coleg, dar... Aloyzas îşi puse cu asemenea energie cupa pe masă încât piciorul subţire al acesteia se desprinse exact ca la o ciupercă şi pe faţa de masă se revărsă un mic lac trandafiriu – dar consider de datoria mea să te avertizez. Tipul acesta de informaţii este în totală contradicţie cu principiile mele.

Fără să ţină seamă de privirile timide ale Magdalenei sale şi de tăcuta Hubertaviciene, care se închidea tot mai mult în sine, N. Tocmai îşi înfigea colţii în puiul tutuniu, mâinile lui pline de grăsime străluceau.

— Bravo! Vivat! Sunt din nou nevoit să te felicit, dragă Aloyzas. Mă simt copleşit de uimire şi admiraţie. Şi mă grăbesc să te asigur că cei drepţi vor mânui săgeţi neotrăvite. Otrava – este arma celor nedrepţi. Lupta are să se întemeieze numai pe adevăr şi de aceea victoria noastră nu va fi nicicând o victorie a lui Pyrrhus[53]. Să golim deci paharele, dragi colegi! Şi îşi cufundă mustăcioara în vin.

Acesta fusese splendidul toast care a risipit îndoielile lui Aloyzas şi a conferit serii o anumită notă sărbătorească. Razele luminoase ale acesteia trebuiau să dăinuie însă cam multă vreme, deoarece N. – care-l atrăsese în sfera luptei pe mai tânărul său coleg – nu se grăbea să sune semnalul de luptă. Timpul trecea, iar acesta se limita la bileţele, convorbiri telefonice sau întâlniri – întotdeauna în alt loc şi în special în puncte foarte aglomerate. Apărea alergând radios şi foarte

53 Pyrrhus (319—272 î.e.n.) împăratul Epirului: cele două victorii repurtate de el împotriva romanilor s-au soldat cu imense pierderi, echivalente cu o înfrîngere, de unde expresia „Victoria lui Pyrrhus".

transpirat – îşi ştergea transpiraţia abundentă, pasămite, abia am reuşit să scap, am dat afară o mulţime de solicitanţi! Pentru unul – se luptă din greu să obţină o locuinţă, pentru altul – pensia de invaliditate sistată pe nedrept, celui de-al treilea – îi trebuie meditatori de limba engleză ş.a.m.d., ş.a.m.d. Nu abandonează nici munca de creaţie: dictează la maşină două cărţi dintr-o dată… Mai tot timpul nu vorbea decât N., care prin gesturi, mimică, precum şi datorită vocii percutante atrăgea asupra sa atenţia oamenilor străini. Aloyzas tăcea stânjenit. Cineva dinafară putea să aibă im- praesia că pe N. Nu-l preocupă nici jignirea adusă lui Aloyzas şi nici jignirile sale proprii – venite la timpul lor din partea nemilosului Eugenijaus E. — ci cu totul altceva. Până şi bunul plac ajuns la mare înflorire în institut – împotriva căruia se ridicaseră amândoi – părea să-l impresioneze mai puţin decât atitudinea binevoitoare a respectabilului profesor şi docent Aloyzas Hubertavicius. Se putea crede – şi lui Aloyzas uneori i se părea că de fapt aşa şi era – că N. Nu doreşte decât să se întâl- nească, să se plimbe, să-şi afişeze relaţiile cu noul său prieten în văzul tuturor oamenilor cumsecade. Priviţi, cine a trecut de partea mea, cine mă respectă, cine-mi urmează sfaturile! părea gata să strige N. Prin înfăţişarea sa energică, fie bătând pasul pe loc, fie alergând înainte sau rămânând cu câţiva paşi în urmă, dar surprinzând întotdeauna cu precizie momentul în care Aloyzas

— Pierzându-şi răbdarea – intenţiona să se desprindă de el, să restabilească o anumită distanţă între ei doi, sau chiar s-o ia la goană pretextând diverse treburi urgente.

— Răbdare, colega! Am noutăţi, delicioase noutăţi, să te lingi pe degete, nu alta! anunţa el învăluind totul în mister – şi Aloyzas, încruntându-se, apuca momeala, pentru ca din nou să rămână dezamăgit, noutăţile – după cum se lămurea îndată – neavând nicio legătură cu institutul lor. Undeva forfoteşte un terci dezgustător şi dacă vântul are să-şi schimbe direcţia, e posibil ca vreo picătură rătăcită să stropească şi ochelarii prorectorului.

Imobilizat astfel, ca musca prinsă în pânza păianjenului, Aloyzas se chinuia mai ales din pricina acestui mister absurd care părea să aibă totuşi o semnificaţie. Chiar dacă în urma şuşotelilor lor lucrurile nu înaintau nici cu un deget, iar el personal avea senzaţia că se bălăceşte în murdărie. Şi cu toate

acestea Aloyzas nu renunţase la intenţiile sale de a se adresa opiniei publice, de a apela la ceilalţi colegi cinstiţi şi de bună credinţă.

— Nu-i nevoie de niciun miting dacă tinzi către victorie, mult stimate Aloyzas! îi respingea propunerile N. Parcă nu ştii cât de instabile sunt simpatiile gloatei? Astăzi te poartă în triumf, iar mâine te oândeşte fără cruţare. Îngăduie-mi să acţionez pe neobservate, la fel ca şi până acum, fără a trăda intenţiile noastre. După ce ai declanşat acţiunea, întreaga artă constă în a intui ora X. Dă-i răgaz fructului să se coacă şi o să cadă el singur, fără ca ramura să trosnească măcar. În prezent Eugenijaus E. Îşi termină amenajarea vilei – rămâne să aşteptăm să se ridice valul indignării publice.

Cuvântul *acţiune* nu-i era pe plac lui Aloyzas – de ce trebuie să dai de o parte factorul moral al luptei? — însă valul, aşa cum prevestise N., se ridica într-adevăr. Mai întâi în glumă, apoi în mod serios, pe coridoarele institutului începură să circule zvonuri despre nişte minere de aur pentru uşi şi despre vitralii. Se şuşotea chiar că există un scaun de closet, finlandez, de culoare roz, pe care nici chiar membrii familiei nu-l vor utiliza – acesta fiind în exclusivitate pentru prorector. Torentul de sesizări anonime i-a pus în mişcare pe lucrătorii de la control. Colegul N., satisfăcut şi radios, râdea în hohote, cu toate că din spusele martorilor rezulta că Eugenijaus E. Prezentase revizorilor un dosar întreg cu note de plată. Mânerele se dovediră a fi din bronz, iar pentru cele câteva curse cu camionul instituţiei – care transportase pe şantier scânduri şi plăci de ardezie – controlul nu se grăbea să sancţioneze un om cunoscut în viaţa publică şi pe deasupra savant. Contribuţia studenţilor? O singură dată au lucrat voluntar, iar el şi-a ospătat ajutoarele cu o masă atât de îmbelşugată, încât s-au prezentat nechemaţi şi a doua oară – ce era să facă, să-i alunge? Calculaţi în ruble cât pot înfuleca şapte tineri care au lucrat în aer liber şi veţi vedea că mi-am plătit cu virf şi îndesat datoria faţă de ei.

Revizia n-a scos la lumina zilei întregul adevăr, cel mult câteva inofensive surcele. Abaterile lui E. Au fost denumite în procesul-verbal încălcări – nu ale legii, ci doar ale eticii. Despre infracţiuni, nici vorbă nu putea fi – cine nu foloseşte vehicolul instituţiei sau, dacă îşi construieşte o vilişoară în afara oraşului, nu-şi cară, atunci când are posibilitate, o autobasculantă cu

mortar de ciment de la un şantier de stat? Eugenijaus E. A fost scos de sub acuzare, deşi, prin formulările foarte ocolite, o umbră tot s-a lipit de el şi aceasta i s-a târât pe urme până când toată istoria a fost dată uitării. Dar avea oare asta vreo importanţă? Cu toate că n-a obţinut mare lucru, opinia publică s-a potolit – doar N. Mai continua să bată toba din răsputeri – Aloyzas însă a rămas decepţionat. Decepţionat nu atât de atitudinea ipocrită a oamenilor faţă de adevăr, cât de el însuşi. Patimile se domoliseră, dar el încă îşi mai amintea că atunci când complicii lui Eugenijaus. E. Umblau ca nişte curci plouate, el încercase o satisfacţie plină de ostilitate, care nu avea nimic comun cu idealul de dreptate. Foarte bine că vă trec năduşelile, îşi zicea, că daţi din colţ în colţ, că vă justificaţi, aşa cum am avut prilejul să aflu nu demult! E drept că Eugenijaus E. Continua să-şi poarte de colo-colo strălucirea ochelarilor de aur, că nu-i dispăruseră nici obişnuiţii bujori din obraji, nici zâmbetul optimist, chiar dacă, neîndoielnic, i se implântase un pumnal în spate, fie şi nu prea mare, ci doar un briceag, dar, şi aşa fiind, e cert că atunci când nu-l vedea nimeni, Eugenijaus scrâşnea din dinţi. Ei, ia să vedem, o să-şi mai privească şi acum subalternii ca un proprietar – de case, de maşini, de cămine, de destine? Satisfacţia plină de venin în faţa nenorocirii altuia, deşi în contradicţie cu glasul raţiunii şi cu toate principiile obişnuite de onestitate n-a dispărut imediat, şi Aloyzas a înţeles că se împotmoleşte într-o mlaştină rău mirositoare, din care nu-i va fi uşor să iasă. Ar trebui totuşi să stea de vorbă cu cineva, să analizeze subiectul acesta care-l îngrijora atât, dar cu cine? După seara aceea de la restaurant nu se mai încumeta să-i facă confidenţe Lionginei

— Ea, însoţită de toate îndoielile sale se dăduse la o parte – du-te, haide, du-te, şi-o să văd eu dacă merită sau nu să te urmez. Fără să-l ajute, dar şi fără să-l deranjeze în vreun fel, mai mult uluită de noile lui preocupări, ea aştepta izbânda sau măcar unele semne ale acesteia. Câteodată îi trecea prin gând că ea s-ar mulţumi cu orice rezolvare a problemei – doar să nu rămână totul aşa cum fusese înainte. Parcă poţi să-i mărturiseşti că te mustră conştiinţa, înainte de a porni să înfăptuieşti ceva, ci urmărind doar rezultatele obţinute în activitate de altcineva?

Dispoziţia lui foarte proastă nu l-a speriat pe N.

— Mi-e teamă să nu mă bănuieşti cumva de cinism! şi N.

Izbucni iarăşi în hohote vesele de râs, trăgându-l după el pe Aloyzas, pe care-l apucase de reverele paltonului chiar lângă oficiul poştal central, unde se scurgeau de obicei torente de oameni.

— Lupta e captivantă tocmai prin aceea că descătuşează instincte ale individului altă dată înăbuşite. În om se trezesc forţe vitaliste, el nesocoteşte logica, iar simţămintele prezentate în forme estetice definitive nu-l mai satisfac. Ai dintr-o dată impresia că tu însuţi îţi biciuieşti duşmanul, îl bagi cu nasul în murdărie! E ceva rău în asta? Toţi oamenii trec prin astfel de încercări.

Duşmani? Murdărie? Ei bine, asta nu, asemenea plăceri canibalice sunt incompatibile cu convingerile sale, ale lui Aloyzas Hubertavicius! Nu pentru a se bucura de nenorocirea altuia intrase el în luptă.

— N-am nimic comun cu filosofia aceasta şi cu cei care o propovăduiesc. Frumuseţea şi binele, e-adevărat, sunt lucruri diferite, dar nu sunt de acord să socot instinctele barbare ca fiind manifestări ale binelui.

— Nu pot să te felicit pentru asta, dragă colega! N. Încercă să-l îmbrăţişeze, dar Aloyzas se feri de degetele lui solide şi de mirosul din gura lui. Lupta e luptă – nu o discuţie academică sterilă, te rog să mă ierţi!

— Nu doresc o astfel de luptă! Oare n-ar fi mai bine să mă întorc în punctul din care am plecat? La proble mele modeste, bine cunoscute mie, privind situaţia din grupa lui N.?

— O ţii şi dumneata una şi bună cu grupa asta! şi N. Îl privi posac cu coada ochiului. Inlăuntrul lui mai exista un alt om – ferm şi de neclintit, turnat dintr-un material rezistent. N-aş vrea să te necăjesc, dar să ştii că problemele dumitale nu fac nici cât o ceapă degerată.

— Păi, au încercat să mă mituiască, să mă intimideze, după care m-au îndepărtat de la examen ca pe o marionetă! A ieşit la iveală faptul că unor studenţi li se pun, fără vreun temei, note foarte bune. Parcă asta-i puţin lucru?

— În primul rând, dumneata n-ai martori, în al doilea… — N., făcu o strâmbătură şi tăcu.

— Haide, spune-mi pe şleau, spune-mi tot adevărul! Aloyzas nădăjduia să se descotorosească de influenţa paralizantă a lui N. Chiar cu ajutorul acestuia.

— În al doilea rând, dumneata n-ai procedat prea înţelept cu studenta Almon6 J. I-ai pus un patru, i-ai luat douăzeci şi cinci de ruble.

— Dar m-a rugat foarte mult. Aloyzas lăsă nasul în jos. Iniţial am refuzat să-i vând scoica. Doar nu-i a mea, aparţine cuiva aflat în prezent dincolo de ocean. În schimbul banilor primiţi aveair» de gând să trimit acolo nişte cărţi lituaniene.

— Pe mine nu mă interesează de ce ţi-a fost milă de Almone J. Şi nu de Aldona sau de Audrone J. Îmi dau seama şi sigur că asta e o problemă bărbătească foarte delicată. Chiar te rog să nu te justifici în faţa mea! Eu te cred şi aşa. Pe dumneata, Aloyzas, te-aş crede chiar dacă ai fi învinuit de crimă. Să zicem că altcineva ucide un om, dar toate probele sunt împotriva dumitale. Ei bine, şi în situaţia asta, în mod indiscutabil, eu te-aş crede pe dumneata! Eu, prietenul şi tovarăşul dumitale – te-aş crede, însă nu ei – nu mafia. Pentru ei declaraţia lui Almone J. Este vălătucul de vată cu care ţi se poate închide gura în orice moment.

— E pur şi simplu oribil... Nu, nu se poate! Şi, la urma urmei, n-are importanţă dacă mă crede sau nu cineva! În sufletul lui Aloyzas – deprimat de argumentele brutale ale lui N. – se deşteptă orgoliul.

Dar colegul n-avea de gând să ia în seamă tremu- rul din glasul lui, nici bărbia ridicată puţin.

— Felicitările mele, dar în sens contrar! Vremea donchişoţilor a trecut demult. N-are niciun rost ca, nevinovat fiind, să-ţi bagi capul sub securea călăului. Renunţă temporar la micile probleme privind situaţia din grupa lui M. Şi hai mai bine să tragem noi din flintă asupra călăilor! Există lucruri mai serioase – ca de exemplu cele care pătrund în institut pe uşa din dos. Cele referitoare mai ales la noile activităţi speciale: turismul, organizarea de spectacole şi expoziţii, îndrumarea instituţiilor culturale de la cel mai înalt nivel. Aici miroase de la o poştă a mită şi, totuşi, în flagrant delict nu poţi prinde pe nimeni. Se ia de la cei care-s obligaţi să tacă. Se ia de la cetăţenii din alte republici, de la oameni care nu-s dispuşi să declare în gura mare ce venituri realizează. Cine nu-şi câştigă banii cinstit, nu se apucă să facă tărăboi despre asta. Răbdare, dragă Aloyzas, lasă că tăiem noi doi şi nodul ăsta! Ş-ş-şt, nicio vorbă nimănui, nici măcar drăgălaşei dumitale soţioare!

— Din seara petrecută la restaurant nu mai avea încredere în

Hubertaviciene – împotrivirea nemărturisită, tacită a acesteia, i se transmite desigur şi soţului, sensibil şi foarte îndrăgostit de frumoasa sa soţie.

— Totuşi, te avertizez, colega, şi o fac pentru ultima oară. Dacă problemele dumitale…

— Aloyzas îi aminti vechea sa condiţie, de care aproape uitase.

— Atâta timp cât o să am unele îndoieli, fie şi numai asupra celei mai neînsemnate probleme, nu vom declanşa acţiunea! promise solemn N., şi Aloyzas se simţi din nou dezgustat la auzul acestui cuvinţel ce sugera întotdeauna ceva înspăimântător. Dacă n-o să-mi respect cuvântul, vei avea perfectă dreptate să mă feliciţi, bineînţeles, în sens contrar.

Curând după aceea N., porni să-l bombardeze cu noutăţi care, ca de obicei, erau semnificative, dar şi confuze totodată. S-a întâlnit cu cutare şi cu cutare, de la cutare şi cutare a primit declaraţii, pe cutare şi cutare l-a convins să depună mărturie publică, în vreme ce cutare şi cutare au bătut în retragere chiar în ultimul moment. Firele duceau spre periferie şi de asemeni către republica vecină, deci era absolut necesar să plece fără întârziere acolo, până nu s-au şters încă toate urmele – nu-mi poţi împrumuta, colega, nişte bani pentru cheltuieli de deplasare? Aloyzas nu refuza niciodată când i se cereau bani cu împrumut şi cu atât mai mult i-ar fi fost jenă să-şi refuze tovarăşul de luptă. Ora X se apropie – îl anunţă N. Revenind dintr-o astfel de deplasare destul de costisitoare – explozia va distruge definitiv tirania lui Eugenijaus E. Niciodată n-o să mai ajungă rector aşa cum visează – fotoliul de prorector are să-l azvârle catapultându-l în urzicile de sub gard. Istovit după *misiunea* sa, N. Nu i-a mai dat nicio altă explicaţie, şi-a băgat palma transpirată în mâna lui Aloyzas şi s-a făcut nevăzut. Timp de câteva săptămâni s-a înstăpânit o tăcere absolută, ca- re-l făcu pe Aloyzas să se împotmolească în mlaştina presupunerilor. Colocatara şi secretara lui N. Cu părul Magdalenei, se jura că nu cunoaşte adevăratul domiciliu al suveranului său. Îl privea pe Aloyzas – care era foarte tulburat – cu nişte ochi plini de tristeţe. Eu îl iubesc, sunt sclava lui – asta păreau să spună ochii ei. — dar dumneata în numele a ce te-ai lăsat prins în mrejele lui? Suferinţa nemărturisită a femeii tăinuia şi o anumită justificare pentru ataşamentul lui Aloyzas faţă de N. Abia când răbdarea lui

ajunse la capăt – misteriosul colega sesiza cu precizie, se pare, apariţia momentelor critice!

— Sună telefonul.

Era miezul nopţii. Glasul lui N., împleticit ca al unui om beat, se auzea de undeva de departe. Îi telefona de pe litoral, cât pe-aci să fie ademenit într-o cursă, dar a scăpat ca prin minune şi a dezgropat un tezaur: jurnalul unei absolvente. Ascultându-l aveai impresia că e fugărit de piraţi. Pentru tezaur i se cerea doar un sutar, banii trebuiau predaţi însă nu mai târziu de poimâine. Aloyzas se împotrivi. N. Îl implora, se jura că e pentru ultima oară. Aloyzas nu se mai simţea un tovarăş de luptă, ci o victimă a şantajului. Activitatea misterioasă a lui N. Se prelungise peste măsură, îl legase de mâini şi de picioare şi-l îndepărtase de ţelul iniţial – protestul împotriva nedreptăţii în numele unei existenţe noi, folositoare. Dar dacă în realitate nu există niciun fel de activitate, dacă totul nu-i decât un imens balon de săpun?

Şi totuşi, foarte curând a răsunat într-adevăr bubuitul exploziei, zgâlţâindu-i pe toţi şi atât de tare, încât presupunerea cu balonul de săpun s-a risipit imediat. Iar a năvălit vijelia în tot institutul, iar le-au căzut pe cap revizorii. Acum nu mai era o singură comisie – veniseră câteva, val după val – căci sesizarea anonimă cântarea.

după spusele martorilor oculari, aproape un kilogram şi jumătate! Pocnetul safeurilor şi al dulapurilor care se deschideau întruna răsuna în tot oraşul, dând naştere la fel de fel de zvonuri. Unii încetară să-l mai salute pe Eugenijaus E. — aceştia erau în special dintre foştii acoliţi ai prorectorului. Unul din profesori se lăuda în public că n-a dat mâna cu el, când acesta, oprindu-se, l-a rugat să-i dea un foc – chipurile, chibrit i-am oferit, dar mâna nu i-am întins-o! Un altul susţinea cu multă seriozitate că a văzut cum prorectorul a făcut sul o carpetă – după ce aceasta fusese inventariată – a pus-o subţioară şi a plecat cu ea acasă. O studentă isterică, pentru că nu i se acordase nu ştiu ce concediu de studii la care avea dreptul, s-a apucat să scuipe automobilul prorectorului. Însă prorectorul, purtându-şi în continuare strălucirea ochelarilor, se învârtea în mod demonstrativ în jurul „Volgii“ sale scânteietor lăcuită, în vreme ce tronul său pârâia din toate încheieturile. Nori negri, posomoriţi au atâmat zile şi nopţi în şir deasupra capului său,

deasupra periilor şi periuţelor cu care-şi curăţa maşina şi totuşi, vechea zicală lituaniană s-a adeverit: *norul mare – naşte ploaie mică.* A tunat, a fulgerat, copacii mai instabili s-au încovoiat în toate părţile încercând să ghicească cine va ieşi învingător, când, brusc, cerul s-a înseninat, iar Eugenijaus E. — cum fusese prorector până atunci – aşa şi rămase.

Dar la urma urmei, ce se clarificase? Iată ce…

Se întâmpla să se strecoare în institut şi unii care au dat mită, însă rareori – nu ca o regulă – şi deci contrar celor afirmate de autorii sesizării. Cu atât mai mult, nu există probe că mita ar ajunge în mâna prorectorului. Cât priveşte carpeta, era proprietatea lui Eugenijaus E., o adusese de acasă pentru a acoperi cu ea o gaură făcută în perete în timpul reparaţiilor şi rămasă neastupată. Revizorilor nu le-a fost lene să cerceteze întreaga documentaţie de examene pe mai mulţi ani, descoperind în ea, pe de o parte, existenţa unor lucrări care-şi meritau notele mari, iar pe de alta – unele a căror valoare fusese subestimată, dar asta se întâmplă din vremuri imemoriale şi depinde de temperamentul, starea de spirit sau gustul examinatorului, ba chiar şi de o criză de radiculită. Revizia a dezvăluit sute de neajunsuri, dar faptul că luarea de mită ar fi generalizată, nu s-a confirmat. O parte a numelor amintite în sesizare sunt fictive, iar celelalte aparţin unor absolvenţi răspândiţi prin toată ţara şi a căror domicilii nu sunt cunoscute. În concluziile revizorilor se desluşea un oarecare adevăr, însă cam plăpând – el nu preciza niciun nume şi fireşte, nu putea vorbi cu voce tare. Să i se aplice o mustrare severă, care să fie consemnată în dosarul de cadre – aceasta a fost hotărârea luată.

Dimensiunile acţiunii – dezgustător cuvinţel, nu-i aşa? — zeci de oameni care, interogaţi de comisii, şi-au întrerupt activitatea – l-au târât şi pe dânsul să depună mărturie în public – l-au deprimat grozav pe Aloyzas. Mâncătoriile nu se mai terminau în rândul colaboratorilor, iar neîncrederea unuia faţă de celălalt, suspiciunea şi invidia se răspândeau ca o ciumă. A trebuit din nou să-şi biruie tentaţia de a se bucura de nenorocirea altuia şi să încerce chinuitoare îndoieli în legătură cu locul precis în care se află hotarul dintre bine şi rău, N. Însă dimpotrivă, era încântat de tot tărăboiul şi se vântura de colo-colo prin institut, prevestind noi furtuni.

— Felicitări! Felicitări! I-ai văzut, colega Aloyzas? Se zvârcolesc ca şobolanii otrăviţi! Se încolăcesc ca viperele cărora li s-a scos dintele cu venin! Au început vremuri vitrege şi pentru mafie, uite-i, sunt siliţi să se prezinte, să dea explicaţii, să zâmbească amabil. Dacă nu astăzi – mâine cu siguranţă, le venim noi de hac!

Pe el îi amuza neorânduiala iscată, dar colectivul gemea ca o pădure cuprinsă de uragan. Ba mai mult, N. Se socotea el însuşi acest uragan. Mic, firav, un omuleţ strivit parcă sub picioarele celorlalţi, şi ia te uită, ce furtună stârnise! Şi totuşi se jura că, pasămite, n-ar fi el autorul sesizării cântărind un kil şi jumătate. Adevărat, nu era scrisă de mâna lui, dar fără îndoială el o inspirase şi o şoptise la urechea cuiva.

— Şi ăsta nu-i decât începutul, dragă Aloyzas! Ehei, la vremea potrivită or să joace ei în faţa noastră şi mai cu foc! se înfierbântă N., şi ochişorii lui ieşiţi din orbite ameninţau să incendieze cu scânteierea lor tot ce încă nu ardea. Las’ că-i bag eu lui Eugenijaus ăsta o mină să mă pomenească... Nu una simplă – una atomică. Aşa cum se şi cuvine să fie în secolul nostru termonuclear!

Conform planului lui N., Aloyzas trebuia să ateste în scris că tatăl lui Eugenijaus a colaborat cu fasciştii în anul 1941. Că se îmbăta cu vodcă şi făcea comerţ cu bunurile prădate de la evrei şi de la alţi cetăţeni împuşcaţi de ocupanţi. Această învinuire avea la bază renumitul dosar al lui N., despre care – atunci când a luat-o gura pe dinainte pe Magdalena lui – aflase şi Aloyzas. În realitate însă – după câte îşi amintea Aloyzas – tatăl lui Genius bea silit de o imperioasă necesitate. Iarna în izba lor îngheţa apa în găleată, iar şobolanii cocoţaţi pe pereţi cădeau în capul copiilor – iată în ce mizerie trăiau! Chiar la începutul războiului, într-o casă vecină cu a lor, părăsită de un farmacist, s-a instalat un austriac – inginer militar – care construia nu departe de acolo nişte depozite. Sângele care curgea în vinele tânărului inginer nu făcea două parale, îi era frig întruna. Mama lui Eugenijaus îi spăla cămăşile, iar tatăl îi spărgea lemne şi-i făcea focul în sobă – asta a fost toată colaborarea lui cu fasciştii. Austriacul, amestecând cuvintele nemţeşti cu unele poloneze, îi strecura uneori femeii fie o bucată de săpun, fie o cutiuţă cu marmeladă.

— Protestez... E incorect... e respingător... Protestez cu toată fermitatea! horcăi Aloyzas cu vocea gâtuită de emoţie în

momentul în care N., radiind tot şi bătându-l prieteneşte pe umăr, îi expuse detaliile *„mine*iu sale. Nu, niciodată nu va consimţi, niciodată nu va intra el în noroiul acesta, dar cum să-şi exprime dezgustul, cum să opună rezistenţă respiraţiei care îl sufoca şi pasiunii acestui fanatic ce încă îl mai fascina şi acum?

Puţin probabil că N. L-ar fi eliberat din ghearele sale, dacă n-ar fi fost Liongina. Ea încălcă legământul tăcerii – în timpul vizitelor lui N. De obicei nu scotea nicio vorbă, ca şi cum aştepta un prilej potrivit anume pentru ea. Şi iată că prilejul acesta se ivi. Strâmbându-şi buzele într-un zâmbet ce nu-i ascundea dezgustul, ea puse pe masă un teanc de hârtii.

— Ce-i asta? Ce e? N. Se înfurie şi se repezi bătăios cu fruntea înainte.

— Un dosar. Dovezi despre faptul că dumneata îl sileai pe soţul meu să depună mărturii false. Am consultat juristul. Faptele dumitale au un caracter penal.

N. Înşfăcă hârtiile cu cleştele lui.

— Nu te obosi. Sunt copii. Originalele se află deja acolo unde se şi cuvine să se afle. Şi îi zâmbi amabil, de parcă ar fi vrut să-l consoleze puţin, pentru că pe omuleţul redus la tăcere îl treceau sudorile, iar chipul îi devenea tot mai palid. Mai există şi un alt dosar despre cum ai izgonit-o din casă pe fiica colocatarei dumitale.

— E o minciună, o născocire a duşmanilor mei!.. Eu lupt pentru dreptate… pentru sfânta dreptate!.. Dumneata – eşti o viperă, Hubertaviciene, o viperă!…

— Şi dumneata vrei să fie toţi nişte iepuri de casă. Da?

— Colega Aloyzas! Dumneata de ce taci? Doar suntem prieteni… aliaţi… Pe vremea când toţi ceilalţi îţi întorceau spatele… te împroşcau cu-noroi… — omuleţul îşi înălţa mâinile a implorare spre Aloyzas.

Palma Lionginei alunecă de-a lungul spinării soţului. El tresări, speriat până şi de o povară ca asta.

— Doar nu-ţi închipui că am luat toate măsurile acestea fără ştirea soţului meu!

Alayzas îşi trase şi mai tare capul între umeri. Întorsătura pe care o luaseră lucrurile şi sângele rece al Lionginei erau pentru el o adevărată surpriză.

Ameninţând cu pumnişorii, N. Spălă putina imediat şi din clipa aceea parcă-l înghiţise pământul, ai fi zis că, dispreţuind planeta

noastră, el se mutase pe o alta. Ba chiar după o vreme, când Aloyzas îşi mai veni în fire, începu şi singur să se îndoiască dacă acesta existase cu adevărat. Cine ştie, poate că N. Nu fusese decât o materializare, o personificare a propriei sale seducţii? Ca Ber- keley-ana? Ca gimnasta cu păr de aur, care dansa pe sârmă? Ba nu, nu, gimnasta – e o realitate! Ea continuă şi acum să-şi execute trucurile cu multă siguranţă.

Reflectând asupra inutilităţii încercărilor sale, el se decise să nu mai întreprindă absolut nimic. E mai bine aşa. Pentru că şi atunci când lupţi pentru dreptate, distrugi fără să bagi de seamă echilibrul sensibil dintre bine şi rău. Şi-apoi, când te grăbeşti, când fugi mâncând pământul tot înainte, poţi nimeri pe neaşteptate în vreo mlaştină, te poţi murdări foarte tare de mâlul minciunii. Se vede că nu mie îmi este dat să păşesc ridicându-mi sus de tot picioarele şi împroşcând cu noroi în toate părţile!

Totuşi, în această nouă situaţie – înfofolită în negură şi identică somnului cu ochii deschişi – Aloyzas se pomeni îngrozit nu numai de umbra fostului său coleg N. La o trecere pentru pietoni, un troleibuz a izbit-o pe Ger- trude. A izbit-o şi a strivit-o în adevăratul înţeles al cu- vântuluî. Era într-o vineri, oameni buimăciţi alergau pe străzi care încotro – unii la aer curat, alţii la nuntă, alţii aşa, pur şi simplu, fără vreo ţintă, iar câte unii goneau către moarte, dacă nu a lor, a altora, străini. Printre aceştia, *străini,* a nimerit şi sora lui Aloyzas, care niciodată nu în- călcase vreo regulă. S-ar putea spune chiar că întreaga sa viaţă nu fusese altceva decât un şir de executări a diferitelor reguli şi dispoziţii, mai mult sau mai puţin perfecte. Şi cu toate acestea, anume ei i-a fost dat să moară din cauza respectării oarbe a unei dispoziţii, care stabilea că strada trebuie traversată pe culoarea verde. Faptul că în momentul acela gonea pe carosabil un troleibuz, nu era o vină a regulei respective, ci a şoferului care o încălcase. Şi Gerturda se prăbuşi risipind în toate părţile nişte mere de toamnă autonovka – le ducea lor, mai exact lui, lui Aloyzas – deşi cadourile sorei sale, ca şi alte semne de atenţie din partea ei, îl scoteau întotdeauna din sărite. Merele s-au rostogolit pe asfalt, iar Gertruda a rămas nemişcată aşa cum căzuse. În ajun discutaseră la telefon amândoi, ea auzise nişte zvonuri despre legăturile lui – ale lui Aloyzas – cu un fel de denunţător şi trebuia deci neapărat să

vorbească între patru ochi cu dânsul. Mai târziu, Aloyzas avea să se gândească de multe ori că, mergând pe zebră, protejată de ochiul verde al semaforului şi frământându-se pesemne din pricina lui, Gertruda n-a observat monstrul care se apropia…

Îşi aminti foarte clar copilăria, umbrela, scăunelul pliant, mâinile ei puternice apărându-l. Şi totuşi, pierderea unicei surori nu afectase doar sfera emoţiilor. Moartea ei neaşteptată a abrogat unele legi şi a stabilit altele. Iar el se simţea astfel, de parcă brusc se deplasaseră de la locul lor polii pământului, sau i se prăbuşise pe umeri, apăsându-i cu toată greutatea, cine ştie ce altă forţă ce dirija mişcarea planetelor. Dispăruse jugul supărător ce-l incomoda şi din care încerca mereu să se elibereze, dar acum nici zidul, solid şi de neclintit – în spatele căruia se putea ascunde oricând – nu mai exista. După moartea sorei a devenit clar: tot ceea ce realizase el în viaţă: încercările de a se afirma cumva în ştiinţă, prietenia cu adorabila R., apoi căsătoria cu Liongina, totul nu fusese decât o aducere la îndeplinire a celor stabilite în prealabil de Gertruda şi în acelaşi timp – o permanentă împotrivire din partea lui. Ea a fost singura care a continuat să creadă în el, când toţi ceilalţi îşi pierduseră deja încrederea. Atâta timp cât trăia Gertruda, se menţineau şi punctele de reper pe care ea le alesese pentru el încă din copilărie, se desluşeau şi cărările ce duceau până la ele, chiar dacă acestea erau năpădite de bălării şi scaieţi. Planurile şi pasiunile lui se păstrau în memoria ei ca într-un frigider. Într-o bună zi, uşa acestuia s-ar fi deschis larg şi Aloyzas ar fi putut scoate de acolo şi ridica sus de tot măreţele sale proiecte, la fel ca buchetul de lalele pus la frigider ca să nu se desfacă prea devreme – priviţi, ce flori m-a ajutat să cultiv sora mea, admiraţi-le! Abia acum a simţit Aloyzas amărăciunea singurătăţii, deşi fusese încredinţat că-i place să fie singur. Abia acum a înţeles că în Universul nemărginit – care pe zi ce trece devine şi mai mare – nu rămăsese pentru el decât o singură fărâmă de afecţiune – Liongina, dar, spre deosebire de Gertruda, aceasta nu-i va aparţine pe de-a-ntregul lui – niciodată. Iată de ce nu se grăbea să pună pe mormânt monumentul funerar, care ar fi stri- vit-o nu numai pe sora sa, d şi pe el însuşi. Acum Gertruda îi deveni mai apropiată, chiar dacă – la fel ca şi mai înainte – ea nu se putea obişnui cu el, şi mai ales cu Liongina…

Ralph Igerman nu-şi făcuse nici acum apariţia. S-ar fi putut

băr. Ui că cineva le făcuse o glumă răutăcioasă: nu exista pe nicăieri niciun fel de Igerman, şi chiar dacă exista pe undeva un posesor al acestui nume şi prenume, el nu avea nimic comun cu teancul de telegrame şi cu afişele deja decolorate de pe pereţi. Altădată n-o să permitem să se apropie nici la o bătaie de puşcă asemenea artişti în turneu, se revolta Liongina, furioasă pe ea însăşi că nu-şi putea scoate din cap această fantomă. Totuşi, nu se grăbea deloc nici să amâne spectacolele, nici să taie cu creionul roşu rubrica din plan – şi odată cu ea şi colţişorul acela din conştiinţă! — deşi până la prima reprezentaţie nu mai era decât o singură zi. Ca şi cum simţea că o să-i lipsească ceva cu care aproape că se obişnuise, căci, deşi stranie, această îmbinare, Ralph Igerman – ciobul acesta zăngănitor de nume, Ralph – îl reînviase din negura uitării pe Rafael. Şi, mă rog, chiar dacă ar fi Rafael, ce-i cu asta? Nimic. Parcă ce, nu sunt destui Rafael? Şi chiar dacă ar fi *acelaşi,* ce-i cu asta? Absolut nimic. O să mă conving doar şi eu că e aşa cum se spune: ciocănitoarea e pestriţă, iar lumea… şi mai pestriţă. Doar atât? Ei bine, o asemenea confruntare – admiţând că Ralph ar fi într-adevăr Rafael, ceea ce e mai mult decât îndoielnic! — n-ar fi putut născoci nici chiar scriitorul care mută cu abilitate figurile de şah ale destinului. Cu toate acestea Liongina îşi dădea seama că nu face decât să se familiarizeze cu această posibilitate – neverosimilă, supărătoare! — pentru ca în clipa întâlnirii să nu se cutremure pământul ca atunci în zorii vieţii sale, când fără să vrea rămăsese suspendată deasupra prăpastiei şi când singurul măcieş strălucind pe povârnişul abrupt, o chema, o ademenea în abis. Dacă ar fi auzit ceva asemănător despre alte femei, ar fi râs în hohote. Îşi încleştă buzele simţind cum i se crispau, ca şi cum n-ar fi ameinţat-o o primejdie amuzantă, ci una reală. Trebuia să se dezică de Ralph Igerman. Deocamdată nu exista omul, doar umbra lui, însă umbra aceasta era neliniştitoare. Dacă începe să mă bată la cap, o şterg în delegaţie. La Palang^. Sau la Mazeikius, să pregătesc decada. E timpul s-o deranjez pe Vilhelmina. Ciudat, de ce n-a mai dat niciun semn? Nu cumva s-a gândit s-o gătească în şubuliţă pe Brigita ei, drăguţa de ea?.. E josnic să crezi aşa ceva, totuşi… Dar abia apucase să-şi termine gândul, că sună telefonul.

— Am ştiri destul de proaste, Liongina, sufleţelule, începu Vilhelmina gâfâind. Şubuliţă e din pielicele întregi, nu din

deşeuri.

— Cu atât mai bine.

— Ba nu-i bine deloc. Pentru că o duzină de cuconiţe influente îşi ascut gheruţele. Cele mai periculoase sunt Giedre T. Şi Aldona J. Iar astea nu se lasă păcălite cu bucăţele, că doar n-au numai câte-o şubuliţă!

— Giedre? Giedre T.? Soţia directorului de la Teatrul de păpuşi?

— Ea în persoană, amanta lui B., trebuie să ştii, dirijorul ăla…

— Directorul e cu mult mai în vârstă decât nevastă-sa, nu-i aşa? Cu vreo douăzeci de ani parcă? Mi se pare că din pricina ei a gonit-o pe prima soţie, după ce-au trăit atâta vreme împreună…

— Din pricina ei, din pricina ei! Nici nu bănuieşte moşulică ce coarne are, se-mpiedică tot oraşul în ele! Pleacă toţi trei în excursii – să te strici de râs, nu alta!

— Ce părere ai, Vilhelmina? Dacă află soţul, o să se apuce să-i mai cumpere şubuliţă?

— Păi, crezi că degeaba se spune: bătrânul minios, e mai de temut decât ursul rănit? N-aş vrea să mă trezesc în locul Giedrei!

Biată, biată Giedre! O să fii nevoită să renunţi la şubuliţă de bună voie. În caz contrar, cineva – de pildă, micul Pegas? — are să-l scoale din somn pe ursul adormit… Şubuliţă e încântătoare. Dar vai, n-o poţi tăia în două.

— Dar Aldona, asta cine mai e?

Furioasă, Liongina simţi cum i se strâng buzele. În timp ce întreba, aproape că şi ghicise. Din nou trecutul îşi flutura în faţa ochilor ei torţa cuprinsă de flăcări. Credem că o luăm la sănătoasa, că fugim de noi înşine, când, de fapt, în orice clipă dăm peste propriile umbre apărute pe neaşteptate în viitoarea vieţii.

— Ei, nuca asta are coaja cam tare. Bărbatu-său e-un papă-lapte, pe ea toată lumea o ştie numai după numele de domnişoară – Aldona J. Se zice că pune laba pe toate noutăţile de la Casa de mode, nu-i scapă nimic.

— Aha, aşa vasăzică!

Chicotind, Liongina se strădui să-şi înăbuşe furia ce o scufunda în trecut. Aldona J. A aruncat prima piatră în castelul de sticlă al lui Aloyzas Hubertavicius. Almone J., dispărută fără

urmă, şi Audrone J., pe care-a primit-o la agenţia ei, n-au făcut decât să-i cânte în strună acestei bestii hrăpăreţe şi viclene. Văzută de departe mai semăna şi acum cu Nefertite, de aproape, însă, era grasă şi vulgară. O dată, la concertul simfonic al unei formaţii din Budapesta, la care se adunase tot Vilniusul, Liongina se uitase bine la ea. Nasul mic, ascuţit, ochii ca nişte piroane – se înfigeau în fiecare femeie îmbrăcată cu gust. Învârtindu-se mereu pe lângă Casa de mode, luând la rând depozitele bazelor şi ale magazinelor s-a banalizat complect şi s-a urâţit. Bagă de seamă, se autoavertiză Liongina, să nu ajungi şi tu ca ea. Nu! îmbrăcămintea nu e cel mai important lucru pentru tine. Dar atunci, ce anume e mai important? La întrebarea asta n-a mai fost în stare să răspundă. Pur şi simplu sunt la modă şubuliţele şi o femeie care se respectă nu are voie să apară fără aşa ceva. Fleacuri! O şubuliţă e. Oricând, tot şubuliţă, mai ales la preţul ăsta. Dar răspunsul… n-o satisfăcu. Era convinsă de un singur lucru: ar fi extraordinar să-i poată smulge Aldonei prada.

— Asta n-o să se lase prea uşor înţărcată, Liongina, o avertiză bufetiera cu o voce sumbră.

— De ce? Liongina nu mai adăugă nimic, pentru a nu se trăda.

— E o soţie credincioasă şi mamă grijulie. Are nişte copilaşi – un băieţel şi o fetiţă – foarte drăguţi.

— Dar drept cine mă iei, Vilhelmina? Drept şanta- jistă?

— Nu uita de taică-său. Chiar dacă-i din vechea conducere, găseşte el ac de cojocul Casei de mode.

Liongina oftă în receptor. Da, pe Aldona J. N-o poţi răpune uşor. Aici s-ar potrivi cel mai bine o luptă în toată regula. În care să învingă cel mai abil, mai stăruitor… Eşti de-un cinism insuportabil! Nici vorbă de aşa ceva, mi-e teamă pentru mine şi… pentru Aloyzas. El trăieşte cu statut de copil, un copil îmbătrânit, care dacă n-aş fi eu… Ce uşor e să te ascunzi în spatele incapacităţii lui, când ai mustrări de conştiinţă, nu-i aşa? O să fiu mai tandră cu el, îşi făgădui ea în gând.

— Îţi mulţumesc din suflet, Vilhelmina Informaţiile dumitale îmi sunt de mare folos.

— Îmi pare rău că nu pot să te ajut mai mult. Să-ţi opresc nişte mazăre?

— N-are rost. Dar pentru Brigita am un bilet. În rin- dul cinci, ca de obicei.

— Ce părere ai, Liongina? Dăm faliment din cauza lui Igerman ăsta al dumitale? Instalat comod în fotoliul moale, Leonas B. Surâdea trist cu buzele sale subţiri, care mai degrabă ascundeau decât spuneau ceva. N-o mai aşteptase să vină, se deplasase singur până în biroul ei.

— De ce al meu? Deocamdată nu-i al nimănui. Să fi fost altcineva, Liongina i-ar fi răspuns şi mai tăios. Chiar dacă nu va avea loc turneul, noi tot n-o să dăm faliment. Nu s-au vândut decât treizeci şi patru de bilete cu totul.

— Cam puţin.

Conducătorul artistic îşi ridică îngrijorat capul, sprân- cenele stufoase i se înălţară sus de tot pe frunte. Sprân- cenele şi părul, deşi tuns şi pieptănat impecabil, îi amintiră de alt bărbat. Leonas nu suporta deloc haosul ce răvăşeşte sufletul şi înfăţişarea cuiva şi totuşi semăna cu fostul şef al Lionginei aşa cum pot semăna unul cu celălalt doar fiii aceleiaşi mame. Era ca şi cum cineva îl băgase în maşina de spălat pe bătrânul uriaş cu glas răsunător şi laba manii stingi pocită şi în locul lui apăruse cel de aici: trist, predispus la melancolie, abătut, cu palmele dezgustător de umede, fapt care-l stânjenea şi-l obliga să nu dea mâna cu oricine se întâlnea. Uriaşul acela semeţ

— Mai în vârstă – se odihneşte deja în cimitirul din An- takalnî, ăstălalt, mai tânăr, visează la armonii pe care nu le poate obţine.

— Am în rezervă o companie de cursanţi, tovarăşe director.

— Bravo, bravo! şi şeful aplaudă fără zgomot. Mi-e imposibil să-mi imaginez măcar, cum m-aş putea lipsi de dumneata fie şi numai o singură zi!

Ei, i se face lehamite de complimente din astea. Amestec de sinceritate şi ironie.

— Ia stai puţin, – şi amintindu-şi de ceva, el îşi frecă fruntea. De ce cursanţi? În vară, când a venit saxofonistul din Liege, ai plasat în primele rânduri contabili de la colhozuri.

— S-au terminat cursurile, contabilii au plecat demult.

— Bravo, bravo! Te pomeneşti că într-o bună zi o să mă anunţi că ai pus ochii pe sectorul copitatelor de la grădina zoologică: măgari, catâri, ponei?

— Ar necesita prea mari cheltuieli transportul acestui public de la Kaunas. Şi, în afară de asta, avem şi aici destule paricopitate.

— Teribil de ascuţită limba adjunctului meu! Leonas B. Slobozi o repriză de râs, mai precis nu izbucni în hohote, ci pufni doar în râs – şi pufnitura aceasta, ce părea a nu-i aparţine, risipi seriozitatea nostalgic-ironică de pe chipul său.

— La prima vedere, nu s-ar zice că poţi fi atât de sarcastică.

Şi, imediat, buzele lui livide se lipiră strâns de tot. Părea că şi pe el îl şocase această pufnitură copilărească, ce trăda anumite însuşiri neîngăduite ale sufletului şi caracterului său.

— Asta sunt eu şi gata.

— Degeaba te necăjeşti. Aparent, eşti un înger.

— Găsiţi o altă variantă, mai pământeană. Îngerul e o fiinţă fără sex.

— Regret, dar sunt obişnuit să privesc îngerul drept în faţă.

— E prea banal, şefule.

Ai cam întârziat cu îngerii. Şi tot în gând reflectă imediat: m-am răzbunat – deşi, recunosc, cam meschin.

— Nu te supăra pe mine, n-am fost şi nici n-am să devin vreodată poet. Frăţiorul meu, cred că n-ai uitat, el era poet. Chiar dacă n-avea decât o singură temă, un singur motiv. O poezie ca a lui însă putea ucide, după cum putea învia din morţi. Dar în clipa când lupta se sfârşi, fratele meu devenise un copil îmbufnat. Atât. Invidiez temperamentul generaţiei lui. De la mine, vai, n-a auzit nimeni cuvinte din cele pe care ştia el să le rostească!

— Departe de mine gândul de a fi cântată de poeţi. Din nou Liongina îşi trimise înţepătura, de astă dată mai dureroasă; mâinile lui Leonas lunecară în jos, sub masă, ca nişte făpturi neputincioase.

— N-ai dreptate, n-ai dreptate deloc. Şi îşi încruntă fruntea înaltă, frumoasă, în a cărei strălucire se concentra tot ce era bun şi delicat în omul acesta. Dumitale ţi s-ar potrivi foarte bine osanalele, o aureolă de glorie, ce mai! Din păcate însă, eu nu mă pricep să ridic în slăvi pe cineva. Cuvintele rostite nu-mi inspiră încredere. Şi nici nu m-aş putea ridica până la dumneata! Acum înţepase el şi asta îl întristă: n-ar fi vrut să obţină o izbândă măruntă. Cuvintele… Ce pretenţii să mai avem de la cuvinte, de vreme ce până şi sunetele ne înşală? Şi doar sunetele… înseamnă muzică!

— Nu trebuie să vă necăjiţi, şefule *f*

— Leonas. Numele meu e…

— Şefule, vă rog!

— Eşti ca de obicei, neîndurătoare, mândră.

Glasul scăzut era însoţit de un surâs delicat, dojenitor.

Potrivit unui regulament nescris, stabdit între ei doi. Liongina îi răspunse cu un zâmbet distrat, cu toate că nu-l iertase. Adineauri, deşi cam în glumă, mi-a arătat unde mi-e locul. Locul unui Figaro modern, obligat să-şi slujească stăpânul, care nu încape într-un singur rol, ci apare concomitent în două sau trei personaje. După ce şi-a probat autoritatea, i-a fost teamă ca nu cumva eu, ofensată, să-mi arăt din nou gheruţele. Ah, ce-aş mai avea chef să-l zgârii! Nu uita de cine depinzi, se struni ea şi imediat se potoli. Lasă-l să se mângâie puţin cu iluzia că relaţiile dintre voi doi sunt cât se poate de oneste. Ca şi cum nu s-a întâmplat nimic, ca şi cum nici el şi nici eu nu avem intenţii josnice. Eu, fără să am pregătire de specialitate, conduc, aşa cum mă taie capul, o instituţie de creaţie, el – instalat în fotoliul de director şi de conducător artistic – încasează o leafa dublă, se bucură de toate privilegiile şi arde gazul de pomană. Când simpte că se plictiseşte, sau când îl mustră conştiinţa, îşi face apariţia aici să-l consolez. După aceea se lasă din nou absorbit de muzica sa, plină de întristare şi de o chinuitoare năzuinţă către armonie. Muzica lui e bună, dar ar putea fi şi mai bună, mai închegată, mai viguroasă! Era pentru prima dată când Liongina judeca atât de sever muzica lui Leonas B., care, de fapt, îi plăcea. Eforturile lui febrile de a reuni lucruri ce nu puteau fi alăturate – poziţia sa şi inspiraţia, fracul şi libertatea mişcărilor! — îi sfâşia muzica în bucăţi. Te impresiona în ea, în primul rând, nu melodia în sine, ci năzuinţa către armonie, care se transformase într-un fel de năzuinţă patologică.

— Cum merge noua dumneavoastră simfonietă, şefule?

— Urzeala am terminat-o, dar atât, numai urzeala, îmi lipsesc însă firele de bătătură. Nu mi-au fost livrate pe foaia de comandă! Şi, pufnind iarăşi, se întoarse cu spatele. Râsul acesta n-o amuza, şi el ştia asta foarte bine. Ai fi zis însă că şi lui parcă-i îndesase cineva pumnul în gâtlej.

— Deci, vă bizuiţi pe lână din import?

— Astăzi înţepi ca o viespe. Ce-i cu dumneata? Eşti hărţuită. Probabil nu ai niciun ajutor de la nimeni… Şi mie mi se întâmplă acelaşi lucru. De muzică vorbesc. Iar dumneata refuzi să mă ajuţi… Şi Leonas B. Îşi trecu în mod semnificativ dosul palmei

peste frunte.

— Nu sunt mizician. Sunt un simplu amator.

— Lucrezi aici şi mai ai totuşi timp să iubeşti muzica?

— Asta mi-e munca. Sunt nevoită s-o fac.

— Grozav ştii să te aperi.

— Şi asta sunt nevoită s-o fac.

— Şi, pe deasupra, să mai suporţi şi amabilităţile neghioabe ale conducătorului artistic, nu-i aşa?

Liongina îşi lăsă ochii în jos, să nu-l mai vadă umilindu-se. Acuşi o să plece, o să înceapă să-şi reproşeze că n-a fost destul de stăruitor şi sever – nu i-a amintit ceea ce ea nu trebuie să uite, da, da! — şi o să se năpus- tească să lucreze şi, totuşi... simfonieta nu se va clinti din loc.

Fără să-i aştepte răspunsul, Leonas B. Se ridică şi îşi masă uşor frumoasele sale mâini. Acum îi era jenă de Liongina, de respiraţia ei abia auzită. Astăzi ea evitase, nu se ştie din ce motive, orice aluzie, oricât de mică, la relaţiile lor neoficiale. Iar această lipsă de înţelegere din partea ei îl împiedicase să-şi încheie vizita frumos şi cu obişnuita solemnitate, astfel ca, într-o atmosferă de deplină înţelegere, să-i fie trecute cu vederea încercările neîndemânatice de a recâştiga, de a recăpăta ceva ce fusese definitiv pierdut. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, i-ar fi sărutat mâna, după ce mai întâi ar fi reţinut-o un timp ca pe un gingaş porţelan în palma sa.

Lângă uşă – până acolo păşise necăjit şi furios – se întoarse.

— Ah, era să uit, Liongina: la ora şaisprezece e şedinţă de analiză a repertoriilor, la minister – Era un neadevăr. El nu uita niciodată nimic. Exact pentru asta şi venise să tocească fotoliul din biroul ei, restul – improvizaţie, fantezie muzicală, pentru că nu voia să-şi mărturisească nici lui, nici ei adevărul. Era convins că n-o să-l creadă, dar nu putea pleca înainte de a-şi lua revanşa.

— Ştiu, nu e de competenţa dumitale ş.a.m.d., însă dumneata o să poţi raporta mai bine decât mine. De cum te zăresc acolo, toţi birocraţii aceia incorigibili se înseninează, pe cuvântul meu! Şi nu mai latră nicio vulpe că trag chiulul.

Vulpe. Blană de vulpe. Şubuliţă de vulpe. Cine ştie, poate va fi nevoie şi de ajutorul lui.

— Dacă asta e dispoziţia dumneavoastră...

— Nici vorbă de dispoziţie, dragă Liongina! Te implor...

Salvează-mă pentru a mia oară. Cea mai răbdătoare dintre muzele lumii – dumneata eşti!

Răbdătoare, îşi zise ea zâmbind cu amărăciune.

Liongina Hubertaviciene se angajase la Agenţia de impresariat artistic imediat după absolvirea secţiei serale a facultăţii de ştiinţe economice. Dacă nu era grija fostului ei şef pentru dactilografa lui care îşi obţinuse diploma, ar fi intrat în reţeaua comercială, ca majoritatea colegelor de curs.

— Ia spune-mi, ce faci tu aici? o întrebase el foarte sever, într-o zi când o surprise bătând la maşină.

— Lucrez.

— Am să-ţi spun eu ce faci: azvârli banii statului pe fereastră! Nişte mii bune! Asta te-au învăţat acolo patru ani la rând?

— Nu pot să găsesc nimic mai bun, tovarăşe şef.

— Ia te uită la ea, nu poate să găsească, ha! Tu ai dat examen la conservator, mi se pare. Eşti în stare să deosebeşti un pian de o tobă? Dacă eşti în stare, te recomand lui Leonas, frăţiorul meu. Nu te teme, el nu-i un căpcăun ca mine. E băiat cu carte, răsfăţat, fire simţitoare, cum se spune! Ce te zgâieşti? Trebuie să ieşi şi tu odată în lume, că doar n-ai să stai toată viaţa să dospeşti aici!

Leonas nu fusese prea încântat de ea, dar nu avusese puterea să-şi refuze fratele mai mare. A încadrat-o ca inspector, funcţie nu tocmai generos retribuită, apoi a uitat de ea. Aşa i s-a părut Lionginei. Dar în urmă cu trei ani, când Agenţia de impresariat artistic a obţinut un post în schemă – de director comercial, şeful şi-a amintit de ea.

— Am intenţia să te avansez într-un post important, tavarăşă Liongina. Insă cu o condiţie obligatorie, o anunţă bărbatul elegant, de treizeci şi şase de ani, ce nu semăna absolut deloc şi totuşi, abia perceptibil i-l amintea pe fratele său mai mare, care cu vocea lui tunătoare îşi dicta la maşină memoriile. Vei fi nu numai adjunctul meu, nu numai conducătorul efectiv al agenţiei, d şi muza mea.

Liongina rămase în picioare, cu aerul că fusese udată cu apă de sus până jos şi scoasă afară în ger. Sunt femeie măritată – răspunse ea cu calm, ca omul sigur de valoarea sa – şi de aceea aş vrea să ştiu la ce anume vă referiţi în a doua parte a condiţiei puse. Şi, cu un zâmbet echivoc, dinainte studiat, adăugă: deocamdată nu accept să fiu gata de orice, tovarăşe director.

Nu te teme, dragă, că doar nu sunt nici eu un căpcăun, se autocaracteriză Leonas B., repetând expresia fratelui său mai mare. Deci, ce va trebui să fac, să-mi petrec noaptea cu dumneavoastră, când o să vă certaţi cu soţia? Liongina îl privea fără să-şi plece ochii şi fără să roşească, iar el se gindi că nu greşise deloc promovând femeia aceasta frumoasă – şi în mod evident, excepţională – într-un post important.

Asta n-o să depindă de mine, ci de dumneata! Şi începu să râdă – râsul era dezgustător, mai mult nişte pufnituri. Din când în când se auzea acelaşi râs ironic, strident, din fosa orchestrei: politicos şi blând cu toţi ceilalţi, el era întotdeauna aspru şi exigent cu muzicanţii. Râsul lui o scârbi pe Liongina, dar n-o sperie deloc. De pierdut n-am ce pierde, îşi zise ea, în schimb am multe de câştigat. Agăţându-şi un zâmbet peste masca despre care toţi ajunseseră să creadă deja, că e adevăratul ei chip, îl rugă insistent să-i explice ce înseamnă *muză.* Leonas nu apucase să reflecteze dinainte la toate detaliile şi mai cu seamă la răspunsurile lui pentru întrebări naive. Nu pusese în legătură cu ea niciun fel de schimbări speciale, îşi dorea doar o notă mai picantă, mai condimentată în existenţa sa atât de anostă.

Nu prea ştiu nici eu, rosti încet, trecând la un ton mai oficial, în vreme ce dumneata o să te lupţi cu rutina de aici, eu – o să-mi compun muzica. Şi o privi ţintă, încercând să cerceteze cu atenţie începutul viitoarelor lor relaţii pentru a obţine de la ele mai mult decât se hatărâse să spună, dar nu uită să includă totul în paragrafele convenţiei. O să trec în sarcina dumitale toate treburile de care ar urma să mă ocup singur. Să ştii că te observ de multă vreme – o să faci faţă. Vasăzică n-a uitat că m-a angajat în muncă? se minună Liongina. Înseamnă că o urmărise cu atenţie de multă vreme, de pe când – în veşnica semiobscuritate a biroului lor – se apucase să lipească afişe pe pereţi. Se străduia, fără să i-o ceară cineva, să facă în aşa fel ca vechea clădire să nu mai pară chiar atât de posomărâtă. E-adevărat că o petrecea cu priviri scrutătoare, însă nu venea niciodată în imediata ei apropiere şi nici mâna umedă nu i-o întindea. Glasul ei îl neliniştea mai mult chiar decât trăsăturile feţei. De câte ori i se adresau colegii, ea răspundea cu exactitate, cu un aer de o subliniată seriozitate, dar fără a-şi obosi coardele vocale. Până atunci glasul ei real dormitase la fel ca sunetele din tuburile prăfuite ale unei orgi. Privirea

cercetătoare a directorului o diseca, pur şi smplu, şi Lionginei nu-i scăpă zâmbetul enigmatic de pe chipul lui. Dacă i-ar fi cerut s-o facă, ar fi fost dispusă să se răsucească pe tocuri ca s-o poată vedea cum arată şi din spate. Pe dumneata mă pot bizui, tovarăşe Liongina, eşti un lucrător inteligent, bine pregătit, Nu-ţi ascund, sunt un egoist – şi o să încarc fără milă în spatele dumitale toată munca! — dar trebuie să recunoşti că nu te nedreptăţesc: pentru postul de director comercial mi-au fost recomandaţi administratori cu stagiu îndelungat şi cu relaţii, dar i-am refuzat pe toţi şi, uite, numesc în schimb un inspector de rând. Dar Lionginei Hubertaviciene nu-i convenea să apară în ochii acestui bărbat celebru şi simpatic ca o persoană de rând, ceea ce se grăbi să-i şi declare. O, m-ai înţeles greşit, se scuză Leonas B., dacă n-aş fi fost ferm convins, dimpotrivă, că nu eşti o femeie de rând, crezi că aş fi îndrăznit să te stingheresc cu propunerea mea? I se deschidea o perspectivă ameţitoare la care ea nici nu sperase; sau dacă sperase poate ceva asemănător, o făcuse în mare taină, neîndrăznind s-o recunoască nici în şoaptă. Totodată, însă, propunerea o strivea sub greutatea ei – ca un bloc de granit pus pe mormântul cuiva drag – deşi Liongina continua să privească fără teamă în ochii omului puţin întristat din faţa ei, care pe neaşteptate îi dezvăluise încă una, sau poate mai multe laturi ale caracterului său. Oare ce-o să mai aibă prilejul să afle despre el? Simţea cum pielea îi devine rigidă şi aştepta ca dintr-o clipă în alta tot trupul să i se acopere cu solzişori uscaţi de imortele, ca odinioară în copilărie. Mai ai puţin şi ai să te transformi într-un gândac pitit sub platoşa sa, un gândac insensibil, pe care o să-l arunce cât colo, sau poate o să-l strivească pantoful modern cu talpa groasă al directorului. Şi totuşi, aici nu pare să miroase a forţă fizică brutală – auzise ea destule şi despre aşa ceva. Îţi dau o săptămână să meditezi, să chibzuieşti, să te sfătuieşti… Cu cine? Ea nu avea cu cine se sfătui. Încă din vremuri imemoriale, de pe când tremura toată pentru cea mai mică nedreptate, chiar şi atunci a trebuit să decidă întotdeauna singură. Pentru o clipă revăzu piaţa încinsă de arşiţă din faţa gării, femeia tinerică pradă disperării intrând în vorbă cu o mulţime de bărbaţi şi călcând exact pe tăişul cuţitului… Leonas B. Era generos propunându-i o săptămână, însă într-un astfel de răgaz se ascundeau primejdii. Liongina Hubertaviciene ardea de

nerăbdare să scape de biroul inspectorilor şi să urce mai sus cu câteva trepte. Să poată respira nestingherită şi să poată privi cât mai departe. Săptămână aceasta – era duşmanul ei. Chiar şi o singură zi, tot duşman îi era. Poate să apară o altă femeie… ba nu, Leonas B. O alesese pe ea. De altceva îi era însă teamă. Când o să mă aplec deasupra lui Aloyzas, care abia aşteaptă atingerea matinală a buzelor mele, şi… Şi chiar aşa fiind n-am dreptul să risc! Loteria vieţii nu face risipă de numere câştigătoare. Accept! Leonas B. Îşi înălţă sprâncenele entuziasmat, se înclină şi sărută mâna inspectorului Liongina Hubertaviciene, ridicând-o astfel mai sus, mai aproape de stele.

Debutul noii sale activităţi coincise cu plecarea unui grup de instrumentişti la Riga. Liongina n-ar fi putut bănui că Daugava e atât de mare şi că podurile pe deasupra ei sunt atât de lungi. Deci, de azi înainte, o să poată vedea desfăşurându-i-se la orizont în faţa ochilor, ca nişte fundaluri de decor, privelişti după privelişti, cu singura deosebire că de astă dată distanţele şi întinderile vor fi autentice şi nu imaginare. Chiar în prima seară bătu în uşa camerei ei de hotel Leonas B. Avea o înfăţişare mai simplă ca de obicei, nu era prea dichisit, cu toate că nu-şi lepădase fracul elegant, bine strâns pe trup. Mirosul de coniac dovedea că făcuse eforturi să-şi risipească neîncrederea sau cine ştie ce altă grijă copleşitoare, fără nicio legătură cu turneul. În realitate l-a indispus şi l-a silit să pună mâna pe pahar o întâmplare nenorocită. În timp ce dirija orchestra a leşinat flautistul, al cărui motiv delicat – al speranţei – trebuia să răsune ca o replică la finalul subru şi apăsător al lucrării. Acum Leonas B. Îşi agita nervos mâinile, îşi făcea de lucru cu poalele fracului, iar gura lui, din care în răstimpuri îşi lua zborul – ca un stol de vrăbii – râsul său, nu se închidea nici pentru o clipă. Da, e căsătorit, aşa cum bănuise şi ea şi, pe deasupra, cu o femeie mai în vârstă, cu fosta lui profesoară de compoziţie. Fără îndoială, m-a ajutat, în multe privinţe, dar… Să nu te însori niciodată din recunoştinţă, o să-i poruncesc fiului meu!.. Se înţelege de la sine că soţia are dreptate. Iar dreptatea ei a devenit şi mai sacră, din ziua în care i s-a pus în sfârşit, diagnosticul. O boală a sângelui, o boală incurabilă, aşa că orice aş face, oricât mi-aş ieşi din piele recunoscându-mi micile păcate, impulsurile de bărbat şi lipsa mea de atenţie, ea întotdeauna o să aibă de o sută de ori mai multă dreptate decât

mine. Brusc, îşi dădu seama că vorbeşte doar el, iar ea, Liongina, stă înlemnită – în mijlocul gătelilor împrăştiate peste tot, a diferitelor tuburi viu colorate şi a altor mărunţişuri ce influenţează năucitor asupra bărbaţilor aflaţi în deplasare – stă şi nu scoate o vorbă. Unde e glasul ei, glasul ei real care răsună din adâncul pieptului, glasul pe care el îl percepe ca o fugi născută în cumplite încleştări din haos – dar nu o fugă consacrată deja. Ci una pe care încă n-a compus-o nimeni – unde e glasul ei? Nu trebuie să-ţi fie teamă de mine – sunt un om bun, priveşte-mi mâinile! Sunt un om bun, da, şi foarte nefericit, nu numai din pricina, vieţii de familie, care a devenit un infern… Nimeni nu mă iubeşte şi nici eu nu iubesc pe nimeni, nu iubesc decât muzica, iar ea e geloasă, e de-o gelozie diabolică! Pe ea n-o poţi înlocui cu o rivală mai îngăduitoare. Sau îi jertfeşti totul, sau te alegi din partea ei cu un bobâmac… şi Leonas B. Lisă fraza neterminată. Ceea ce spunea era adevărat, însă, oricum, îi spusese deja mult mai mult decât altora, când, în fond, venise să-şi petreacă noaptea cu ea.

— Mi-e milă de dumneavoastră. Vă sunt recunoscătoare. Dumneavoastră mă atrageţi mai mult decât alţi bărbaţi, dar, nu vă supăraţi, şefule…

— Leonas, Leonas!

— … nu vă supăraţi, şefule, nu pot 1

Liongina nu şi-ar fi putut imagina că îi va fi atât de greu să se culce cu bărbatul de care depindea şi situaţia şi reuşita ei în viaţă. Că îi va fi insuportabil de greu s-o facă după ce tot ce era înlăuntrul ei arsese, ier undeva în adânc, nu rămăsese, în afara unor cicatrici invizibile, nimic altceva decât necesitatea conştientă de a avea grijă de cel mai slab decât ea, de cel complet neajutorat, de Aloyzas. Să fie doar o necesitate, o obligaţie? Ei asta-i! În fond, şi mâinile care mângâie un bărbat străin pot servi o ceaşcă de ceai. La urma urmei, întreaga ei fiinţă, întreaga ei feminitate, deşi zdrobită, n-a fost definitiv învinsă, dată la o parte de viaţă şi acum se răzvrătea împotriva tranzacţiei care umilea omul şi femeia din ea. Să fi fost oare achiziţionată, prin acea învoială prealabilă, pentru anumite obligaţii foarte precise, urmând ca restul

— Care era tot o parte din ea – să fie retezat fără milă şi aruncat la coş? Din clipa aceea avu senzaţia că nu-şi mai aparţine. Când mâinile lui Leonas B., care n-a vrut să dea

crezare refuzului ei, au atins-o, ele au întîlnit doar o platoşe, o carapace rigidă de gândac, ce îi acoperea sânii şi pântecele. Vrei să spui că nu-ţi plac? Că nu-ţi plac chiar deloc? Mâinile lui delicate se strecurau fără succes pe sub carapace şi mângâiau zadarnic gândacuL Ţurţurele de ghiaţă. Păpuşa de lemn.

— Ascultă, Liongina, să ştii că eu nu pot să fiu brutal! Şi începu s-o implore, apoi se indignă.

Dar cine-şi închipuie că e dumneaei de îndrăzneşte să-şi bată joc de el? Doar a fost în prealabil de acord cu toate! Ce altceva era decât o slujbaşă de rând, avansată prin bunăvoinţa lui! Dar greşea – ea nici nu se prefăcea şi nici nu încălca vreuna din promisiunile date. Pur şi simplu, nu era în stare să se biruie pe sine, deşi părea ridicol în situaţia ei, ca şi în perspectiva întregii sale* vieţi. Şi, de fapt, regreta sincer în sinea ei că nu i se poatp supune.

— Nu fiţi supăî-at... Poate că mai târziu, şefule...

— Leonas, Leonas! Bagă-ţi bine în cap – Leonas! Când mai târziu... mâine, poimâine?

— Nu ştiu. Vă sunt foarte recunoscătoare, dar... mi-e şi jenă să vă mărturisesc... Mă simt o insectă. Dumneavoastră aveţi nevoie de o femeie, nu de un gândac dociL..

Sincopele acestea capricioase distonau cu curgerea de mare profunzime a fugii – cu polifonia ei plină de expresivitate. Şi cu toate acestea, el se simţi copleşit de recunoştinţă şi speranţă.

— Ei bine, o să aştept. Dar să ştii, Liongina, că de mine nu scapi. O să aştept! el se înclină şi îi sărută mâna rece.

— O să trebuiască să vă înarmaţi cu multă răbdare. Şi, înviorată din nou, ea îi zâmbi, cu zâmbetul său echivoc, dinainte studiat.

I

— Nu m-aţi uitat, măicuţă-şefă? îşi croi drum în cabinet un bărbos temător, plin de sfială.

— Micul Pegas? Bună, bună. Eşti cumva pe patru roţi? Nici până azi nu mi-au trimis maşina de la reparat.

— Roţilor le-am dat catran, şi căluţii-s puşi în ham!

Tocmai la timp, nici că se putea mai la timp, micul meu Pegas! îşi zise Liongina şi se abandonă în mângâie- toarele îmbrăţişări ale Volgii. Artiştii în turneu – chiar dacă mai întârzie, nicio grijă – îşi fac ei apariţia, Leonas B. Poate să mai treacă şi altădată pe aici, cu palmele lui umede cu tot, ca să se gudure pe

lângă sufletul tău, dar şubuliţă n-o s-o auzi fşnind în cuier dacă nu acţionezi mai rapid. Maşina agenţiei nu corespunde pentru proiectata deplasare. Deocamdată, aşa cum rezultă din informaţiile deţinute, şubuliţă nu s-a vândut, dar trag de poalele ei şi Gierdre T. Şi Aldona J. Pe prima o poţi speria luând-o cu binişorul, de a doua însă, nici vorbă să te poţi descotorosi uşor.

— În ce parte porunciţi s-o iau?

— Lumea e bântuită acum de criza energetică. Ge rost are s-o mai agravăm şi noi? Du-mă până pe-aici, prin apropiere, şi-i spuse adresa.

O casă dărăpănată, de pe vremuri, înghesuită într-un şir de alte case la fel cu ea. O scară mohorâtă, cam întunecoasă. În spatele uşilor înguste şi înalte, îmbrăcate în piele sintetică, se aflau, desigur, apartamente mari şi întinse ca nişte lacuri. De fapt, nu apartamente – muzee ticsite de mobilă veche, covoare şi veselă.

Liongina apăsă îndelung butonul soneriei ce ţârîia asurzitor. De partea cealaltă a uşii – nicio mişcare. În lumina zgârcită ce pătrundea pe scară, se desluşea luciul plăcuţei de alamă. Asta H., artistă emerită, maestru emerit al artei pe republică.

— Asta, deschide! Ştiu că mai eşti la micul dejun, deşi toată lumea a mâncat deja de prânz.

— N-ai ghicit. Sunt în pielea goală, de aceea nu-ţi pot da drumul înăuntru, miorlăi dincolo de uşă glăsciorul răsfăţat al Astei.

— Asta, draga mea, nu te mai prosti. Ce, ţi-e teamă de mine?

— Nu sunt numai eu în pielea goală.

Se auziră zgomote, cineva încercă s-o tragă de lângă uşă pe gazda care opunea rezistenţă.

— Draga mea, iartă-mă. El se jenează! Uşa se întredeschise cu un pocnet, lanţul zăngăni şi rămase întins. O făptură plinuţă şi trandafirie, cu năsucul câm şi ochişori albaştri, rotunzi, apăru în deschizătura uşii. Părul blond, ondulat îi cădea pe umerii şi sânii albi, complet goi.

— Ah, neruşinato! Puteai să-ţi pui pe tine măcar un şal! bombăni stânjenită Liongina, de parcă ea însăşi s-ar fandosi goală puşcă în faţa unor oameni străini.

— Neruşinată? Asta izbucni în hohote de râs şi râsul ei strident, deloc potrivit cu silueta plinuţă, părea gata- gata să spintece liniştea adâncă a casei care, bănuitoare, trăgea cu

urechea.

— Iartă-mă, nu te invit înăuntru. Bărbaţii sunt nişte fricoşi!

— Ia zi, pe câţi i-ai înghesuit în baie? Hai, recunoaşte!

— Numai pe unul, pe unul singur.

— Cine-i, ocrotitorul tău?

Asta – aşa cum ştia toată lumea – avea un ocrotitor. Director la o mare uzină, un bărbat remarcabil, robust, dar care demult îşi sărbătorise – în mod festiv – aniversarea a şase decenii de viaţă. De aceea uneori îl înlocuiau alţii, mai tineri.

— Mă plictiseşte bătrânul. N-o să mă crezi: mă îndeamnă foarte serios să studiez.

— Ce?

— Orice. O ţine una şi bună să mă las de scenă şi să intru în învăţământ. Inchipuie-ţi, să fiu profesoară! Eu numai dacă îmi aduc aminte de şcoală şi simt că mi se face rău!

— Şi n-o să se supere al tău, dacă află?

— N-o să afle. E plecat la Moscova. Cred că n-ai să te apuci tu să-i spui! Glasul Astei deveni penibil de tăios, la fel ca şi râsul. Bine, haide, intră! Desprinse lanţul şi o trase pe Liongina în vestibul. Se vede că ai o treabă serioasă cu mine. Abia aştept să-mi spui ce ţi s-a putut întâmplă ţie, care eşti aşa de căpoasă?

Liongina trase adânc aer în piept, pregătindu-se parcă să plonjeze într-o apă tulbure, stătută, duhnind a pisoi înecaţi.

— Ascultă Asta, vrei să ai o şubuliţă?

— Cojocel din piele argăsită? Foarte mulţumesc, mi-a adus bătrânul unul, din Iugoslavia. A mâncat numai salam gol, dar mi-a adus.

— Ei, acuma toate mucoasele au cojocele din piele argăsită. Şi Liongina făcu un gest dispreţuitor cu mina. Eu îţi propun ceva mai elegant.

— Haide, nu mă mai ameţi! Doar n-o să-mi spui că tu n-ai nevoie de aşa ceva?

— Am nevoie. Am mare nevoie, Asta • E o şubuliţă scurtă, de vulpe argintie. Dacă o vezi, leşini – e un vis, nu altceva!

— Şi atunci de ce mă prosteşti pe mine?

— Nu pe tine, pe mine! Mi-o doresc al naibii de mult, însă mie n-or să mi-o vândă. E unicat, expus la Casa de mode. Iar eu – cine sunt? Un tehnician, un zero.

— Şi ai nevoie de marca firmei mele?

— Asta dragă, eşti adorabilă! Eşti nu numai o cântă- reaţă

minunată cu voce de argint, dar şi un nesecat izvor de înţelepciune! Şi Liongina, rostind cuvinte care nu erau ale ei – poate mai degrabă ale micului Pegas – porni s-o linguşească pe femeiuşcă această uşuratică, ce cânta modest şi în schimb flirta din plin, fiind înzestrată cu toate însuşirile femeilor uşor accesibile.

— Bineînţeles că o şubuliţă de vulpe nu mi-ar strica nici mie, şi Asta îşi miji ochii, cu un aer răsfăţat, ima- ginându-se cu umerii învăluiţi în norişorul pufos – cât de graţios ar arăta căpşorul ei înconjurat de blana argintie!

— Dar nu sunt o hrăpăreaţă, Lionge. Chiar dacă-s o zgripţuroaică, o destrăbălată, un suflet negru cu pielea albă – cum mă caracterizează în scrisori nevasta directorului meu – eu zău că nu invidiez niciodată pe nimeni. Şi mai ales pe tine, Lionge. Pentru că tu nu m-ai dispreţuit nici atunci când nu aveam plăcuţă strălucitoare pe uşă, aşa că de dragul tău – renunţ la şubuliţă!

— Să ştii că nu pierzi mare lucru: până la ea – drumu-i la fel de lung ca până la Ţara lui Franz Joseph.

— Şi, mă rog, unde domiciliază Franz ăsta? Nu cumva în apropiere de Vilkaviskio?

— Mai departe, mult mai departe, exact – nu ştiu nici eu unde. Hai să convenim aşa: eu, dacă reuşesc, mă zbat să obţin şubuliţă pentru tine – tu mi-o vinzi mie. Mă rog, găseşti un pretext: e prea mare, prea mică sau nu-ţi convine modelul. De acord?

— Mare şmecheră mai eşti, Lionge! Cu un cap ca al tău, ministru ajungi! în regulă! La revedere! Te pup! Nu de alta, dar cred că tipul meu a degerat în baie.

Asta îşi întinde guriţa de bun-rămas, iar pe Liongina o fulgeră gândul: eh, şi eu tot goală sunt! Mai goală chiar decât ea, deşi port taioraş de tweed şi cizmuliţe înalte până la genunchi…

Ţara lui Franz Joseph e încă departe, grozav de departe, însă prin ceaţă încep deja să i se distingă contururile.

— Şi-acum, încotro porunciţi s-o luăm, măicuţă şefă?

Micul Pegas e gata să pornească în goana mare oriunde i s-ar cere. Cu alte cuvinte, am acum la dispoziţie propiul meu şofer. Pe care-l pot mânui, fără niciun efort, cum doresc. Pentru că e gata să facă orice l-aş ruga. Asta o poate face kn’ock-out fără să stea la gânduri pe frumoasa Giedre T., dacă dumneaei nu-şi

bagă minţile în cap la vreme şi nu părăseşte ringul.

Un indicator pentru sens interzis – ieri nu era aici. Micul Pegas drăcuie. Dă maşina înapoi şi lumina farurilor cade pe un panou cu afişe. Pe unul din ele, cam rupt, chipul retuşat al unui bărbat cu un inel gros – ca un gândac de aur – pe deget. IGERMAN. În gând, Liongina ridică uşurel colţul dezlipit ca şi cum are intenţia să-l lipească la loc şi citeşte în fugă inscripţia, de astă dată însă de la dreapta la stânga. NAMREGI. Combinaţia neaşteptată a literelor îi implântă un junghi violent în piept. Îi este peste putinţă să mai respire. Namregi? Huţuev-Namregi? Rafael Huţuev-Namregi, cel de odinioară – a devenit acum Ralph Igerman? Respiraţia i se zbate dureros în coşul pieptului. Câte momeli mai născocesc şi artiştii ca să atragă publicul! Deci nu e pseudonim – e o farsă, îi prosteşte pe spectatori fără a se dezice nici cu o iotă de el însuşi. Deci – el e Rafael, cine altul ar putea fi?

— Micule Pegas, opreşte!

Dacă dispare acum, nu se vor mai întâlni niciodată! Da, acolo nu e un afiş dezlipit de vânt, acolo e Rafael care păşeşte cu capul descoperit sub cerul străin al oraşului!

— Aici, la intersecţie?

— Nu, nu! Mergi mai departe şi cât mai repede!

— V-am supărat cu ceva, măicuţă-şefă? Am să risc totuşi. Poate îmi ajută Dumnezeu şi n-o să mă jupoaie controlul circulaţiei.

— Mergi, mergi mai departe! Mă grăbesc! Ţi-am spus doar că mă grăbesc!

Liongina îşi dă seama că spune prostii. În glas îi răsună un fel de bucurie triumfătoare, dar ochii i s-au întunecat de mânie şi teamă. Trebuie să mă stăpânesc! Să-mi liniştesc bătăile inimii. Ce ridicol, nimeni, absolut nimeni în afară de tovarăşa viaţă, n-ar fi izbutit să născocească o asemenea batjocură. Ei bine, să ne comportăm deci şi noi aşa cum ne-o cer timpurile. Să-i dăm peste bot vieţii – cu viaţă.

— Ascultă, micule Pegas! Dumneata nu te superi că-ţi spun aşa? Bun, îmi pare bine că nu te superi! Liongina îşi netezeşte glasul ca pe o sârmă, să nu mai vibreze în el extazul. Doar suntem prieteni, nu-i aşa? Ia spune-mi, aşa prieteneşte, cum ai reuşit să aduni banii pentru „Volga“ asta? Că după câte ştiu onorariile voastre nu sunt prea grozave, nu?

— Deşeuri, nu vă supăraţi că spun aşa, maicuţă-şefă. Deşeuri, nu onorarii. Cum am reuşit să-i adun? Păi, ăştia au fost bani de la Dumnezeu.

— De la Dumnezeu?

— Ameliorațiile. Banii ne-au picat ca din cer. Anul trecut i-au dărâmat soacrei gospodăria de la ţară. Casă cu dependinţe, grădină, stupi. A căpătat de la stat peste opt mii.

— Şi cu soacra ce-aţi făcut?

— A stat la noi, cât a trăit.

— Acum nu mai trăieşte?

— Iarna trecută a murit. De pneumonie.

A murit? Sau poate – ai ucis-o tu? Cum am făcut eu cu mama izgonind-o în instituţia de irecuperabili? Ah, de-ai şti cât te detest, micule Pegas! La fel cum mă detest pe mine însumi!

Iar cu voce tare, fără a uita să zâmbească prietenos şi protector, rosteşte:

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate. Te asigur că Zilele culturii de la Mazeikius vor beneficia de vocea dumitale!

— Vă mulţumesc din inimă, măicuţă-şefă! Se apleacă să-i sărute mâna, dar ea şi-o retrage. Să nu credeţi că mă linguşesc. Îmi place să mânuiesc volanul şi îmi place s& am de-a face cu oameni cumsecade. Să ştiţi că vă servesc din toată inima!

— Şi eu o fac din toată inima, micule Pegas! spune ea pe un ton vesel.

— Sunt aşa de bine dispus, că aş zbura până la capătul pământului! Şi micul Pegas începe să fredoneze ceva cu jumătate de glas.

Liongina îi spune adresa salonului de coafură. Trebuie neapărat să-şi vopsească părul, au început să fie vizibile firele cărunte.

Trebuie să fiu frumoasă, funcţia mea, munca mi-o cere, încearcă ea să se convingă pe sine. Nu-i adevărat, vreau să fiu frumoasă cu orice preţ! Mai ales acum, zilele astea. Da! Are nevoie de strălucire, de un înveliş nou, în locul acestuia, care-i tot numai plesnituri. Um- blând mereu după şubuliţă de vulpe s-a neglijat complet. Ba nu, şubuliţă n-are nicio legătură cu toate astea. Şi totuşi, Liongina se simte foarte tulburată, de parcă cineva

— Dar nu oricine, ci el, cel al cărui nume refuză să-l rostească, pentru că tot ce se întâmplă e absolut absurd! — şi-a pus în

gând s-o surprindă pe nepregătite. Ar fi fost şi mai tulburată dacă şi-ar fi amintit de promisiunea făcută: s-o şteargă la Mazeikius, la Klaipeda, sau în altă parte!

Pe jumătate sufocată iese în sfârşit afară din jungla umedă şi parfumată a salonului. E o seară târzie, cufundată în întuneric şi singurătate. Ce bine că are o casă!

— Încotro pornim? şi cu un gest amabil micul Pegas deschide larg portiera.

— Acasă, dragul meu, acasă!

Are impresia că până acasă e un drum lung – foarte lung. Mult mai lung decât până la misterioasa Ţară a lui Franz Joseph, răsărită aşa, pe nepusă masă, dintr-un uitat manual de geografie.

— Aici Inspectoratul orăşenesc al Miliţiei, ofiţer de Berviciu, maior... skas. Vă rugăm să vă prezentaţi de urgenţă la noi, pentru a-l lua în primire pe cetăţeanul Ralph Igerman. Unitatea noastră nu-i hotel pentru artişti ambulanţi! Vocea stridentă şi severă a maiorului se fărâmiţa din pricina râsului abia stăpânit.

— Igerman? Ralph Igerman e la miliţie? Cât e ceasul, tovarăşe maior? Liongina nu-i reţinuse numele spus la repezeală.

— Patru şi jumătate. Mai precis: patru treizeci şi trei, pe ceasul electronic!

Din receptorul strâns lipit de ureche ţâşneau ace micuţe înfingându-i-se în cap şi în ceafă. Sub cămaşa de noapte – largă şi lungă până în podea – picioarele i se muiaseră. Jos nu era parchet ci lespede încinsă. Dar ea nu-i simţea căldura. Trupul rece ca gheaţa îi era scuturat de un tremur nervos, iar senzaţia de vomă, care a încercat-o adineauri, abia i-a trecut.

— Trebuie să fie o eroare, tovarăşe maior. Liongina întreba şi răspundea, dar vocea ei era răguşită, de nerecunoscut. Nu credeţi că ar fi mai bine să lămurim situaţia dimineaţa? Cum a ajuns acest Igerman la dumneavoastră? Şi ea simulează un căscat, senzaţia de vomă îi revine.

— În împrejurări de necrezut!

— E cert că maiorului îi făcea plăcere să stea de vorbă cu o femeie – judecind după glas, trebuia să fie un bărbat tânăr. Vroia şi el să se amuze puţin în timpul serviciului de noapte. În mod sigur şi-o închipuia caldă şi pe jumătate adormită.

— Păi, staţi că vă spune chiar el. Să nu vă mire când o să aflaţi că a sosit aici pe calea aerului, cu un O.Z.N. Un obiect

zburător neidentificat. Nu mă taie capul cum aş putea să-i spun în lituaniană. Pe scurt, cu o farfurie zburătoare! Băieţii mei se tăvălesc de râs. E un mare poznaş!

— Acesta e artistul pe care-l aşteptăm noi? Sunteţi convins de asta, tovarăşe maior?

Liongina nu avea niciun dubiu – el trebuia să fie! Soneria telefonului o trezise brutal din somn – un* somn adânc şi fără vise, un fel de leşin în care stăruia senzaţia, presentimentul unei mari nenorociri sau al unei boli grele

— Însă chiar şi în somn, în subconştient, ea îl aşteptase pe Rafael. Trăgea cu urechea, gata să-i deschidă dacă ar fi bătut la uşă. Afişul ud, dezlipit, se zbuciuma în bătaia vântului. El e! Un fulger – proptit cu unul din capete în pământ şi cu celălalt ameninţând beznele negre ale cerului – prăvălise peste casa lor şi peste întregul univers – întunericul. La lumina orbitoare a fulgerului Liongina văzu drumul – noroios şi plin de gropi – pe care a tot mers ani lungi de viaţă. Crezuse că l-a parcurs până la capăt. E cu putinţă să nu se fi terminat încă? O splendidă pajişte imaculată ce se întinde de cealaltă parte a drumului o cheamă – s-ar năpusti în goana mare acolo dacă n-ar fi totul inundat de o paloare cadaverică. O iarbă albă – absurditate, şi la fel de absurdă avertizarea care-i vuieşte în creier: *păzea, începe!* Ce începe? în jur e întuneric, aşa cum e normal să fie la ora patru şi jumătate

— Când reţeaua de electricitate nu s-a trezit încă – astfel că orice fascicul de lumină ce se târăşte dincolo de geam te orbeşte. Urmăreşte cu atenţie spusele interlocutorului şi îi răspunde, însă întreaga sa fiinţă stă pitită undeva lângă gândurile ei şi nu se decide să pună piciorul pe iarba albă. Brusc, pajiştea iluzorie dispare, degetele de la picioare i se crispează ca nu cumva să atingă fără voie vreo pietricică – da, se află sub un cer străin pârjolit de arşiţa soarelui, la marginea unei prăpăstii ce se cască, din nou se cască, în faţa ei!

— Înainte de a verifica, miliţia nu dă alarma niciodată. Este artist emerit al R.S.S. Turkmenia şi R.S.S.A. Iakuţia. Petrolist de onoare al Tiumenului. Şi, chiar dacă n-ar fi oaspetele nostru, permiteţi-mi să vă spun un lucru: într-o noapte de toamnă nu-i prea plăcut să nu ai un acoperiş deasupra capului.

— Bine, dar noi nu avem la dispoziţie itinerariul G.Z.N.-urilor, tovarăşe maior!

Tremurul nervos şi o vagă senzaţie halucinantă persistau. Mai continua încă să fie o observatoare pasivă, deşi respinsese cu dibăcie atacul.

Maiorul trecu la un ton mai moderat.

— Dacă n-a avut timp să-şi anunţe sosirea, n-avem nicio pretenţie.

— Ce pretenţii poate avea cineva la ora patru şi jumătate din noapte? Tovarăşului Igerman i s-a reţinut o oameră la „Gintaro“. Noapte bună, tovarăşe maior.

— Noapte bună şi vă rog să mă scuzaţi pentru deranj, tovarăşă Hubertaviciene!

— Ia te uită, aţi aflat şi cum mă cheamă! Nu vroia să rămână cu întunericul şi pustietatea din jur.

— Miliţia ştie totul, tăvarăşă Hubertaviciene. Nu vă gândiţi la nimic râu, glumesc şi eu. Am luat legătura cu directorul Agenţiei de impresariat artistic şi mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon. Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră. Noapte bună!

— Cu bine, tovarăşe maior! în glasul ei răsuna zornăit de gheaţă. Sunt încătuşată toată – de sus până jos – într-o crustă de gheaţă cu neputinţă s-o spargi dintr-o singură lovitură, se tângui Liongina continuând să rămână lângă telefon.

Şi-acum, ce se va întâmpla? Brusc, uită totul: de ce stă în picioare aici, unde se afla înainte de asta, şi mai ales

— Unde trebuie să se ducă acum. După o clipă – o întreagă eternitate – se mută de pe un picior pe celălalt. Nu mai erau picioruşele sprintene, fără bătături şi vene proeminente, cu care se mândrea, ci nişte buturugi greoaie, care-i tremurau, ca şi cum cineva a lovit-o sub genunchi cu un obiect greu. Îndată ce se va mişca din loc

— O s-o înghită pământul. Şi cu toate acestea se mişcă.

Şi în aceeaşi clipă îşi auzi dinţii clănţănind – cineva îi înfipse în ceafă un tăiş ascuţit şi o împinse în beznă. Pietrişul aspru, crăpat, cu muchiile ţepoase o să se împrăştie transformat în pulbere, iar ea ridicând mâinile va începe să bată din aripi ca o pasăre. Încă un pas mic de tot. Şi încă unul. Bine, dar eu am fost deja acolo, daţi-mi drumul! N-o împingea nimeni de la spate – se avânta singură într-acolo, unde cândva se oprise înmărmurită de spaimă şi fericire. Mâinile întinse dădură peste ceva tare şi rece. Liongina aşteptă cuvintele care trebuiau s-o trezească

definitiv: de ce orbecăi pe întuneric? Aprinde lumina! Dar nu auzi decât o mormăială nedesluşită.

Fără să aprindă lumina, o luă în direcţia glasului. Aşadar, nu era singură în tot acest spaţiu care-o făcuse să înţepenească. În aceeaşi clipă îi pătrunse în nări mirosul parchetului dat cu ceară. Plăcut, liniştitor. Suprafeţele lustruite ale mobilei luciră îmbietor, întunericul era însufleţit de nenumăratele pete de lumină venite din stradă. Aceasta e casa ei, covoarele ei şi, prietenoase ca nişte animale domesticite, fotoliile ei. Dar iată şi respiraţia accelerată, anevoioasă, gâtuită parcă de mâna cuiva. Contopindu-se cu întunericul, ascunsă în el se află o masă nemişcată, însufleţită doar de respiraţie. Stă ascunsă în întuneric şi o cheamă, o cheamă cu căldura ei dogoritoare. Acolo e patul meu. E Aloyzas al meu. Dimineaţa o să mă piseze reproşându-mi că m-am ambalat în discuţia de la telefon. Deci totul e aşa cum a fost. Uimitor: în jurul ei nu se schimbase absolut nimic, deşi teama îi răscolise toate măruntaiele. Nu, nu i se întâmplase nimic. Se vede că a mâncat prea mult aseară.

— Dormi, dragul meu.

Şi ea mângâie umărul soţului ca să nu înceapă s-o sî- câie cu întrebările şi să-i spulbere astfel impresia că îşi regăsise liniştea sufletească. Simplă iluzie? Fie şi iluzie, numai s-o ajute să se menţină pe marginea prăpastiei fără fund. Dar, de fapt, nici prăpastia nu-i reală, i s-a părut doar, fireşte că i s-a părut! Şi-atunci, de ce vrea ea cu tot dinadinsul să se arunce acolo cu capul în jos?! Ah, da, a apărut artistul venit în turneu, care dispăruse – atâta tot.

Liongina îşi băgă nasul în umărul lui Aloyzas. Inima lui bătea ca un ciocan mânuit de un braţ neîndemânatic, deşi se prefăcea că doarme. Oare şi pe el îl alarmase chemarea venită din abis? Da de unde, el respiră întotdeauna greu, iar dacă se trezeşte pe neaşteptate, întâi şi-ntâi îşi pune în ordine gândurile şi simţămintele. Nu-şi poate schimba starea sufletească cum schimbă alţii vitezele la automobil.

— Lunatico, bombăni el.

— Dormi, dragul meu. Şi ea se lipi şi mai tare de el, legănându-l ca pe un copil trezit din somn şi pregătindu-se ea însăşi să adoarmă. Să uite totul, să nu-şi mai amintească ce-a fost… destul, ajunge…

Dar nici n-a apucat să închidă pleoapele ca lumea, că

telefonul iar a început să zbâmâie.

— Ei, las’ că le arăt eu lor! Aloyzas se smuci gata să sară din pat, dar ea, vrând să-l liniştească, îi puse mâna pe umăr.

— Ssst, să nu răspundem, şi începu să mângâie tandră pieptul care se zbuciuma al soţului. Dacă se obişnuiesc aşa, o să ne pierdem şi ultima clipă de linişte.

Dar în casa cufundată în întuneric nu erau doar ei amândoi. Pipăind mobila, măturând parchetul cu poalele halatului, Anea se târa spre telefon. Supărată, Liongina începu să tragă cu urechea. Musafira nu trebuia să se amestece în toate astea.

— E pentru tine, Lionge. Un maior de miliţie foarte simpatic.

Anea se legăna la picioarele patului ca şi cum soneria telefonului îi dădea dreptul să fie impertinentă. Încerca să distingă prin întuneric poziţia în care stăteau culcaţi ei doi, sau poate că Lionginei i se părea doar. Chipul aplecat deasupra lor duhnea a alcool.

— Du-te în patul tău, neastâmpărato. E încă noapte, bombăni Liongina.

— E dimineaţă, s-a făcut dimineaţă! Doamne, ce plăcut a fost! Ne-am întors cu un furgon de „Pâine“. Tu ai avut vreodată ocazia, Lionge, să te plimbi într-o ladă de pâine? Ne-am umplut de făină ca nişte stafii.

— Gata, Anea, la culcare, hai la culcare! Liongina se ridicase din pat şi îşi agita mâinile de parcă ar fi gonit o găină în coteţ. Pe tăcute, dar cu insistenţă, o îndepărtă din dormitor pe musafiră.

Nici halatul ăsta n-o să-mi mai placă de-acum înainte.

Zău! O să trebuiască să-l dezinfectez, decise ea, şi deodată se simţi mai stăpână pe ea, ca şi cum îndepărtase deja una din primejdiile ce i s-au năzărit adineaori.

— Hubertaviciene la telefon. Tot dumneavoastră sunteţi, tovarăşe maior? Aveam o părere mai bună despre miliţieni. Un gentlemen nu se comportă aşa!

— Vă rog să mă scuzaţi! N-am fost eu cu ideea – artistul Igerman! Refuză să se deplaseze la hotel însoţit de băieţii noştri. Fără reprezentantul Agenţiei de impresariat artistic, zice el, nu mă mişc de-aici.

— Scuzele dumitale nu-mi sunt de niciun folos. Pe Igerman noi l-am aşteptat. La timpul stabilit şi chiar cu flori. El însă n-a venit. Iar noi nu avem la dispoziţie maşini de serviciu şi nici personal

de serviciu cum are miliţia.

— Vă rog foarte mult să nu vă supăraţi, tovarăşă Hubertaviciene. Maiorul se străduia s-o împace cumva, glasul lui nu mai era acum strident, sfredelitor. I-am oferit tovarăşului artist cabinetul meu – îl refuză.

— Regret, dar nu vă pot ajuta cu nimic! Liongina încerca să-şi aţâţe mânia. Avea nevoie de cuvinte desluşite, pline de hotărâre. Care să nu permită pământului să i se clatine sub picioare.

— Vă rog să mă înţelegeţi şi pe mine, tovarăşă Hubertaviciene. Eu răspund pentru liniştea întregului oraş, iar tovarăşul Igerman o tulbură într-o măsură foarte mare.

— Dar ce face? întrebă, neputând să-şi învingă curiozitatea.

— N-ai să te duci nicăieri, auzi?

Aloyzas îşi lăsase picioarele goale pe covor şi îşi căuta papucii.

— Scamatorii cu o sforicică, gajuri, anecdote. Băieţii se prăpădesc de râs. Maşina noastră de patrulare se află în raionul Antakalni. Ce părere aveţi, s-o trimitem după dumneavoastră?

— Nu e nevoie. În aproximativ o jumătate de oră sunt la dumneavoastră. Pe curând, tovarăşe maior!

— N-ai să te duci nicăieri! Clocotind de mânie, Aloyzas îşi agita o mână în care strângea spasmodic unul din papucii săi. Ajunge! Destul cu comediile astea!

— Da, da, o să vin neapărat!

— Receptorul ţiuia deja, cuvintele le rostise nu pentru Aloyzas, ci pentru sine.

— Iar eu am spus – nu! Aloyzas îi smulse receptorul şi acum îl ţinea ridicat ca pe un tăciune fumegând, nefiind în stare să găsească un loc în care să-l arunce.

— Ai să rupi firul. Să-ţi dau valocordinul?

— N-am nevoie de ajutorul tău! Şi făcu un pas înapoi fără să lase din mâini receptorul – care ţiuia în mod suspect – şi nici papucul. Mai bine ai avea grijă de tine! De tine să ai grijă! Şi, după ce puse receptorul în furcă, continuă să strige fără a ţine seama de musafira care auzea totul şi fluiera cu multă neobrăzare, cum i se păru lui. Le îngădui să te alerge cum vor, ca pe-o puştoaică sau ca pe o curieră de cincisprezece ani! Doar eşti femeie măritată şi tu, ai familie! Ce, o să te duci să hoinăreşti noaptea cine ştie pe unde? Nu ştii ce păţesc cei

neprevăzători?

Aloyzas răspândea mirosul de transpiraţie al neputinţei. Se străduia să mascheze cu strigăte propria-i spaimă, pentru că din nou adulmecase mirosul infidelităţii. De astă dată mult mai percutant decât atunci când avusese pentru prima dată senzaţia că un vălătuc mititel de vată împiedica buzele Lionginei să se apropie de ale sale.

— Aloyzas, te rog, Aloyzas…

Şi ea se apropie cu un aer vinovat şi spăşit, deşi nu greşise cu nimic şi nici prin minte nu-i trecuse să-l necăjească; orice s-ar întâmplă – de-ar fi să se răstoarne cu susul în jos întreg pământul – ea va rămâne aceeaşi. Tot ce se petrecea acum era absolut ireal, – ah, asta ar mai lipsi să mă molipsesc şi eu de spaima lui şi să intru în panică – şi totuşi calmul pe care-l afişa i se părea până şi ei, Lionginei, artificial.

încerca să-l înduplece pe Aloyzas ca pe un copil, respiraţia ei îi învolbura barba, iar palma îi mângâia umărul. Nu are niciun rost să-i aţină calea, soţioara lui se ducea doar să conducă până la hotel un scandalagiu venit în turneu, un oarecare Ralph Igerman şi foarte curând o să se întoarcă în patul cald, doar s-a mai întâmplat aşa şi altădată, asta e munca ei. Nu-i vorba de nicio furtună

— Nu-i decât un vânticel obişnuit care-o scoate din casă pentru un ceas, două. Atât. Îi vorbea tandru, convingător. Nu ţi-ar strica deloc să respiri măcar o lună aerul uscat de la Ialta – ce-ar fi să ne facem bagajele şi s-o ştergem acolo, vrei? însă cu cât se străduia mai mult să-l convingă pe Aloyzas, cu atât mai puţin credea ea însăşi că e purtată doar de un vânticel – şi nu de un vârtej puternic. În viaţa ei ceva se clintise din loc sau era pe punctul de a se clinti – despicătura ce sfârtecase pământul rânjea ameninţător şi existenţa ei nu mai putea fi tăinuită, chiar dacă n-aveai de gând să te arunci cu ochii închişi în ea.

— Haide, Aloyzas, nu fii ridicol, te rog foarte mult! Liongina îi mângâia obrazul cuprins de tremur, fără să ştie că şi mâna ei tremura, deşi buzele contestau spaimele născocite de el. Doar nu mă duc pe jos. Il chem pe colaboratorul meu cu „Volga”. Hai, caută-mi cizmuliţele, da?

Un spasm zgudui maxilarul lui Aloyzas, de-ai fi zis că se furişase acolo cineva invizibil şi-l trăsese de barbă. De fiecare dată când îl ruga Liongina, el o ajuta să se îmbrace şi

întotdeauna aceste mici servicii netezeau asperitatea unor cuvinte nesocotite sau răutăcioase. În momentele acelea simţea că ea îi aparţine întreagă numai lui. Pe când acum – doar nu-i orb! — nu cizmuliţele o interesează, ştie ea foarte bine unde le-a pus aseară când s-a întors de la coafor. A împuţit toată casa cu loţiunile ei. De aceea Aloyzas tăcea cu încăpăţânare. Iar ea încetă să-l mai înduplece.

— Nu te supăra, trebuie să chem maşina.

Dar abia schiţă o mişcare în direcţia aparatului, că el e înşfăcă de umăr.

— Te porţi ca ultima…! Şi n-am să-ţi permit să mă tratezi ca pe un idiot! Ce pot eu să ştiu?! Poate te-ai înţeles cu maiorul sau cine ştie cu cine! în fiecare zi primiri – ba cocteil, ba o ceaşcă de cafea! Ce pot eu să ştiu pe unde-mi umbli haimana când lipseşti de acasă? Toată viaţa ţi-am suportat răbdător fel de fel de capricii: delirul de somnambulă, îndată după căsătorie, chinurile îngrozitoare când învăţai la seral, veşnicile fandoseli de la Agenţia de impresariat! Mi-am abandonat şi munca ştiinţifică şi cartea scrisă pe jumătate, şi în cele din urmă şi activitatea mea interesantă, ca nu cumva, Doamne fereşte, să te împiedic pe tine să respiri în voie, şi-acum poftim, a ce miroase ea, respiraţia asta a ta?

Liongina îşi ieşi din sărite.

— Să ştii că de la tine din gură miroase urât, nu de la mine! Şi începu să formeze numărul. Mai bine te-ai duce să-ţi clăteşti gura şi te-ai băga în pat.

Aloyzas, care se aşteptase la o ripostă plină de mânie – de altfel pe deplin meritată – rămase perplex în faţa dispreţului ei rece. O vreme, încercând zadarnic să tragă aer în piept, continuă să-şi mai audă propriile cuvinte grosolane, pe care le răcnise adineaori. Aşadar, ca şi cum nu s-a întâmplat nimic, ea azvârle cât colo indignarea lui – fără a încerca măcar să-i demonstreze că ea are dreptate – şi îi serveşte în schimb probă certă a intenţiilor ei de infidelitate. Da, acum nu mai e vorba de un vălătuc mititel, ci de o funie în toată legea, bună pentru spân- zurat un om! Şi să vezi că acuşi – tot ca şi cum nu s-a întâmplat nimic – o să plece, deşi ar putea trimite acolo pe oricare dintre inspectorii ei. O clipă se surprinse însă gândind că dacă ea şi-ar arunca cizmuliţele într-un colţ şi ar proceda într-adevăr aşa, în primul rând el ar fi cel decepţionat. Bineînţeles,

pentru faptul că n-ar mai putea suporta o nouă prefăcătorie din partea ei.

— Aha, aşa vasăzică, aşa vasăzică?

Aloyzas îşi încleşta cu putere pumnii şi îi repezi în sus, lucru pe care până atunci nu îndrăznise să-l facă niciodată. Liongina scoase un geamăt – nu de teamă sau de indignare că o s-o lovească! — aidoma unui fier înroşit o arse aceeaşi presimţire ca şi pe el: plecarea aceasta a ei era cu totul ieşită din comun. În vreme ce pumnii lui Aloyzas i se agitau deasupra capului – n-o să lovească, nu va cuteza să lovească! — îi trecu prin minte că iras- cibilitatea lui permanentă, ajunsă la punctul culminant, ar putea declanşa o nenorocire – pe care în realitate şi-o provoacă singur – iar ea n-avea idee cum să-l determine să se stăpânească... Poate doar să-l flambeze printr-o flacără care l-ar arde şi l-ar calma totodată. Simţea înlă- untrul ei o astfel de flacără, o simţea în trupul ca şi în braţul ridicat – gata să răspundă loviturii.

— Hei-hei, gata, stop, copilaşi! şi Anea, care urmărise ce se petrece, intră alergând în odaie. Vă propun alt joc mai amuzant. Gajuri de pildă, vreţi?

— Îţi mulţumesc, Anea. Şi Liongina, revenindu-şi de-a binelea, se duse să se îmbrace. Oare l-ar fi lovit, intr-adevăr, pe Aloyzas? Numai pentru a avea posibilitatea să-l vadă fără întârziere pe Rafael, care acum nu mai era Rafael Namregi – ci Ralph Igerman, un scamator, un fragment de afiş bătut de vânt? Ah, Dumnezeu mi-e martor, cred că mi-am ieşit din minţi!

— Dumneata să nu te amesteci în treburile altora! Auzi, Anea? Pumnii lui Aloyzas frământau aerul, fără a ţinti pe cineva anume şi erau mai curând ridicoli decât ameninţători.

— Asta ce vrea să însemne? O invitaţie să-mi strâng catrafusele? Cred că vei continua să fii un gentleman şi-mi vei permite să mă car de-aici dimineaţa, nu-i aşa?

Gura Anei râdea neauzit ca o gură de clovn, iar gâtul i se unduia – alb, plin de căldură, ademenitor, chiar şi într-un moment lugubru ca acesta, în care se comportau cu toţii ca nişte descreieraţi.

— Nu-l asculta, Anea, îi luă apărarea prietenei sale Liongina, care se afla acum în dormitor. Are febră.

Şi eu am febră. Se îmbrăca fără grabă. Adinauri, în vreme ce se luptau amândoi înfruntându-se, arsese ceva, se consumase

ceva. Îşi plesni uşurel sânii bine strânşi în sutien. Nu mai sunt o tinerică, e timpul să duc o viaţă liniştită fără să-mi pierd capul, fără să lărgesc şi să adâncesc brazda trasă, pe care mulţi mi-o invidiază. Pentru că, dacă. Doamne fereşte, te avânţi prea tare şi sari dincolo de brazdă…

La uşă Liongina zăbovi din nou, deşi maşina care trăsese la intrare claxona – din pricina grabei nu făcuse ceva necesar şi la fel de obişnuit ca o respiraţie. Aloyzas se băgase iarăşi în pat şi încerca să ghicească dacă ea se va apropia – aşa cum era stabilit dintotdeauna între ei

— Dacă îl va atinge cu buzele fardate şi străine, care acum erau şi mai străine din pricina cuvintelor grosolane rostite mai înainte. Dacă îndrăzneşte să se apropie – mă întorc cu spatele! Insă ea nu se apropie, tocurile îi ţăcăneau acum pe scară şi cu toate acestea el îşi simţi pieptul invadat de satisfacţie: în mod cert Liongina şi-a amintit de dânsul, dar mai important era faptul că ea înţelesese că greşeala comisă nu şi-o poate răscumpăra cu un sărut. De aceea se considera el însuşi acum mai matur şi mai plin de importanţă decât celălalt, insul înspăimântat care se năpustise la telefon să-i aţină calea soţiei şi să n-o lase să plece de acasă. Stătea culcat pe locul lui obişnuit, dar avea senzaţia că nu mai încape în situaţia obişnuită când îşi dorea cu ardoare să uite de toate şi, lăsându-se absorbit de liniştea din jur, să-şi afle consolarea în vreo veche înţelepciune, ca de pildă – Rousseau: *mai de preţ este onestitatea pentru oamenii cinstiţi, decât erudiţia pentru oamenii instruiţi.*

N-o să mai permită nimănui să-i folosească onestitatea ca pe o cârpă. Şi socotea că pe Liongina o şi avertizase deja. Desigur, s-a înfierbântat prea tare şi a spus fel de fel de neghiobii, dar greşeala iremediabilă s-a abţinut s-o comită. Şi pentru că s-a abţinut – pentru că n-a lovit-o pe Liongina – şi-a păstrat dreptul de a striga la ea atunci când o va vedea cocoţându-se prea sus şi făcând, fără nicio jenă, eschibiţii pe sârma gata să se topească în plasma reflectoarelor. Va avea nevoie de întreaga capacitate toracică a plămânilor, de toată forţa muşchilor săi pentru ca strigătul – dacă împrejurările îl vor sili să strige! — să nimerească exact în micul punct ce se agită undeva sus, deasupra mulţimii. Nu, n-o să strige, niciodată n-o să strige! O să tacă şi el încleştându-şi dinţii, dar n-o să îngăduie să-şi

deschidă gura nici cealaltă făptură, ce pătrunde tot mai adânc înlăuntrul lui, odată cu veninul autosafisfacţiei! Hei, tu! Ascultă, am să te hrănesc ou tele-produse, cu cărţulii de aventuri, o să-ţi dau voie să te holbezi la gâtul Anei, dar bagă de seamă, nu te apuca s-o pândeşti pe Liongina! Ah, oare unde anume te-am mai văzut, om nelegiuit? Totuşi, ar trebui să se mai păzească şi Lionge. Să înţeleagă cel puţin că el nu glumeşte impunându-i să fie mai rezervată – evident, trebuie să-şi impună şi el o comportare la fel de rezervată. Iată, în zilele imediat următoare sau poate chiar astăzi

— Nu, astăzi are cursuri! — o să plece la A. Până nu lămureşte problema asta, nu se poate apuca de altceva. De exemplu, de monumentul funerar pentru Gertruda. Căci orice grijă, oricât de măruntă, îl stinghereşte din rosturile lui. De aceea, întâi deplasarea la A., pe urmă monumen- tui pentru Gertruda, şi abia mai târziu… manuscrisele, peste care s-a aşternut praful şi şi-au întins pânza păianjenii… Intr-adevăr, de ce să nu facă un drum până la A., cumpărându-şi un bilet în staţia de autobuz? De ce? Păi, pentru că nu există niciun A., tu singur l-ai născocit, singur ţi-ai adresat câteva scrisori ca din partea lui, pe vremea când erai un pic mai întreprinzător. Şi, mă rog, cine mă calomniază atât de dezgustător? Nu cumva aceeaşi sinistră făptură, nu cumva ticăloasa mea umbră? Şi totuşi, se pare că şi ea are dreptate…

Nu se mai auzea din stradă duduitul „Volgăi” care a răpit-o pe Liongina cine ştie pentru câtă vreme – pentru o oră sau pentru totdeauna, asta nu putea şti precis niciodată şi cu atât mai mult acum… — deodată un cerc de metal încins îi încătuşă cu atâta putere pieptul, că Aloyzas nu mai putea nici măcar să geamă şi încet, prin micile şanţuri de pe obraji începură să i se prelingă în desişul bărbii picături calde, pe care o durere imensă, de neînvins, i le storcea cu mare greutate din ochii înceţoşaţi.

— V-am spus eu! V-am spus! Uf, acest Igerman! se perpelea Audrone J.

— Mergem la miliţie, măicuţă-şefă? se informă posomorit micul Pegas.

Liongina îi salutase cu capul pe amândoi. La ora aceea i se părea ciudat să-i salute în alt fel. Şedea foarte ţeapănă. Sunt prea încordată, se mustră ea. Trebuie neapărat să scuip zăbala. Mai bine să mă gândesc ce plăcut e aici în maşină, la

căldură.

— V-am spus eu! continua să se tânguie Audrone. Cine ştie ce încurcătură o să mai iasă şi din asta! Un artist reţinut la miliţie ca orice vagabond de rând. Ce ruşine pentru întreaga agenţie!

— Ei haide, încetează, că doar n-a omorât pe nimeni. Văicărelile inspectoarei o mai calmau pe Liongina. Totul ar putea fi ca de obicei. Dacă în locul felinarelor, cam lugubre la ora asta, ar bate în geamul din faţă soarele.

— Şi după părerea dumneavoastră, dacă n-a omorât pe nimeni, nu are nicio vină? Niciuna?

— După câte înţeleg, dumneata Audrone n-ai dormit destul.

— Eu pot să nu dorm trei zile şi trei nopţi la rând, dar… cine e el, mă rog? Cine?

— Nu ştiu ce părere are şoferul nostru, dar pe mine una reacţia dumitale nu mă surprinde. Liongina nu-şi întoarse capul spre Audrone. Găina, dacă o stârneşti din cuibar când nu trebuie, nu te mai înţelegi cu ea.

Liongina închise ochii. Iartă-mă, fetiţo, după ce o să-mi arunc povara asta grea de pe umeri, o să fiu din nou bună cu tine. Îţi promit.

— Bravo, măicuţă-şefă, bravo! Zguduit de râs, micul Pegas fu nevoit să încetinească puţin.

— Îţi laşi copii dormind, alergi nopţile de colo-colo şi poftim – găină! se văită Audrone.

— Nu încerca să ne înduioşezi cu copiii, făcu povăţui- tor micul Pegas, trăgând cu coada ochiului la Liongina, care tăcea. Copii avem cu toţii. Nu-i aşa, măicuţă-şefă?

Ea nu răspunse, încerca să găsească o explicaţie pentru comportarea sa lipsită de orice logică. Mă înfurii, mă reped la oameni – şi toate astea pentru un oarecare Igerman? Merită escrocul acesta altceva decât o săpu- neală zdravană? A pus în mişcare miliţia unei capitale de republică şi o Agenţie de impresariat artistic. Din cauza ambiţiilor lui au de suferit şi Audrone şi bietul meu Aloyzas. Exact, oare de ce nu l-am sărutat azi pe Aloyzas?

Totul era limpede, cât se poate de limpede şi totuşi Liongina ştia că şi acum l-ar fi redus la tăcere pe Aloyzas, la fel cum o repezise în modul cel mai ordinar pe Audrone! Aceasta, simţindu-i ostilitatea, s-a smiorcăit niţel, dar apoi s-a potolit. Maşina străbătea oraşul pustiu care, cufundat în întuneric, părea

lugubru. Felinarele electrice licăreau reunindu-şi laolaltă luminile; ţâşnind pe neaşteptate din străduţele laterale, farurile automobilelor te orbeau. Rarii trecători se lipeau de ziduri ca nişte fantome şi făcea impresia că maşina condusă de micul Pegas goneşte printr-un misterios megapolis care nici nu doarme, dar nici de veghe nu stă. O oră tocmai potrivită pentru farfurii zburătoare şi alte drăcovenii. Buzele Lionginei nu se destinseră, deşi gândul era pueril. Nu mai sta ca o mumie, haide, zâmbeşte puţin.

— Nici nu ţi-am mulţumit că ai acceptat să ne transporţi, pe mine şi pe Audrone. Şi făcând un mare efort, îi zâmbi micului Pegas, iertând astfel şi păcatele lui Audrone. Dumneata eşti cu adevărat un prieten devotat.

Satisfăcut, micul Pegas scoase un fel de guiţat – vedea în faţa ochilor Mazeikius şi numeroase alte oraşe, cu zidurile pline de afişele viitoarelor turnee. Semeaţă, „Volga” trase la marginea trotuarului. În faţa şi în spatele maşinii lor se înşiruiau, aidoma unor pete întunecate, câteva autofurgonete negre cu geamuri micuţe. Lătratul ciinelui de pază, istovit de atâta vigilenţă, părea a răzbi de undeva de sub pământ. Reflectând lumina unui felinar şi risipind totodată negura ireală din jur, strălucea în faţa lor – firma miliţiei.

— Sunt Ralph Igerman, îmi cer scuze că am atentat la odihna dumneavoastră! Mă predau, mă predau. Capitulare necondiţionată! îndrăznesc să sper însă că nu voi fi nevoit să regret gestul acesta. Nici Alexandru Macedon n-ar fi visat o captivitate atât de fermecătoare!

Cu mâinile ridicate, pornit pe ştrengării, venea în întâmpinarea lor un bărbat negricios, înalt şi solid. Trupul ^velt părea şi mai înalt datorită părului zburlit ce stătea vâlvoi şi fremăta în tactul fiecărui pas – un păr cândva negru, acum încărunţit pe alocuri şi dând impresia că fusese stropit cu o vopsea de culoare incertă. Pe fruntea adâncită în părţi de pleşuveală se învârtejeau zbârci- turi adânci, alte zbârcituri, şi mai adânci, îi despărţeau obrajii de nasul puternic arcuit – osos şi cu nările mari

— Iar buza superioară nebărbierită avusese timp să se învineţească datorită ţepilor aspri ce-i crescuseră, ca de altfel şi gâtul care părea înfăşurat într-un vaporos fular albastru închis. Datorită acestei unde întunecate ce i se revărsa pe faţă, buzele

cărnoase păreau că ard, dinţii foarte albi străluceau orbitor, iar ochii negri scânteiau ca iluminaţi pe dinăuntru, încercând lacomi să absoarbă, să cuprindă cât mai mult cu putinţă: pe cele două femei, intenţiile lor, starea lor de spirit – acum când fuseseră scoase din aşternut în puterea nopţii – şi în funcţie de asta, perspectivele turneului său. Înghiţea rând pe rând totul, cu aviditate şi fără să aleagă.

— Am fost atât de îngrijoraţi din pricina dumneavoastră, maestre! Unde aţi dispărut? începu să ciripească cu un glăscios mieros Audrone. Era clar că noua cunoştinţă o fermecase. Încruntată, Liongina tăcea.

— Asta n-am reuşit să stabilim nici noi, păzitorii or- • dinei! interveni maiorul uscăţiv cu vocea lui metalică, în timp ce-şi netezea părul blond. Era înconjurat de câţiva miliţieni cu chipiul pe cap, care fie că se pregăteau să meargă în patrulare, fie că îşi încheiaseră serviciul.

— Vă dau cuvântul meu de onoare că n-am să vă ascund nimic, scumpe doamne, dar vă rog, nu totul dintr-o dată, de acord? şi Igerman îşi lăsă mâinile în jos.

Privirea lui scăpărătoare, observând totul şi risipind imediat în toate părţile ceea ce reţinuse, dovedea că are o încredere nelimitată în propria-i persoană, în farmecul său masculin, care – în pofida gesturilor exagerat de teatrale – se făcea simţit atât în silueta solidă ce-şi păstrase supleţea, cât şi în costumul scump, de o croială impecabilă, ce nu se şifonase deloc în urma hoinărelilor sale nocturne.

Mâinile-i neastâmpărate, de astă dată întinse către ele două – vrea să se laude cu strălucirea inelelor masive cu pietre preţioase? — arse parcă de flăcări sau de substanţe chimice, erau lipsite de fineţe şi pline de pete roşii, însă nu alterau impresia favorabilă, alcătuită din gesturi impulsive poate puţin vulgare şi o eleganţă înnăscută.

— Vi-l predau pe artistul dumneavoastră aflat în turneu, viu şi nevătămat. Nu e cazul să întocmim proces-ver- bal de predare, nu-i aşa? glumi maiorul, grăbindu-se să încheie întreaga aventură, căci tăcerea posomorită a directoarei de la Agenţia de impresariat artistic îl îngrijora.

— Ah, abia acum am înţeles! Ralph Igerman îşi răsuci pe degete întâi unul, apoi celălalt inel, admirând în mod evident licărirea pietrelor. Te pomeneşti că din cauza acestor pietricele

am fost păzit de miliţie? îndată ce am bătut la uşa dumnealor mi-au inventariat inelele şi nu m-au mai lăsat să plec, ca să nu mă înjunghie răufăcătorii pe stradă... Cum se explică atunci că la Marsilia am rămas în viaţă?

— Aţi făcut turnee în Europa? Audrone îl privi cruciş – când era emoţionată întotdeauna se uita cruciş.

— O.Z.N.-urile, fetiţo, sau farfuriile zburătoare! Ai auzit de aşa ceva? Una din ele m-a prins din zbor pe drumul de la Tiumen. Cum itinerariul acesteia nu trecea direct prin Vilnius, a trebuit vrând-nevrând să călătoresc şi peste graniţă.

— Glumiţi, desigur, maestre! Iar noi am fost atât de îngrijoraţi din pricina dumneavoastră, îl mustră Audrone. Ar fi fost ea şi mai afectuoasă faţă de artistul venit în turneu, dar se cam temea de şefa încruntată.

— Ba nu glumesc. Eu nu ştiu să glumesc absolut deloc şi datorită acestui lucru, te rog să reţii, am rămas celibatar până în prezent! Şi în ochii lui Igerman, inteligenţi şi uşor bulbucaţi – care nu-şi pierduseră interesul nepotolit faţă de tot ce se afla în jur şi totodată văzuseră destule pentru ca stăpânul lor să ştie ce anume îl aşteaptă în fiecare loc nou – se aprinseră scânteieri poznaşe. Poate tocmai de aceea privirea lui pătrunzătoare scânteia doar în răstimpuri, atunci când răzbea prin umbrele oboselii adunate, nu numai în noaptea care trecuse, ci de-a lungul întregii sale vieţi zbuciumate şi pline de aventuri.

Toţi cei de faţă trăgeau cu coada ochiului spre Liongina – era cu neputinţă să-şi prelungească tăcerea, doar n-avea să-nceapă să se sfătuiască pe şoptite cu ea însăşi: e el – nu e el, e el – nu e el! Pentru că, chiar dacă e el – oricum, nu mai e el, hotărî ea. Iar dacă admitem totuşi, că nu e el – oricum, tot el e, îşi schimbă ea imediat hotărârea. Şi la urma urmei asta nu mai prezintă prea mare importanţă după ce s-au scurs atâţia ani, după ce s-au întâmplat nenumărate evenimente, dintre cele mai diverse, şi după ce aventura din anii tinereţii a fost demult dată uitării.

— Vă urez bun-venit în oraşul nostru, tovarăşe Igerman... Mă numesc Hubertaviciene şi sunt directorul comercial al Agenţiei de impresariat artistic. V-o prezint pe colega mea, inspectoarea Audrone J. Vă salutăm în numele agenţiei noastre şi în numele nostru personal î Vorbise oficial, pentru a nu lăsa să se strecoare nicio notă – cât de mică – de cordialitate, căci omul acesta străin, care le dăduse atâta bătaie de cap, în ciuda glumelor

sale ieftine, îi stârnise simpatia.

— Permiteţi-mi să mă prezint şi eu conform protocolului: Ralph Igerman, artist emerit al R.S.S. Turk- menia şi R.S.S.A. Iakuţia, petrolist de onoare al Tiumenului! Oaspetele se înclină cu graţie, o mică părticică din el – cel de odinioară – se ghicea totuşi, răzbind prin licărirea neastâmpărată a ochilor, prin vorbele şi gesturile sale emfatice.

— Am aflat, cum să nu! Nădăjduiesc, tovarăşe Igerman, că reprezentaţia dumneavoastră de la miliţie a luat sfârşit, da? Şi, de vreme ce a luat sfârşit…

— Iată unde se află adevărata severitate, deşi, cum ştiţi, toată lumea învinuieşte de severitate miliţia! şi maiorul începu să ridă, ceilalţi miliţieni alăturându-i-se.

— Mulţumesc pentru compliment, tovarăşe maior, dacă v-aţi referit la mine! izbucni Liongina, simţind nevoia să zgârie pe cineva ca să scape de obsesivul: *e el* – *nu e el* ce-i sfredelea creierul.

— Poftim, poftim? încearcă oare cineva de aici să le jignească pe doamne? şi Igerman începu să se foiască învârtindu-se în toate părţile. Limba lituaniană are o rezonanţă neobişnuită, dar iertaţi-mă, e la fel de bizară ca şi graiul omuleţilor de pe Orion care m-au plimbat cu farfuria lor zburătoare.

— Dacă sunteţi gata, – Liongina nu luă în seamă remarca lui – inspectoarea noastră o să vă conducă la hotel. Vi s-a reţinut categoria lux, aşa cum aţi dorit.

— Şi dumneavoastră aveţi cumva intenţia, stimată doamnă, să ne părăsiţi? Să-mi implântaţi în inimă pumnalul?

Mâna plină de inele se lipi de pieptul mare şi puternic, deşi poate cam prea lat. Probabil că-şi bătea joc şi singur de gestul de operetă, pentru că în ochii inteligenţi, ce o implorau să nu se supere, porniră să ţopăie veseli – spiriduşii.

— Fie, de acord, tovarăşe Igerman, o să vă conducem amândouă, ca să nu vă răpească din nou farfuria celor de pe Orion. Intenţia Lionginei de a-şi lua fără întârziere rămas-bun deveni mai puţin fermă din pricina mâinilor pline de arsuri şi cicatrici ale oaspetelui. Dacă nu erau inelele – urmele rănilor n-ar fi sărit chiar aşa în ochi. Oare şi le expune spre examinare în mod intenţionat? Ce făcuse cu greblele astea ale lui? Hrănise fiarele sălbatice de la grădina zoologică? Scosese cu ele smoală fumegândă?

— Cei de pe Orion nu răpesc pe nimeni, stimată doamna! Vocea lui de o aroganţă poznaşă deveni serioasă.

— Singur aţi spus-o, adineauri.

— Am spus că m-au plimbat, adică m-au transportat. Dar de urcat la bordul lor, am urcat din propria mea voinţă. Ei nu fac uz de violenţă fizică. Şi tocmai lucrul acesta, credeţi-mă, mi s-a părut extraordinar!

— Vă cred, tovarăşe Igerman. Excelent jucat. Dacă izbutiţi şi diseară aceeaşi performanţă, sunt convinsă că succesul vă este asigurat.

— Nu sunt clovn. În ochii lui se revărsară două mici lacuri de mâhnire. Recit din clasici. Lermontov. Vă place Lermontov? Cât priveşte omuleţii din cosmos, aceştia sunt la fel de reali ca…

— Bine, bine, tovarăşe Igerman. Să mergem.

— De ce atât de oficial. Spuneţi-mi Rafael Alexan- drovici. Dar dumneavoastră, stimată doamnă, cum am onoarea a mă adresa?

— Liongina, sau după obiceiul rusesc – Liongina Ta- dovna.

Alături de numele lui cu totul străin şi necunoscut amintindu-l pe celălalt care cândva o interesa în asemenea măsură încât de dragul lui ar fi renunţat la toate – numele ei suna bizar. Ca şi cum era vorba de o alta, moartă de multă, multă vreme. Aşadar, nu-i nicio primejdie că, atunci când vor amuţi vorbele goale, se va ivi cealaltă ea, cea incapabilă să-şi stăpânească glasul şi respiraţia. Degeaba i-a fost frică, degeaba căutase să-şi facă curaj vărsându-şi furia pe Aloyzas – Aloyzas cel neputincios şi cinstit, pe care nu-l murdărise vreodată nici cea mai mică pată de noroi. Aşadar există Liongina Hu- bertaviciene, există – d^că împrejurarea o cere – Liongina Tadovna, există femeia capabilă îndeplinind obligaţii de muză şi director abil de instituţie – cu care nu orice administrator-bărbat poate rivaliza – dar nu mai există cealaltă Liongina, care-şi pierdea capul, şi era gata să-şi calce în picioare numele, onoarea, absolut totul. De fapt nu mai exista nici el, omul ce aprinsese în ea flacăra nebuniei sau lăsase doar să cadă din întâmplare în sufletul ei un pumn de scântei divine. În locul lui a rămas doar un înveliş, o momâie prea puţin semănând cu originalul, îşi pironi privirea ameninţătoare pe chipul artistului de-ai fi zis că e gata-gata să-l înşface de nasul osos, întocmai ca o profesoară luată peste picior de vreun şcolar de-al ei, trecut de vârstă corespunzătoare

clasei. Zadarnic încerci să descoperi în ochii aceştia acea sfântă naivitate însoţită de pufuşorul juvenil – bine, dar tu nu l-ai cunoscut când era foarte tânăr, începuse deja să se dichisească teribil şi să se îngraşe, iar mica potcoavă întipărită lângă gură luase locul pufuşorului. Desigur, şi pe atunci tot aşa îl treceau sudorile când se enerva izbindu-se de vreo piedică neaşteptată. Dar acum? Este oare acesta chipul plin de mândrie al unui tânăr om al munţilor? Dimpotrivă, e un bărbat istovit, uzat. Un continent presărat cu mici cratere, brăzdat în lung şi în lat de urmele întretăiate ale succeselor şi insuccesel or, ca şi ale tuturor capriciilor şi pasiunilor.

— Lon-gina? Lon-gina Tadovna?

Învingând cu dificultate prima silabă, Igerman le pronunţă perfect pe următoarele, la fel ca şi Rafael Huţuev- Namregi atunci, în acel îndepărtat ţinut, unde acum te-ar mai putea transporta doar vreo farfurie zburătoare, în stare să străbată liber prin timp în toate direcţiile, chiar şi înapoi, în trecut. Numele nu-i spuse nimic oaspetelui, se poticni doar la „l“-ul moale, atât. Preţ de o clipă, în vreme ce îşi adapta în tăcere cerul gurii cu rezonanţele numelui ei, o străpunse pe Liongina cu o privire insolentă şi îngăduitoare totodată, ce nu exprima mare lucru. În micile crăpături ale ochilor îngustaţi nu se aprinse nicio scânteiere – cât de mică – de aducere aminte care să poată mistui cu văpaia ei crusta anilor, sau măcar să încălzească ritualul rece al întâlnirii.

— Încântat, Longina Tadovna. Ca să fiu sincer, sunt fericit că mi-am luat rămas-bun de la omuleţii aceia cosmici.

— Din nou omuleţii cosmici, din nou locuitorii de pe Orion. Vă repetaţi, tovarăşe Igerman.

— Spuneţi-mi Rafael Alexandrovici sau, simplu, Rafael. Vă implor!

La auzul acestui nume inima ei ţâşni în sus, oprindu-i-se în gât, vocea însă – de o maliţioasă amabilitate – nu trădă câtuşi de puţin că îşi adusese aminte de *acel Rafael.*

— Rafael Alexandrovici, în curând se face ziuă. N-o să vă rămână timp să vă odihniţi.

— Iertaţi-mă, mă tem că băieţii tovarăşului maior vor fi ispitiţi să complecteze pe seama contribuţiei mele trusa cu medicamente pentru trezirea din beţie. N-am dreptate, tovarăşe maior?

— E absolut exact! şi maiorul încuviinţă cu capul, aruncând o privire spre ceasul din perete, căci dintr-o clipă în alta urma să apară celălalt schimb şi nu-i va fi prea uşor să explice de ce subalternii săi, în loc să se afle pe la posturi, stau şi îl ascultă cu gura căscată pe palavragiul acesta.

— Vă mulţumesc pentru adăpostul oferit temporar şi îi invit pe toţi simpaticii dumneavoastră tineri la spectacolul meu de diseară. Îmi permiteţi să-i invit gratuit, Longina Tadovna?

— Indiscutabil. Noi întâmpinăm oricând cu bucurie legăturile strânse ale maeştrilor artei cu masele!

Şi nu numai că le întâmpinăm cu bucurie, am fi chiar gata să le plătim noi ceva colaboratorilor maiorului ca să vină. În felul acesta e posibil ca la spectacolul tău sala să se mai completeze cu câţiva oameni. Liongina îşi scutură puţin capul şi zâmbi, dar acesta nu era zâmbetul femeii care, afectată de un şoc puternic îşi pierduse capul, ci un zâmbet profesional, directorial, conform protocolului.

Maşina micului Pegas, gemând sub greutatea ce se adăugase, o luă din loc. Înăuntru era sufocant din cauza omului înfierbântat, tolănit pe banchetă fără nicio jenă, şi atât de bine dispus, că nu-şi mai încăpea în propria-i piele. Vorbea fără încetare, asediind cu întrebările sale pe unul sau altul dintre însoţitori. Nu avea răbdare să asculte răspunsurile, le ghicea singur. Vroia să se împrietenească imediat, să afle într-o clipă totul despre noul ţinut fără a se obosi să-l cerceteze cu atenţie, iar observaţiile lui abile, de călător cu experienţă, sesizau întotdeuna cu exactitate esenţa, miezul fenomenelor. Igerman mai continua încă să se afle în călătorie, era absorbit de nenumărate întâmplări şi imagini şi răspândea un amestec de mirosuri – greu de definit – păstrate din voiajul său şi care numai dintr-o eroare fuseseră atribuite oboselii, fumatului sau transpiraţiei de pe urma băuturii. Chiar dacă era şi asta – în ţepii aspri din barbă se vedeau într-adevăr urme cenuşii de scrum şi, orice s-ar spune, un vag iz de alcool tot se simţea! — totuşi aveai impresia că adie şi suflul depărtărilor, al spaţiilor întinse, care-i justificau delirul şi te obligau să-i asculţi absurdităţile debitate.

— V-aţi interesat de omuleţii de pe Orion, nu-i aşa? Nu-l întrebase nimeni despre asta, era evident că le răspundea altora – cine ştie căror tovarăşi de călătorie înghesuiţi în alt automobil, vagon sau salon de avion. Să ştiţi că sunt nişte fiinţe admirabile,

cu totul excepţionale! Inginerii lor sunt stângaci, băgaţi de seamă, toţi sunt stângaci! Şi nu fabrică niciun fel de arme – cu excepţia unora miniaturale, un fel de jucărele!

— Stângaci, spuneţi? Ce nostim! şi Audrone rămase cu gura căscată de uimire.

— Asta-i de necrezit! replică, bănuind ironia, micul Pegas. Păi atunci, mâna dreaptă la ce-o folosesc?

— Mâna dreaptă o sug, cum se sug bomboanele! Şi Igerman izbucni într-o cascadă de hohote, parcă cerându-şi prin râsul acesta asurzitor iertare pentru gluma sa. Ei, nu-i chiar aşa, treaba e mai serioasă. Odinioară, omuleţii au meşterit cu mâna dreaptă foarte mult armament din cel mai înfiorător, datorită căruia au izbucnit războaie cosmice distrugătoare. Aşa se face că acum cei de pe Orion nu mai lucrează cu mâna dreaptă.

— Şi farfuriile zburătoare, tot cu stânga le mânuiesc? se ţinea scai micul Pegas cu întrebările.

— Cu stânga! Fac totul cu stânga! Doar v-am mai spus, sunt extraordinari. Printre altele, trebuie să adaug, că farfuriile lor nu ascultă de mânuirea volanului, sau de cea a autopilotajului, ci doar de energia, de capacitatea de gândire. Dacă aici e gol – şi Igerman îşi ciocăni puţin fruntea – nu poţi zbura mai mult decât o găină!

— Nu prea pricep, cum se face că aţi nimerit tocmai în civilizaţia asta de găini? remarcă Liongina cu răutate.

— Da, într-adevăr, cum aţi nimerit? îl întrebă cu cochetărie Audrone privindu-l cruciş.

— Dumneavoastră, Longina Tadovna – pe inspectoare n-o luă în seamă – o să vă dezvălui secretul: omuleţii de pe Orion sunt extraordinari nu numai pentru că sunt stângaci şi au capul mare. Ei sunt nemuritori, imaginaţi-vă! Şi totuşi, omuleţii aceştia nemuritori – trase aer în piept, dar nu-l expiră – nu cunosc două dintre cele mai uluitoare lucruri, lucruri fără de care viaţa e lipsită de orice sens.

— Grozav de interesant! Şi care sunt aceste lucruri, spuneţi-ne! se precipită Audrone.

— Dar pe dumneavoastră, Longina Tadovna, nu vă interesează deloc? Igerman se străduia s-o atragă în discuţie, ca şi cum în maşină s-ar fi aflat numai ea.

— De ce aveţi impresia asta? E interesant ce spuneţi. Răspundeţi-i lui Audrone la întrebare.

— Mă tem că n-o să mă credeţi, stimate doamne. Ei, aceşti omuleţi înţelepţi de pe Orion nu cunosc nici dragostea şi nici arta. Un destin hărăzit nemuritorilor!

Audrone se ghemui şi pufni neîncrezătoare. Ce viaţă o mai fi şi asta… fără dragoste, fără artă?

Nici micul Pegas nu se putu stăpâni şi întrebă:

— Vă rog să mă iertaţi, maestre, nu ştiţi, omuleţii de pe farfuria zburătoare cunosc banii?

— Nu ştiu. Nu m-am interesat, declară Igerman în- cruntându-se. După câte am observat, nu aveau nici ruble şi nici dolari prin buzunare. Şi, în genere, ei nu au buzunare. Adevărat însă că mi-a sărit în ochi un detaliu. Toaleta de pe farfurie – era ornamentată cu pietre preţioase.

Evident, Igerman îşi bătea joc de micul Pegas ca şi de ceilalţi.

— Precum pre Pământ – aşa şi în cer! De altceva, ca de altceva, dar de comori se vede treaba că au nevoie cu toţii, conchise filosofic micul Pegas.

La hotel, în faţa gemuleţului de la recepţie se înghesuia o mulţime de oameni. Igerman îşi croi drum printre cei ce asediaseră gemuleţul, fără ca nimeni să se supere. Persoanele asupra cărora se oprea în treacăt privirea lui scăpărătoare îi zâmbeau voioase, sau în orice caz cu bunăvoinţă. Nu trecură nici cinci minute şi el avea deja cheia, pe care o aruncă în sus şi o prinse cu dibăcie.

— Şi-acum poftiţi în bordeiul meu. Vă rog să-mi faceţi onoarea de a fi oaspeţii mei.

Superbul său geamantan, bine strâns în nişte curele late, era atât de greu de parc-ar fi fost plin cu pietre. Micul Pegas gâfâia şi gemea, târându-l pe scară.

— Nişte coniac, nimic altceva. Un dar modest din partea petroliştilor. Şi-i făcu cu ochiul micului Pegas, care îşi ştergea fruntea de transpiraţie.

— Gustăm?

— Nu pot, sunt la volan. La noi e mare stricteţe în privinţa asta.

— Nu-i nimic, o să te ospătezi după slujbă. Şi Igerman îi îndesă în mână o sticlă cu etichetă aurie.

— Nu credeţi ce spune, doar e solist! adăugă încet Audrone.

— În cazul ăsta îmi cer scuze. Pentru un solist, o sticlă e prea puţin. Igerman îi aruncă micului Pegas încă una, pe care acesta

o prinse cu îndemânare.

îi strecură o sticlă şi lui Audrone, care ciripea veselă privindu-l cruciş.

Se pregătea să-i întindă una şi Longinei, dar observându-i faţa severă, se abţinu. Deci, nu-i destul că eşti un măscărici, mai eşti şi beţiv, pe deasupra? — asta ar fi putut citi pe chipul ei oricine, cu mai puţini experienţă decât Igerman.

— Aveţi nevoie de un acompaniator? întrebă ea. Se prefăcuse că n-a observat aerul lui stingherit.

— Înainte nu aveam nevoie, mă acompaniam singur.

— La ce instrument? se informă pe un ton profesional Liongina.

— La flaut, ghitară. Nici acordeonul nu-l dispreţuiam. Mă rog, orice aveam la îndemână.

— Vai, doamne, ghitară! Grozav îmi place ghitara! se entuziasmă Audrone. Vreţi să vă împrumut ghitara mea? Am cumpărat-o de la un fost emigrant, reîntors din Brazilia. O ghitară de prima mână!

— Cu greblele astea? Şi Igerman îşi puse pe masă mâinile roşii, semănând cu nişte crengi jupuite de coajă.

— Dar ce s-a întâmplat cu mâinile dumneavoastră? Vai, Doamne Dumnezeule! începu să se tânguie Audrone plină de compătimire.

Liongina, care urmărise cu amabilitate şi indiferenţă totul, cu excepţia acompaniamentului, tăcea.

— Mai târziu, stimate doamne. Când o să am dispoziţie pentru asta.

— Şi ce fond muzical anume aţi dori? Inspectoarea noastră e o pianistă destul de bună.

— O, ar fi o mare cinste pentru mine! şi Audrone se îmbujoră. Sunt dispusă oricând, chiar şi acum.

— Tovarăşul Igerman trebuie să se odihnească. Iar dumneata. Audrone, ar fi timpul să te duci să-ţi vezi de copilaşi.

Liongina nu ştia nici singură de ce s-a apucat să vorbească de copiii lui Audrone, ca despre nişte obiecte furate şi dosite.

Încercând să-i reţină când ajunseseră cu toţii la uşă, Igerman îşi desfăcu mâinile cu un aer rugător:

— Câte un păhărel, oameni buni! Vă rog foarte mult! Dumneavoastră nu puteţi înţelege ce înseamnă să te trezeşti iarăşi pe pământ, după nesfârşite zigzaguri făcute cu farfuria

zburătoare. Eşti dornic să vorbeşti, să râzi în hohote, să simţi alături prezenţa unor făpturi pline de căldură, pământene şi supuse păcatului! Nu trebuie neapărat să beţi – doar să ciocniţi cu mine!..

— Judecind după bagajul dumneavoastră, n-aş putea spune că pe farfuriile zburătoare este interzis comerţul cu băuturi alcoolice, tovarăşe Igerman!

— Sunteţi foarte aspră, Liongina Tadovna, dar dumneavoastră nu v-o iau în nume de rău.

Igerman prinse mâna Lionginei – înainte ca ea să aibă timp să şi-o retragă – şi i-o sărută la încheietura braţului.

La atingerea buzelor fierbinţi, Liongina tresări ca arsă cu fierul înroşit.

Şi dacă el i-a simţit tresărirea?

N-a simţit-o, fii pe pace, nu putea s-o simtă, acoperit cum e din cap până în picioare cu crusta aceasta rigidă, cu pielea asta groasă de rinocer cu neputinţă de străpuns.

După ce o urcă în maşină pe Audrone şi îşi împachetă sticlele, micul Pegas demară în viteză. Liongina le făcu un semn de încurajare cu mâna. Mergea privind cum licăreau pe asfaltul umed reflexele felinarelor, mistuindu-se în lumina palidă a dimineţii. Cerul întunecat se ridica tot mai sus deasupra acoperişurilor. Luminile de semnalizare ce încingeau de jur împrejur, aidoma unui colier roşu, turnul înalt al televiziunii, scânteiau. Ce părere ai, Longina Tadovna, cui semnalizează turnul, nu cumva farfuriilor zburătoare? Şi zâmbi strâmb – imitase în gând pronunţia oaspetelui. Mai bine te-ai uita pe unde calci, că uite, bate iama la uşă. Azi-mâine o să-nceapă să ningă şi tu n-ai cu ce să te îmbraci. Ehei, până la şubuliţă râv- nită… e cale lungă, cam tot atât de lungă ca până la farfuria zburătoare cu care a venit Igerman. Trebuie neapărat să acţionezi, chiar dacă acum eşti cu mâinile legate. Nu vroia să recunoască nici măcar faţă de ea însăşi că Ralph Igerman o stânjenea, nu propriu-zis persoana lui ci faptul că venise, ba mai precis: nu atât faptul de azi ci celălalt, întâmplat cândva, demult, sau cine ştie? poate i s-a părut doar că se întâmplase. O enerva în mod special dedublarea, cele două chipuri ale lui ce se excludeau reciproc. Nu, nu-i adevărat, interesul meu este pur ştiinţific, aidoma aceluia al arheologului care a descoperit urme preistorice, încerca Liongina să se justifice nu se ştie faţă de

cine. Şi e de-a dreptul amuzant: comoara vie descoperită de mine debitează fel de fel de prostii şi are pretenţii la laurii unui geniu, deşi între timp simţurile i s-au tocit, iar memoria îi e găurită ca un ciur. De altminteri, e o mare fericire că nu-şi mai aminteşte nimic! Altfel ar fi fost un chin pentru mine. Căci de la el te poţi aştepta la orice – mi-ar fi căzut în genunchi fără să clipească măcar şi s-ar fi pornit să debiteze faţă de toată lumea:

— Ah, minunată Longina, fără dumneata nu mi-am putut afla fericirea nici măcar o singură zi! O veşnicie te-am căutat, aşa cum caută drumeţul rătăcit... steaua călăuzitoare! Ah, Longina! Ah!..

E un procedeu neserios – să născoceşti pe seama cuiva care tace. Şi ea se întrerupse, opri torentul vorbelor. Fireşte, elogiile lipsite de conţinut nu i-ar fi produs nicio bucurie, dar la fel de adevărat e că şi nepăsarea lui. Mascată de stratul subţire, străveziu al flirtului n-ar fi satisfăcut-o. Însă faptul că pronunţându-i numele exact ca odinioară, artistul acesta în turneu n-a recunoscut-o, n-a copleşit-o cu complimente mirosind a apă de colonie bărbătească de proastă calitate, n-a cercetat-o cu privirea nici măcar ca pe un arbore răsărit din negurile dimineţii, sau ca pe o umbră pe care o aşterne amurgul, asta este, într-adevăr, o insultă. Ar trebui să recunoşti însă că vina este a ta, Ralph Igerman nu are niciun amestec aici, o îmboldi cu răceală gândul lucid, te-ai acoperit toată cu un înveliş de solzi foarte rigid, prin care nu mai poate răzbi niciuna din trăsăturile de altă dată, niciun crâm- pei, cât de mic, de lumină.

Şi Hubertaviciene îşi aţinti ochii în geamul unei vitrine. Acolo i se reflecta chipul ca într-o oglindă – o pată albă. În fond, continuă ea să se chestioneze, nu ştiu, zău, ce mă necăjeşte mai mult, faptul că nu m-a recunoscut, sau că sunt de nerecunoscut? în fundul sufletului o rodea şi una şi alta, dar şi mai mult îi părea rău de o a treia situaţie, care nu se referea nici la ea cea de azi, nici la artistul în turneu ce-i căzuse pe cap. Iar în privinţa asta nu-şi putea exprima necazul prin cuvinte sau sentiment, ci poate doar prin lacrimi, însă vadul lor secase de multă vreme. Nu te mai amărî – că doar şi el a ajuns complect de nerecunoscut! Asta o demonstrează tot ce ţine de persoana lui: pseudonimul răsunător

— Amintind de numele artiştilor de circ din occident – întârzierea care a intrigat pe toată lumea, palavrele despre

farfuriile zburătoare. Ce spera să obţină cu extravaganţa sa, cu efortul de a-i epata pe cei din jur? Evident nimic, în afară doar de un profit propriu. Ah, nu-i bine să gândeşti aşa, Longina Tadovna! — şi văzu parcă aievea strâmbătura dispreţuitoare a buzelor fragede, a căror prospeţime tinerească nu se irosise nici până acum, cu câtă ironie tremurau ele pe chipul lui înăsprit, ars de toate vânturile şi amărăciunile vieţii. Urmele încercărilor prin care trecuse sunt atât de numeroase că nici nu le poţi sesiza pe toate dintr-o dată, însă în mod inexplicabil, lipseşte cicatricea în formă de mică potcoavă. Mai exact... lipseşte în parte, căci o oarecare urmă din ea a mai rămas, totuşi. Dacă priveşti de aproape cu atenţie, fără idei preconcepute şi dispreţ, poţi vedea adâncitura ei. O mică potcoavă netezită de trecerea timpului! Oh, nu e posibil! Nu trebuie să fie posibil.

Grăbi pasul. Se îndepărtă în mare grabă, năpustindu-se în cu totul altă direcţie, cât mai departe de locul în care îi apăruse celălalt – altul decât Igerman cel de azi.

Auzi pocnetul cheii răsucită în broască, ah, scăpase de urmăritor. Strânse cu toată puterea cheia cu ornamente până când simţi că o doare palma şi abia după aceea îşi reveni. Mirosea a mobilă veche şi a afişe. Liongina stătea în cabinetul ei luxos, cu lambriuri din lemn înnegrit de vreme şi ornamente sculptate. În sfârşit, se afla aici, unde totul e limpede – obligaţiile, relaţiile dintre oameni, sentimentele, înlocuitorii acestora. Să luăm de pildă divanul de piele: e atât de scump, că dacă ar şti biata contabilă şefă, într-o zi, două ar face infarct. Dar cine ar cuteza să te sâcâie cu asemenea lucruri, de vreme ce şi ei îi este teamă! Aşadar, ia să vedem de ce ai alergat aici cu sufletul la gură? Cum adică de ce? Pentru şubu- liţa de vulpe! Dacă o mai lungesc mult, o să se fălească cu ea Aldona J. E timpul să-ţi sufleci mânecile. Să transformi ideea în realitate. Să acţionezi în mod perseverent şi cu curaj pentru atingerea scopului urmărit.

După ce mai trase odată de uşă – o încuiase oare?

— Liongina scoase maşina de scris din dulap. Nu pe cea portativă, pe cealaltă. O „Optimă“ greoaie. De când ajunsese directoare n-o mai folosea decât rareori, doar când lucra în biroul inspectorilor ţăcănea ore în şir. Atât în interes de serviciu, cât şi pentru propria-i plăcere. Câteodată, degetele ei tânjeau după oboseala cu care se obişnuiseră. În timp ce scotea

învelitoarea şi ştergea praful de pe claviatură simţi o strângere de inimă. E oare cu putinţă ca atunci să mă fi simţit bine? Introduse un formular cu antetul instituţiei şi mângâie claviatura vrând parcă să-i împrumute o parte din căldura mâinii. Imediat, micuţele braţe se înlănţuiră şi în loc de „M“ mare, apăru celălalt, mic. Smulse foaia stricată şi introduse alta. Mâinile îi erau înţepenite. Strică din nou coala şi. Furioasă, o mototoli. Intâi să mă liniştesc, doar n-o să încep că ciugulesc literă cu literă. Diferenţa dintre dactilografa bună şi una slabă este tocmai degajarea, independenţa. Cum adică, parcă pe vremea aceea eram independentă? Eram fericită? Haide, acum concentrează-te, impune-ţi să nu vezi nimic altceva în afara claviaturii. Să devii, pentru câteva minute – robot. Căci trebuie să iasă din mâna ta o capodoperă, deoarece fiece cuvânt l-ai chibzuit deja în taină şi foarte temeinic.

Mult stimate tovarăşe ministru!

Una dintre solistele de frunte ale Agenţiei de impresariat artistic, Asta H., maestră emerită a artei pe republică şi artistă emerită, se pregăteşte să facă un turneu prin marile oraşe din Republica Sovietică Federativă Socialistă Rusă (Gorki, Suratov, Volgograd). Socotim că nu mai este necesar să demonstrăm aci că spectacolele susţinute de artiştii noştri dincolo de hotarele R.S.S. Lituania au menirea să contribuie, din toate punctele de vedere, la ridicarea prestigiului republicii. În acest sens, noi depunem toate eforturile ca repertoriul artistei să satisfacă cele mai înalte exigenţe artistico-ideologice. Din păcate, însă, tov. Asta H. Nu este pregătită pentru această călătorie de mare răspundere, datorită unor împrejurări de altă natură, şi *acestea la rândul lor deosebit de importante, dacă se are în vedere sensibilitatea oamenilor de artă. Dânsa nu posedă un palton care să corespundă acestui turneu reprezentativ.*

C\inoscând, tovarăşe ministru, statornica grijă şi cordiala atenţie a domniei-voastre faţă de nevoile noastre, ■permiteţi-mi ca în numele Agenţiei de impresariat artistic şi al meu personal, să vă adresez o mare rugăminte. La începutul lunii septembrie, la o expoziţie a Casei de mode a fost prezentată o şubuliţă din deşeuri de blană de vulpe argintie. Dând dispoziţie ca această şubuliţă să

i se vândă tov. Asta H., Domnia Voastră ne-aţi sprijini

— Spre culmi, dus-lntors *să rezolvăm* o *problemă serioasă*

legată de acest turneu de mare răspundere pentru noi.

Vă *mulţumeşte cu anticipaţie, al dumneavoastră Leonas* B., *directorul şi conducătorul artistic al Agenţiei de impresariat artistic, artist al poporului al R.S.S. Lituania.*

Liongina parcurse tot textul întâi în gând, apoi îl citi cu voce tade. Brr! Mârşavă mâzgăleală. De fapt, cu cât e mai rău, cu atât mai bine! Leonas va fi mai dispus să semneze o mârşăvie decât o capodoperă. Aloyzas ar rupe-o în bucăţele şi n-ar mai vorbi cu mine trei zile şi trei nopţi. Din pricina formei, din pricina conţinutului, din pricina... Gândindu-se la Aloyzas, simţi că o apasă o mare greutate pe suflet. El a fost mereu undeva înlăuntrul ei tot timpul cât se zbătuse ca o şopârlă cu coada strivită ce încearcă să se smulgă de sub apăsarea grea a pietrei. Fleacuri, nu exista nicio piatră, niciun fel de avalanşă

— Poate doar vreo farfurie, din întâmplare venită în zbor, de pe o altă planetă! — totul nu-i decât o născocire a eL, pentru a-i fi mai uşor să-i strecoare la semnat unui om cumsecade, acest opus respingător, degradant. Ei bine, nu-mi pasă! Doar n-am să renunţ din pricina acestui altist... uşuratic şi ratat, venit în turneu – la o splendidă şubuliţă! Şi pe deasupra, de ce? Numai ca să-i fac plăcere acaparatoarei Aldona J.? Se aplecă deasupra chiuvetei aflate în nişa cabinetului şi deschise robinetul. Îşi frecă mâinile foarte minuţios, de parcă le mânjise cu cine ştie ce.

Pe directorul, conducătorul artistic şi amantul său fictiv îl găsi îngropat într-un maldăr de partituri. Fredona, mai scotea câte un răcnet, mai batea din când în când cu degetele lui osoase în tăblia biroului.

— Astăzi aş fi terminat în mod sigur simfonieta asta blestemată, dacă nu era finalul! Nu-mi place deloc, ia ascultă! Făcu un pas în direcţia pianului şi răsturnă un scaun. Acum nu i se mai părea nici frumos, nici elegant – avea o faţă umflată şi plină de pete, ca şi cum pielea îi fusese jupuită, dar nu numai o singură dată, ci de câteva ori consecutiv. Nu-i rău, nu-i aşa? Şi, fără să-şi desprindă mâinile de pe claviatură, se întoarse spre ea cu ochi plini de speranţă şi de nemulţumire, totodată.

— Nu-i rău, dar seamănă prea mult cu finalul concertului dumneavoastră pentru oboi. Şi Liongina fredona, dar fără a lăsa să răsune orga somnolentă a vocii sale.

— Nu aud deloc ce tot mormăi dumneata acolo. Mai tare! Şi imitând-o, luă înadins o notă falsă.

Atunci ea se îmbujoră şi conectând toate registrele vocii, repetă din nou.

— Într-adevăr! Şi mie mi se părea că a mai fost undeva ceva asemănător. Ceva de-al meu sau nu, n-are importanţă. Hotărât lucru, eşti o femeie uluitoare, Liongina. Ce reacţie spontană! Păcat că nu te ocupi de critică muzicală!

— Dacă eram critic, v-aş fi lăudat întotdeauna.

— De ce?

— Ce critic ar îndrăzni să-l înţepe pe conducătorul Agenţiei de impresariat artistic, care totodată este şi membru în colegiul ministerial, ca şi în fel de fel de alte colegii de redacţie?

— Atunci nu te mai face critic. Dar vocea dumitale... De ce o ascunzi mereu? Bine, bine, gata, mă abţin de la complimente. Rămâi aşa cum ai fost şi până acum: adjunctul meu şi, – era puţin tulburat pentru că tot mai continua să-i audă vocea – muza mea.

— De acord. Cu un oftat, ea îi întinse hârtia adresată ministrului industriei uşoare a republicii. Iar dumneavoastră o să rămâneţi şi de acum înainte prietenul meu?

— Bineînţeles, bineînţeles!

Şeful îşi aruncă în fugă ochii peste hârtie fără s-o atingă. Nu-i plăcea să adreseze niciun fel de rugăminţi forurilor superioare, nu putea suporta grijile ce decurg din astfel de situaţii şi mai ales nevoia de a se înjosi.

— Hm, Asta H. Moarte de frig? Nu-mi prea vine să cred. E cu putinţă oare ca ocrotitorul ei să nu-i fi oferit în dar o şubuliţă?

— O *astfel* de şubuliţă nu are.

— Şi mă rog, despre ce fel de minune – care i-a scăpat Astei H. — e vorba?

— O şubuliţă supermodernă şi superieftină. Confecţionată din deşeuri de blană de vulpe argintie.

— Dar mi se pare că nici dumneata, Liongina, nu ai o haină din asta, nu-i aşa?

Mare şmecher! Câtă inteligenţă, câtă perspicacitate! Intr-o clipă a spintecat – cu briciul parcă – abila ei născocire. Vede totul, înţelege totul – şi nu numai în treaba asta murdară! — e pur şi simplu inexplicabil cum de îşi poate duce existenţa în această dublă piele a sa atât de sensibilă? Oare nu-l mănâncă deloc, nu se scarpină niciodată până-i dă sângele? Sau, mai ştii, poate că, într-adevăr, câteva acorduri – chiar dacă a scris

muzică cu toptanul! — constituie pentru el cel mai important lucru de pe lume? Dar în cazul acesta, ce valoare mai are toată bodogăneala lui Aloyzas – pardon, a lui Rous- seau! — *mai de preţ este onestitatea pentru oamenii cinstiţi, decât erudiţia pentru oamenii instruiţi*? Dacă nu-mi semnează, îi scot ochii. N-o să-mi fie milă de pielea lui delicată. Opreşte-te! Vino-ţi în fire! Că doar nu tu zbori de colo-colo cu farfuriile zburătoare. În timp ce diverşi venetici şi instigatori la încălcarea liniştii se vor căra de-aici ca şi cum nu s-a întâmplat absolut nimic, tu o să dai de belea.

— Parcă eu mă pot compara cu Asta? răspunse ea rezervată. Ea e una din stelele scenei.

— Între noi fie vorba, o stea de mărimea a treia sau poate chiar a patra.

— E favorita publicului şi în special a jumătăţii masculine a acestuia.

— Să ştii că dacă era pentru dumneata, semnam cu cea mai mare plăcere. Apropos... Ce se aude cu valuta pentru noul pian de concert? Tot nu s-a clarificat nimic? De fapt toate instrumentele noastre sunt sub orice critică. În curând n-o să mai putem atrage aici pentru nimic în lume un pianist de valoare.

Să fi găsit prilejul să mă lege şi mai zdravăn de căruţa lui? Să vezi că mă înhamă la chestia cu pianul de concert, care fără un tractor nici gând să poată fi transportat. Şi totuşi, oricât ai scormoni nu-i chip să desluşeşti vreo vorbă sau vreo grimasă de încuviinţare la el – prudenţă excesivă. Grozav de corect, directorul. Da. Plin de cordială atenţie şi înţelegere. Un om aproape ideal.

— Importantă e semnătura dumneavoastră – nu starea de spirit, tovarăşe director. Cât despre pian, nu are cum să dispară.

— Bine, bine, îţi semnez. Leonas B. Îşi frecă palmele umede şi începu să învârtă între degete pixul cu bile. Ia stai puţin, când am decis noi s-o trimitem în turneu pe Asta H.?

— Eu am intenţia s-o propun în locul lui K., ea pleacă prin decret.

— Ei, dacă asta-i situaţia... Capitulez!

— Atâta doar că, până ajunge adresa, până îşi face stagiul pe biroul referentului... Şi după o pauză, continuă: N-aţi putea să vorbiţi dumneavoastră personal cu ministrul la telefon?

Şi îl privi fix, cu ochi ce nu clipeau. Sunt de o neruşinare crasă.

— Bine, bine… Insistenţa ei îl surprindea, chipul i se crispă. Spune-mi… Nu cumva între timp ţi-a trecut prin minte vreo idee în legătură cu finalul simfonietei?

— Aţi schiţat adineauri un mic fragment copilăresc, vă amintiţi? Liongina se apropie de pian şi însăilă câteva note. Atunci nu mi-a plăcut, mi-am zis că e prea complicat pentru o partitură de copii. Totuşi, mă gândesc că

— Înglobat în tema simfonietei – acelaşi motiv ar suna firesc… dacă, evident, ar fi introdus puţin mai devreme.

— Şi să continuie cam aşa? Cu o mână, Leonas B. Strânse puternic degetele Lionginei, iar cu cealaltă, pi'in- tr-o mişcare grăbită, trezi sunetele grave ale instrumentului. Ai dreptate, nu-i rău deloc! S-ar părea că am reuşit. Acum îi trimitea respiraţia direct în faţă, fără să se gândească la comportarea sa nepoliticoasă şi la impresia dezagreabilă pe care o produce. Ascultă, Liongina. Nu te-ai gândit niciodată că la patru mâini, noi doi – eu şi dumneata – am putea muta şi munţii din loc? Şi asta în toate, nu numai la pian!?

— Posibil. Dar s-ar destrăma un joc frumos. Şi. Cu mare precauţie, ea îşi eliberă degetele din strânsoare.

— Un joc, zici? Un simplu joc? Mâna lui rămase suspendată în aer.

— Bine, dar un joc frumos, tovarăşe director, valorează şi el destul, nu-i aşa?

— Da, Liongina, da. Şi directorul îşi împreună mâinile într-un gest de rugă, lipindu-şi-le de piept. Ca de obicei, dumneata ai dreptate.

— Aşa, acum daţi-mi voie să vă felicit pentru noua dumneavoastră lucrare şi să fug. Încă nu v-am raportat? în sfirşit, a apărut fantoma.

— Cine, cine-i fantoma?

— Igerman. Ralph Igerman.

— Şi în ce fel, cum a apărut?

— A sosit cu o farfurie zburătoare, condusă de nişte astronauţi din constelaţia Orion. În clipa de faţă se odihneşte.

— Îndrăzneţ băiatul. Umblă după ciubuc, aşa-i? şi directorul pufni în râs.

— Nu-i băiat. E coşcogeamite bărbatul, foarte prezentabil,

doar puţin cam trecut. Probabil are peste cincizeci. Şi în aceeaşi clipă Liongina regretă că adusese vorba despre Igerman.

Leonas B. Sesiză brusca ei reţinere.

— Şubuliţă dumitale, pardon, şubuliţă Astei… Ce părere ai, vor fi suficiente telefonul şi adresa noastră? Hm. Dacă şubuliţă e ieftină şi frumoasă, se vor găsi destule rivale periculoase.

— Adresa înseamnă doar una din mutările posibile… Ca la şah.

— Splendid, splendid. Spune-mi, cum e cu putinţă să se reunească în dumneata două făpturi, una practică şi cealaltă… romantică? Ba îţi e căpşorul plin numai de şubuliţă, ba, prântr-un simplu gest al mâinii, îmi salvezi o lucrare! Te rog, nu te supăra pe mine. Te respect şi te iubesc foarte mult.

— Iar eu o să vă răspund, de asemeni, respectându-vă şi iubindu-vă. Făptura romantică – a murit. Şi a murit atât de demult, că dacă aş încerca s-o caut acum. N-aş izbuti să mai găsesc micul ei mormânt… totul a fost năpădit de ierburi.

Nu ridica nimeni receptorul. Aloyzas era plecat probabil la cursuri. În timp ce forma numărul, se gândea la Aloyzas, îi vedea chipul schimonosit de o grimasă melancolică. Doamne, cu câtă ardoare îşi dorea ea acum un perete de care să se rezeme, fie şi unul mai puţin durabil, dar care să poată opri obiectele din jur – mutate de la locul lor obişnuit – să se mai clatine, iar pe ea s-o determine să pună capăt ezitărilor şi să nu se mai simtă tentată să facă fel de fel de confidente riscante. De pildă, ce nevoie avea să înceapă cu destăinuirile? Dacă şefului ei i se pare că e mai deşteaptă şi mai frumoasă decât în realitate, să fie sănătos! în clipa asta însă n-o preocupau relaţiile reciproce dintre director şi ea – ca subalternă, după cum nici şubuliţă n-o mai preocupa, deşi izbutise deja să se apropie, şi încă bine de tot, de ea.

Liongina îşi aprinse o ţigară şi expedie fumul direct în imaginea chipului său, reflectat pe suprafaţa lustruită a biroului. E cu putinţă oare ca nici măcar şubuliţă, pentru obţinerea căreia te-ai făcut luntre şi punte să nu-ţi mai trebuiască? Să ştii, Lionge, nu mă aşteptam la una ca asta din partea ta! Poţi oare, după aşa ceva, să te mai consideri un autentic director comercial? Aici, unde mulţi te privesc de sus, numai pentru că vin să urle pe scena luminată de reflectoare, aspectul tău exterior însemnă… fortăreaţa ta. Unghii şi pieptănătură îngrijite,

pantofi moderni şi din când în când – dar cât mai des posibil! — boarfe noi, moderne, iată care trebuie să fie aliaţii tăi cei mai de nădejde. A fi la înălţime pentru o femeie, înseamnă a fi mereu în pas cu moda. Haide, repetă! Nu, n-are rost. Nu mai vreau nimic! Nici chiar să fumez. Ba nu, totuşi aş vrea ceva… Aş vrea să discut cu Aloyzas! Doamne-Dumnezeule, despre ce? Nu ştiu. Dar simt că trebuie să discut. Şi nu aşa, cine ştie când, ci acum, imediat! Bine, dar e o prostie ca, lăsând totul, să alergi pentru a sta de vorbă nu se ştie despre ce. Iarăşi despre A., care de fapt nu există? Iarăşi despre Gertruda, care de fapt, n-a murit – te mai priveşte chiorâş şi în ziua de azi?! În regulă, n-o să vorbim. Doar să mă uit şi eu odată cum arată el la lumina zilei. Fiindcă noi nu ne vedem decât fie dimineaţa foarte devreme, fie seara târziu de tot, la o lumină ireală, artificială, ce ne schimonoseşte vocile, chipurile şi intenţiile şi când orice cuvânt de prisos ne irită, deşi, de fapt, acestea sunt cele mai importante – cuvintele de prisos – căci le spui fără să te gândeşti, iar mai târziu eşti silit să-ţi faci reproşi din pricina lor. Azi dimineaţă ne-am certat oribil şi încă de faţă cu Anea. Uf, de s-ar căra o dată şi Anea asta! E drept, că dacă nu era ea, ne-am fi încăierat. Eu ridicasem deja mâna… Oare l-aş fi lovit? Pe el, pe care cândva l-am mai lovit, şi încă atât de violent că s-a încovoiat şi nu şi-a mai putut îndrepta spatele toată viaţa? Acolo, în munţi, în munţii aceia blestemaţi! Deşi, de fapt, atunci nu l-am lovit pe el – am lovit în mândria lui, în sentimentul demnităţii lui de bărbat, fără de care el e la fel de neputincios ca un prunc. Blestemaţi, blestemaţi au fost munţii aceia, cum a spus-o Aloyzas de-atâtea ori. Ne-au strivit, ne-au zdrobit viaţa prăvălind peste ea o avalanşă rece de gheţuri. Şi-acum ce mai vor? Plata căror datorii ne-o mai pretind? Fii pe pace, ţie nu-ţi mai pretinde nimeni nimic, deşi grozav ai mai vrea – din vanitate feminină – să ţi se mai pretindă. O, tu, fărâmă de stâncă, brăzdată de crăpături… Bun-venit şi rămas-bun; o floare la venire – (n-a mai avut parte de ea), şi o garoafă la plecare – pe asta nu are cum s-o evite. Da, acum ştiu, trebuie neapărat să-i spun lui Aloyzas să nu fie îngrijorat! În graba de azi dimineaţă nu mi-am luat rămas-bun de la el omeneşte, aşa cum îi place lui şi cum ne-am obişnuit s-o facem. Toată primejdia n-a fost decât o închipuire. Prevestirea cea rea a licărit doar o clipă şi-apoi a dispărut. Iată-mă – sunt tot eu, iată-te – eşti tot tu, Aloyzas – s-a schimbat oare ceva între noi? Uite, te

sărut – aşa, în plină zi – cum n-am făcut-o niciodată. Nu mai sperai, da? Nici eu, dragul meu. Haide, să trăim alături mai departe cum am trăit şi până acum – nici bine, nici rău, cam pe la mijloc – aşa cum trăiesc majoritatea familiilor.

Liongina sări brusc în picioare. Pe culoar, zâmbitor, micul Pegas. 11 ocoli, făcându-i semn să nu se apropie. Găsi fără dificultate un taxi. Străbătu în goană oraşul care-i era drag, atât de drag încât nici nu-l mai observa. Acum admira dealurile şi povârnişurile devenite deja cenuşii, care se înălţau deasupra văii râului, ce-şi târa alene apele aduse de prin păduri. Oraşul mirosea a frunze moarte, a cetină şi chiar a ciuperci târzii.

Clădirea mare, roşie ieşea în relief pe dealul învăluit în verdele întunecat al pinilor. Copacii creşteau parcă direct din acoperişul acesteia, laolaltă cu antenele. Dar impresia de frumuseţe şi confort se risipi îndată ce trecu dincolo de porţile de fier, unde se căscau, încremenite

— Ca albeaţa pe ochiul omului – petele gazoanelor şi ale straturilor de flori călcate în picioare. Un coridor lung, aproape kilometric, se încrucişa cu un altul, deopotrivă cu el. Pereţii vopsiţi în ulei de un verde strident, podeaua dată din belşug cu ceară şi zgâriată de nenumărate tocuri de pantofi... Liongina alunecă aşa cum aluneci pe calda- râmul îngheţat. Hubertavicius este la grupa a noua, i-au explicat la cancelarie şi au privit-o cu nişte ochi... încât a fost nevoită să-şi spună numele. Aşa de tinerică, au măsurat-o compătimitor aceeaşi ochi iscoditori, ehei, Hubertavicius... e mult mai în vârstă.

Liongina înainta ţăcănind cu tocurile pantofilor de-a lungul nesfârşitului coridor – urmând indicaţiile primite, citea plăcuţele de pe uşile sălilor de curs. Din dosul acestor uşi numerotate se auzeau în răstimpuri ba glasul vreunui profesor dictând ceva, ba câte o explozie de râs colectiv. Aici erau stăpâni adolescenţii, dorinţele lor greu de ţinut în frâu, pornirile lor arzătoare. Ştrengarii cu mâinile pansate sau înfăşurate în cârpe, care-i ieşeau în cale, o fixau cu privirea ca pe una de o vârstă cu ei.

La un moment dat coridorul se ramifica, Liongina se rătăci şi tocmai se pregătea să întrebe unde e grupa a noua, când auzi din depărtare o larmă, de-ai fi zis că e vreo cascadă prin apropiere. Lângă uşă, rezemaţi de perete şi trăgând agale din ţigări, doi tineri înalţi, în blugi. Unul din ei expedie o dâră de fum în direcţia ei.

— Aici e grupa a noua, băieţi? Şi Liongina ocoli fumul.

— Exact, a noua. Cei pe care-i numise băieţi nu se arătau deloc miraţi din pricina larmei.

— Pentru voi cursul nu-i obligatoriu? Şi Liongina, reprimându-şi enervarea, îi privi sfidător.

— E obligatoriu, răspunseră cei doi într-un glas, fără nicio ezitare.

— Aţi ieşit să luaţi puţin aer?

— Nu. Să facem pi-pi!

Găliganii începură să râdă zgomotos, dându-şi coate unul altuia. Şocată întrucâtva, Liongina o luă înainte, petrecută fiind de replicile lor. Făceau aprecieri relativ la silueta ei. Favorabile, deşi cam vulgare.

Larma o făcea chiar grupa a noua. Era atâta zgomot ca într-un atelier de reparaţii de la vreo uzină mai mică – câteva zeci de băieţi ţipau, se băteau, mestecau mişcându-şi voiniceşte fălcile, sau îşi găsiseră fel de fel de alte ocupaţii. Primele bănci erau goale, doar ici-colo răsărea câte un cap stingher, în schimb pe băncile din spate se dădeau adevărate lupte pentru un locşor, exact ca într-un troleibuz ticsit la refuz în orele de vârf. O bandă pitită sub masă juca cu înfocare cărţi, vocea profesorului care-şi ţinea lecţia la catedră nu se auzea. Aloyzas mormăia ceva nedesluşit, foşnind nişte foi de hârtie mici, foarte îngrijite, păstrate încă de pe vremea când preda la institut, însă auditoriul nu-i acorda nicio atenţie, ca de altfel nici el acestuia. Se uita când într-o parte, când în alta, abia mişcându-şi buzele şi mângâindu-şi barba ca să nu i se înfoaie, însă nu-i observa nici pe cei ce dădedu din fălci, nici pe înfocaţii jucători de cărţi. Cel care pierduse era acum tras de urechi şi băieţandrul bubos, cu gâtul subţire, răcnea cât îl ţinea gura, în râsul general al întregii bande. Oare Aloyzas, după ce urcă la catedră, doarme cu ochii deschişi, apărându-se prin mişcări automate de strigătele asurzitoare ce sfâşie câteodată monotonia larmei? Nu, nu doarme. O neaşteptată hărmălaie şi un urlet indecent l-au silit să tresară şi să apeleze la toată lumea, ţipând:

— Linişte, dragi colegi! Fiţi amabili, vă rog, faceţi linişte!

Zgomotul deveni mai înverşunat şi Aloyzas, tânjind după ţâriitul soneriei, se întoarse cu spatele, aţintindu-şi ochii spre fereastră. Liongina încremeni, observând pe spatele lui un desen făcut cu creta. Reprezenta până în cele mai mici detalii –

o muscă. O uriaşă muscă de bălegar. Ce înseamnă asta? Sângele i se urcă la cap, lumina zilei se întunecă – Liongina nu mai văzu nimic în afară de muscă. Cum îndrăznesc ţâncii aceştia laşi să batjocorească bunătatea? Cu greu se stăpâni să nu se năpustească în sala de curs. Aloyzas scoase din nou un ţipăt ascuţit, reacţionând la o pocnitură – era ca şi cum un dop sărise cu zgomot dintr-o sticlă – cum însă de astă dată în glasul lui se furişase o notă de bună dispoziţie, Liongina începu imediat să se îndoiască dacă resemnarea, indiferenţa. Pasivitatea – toată această stare de spirit căreia nici nu ştii ce nume să-i dai! — sunt, într-adevăr, bunătate. Să fie răzbunare? Da, Aloyzas îşi bate joc de el însuşi, vrând, se pare, să provoace altcuiva o durere de o sută de ori mai mare. Oare nu cumva se răzbună pe mine? Sau pe menirea, pe vocaţia lui, care l-a dezamăgit în asemenea măsură încât nu se mai simte în stare nici măcar să alunge singur, cu mâna lui, musca de bălegar? Sau se răzbună pe viaţă, prin care se târăşte împins de la spate doar de împrejurări? Cu cât îl umilesc ceilalţi mai mult, cu atât mai mult se convinge el însuşi de propria-i dreptate şi cu atât mai mult are impresia că ponderea argumentelor sale e din ce în ce mai mare, în sensul că totul e zadarnic şi dinainte sortit pieirii? Sau poate sunt doar încercări să te menţii la înălţime, când nu există un ţel ce te atrage – care la unii e doar un paravan pentru violenţă şi incapacitate, la; alţii pentru slăbiciune şi supunere

— Şi când musca reală arată identic cu cea de bălegar, cu cea desenată, sau poate că e şi mai respingătoare – ce, parcă nu observă ea lucrul acesta în timp ce tot bâzâie nepăsătoare, îşi vopseşte părul şi se străduie să-şi croiască drum la parada modei? Liongina rămase pe loc – nu se putea decide nici s-o ia la goană şi nici să atragă atenţia asupra sa în vreun fel.

— Vai, doamna nu se simte bine? S-o conducem acolo unde fac fetele pi-pi?

Găliganii chiulangii se prăpădeau de râs.

Se lăsă înserarea şi el avea tot mai mare nevoie de ea. Sau, mă rog, dacă nu apărea chiar ea, ar putea cel puţin să-i dea un semn de viaţă ca să-i spună că va veni, aşa cum s-a mai întâmplat de-atâtea ori până acum, când îl împresurase acelaşi vid cumplit, în care e cu neputinţă să găseşti ceva durabil, rezistent, pentru a-ţi rezema fruntea şi a te convinge: da, tot ce a mai rămas din viaţa lor, continuă să existe şi în realitate, nu-s

doar aduceri aminte, nu-s doar viziuni halucinante. Insă pereţii, mobila, îmbrăcămintea şi mirosurile (aroma lăcrămioarelor s-a evaporat demult, învinsă de mirosurile parfumurilor costisitoare!) – tot ce ar fi putut însemna o dovadă a prezenţei Lionginei, orice fărâmă din sufletul sau din trupul ei, se dădea la o parte din calea lui imediat ce se apropia, se dădea la o parte şi se mistuia, se prefăcea în vidul în care nu există nimic, în afara acelui avertisment ce anunţă primejdia – vălătucul mititel desprins de pe buzele ei. Cufundat în vid, devenea şi el imponderabil, nu-şi simţea nici mâinile, nici picioarele, nici inima – nici măcar mustaţa nebărbierită, care i se băga în gură! — nimic în afara bacteriilor încuibate în plămâni, ce nu conteneau să-şi înfigă colţii tot mai adânc, perforând acolo găuri pentru viitorul lanţ de bicicletă – moştenirea dinastiei sale – chî- chî-chî!

...Apropie-te, o *nefericită soţie, apropie-te*
Şi atinge-te de mine, cât timp rămâne încă ceva din mine.
Primeşte mâna, cât este încă mână,
Cât timp nu devin în întregime Şarpe...[54]

Dacă ea va refuza să i se supună, dacă nu va alerga în întimpinarea lui şi nu-i va întinde mâna, vidul se va lăţi la nesfârşit, se va contopi cu spaţiul cosmic în care pluteşte blânda, preafrumoasa – dar uşurateca şi asexuata – Berkeley-ana, despletindu-şi părul său de aur alcătuit din antene şi născocit de cine ştie ce pseudo-scriitor. Lionginei nu-i place Berkeley-ana, teribil nu-i place

— Chiar dacă le despart sute de ani lumină – aşa că, îndată ce aude trosnetul uluitorului păr, ea se grăbeşte să risipească – cu râsul, cu respiraţia ei – vidul îngheţat fără de care fecioara cosmică nu-i decât un jalnic peşte aruncat de ape, o pasăre fără cuib.

— Vai, ce bine-mi pare că te-am găsit, Aloyzas! Liongina nu se mai alinta, aşa cum cerea obişnuitul jargon telefonic, nu-i mai spunea *motănelule.*

— Păi, trebuie să păzească cineva apartamentul, chî- chi! Aloyzas tuşi o vreme simulând indiferenţa, în realitate însă pur şi simplu jubila. Îşi simţea sângele pulsându-i în vine. Muşchii membrelor elastici şi plini de vigoare – nu mai era vlăguit ca mai înainte, era un bărbat conştient de valoarea sa – gata oricând

54 Ovidiu — „Metamorfoze" (Cartea IV). Traducere *David* Po- p*eseu.* Edit. Ştiinţifică, 1959.

să-l înhaţe de guler şi să-l zgâlţâie pe autorul desenului cu *musca de bălegar* atât de zdravăn, încât acesta să-i înveţe minte până şi pe copiii copiilor săi să nu îndrăznească să deseneze vreodată pe spatele cuiva.

— Aloyzas dragă, lasă totul şi vino! Mergem la spectacol!

Nu-i răspunse imediat, simţea că îl sufocă aerul dătător de viaţă care-i umpluse adineauri plămânii, făcându-i să vibreze. Acum însă nu bucuria îi făcea pieptul să tresară, dimpotrivă, ciuda că n-a dat dovadă de vigilenţă muşcând momeala aruncată, şi bănuiala sumbră că ea îşi bate joc de nesfârşita, de istovitoarea lui aşteptare.

— Unde, unde? N-am înţeles.

— Ei, nu încerca să scapi, mergem la un spectacol literar!

— Chî-chî! îşi râcâia bronhiile, în speranţa că va începe să tuşească. Nu-mi place când cineva încearcă să-mi bage pe gât interpretarea sa. Chî-chî!

— Hai, Aloyzas, fă-o pentru mine, te rog, da? Şi Liongina râse, pentru ca rugămintea ei să nu sune prea grav. Ca să fiu sinceră, mă tem că n-o să avem spectatori. Şi pe cine altul vor da vina dacă nu pe mine?

Într-adevăr, se temea că nu va veni lume, dar se temea mai ales de altceva, despre care nu se putea hotărî să vorbească cu glas tare. Simţea că inevitabilul se apropie, că fulgerul globular stă gata să i se rostogolească la picioare şi să pârjolească tot ce e neadevăr. Dar ce anume este adevăr – şi ce este neadevăr în viaţa lor? Fireşte, în seara asta nu prea se simţea în largul ei ca să stea singură, dar însemna oare asta că ar vrea să fie cu el? Va fi el în stare s-o apere de ea însăşi, de acest haos de simţăminte, care s-a stârnit din nou cu totul pe neaşteptate, ameninţând să distrugă falsa lor armonie? Şi totuşi trebuie s-o însoţească cineva, nu se cuvine să se ducă singură.

— Ce locuri avem? Ştii că nu-mi place să stau în primele rânduri, bombăni el.

— Păi, o să stăm în colţişorul nostru, în spatele coloanei. Acolo poţi să tuşeşti în voie. Îţi sunt foarte recunoscătoare, Aloyzas!

— Ţine cont de un lucru: nu-s dispus să suport prostii!

Dar Liongina închisese deja, aşa că ameninţarea, rostogolindu-se prin apartamentul gol ca printr-o piaţă pustie, tot pe el îl izbi.

După spusele Lionginei, Sala Mică semăna în seara aceea cu o

tablă de şah pe care partida se jucase până la jumătate. Sau cum i se părea lui Aloyzas, cu un câmp de luptă, după ce primele şiruri pornite la atac trecuseră deja în iureş de-a lungul lui. În primele rânduri se proţăpiseră câţiva pensionari cu vederea şi auzul slabe. Pe lângă pereţi se rezemau perechile de tineri – care se simt bine oriunde – iar în fund luaseră loc spectatorii veniţi din întâmplare – goniţi din casă de plictiseală – dacă nu le place, se ridică şi părăsesc sala.

După ce numără publicul – capetele celor prezenţi – Liongina o zbughi în spatele coloanei. Treizeci şi unu de spectatori. Al treizeci şi doilea se foia în uşă, nu era prea clar dacă se va înfunda în vreun scaun sau îşi va lua tălpăşiţa. Compania de cursanţi plecase în pas victorios la baia comunală, iar băieţii de la miliţie aveau de îndeplinit o misiune operativă— trebuiau să-i reţină pe toţi speculanţii de vodcă. Deprimată din pricina sălii pustii, Liongina făcea tot posibilul să nu se întoarcă cu faţa, pentru a nu întâlni privirile celor ce o cunoşteau. Înţepenită în scaunul ei – fără a întoarce capul – văzu totuşi năvălind nişte adolescenţi în uniforma P.T.U. ’-ului – care însă după ce s-au înghesuit o vreme pe interval, au dat buzna afară – şi mai văzu într-un tâiziu cum au intrat abia tîrându-se două bătrânele cu aspect de intelectuale, ieşite pesemne de la biserica catolică aflată în apropiere. Şovăind, ele ajunseră în primul rând. Ce bătrânele cumsecade, gândi ea. Gata, a treia sonerie, acuşi o să apară pe scenă prezentatoarea cu chipul ei împietrit, pentru a anunţa cu o voce puternică de contralto: artistul emerit al R.S.S. Turkmenia şi al R.S.S.A. Iakuţia – Ralph Igerman!

— Ce-i cu tine, Lionge?

Aloyzas trase cu coada ochiului spre Liongina, care se ghemuise în fundul fotoliului: nu se răsucea în nicio parte, nu-şi etala gâtul dezgolit foarte graţios în jurul căruia se încolăcea un mic şarpe de aur. În ceea ce îl privea pe Aloyzas, numărul mic de spectatori contribuia la buna sa dispoziţie – n-o să mai sforăie nimeni în ceafa lui. Ea însă era atât de îngrijorată, de parcă se aştepta cai prezentatoarea – ce urma să apară dintr-o clipă în alta – să anunţe că… spectacolul nu va avea loc, întrucât artistul refuză să se producă în faţa unei săli goale. Răspunzător de acest scandal s-ar fi făcut, firește, directorul comercial şi de aceea nu Liongina Hubertevičiene ardea de dorinţa refuzului, ci cealaltă – fetişcana inimoasă de odinioară, răsărită nu se ştie de

pe unde şi care habar n-avea ce este îngăduit şi ce nu e. Mica sălbăticiune nu auzi întrebarea lui Aloyzas. Între timp însă prezentatoarea cu voce răsunătoare făcu foarte curgător comunicarea respectivă, ba chiar adresă publicului un zâmbet, ceea ce rar se întâmpla. Ralph Igerman ieşi în pas grăbit, fără să privească pe nimeni, ca şi cum se pregătea să meargă undeva foarte departe.

Tu, generaţie tânără, salut![55]

înainte de a ajunge în dreptul pianului se opri, îşi desfăcu larg braţele, cuprinse într-o privire publicul şi mâinile lui cu inele scânteietoare rămaseră suspendate în aer. Apucase să le arunce înainte şi să le ridice în sus – să le coboare, însă, nu mai avea forţă fizică şi nici tărie sufletească. Adevărat că în culise fusese avertizat că sala nu va fi ticsită la refuz, dar la vidul acesta nu se aşteptase. Arăta, de acolo de la distanţă, ca un prestidigitator care are nevoie de o pauză pentru a-şi scutura din mânecă florile de hârtie şi panglicile multicolore. Situaţia lui amintea în clipa aceea de situaţia unui boxer făcut cnocaut chiar din prima repriză de către un adversar necunoscut sau în orice caz nu tocmai redutabil. În sfârşit, o forţă invizibilă

— Sau mai exact ambiţia redeşteptată – îi izbi mâinile şi ele căzură ca nişte beţe, lovindu-i cu zgomot coapsele. În pieptul lat, bine strâns în plastron, începu să clocotească aerul adunat şi se auzi zornăitul coardelor vocale. Câteva secunde Igerman trebui să lupte cu gâtul, care se astupase şi nu lăsa să iasă de-acolo niciun sunet. În schimb, după ce vocea îşi croi drum în aii ară, bubui ca o tobă. Lirica lui Puşkin şi toba? Nefiind în stare să suporte o asemenea persiflare a poeziei, Aloyzas începu să bombănească şi se uită chiorâş, dojenitor la Liongina. Ea continua să aştepte. Poate, după ce termină cu tunetele – revărsându-şi decepţia şi furia – toba o să se domolească? Strălucirea umedă a ochilor şi cei câţiva paşi nesiguri pe care-i făcu pe scena scârţâitoare în direcţia pianului, erau dovada unor năvalnice simţăminte pe care Ralph Igerman reuşea cu mare greutate să şi le stăpânească. Îl copleşea ciuda şi indignarea, de parcă n-ar fi avut în faţa sa nişte fotolii goale, îmbrăcate în catifea – şiruri întregi de perniţe roşii! — ci o piaţă pustie cu o ghilotină la mijloc, cu care oamenii urmau să-i reteze capul, după ce îşi vor bate joc de el cât vor pofti. Pe măsură ce

55 Profesiooalnoie Tehnicescoe Ucilişce : Şcoală tehnică profesională. (lb. rusă)

încruntatul recitator se apropia de ea, Audrone se ghemuia tot mai speriată deasupra claviaturii, deşi adineauri şedea pe scaun foarte degajată, cu spatele rezemat de spetează – doar era gătită cu o rochie din şifon roz şi cu o fundă enormă de aceeaşi culoare, în mod evident închiriată de la fiică-sa în virstă de cinci ani.

Liongina încremeni în fotoliul ei, stoarsă de pateri. Aşadar, iată de ce zâmbise cu atâta neruşinare prezentatoarea, păpuşa aceea cu chipul lipsit de expresie! E cu putinţă oare să se încheie cu un eşec atât de stupid întregul proiect început de Igerman, încă din primăvară, apariţia lui miraculoasă, scânteietorul foc de artificii de la miliţie? E cu putinţă oare ca totul să nu fie altceva decât autoreclamă, ademenire pentru creduli? Nu, nu e posibil să se termine atât de lamentabil şi altceva dinlăuntrul ei, ceva ce nu era în stare să-şi clarifice pe deplin nici eai însăşi, deşi bănuia deja că neliniştea – care-i pătrundea adânc, tot mai adânc în suflet – nu avea legătură cu succesul sau insuccesul nu ştiu cui pe scenă, ci doar cu ea şi cu Aloyzas, chiar dacă în mod inexplicabil – nu ştia de ce şi nu ştia în ce fel anume – era cert, totuşi, că asta depindea şi de scena pe care în clipa de faţă îşi agita mâinile fără pic de har artistul venit în turneu.

Versurile sunau emoţionant, declamatorul suspina întristat şi cu toate acestea mihnirea lui nu se potrivea cu întristarea firească, nealterată a lui Puşkin, nu se armoniza deloc cu duioasa reverie a lui Chopin, care picura de sub degetele lui Audrone… Căci ea, fiinţa aflată acum la pian, de obicei atât de superficială, cânta bine, or, tocmai dezacordul acesta dintre muzică şi cuvintele rostite sublinia odată în plus deznădejdea evidentă a simţămintelor ascunse ale Lionginei.

— Asta-i curaj demn de invidiat, te rog să mă crszi.

— Poftim?

— Să tulburi în felul acesta memoria lui Puşkin!

Aloyzas bombănea aplecându-se la urechea ei, dar nu părea decepţionat. Dimpotrivă, aproape că nu reuşea să-şi ascundă satisfacţia.

Aş vrea eu să-l văd cât de curajos ar fi *dacă s-ar afla el* într-o asemenea situaţie, îl înfruntă în gând Liongina şi se trase mai la o parte, pentru ca Aloyzas să nu-i deranjeze pieptănătura. Brusc, o săgetă o bănuială, care-i adună tot sângele în obraji. De

fapt, pe ea n-o interesa câtuşi de puţin succesul actorului şi nici de versurile lui Puşkin nu-i prea păsa. Ea căuta în el, în acest insignifiant Ralph Igerman, trăsăturile reale sau doar născocite ale celuilalt – ale lui Rafael Huţuev-Namregi. Căuta ceva real, autentic, ca de pildă urmele prafului de pe stânci rămas pe ghetele grosolane ale omului munţilor. Dar strălucirea pantofilor de lac ai actorului te orbea.

Şi acesta îi dădea zor înainte. Înduioşare, dispreţ, scrâşnetul dinţilor unui om chinuit de sete şi neavând posibilitatea; să şi-o potolească. Ultimul vers al poeziei *„De mine amintindu-şi“* răsună pe buzele lui ca o ameninţare pentru generaţiile viitoare, a căror indiferenţă şi ingratitudine deveniseră de pe acum insuportabile. În sala aproape goală răsunară câteva aplauze – aplaudaseră, mai mult ca sigur în bătaie de joc, doi gură cască, nişte ştrengari. Igerman îşi smuci gâtul, vrând parcă să-şi salveze capul de sub cuţitul invizibil al ghilotinei, fruntea şi obrajii începură să-i strălucească, iar în colţul gurii, în stânga. Se adună o picătură mare de transpiraţie. În clipele acestea, copleşit cum era de o chinuitoare tulburare, i-l amintea Lionginei într-o mai mare măsură pe acel Rafael Huţuev- Namregi al tinereţii ei, decât semeţul din zorii zilei, care-i uimise pe cei din jur cu năvalnica lui imaginaţie, bărbatul plin de sine şi diabolic de încrezut. Mâna plină de ci- catrici scoase din buzunarul fracului o batistă, recitatorul îşi şterse faţa şi încet, apatic, ca şi cum nu-l mai interesa nimic – de vreme ce nu izbutise să captiveze sala cu manifestul lui Puşkin – începu: *Toamna.*

Acesta-i anotimpul ce-mi place; primăvara Mă supără dezgheţul; mă simt bolnav de dor,

De miros şi noroaie...[56]

Se înăbuşă, nu mai are aer? 0 să mai facă o încercare-două şi-apoi o să se dea bătut? Glasul stins se înălţa încet acum, aidoma; unei mlădiţe ce-şi face loc răzbind cu greu printr-un sol pietros, notele patetice nu mai pretindeau cu atâta înverşunare atenţia ascultătorilor, şi totuşi, chipul îmblânzit prin mari eforturi de voinţă şi pumnii strânşi, tremurând de neastâmpăr, negau iubirea ipocrită pentru vremea urâtă de toamnă şi gerurile iernii, şi susţineau altceva: iubirea pentru soare, pentru arşiţa amiezelor, pentru chiparoşii a căror falnice siluete se înalţă de-a lungul drumurilor. Igerman nega şi totodată confirma,

56 Poezia „Toamna" (Puşkin — „Versuri", E.P.L., 1964. Traducere : *Ştefan Aug. Doinaş).*

polemizând în mod conştient cu poetul.

— Ce bărbat cutezător, – şi Aloyzas făcu o strimbă- tură – ar face mai bine să arunce cu pumnalele!

— Ce pumnale? tresări Liongina.

Când aplauzele anemice încetară, Igerman îşi scoase din nou batista. Picătura de lângă buze dispăruse, dar el îşi mai trecu odată batista peste colţul gurii. Ce vroia? Să-şi atingă în clipele acestea cumplite faţa, pentru a-şi aminti lui însuşi cum arătase cândva, mai demult? Involuntar, mina ei imită mişcarea mâinii artistului, atingându-şi şi ea faţa. Ce fac? Şi, speriată, lăsă să-i cadă mâna pe unul din genunchi. Lui îi e rău, îi e foarte rău şi ea, în loc să-i sară în ajutor fără să stea la gânduri – aşa cum făcuse el odinioară în munţi – când gonea în salturi ca un cerb, fără să se teamă de întuneric, de pietrele alu- necoaise, de tufişurile ţepoase ca sârma ghimpată, ce-l torturau! — ea se asejunde ca o laşă în dosul coloanei... Dacă ar fi putut, dacă între ei doi nu s-ar fi aşternut acei şaptesprezece ani care i-au răpit dreptul să râdă când e bucuroasă şi să geamă când o doare, i-ar fi strigat: hei, Rafael! Aruncă cât colo batista, nu ştii că batista – e totuna cu steagul alb?! Şi, parcă auzind avertizarea mută, Ralph Igerman băgă înapoi batista, însă cu o mână nesigură, şovăitoare. Nu, el – nu e Rafael, căci pe obrazul lui stâng nu există mica potcoavă. Se vede că n-a fost decât o părere, el – nu e Rafael Namregi, deşi îi seamănă grozav, probabil aşa ar fi arătat Rafael după şaptesprezece ani: puţin mai greoi, dar încă bine făcut, foarte dotat şi naiv, nemanierat şi vulnerabil ca un copil. Ei bine, chiar dacă e aşa cum nu l-aş fi vrut eu (îndrăzneşti tu să vrei ceva, tu?), oricum, e cert că omul acesta iubeşte viaţa şi doreşte pătimaş, cu nerăbdare de copil: atenţie, consideraţie, glorie. Nici când recită din Puşkin nu se poate dezice de el însuşi, de jignirea ce i s-a adus şi totuşi succesul râvnit de el rătăceşte fără ţintă cine ştie pe unde, ocolindu-i mâinile gata desfăcute pentru îmbrăţişare. Ah, de ce n-o fi recitind altceva: *„Tu să nu cânţi în faţa mea, frumoaso, cân- tările-ntristatei Gruzii*“ – sau *„Har inutil, har neaşteptat, o, viaţă! de ce mi-ai fost tu dată mie?“* Versurile acestea l-ar fi adus mai aproape de soare, de chiparoşii, de munţii lui încinşi de arşiţă, şi-atunci glasul i-ar suna la unison cu al poetului, n-ar ţopăi alergând prea repede, şi nici nu s-ar târî rămânând prea în urmă şi bubuind ca o tobă.

Când pierdu orice speranţă că ar mai putea obţine ovaţii, Igerman îşi fixă privirea asupra micuţei insule de spectatori. Ca şi cum ar fi răsfoit în mare grabă o carte, ochii lui scotoceau primele rânduri. Căuta oare oglinda în care să vadă reflectându-se dimensiunile eşecului său, sau vreun detaliu care să-i explice prin ce anume se făcuse el vinovat? Căuta, cuprins de o mare emoţie din pricina liniştii glaciale din jur, ca şi cum farfuria zburătoare nu-l aruncase pe Pământ, ci pe o altă planetă, invadată de o teribilă dezolare şi de o neîncredere generală. Probabil, încercă să ghicească Liongina, tânjeşte după nişte ochi plini de căldură, după o minusculă scânteie pentru butoiul său de pulbere, căci e copleşit de inspiraţie şi devotat poeziei, arde de dorinţă să dăruiască tot ce-a adunat de-a lungul vieţii sale agitate, însă contactul cu publicul rebel – care nu-i iartă niciunul din rateurile sale, dar în schimb rămâne indiferent la tragerile ce nimeresc cu precizie ţinta – acest contact nu se stabileşte deloc. Ai fi zis că e un surdomut – cum surdomuţi erau şi ei toţi cei aflaţi în sală. Simţind apropierea privirii lui nesătule, Liongina se trase şi mai la o parte, pentru a rămâne complect ascunsă în spatele coloanei, deşi era puţin probabil ca el s-o maâ recunoască – doar era îmbrăcată şi pieptănată altfel decât de dimineaţă. Şi, în fond, ce mă priveşte pe mine, se justifica ea, acum nu mai e ca altădată, publicul de astăzi nu se lasă târât la spectacole de valoare îndoielnică. Cei treizeci şi trei de spectatori n-au nicio vină că în sală nu sunt trei sute. Ei vor să le oferi calitate, asta-i tot! Spectatorul are întotdeauna dreptate, aşa spunem de obicei noi, funcţionarii. Şi totuşi era penibil, aveai senzaţia că cineva adusese un orb pe care-l abandonase apoi, fără călăuză, în mijlocul unui oraş aglomerat.

Cum adică, filfizonul acesta încântat de propria-i persoană, e doar un biet orb? Liongina inspiră adânc şi simţi deodată că o gâdilă ceva în coşul pieptului, încercă să tuşească încetişor, ca să înlăture senzaţia neplăcută, însă nu reuşi – aerul îngrămădit înăuntru o apăsa şi din cauza asta începu s-o usture în gât – încă o clipă, şi are s-o pufnească râsul, care va ţâşni în sus lovind lustra şi făcând să zăngăne micuţele ornamente de cristal suspendate pe ea. Aloyzas îl asculta acum cu atenţie pe recitator şi nu observă că starea de spirit a soţiei sale se schimbase brusc.

Îşi dădu seama abia după ce o adiere lină, aproape

imperceptibilă îi învolbură barba. În deschizătura îngustă a uşii laterale se legăna uşor perdeaua de pluş în spatele căreia licări pentru o clipă ceva albastru, iar rochia albastră a Lionginei nu se mai afla lângă el. Nici lângă el, nici în dosul coloanei. Îşi luase zborul pe nesimţite ca o păsărică, pe când el doar un pic dacă s-ar mişcai ai zgudui tot şirul de scaune. Îşi imaginã cum s-ar aţinti toate privirele asupra lui – şi mai ales cele furioase ale recitatorului – astfel că preţ de un minut rămase nemişcat, leoarcă de transpiraţia care-i curgea şiroaie şi sufocat de cravata legată prea strâns. Dacă mai zăboveşti puţin, gata, o să fii ţintuit locului de o voinţă străină şi-atunci în orice parte o să apuci te vei izbi pretutindeni de bare de fier. De fapt, el se şi află deja într-o cuşcă – singur în cuşcă – asta îi trece deseori prin minte, de fiecare dată când e printre oameni necunoscuţi. Şi. Mă rog, cât ai de gând să zaci aici, să căşti gura? Poate începi să şi aplauzi ca să-ţi baţi joc de mitocanul, de ratatul ăsta? Bagă de seamă, după o ispravă ca asta n-o să te mai poţi mângâia cu gândul că n-ai avut niciun amestec. Şi totuşi, oricât ar părea de ciudat, el se simţea vinovat întrucâtva, chiar dacă nu încercase să-l deranjeze în vreun fel pe artist. Pentru că de fapt îi prevestise eşecul încă înainte de a-l vedea – asta din pricina intoleranţei sale faţă de orice puteai atenta, într-un fel sau altul, la Liongina, unica lui speranţă, fărâma de căldură, mica rază de lumină în întunericul şi absurditatea acestei lumi. Insă dorinţa ca Igerman să-şi dezvăluie singur propria lipsă de talent pusese stăpânire pe întreaga sa fiinţă din clipa în care în gesturile şi glasul acestuia îl recunoscuse pe Rafael. A privit-o pe Liongina şi a înţeles: da, absolut sigur, acesta era fluşturatecul Rafael! Şi chiar dată nici n-a deschis gura, i-a cobit mereu să i se întâmple o nenorocire.

— În sfârşit! Acum cred că eşti satisfăcut! îl întâm- până Liongina clocotind de mânie.

Accesul de râs, din pricina căruia i se urcase sângele la cap, îi trecuse şi acum era mai palidă ca de obicei. Îşi aştepta soţul învârtindu-se nerăbdătoare de colo-colo prin faţa panoului cu afişe, îmbibat de apă – vântul zgâlţâia, scuturând ca pe o cârpă, un fragment dintr-un afiş: o mână cu degetele pline de inele.

— Un recitator ca oricare altul. Aloyzas nu ţinea ca vorbele lui. Să cadă ca nişte picături de apă pe o piatră încinsă.

Pe Liongina o podidi din nou acelaşi râs care-o gonise

adineauri ca pe o nebună pe scară în jos, o îmbrâncise în stradă şi o silise să se înfioare de o dulce satisfacţie.

— Ha-ha. Bărbăţele! Nu te mai preface, erai gata încă de la început să-l mănânci cu fulgi cu tot!

— Tu ai fost prima care n-ai mai suportat. Eu am ieşit după tine din spirit de solidaritate.

— Ce puteam să fac? Ce, mă obligă cineva să stau la toate spectacolele numai pentru că sunt director? Nu uita că eu sunt director comercial!

— Şi eu ce sunt? Soţul directorului comercial!

Aloyzas întinse mâna vrând să-i mângâie tandru umărul, pentru că era, într-adevăr, încinsă până la incandescentă, ca piatra sau ca metalul scos din foc. Acum, după ce rămăsese pe scenă agintându-şi neputincios mâinile, ne- fiind în stare să câştige interesul unei săli aproape goale, Ralph Igerman nu mai prezenta niciun pericol. Şi-apoi, era imposibil ca, dată fiind situaţia, să nu pălească şi legenda despre acel… alt Rafael, ce se prăbuşise peste viaţa lor ca o avalanşă din munţi. Teribilul vuiet al pietrelor rostogolite amuţise, ploaia torenţială culcase la pământ norul de praf şi dintr-o dată a devenit clar că, de fapt, nu muntele îi ameninţase, ci un minuscul bulgăraş de tină desprins de pe povâmiş.

— Ce-i cu tine?

Furioasă Liongina se feri de mângâierea lui.

— În calitate de soţ al directorului comercial, propun o acţiune culturală neplanificată. Hai să-l aşteptăm, vrei? Şi să mergem toţi trei la cafenea. Doar omul nu are nicio vină că nu-i un geniu.

— Nici tu nu eşti un geniu!

înţelese imediat că era prea devreme să-şi sărbătorească victoria. Pericolul nu trecuse încă, suflul păcii deocamdată nu se simţea, dar înfrângerea artistului aflat în turneu confirma odată în plus şi în mod cu totul neaşteptat un lugubru principiu al lui Aloyzas: de ce să mai năzuieşti către ceva, dacă totul este zadarnic, dacă pe fiecare din noi îl pândeşte eşecul? Din păcate, însă, nu toţi cei care au suferit un fiasco sunt dispuşi să admită că ambiţiile şi speranţele lor s-au năruit.

— Nici nu pretind că aş fi.

— Aha, deja nu mai pretinzi? Atunci n-o să te întreb r. Ici eu cum îţi merg treburile la şcoala tehnică.

Ca să fiu sincer, prost. Dar am o scuză, una singură.

Nu-mi doresc aplauze cu orice preţ.

— Dar ce-ţi doreşti?

— Retribuţia lunară.

— Şi lui i se asigură onorariul. Aşa că nu te mai fră- mânta din pricina lui Igerman.

— Mă frământ din pricină că tu nu eşti deloc în apele tale.

— Şi, mă rog, de unde anume ai tras concluzia asta „dragul meu?

— Chiar şi din acest glacial *dragul meu* pe care mi-’! spui. Apoi din faptul că aruncându-mi cuvinţelul ăsta de îndoielnică tandreţe, nu mi-ai adresat nici măcar obişnuitul tău zâmbet automat şi, în fine, din faptul că ai ieşit glonţ din sală…

— Poftim, îţi zâmbesc. Automat. Eşti mulţumit? Şi printr-o mişcare repezită Liongina îşi apropie faţa de el: încă acolo, în sală, în bătaia bubuitoare a tobei îşi luase ea rămas-bun de la un trecut care, de fapt, nu existase.

Aloyzas se dădu înapoi din faţa chipului plin de încordare semănând cu un pumn încleştat. Albeaţa; lui ca de cretă amintea de masca de odinioară, la vederea căreia lui i se strângea inima de milă şi-l cuprindea dorinţa de a face ceva pentru ea, mă rog, orice, fie şi doatr să-i fiarbă un ceai, de pildă, când venea acasă atât de istovită. Dar acum, ce-ar putea face?

— Să ştii că propunerea mea rămâne valabilă. E pe aici prin apropiere o cafenea foarte agreabilă. Probabil după spectacol maestrul nu se va simţi prea grozav. Ar fi o cruzime să-l lăsăm să rămână singur.

Masca de pe chipul ei nici nu tresări.

— Şi cum anume îţi imaginezi tu toate astea? Desprs ce o să discutaţi?

Aloyzas nu-şi dorea cu ardoare să stea faţă în faţă cu Igerman, omul acesta cu pretenţii şi gesturi de ratat. Nu încape nicio îndoială că va începe să se lamenteze ca un învins, lăsând lacrimile-i de beţiv să picure în paharul cu coniac şi se va lăuda cu fel de fel de succese inventate. Va debita nimicuri amabile – despre menirea Lionginei ca administrator de înaltă ţinută. Totuşi, dacă e necesar…

— Din fericire s-a stricat vremea. Aşa încât… Iată o temă excelentă de interes internaţional!

— Îţi baţi joc, da? Nici de astă dată chipul Lionginei nu tresări, vocea însă da.

— De ce crezi asta? Vorbesc absolut serios, şi cât se poate de sincer! Imaginează-ţi: tu şi cu mine, absolut singuri într-un oraş străin… Or, pentru un artist al cărui spectacol n-a reuşit, e şi mai dramatic. Şi-apoi, desigur, n-o să discutăm exclusiv despre vreme!

Aloyzas vorbea cu însufleţire, aproape cu voioşie, dar în fundul sufletului său mocnea părerea de rău. La un moment dat, când încă mai era în sală, îi trecuse prin minte că, într-un fel, el era de vină pentru eşecul artistului. Omul era gata să plângă pe scenă din pricina neputinţei, a jignirii – iar tu jubilai. Dacă dădea cu ochii de mutra ta ironică, s-ar fi fâstâcit şi mai mult. Şi când te gindeşti că întotdeauna mi-am zis că eu n-aş fi în stare să jignesc pe cineva, dar uite că totuşi… Urât, foarte urât am procedat amândoi şi în special eu. Pe ea, sărmana, mai poţi s-o înţelegi, dar eu…

— Îţi baţi joc, da?

— Nu trebuie să te superi, Lionge. Zău că sunt sincer… Necăjit din cauza bănuielilor ei, acum se îndoia şi singur de intenţiile sale caritabile.

— Nu de el – de mine îţi baţi joc!

Şi fără a întoarce capul, se năpusti într-un colţ întunecat, părăsind micul spaţiu iluminat. Câte unul sau câte doi, spectatorii plecau fără să mai aştepte sfârşitul spectacolului. Liongina avea mereu impresia că fuge de lângă un om doborât la pământ de o maşină, un om care-o imploră să-l ajute. Cel doborât nu e altul decât Igerman şi nu-l doborâse altcineva, ci ea, răzbunându-se astfel în mod perfid pentru iluzia care mocnise ani lungi de zile înlăuntrul ei – cu toate pierderile suferite, cu toate situaţiile disperate prin care trecuse, cu toată abrutizarea lăuntrică şi docilitatea exterioară – iluzia care abia acum fusese nimicită de gesturile şi exclamaţiile lui teatrale.

Când se lovi de gândul acesta chinuitor ca de un stâlp de felinar, se întoarse şi privi în urma sa. Îl auzi pe Aloyzas gâfâind – nu era obişnuit să alerge – şi se opri.

— Omul a eşuat din cauza mea, cum e posibil să nu pricepi asta? Nu i-am asigurat o sală de spectacol ca lumea, asta e!

Despre adevărata ei culpă, insă, nu suflă o vorbă şi asta nu numai pentru că începuse să-i pară rău de soţul care respira greu şi se ţinea cu mâna de inimă. Nici chiar în clipa aceasta ea nu credea încă pe deplin că de azi înainte nu se va mai întâmplă

nimic miraculos în viaţa ei. Raţiunea dădea crezare acestui lucru, sentimentele însă nu. Ele mai fremătau încercând să se elibereze de sub tutela apăsătoare a raţiunii. Chiar dacă acum nu mai cutezau să evadeze, să iasă la suprafaţă. Da, vor trebui să se obişnuiască cu lada de gunoi în locul abisurilor acoperite de bolta cerească. Ar fi o prostie să sapi până la fund, acum, după ce s-a scurs o întreagă eternitate care a schimbat totul şi pe toţi. Liongina călcă într-o băltoacă şi strănută. Da, nu şi-a pus cizmele, era cam frig pentru pelerina subţire şi pantofiorii de gală. Mai strănută odată. Da, nu era rău să fi avut o şubuliţă; ce plăcută, ce sănătoasă căldură trebuie să fie în ea! Şi... să ştii că o să dispară dacă mai alergi mult după himere! îşi impunea să se gândească la obiectul acesta râvnit, pentru a-şi înăbuşi alte gânduri, legate de o pierdere ce nu-şi avea egal în viaţa ei. Dar, de fapt, e îngrozitor nu să pierzi, ci să înţelegi într-o bună zi că pierderea propriu-zisă e doar o plăsmuire, că acolo unde sperai să vezi un miraicol scânteietor, nu licăreşte decât o înşelătoare luminiţă rătăcitoare.

— E departe cafeneaua aceea a ta? Văd că m-am ales cu un guturai. Ce rost are să ne frământăm pentru eşecui nu ştiu cărui gură-cască? Dar să ştii, motânelule, că numai cu vin n-o să scapi. O să trebuiască să comanzi coniac.

Şi ea îi dădu voie lui Aloyzas s-o ia la braţ.

încă de la intrare îi izbi în faţă fumul de tutun şi bubuitul instrumentelor electronice. Aloyzas îşi netezi bine barba – n-au decât să-şi etaleze bărbile infoiate tinerii. De pe vremea când mai venea el pe aici, totul se schimbase de nenumărate ori: şi interiorul, şi muzica, şi publicul. Pe vremuri se aşeza la una din măsuţe cu adorabila R. Oare pe unde-o mai fi ea acum? Zi mai bine pe unde eşti tu, care îţi puseseşi în minte să uimeşti lumea? Fum, numai şi numai fum. Bagă de seamă, nu cumva în fumul ăsta să dispară şi Lionge!

— Ce minunat e aici, nu-i aşa, motănelule?

De obicei *motănelul* îl făcea să se crispeze, acum însă îi plăcea să-l audă, ca o dovadă a celei mai mari afecţiuni. Atâta timp cât el mai e *motănelul,* nu se poate întâmpla nimic rău, nu se poate schimba existenţa lui iluzorie

— Când nici nu trăieşte cu adevărat, nici nu moare – condamnat cum e la o permanentă aşteptare. În niciun caz nu trebuie s-o piardă! Să nu rămână singur pentru totdeauna! Dar

nici să nu accepte un tribut mai mic, decât acel sărut de fiecare dimineaţă!..

În timp ce căutau un locşor mai retras, apăru ca din senin Anea. Veselă, cherchelită, cu gâtul ei lung cât un catarg de corabie.

— Încotro aţi pornit-o? Veniţi la noi, haideţi la noi! şi îi trase pe amândoi spre fundul sălii în direcţia unor măsuţe apropiate una de alta.

Aloyzas se proţăpi în loc şi – niciun pas mai departe!

— Nu-i nimic de făcut. Al meu nu se lasă ademenit decât dacă-i legat fedeleş, zise Liongina nemulţumită de refuzul încăpăţânat al soţului. Ia loc, Anea. Tu cu cine-ai venit?

— Cu o bandă întreagă. Toţi profesorii, plus colectivul de cursanţi! Şi ea le făcu semn cu mâna celor de la măsuţele apropiate una de alta. Vin imediat! le strigă. Ştiţi, dăm examen.

— Aici… examen? Aloyzas se zgâi nedumerit.

— Păi, unde în altă parte ar dori domniile voastre? întrebă calmă Anea.

— Aici, la restaurant? continuă el să se informeze, sperând să-l susţină şi Liongina. Ea însă îşi bătea joc de amândoi.

— Pardon: la cafenea. Aşa se numeşte localul. Majoritatea îşi dau examenul aici, şi numai aici. Ce vrei, oamenii s-au perfecţionat!

— Şi… notele, notele tot aici se pun?

— De ce atât de riguros? Formalităţile legale se efectuează… mâine.

— Şi? Cum e? Gata, l-ai dat? întrebă Liongina veselă, fără să se mire de nimic.

— Aha, deci asta era, vreţi să scăpaţi cât mai repede de mine? îi răspunse Aneia în acelaşi fel. Încă nu le-am dat pe toate. Ehei, nu vă descotorosiţi voi de mine aşa repede.

— Vai, Anea, se poate?! De când eşti tu la noi, Aloyzas a înflorit ca un bujor.

— Vreţi, nu vreţi, eu tot o să mai rămân. După ce scap de ultimul examen, probabil că…

— În acelaşi… mod? Pe Aloyzas îl sufoca fumuL gălăgia, buna dispoziţie deşănţată din jur.

— Nu. Soţia examinatorului s-a înfipt ca o căpuşă în preaiubita ei jumătate. Aşa că trebuie să cărăm acasă lada cu coniac.

— Nu-l mai speria şi tu pe motănelul meu, zise Liongina cu

seriozitate.

Aloyzas tuşi, fumul îl îneca. Liongina îşi trimitea ro- tocoalele cenuşiu-albastre exact în direcţia lui. Până acum nu fumase niciodată de faţă cu el, chiar dacă venea acasă cu hainele îmbibate de miros de tutun.

— Pe vremea mea aici nu era aşa... nu era şi gata! Pe Aloyzas nu-l tăia capul unde ar putea el să se ascundă de discuţiile impertinente, de fumul impertinent.

— Păi, tot înainte! De ce atâta uimire? Ochii Anei scânteiară, nasul ei lung se încovoie, ca ciocul unei păsări de pradă

Cei de la măsuţele apropiate una de alta îi strigau ceva şi îi făceau semne cu mâna. Mai agitat dintre toţi era un bătrânel rotofei cu părul scurt şi des ca o perie. Una-două el sărea în picioare şi-i tot arăta ce dor îi era de ea.

— Ăsta-i profesorul nostru. Mi-e aşa silă de labele lui stăruitoare, necuviincioase. Anea se întoarse şi îi trimise o bezea. Mi-a mânjit toată fusta cu grăsime pipăindu-mă pe sub masă. Ei, ce ziceţi, scumpi frăţiori şi surioare, veniţi la noi? Eh, ce-o să-l mai pun eu pe porcul ăsta borţos să grohăie şi să mi se târască în patru labe la picioare!

— E cu neputinţă... aşa...

— Aloyzas îşi agita mâinile, gonind fumul.

— Ei asta-i! Ce, crezi că n-o să mi se supună? Şi Anea îşi plimbă dintr-o parte în alta nasul hrăpăreţ. N-ar fi primul – s-au mai târât destui şi au mai grohăit destui.

— Nu te supăra, Anea, dar motănelul meu nu se simte bine de loc. Ţi-e rău, motănelule?

Aloyzas se agăţă cu putere de cotul ce i se oferea cu amabilitate.

Telefonul suna fără încetare. Iar o solicită noctambulii pe Anea, care acuşi o să sară din pat, o să flecărească puţin şi – apoi din nou or să se cufunde cu toţii ia somn. Aşa gândea Liongina încercând zadarnic să desluşească ceva prin întuneric. Un singur lucru era clar: încă nu se luminase de ziuă.

În camera de alături, Anea răsufla uşor, trăgând câte-un sforăit la intervale regulate, piciorul lui Aloyzas tresări şi se încordă ca străbătut de curent electric. Scoţând un geamăt abia auzit, Liongina coborî încet pe duşumea.

— Lon-gina! Alo, dumneata eşti, Lon-gina? Te rog răspunde, Lon-gina Tadovna! Glasul puternic şi puţin răguşit se întrerupea

pronunţând cu dificultate prima silabă a numelui ei. Părea că ceva e gata să se sfarme, dacă nu chiar în receptor, atunci neapărat pe undeva pe cablu – atât de năvalnică era forţa ce clocotea la celălalt capăt al firului. De ce n-ai venit la spectacolul meu? ISu-i frumos, Lon-gina!

— Ba am venit, dar cred că nu m-ai observat. Totuşi, dumitale nu ţi se pare, tovarăşe Igerman, că e cam târziu să telefonezi unor oameni aproape necunoscuţi?

— Dar eu îţi telefonez dumitale, nu unor oameni aproape necunoscuţi! Haide, nu mai încerca să te eschivezi, Lon-gina! N-ai venit în sală, Lon-gina!

— Probabil am făcut o mare greşeală că m-am dus…

— Nu-i adevărat, Lon-gina! Nu-i adevărat! Glasul lui Igerman o plesnea peste degetele care ţineau strâns receptorul, peste creştet! După întoarcerea acasă adormise târziu, tot aşteptând vreo reacţie din partea lui – reproşuri, învinuiri – poate că în cenuşa rece îşi va aprinde totuşi licărirea o mică scânteie? Te-am căutat tot timpul! Mi-a rămas întipărit în minte fiecare chip aflat în sala pustie şi rece ca gheaţa. Nu-i adevărat! N-ai venit!

— Mă rog, dacă dumneata nu mă crezi…

— Ar fi vrut să se justifice în vreun fel, ca şi cum asta mai putea atenua eşecul lui şi răspunderea ei. Bine, uite, o să-ţi confirme soţul meu, pentru că am fost împreună acolo. Să-l chem la telefon?

— Naiba să-i ia pe toţi! Iartă-mi grosolănia, Lon-gina! N-am nevoie de soţul dumitale, ci de dumneata, numai de dumneata!

Însă nu glasul lui Igerman, suferinţa adâncă ce răzbea din el înlătură toate justificările – posibile şi imposibile – ale Lionginei. Acum până şi ei i se părea că nu fuseseră în sală, că nu se necăjise din pricina insuccesului lui. Tot timpul n-a făcut decât să fugă de lângă afişul ud, încercând să se descotorosească de toate gândurile legate de el. Încă din primăvară, de când începuseră a se înfiinţa pe biroul ei primele telegrame, ea fugise întruna de el.

— Uite, îţi dau o şansă ca să-ţi repari greşeala! Şi deodată, satisfăcut de impresia produsă, izbucni în hohote de râs, râdea din toată puterea plămânilor săi. Eu te aştept. Te aştept la hotel! Numărul camerei îl ştii. Şi să nu crezi cumva, Lon-gina, că glumesc! Îţi las la dispoziţie o jumătate de oră.

Să se fi îmbătat de necaz că n-a avut parte de aplauze? Avea

dreptate Aloyzas, trebuiau să-i ridice puţin moralul după concert, nu să-l lase singur. Câteva cuvinte cordiale, amabile, i-ar mai fi domolit mâhnirea. Indiferent dacă e un artist bun sau rău, noi eram obligaţi să-i întindem mâna. Chiar dacă din miracolul acela mistuit de înflăcărare, n-a mai rămas decât un tăciune fumegând: din Rafael – Ralph…

— Te sfătuiesc, tovarăşe Igerman, să te culci şi să te odihneşti cum trebuie. Mâine totul are să ţi se pară altfel.

— Nu mâine, acum trebuie să vii – imediat! Mă auzi, Lon-gina? Trimit după dumneata un taxi gata achitat.

— Dumneata ştii cât e ceasul? Nefiind în stare să respingă pretenţia lui absurdă, nu mai putea nici să se revolte cu adevărat, deşi invitaţia era de-a dreptul jignitoare. Te anunţ că ziua mea de lucru s-a terminat demult.

— Şi ziua mea, naiba s-o ia! Dar ce ne pasă nouă de timp?! O să-ţi recit Puşkin, Lon-gina, dar altfel decât pentru cei câţiva pensionari. Ba nu, Lermontov o să-ţi recit! Poetul meu preferat e Lermontov!

— Bine, dar acuma culcă-te, tovarăşe Igerman şi odihneşte-te. Ne vedem mâine. Li era milă de el, dar şi mai mult de ea, pentru că nu mai era capabilă de sentimente fireşti – să se supere, sau să ceară ceva în mod deschis! — aşa cum făcea el, care deşi suferise un eşec. Refuza să capituleze.

— Haide, nu te mai eschiva! Eu nici dacă m-ar legăna maică-mea n-aş putea adormi, mai ales în noaptea asta… nicăieri nu mi s-a întâmplat o ruşine atât de mare. La exploatarea petroliferă de la Tiumen, oamenii m-au ascultat stând în ger, sub cerul liber şi au plecat încântaţi. Mă crezi un impostor? îţi închipui că degeaba m-au făcut petrolist de onoare?

— Mâine o să găsim noi o soluţie, tovarăşe Igerman. Invităm un public receptiv, umplem sala cu spectatori. Haide, că mor de somn, nu mai pot. Şi simulă un căscat, mirată ea însăşi cât de prost îşi joacă rolul.

— Minţi! Iar spui minciuni! Eu insist să vii. În caz contrar…

— Mă ameninţi?

— Te înşeli! Vreau doar să te înştiinţez ce fel ds acţiuni voi fi nevoit să întreprind dacă…

— Spune drept, ai băut mult?

— Da, sunt beat. Dar nu din pricina coniacului, Longina. Ori vii dumneata aici, ori… — în respiraţia lui zgomotoasă se năpusti

vocea răguşită a unui saxofon şi râsul cuiva. N-o fi singur în cameră? îşi bate joc de ea în compania unor beţivi? — … ori mă arunc pe geam!

— Ce glume mai sunt şi astea? Simţi un fior în spate, dacă era undeva lângă el, nu s-ar fi abţinut, i-ar fi ars impertinentului o palmă.

— Nici vorbă de glume, buna mea Lon-gina! îi risipi Ralph Igerman bănuiala cu o voce voioasă şi tandră, de parcă nu el drăcuise adineauri. Căldura care-i amintea de glasul lui de odinioară o învălui, o îmbrăţişă cu putere şi o făcu să tresară. Oare m-a recunoscut? Simţi cum o lasă puterile, cum i se moaie genunchii de slăbiciune. Prietena şi acompaniatorul meu, Audrone Kaetanovna, nu m-ar lăsa să mint acum când stau sus, urcat pe pervazul geamului. Hei, dumneata mă auzi? Pot să-ţi spun pe rând tot ce văd de aici, de la etajul cinci. Două „Ji- guli“ stând nas în nas, un camion „Autosovtrans“, un morman de plăci prefabricate pentru construcţii. Nu-i prea grozavă priveliştea. Geamul dă în curte.

— Igerman, nici dumneata nu eşti copil, şi nici eu. Cu glume din astea nu poţi obţine nimic. Vorbea răspicat, cu multă seriozitate, dar tânjea după clipa aceea în care glasul lui o înfăşase cu grijă şi o ridicase, purtând-o parcă pe braţe puternice. Cu tot regretul, te anunţ că mâine va trebui să informez conducerea „Goskonţertului“ despre comportarea dumitale. Şi de azi înainte porţile oraşului nostru vor rămâne închise pentru dumneata.

Să mă fi recunoscut într-adevăr? Mai pot eu oare să fiu recunoscută încă? Chiar când cineva îşi dă foarte, foarte multă osteneală s-o facă? Mă rog, n-are importanţă dacă e aşa, eforturile lui nu mai pot schimba nimic.

Nu mai există nici Rafael, nici eu. Nu există şi nic; n-au existat vreodată. Există doar nişte tăciuni stinşi, cenuşă, atât…

— Mare scofală, ce să spun, teribil m-ai înfricoşat! Pe mine nu mă interesează ce se va întâmpla mâine sav poimâine, dragă Lon-gina. S-ar putea ca mâine chiar, să nu mai existe niciun Ralph Igerman, înţelegi ce spun? Să ştii că nu glumesc – deşi rid, şi nu sunt beat – deşi beau! Vorbeşte, te rog, cu devotata dumitale ajutoare Audrone. Ea pur şi simplu îmi smulge receptorul din mână.

— Pentru numele lui Dumnezeu, şefa, veniţi numai- decât!…

Mi-e frică, şefa... O să se arunce... Are nişte ochi – o să se arunce... Vă trimit maşina cu micul Pegas, veniţi numaidecât! În afară de dumneavoastră nimeni nu-l poate linişti!

— Acum te-ai lămurit, dragă Longina? Igerman vorbea calm şi ironic, ai fi zis că înţelesese lituaniana. Aşadar, Longina, – nu se mai poticnea pronunţându-i numele – te aştept!

— Te rog, însă, nu mai face pe măscăriciul! Dacă o să mai faci pe măscăriciul...

— Şi puse receptorul în furcă.

— Iartă-mă motănelule, trebuie să mă îmbrac şi să fug.

În lumina veiozei ochii lui Aloyzas luceau metalic. Părea că din cauza privirii febrile vor începe să-i fumege

— Dintr-un moment în altul, – şuviţele de păr din barbă. Era convins dinainte că Liongina îi va vorbi cu nepăsare şi impertinenţă. Cam aşa, sau ceva pe aproape prevăzuse şi el, chiar dacă uneori se mai înşelase. De fapt, adevărul era altul: accepta să fie indus în eroare, sperind că ea o să-şi slăbească puţin coarda vigilenţei, o să-şi reducă în parte statornicia preocupărilor administrative şi, în sfârşit, mai spera că o să-i joace festa (fie şi numai o clipă) iscusinţa aceea care-i permitea să nu se trădeze niciodată şi să scape nevătămată din orice drăcovenie, aşa cum scapă barca manevrată cu dibăcie din îngrămădirea blocurilor de gheaţă şi din mugetele fluviului. Din pricina vuietului şi a bubuitului prelung malurile fluviului se cutremură, proptită cu chiu cu vai, viaţa lor de-abia mai rezistă, nu-ţi rămâne să faci altceva decât să aştepţi izbitura ce va sfărâma, va face ţăndări nu numai zidurile ci şi fundamentul ei. Ce, gata? S-a decis să sară din vreme de aici, astfel ca ruinele să mă îngroape doar pe mine?

— Încotro? mormăi, de parcă abia se trezise – în ochii lui însă nici urmă de somn.

— Doar ai auzit foarte bine, nu te mai preface. Igerman face pe măscăriciul.

— N-are decât. Ce, e treaba ta?

— Şi dacă vorbeşte serios? îţi imaginezi ce consecinţe vor fi?

— L-a apucat, se vede, o criză de euforie alcoolică. Poftim, un artist de estradă şantajează, iar oamenii serioşi...

— Indiferent ce ar fi acest Igerman... Realitatea este că un om stă suspendat pe pervazul unui geam de la etajul cinci, pricepi?

— Pentru tine, toţi sunt oameni. Cu excepţia unuia singur, pe

care nici nu-l observi.

— Să-ţi fie ruşine, Aloyzas. Plină de compasiune, Liongina se lipi toată de el. Poftim, se ţine de mine ca un copil înspăimântat de poala maică-â. Tu eşti acasă, în patul tău, pe când acolo e un om care a suferit un fiasco şi şi-a pierdut echilibrul. Uite, nici n-o să apuci să aţipeşti ca lumea, că eu m-am şi întors.

Aloyzas îşi cobori picioarele pe covoraş, un crac de la pantalonul de pijama i se ridicase în sus, dezgolindu-i coapsa lipsită de vigoare.

— Şi dacă o să am o criză? strecură el printre dinţi, neîndrăznind s-o implore să nu-l lase singur.

Ce îngrozitor e când ea se furişează de lângă el, se cocoaţă nu se ştie pe unde şi începe să se legene pe sârma foarte subţire, fără să vadă ce se petrece jos şi nebănuind măcar că tocmai de acolo e gata să ţâşnească strigătul care o va trezi – da, brusc, o să plesnească sârma ce vibrează de întinsă ce e, iar ea se va prăbuşi jos, devenind din ce în ce mai grea, mai mare şi transformându-se dintr-un mic punct strălucitor într-o femeie foarte fragilă. Dar şi mai îngrozitor e când privind în jur nu vezi niciun fel de mulţime, nicio gură căscată larg şi gata de strigăt – te vezi doar pe tine şi înţelegi că strigătul e gata să ţâşnească dinlăuntrul tău, ba chiar simţi cum acesta îţi sfâşie plămânii şi creierul…

— Nu mă mai speria, Aloyzas. Ea se aşează lângă el, deşi în gând alerga deja spre maşină.

— Ia-mi pulsul, hai, ia-mi-l! Şi îi întinse mâna, Liongina o strânse la încheietură, dar la început nu simţi decât cum pulsează sângele ei în vine şi cum ticăie ceasul lui.

— E-n ordine, zise, deşi pulsul lui într-adevăr alerga în trap dezordonat.

— Sunt convins că îndată ce-o să închizi uşa după tine…

— Anea e în camera de alături. Strig-o pe ea. Eu trebuie să plec, Aloyzas.

— N-am nevoie de Anea asta a ta… N-am nevoie! Aloyzas se apăra din răsputeri de invizibila Anea.

— Nu mai face gălăgie. Cu ce te-a nemulţumit Anea?

— E odioasă, odioasă! Cum se poate ca ea şi porcul acela… profesorul?

— Dragul meu, gusturile… Aloyzas, sunt foarte grăbită. Din clipă în clipă trebuie să vină maşina să mă ia.

Liongina se îmbrăca zorită, trântea cu zgomot sertarele dulapului. Îşi trase cu greu pe ea un furou nou, ca şi cum acolo unde se ducea acum va trebui să se dezbrace. Apoi luă în primire fardurile. Aloyzas urmărea cu privirea cum Lionge, care încă adineaori, caldă şi destinsă, răsufla încetişor lângă el, se transformă în Liongina Hubertaviciene, directorul comercial al Agenţiei de impresariat artistic şi devine uimitor de asemănătoare cu o altă femeie – pe care el o cunoscuse cândva foarte bine, o mângâiase şi o iubise – cu adorabila R. Pentru ca asemănarea să fie perfectă, ar fi fost suficient ca Liongina să surâdă cu buzele vopsite şi să gângurească afectat:

— I love you!

Exact aşa o să devină ea imediat, într-o secundă: o să-şi aranjeze pieptănătura, o să-şi potrivească în faţa oglinzii taioraşul nou de tweed, iar în următoarea strălucire de eternitate, intorcându-se cu spatele la el şi ridicându-şi sus de tot căpşorul cu părul bine netezit, o să se preschimbe în gimnasta aeriană, cu mişcări de somnambulă şi în schimb trăsăturile şi formele ei specifice vor dispărea dizolvându-se în fâlfâirea scânteietoare a unui fluture metalic. Nu-i nimic, o accept şi aşa, gândea cu febrilitate Aloyzas, o accept şi aşa, deşi frigul pe care îl răspândeşte mă îngheaţă.

— Da, dragul meu, eu şi la miezul nopţii trebuie să arăt la fel ca în miez de zi. Uf, halal slujbuşoară mai am, nimic de zis! Şi surâse cu un vag aer de vinovăţie. Aloyzas stătea în spatele ei, cercetându-i bănuitor în oglindă chipul ce se schimba văzând cu ochii.

— Da, da. Eşti obligată să primeşti tot felul de oaspeţi, să-i distrezi, ba chiar să le încălzeşti şi aşternutul dacă vreun escroc ar pretinde că îi este frig. N-ai avut prilejul? N-are a face, trebuie să te obişnuieşti şi cu asta.

— Aloyzas, – glasul ei vibră – uită-te în oglindă cum arăţi. Uită-te!

— De ce? Ştiu şi aşa cum arăt: chel, gras, bătrân. Un molâu, un trândav, un parazit, nu-i aşa? Nu există niciun epitet, din cele meii dezgustătoare, pe care să nu-l merit.

— Din pricina transpiraţiei, fruntea cheală şi pieptul gol îi străluceau.

— Chiar şi acum, când îţi spun fără ocol tot adevărul despre mine, sunt vrednic de dispreţ. Dispreţuieşte-mă, haide,

dispreţuieşte-mă!

— Autocrtica... e un medicament eficace. Atâta doar: nu crezi că te-ai decis prea târziu să urmezi tratamentul? Liongina aruncă o privire în jur căutându-şi poşeta. Îşi zise: trebuie să am o înfăţişare acceptabilă, în niciun caz să nu par speriată de ameninţările lui Igerman. De altminteri, parcă m-a ameninţat? Sau, mă rog, am şi uitat că m-a ameninţat.

— Dar, la drept vorbind, de ce sunt eu... aşa cum sunt? La asta te-ai gândit? Şi cu o smucitură, Aloyzas o întoarse pe Liongina cu faţa spre el – auzi trosnetul încheieturii de la umăr şi speriat îi dădu drumul, dar imediat o trase din nou lângă eL Mă învârteam ca o giruetă pe urmele vântului schimbător. Vântul acela erai tu! Firea ta instabilă, preocupările tale neserioase, zdrăngăneala unei existenţe lipsită de conţinut! Cât îţi închipui că o să rezişti, dacă toţi te îmbrâncesc de colo-colo şi trag mereu de tine?

— Asta de unde-ai mai născocit-o? După câte ştiu, eu am fost nevoită să te opresc să nu dai de belea călcând pe-alături cu drumul. Da, să te opresc. Ce, n-ai auzit? Omul s-a urcat pe pervazul geamului... Haide, zău, să amî- năm discuţia până mâine.

43 — Spre culmi, dus-Intors

— De dragul tău am făcut-o... Eu n-am nevoie de nimic... pentru tine... numai pentru tine... Aşa cum eşti tu... dacă ai fi... numai pentru tine... Lionge, nu pleca!

Cu bolboroseala lui, cu mâinile tremurătoare, cu respiraţia sacadată mirosind neplăcut, el încerca s-o reţină, deşi înţelegea că nu procedează bărbăteşte, dimpotrivă – urât şi nedemn. Doar ştia că e obligată să se ducă la faţa locului. Pentru că ea, Lionge – unica particulă plină de căldură din întreg Universul – este în acelaşi timp şi funcţionar administrativ, iar de răspundere, chiar dacă ziua de lucru a luat sfârşit, nu are s-o scutească nimeni!

— Dă-mi drumul, Aloyzas, îmi faci vânătăi, spuse ea foarte calm, de parcă se vedea şi pe ea şi pe el de la distanţă, şi indiferenţa aceasta a ei rupse ultimul zăgaz.

— Vrei să-i placi lui, da?.. Lui! ţipă Aloyzas ascuţit, isteric, zgâlţâind-o ca pe o păpuşă uriaşă cu zâmbet artificial. Doar nu-s orb. L-am recunoscut imediat... pe vagabondul ăsta... pe seducătorul... pe pungaşul ăsta blestemat, dracu să-l ia... La el alergi, la Ra-fa-el!...

Silabisi numele care-i era odios de parc-ar fi prins-o pe soţia lui minţind cu neruşinare, deşi înţelegea foarte bine că numele nu rezolva nimic – nici cel actual, Ralph, nici cel de odinioară – pentru că nu acest recitator ticălos ce se discreditase singur era vinovat de nenorocirea lui, ci munţii, munţii aceia lugubri care muriseră şi au reînviat din nou, sau mai precis nu muriseră cu adevărat, pân- diseră doar prilejul de a evada din negurile de nepătruns ce le învăluie piscurile, pentru a i-o răpi din nou pe ea.

— Vino-ţi în fire, Aloyzas. Doar ştii foarte bine că între mine şi el n-a fost nimic, niciodată. Buimăcită de suferinţa soţului, Liongina îi îngădui s-o învinuiască.

Aloyzas înţelese că a mers prea departe, dar nu se mai putea linişti. Avea impresia că cineva îi sugerează cuvinte cumplite, că stă lângă el şi i le îndeasă în gâtlej. Să fie oare acelaşi tip funest, respingător, care se ţine scai de el ca un câine afurisit? Şi doar i-a interzis să mai vină, să şuşotească, ba chiar să şi respire acolo unde se află ea, Liongina!

— Fel de fel de vagabonzi, de mistificatori, de oratori buni de gură… Nu sunt în stare să recite ca lumea nici măcar un vers cât de mic, dar dau năvală cu toţii în Par- nas, la adăpătoare… Hei oameni ai artei, suverani ai ideilor… Vă salut şi vă felicit pentru extraordinara voastră victorie!

— Pe tine însă, sunt sigură că nimeni n-ar putea să te felicite pentru vreo victorie! Liongina se dădu la o parte şi îşi aranjă puţin părul, de-ai fi zis că cel mai important lucru pentru ea acum este să aibă o înfăţişare cât mai atrăgătoare.

— Ştiu şi singur cum sunt – ţi-am spus deja! Te rog însă, nu uita un lucru, – şi Aloyzas ridică un deget aşa cum făcea Gertruda când îşi ieşea din fire – eu nu mi-am vândut conştiinţa. Nici măcar un dram!

— Şi vrei să spui că eu mi-am vândut-o cu kilogramele? Ei bine, ai dreptate, bărbăţele. De zece ani încoace trăim amândoi pe seama conştiinţei mele. Un singur lucru nu înţeleg: de ce n-ai protestat mai demult?

Pe buzele ei fardate se undui un surâs studiat, care nu exprima absolut nimic. Da, acum ea se afla la altitudini înalte, acolo unde şi cuvintele şi sentimentele sunt de gheaţă. Altminteri, dacă vorbele rostite ar fi făcut-o să sufere, le-ar mai fi pronunţat ea oare cu calmul acesta teribil?

— Gata? Ne-am lămurit? Pot să plec? Şi Liongina îşi băgă umbrela pliantă în poşetă. Să ştii că nu-mi plac scenele. În special în toiul nopţii. E de-ajuns că la hotel mă aşteaptă o scenă dezagreabilă.

— Uite ce e, eu întotdeauna am cedat în favoarea ta, acum însă – spun: nu! Nu pleci nicăieri! Ştiu că pe urmă o să-mi pară rău. Însă îţi spun hotărât: nu!

— Nu mă îndoiesc că o să-ţi pară rău, Aloyzas...

— Sunt obligat să te reţin înainte de a fi prea târziu! Presimt că încă o noapte ca asta, încă un turneu de felul acesta şi vei decide că nu mai ai absolut deloc nevoie de mine. Adevărat, eu sunt cel care nu pot trăi fără tine, Lionge, dar faci o mare greşeală. Pentru că ştii tot atât de bine cum ştiu şi eu, că ai nevoie de mine. Fie doar ca un balast, ca nişte cătuşe la picioare... Ha-ha!

— Ţi-ai pierdut minţile şi vrei să-ţi urmez şi eu exemplul! Vino-ţi în fire, Aloyzas. Dacă în viaţa mea există ceva autentic, nealterat, acestea sunt relaţiile dintre noi. Ah, a venit maşina! Liongina auzi claxonul „Volgăi”. Acum nu se mai gândea la Aloyzas.

O chema Rafael care, imprudent, călcase pe marginea prăpastiei şi se rostogolea în abisul ei. Înainte de a-l strivi întunericul şi singurătatea, el trebuia neapărat să vadă mica flacără a speranţei.

Acum delira tremurând de frică şi de durerea coastelor zdrelite de pietre, fetişcana cea nechibzuită. Dar respiraţia ei precipitată se oprea în ceafa Lionginei Hubertaviciene, căreia nici prin minte nu-i trecea să alerge, cuprinsă de panică, în ajutorul nimănui. Închise poşeta, dar o deschise din nou, verifică dacă era acolo şi pieptenele. Nu putea să arate oricum, trebuia să fie de-a dreptul superbă, deşi era o oră atât de târzie. Fetişcana nu mai avu răbdare s-o aştepte şi, scoţând un suspin, se năpusti înainte.

— Lionge, stai puţin dacă vrei să am încredere în cuvintele tale! *Relaţiile* – e un termen respingător. Există un altul. Îl mai ţii minte, Lionge, sau l-ai uitat?

O înşfăcă iarăşi de umeri; eliberându-se din strân- soare, Liongina îi atinse faţa cu cotul.

— Aşa vasăzică, aşa? horeai Aloyzas acoperindu-şi faţa cu palmele – alături, chiar lângă el, micul omuleţ se cutremura de

un râs ostil şi făcea mare zarvă.

Aloyzas se smiorcăi multă vreme ştergându-şi nasul cu mâneca pijamalei. Nu-i curgea sânge, dar faţa îi ardea. Faţa lui chiar şi aşa buhavă, îmbătrânită şi năpădită de şuviţele încărunţite ale bărbii e unică prin originalitatea ei, ea îşi probează mândria şi intransigenţa prin orice fibră oricât de mică, ea nu suportă nici cea mai neînsemnată violenţă, camuflată sau făţişă. Ah, sunt atât de singur, mai singur ca oricând! suspină el, deşi în odaie se mai afla cineva. Tipul acela nesuferit se foia în preajma lui.

— M-a lovit, m-a lovit şi a fugit, halal să-mi fie! se tânguia Aloyzas, iar tipul, cuibărindu-se alături îi demonstra – prin întreaga sa înfăţişare veninoasă – ce se va întâmplă dacă Aloyzas o să-l lase să strige – zidurile se vor prăbuşi, bolta cerului se va despica, iar pământul se va sfărâma trosnind ca o coajă de ou goală pe dinăuntru!

De unde-ai apărut, făptură respingătoare şi mârşavă? în liniştea care-l înconjura, Aloyzas se lovi de propria-i umbră. Se lovi şi tot atunci uită de ea rămânând în aşteptarea inevitabilului ce se apropia cu paşi gigantici. Îşi dădea seama foarte limpede că ar fi fost nemulţumit, dacă n-ar fi putut aştepta cu atâta îndârjire şi exuberanţă, uitând tot restul, până şi jignirea de moarte ce i se adusese adineauri. Acum nu-şi mai dorea ca Liongina să se răzgân- dească şi, cu un aer vinovat, să vină înapoi. Doar o secundă, o fracţiune de secundă a aşteptat casa părăsită întoarcerea ei, în vreme ce el se tânguia cuiva şi totodată îi ierta toate păcatele. După aceea, chicoti răutăcios şi îşi descleştă pumnii. Infamul omuleţ care s-a aflat tot timpul lângă el rămase cu gura căscată de nedumerire.

— Ce ţi s-a întâmplat, Fiu al Pământului?

Sus, în tavan, se lumină ecranul unui televizor şi se auzi vocea melodioasă a Berkeley-anei.

— Nimic, m-a zgâriat o pisică, mormăi Aloyzas.

Ea îl auzi cu toate că plutea în altă galaxie.

— Ce înseamnă o pisică? De ce n-ai tras în ea cu pistolul atomic pe care ţi l-am dăruit la aniversarea ta?

— M-a zgâriat şi a fugit, şmechera.

— Eşti rănit, Fiu al Pământului? Aşteaptă-mă! Pieptul Berkeley-anei începu să freamăte. Văd cât de mult suferi. Traiectoria zborului meu a şi atins Sistemul vostru solar. Atenţie,

mă catapultează un modul incandescent!

Timp şi spaţiu se contopiră laolaltă, modulul incandescent se apropie şi, brusc, se mistui în întuneric. Aloyzas îşi pironi ochii asupra unui oval ce licărea şi din care se revărsau sunete melodioase, asemănătoare limbii spaniole sau poate portugheze. Gâtul Berkeley-anei se întindea tot mai mult, devenea identic cu gâtul unei femei pământene

— Cu gâtul alb, catifelat al Anei – şi nu se afla undeva departe, la mii de ani lumină, ci foarte aproape, chiar alături. Zveltă şi caldă, femeia se lipea tot mai strâns de el, abandonându-se îmbrăţişărilor lui, împreună cu halatul înflorat de pe ea. Nu era o zeitate asexuată, ci un trup suplu şi viguros de femeie, căreia îi puteai pipăi şi număra toate coastele.

Şi, brusc, inevitabilul se produse. Anea ba ţipa, ba râdea, el însă n-a scos un sunet şi cu toate acestea a auzit strigătul neîntrerupt ce sfâşia gura înspăimântătorului omuleţ, chircit înlăuntrul lui, şi a văzut cum undeva în spaţiu, se zvârcolea, prăbuşindu-se şi devenind din ce în ce mai mare, un punct – un fluture metalic rănit…

— Ai făcut-o de oaie, Anea! şi Aloyzas o îndepărtă de lângă el.

— Ba tu ai făcut-o de oaie, afurisitule! Aloyzas îl căuta cu febrilitate pe perfidul instigator, pe complicele său.

Mai-mai să nu-l recunoască pe micul Pegas: şepcuţa ti alunecase pe o ureche, în ochi… scânteieri poznaşe, în colţul gurii… un trabuc. Maşina sărea ca o minge dintr-o parte în alta a străzii. Noroc că nu veneau altele din sens opus.

— Şi, mă rog, de când te pasionează trabucul? îl iro- niză Liongina, nefiind în stare să se abţină.

— Igerman! Al naibii om, Igerman ăsta! Cu, sau fără voie, el le bagă tuturor porcăria asta.

Lionginei nu-i era teamă că putea nimeri intr-un stâlp pentru firele de troleibuz, sau în vreun automobil lăsat pe timpul nopţii în stradă. Pe-acolo pe unde acum gonea nebuneşte „Volga”, pământul se legăna împreună cu tot ce prinsese în el rădăcină de-a lungul a şaptesprezece ani. Ani sterili, de care nimeni nu avea nevoie. Nu meritau altceva decât regretul că i-ai trăit… au fost nişte ani absurzi, la fel ca şi această goană nocturnă de care, fireşte, o să facă haz întreaga atenţie. Brusc, îşi aminti cât de penibil îl atinsese cu cotul pe Aloyzas. Oare ar fi fost în stare să-l lovească? Nu, pentru nimic în lume!

— Hi-ho-ho! necheză din răsputeri mânzeşte micul Pegas ţâşnind pe lângă botul unui camion sub care se cutremura tot asfaltul.

Liongina fu proiectată direct în portieră. În urma botului înfricoşător de adineaori se târa o remorcă, tot atât de impresionantă, încărcată cu plăci prefabricate de beton armat. Pe Liongina o pufni râsul, mai zgomotos decât s-ar fi cuvenit într-o astfel de situaţie nu tocmai hazlie. Sunt beată şi eu, sunt beată – deşi n-am băut. Ba nu, te-ai ticnit pur şi simplu! În noaptea asta toată lumea a înnebunit!

— De azi înainte nu mai urc niciodată în maşina dumitale, strecură ea cu asprime printre dinţi, ceea ce însemna: la Mazeikius o să te iau, dar în altă parte – să faci şi pe dracu-n patru – că tot n-o să mergi!

Cu totul pe neaşteptate, micul Pegas se indignă:

— Doar nu vă închipuiţi că eu am născocit raliurile astea. Igerman ăsta, naiba să-l ia! Pe el să-l luaţi la întrebări!

Uşa de intrare a hotelului se deschise larg, înainte ca vreunul din ei să-i fi atins măcar minerul. Portarul se clătina pe picioare şi sughiţa.

— La mister… mister Iger… Eger… Egerman?

Din buzunarul vestonului său de uniformă ieşea în afară o sticlă de coniac.

În spatele despărţiturii cu geam, îi saluta prieteneşte mânuţa cu manichiură impecabilă a administratoarei.

— Musafirii tovarăşului Ig-ger-ma-an? Po-of-tiţi, poo-of-tiţi!

îngrijitoarea de la etaj se învelise cu nişte ziare şi aţipise pe canapea. De sub ziare răsăreau ţepene nişte picioare groase ca butucii şi o claie de păr vopsit galben ca paiul.

— Pe toţi i-a îmbătat Igerman?

— Îhî, e plin de gologani! confirmă micul Pegas cu un respect sfielnic. Cred că omuleţii cosmici l-au umplut de bani, asta mai mult ca sigur.

Ralph Igerman stătea exact în pătratul geamului, de-ai fi zis că e gata Să smulgă rama de la locul ei şi să se arunce jos împreună cu ea. Ar fi fost suficient să se lase puţin de tot pe spate, sau să facă vreo altă mişcare imprudentă, pentru a se prăbuşi în întuneric, în noaptea străpunsă ici-colo doar de luminiţe temătoare. Ochii lui pironiţi asupra uşii ardeau, faţa îi strălucea aidoma unui ogor arat pe care o binecuvântată

ploicică îl stropise chiar atunci. Venea dinspre el un miros puternic de transpiraţie şi de mânie. Audrone, cu chipul de o paloare cadaverică – din pricina şampaniei şi a emoţiilor – imobilizase, într-o încleştare spasmodică, un picior al lui Igerman.

— Slavă domnului, şefa! Când o văzu pe Liongina, Audrone izbucni în plâns, dădu drumul pantofului de lac şi, sleită de puteri, se aşeză pe podea.

— Scoală, vaco! şi un uriaş cu o chică arămie încâl- câtă, ajuns dintr-un salt lângă ea, ridică pumnii.

Liongina îl recunoscu pe Jeronimas S., colocatarul Audronei. Jucase cândva rolul lui Petras Kurmeli sau Topyli – nimeni nu mai ţinea minte exact pe cine şi unde anume jucase – iar acum poza în geniu neînţeles şi trăia pe spinarea unora ca Audrone. Un bărbat solid şi nu prea înalt, purtând un sacou modern de catifea – matematician şi iubitor al sportului hipic – îl împinse într-un colţ pe Jeronimas, care începu să înjure birjă- reşte.

— Daţi-mi să beau ceva, mor de frică! scânci jalnic Audrone şi bărbatul cu veston de catifea, serviabil, îi turnă în gură un pahar.

— Dormi, sărăcuţa de tine, destul te-ai chinuit, sărăcuţa de tine, dormi, rosti el cu smerenie molitva peste ochişorii ce se închideau fericiţi.

În cele două camere ale categoriei lux fumul stăruia ca deasupra unei gropi cu gunoi căruia i se dăduse foc. Din norii deşi ai fumului da trabucuri ieşeau la suprafaţă în mod dezordonat şi fără nicio legătură între ele, fel de fel de haine, instrumente muzicale, chipuri cunoscute şi necunoscute, toate atrase laolaltă de un magnet puternic în aceeaşi grămadă comună. În acest furnicar, în afara matematicianului-jocheu şi a ex-artistului Jero- nimas, Liongina îl mai recunoscu – discutând cu un aer plin de importanţă – pe un profesor de fizică, poate unicul fizician din Europa răsăriteană, care încă mai purta galoşi. Prin camere se foiau de colo-colo scoţând ţipete stridente şi câteva fete de la restaurant – nişte graţii cu păr blond de vârstă incertă – târâte aici împreună cu or- chestranţii şi instrumentele lor.

— Te rog, maestre, poţi începe. Am venit special pentru fantasticul dumitale număr de iluzionism! Liongina se aşeză şi strecură încetişor sub capul lui Audrone vestonul făcut ghem al

cuiva. E un public suficient de numeros, nu-i aşa? De ce să-l laşi să aştepte?

— Ţi-ai şi găsit prostul! Nu, nu, de astă dată n-o să mă mai târăşti de căpăstru în bazinul cu crocodili ca pe o mârţoagă prăpădită! Câte nu mi-a fost dat să văd acolo?! Pe când aici am un avantaj, suntem totuşi la etajul cinci. Faţa lui Ralph Igerman strălucea ca luminată de reflectoare. Dar, de vreme ce dumneata eşti aici, Longina, Longina Tadovna, pe cer scânteiază din nou stelele şi în suflet a pogorât din nou primăvara! Hei, să vină aici toată lumea! Dar zadarnic încercă el să-i adune la un loc pe participanţii la ospăţ răspândiţi care încotro. Propun să ridicăm paharul în cinstea frumoasei invitate I

— Bravo! Ura! Valio[57]! răsună un cor dezordonat – se striga şi de la masă şi de sub masă, ba chiar şi din baie, de unde, uşa fiind deschisă, se auzea cineva bălăcindu-se.

— Linişte! răcni Igerman. Behăiţi ca o turmă de oi!

— Nu-i mustra pe ei, dumneata meriţi mustrările. Şi termină odată să faci pe măscăriciul, Ralph Igerman! Te porţi ca un copil. Ba, nu te supăra, încă şi mai rău: ca un ciubucar extravagant. Ei, fireşte, e mai uşor să organizezi orgii… decât să reciţi cum se cuvine versuri.

Liongina îşi impuse să spună dintr-o răsuflare cuvintele acestea cumplite, le pronunţase desluşit şi tare ca să le audă cu toţii, dar mai ales ca să creadă ea însăşi în ele. Când a intrat în apartament era plină de curaj, vorbise cu şi mai mult curaj şi cu toate acestea avea senzaţia că a căzut în noroi. O jignise nu atât banda beţivanilor de aici şi gălăgia lor, cât mai ales atitudinea lui Igerman, osanalele lui banale ce murdăriseră – întocmai ca o cârpă de şters podelele – amintirile îngropate adânc în sufletul ei, amintiri care încă nu muriseră şi pe care, în mod inexplicabil, le tăinuise ani lungi de zile, nu numai de Aloyzas ci şi de ea însăşi. Nu, nu e esenţial faptul că eu, tu, sau el nu mai suntem aşa cum am fost cândva, sau aşa cum credeam că suntem. Liongina nu ştia ce anume este esenţial, bănuia însă că există ceva deosebit de important pe care îl regreta mai mult decât trăsăturile schimbate ale chipului sau ale caracterului, şi decât viaţa a doi-trei oameni care, alunecând, s-au prăbuşit de pe munte.

— Vrei să-i trimit la mama dracului pe toţi? Pe toţi, unul să nu

57 Ura I (lb. lituaniană).

rămână, vrei? Cu degetele răşchirate, Igerman îşi ciufulea chica rărită şi se foia bătând pasul pe loc, ne- ştiind cum să-i intre în voie musafirei.

— Mai bine trimite-mă la mama dracului pe mine!

Oare pentru groapa asta cu gunoi fumegând, pentru fericirea îndoielnică de a-l privi cu propriii ochi pe tipul acesta decăzut, îi aruncase lui Aloyzas cuvinte atât de jignitoare? Ba mai mult, era cât pe ce să-l şi pălmuiască. Sau poate îl şi pălmuise? Căci nu-şi mai aducea aminte cum anume ieşise din casă năpustindu-se ca vântul.

Se întoarse, vrând să plece. Dar Igerman o aşează cu de-a sila într-un fotoliu, oferit imediat cu amabilitate de cineva.

Proasto, prostuţo, îşi zise surâzând întristată, mulţu- meşte-i lui Dumnezeu că n-a început să se vaite şi să se plângă de soarta sa. Nici nu bănuieşte sărmanul cât curaj îţi insuflă prin felul cum se comportă. Da, da – îţi in-

44 — Spre culmi, dus-îr. Tors suflă încredere în propriile forţe, te îmbărbătează. Pentru că altfel, cu inima sfâşiată de plânsetele lui, fie şi clov- nereşti, cine ştie ce-ai fi fost în stare să-i arunci în obraz!? Şi, cu toate acestea, o rodea dezamăgirea, simţea că o ustură gâtul.

— Să inviţi o femeie la o petrecere atât de desfrî- nată? Nu-i deloc cavaleresc, dimpotrivă, e de-a dreptul josnic.

— Ei asta-i! Ai pretenţii la bunele maniere? Dumneata?

— Strălucirea de pe chipul lui Igerman se risipi îmbătrânindu-l, în jurul ochilor lui se adunară nenumărate riduri.

— Dar dumneata, cum ai procedat cu mine? M-ai azvârlit pradă fiarelor, ca pe un stârv… Şi fiarele m-au sfâşiat în bucăţi!

— Exagerezi, maestre.

— Şi nu-mi mai spune maestre! Şi el scrâşni din dinţi.

— Vino-ţi în fire, doar ştii şi dumneata că ţi s-a oferit cea mai bună sală din oraş!

— Exact, măturată, tocmai bună pentru dans! Petroliştii, dacă vrei să ştii, m-au purtat pe braţe.

— Aşadar, se cuvenea s-o facem şi noi?

— Destul cu sarcasmele, tovarăşă Lon-gina! Ştii unde se întâmplă asta? La sondele de ţiţei, în tundra pustie, în ţinuturile îngheţului veşnic, unde nici ciorile nu-şi fac cuib. Acolo, – oare ai cunoştinţă de asta? — metalul se sfarmă din pricina gerului, iar inima omului – de singurătate şi de dor. Căci oamenii au venit

acolo din văi însorite, din câmpii pline de verdeaţă, din grădini înfloritoare. Or, omul viu nu se îndestulează numai cu rubla şi carnea alterată din conserve, vrea şi hrană pentru spirit. Pentru ei, urcat pe o estacadă de foraj, am recitat din Puşkin. Puşkin şi Lermontov!

— Haide, amice, dă-i drumul cu Lermontov! zise, apropiindu-se dintr-un salt de el, un tânăr tuns chilug, isteţ în aparenţă, în realitate, însă, un impertinent notoriu. Avea o faţă micuţă – măr pădureţ stafidit – motiv pentru care, probabil, îl porecliseră Valka Iablociko 4. Vrei să te acompaniez eu la ghitară?

— Măgarule! Să nu cutezi să mânjeşti cu limba ta spurcată nici măcar numele lui Lermontov! zbieră Igerman pălind de furie şi Valka Iablociko o zbughi de acolo făcându-se nevăzut după spinarea lată a prietenului său, Jeronimas.

— Votez pentru Lermontov fără ghitară, declară fizicianul.

— Da' cine-i Lermontov ăsta, mă rog? Compune texte? gânguri una dintre fete.

— Toanto, a scris „Un erou al timpului nostru" şi „Aşa s-a călit oţelul"[58], preciză cu aplomb vocea de bas a lui Jeronimas.

— Potoliţi-vă odată, lepădăturilor! Sau vreţi să vă astup eu gura? Igerman îşi ridică încet de tot mâinile şi pumnii lui plini de arsuri, de cicatrici şi pete, ieşind la lumină, îi obligară pe cei de faţă să amuţească.

Mâhnitul Demon, singuratic,
Peste pământ zbura tăcut,
Şi fruntea lui ca de jăratic[59]...

Igerman începu să recite din „Demonul". Nu recita totul la rând, strofă cu strofă, ci desprindea doar câte o bucăţică, se căţăra pe povârnişul abrupt şi plin de măreţie al poemului, oprindu-se în răstimpuri şi întrebându-se mereu, cuprins de îndoială, dacă va fi în stare să ajungă până sus, pe culme. Vocea nu-i mai bubuia ca acolo, în sală, ci prudent, pe pipăite, urca pe cărările primejdioase, luptând cu pietrele alunecoase ale grohotişurilor, cu teama că se va rostogoli în jos, ba chiar luptând cu însuşi viaţa

— Zbuciumată, ratată, ce apucase să colinde prin nenumărate înfrângeri răzleţe, lăsând pretutindeni în urma ei o murdărie de

---

58 In realitate romanul „Aşa s-a călit oţelul" aparţine scriitorului sovietic N. A. Ostrovski 1904—1936.

59 Traducerea poemului: George Lesnea (Lermontov — „Versuri", E.P.L, 1964).

nedescris – da, cu viaţa care de altminteri se asemăna foarte mult cu propria-i viaţă. Şi totuşi, el se afla acum în munţii săi, era înconjurat de stânci ameninţătoare, posomorite şi simţea în nări, clipă de clipă, mireasma pământului. După câte o strofă apăsătoare – plină de îndoieli şi suferinţă – brusc, ţâşnea de undeva şi începea să alerge pe culmile ciclopicilor coloşi, o mică şi poznaşă rază de ironie, atât de neaşteptată, că Liongina trebuia să-şi ţină respiraţia.

Şi multe, multe... dar ce-a fost Nu 7*nai putea* ţi *n-avea rost În voie să-şi aducă-aminte!*

Nici atunci când se poticni în mijlocul frazei, ajungând în acel celebru loc în care... „Kazbekul în omături, ca diamantul scânteiază...“, iar prin trecătoarea „Darialului luminos...” „Terekul urlă...“, vocea lui Igerman nu începu să bubuie şi să vuiască, cu toate că măturase deja şi îndepărtase din ea toate impurităţile, astfel că nimic n-ar mai fi împiedicat-o să se avânte în galop. Nu, vocea lui îşi concentra forţele, păstrându-le pentru clipa când va apare Tamara, care nu bănuia nimic nici despre existenţa Demonului, nici despre întâmplările propriului său destin şi cu atât mai mult despre avertismentul desprins din acest destin şi rămas să licărească de-a pururi peste veacuri – acel cumplit avertisment adresat neamului omenesc, ce cutează a năzui la stăpânirea boitei cerului.

— Mai tare! Nu se aude nimic! se năpusti în liniştea deplină din jur glasul dogit al lui Jeronimas.

— Gura, lepădătură! îl repezi şoapta unuia dintre instrumentişti.

...Sălbatică şi minunată Era divina lume, toată...

Părea că Igerman vedea aievea acea lume, aici, în fumul şi veselia murdară din jur, în eleganţa îndoielnică a apartamentului de lux cu draperiile lui arse de ţigări. O vedea şi pe ea, pe Liongina, aşa cum fusese cândva foarte demult – când încă nu se ascundea în dosul zâmbetelor şi a cuvintelor afectate şi lipsite de viaţă – vedea forţa teribilă a spaimei din propria-i voce, spaima ce i-o stâmea lupta sa înverşunată cu tot balastul de fapte trecătoare şi compromisuri adunate de-a lungul a zeci de ani.

— Mi s-a uscat gâtul, rosti el pe neaşteptate, oprindu-se şi dezlipindu-se de perete.

Spatele fracului îi era de sus până jos alb de var. Micul Pegas

sări să i-l cureţe.

— Piei din ochii mei! Bem un pahar, Longina da? După ce-l goni pe micul Pegas, Igerman turnă în două pahare – ei şi lui. Ah, Lon-gina, Lon-gina! Dumneata plângi… ai remuşcări? Pentru ce, o, Dumnezeule, pentru ce?

— Ţi se pare dumitale, Igerman! Şi, furioasă, ea îşi trecu mâna peste ochii umeziţi, încercând să gonească vocea stranie, fascinantă a acestui om. Până şi vulgaritatea şi egoismul lui o fermecau.

— Mi s-au iritat ochii de la fumul ţigărilor de foi. Spune-mi, de ce fumezi mizerii din astea? Vrei oare să-ţi urci preţul? Văd că şi aşa te pricepi să nu rămâi în pierdere, să nu te vinzi prea ieftin.

— Nu pot să sufăr ţigările de foi, ca şi dumneata de altfel. Ei – mi le cer! Şi Igerman îşi repezi mâna în direcţia musafirilor săi. Ei îmi pretind să-i uimesc mereu cu câte ceva, ca un Aii Baba din „O mie şi una de nopţi“. Peste un ceas o să fiu nevoit probabil să înghit chiar şi flăcări pentru ca banda să nu se împrăştie.

— Păstrează-ţi scamatoriile pentru scenă.

— Crezi că la voi am făcut scamatorii! Pe mult lăudata voastră scenă am recitat Puşkin. Dar dumneata n-ai cum să ştii asta! Pentru că nici măcar n-ai pus piciorul acolo!

— Eu am un loc preferat. Ţi-am mai spus-o. Dar dumneata nu asculţi pe nimeni, cu excepţia propriei persoane.

— Atunci cum se face că nu te-am observat, deşi te-am căutat tot timpul? Dacă aş fi descoperit acolo ochii dumitale, Longina… lacrimile din ochii dumitale – fie şi din cauza ţigărilor de foi, sau a guturaiului, ha-ha! — oare mi-aş fi pierdut eu curajul? Dar… Ce să-i faci… e scump oul la sărbătoarea Paştelui… Spune-mi, şi-acum, după ce m-ai auzit recitind din Lermontov, care-i preferatul meu, tot te mai îndoieşti că puteam să turui şi din Puşkin la fel de bine? După câte văd, nu te îndoieşti deloc!

— Înfumurarea dumitale n-are limită, Ralph Igerman. Cum ai văzut că nu ţi-a reuşit spectacolul, dumneata, gata, fără să şovăi o clipă, te-ai şi pus pe treabă, ai ridicat în picioare tot oraşul… ai îmbătat-o pe biata Audronă, ai trezit în puterea nopţii conducerea Agenţiei de impresariat artistic. Haideţi, veniţi cu toţii, să-l consolaţi pe nefericit! Şi asta în timp ce dumneata eşti plătit pentru fiecare spectacol. Fă bine deci şi achită-te prin muncă cinstită pentru banii primiţi, iar pe ceilalţi lasă-i să se odihnească după sfânta lor zi de muncă.

— Vrei să mă expediezi din nou pe pervaz? bombăni el posac.

— Dacă îţi place mai mult pervazul decât scena… — şi ea înălţă din umeri.

— Asta-i înţepătură de tăun! Iar eu, sărman pribeag, mă mângâiam cu gindul: asta zic şi eu femeie, ăsta zic şi eu suflet minunat! De-ar fi să cauţi cu toate radarele din lume, n-o să găseşti una ca ea. Şi-a luat zborul pe nesimţite, ca pasărea ţâşnită de sub picior, o clipă doar te-a fermecat, ţi-a luat ochii şi s-a ascuns din nou – poftim de-i mai pune sare pe coadă! De dumneata, de dumneata vorbesc, Longina Tadovna! Şi când mă gândesc… mi se păruse că semeni cu o femeie pe care am întâlnit-o în anii tinereţii. Numele i l-am uitat – au trecut atiţia ani! — numele şi glasul. Nu, cu neputinţă! Şi îşi agita mâinile alungind fantoma anilor de demult. Cea de atunci

— Astăzi nu şi-ar fi bătut joc de un om nefericit. Poate că a îmbătrinit, are riduri, e urâtă, dar nu e aşa, hotărât nu…

— Nu ştiu despre cine vorbeşti dumneata, tovarăşe Igerman, şi ce fel de femei îţi plac. Îmi închipui că ai cunoscut destule. Mă îndoiesc însă dacă faptul că mă compari cu una dintre ele mă onorează.

— Pentru Dumnezeu, nu mă med muştrului ca orice lady bătrână şi neputincioasă!

— Atunci poate-mi spui singur cum doreşti să mă port cu dumneata?

Cu o mână lipsită de energie – trupul îi era moleşit de parcă o lovise cineva în moalele capului – Liongina se străduia să alunge fumul trabucurilor. Dar bolovanul albăstrui şi rău mirositor nu se risipea, nici măcar nu s-a clintit din loc, de ziceai că-i turnat din metal. Masa aceasta metalică o strivea, o strivea tavanul foarte jos, sticlele pline şi goale, chicotitul de prin colţuri. O chinuia în egală măsură şi propriul înveliş – deosebit de strălucitor – ce adăpostea făptura fragilă şi uitată de toţi care, auzind tuvintele neghioabe ale acestui imbecil, începu să palpite înlăuntrul ei, să scoată din când în când ţipete stridente, jalnice, cerând să fie eliberată din captivitate. Aşadar, nevolnica făptură trebuie neapărat îmbrâncită şi mai în adânc, acolo de unde nu se mai aud chemările şi rugile fierbinţi

— Fără îndoială ipocrite – iar dacă exaltarea lui e totuşi sinceră, ai un motiv în plus să-ţi astupi urechile şi să zâmbeşti cu zâmbetul acela afectat, atoateînţelegător, şiret şi amabil

totodată.

— Faptul că declami acceptabil „Demonul” nu-ţi dă dreptul să priveşti lumea de sus. S-ar fi cuvenit să ai o atitudine autocritică şi să recunoşti că noi am dovedit faţă de dumneata incomparabil mai multă bunăvoinţă decât ai fi meritat-o! Liongina îi vorbea jignitor şi făptura miloasă dinlăuntrul ei suspina din cauza jignirilor şi a durerii – e oare cu putinţă ca, într-adevăr, să nu fi rămas în ea absolut nimic din tinereţea trecută sau doar născocită, ori să fi rămas un nimic atât de deplin, încât să arate acum de nerecunoscut? — în loc să-ţi reziliem contractul pentru că ai întârziat să te prezinţi, noi ţi-am pus la dispoziţie o sală. Una dintre cele mai bune săli din oraş. De acustica ei nu s-au plâns nici artiştii veniţi în turneu din străinătate.

— Pe dracu, n-am eu nevoie de acustica voastră? Asta-i acustica mea!

Şi se izbi cu pumnul în pieptul care dudui, punând atâta vulgaritate şi trufie în gestul său, încât Liongina se înfioră. Halal individ, nimic de zis! Nici urmă de rafinament. Ce vrei – actor de bilei! De fapt, la ce te poţi aştepta de la un clovn de duzină? La nimic. Ei bine, da, sunt mulţumită de viaţa pe care o duc! Şi n-am nevoie de nimic altceva. Ar trebui totuşi să-i fii recunoscătoare că nu se plânge de soarta lui şi nu apelează la îngăduinţa ta, lăsându-se purtat pe panta îndepărtatelor amintiri, până la care – ai văzut doar – era gata-gata să ajungă. Iar patosul acesta de comediant – ce mană cerească! — o să te ajute s-o scoţi definitiv la capăt şi cu nemângâiata făptură ce nu mai isprăveşte cu bocitul, făptura aceea pe care nimeni nu vrea s-o ia în seamă şi să-i spună pe nume.

— Ah, am uitat că viaţa dumitale se conduce după alte legi fizice decât a noastră, a muritorilor de rând. Doar ai ajuns la noi purtat de o farfurie zburătoare, nu-i aşa?

— Şi ce anume nu-ţi place la farfuria asta? Că e obiect zburător neidentificat? E oare contraindicat faptul că, încercând să dezlege enigma, creierul dumitale anchilozat se va pune puţin în mişcare? Igerman coborî vocea, îşi îndreptă spatele şi-i aruncă Lionginei o privire de sus, ca şi cum n-ar fi fost altceva decât o furnică zorind pe cine ştie ce cărăruie.

— Lumea e plină de taine, de speranţe, de dorinţe, Lon-gina, să fi uitat oare lucrul acesta?

— Oamenii înţelepţi…

— Liongina încercă să-i riposteze, dar îşi dădu seama că o va face în mod stupid

— Altfel decât era obişnuită să reacţioneze – şi de aceea tăcu. Înciudată pentru lipsa sa de abilitate, sorbi din coniac.

— Care sunt, mă rog, aceşti oameni înţelepţi? Haide, arată-mi-i şi mie! Nişte pietre năpădite de muşchi, laşii cărora le tremură fără încetare genunchii, târgoveţii purtându-şi în spate cochilia călduţă de melc, sau neputincioşii pe care, chipurile, i-a dezamăgit totul pentru că la timpul potrivit n-au avut curajul să-şi măsoare puterile

— O, nu, nu cu furtunile, nici vorbă de aşa ceva! — cu curentul din propria sufragerie. Să fie oare omul condamnat numai la pijama şi papuci de casă, la năucirea minţii cu nesfârşitele absurdităţi debitate la televizor? Ar fi al naibii de plictisitoare viaţa dacă farmecul întregii lumi s-ar reduce doar la tabla înmulţirii, la cibernetică şi altele de felul acesta, care sunt, evident, lucruri necesare, asta n-o contestă nimeni!

— Şi totuşi, e interesant de ştiut, cum anume ai zburat? Sunt o femeie practică şi aş vrea să ştiu cât te-a costat călătoria. Probabil că n-a fost o plăcere prea ieftină! Liongina ar fi vrut să-l umilească, dar simţea că nu va izbuti

— M-a costat destul! E-hei, ce m-a mai costat! Dar nu regret! De altminteri trebuie să-ţi spun că astronauţii de pe Orion nu ştiu ce înseamnă plată în interpretarea pe care o dăm noi acestui cuvânt. Aurul, banii sunt pentru ei o materie lipsită de orice valoare. Iartă-mă că ţi-o spun, Longina Tadovna, scaunul closetului de pe nava lor era încrustat cu pietre preţioase. De acolo am desprins şi eu câteva briliante – nu te-a informat încă până acum micul Pegas despre asta? — câteva briliante cu care hrănesc toată gaşca asta de şacali, ha-ha!

Satisfăcut de răspunsul său, Rlaph Igerman izbucni în hohote de râs, obrajii lui, deveniţi vineţii din cauza ţepilor aspri nebărbieriţi, tremurau, îi tremurau pieptul încordat din răsputeri şi burtica ce se bomba pe deasupra curelei, dar în faţa ochilor Lionginei, în pofida voinţei şi dorinţei sale, apăru Rafael Huţuev-Namregi – tânăr şi bine făcut, cu ochi arzători şi cu un cântec de o mare gingăşie desprinzându-i-se de pe buze.

— În cazul acesta, de ce n-ai rămas acolo, pe farfuria aceea? spuse în şoaptă Liongina.

— Te interesează cu adevărat sau vrei doar să-ţi iei revanşa? O privi încruntat pe sub sprâncene, bănuind că vrea să-i joace o festă. N-am rămas dintr-un singur motiv.

— Ce motiv?

— Ţi-am mai vorbit despre asta la miliţie sau când ne întorceam de la miliţie, căreia de fapt mă adresasem pentru că nu aveam niciun adăpost. Dar se vede că ai uitat, Longina. Omuleţii de pe Orion nu cunosc dragostea.

— Ce interesant, hi-hi! scoase un ţipăt strident una dintre blondele de la restaurant.

— Nu e deloc o variantă neconvenabilă. Înseamnă că soţiile şi amantele lor nu sunt ameninţate de avorturi! sări altă blondă.

— Sst, gura, frumoaselor! se răsti nepoliticos Igerman. Nu vă spuneam vouă asta. Mâncaţi şi beţi sănătoase, dar, vă rog, nu vă băgaţi în discuţia noastră. Dragostea m-a reţinut pe Pământ, da, Longina, dragostea.

— Şi dumneata oare crezi cu adevărat în dragoste? Dumneata, un… om atât de uzat, de obosit… — puţin a lipsit să nu spună un *„individ“.*

Temându-se de o admonestare plină de mânie, Liongina îi trecu paharul său micului Pegas, iar acesta, neatent, vărsă pe degetele ei o parte din conţinut.

— Ai dreptate, Longina. Sunt uzat, obosit. Pe unde n-am hălăduit, ce n-am făcut, fel de fel de năzbitii – chiar şi în cap am umblat – la câte uşi străine n-am bătut! Igerman dădu o nuanţă tragică vocii sale şi îşi întinse mâinile acoperite de cicatrici şi arse de flăcări sau substanţe chimice. Am dat uitării ţinutul în care m-am născut. Căci fiecare din noi ne naştem undeva, nu-i aşa? Am trecut o dată pe-acolo, dar n-am mai putut recunoaşte nimic. Peste tot conducte, halde conice, vago- neţi… Cascada Namregi a fost băgată într-o conductă, oamenii munţilor de pe la noi s-au transformat în mineri. Şi-atunci, în loc să-mi pun o tichie de clovn, m-am împo- poţonat şi eu cu un pseudonim care atrage oamenii creduli întocmai ca numele unui maestru de peste hotare, nu-i aşa? Soarta m-a azvârlit de colo-colo şi m-a schilodit, nu încape vorbă, dar crede-mă, Longina, n-a fost zi din viaţa mea să nu tânjesc după dragoste, să nu sper că până la urmă am să întâlnesc femeia…

— Bea, Igerman, ca să-ţi fie somnul mai dulce. Altfel, mai ştii, ai să începi să te lauzi cu aventurile dumitale amoroase?! Mai

bine bea!

Il îndemna să bea, mirându-se ea însăşi de comportarea sa, ce nu se deosebea prin nimic de comportarea bandei pestriţe din jur. În larma asta stârnită de voci fără număr, râs de cheflii şi zăngănit de pahare, toţi discutau cu toţi. Jeronimas se străduia s-o învioreze cu coniac pe Audrone, care dormea liniştită.

— Picură-i în ureche, în ureche! Să vezi, o să sară ca arsă! îl îndemna cu perfidie Valka Iablociko, care nu încăpea îndoială că ar fi procedat exact aşa.

— Aventuri? Fireşte că au fost, cum să nu fi fost când am pribegit toată viaţa, rătăcind de colo-colo prin ţara asta atât de imensă! Dar dragoste, crede-mă, Longina... Pe nimeni n-am iubit până acum, chiar dacă mi-am pierdut capul de zeci de ori. Doar ieri, când am aterizat cu farfuria zburătoare aici, în oraşul acesta străvechi şi- atât de minunat, am văzut o femeie care...

— Audrone? Doarme... aşa că nu te poate auzi.

— Ah, Longina Tadovna, Lon-gina. Mai bine ia un cuţit şi împlântă-mi-l în piept!

— Regret, cu cuţilele de la restaurant nu poţi tăia nici măcar un măr.

— M-ai salvat aşadar, ca să mă distrugi din nou? Dacă nu erai dumneata, m-aş fi aruncat de-aici cu capul în jos, pe cuvânt de onoare! De ce eşti atât de crudă?

— Nu-s deloc crudă, Igerman. Dimpotrivă, vreau să organizez pentru dumneata un spectacol grandios. La clubul şefilor noştri. Să ştii că la noi în provincie e un public admirabil. Răbdător, plin de încredere, şi nici pe departe atât de răsfăţat ca aici. Aşa că succesul dumitale va fi asigurat.

— Mergi şi dumneata cu mine?

— Simţi neapărat nevoia să fiu martora triumfului dumitale? Cred că e timpul să plec şi eu acasă. Soţul meu probabil e îngrijorat. Şi, de fapt, ar fi cazul să te odihneşti şi dumneata. Alungă-i de aici pe toţi. Pe Audrone o luăm cu noi, pentru că pe ea o aşteaptă copilaşii.

— Mergi şi dumneata cu mine? Spune, mergi sau nu?

— Bine, bine... lasă că detaliile le analizăm mâine.

— Nu mă mai duce cu vorba. Doar nu-s copil!

Cu totul pe neaşteptate, Igerman o prinse în braţe şi o învârti până ce ameţi şi i se tulbură privirea. Totul se rotea cu ea: pereţii, televizorul, flautul – în care cineva turna vin – licăreau în

răstimpuri geamurile aburite, brăzdate de picăturile ce se scurgeau în jos, se învârtea hotelul şi se învârtea întreaga lume parcă presimţind că dintr-o clipă în alta – invingând atracţia terestră – omul acesta nesupus uitării se va înălţa în spaţiu, deasupra imensităţii timpului şi a distanţelor, după care va încremeni în haosul stelar şi va rămâne să scânteieze de acolo, trimiţându-şi din înalturi lumina.

— Dă-mi drumul! Ia-ţi labele murdare de pe mine! Liongina scotea ţipete stridente de groază proptindu-şi pumnii în pieptul puternic al lui Igerman, deşi nu ardea de dorinţa să se elibereze, dimpotrivă, ar fi vrut ca labele astea înspăimântătoare să n-o lase din strânsoarea lor, să strivească înlăuntrul ei tot ce se împotrivea fascinantei fantasme ce-o atrăgea irezistibil, şi care, din clipă în clipă, acolo, în noaptea neagră a uitării, putea izbucni în flăcări.

— O să te îmbrace în aur! Ce te mai împotriveşti atâta? îi strigă în ureche Valka Iablociko.

— Marş de-aici, ticălosule! Şterge-o cât îţi spun cu binişorul, că de nu – te dau de-a dura pe scări! urlă Igerman. O aşează cu grijă pe Liongina în fotoliu şi dintr-un salt fu lângă şmecherul tuns chilug.

— Nu-l bate, te rog, îl imploră Liongina.

— E un sfat înţelept. În mâna lui Valka luci ceva metalic. Ascunzând cuţitul, el băgă mâna în buzunarul de la pantaloni.

— Nu vă neliniştiţi, doamnelor şi domnilor, nu folosesc prea des cuţitaşul ăsta.

— Las’ că nici mâinile mele nu-s obişnuite să aştepte! Fără să se sperie de cuţit, Igerman îl înşfăcă de guler pe Valka Iablociko, îl ridică sus de-asupra duşumelei, apoi

— Mai ducându-l pe sus, mai tirându-l – îl cără până la uşă. Deschise larg ambele canaturi şi-l azvârli cât colo pe derbedeul ce se împleticea pe picioare.

— O să-ţi pară rău, tuciuriule! Vai, cât de rău o să-ţi mai pară! răsună de pe coridor.

Clătinându-se, se apropie de Igerman... Jeronimas, care scoase un geamăt, pregătindu-se parcă să izbucnească în plâns:

— Ce se petrece aici, fraţilor? Gazda îşi ia la bătaie musafirii?

— Tu eşti – actor? în cazul ăsta n-o să te pocnesc, dar dacă-l mănâncă pielea pe careva, îi stau la dispoziţie!

Ochii lui Igerman aruncau fulgere, pumnii încleştaţi şi faţa lui

transpirată, năpădită de o tinerească şi nestă- pânită îndârjire, iradiau forţă. Pentru o clipă Lionginei i se păru că în faţa ei se află, stând cu mâinile în şold, nu un oarecare Ralph Igerman, ci Rafael Huţuev-Namregi, personificare a mândriei şi a mâniei. Simţi că puterile o părăsesc şi se făcu mică, mică de tot, în timp ce el crescu dintr-odată, iar capul i se înălţă acum şi mai sus.

— Te rog să mă ierţi, Longina Tadovna. Am fost nevoit să-i dau o lecţie tânărului. Nu e singurul din viaţa mea pe care am avut prilejul să-l instruiesc. Unii devin după aceea ei înşişi adevăraţi profesori, ha-ha! Din nou se lăuda, teribil îi mai plăcea să se laude şi asta era insuportabil.

În timp ce ea se amuza în societatea aceea bizară, înjghebată probabil în restaurantul hotelului, afară ninsese şi zăpada se aşternuse pe străzile oraşului. Trotuarele se desfăşurau în faţa ochilor curate, neatinse, ea era unica făptură ce imprima pe covorul lor pufos şi delicat urme urâte, întunecate. În imperiile de întuneric din jur, cu umbrele lor tot mai palide acum la revărsatul zorilor, avea senzaţia că e o instigatoare la năruirea liniştii – doar murdăreşte tot ce atinge! — nedemnă de albul acesta foşnitor, de puritatea aceasta sfielnică ce făgăduia un nou început. Da, în timp ce căuta să-l ţină în frâu pe Igerman, se schimbase ceva, se schimbase atât în sufletul ei cât şi în destinul celor ce-i erau apropiaţi. Ba nu, nu s-a întâmplat nimic – căuta ea să se convingă pe sine – absolut nimic, e foarte adevărat că m-am lăsat, pentru o clipă, atrasă de o vrajă amăgitoare, acum însă am reintrat din nou în făgaşul meu obişnuit. Fireşte, dacă îl voi mai găsi nerăvăşit. La gândul acesta îi veni să râdă. Liongina se opri din mers şi respirând cu nesaţ aerul proaspăt şi rece se porni să râdă în hohote, până când se sperie singură de râsul său penibil. Mai auzea şi acum, obsedantă, larma petrecerii, avea impresia că ţine strâns lipită de ureche o imensă scoică, – aveau şi ei cândva acasă una asemănătoare! — şi deodată aproape că o copleşi frica, un fel de spaimă primitivă că e beată. Oare, în realitate, se dusese acolo pentru că trebuia să silească un om să coboare de pe pervazul geamului? Acum, după ce evadase din aerul înăbuşitor, îmbibat de alcool şi fum de tutun, motivul vizitei sale nocturne – teama că, fără s-o mai aştepte, Ralph Igerman, o să se arunce de la etajul cinci! — se risipi ca o născocire naivă, puerilă. Ehei, nu pentru el ţi-ai făcut tu apariţia în apartamentul de lux al

hotelului – pentru tine! Pentru mine? Uf, cum de n-a început încă să ţi se facă greaţă de propria-ţi persoană? Visai să te reîntorci la tine însăţi, ai? Dar oare poţi sili o mumie să revină la viaţă? Tot ce se referă la ea, absolut totul e cunoscut – compoziţia chimică a tegumentelor, coxartroza de care' a suferit cu mii de ani în urmă – dar ia încearcă s-o învii, poţi? Şi cu toate acestea, scânteierea zăpezii albe, imaculate, care a însoţit-o pe drumul de întoarcere acasă, a impresionat-o, iar după aceea scârţâitul uşii i-a străpuns dureros tot trupul – i-a deschis Anea şi nu Aloyzas, deşi aceasta era o obligaţie a lui liber consimţită, dovada permanentă că, totuşi, pământul se învârteşte.

— Şşşt, încet, porumbiţo! încet, să nu-l trezeşti pe Aloyzas. Vai, ce duhneşti! Ca un tăciune. Ce-ai fumat? o iscodi Anea.

— Trabuc, draga mea.

— Oho, da' ştiu că ai succes! Duhneşti… dar foarte şic! Şi ce-ai băut?

— Şampanie şi coniac.

— Trebuia să începi cu coniacul. Mai încet… Aloyzas nu vroia deloc să adoarmă. A trebuit să-l legăn ca pe un copilaş. Uite, dacă te interesează părerea mea… Să ştii, necesităţile de felul acesta trebuiesc rezolvate pe ascuns. De ce să-i aţâţi pe bărbaţi, să stârneşti fiara din ei?

— Ce fel de necesităţi, draga mea?

— Sexuale. Ce, te scandalizează? Orice femeie, până şi cea mai cumsecade se întâmplă ca o dată, de două ori, să calce şi ea alăturea cu drumul. Însă cel mai bine e s-o facă pe tăcute, în taină, fără să se afişeze! Abia am reuşit să-l liniştesc.

— Îţi mulţumesc, Anea. Ştiam.

— Ce ştiai? Nu pricep.

— Că tu ai să poţi să-l liniştească.

— N-a fost deloc uşor. Nu-mi spunea Anea, ci… Stai puţin, nu-mi aduc aminte cum îmi spunea. Parcă Liliana?

— Berkeley-ana.

— Aa, vasăzică tu ştii totul? Şi… n-o face pentru prima dată? Păcat! Eu eram mândră că făcusem, chipurile, o faptă eroică. Crede-mă, n-a fost deloc uşor.

— Şi mie mi-a fost greu, Anea. Imaginează-ţi, un om vroia să se sinucidă.

— Nu mai spune! Vai, ce ţi-e şi cu bărbaţii ăştia neputincioşi din ziua de azi! N-aveam de gând să-ţi spun, dar, mă rog, să ştii

că şi bărbatu-tău bâiguia ceva despre moartea cuiva.

— Cred însă că tu l-ai liniştit, nu-i aşa?

— Eh, în cele din urmă miorlăia ca un pisoi.

— Încă odată, îţi mulţumesc, draga mea.

— N-ai pentru ce. Am făcut-o din solidaritate. Noi, femeile...

— Bine, şi acum, din solidaritate – să facem nănică! Abia mă mai ţin pe picioare.

— Ooo, dar discuţia noastră e-aşa de sinceră, că mi-ar părea rău s-o întrerupem. Altădată nu ştiu dacă vom mai avea ocazia.

— Nu vom mai avea. Chiar de mâine începem reparaţia apartamentului.

— Oho-ho-ho! Atunci îţi spun fără să aştept altă ocazie.

— Sper că nu ai de gând să-mi comunici că l-ai liniştit pe Aloyzas în pat?! Glasul Lionginei răbufni surd, ca un vas de sticlă plin, cioburile se risipiră fără zgomot. Noapte bună, draga mea.

— Nu, stai puţin! Şi Anea o reţinu cu o mişcare bruscă, autoritară a mâinii. — încă n-am vorbit despre Vangute.

— Care Vangute?

— Ei haide, nu te mai preface. Despre Vangute, care n-avea seamăn pe lume. *Da' de ce e cerul albastru – nu galben? Hai să-l vopsim în galben!*

Ah, Dumnezeule, Vangute!... Un vis... Plăsmuit în taină, neştiut de nimeni din lumea asta şi rămas neîmplinit. Strigăt înăbuşit înlăuntrul meu. Cel din urmă prag pe care l-am trecut călcindu-mi în picioare puritatea. Acum vezi şi tu, fetiţo, cât de deznădăjduit de absurdă ar fi fost împotrivirea ta. Abia de te-ai clătinat puţin pe picioare şi gata! ţi s-a şi zvârlit sub nas nota de plată. Vangute, o Doamne! Şi bagă de seamă, aceasta e prima, nu însă şi ultima. O să înceapă să curgă şi celelalte. Pentru expedierea de acasă a bunicii Prudencija trimisă să moară printre străini... pentru mama Ligija, care a avut aceeaşi soartă... pentru tatăl Tadas, care a trebuit să-şi afle căldura şi uitarea de sine lângă butoiul de bere... pentru şeful acela căruia doar din calcul îi oblojeai mustrările de conştiinţă... pentru contabila pe care o toci fără cuţit... pentru Leonas B., de slăbiciunea căreia te foloseşti şi-acum, fără să rupi firul speranţelor lui zadarnice... Nu, nu se mai poate, n-ai cum să coteşti din drumul tău, chiar dacă acesta nu duce nicăieri!.. Hai, zâmbeşte-i Anice- tei-Anei cu superbul şi fermecătorul tău zâmbet.

— Ia stai puţin… Vangute? Parcă-mi amintesc ceva… Era nepoata ta, nu-i aşa?

— Nu nepoată, era fiică.

— Serios, fiică?

— Doar ştiai asta, ştiai! Hai, nu te mai preface.

— Nu ţin minte.

— Ştiai! Vă minţisem pe toţi că Vangute e copilul fratelui meu. Ea nu avea tată. Fratele a înfiat-o, şi fetiţa îi spunea mamă… cumnatei mele. Iar tu ştiai, ai înţeles totul din privirea, din glasul meu. Şi ai îndrăgit-o fără s-o fi văzut vreodată. Căci fiind şi nefiind a mea, Vangute, le aparţinea tuturor şi deci şi ţie. După operaţie nu mai puteai avea copii, dar ţi-i doreai nespus…

— Se prea poate să-i fi dorit. Nu-mi amintesc…

— Erai de-a dreptul nebună după copii! Nu mai puteai de admiraţie pentru Vangute, pe care n-o cunoşteai, dar mă puneai să-ţi vorbesc la nesfârşit despre ea. Întotdeauna aceleaşi lucruri. Când nu aveam expresii noi de-ale ei – *Da' ce nume de familie are ţmţarul*? — le născoceam singură. Da, din cauza lui Vangute te-ai împrietenit cu mine!

— Da, parcă-mi amintesc şi eu ceva vag despre asta. Dar de altfel, chiar dacă a fost ceva, acum nu mai are nicio importanţă.

— Lasă-mă să termin, vreau să termin ce am de spus. Când a căzut pe capul meu nenorocirea aceea înspăimân- tătoare, când a călcat-o maşina pe Vangute – cumnată- mea nu avea deloc grijă de ea: să îmbraci, să încalţi, să hrăneşti un copil srtăin! — ai fugit de mine, de parc-aş fi fost ciumată. Nici la înmormântare n-ai venit. Or, când e vorba de un necaz ca ăsta, cea dintâi datorie a unei prietene e să fie alături… Oameni pe care abia dacă-i ştiam din vedere au venit cu flori. Alţii, complect necunoscuţi, îşi scoteau pălăriile… Tu de ce-ai fost atât de crudă? De ce? Asta n-am fost în stare să înţeleg şi nici până în ziua de azi nu înţeleg.

— Nici eu însămi nu înţeleg.

— Dacă te-ai fi purtat atunci altfel cu mine… dacă ai fi fost alături când o jeleam pe Vangute şi m-ai fi ajutat s-o aşez în sicriu… Cine ştie? Poate nu ajungeam azi să fiu o căţea! Pentru că sunt o căţea, Lionge! O căţea. Şi tu tot o căţea eşti. Chiar dacă te prefaci a fi o femeie de treabă şi familistă virtuoasă, chiar dacă te-ai cocoţat foarte sus pe scară ierarhică. De ce taci?

— Tac, pentru că tocmai probez o şubuliţă nouă.

— Cefei?

— De căţea.

— Ohoho şi încă de cinci ori ohoho! Trebuie să recunosc, mai am mult până să te ajung din urmă, Lionge.

Anea îi aruncă o privire uimită, fără a-şi ascunde admiraţia. Nu vrei să amâni reparaţia apartamentului? Poate ne împrietenim din nou ca altădată.

— Reparaţia trebuia făcută demult. Îţi închipui cumva, Anea, că eu n-am cu ce să mă justific? Pe atunci duceam în spinare o povară insuportabil de grea: pe de o parte Aloyzas, care-i atât de neajutorat, pe de alta mama paralizată. Credeam că n-am să rezist, că o să mă frâng ca un firicel de iarbă. Iată de ce nu aveam dreptul să mai adaug la povara mea încă un pietroi: doliul tău. Liongina tăcu o vreme şi trase adânc aer în piept.

— Nu, să nu crezi niciuna din justificările mele, Anea! Mă mint eu însămi. De fapt nu mai puteam suporta să te văd în faţa ochilor, asta e! Pentru că de moartea Vangutei te-ai făcut vinovată tu, nu cumnata ta cea rea! Să ai o fetiţă ca ea, o rază de lumină ca ea şi s-o bagi pe gât unor oameni străini, ruşinându-te că-i a ta! Impresia mea a fost că i-ai dorit moartea, pentru a ucide în mine cea din urmă bucurie cinstită, autentică…

— Eşti nebună, Lionge…

— Exact, eram ca şi nebună. Asta însă nu înseamnă că pot fi absolvită de vina de a nu fi venit la înmormân- tarea Vangutei. Să ştii că simţământul acesta de vină m-a ros fără încetare. Ca o boală incurabilă pe care o tăinuieşti. Şi, mă rog, o să crezi sau nu, dar vreau să-ţi spun, Anea. Că numai acesta-i motivul care te-a adus în casa mea. Doar nu-ţi închipui că abia de azi am început să adun la un loc cioburile vieţii mele. Pentru că, dacă stai să te gândeşti bine, ce rămâne din toate? Putea fi oare altfel? Ce rost au toate suferinţele, pierderile, mârşăviile?

— Hobby-ul acesta al tău nu interesează pe nimeni! Pe mine, dacă vrei să ştii, m-a adus aici dorinţa de a mă răzbuna, de a te face să suferi. Să suferi în asemenea hal, incit să te zvârcoleşti muşcând pământul, aşa cum mă zvârcoleam eu atunci…

— Îţi mulţumesc! Dar află că nu tu – eu însămi m-am răzbunat pe mine. De azi înainte, reţine, n-o să mai suport nicio venire a ta în casa mea. Să fiu în locul tău, m-aş muta imediat.

Şi se surprinse gândind: e pentru prima dată, de mulţi ani încoace, că am vorbit omeneşte cu cineva, ca şi cum m-aş fi aflat într-un loc deschis, bătut de toate vânturile, unde nu ai cum să te ascunzi, pentru că totul se vede ca-n palmă. Ah, de ce oare la început de drum, când ai nevoie în mod special de limpezime, de repere precise şi de prietenie, adesea îţi închid orizontul hăţişuri de nestrăbătut?

— O să mă mut când încep să meargă troleibuzele. Peste o oră.

— Exclus. Să ştii că doar până în clipa asta m-a călăuzit raţiunea lucidă. Iar aceasta nu esţe inepuizabilă. Aşa încât, Anea, fă bine şi ia-ţi tălpăşiţa fără întârziere. Chiar acum!

Şi ea intră în dormitor.

Când Liongina s-a întins în pat lângă el, Aloyzas nici nu s-a clintit. Părea că nu doarme, deşi avea pleoapele bine închise. Mare şi greoi, se lipea de perete ca nu cumva să-l atingă şoldul ei, respiraţia ei, perspicacitatea ei necruţătoare. Perna mirosea a transpiraţie de bărbat şi a şampon de damă. Şamponul de bere folosit de Anea pentru spălatul frumosului ei păr. Brusc, pereţii începură să se clatine şi unul din papucii lui Aloyzas – un papuc imens – fu proiectat undeva sus, în tavan. Liongina se simţi înhăţată cu brutalitate şi azvârlită pe cărbunii încinşi ai unui rug – focul acestuia mai ardea încă... Era gata să înceapă să strige că i se scrumesc unghiile şi părul, că n-o să suporte durerea, că o să-şi iasă din minţi, dar constată că papucul se afla din nou la locul lui şi pereţii încetaseră să se mai clatine. Acum regreta din toată inima că nu luase foc, pentru ca mirosul dezgustător al părului şi al unghiilor arse să înăbuşe mirosul celeilalte, miros care cu timpul avea s-o sufoce, chiar dacă cealaltă nu se va mai afla aici.

Eu sunt vinovată, numai eu. O cuprinse mila – pentru ea şi pentru Aloyzas – şi Liongina mângâie umărul soţului. El însă nu se mişcă, nu se bucură de îngăduinţa arătată – dimpotrivă, se crispă şi mai mult – eforturile lui de a se ghemui, de a deveni mic, străveziu, fără volum, invizibil şi imperceptibil, o determinară să-şi retragă mâna. O vreme îşi privi palma. Armă cu care puteai bate, plesni, distruge. Îşi imaginâ că îl ciomăgeşte cu îmblăciul acesta pe Aloyzas, care nu izbutea deloc să se ghemuiască. Tresări când el scoase un geamăt. Gemea în somn. Aşadar dormea, dormea cu adevărat când ea

se aşezase lângă el, dormea când ea se culcase strivită de cruzimea vieţii şi pârjolită pe cărbunii încinşi ai rugului. În întunericul din dormitor plângea cu sughiţuri un prunc, se cuibărise în mod neverosimil În trupul greoi, moleşit şi epuizat al lui Aloyzas şi plângea. Mai auzise ea cândva scâncetul aceluiaşi prunc, răzbind prin bubuitul prelung al roţilor de tren ce le făgăduia viitorul. Aloyzas se ferea de o contralovitură. Se retrăgea ascunzându-se în vechea ofensă, ca şi cum văzuse sub un strat subţire de zăpadă chipul ei schimonosit de mânie şi suferinţă.

Zăpada atenua întunericul. Era deja timpul să se scoale şi ea, la fel ca ieri şi ca în orice altă dimineaţă. Trupurile lor se îndepărtau unul de celălalt pentru a nu se atinge cumva. Tot astfel se îndepărtau şi privirile şi gândurâle lor. Din când în când însă, distanţa dintre ei se reducea în mod riscant şi-atunci ea putea vedea desluşit cum, înconjurate de barba ciufulită, buzele lui tremurau, la fel ca la o sălbăticiune înspăimântată.

În vreme ce-şi aduna în mare grabă lucrurile – uitase ce şi pe unde aruncase noaptea – Aloyzas se învârtea în jurul ei încercând să se apropie. Dar camerele erau prea mari, aveau prea multe colţuri şi ea scăpa cu uşurinţă din laţul remuşcărilor şi al duioasei lui afecţiuni. Se prefăcea că nu observă cu câtă deznădejde îi cere el ajutorul, cum se clatină pe picioarele lui trupul voluminos care-şi pierduse echilibrul. În cele din urmă, renunţând la speranţa că o să-i poată atrage atenţia, Aloyzas o lăsă în pace. Odată cu el, târându-se în urma sa se îndepărta şi strigătul lui de spovedanie şi de remuşcare. Liongina îşi ţinea palmele strâns lipite de urechi pentru a nu-l mai auzi.

Nu, nu se întâmplase nimic deosebit. Absolut nimic! Câteva mişcări îndemânatice ale mâinilor şi obrajii – palizi, pleoştiţi – vor semăna din nou cu nişte mere rumene. Apoi, o stăruitoare manipulare, de asemeni mecanică şi cearcănele negre din jurul ochilor – pe care i le pirogra- vase mâhnirea – vor dispare sub stratul optimist de fard verde. Dar nu se grăbea s-o facă fiindu-i parcă silă să intre în strălucitorul înveliş cotidian şi să-şi pună harna- şamentul incomod ce emite de obicei scârţâieli încurajatoare. Făptura palidă şi ciufulită care-o privea din oglindă, era mult mai pe placul Lionginei. Ei bine. Da, una ca ea ar fi fost în stare să-şi arate colţii la nevoie, sau să rostească vreo vorbă necuviincioasă, dar în niciun caz nu s-ar fi apucat să

mintă. Şi deodată auzi o înjurătură cumplită rostită cu glasul ei şi încă multe altele, pe care nu le strigase în urma Anei şi a lui Aloyzas. Făptura veninoasă şi neglijentă i-o amintea pe cea care nu se afla aici, pe cea de a cărei respiraţie precipitată o despărţeau şaptesprezece ani – până şi în gând ţi-e teamă s-o spui! — şaptesprezece ani nesfârşit de lungi. Şi ea începu să-şi plimbe degetul pe ovalul chipului din oglindă, încercând parcă să mai reţină un timp imaginea fragilă ce se şi mistuise în ceţuri a fetiţei de-acolo. Aiureli, prostii! Cealaltă – cea delicată, cu contururi abia schiţate – nu existase nicicând! Există doar aceasta – iat-o, fiinţa plină de hotărâre, mereu neînduplecată, ce nu poate fi răpusă.

Şi Liongina începu să-şi maseze cu îndemânare faţa şi gâtul, devenind din nou Liongina Hubertaviciene, directorul comercial al Agenţiei de impresariat artistic.

Florile, viu colorate, se vedeau şi miroseau de la distanţă. În faţa uşii de la cabinetul Lionginei Hubertaviciene se afla un coş cu trandafiri roşii. Fără nicio carte de vizită. Bineînţeles, Ralph Igerman! Cine altul, dacă nu el, ar fi putut căra tufa asta, coşul acesta enorm?

Liongina aşează trandafirii pe măsuţa din biroul său pentru vizitatori. Lasă-i să se veştejească aici. Nu-i duc acasă. Acţiunea, aşa cum era şi de aşteptat, se desfăşoară deci după un scenariu banal. Simularea unei încercări de sinucidere, un ospăţ de o abundenţă împărătească, iar dimineaţa – când vraja nopţii păleşte şi ţi se face greaţă amintindu-ţi de petrecerea din ajun – un morman de trandafiri costisitori. Povestea nu s-a terminat, fetiţo, ia- tă-te eroina unei istorii pe care nu ţi-ai dorit-o! În spaţiile nemărginite ale bolţii cereşti se înghesuie misterioase farfurii zburătoare, iar diverşi trubaduri-igermani, transportaţi de acestea, cutreieră pământul în lung şi-n lat, mistuiţi de dor şi turmentaţi de dragoste! Pun pariu pe şubuliţă din blană de vulpe – pe care n-o am – că dintr-o clipă în alta o să apară în goana mare trubadurul meu să-şi primească avansul.

După ce citi corespondenţa şi rezolvă problemele urgente – printre care şi viitoarea apariţie a lui Igerman la clubul şefilor – Liongina dădu o fugă la Ministerul de finanţe. Fusese chemată în legătură cu pianul de concert din R.F.G. Argumentele ei au fost respinse cu ajutorul singurului, al unicului cuvânt pronunţat cu pioasă emoţie: *Valuta.* Până la urmă s-a săturat şi ea să tot

zâmbească şi să demonstreze că au nevoie de un pian întreg – nu doar de o jumătate de pian.

— Din partea noastră n-aveţi decât să cumpăraţi chiar şi unul jumătate, glumeau cu frumoasa femeie sacerdoţii măriei-sale Valuta.

— V-am propus noi, oare, să cumpăraţi doar o jumătate de pian?

— Bine, dar dumneavoastră alocaţi doar jumătate din suma necesară.

— Asta e valută, stimată tovarăşă. Va-lu-tă!

— Pe mine nu mă interesează toate astea! Şi începu s-o facă pe fetiţa naivă care nu pricepe nimic în probleme de schimb comercial internaţional.

— Să ştiţi că am să vin şi am să tot vin aici, până când o să vă plictisiţi de mine.

— Consilierii mei atâta aşteaptă, interveni unul dintre bărbaţii aflaţi acolo, care tăcuse până atunci – avea faţa obosită şi nişte mâini mari, greoaie – era chiar ministrul. Nu am nimic împotrivă să vă văd mai des, tovarăşă Hu- bertaviciene, dar n-avem încotro, trebuie neapărat să vă dăm şi pentru cealaltă jumătate.

— N-am să uit niciodată bunătatea inimii dumneavoastră. Fraza aceasta, ce nu mai era a unui administrator stăruitor, ci a unei păstoriţe naive, rătăcită cu totul întâmplător prin capitală!, precum şi o mică reverenţă, i-au dezarmat definitiv pe necruţătorii sacerdoţi ai valutei. Aveau acum senzaţia penibilă că au scos banii din propriul lor buzunar şi i-au oferit pentru ca, în schimb, frumoasa femeie să le zâmbească fericită.

’ în drum spre Agenţie, Liongina încerca să-şi imagineze în ce fel îi va comunica noutatea aceasta conducătorului artistic! Victorie! Victoria e de partea noastră! Vă felicit, maestre! Zâmbetul va fi acelaşi, ca la finanţe fireşte, dar reverenţa mai adâncă. Şefii, chiar şi cei mai cumsecade dintre ei, nu suportă aroganţa subalternilor. Ducea vestea cea bună ridicând-o sus, sus de tot, ca pe o torţă, şi repeta din când în când micul ei discurs, pentru ca nu cumva să uite de ce se bucură atât. Vă felicit, maestre! Iar dumneavoastră felicitaţi-mă pe mine. Victorie!

Leonas B. Nu se afla în cabinetul său. Zâmbetul ei o străpunse pe secretară, o junică roşcată, cu mutra veşnic indispusă.

— Cum vine, mă anunţaţi imediat. E o problemă foarte

importantă!

Secretara se făcu mică, mică de tot.

Şi doar i-am zâmbit – de ce s-o fi speriat aşa? Liongina trase cu coada ochiului spre geamul dulapului şi încremeni. Doamne, ce zâmbet, parcă aş fi gata să mă reped şi s-o muşc de nas! Ce s-ar fi întâmplat dacă-l găseam în cabinetul lui pe Leonas B.? Câteva clipe rămase pe loc leoarcă de transpiraţie. Fantastic! Un pian de concert! De la cea mai bună şi cea mai veche firmă din Germania occidentală! S-a împlinit anul de când ne luptăm, ne străduim să convingem, ne milogim… pe mine cel puţin, mă doare gura…

— Am reuşit să obţinem un pian de concert. Îţi dai seama dumneata ce înseamnă asta? Asta-i aur curat, valută!

Roşcata o privea de parc-ar fi văzut un şarpe boa gata s-o înghită.

— Ah, numai de n-aş uita. Să repet şi să repet mereu. Un pian de concert de cea mai bună calitate! Singurul din Vilnius şi unul dintre cele cinci existente în întreaga ţară! Toată lumea o să invidieze Agenţia noastră de impresariat artistic! Toată lumea, fără excepţie!

în vreme ce, ţăcănind cu tocurile pantofilor, se îndrepta spre cabinetul său, Liongina începu din nou să Zâinbească amabil.

Contrar calculelor sale, Igerman n-o aştepta. Păcat, intenţionase să-i servească o lecţie care i-ar fi produs un şoc teribil. În locul artistului însă, în faţa cabinetului se plimba încolo şi încoace, târându-şi cu greu trupul, Aloyzas. Chipul lui crispat, de parcă ar fi ţinut în mână haltere sau cine ştie ce alte greutăţi incomode, era o dovadă evidentă că de-a lungul celor câteva ore nu se schimbase nimic. Ba nu, nu-i adevărat, se schimbase. Aloyzas e deosebit de demoralizat, povara e peste puterile lui şi aceasta devine din clipă în clipă tot mai grea şi mai grea. Lui nu-i plăcea să vină la Agenţie, tot ceea ce era aici, tot ce atesta funcţia importantă a soţiei – cabinetul luxos, telefoanele, plecăciunile subalternilor – totul îl enerva. Iar când, datorită vreunei necesităţi imperioase, venea totuşi, îşi dădea toată silinţa să nu se adreseze nimănui, să nu atingă nimic, să nu lase niciun fel de urme. Avea senzaţia că până şi ecoul paşilor săi, ori de câte ori intră în cabinetul ei, răsună, sub tavanele sculptate, ca un reproş. Judecind după înfăţişarea lui de acum, Liongina pricepu imediat: chiar de la prima salvă verbală avea să

transporte greutatea celor comise de el – în spatele ei.

— Iată-mă, am venit aici! Nu ţi se pare ciudat că am venit aici?

Se grăbise din răsputeri să ajungă la ea, la ea cea nefericită şi umilită – ca de altfel şi el însuşi – şi când colo, poftim, dumneaei străluceşte ca o monedă jubiliară. Câteva clipe reînvie în memoria lui adorabila R., pentru a câta oară în ultimul timp? Le compară pe cele două şi rămase uluit. Iar Liongina profită de uimirea lui.

— Scuză-mă că te-am făcut să aştepţi. Am fost plecată la Ministerul de Finanţe.

— De ce? făcu el nedumerit.

— M-am luptat! Printr-un efort, izbuti să-şi transforme zâmbetul victorios într-unul mai tandru şi îşi luă soţul de braţ.

— Nu-i deloc uşor să le smulgi celor de la finanţe sacul cu valută.

— Valută? Ce valută? Nu pricepea deloc cum poate ea să vorbească despre probleme de serviciu, când pe el îl mistuia o durere cumplită şi când n-avea idee unde şi cum să-şi ascundă trupul, să-şi tăinuiască respiraţia. Ştii că Anea… n-o să mai stea la noi!

— Imaginează-ţi, dumnealor aveau intenţia să-mi bage pe gât doar jumătate din pianul de concert! continua Liongina cu ale sale, râzând şi stringându-i cotul. Dar nu le-a mers! Le-am stors eu şi cealaltă jumătate.

— Tu auzi ce-ţi spun? Aloyzas încercă să-şi smucească braţul din mâna ei, modul ocrotitor în care i-l strângea îi era de-a dreptul penibil.

— Spuneam că Anea… Anea „.

— Ştiu, ştiu. Şi, fără a-l elibera, deschise larg uşa cabinetului său. Da, ştiu, pentru că noi începem reparaţia apartamentului!

— Ce fel de reparaţie? Ce tot spui acolo? Felul lui de a vorbi cu vocea întretăiată se transformă într-un soi de şuierat.

— Ar fi cazul să mă feliciţi! Să ştii că nu cumpărăm un fleac oarecare, ci un pian de concert. De la o veche şi cunoscută firmă din Germania occidentală. Pe valută. Trebuia o sumă frumuşică şi dacă nu eram eu… Vai, dar pur şi simplu nu pricep cum a fost posibil, motănelule, să uiţi că ne-am înţeles în privinţa reparaţiei?

— Eu am uitat? l-a speriat evident şi memoria slăbită, dar mai

ales petele de var şi căratul mobilei care din cauza acestor pete va trebui acoperită cu ceva. Când auzea fie şi numai unele aluzii la un apropiat haos de acesta, pur şi simplu se îmbolnăvea.

— Nu ţii minte că a venit omul cu nişte modele de tapete? Ţi-a plăcut atunci un cafeniu deschis, cu romburi mari alternate de altele micuţe.

— Mie mi-a plăcut? Mie?

— Deci să nu mai rămână în casă niciun colţişor liniştit, în care măcar din când în când să te ascunzi ca să te vaiţi încetişor?

— Dacă tu nu vrei…

— De ce eu, ce amestec am eu? Tu ai născocit chestia cu reparaţia – tu s-o faci. Şi să nu contezi pe mine, să ştii că nici prin gând nu-mi trece să te ajut, un deget n-am să mişc! Aloyzas începu deodată să ţipe strident. Da, acum e furios pe sine – că s-a ambalat în discuţia cu reparaţia în loc să-i plaseze încă de la început că se culcase cu Anea.

— Să ştii, Aloyzas, că aici e o acustică perfectă, ca pe vremuri. Aşa că nu e cazul să-ţi soliciţi prea mult coardele vocale. Liongina ridică receptorul şi începu să râdă înăbuşit, îndepărtând astfel dinlăuntrul său alt glas şi alte cuvinte.

— Scoate-ţi haina şi ia loc câteva clipe să bem o cafea.

El se trânti greoi în fotoliu. Genunchii îi ajungeau până la barba care-i tremura din pricina respiraţiei dezordonate.

— Nu vreau cafea.

— Eu însă vreau! şi Liongina o sună pe secretară. Zahăr nu mai avem? Nu-i nimic, merge şi fără zahăr. Iartă-mă puţin, îi aruncă ea lui Aloyzas şi, punând receptorul în furcă, se adânci în citirea unei hârtii. E ceva urgent. Ah, nu mai pot, îmi joacă totul în faţa ochilor. Doar ştii şi tu că n-am dormit.

— Tu eşti vinovată! Tu, tu, tu! Aloyzas prinse imediat firicelul care, în mod intenţionat sau doar întâm- plător, scăpase din mâna ei. Pentru că nopţile sunt făcute pentru dormit, da, da! Dacă r. U fugeai la ăla… al tău…

— Da, avea neapărată nevoie să se agaţe de ceva care să confirme legătura ei cu artistul în turneu şi tocmai atunci, privirea lui absentă dădu peste coşul cu trandafiri purpurii.

— Sunt de la el? De la geniul acela neînţeles? Nu-i de mirare, aventurierii dubioşi – sunt slăbiciunea ta! Furia stârnită de amintiri îl proiectă în cu totul altă direcţie decât cea pentru care

era pregătit, că doar nu alergase aici într-un suflet ca să acuze, ci dimpotrivă, ca să depună la picioarele ei infidelitatea sa şi să-i ceară umil iertare.

— Era cât pe ce să mă părăseşti la câteva zile după nuntă pentru o puşlama cu chica neagră! Ce, nu-i adevărat? Ţi-ai ieşit complet din minţi, te-ai îndrăgostit pătimaş de un oarecare Gabriel, pardon, Rafael! Ra-fa-el – fac vreo confuzie? Taci? Nu vrei să mă ajuţi să mă lămuresc, nu-i aşa? Se vede că nu l-ai uitat nici până acum de vreme ce după şaptesprezece ani i-ai organizat un turneu!

— Mă rog, fie, ai dreptate, dar spune-mi, Aloyzas, merită oare să răscoleşti un trecut atât de îndepărtat? In- lăuntrul Lionginei totul încremeni de groază – dintr-o clipă în alta are să se spulbere acel ceva, care mai dăinuia încă în viaţa ei! — şi cu toate acestea, zâmbetul artificial adus de la minister, zâmbetul adecvat pentru tratative, compromisuri şi victorii, stărui mai departe pe chipul ei.

— Cât despre flori, degeaba te legi de ele. E doar gestul unui gentleman. Atât! Pesemne Ralph Igerman se jenează de scandalul nocturn pe care l-a provocat. Asta-i o formă de a-ţi prezenta scuzele, dragul meu.

— Formă, formă… Dacă nu era forma asta a ta şi această aşa-zisă activitate a ta – Aloyzas aruncă o privire plină de ură tavanului cu ornamente sculptate şi mobilei stil – nu s-ar fi întâmplat nimic… Nimic!

— Nici nu s-a întâmplat nimic, dragul meu! Uite, a sosit şi cafeaua. Liongina se ridică şi o porni spre uşă în întâmpinarea secretarei. Intră o fată tânără cu părul blond, ducând pe o tavă un mic ceainic de ceramică şi nişte ceşcuţe la fel cu acesta.

— După cum ţi-am spus deja… Anea… Anea a plecat… Tu ce crezi, de ce a plecat?

— Eu am rugat-o să elibereze camera. La noi începe reparaţia. Asta-i hotărârea mea de neclintit, Aloyzas! Liongina surprinse pe chipul durduliu al secretarei o expresie de teamă şi nedumerire. Îţi mulţumesc, Maryte, poţi pleca.

— Pe dumneata te cheamă Maryte? Stai puţin, Maryte. Nu asculta ce spune soţia mea! Aloyzas se smulse din îmbrăţişarea fotoliului şi se năpusti s-o reţină pe fată. Maryte n-o să plece nicăieri de-aici!

Tânără se dădu puţin îndărăt, ridicând drept pavăză tava.

— Să fie martoră… Vreau să spun totul de faţă cu martori!… Trebuie să audă cu toţii… Maryte, cheamă toată lumea aici!

— Îţi mulţumesc pentru cafea şi reţine: niciun fel de şedinţe! Şi Liongina îi deschise secretarei uşa. Soţul meu este grozav de tulburat. Adineauri, pe stradă, era gata să nimerească sub o maşină.

— De unde… ştii? Şi Aloyzas îşi holbă ochii înroşiţi, brăzdaţi de vinişoare roşii. Intr-adevăr, nu observase pericolul: văzu la un moment dat un taxi care oprise nu se ştie de ce de-a curmezişul străzii, iar taximetristul

— Stând cu portiera întredeschisă – îl înjura şi-l ameninţa cu pumnul.

— Uite că ştiu, eu ştiu totul! Liongina îşi înăbuşi un suspin – i se păru că acolo, în coşul pieptului e o făptură vie, care tocmai în clipa aceasta se furişează afară – şi auzi un fel de trosnet în gâtlej.

— Eşti foarte neatent. Mergi pe stradă şi vorbeşti singur… Altădată să nu mai căşti gura. Asta ar putea să ne coste mult prea scump pe amândoi!

Trebuie cu orice preţ să nu-i permită să mărturisească, să nu-l lase să deşerte conţinutul găleţii de gunoi… Lui. Fireşte, o să-i fie mai uşor, mult mai uşor după ce îşi va vi spălat cu lacrimi de căinţă noroiul care l-a năclăit. Dar mie? El începuse să aibă remuşcări încă de când dormea cufundat în nirvana prunciei. Dar eu, cum o să mai pot trăi după ce voi fi plină din cap până în picioare de lături? Şi Liongina revăzu trecându-i în goană prin minte

— Parcă anume concentrată în câteva clipe – întreaga ei viaţă. Una din aceste clipe dispăruse undeva în trecut, alta – o mai pândea încă rânjindu-şi colţii. Cu mulţi ani în urmă, tânără şi fără experienţă fiind, îşi pierduse capul. Nu ştie nici ea care a fost motivul – munţii sau tânărul muntean, omul munţilor. Se înflăcărase atât de tare încât puţin a lipsit să nu se facă scrum şi, totuşi, a reuşit să se stăpânească. De unde a avut atâta putere? Doar era aproape degerată, îşi pierduse aproape complect cunoştinţa şi în jurul ei nu se aflau decât pietre învăpăiate de soarele dogoritor. Cine era ea, a cui era şi de unde venise nu mai ştia, dragostea pătimaşă îi întunecase mintea, o doborâse la pământ şi, totuşi, a fost în stare să înţeleagă că dacă ar mai face orbeşte un singur pas, unul cât de

mic, l-ar distruge pe Aloyzas. O fată naivă, neştiutoare, ce nu cunoştea viaţa, rămăsese neclintită în picioare atunci când pământul de sub ea se zbuciuma cutre- murându-se, pe când el... Nu, nu trebuie să-i permită lui Aloyzas... nu trebuie să-l lase să mărturisească... să-i povestească cum el şi Anea... În fond, lucrul cel mai înspăi- mântător nu este că s-a culcat cu altă femeie, chiar dacă şi asta e destul de îngrozitor şi respingător. Lucrul cel mai înspăimântător este că din nou, ca şi atunci în vremuri aproape preistorice, întreaga povară e aruncată în spatele ei – nu a lui. Ei i se dă posibilitatea să decidă, ea e silită să opteze, ea – nu el. Oh, oameni buni, cum aş mai putea eu oare să trăiesc cu Aloyzas, dacă în loc să-mi fie milă de el, aş începe să-l dispreţuiesc? Pentru că aşa cum e acum: gras, cu obiceiuri retrograde, bătrân – da, bătrân! — el a făcut ceea ce nu şi-a îngăduit să facă o fetiţă de optsprezece ani peste măsură de exaltată, pentru ca imediat, biciuit de durere şi mustrări de conştiinţă, să alerge aici şi să le treacă pe toate asupra ei... Asupra aceleiaşi fetiţe nechibzuite – care în curând împlineşte treizeci şi şapte de ani – şi a cărei coloană vertebrală, ne- maiavând flexibilitatea de altădată, ar putea să nu mai reziste unei noi lovituri. Viaţa a deposedat-o de multe – nu numai de credinţa în minuni, ci şi de onestitatea lipsită de compromisuri! — şi cu toate acestea ea a ştiut întotdeauna ce face şi n-a încercat niciodată să fugă de răspundere. De aceea nu are motive să se dispreţuiască, chiar dacă uneori se urăşte pe sine. Şi atunci, şi acum – în toate vremurile! — important este să te opreşti la o anumită limită, deşi multe din cele ce-ţi aparţin sunt deja murdărite, pângărite, amanetate, sau vândute chiar. Şi totuşi, încleştându-ţi dinţii, trebuie să găseşti ceva de care să te rezemi, fără să speri în clipa respectivă la nimic, fără să scontezi pe niciun profit, pe nicio consolare, nu-i aşa că trebuie s-o faci?

Nu, n-o să-i dea voie lui Aloyzas să-i mărturisească, cum el... cu Anea.

— Ah, am uitat cu desăvârşire. Mă aşteaptă directorul. Alerg să-i raportez despre victoria noastră că vom căpăta un minunat pian de concert! Şi se ridică cu greu – de alergat nici vorbă, firește – cu chiu cu vai, însă, o să izbutească ea să se târască totuşi până acolo.

— Şi ai grijă, te rog, fii mai atent pe stradă... motănelule!

Aloyzas ieşise din birou clătinându-se, sprijinindu-se de pereţi.

Acum în faţa lui se întindea piaţa – pustie, aidoma unei scene gata să devină loc de acţiune pentru o nouă tragedie sau tragicomedie umană. Din cerul albastru cad rare boabe de măzăriche. Când soarele îşi anină raza în vârful săgeţii turnului, în înalt se aprinde un punct luminos. Atunci, în azurul fără de pată scânteiază o aşchie de tinichea strălucitoare. Din nou ea? Din nou gimnasta aeriană? Da, se leagănă pe o sârmă invizibilă şi uneori e străpunsă de câte o rază de soare. Dar ea nu numai că se leagănă, ea sare în sus şi face tumbe, ba chiar se aşază şi în cap – pe căpşorul micuţ cu părul pieptănat lins – iar picioarele ei ţin... un pian de concert... lustruit cu un lac roşu orbitor de lucios, pianul nu se ştie de unde a apărut acolo. Hei, ascultă, fii mai atentă! Ştii doar că omuleţul acela furios, clocotind de ură şi gelozie, a mai strigat odată, şi că atunci, supusă atracţiei terestre, ai căzut de la înălţime. Urma să-ţi zdrobeşti trupul, să te transformi într-o grămăjoară de pulbere, într-o floare funerară de tinichea. Sau ai simulat doar că eşti gata să cazi, iar în realitate te-ai avintat în zbor şi mai înalt, pentru ca să faci acum tumbe din nou? Sau poate că nimeni nici n-a strigat? Poate că omuleţul acesta respingător, care stă ghemuit înlăuntrul meu, nu s-a încumetat să-şi deschidă botul? Ba nu, a urlat din răsputeri, a strigat, şi acum mă doare tot trupul, muşchii şi creierul din pricina strigătului lui. Ţipa, se văicărea, dar gelozia şi răzbunarea sunt mult prea neputincioase pentru a face să dispară depărtarea ce ne desparte pe noi doi. Când urmăreşti zborul în spaţiu al unui fluture de argint, uluitoarele lui piruete, ţi se opreşte respiraţia. E un spectacol frumos, excepţional de frumos! Aşadar, fă tumbe, pluteşte în văzduh, draga mea, iar eu îţi voi urmări zborul cu veneraţie şi recunoştinţă... şi mai ales în tăcere, în deplină tăcere.

Între timp, Liongina Hubertaviciene privea de la fereastră cum se îndepărta Aloyzas. O dureau maxilarele din cauza zâmbetului spasmodic. A zâmbi – e şi asta o muncă, o muncă istovitoare. Bietul Aloyzas. Biată Lionge. Bieţii de ei. Deodată îi pătrunse în urechi un ţiuit subţire, de-ai fi zis că cineva atinsese o coardă întinsă la maximum – şi undeva, în interiorul craniului plesni ceva, se rupse. Ar fi mai cuminte să mă aşez, îşi zise Liongina şi porni spre masa de lucru, dar capul i se învârtea ca după o explozie şi picioarele n-o mai ţineau, avea senzaţia că e beată şi gata să se prăbuşească. Masa se îndepărta, a trebuit să se

prindă zdravăn cu mâinile pentru ca aceasta să nu-i facă vânt cine ştie unde şi-apoi, cabrându-se, s-o izbească peste capul care-i vuia. La un moment dat, în ţiuitul strident, ce nu mai contenea, se năpusti soneria telefonului.

— Ai reuşit să obţii şi cealaltă jumătate de pian? Te felicit!

Liongina tăcea. Leonas B. Avu impresia că fusese zgâr- cât cu complimentele.

— Te felicit! Te felicit! E o mare victorie! Ce ne-am fi făcut noi fără dumneata, Liongina? Eu unul n-aş putea suporta să rămân nici măcar o singură zi fără dumneata!…

— Eh, nimicuri… Astea-s nimicuri… — răspunse ea strecurând vorbele printre dinţi.

— Înţeleg, înţeleg. Te-au stors de puteri birocraţii aceia! Acum stai liniştită, odihneşte-te! Printre altele, pot să-ţi spun că şi eu am pentru dumneata o noutate, care nu e deloc neglijabilă. Şubuliţă din blană de vulpe

— Îţi aminteşti? — până în prezent nu i-a fost dată încă nimănui. Şi-ţi comunic confidenţial: există o speranţă! Acum însă odihneşte-te, haide, odihneşte-te…

— Vă e rău? Să vă aduc puţină apă, tovarăşă director?

Deasupra Lionginei se aplecă o coloană masivă – contabila şefă. Ce, gata? Jubilează deja că îşi vede şefa răpusă, da? Totuşi, pe chipul ei încruntat se citeşte uimire şi compasiune. Brusc, ţiuiutul strident se transformă în nişte rezonanţe îndepărtate ce nu-i mai vibrează în cap, ci pretutindeni: în trup, în mâini, în picioare.

— Ptiu, ce mult s-a fumat aici! Liongina îşi agită de câteva ori mâna prin faţa ochilor, deşi în cabinet nu era nici urmă de fum. Mâna şi-o simţea ca de plumb. Te pomeneşti că o aşteaptă soarta mamei? Nu, nu, nu! Pereţii nu se mai clatină. Îşi desprinse trupul de tăblia mesei

— Picioarele acesteia erau acum bine fixate pe duşumea.

Şi chiar dacă o aşteaptă – asta nu va fi prea curând. Găci sunt rezistentă, puternică. La fel ca furnica ce cară firul de pai de câteva ori mai greu decât ea. Iar când o să mă înfăşor în şubuliţă din blană de vulpe, o să devin şi mai puternică. Da, mai puternică!…

— Ce doriţi? Să semnez ceva?

— Ne cere bani numerar, tovarăşă director.

— Cine?

— El. Şi întrebă din nou, pe un ton sumbru dar plin de compătimire totodată.

— Nu cumva vă e rău? sT- gur nu?

— Cine – el?

Contabila trase cu coada ochiului întâi la trandafiri, apoi îşi mută privirea pe chipul de o paloare cadaverică al Lionginei.

— Păi, ăsta… Egerman.

— Igerman, stimată tovarăşă. Daţi-i omului aşa cum doreşte el.

— Dar cere foarte mult. Şi privirea ei aruncă iarăşi o punte de legătură între coşul cu flori şi directoarea suspect de atentă faţă de' artistul aflat în turneu.

— Cât?

— O sută cincizeci.

— Daţi-i banii. Liongina se lăsă în fotoliu şi îşi în- cleştă cu putere mâinile pe braţele acestuia. În orice caz, e mult mai uşor să şezi decât să stai în picioare. Şi simţea cum sângele îi revine în obraji, cum încep să i se încălzească membrele. Dar ce-a fost cu mine? Am leşinat ca o cuconiţă râzgâiată. Pentru că, de fapt, nu s-a întâmplat nimic deosebit. Exact, o rugasem pe Anea să se mute din apartament – dat fiind că la noi începe reparaţia, atât, ah da… şi s-a prezentat Aloyzas cu obiecţiile lui…

— Nu credeţi că ar fi bine să dau o fugă după nişte medicamente, tovarăşă director? Dar picioarele groase, pline de vene noduroase ale contabilei nu se clintiră din loc. – Am picături pentru inimă, dacă aveţi nevoie.

— Spune-mi, după părerea dumitale, cât să fi costat florile astea? Şi Liongina făcu o mişcare cu capul în direcţia coşului.

— De, luate prin virament, au un preţ, – la piaţă, altul.

— La piaţă. E clar că-s luate de-acolo. Deci, cât?

— Păi, cam şaptezeci de rublişoare, nu mai puţin.

— Bine. Daţi-i lui Igerman cei o sută cincizeci de ruble, plus şaptezeci. Pe care-i reţineţi din salariul meu.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră, dar înseamnă că la salariu n-o să vă mai rămână decât nişte copeici acolo.

— Nu-mi purta dumneata de grijă.

— Mă rog, cum doriţi dumneavoastră!

Contabila ieşi trântind uşa şi Liongina îşi aprinse o ţigară. Fumă cu nesaţ trăgând fumul adânc în piept, pentru ca amăreala puternică a acestuia să i se răspândească în tot

trupul. Eh, rău ai mai ajuns, Lionge, dacă până şi duşmanilor le e milă de tine. Ia uită-te puţin în oglindă. Nu, nu, lasă, nu acum, altă dată!

— Refuză să încaseze două sute douăzeci, – obrajii congestionaţi ai contabilei apărură din nou în uşa întredeschisă.

— De ce?

— Strigă, înjură, zice că n-are nevoie de pomană!

— Dar dumneata i-ai spus că restul sunt pentru trandafiri?

— Vai, tovarăşă director, drept cine mă luaţi?

— Spune-i direct şi cât se poate de lămurit treaba asta.

— Ce să-i spun?

— Ce-ai auzit. Şi nu mă mai plictisi pe ziua de azi. În timp ce contabila mai bătea pasul pe loc în faţa uşii – cine ştie, poate se răzgândeşte directoarea? — se strecură în cabinet cu faţa buhăită după beţia din noaptea trecută, micul Pegas.

— Tu ai cărat florile? Liongina nu-i dădu voie să-i sărute mâna.

— Domnul Dumnezeu mi-e martor că nu! El singur le-a adus.

— Nu minţi?

— El singur. A venit pe jos cărând coşul. N-a dormit, nu s-a odihnit deloc, arată groaznic. Nu ştiu unde o fi găsit frumuseţea asta de trandafiri…

— Unde? făcu ea cu ironie şi tărăgănat. În farfuria zburătoare, deşteptule.

— Tot ce se poate, şi micul Pegas încuviinţă cu capul. După toate cele petrecute ieri, nimic nu mă mai miră. Faptele vorbesc de la sine.

Faptele sunt bine înfipte în buzunarul de la piept al hainei sale: trei trabucuri dolofane.

— Dar lui Audrone a noastră, cum îi mai merge? Ce anume vorbesc faptele despre Audrone?

— Zace în culcuşul ei. Intoxicaţie cu alcool. Ea, sărmana, nu suportă coniacul şi ăştia au adăpat-o ca pe un cal. Oh, cred că o s-o jupoaie Jeronimas… Vă spun cinstit că şi eu în locul lui…

— Brută.

— Jeronimas? Asta spun şi eu că-i o brută.

— Nu interesează pe nimeni ce spui tu. Acum cine o să mai plece la spectacolul şefilor? Cine o să-l acompa^- nieze pe Igerman?

— Să mergem noi acolo, măicuţă-şefă, ce ziceţi? Facem o

plimbare pe cinste! îmi umplu rezervorul şi gonesc fie şi până la capătul pământului. Ca vântul! Ne mai distrăm şi noi puţin.

— Şi, adică, n-o să mai ai nicio pretenţie la Mazeikius?

— După aceea, măicuţă-şefă, Malzeikius, după aceea! Asta-i o ocazie rară – ne facem puţin de cap şi ne mai amuzăm şi noi, de, ca oamenii.

— Bine. O să plecăm toţi cinci. Dar până atunci, nici măcar un strop, ai înţeles? Bagă de seamă!

— Vai de mine, se poate, când transport o asemenea comoară, nişte oameni atât de scumpi!

— Piei din ochii mei!

Acum e rândul lui Igerman. Să intre! Acesta dădu buzna înăuntru – purta un cojocel din piele argăsită descheiat de sus până jos şi cizme din blană întoarsă de ren. Era roşu şi congestionat la faţă de mânie. Obrajii şi fruntea îi ardeau ca şi cum venise până acolo alergând pe un ger de patruzeci de grade. Între timp însă zăpada de pe străzi se topea, scurgându-se în mici pârâiaşe prin grătarele de canalizare. Degetele musafirului strângeau ca nişte cleşti un pachet de bancnote roşii şi foşnitoare.

— Ce vreţi să-mi băgaţi pe gât, Longina Tadovna? In- trând, Igerman nu salutase.

— Fii te rog amabil şi ia loc.

— Să lăsăm amabilităţile pentru mai târziu! Şi cu o mână brăzdată de cicatrici, ce semănau cu urmele unor crengi tăiate, numără şi îi azvârli pe masă câteva hârtii. Ce vrea să însemne ăst gest nobil din partea majestăţii- voastre? De ce i-aţi dat dispoziţie contabilei, mahalagioaicei ăsteia, să-mi toarne atâta bănet? Eu n-am cerut nimic în plus!

— Bine, dar noi îţi datorăm.

— Îmi permiteţi să întreb, pentru ce?

— O sută cincizeci – avansul pentru spectacole. Uneori, plătim şi în numerar, în mod obişnuit însă numai prin virament. Şi şaptezeci pentru coş. Nu spuse niciun cuvânt despre trandafirii care, desfăcuţi acum, îşi revărsau scânteierile.

— La contabilitate nu ţi s-a spus nimic?

Cât despre femeie, mahalagioaica cum i-a spus el – uite că e mai bună, mai delicată decât bănuiam eu că este.

O să-i cer scuze… îmi închipui ce-o să se mai mire!

— Dumneata vorbeşti serios? Igerman se propti cu palmele în

biroul ei de parcă ar fi avut de gând să-l răstoarne cu fotoliu cu tot. Se aplecă mult deasupra ei, pentru a-i surprinde privirea ochilor reci, aţintiţi asupra lui.

— Scamatoriile le poţi face oriunde în altă parte, Igerman, aici nu vei avea succes cu ele. Astăzi urmează să plecăm cu dumneata la şefii noştri. O să fie un auditoriu muncitoresc, dar foarte exigent. Te sfătuiesc deci să-ţi vii în fire şi să mai repeţi puţin.

— Dumneata, îndrăzneşti? După ce m-ai jignit... de moarte? După ce mi-ai mânjit toată faţa... nu ştiu cum să spun... cu balegă? îndrăzneşti să-mi dai sfaturi? Tremura din tot trupul, degetele lui îndoiau pur şi simplu tăblia mesei de scris, aveai impresia că o s-o smulgă de la locul ei împreună cu teancurile de hârtii, călimara decorativă, telefoanele, iar pe Liongina, dacă ar cuteza să riposteze în vreun fel, are s-o strivească.

— Iar eu mă gândeam... asta zic şi eu femeie, o femeie ca ea...

— Nu se mai bâlbâia ca în tinereţe, însă şirul vorbelor i se frângea, se fărâmiţa ca sticla care se taie prost.

— Mă gândeam... o femeie ca; ea... de-ai cutreiera lumea întreagă... n-o să găseşti... Da, mi s-a năzărit... că1 e ea... aceeaşi... cea întâlnită cu mulţi ani în urmă... în munţi... şi dispărută... Dispărută? Dar este oare cu putinţă să dispară fără urmă... bunătatea binele... şi să propăşească... numai răutatea, răul... este cu putinţă? Iat-o, ea e... mi-am zis... acum se află sub vraja unui duh rău, orbită de scânteierea unor paiete fără valoare... rosteşte-i numele şi ea... o să tresară... o să se tre- – zească din vraja năprasnică... şi o să-ţi răspundă... Longina... Ei, Lon-gina!... Lon-gina!

— Aud, doar nu-s surdă. Şi ea se depărtă atât cât îi permitea spătarul fotoliului, pentru ca să n-o dogorească răsuflarea fierbinte, în care mai stăruia încă mirosul băuturii din ajun.

— Starea dumitale de euforie alcoolică mă lasă rece, aşa că, încetează, te rog! Cred că şi eu am cunoscut... da, am cunoscut un tânăr care aducea puţin cu dumneata. Dar oare semăna tânărul de-atunci cu actorul de bâlci, care transformă în circ nu numai scena, ci şi viaţa? Cu o mână oferi un coş cu trandafiri, iar pe cealaltă o întinzi să-ţi primeşti avansul, recompensa.

— Sunt banii mei! Nu i-am furat... I-am agonisit prin muncă... doar i-am agonisit, nu-i aşa? Mă rog, fie cum zici dumneata...

făcând circ. N-aţm invidiat niciodată... maimuţele dresate de la estradă, sau... şarlatanii care pupă microfonul... Eu... sunt un om viu... în orice clipă vreau să simt... freamătul vieţii... Focul este foc. —., apa este apă... Cuvântul – de asemenea... Când spun:

Spargeţi zidul închisorii!

Luminoase zări mă cheamă.

Daţi-mi fata cu ochi negri Calul meu cu *neagră coamă*.1

sunt gata să-mi dau viaţa, să mor pentru această clipă...

Să mor de zece ori!... Râzi de mine, îţi baţi joc, nu-i aşa? Spune-mi, întotdeauna îţi baţi joc aşa?

Singur, fără alinare Zidurile greu m-apasă; într-un colţ o luminare Abia arde, fumegoasă; 2

Şi-acum... o să râzi? Tot eu sunt şi acesta... Nu-i aşa că sunt tot eu? De ce taci, răspunde!..

Liongina nu mai avea unde să se retragă, decât dacă s-ar fi mutat cu fotoliu cu tot. Avea senzaţia că fusese legată şi suspendată deasupra unui rug ale cărui flăcări

— Când mai potolite, când, dimpotrivă, puternice – îi lingeau trupul cu limbile lor de foc. Îşi mijise tare de tot ochii, să nu-i ardă văpaia şi repeta mereu în gând: ţine minte: eşti Hubertaviciene, nu eşti Lon-gina, eşti Hubertaviciene! De la apariţia lui Igerman eul ei s-a dedublat – cineva descoperise într-un subsol întunecos şi ticsit de vechituri chipul ei de odinioară şi îl scosese la lumină. Iar ea, în vreme ce îndepărta de pe acesta pânza de păianjen a uitării, începu să nu se mai încreadă în judecata lucidă a celei care era Hubertaviciene, şi mai ales refuza să se încreadă în simţămintele reînviate ale Lion- ginei. Pentru ea, Igerman încetase de a mai fi un erou, el nu mai flutura acum un stindard de luptă ci mai curând – un steguleţ de turist. Şi cu toate acestea, puternicul torent al râului de munte, presărat cu paiete fără valoare, continua să vuiască.

— În orice caz, monoloagele dumitale ar fi mai nimerite pe scenă. Îi veni neînchipuit de greu să rostească

*, * „Captivul** de Lermontov („Versuri", E.P.L. 1964. Traducere: Al. Philippide).

aceste câteva cuvinte. Şi îi mulţumi în gând lui Lionge Hubertaviciene, care-i sărise la timp în ajutor.

— La naiba... cu scena! Ştii dumneata unde am declamat eu? Acum se contopiseră laolaltă, erau una – siguranţa de sine şi o

cumplită suferinţă. Aseară te-ai arătat uimită văzându-mi mâinile... El îşi desprinse de pe tăblia mesei degetele aidoma unor cleşti de rac, le strânse pumn, iar pumnii şi-i azvârli pe birou ca pe nişte buşteni – poftim, retează-mi-le, poceşte-le şi dumneata! Ştii de unde sunt petele, cicatricile?... Sunt urmele unei ticăloşii... a unei crâncene ticăloşii... După un spectacol dat într-o aşezare din taiga... m-am dus să vânez, nu de unul singur... cu câţiva tovarăşi de chef... După ce au supt şi-au tot supt din spirtul meu, aceştia mi-au propus... chipurile, să mergem în taiga... Eu îndată ce am dat de urma unei fiare, m-am luat după ea... ceilalţi însă s-au înţeles între ei şi au plecat înapoi, să sugă mai departe spirtul... Când mi-am dat seama că au dispărut... am început să strig... să tiag cu arma de vânătoare... Dacă se rătăciseră şi aşteptau să le sar în ajutor? Da de unde... Şi-au pus în gând, vedeţi dumneavoastră, să facă o glumă... aşa au explicat după aceea... iar eu... am rămas paisprezece zile şi paisprezece nopţi singur în taiga... fără gloanţe... fără hrană... Mă crezi? încălţămintea mi se făcuse ferfeniţă... A trebuit să-mi bag picioarele în mănuşile cu un deget... Cu greu am reuşit să mă salvez de un urs hoinar... de nişte lupi... Dar mai înspăimântător din toate n-a fost nici foamea şi nici frigul... Singurătatea! Poţi să plesneşti, să-ţi ieşi din minţi, nimeni... n-are să te caute... Omenirea asta, care e aşa de uriaşă... bărbaţi, femei... albi, galbeni, negri... Toţi născuţi din câte o mamă... Şi nimeni, nimeni!.. Iată de ce mâinile mele... ca şi picioarele de altfel... Să mă descalţ?

— Nu, te rog, nu-i nevoie. Şi Hubertaviciene îşi ridică palmele – drept pavăză.

— M-a salvat un helicopter... Observaseră de sus o haită de lupi... fiarele erau adunate în jurul unui stârv... care eram eu... mai mult mort decât viu... Nemernicii aceia urmau să fie judecaţi... I-am iertat – nu sunt răzbunător din fire... A început să-mi fie milă de soţiile, de copiii lor...

Parcă pedeapsa legală poate compensa o jignire? M-au jignit cumplit... până-n adâncul sufletului...

— E oare cu putinţă să fi făcut nişte oameni aşa ceva? îşi exprimă îndoiala Hubertaviciene, pe care în general mârşăvia oamenilor o mira rar, mult prea rar.

— De ce te holbezi aşa?... Doar şi dumneata... mi-ai aruncat în obraz bani... pentru un gest pornit din inimă... Crezi că nu m-

ai jignit?... Până în adâncul sufletului... la fel ca şi ceilalţi... da, ca şi ceilalţi!...

— Păi, se compairă?! sări furioasă Hubertaviciene, în timp ce Liongina se ghemuise toată, astfel că nu mai auzi nimic în afara bătăilor propriei inimi. Totuşi, cred că ar trebui să-ţi păstrezi monoloagele pentru scenă. Astăzi o să mergem la nişte spectatori admirabili. Lor să le povesteşti aventurile dumitale teribile din taiga. Şi nu încerca să strâmbi din nas – la clubul şefilor noştri se produc pe scenă cei mai celebri dintre maeştri.

— Aventuri? Vasăzică eu ţi-am povestit aventuri? Nu, cu dumneata n-o să merg... nicăieri n-o să merg... nicăieri! Ascultă... eşti o femeie rea... în aparenţă semeni... cu femeia... pe care... am căutat-o toată viaţa! Dar dumneata nu eşti demnă... de ea... Rămâi aici în... colivia asta frumoasă... Cât despre mine, o să declam... unde şi cui... o să vreau. O să-mi aleg singur auditoriul... Puşkin... Lermontov le sunt dragi tuturor... tuturor popoarelor... Oamenii ascultă., şi-mi mulţumesc... oamenii simpli, nu snobii... Lor nu le e silă de mine... de mâinile mele... Pe dumneata, mâinile mele te dezgustă... nu florile... nu-i aşa? Eh... Lon-gina! Rămâi cu bine. De-acum înainte... noi doi... n-o să ne mai vedem niciodată!

— Vrei să-ţi iei zborul fără îndoială, tot cu farfuria zburătoare, nu-i aşa? îi mai expedie o săgeată Hubertaviciene.

Ralph Igerman azvârli pe masă banii pe care îi mai strângea încă adineauri în pumnul său şi ieşi alergând din cabinet, fără a întoarce capul.

— Vasăzică, asta-i tot. Şi, istovită, Liongina Huberta- vicienâ îşi acoperi ochii cu palmele. Rugul nu mai ardea cu vâlvătăi, limbile flăcărilor se micşoraseră, lăsând în urma lor doar scrum. Totul erai acum presărat cu scrum cenuşiu. Ah, da, o să am o şubuliţă...

Nu-şi putea da seama deloc unde se află – ceea ce era în jur nu părea a fi nici grădină, nici pădure. Printre merii bătrâni şi prunii uscaţi, printre grămezile de turbă aduse probabil de multă vreme acolo, dar neîmprăştiate pe sol şi năpădite acum de bălării, se înălţau câţiva brăduţi. Ceva mai departe, o construcţie gârbovită – o casă ce nu semăna nici cu casele de ţară, nici cu cele de la oraş – şi care, dacă n-ar fi avut fereastra mare, dintr-o singură sticlă, şi fără cercevele, tăiată de-a lungul faţadei, putea fi socotită o străveche *peatistenka* *. Aloyzas nu

se îndoia că a mai fost pe aici, posibil chiar să fi locuit suci, dar când? — nu-şi amintea. Lucrul cel mai uimitor era că pe acoperiş se legăna un mic mesteacăn, iar altul identic, îşi fremăta frunzişul, înfipt fiind în acoperişul putred al altei construcţii, cu destinaţie incertă – magazie sau grajd. În jur – nici ţipenie, nu avea pe cine întreba unde nimerise aşa, pe neaşteptate, şi mai ales pentru ce. Un singur gând, cam nedesluşit, îi apărea din când în când în memorie: avea nevoie de ceva, avea nevoie de ceva foarte serios, şi nevoia aceasta fusese atât de imperioasă, încât a trebuit să lase totul şi s-o pornească peste câmpuri. Transpiraţia îi curgea şiroaie, dar el se cocoţa prin carierele părăsite, ocolea uneori mici lacuri cu luciri sumbre, alteori bălţi şi mlaştini, până când ajunse la conac. Da, fără îndoială e un conac acesta, s-a bucurat el dându-şi seama imediat, dar discul uzat al memoriei, de pe care nu-şi mai lua zborul niciun motiv cunoscut, îl exaspera. Dacă pe neaşteptate s-ar înfăţişa stăpânul domeniului şi l-ar întreba ce caută aici, nu i-ar putea răspunde. Îşi rotea ochii de jur împrejur şi în acelaşi timp apăsa cu gheata un bulgăre de pământ ce nu vroia deloc să se sfarme, deşi înăuntrul lui, în pământul îngheţat, se afla o mică minge albastră – una din rotunjimile ei era vizibilă. Mica minge îi era cunoscută, poate cândva o aruncase şi o prinsese chiar

1 Izbă mare, cu cinci pereţi, despărţită în două de un zid de sprijin.

el, şi dacă acum ar lua-o în mână, foarte posibil, că totul s-ar putea lămuri, dar 11 obseda altceva: cum anume, în ce fel se rostogolise mingea aici şi de ce încremenise în pământul îngheţat? În clipa aceea ajunse până la el un fornăit zgomotos, discul din cap începu să se învârtă mai repede şi vălul cenuşiu se ridică puţin. Iar el îşi aduse aminte de ce plecase din oraş. Avea neapărată nevoie de cai! Poftim, era mort de oboseală de când tot caută cai şi când colo, undeva aici, foarte aproape, fornăie un cal şi se aude scârţâit de ştreanguri. Aloyzas o porni încetişor în direcţia din care veneau zgomotele şi mirosul de cal. Curând se trezi într-o grădină de zarzavat, care avea o culoare roşcată din pricina verdeţurilor şi a tulpinilor de plante veştede, a cartofilor nedezgropaţi din pământ, precum şi a pelinului şi lobodei, ce acoperiseră în întregime gardul. Dar iată şi calul, şi încă nu unul, ci o pereche înhămată la un car mortuar. Însă vai, doamne, ce mârţoage jalnice: cu coastele supte, cu coamele

pline de scaieţi, cu nişte ochi urduroşi şi bătrâni care e puţin probabil să vadă făgaşul drumului. Pielea ambilor cai era numai plăgi umflate, iar năsălia tremura de încordare, deşi nu se afla nimic pe ea. Nici carul mortuar nu arăta mai grozav, de fapt nu era propriu-zis un car sau o căruţă, ci doar două scânduri mânjite de bălegar, aşezate pe osiile de deasupra roţilor, iar lângă car, ţinând într-o mână hăţurile, şi cu cealaltă scărpinând în răstimpuri crupele căluţilor – ascuţite ca brăzdarele – bătea pasul pe loc un om. Era chior, avea faţa plină de vânătăi iar pe trup îi atârnau zdrenţe murdare. Găvanul ochiului lipsă părea să vadă ceva şi îi făcea semn lui Aloyzas, ca unui cunoscut: chipurile, apro- pie-te.

— Nu, nu! Aloyzas începu să-şi agite mâinile şi o rupse la fugă neţinând seama de drum, gonind cât mai departe de scârboasele mârţoage, de căruţa duhnind a bălegar şi de omul chior care, – o, cum e cu putinţă? — nu trebuia să se afle acolo. Lucrul acesta, în mod inexplicabil, era pentru el foarte limpede: e imposibil să fie aici chiorul, deşi nu încape nicio îndoială că palmele cu pielea înăspritã, ce nu mai pot fi spălate de murdărie, palmele acestea care strâng hăţurile, nu sunt ale altcuiva – îi aparţin lui.

Croindu-şi drum prin desişul prunilor degeraţi – ţepii lor se agăţau rupându-i barba şi hainele – Aloyzas alergă, până când în cele din urmă ieşi pe o mirişte de secară îngrijit cosită, de-a lungul căreia se unduia un drum de ţară, uscat şi plin de praf, având toate gropile nivelate, astupate cu pietriş. Mergând înainte pe drumul acesta, dădu peste un gard cochet, vopsit într-un galben viu, prin şipcile căruia licăreau nişte trandafiri, dar— ciudat! — aceştia erau fără miros, iar de cealaltă paârte a gardului alţi cai îşi agitau capetele făcând hamurile să scârţâie. Tocmai de astfel de cai avea el nevoie, iată după ce fel de cai plecasej Şi nu era acolo doar unul sau o pereche – ci o troică, trei cai înhămaţi alături, negri ca pana corbului, bine hrăniţi, a căror coaste, crupe şi coame străluceau în bătaia soarelui, ca şi hamurile cu plăcuţele lor scânteietoare de tablă aurie. Exact, de ei am nevoie, repeta el întruna, ferindu-se puţin de caii ce scurmau pământul cu copitele, însă micile şănţuleţe de pe discul memoriei lui se astupaseră acum cu desăvârşire, astfel că Aloyzas nu înţelegea – să-l fi tăiat şi n-ar fi înţeles – de ce îi trebuiesc caii. Pe lăturaş îl ţinea de frâu chiorul, care nu se ştie

în ce mod apăruse aici înaintea lui Aloyzas. Acum nu mai era în zdrenţe, purta o pălărie neagră şi un frumos gheroc tot negru, ca şi cum era gata să meargă la sinagogă sau la vreo altă solemnitate, iar găvanul nevăzător îi făcu din nou un semn prietenesc: zi, dragul meu, ce-ţi trebuie. Pentru Aloyzas deveni clar dintr-o dată că frumoşii cai negri, hamurile sărbătoreşti de mare galã îi trebuiesc pentru a o conduce la'locul de veşnică odihnă pe Gertruda, încă neînmormân- tată. Da, e încă şi atum neînmormântatã, dovadă că aşa e – faptul că încă nu are monument funerar. Îndată ce-şi aminti de Gertruda, o şi văzu stând în picioare printre cactuşi. Acum se lămuri de ce trandafirii nu aveau miros – nu erau trandafiri, ci cactuşi, şi fiecare din ei îşi avântase în sus câte o imensă floare roşie. Gertruda, fără să se teamă de ţepi, se aplecase deasupra unuia din ei, pipernicit şi noduros, care nu înflorise, şi îi şopti ceva. Îl certa oare pe el, pe Aloyzas, că lăsase în paragină vechiul conac ca să-l năpădească bălăriile?

— Dar conacul nu-i al meu, se pregătea el să riposteze, când îşi dădu seama că, de fapt, îl preocupa mult mai mult o conjunctură ciudată: el caută cai pentru înmormintarea fastuoasă a sorei sale şi când colo, poftim, dânsa e vie! Gertruda îşi ridică din nou capul, ca şi cum, fără să se aştepte, observase ceva. După aceea, amândoi – evreul cu un singur ochi, împuşcat de fascişti la carieră, dar viu, şi Gertruda, care pierise sub roţile troleibuzului, vie şi ea – până şi mustăcioara de pe buza superioară i se învolbura din pricina respiraţiei! — îl priveau ţintă pe el, de parcă undeva în spatele lui ar mai fi stat cineva. El întoarse capul – nu, nu era nimeni, absolut nimeni, în afara lui, doar umbra lui neagră tremura în răstimpuri pe cărarea albită de praf – şi-atunci, de ce îl străpungeau cu privirea cei doi? Brusc, alături de soră-sa şi de chior începu să se înalţe şi un al treilea, degetele lui slabe ţineau o batistă albă, toată numai pete de fragi. Mirat, Aloyzas îşi recunoscu tatăl, deşi îi uitase chipul, ba mai mult, nu-şi mai amintea nimic despre degete şi batistă. Citeşitrei îl priveau ţintă cu mare atenţie şi deodată Aloyzas sări ca ars – ah, de caii aceştia are nevoie pentru propria sa înmormântare, care va avea loc foarte curând, poate chiar imediat, deşi el n-a murit, pe câtă vreme ei au murit, cu siguranţă că au murit şi nu mai au nevoie de nimic, nici măcar de umbre! Copleşit de groază, îşi adună toate forţele

şi o luă la goană, îndepărtându-se în salturi. Pe cărare se ridicară nori de praf, ce acoperiră totul: pe sora lui, pe omul cu un ochi şi pe tatăl său; dispăru şi gardul galben şi cactuşii, doar caii mai alergau în urma lui – auzea din ce în ce mai tare în spatele său zgomotul copitelor. Deşi Aloyzas fugea cât îl ţineau puterile, distanţa dintre el şi troică se micşora întruna. Acum se auzea nu numai tropotul copitelor, ci şi huruitul roţilor, scârţâitul arcurilor, zgomotul hamurilor de pe cai. Cupeul era tot mai aproape, avea chiar impresia că răsuflarea fierbinte a cailor îi ciufuleşte deja părul ridicat măciucă pe cap. Aloyzas căzu, dar imediat sări în sus. Inima îi bătea să se spargă, ochii, larg deschişi, nu mai vedeau nimic. O, dar e acasă, acasă în patul său. A fost vis? A fost doar un vis? Ar fi vrut să izbucnească în râs, uşurat că toate spaimele s-au mistuit în negurile visului, dar nu-şi putea stoarce din gât niciun sunet. Stătea încremenit, simţind cum îi zvâcneşte sângele în tâmple şi asculta cu atenţie – oare nu vor începe să tropăie din nou neîndurătoarele copite? Vasăzică – asta-i tot? N-o să mai urmeze nimic altceva, n-o să mai am timp să fac nimic, trebuie să stau şi să aştept atelajul negru? Caii sunt ai mei… caii mei negri, îl fulgeră gândul plin de mâhnire, deşi pricepuse deja că aţipise după masă, iar în camera vecină bocăneau şi făceau zgomot zugravii. Da, caii mei negri ca pana corbului se află deja foarte aproape!..

Murdară şi ciufulită – în apartament reparaţiile erau în toi – Liongina se strecură la telefon. Era maiorul de miliţie, recunoscu vocea stridentă ce-i sfredelea urechea.

— Vă rog să mă scuzaţi, tovarăşă director, e o problemă importantă. Iar e vorba de artistul dumneavoastră aflat în turneu!

— Turneul s-a terminat demult. Acum nu mai răspundem noi pentru ei. Făcu o pauză şi întrebă cu nepăsare: Dar ce s-a mai întâmplat?

— Multe! încep prin a vă spune doar că în prezent el se află la spital.

— A fost obligat cumva să facă un tratament de dezal-colizare? Era de aşteptat.

— Nu vă grăbiţi, tovarăşă director, nu mi-o retezaţi aşa scurt. După cum probabil ştiţi, Igerman s-a deplasat pe la câteva uzine şi sovhozuri. Cu poiezioare, povestioare. Intr-unul din magazinele de pe şosea a tras la măsea împreună cu nişte tipi.

Au băut, s-au luat la ceartă pentru ceva şi, drept urmare, Igerman s-a năpustit în stradă numai cu ce era pe el. Ceilalţi au alergat după dânsul luând cu ei cojocelul din piele argăsită. Pe el, însă, parcă îl înghiţise pământul. Ei, şi-atunci băieţii au crezut că, oprind vreun camion, omul plecase, şi s-au întors să-şi termine băutura. Igerman însă fugise doar până undeva prin apropiere şi se băgase într-un stog de paie. Dimineaţa l-au găsit acolo îngrijitorii de vite.

— Nu pricep ce amestec are aici miliţia.

— Vai, cum se poate, tovarăşă director! În plină iarnă, un om sumar îmbrăcat, sau poate complet dezbrăcat...

Delira ceva într-o limbă neînţeleasă şi nu permitea nimănui să-l ducă undeva la căldură. Maşina miliţiei l-a transportat la spital.

— La spital?

— Da, pneumonie – nu era de glumit! "Viaţa cetăţeanului Igerman atârna de un fir de păr. Dar în prezent, sănătatea lui se restabileşte...

— Vă mulţumesc pentru informaţii. Dar eu cu ce v-aş. Putea fi de folos?

— Asta vroiam tocmai să vă spun, şi-a amintit de dumneavoastră... Poate, zic eu, n-ar fi rău să-i faceţi o vizită?

— Bine, o să-i fac o vizită. Cu toate că, aşa cum v-am mai spus, turneul s-a terminat demult.

Când se duse împreună cu Audrone la spital – Audrone luase o pungă cu portocale – Igerman nu se afla în salonul său. Înşelând vigilenţa infirmierei de serviciu, ieşise afară pe un geam de la etajul doi. Altceva nu reuşi să lămurească nimeni, nici chiar miliţia, sosită imediat la faţa locului. Cele două vizitatoare stătură de vorbă cu infirmiera, cu un plutonier de miliţie şi tocmai se pregăteau să plece, când se rostogoli pe deasupra acoperişurilor un bubuit prelung, ca şi cum ar fi trecut în zbor razant un avion supersonic. Acoperişurile blocurilor începură să vibreze, geamurile de la toate etajele să zăngănească, deşi nimeni nu văzuse niciun fel de avion. Ochii lui Audrone se deschiseră larg de tot, iluminaţi de scânteierea unei duioase nostalgii, ea îşi dădu capul pe spate şi strigă:

— Farfuria! Farfuria zburătoare de pe Orion! Cum a venit, aşa a şi plecat! Aţi văzut?

— Ce Orion? Ce farfurie? şi Liongina se stăpâni cu greu să nu

pălmuiască buzele pline de nesăbuinţă ale fetei.

Îşi mai auzea încă glasul mânios când, deodată, în faţa ochilor ei ţâşni o puternică strălucire, pereţii, casele, oraşul, se dădură în lături şi undeva departe, foarte departe, până unde nu ajungea privirea lui Audrone – ci doar a e; – pământul se cutremură, îşi arcui spinarea, însă nu doar într-o singură cocoaşă, ci într-un nesfârşit lanţ de ridicături.

Era ca şi cum la orizont se ivise o caravană de cămile, şi ridicăturile acestea, legănându-se domol şi înălţându-se întâi încetişor, apoi tot mai repede, începură să-i alerge în întâmpinare, înainte de a deveni un zid compact, elastic şi ameninţător, care, pe neaşteptate, zguduit de o putere nepământeană, se burzului, se cabră şi acoperi cerul, retezând tot ce nu erau munţi, piscuri, zbor…

Liongina vedea din nou munţii, munţii tinereţii sale.